

Tinh Khôi Và Nồng Nhiệt

Contents

Tinh Khôi Và Nồng Nhiệt	3
1. Chương 1: Bóng Đêm Gần Tàn, Cảnh Xuân Vô Hạn	3
2. Chương 2: Ôm Hôn Dưới Tàng Cây	5
3. Chương 3: Gặp Người Quen Trên Đường	7
4. Chương 4: Xin Yêu Em Thật Nhiều	9
5. Chương 5: Bóng Đêm Mê Tình	11
6. Chương 6: Dục Vọng Thiêu Đốt	13
7. Chương 7: Bí Mật Không Thể Nói	14
8. Chương 8: Phá Thân	17
9. Chương 9: Trở Thành Tinh Nhân	19
10. Chương 10: Gánh Nặng	21
11. Chương 11: Chọn Lựa	24
12. Chương 12: Giày Cao Gót	26
13. Chương 13: – Bốn Thế Phượng Hoàng	28
14. Chương 14: Khi Quan Hệ Thân Mật	31
15. Chương 15: Sếp Lớn Và Nhân Viên Quèn	34
16. Chương 16: Lúc Làm Chuyện Mây Mưa	37
17. Chương 17: Trở Thành Trợ Lý Tổng Giám Đốc	38
18. Chương 18: Làm Một Cô Dâu Xinh Đẹp	40
19. Chương 19: Không Rượu Không Thành Thương	41
20. Chương 20: Buôn Bán Thành Công	43
21. Chương 21: Lừa Tình	44
22. Chương 22: Bắt Gian Tại Trận	45
23. Chương 23: Dùng Tiền Đổi Lấy Lãng Mạn	47
24. Chương 24: Đề Nghị Hẹn Hò	49
25. Chương 25: Vạch Trần	51
26. Chương 26: Nói Thẳng	53
27. Chương 27: Lộ Rõ Chân Tướng?!	55
28. Chương 28: Đại Sắc Lang Vs Miêu Nữ Đại Nhân	57
29. Chương 29: Trừng Phạt Giới Tính	59
30. Chương 30: Tươi Mơn Mỏn Thỏ Lộ	61
31. Chương 31: Tình Hình Nguy Cấp	63
32. Chương 32: Mạng Hay Thử Diện?	65
33. Chương 33: Phát Hiện Jq	67
34. Chương 34: – Ái Ân Trong Nhà Bếp	69
35. Chương 35: Ái Ân Trong Nhà Bếp	70
36. Chương 36: – Máy Người Đàn Ông Trong Vở Diễn	72
37. Chương 37: Chuyện Bí Mật Bại Lộ	74
38. Chương 38: Một Người Nghĩ Cạn, Hai Người Nghĩ Sâu	77
39. Chương 39: Sói Xám Nện Cầm Thú Đội Lốt Người	79
40. Chương 40: Em Đã Ướt Rồi	82
41. Chương 41: Hấn Muốn Đâm Chết Con Dâm Này	84

42. Chương 42: – Bị Nhốt Trong Thang Máy	86
43. Chương 43: Cuộc Sống Xa Hoa Về Đêm	89
44. Chương 44: Vui Về Ngủ Ngủ Trong Wc	92
45. Chương 45: – Xảy Ra Chuyện Lớn	94
46. Chương 46: Hoặc Chịu Đựng, Hoặc Tàn Nhẫn	96
47. Chương 47: Tình Cờ Gặp Trai Đẹp	99
48. Chương 48: Con Nhà Ai Đi Lạc	101
49. Chương 49: Bữa Tiệc	103
50. Chương 50: Bữa Tiệc	106
51. Chương 51: Cùng Người Nhà Dự Tiệc	109
52. Chương 52: – Ca Vũ Ngất Ngây	112
53. Chương 53: Biến Đổi Bất Ngờ	116
54. Chương 54: Cuộc Chiến Đam Mê Trên Xe	119
55. Chương 55: Tiếp Tục Chiến Đấu Hăng Hái	123
56. Chương 56: Tình Dục Thăng Hoa	125
57. Chương 57: Kỹ Xảo Mê Hồn	129
58. Chương 58: Đã Là Người Lạ	133
59. Chương 59: Trở Về	135
60. Chương 60: Ý Đồ Của Hắn	137
61. Chương 61: Nghi Ngờ Bộc Phát	140
62. Chương 62: Lễ Phục Đồ Hấp Dẫn	144
63. Chương 63: Giao Hoan Nguyên Thủy	146
64. Chương 64: Giao Hoan Nguyên Thủy	148
65. Chương 65: Quan Hệ Không Ít	151
66. Chương 66: Rượu Bị Bỏ Thuốc	153
67. Chương 67: Cảnh Xuân Kiều Diễm	155
68. Chương 68: – Cảm Xúc Mãnh Liệt Ngủ Đông	157
69. Chương 69: Cuộc Nói Chuyện Của Đàn Ông	159
70. Chương 70: Cuộc Nói Chuyện Của Đàn Ông	161
71. Chương 71: Sói Tiên Sinh Là Một Thụ	163
72. Chương 72: Xin Lỗi, Tôi Không Thể Thích Anh	165
73. Chương 73: Lời Đồn Nhảm Bay Đầy Trời	168
74. Chương 74: Con Cừu Nhỏ	170
75. Chương 75: Hai Người Nhìn Nhau, Không Nói Một Lời	173
76. Chương 76: Mất Hết Danh Dự	176
77. Chương 77: Người Khách Thân Phận Không Rõ Ràng	178
78. Chương 78: Cùng Tắm Chung	180
79. Chương 79: Quan Hệ Thân Mật	182
80. Chương 80: Có Hi Vọng	185
81. Chương 81: Ba Người Đi Chơi	187
82. Chương 82: Hoá Ra Là Ngày Đặc Biệt	189
83. Chương 83: Dẫn Sói Đến Gần	190
84. Chương 84: Đêm Để Đó	193
85. Chương 85: Đêm Để Đó	195
86. Chương 86: Vụ Tai Tiếng Tình Ái	198
87. Chương 87: Đây Là Hẹn Hò Đây Ừ?	200
88. Chương 88: Ngoài Trời	203
89. Chương 89: Tìm Kho Báu	205
90. Chương 90: – Thật	207
91. Chương 91: Tên Đàn Ông Ôn Áo	212
92. Chương 92: Hoàng Tử Tennis	214
93. Chương 93: – Kẻ Đê Tiện Là Kẻ Vô Địch	217
94. Chương 94: Trò Chơi Màu Đào	219
95. Chương 95: Hai Tầng Lửa Bằng	225

96. Chương 96: Gặp Chuyện Không May	228
97. Chương 97: Lăn Ranh Sinh Tử	230
98. Chương 98: Mờ Ấm Trôi Nổi	234
99. Chương 99: Nụ Hôn Đỉnh Ước	235
100. Chương 100: Trạm Kê Tiếp Hạnh Phúc?	238
101. Chương 101: Lăn Trên Khăn Trải Giường	241
102. Chương 102: Em Là Cửa Anh	244
103. Chương 103: Dừng Khí Yêu Nhau	246
104. Chương 104: Anh Và Cô	249
105. Chương 105: Hiểu Lầm	251
106. Chương 106: Ngửa Bài	254
107. Chương 107: Tướng Vợ Chồng	257
108. Chương 108: Thời Buổi Rối Loạn	259
109. Chương 109: – Quyết Đấu	263
110. Chương 110: Kết Thúc Cổ Tích	269
111. Chương 111: Kết Thúc Cổ Tích	272
112. Chương 112: Kết Thúc Cổ Tích	276
113. Chương 113: 100 Câu Hỏi Vợ Chồng	281
114. Chương 114: Giấy Chứng Nhận Kết Hôn	292
115. Chương 115: Hôn Lễ	293
116. Chương 116: Nhật Kí Sinh Con	295
117. Chương 117: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai	297
118. Chương 118: Hưởng Tuần Trăng Mật	300

Tình Khôì Và Nồng Nhiệt



Giới thiệu

- Ánh trắng sáng tỏ như thủy triều tràn vào cửa sổ, ngọn gió lạnh thổi qua mang theo hương hoa nhài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-khoi-va-nong-nhiet>

1. Chương 1: Bóng Đêm Gần Tàn, Cảnh Xuân Vô Hạn

Ánh trắng sáng tỏ như thủy triều tràn vào cửa sổ, ngọn gió lạnh thổi qua mang theo hương hoa nhài. Căn phòng tối đen, chỉ có ánh sáng xanh nhấp nháy từ màn hình máy vi tính. Bỗng một tràng tiếng chuông cửa ình ỏi vang lên trong không gian yên tĩnh, đánh thức cô gái đang ngủ gục trên bàn dậy.

Ninh Tiểu Thuần chợt bừng tỉnh, xoa xoa hai mắt, lơ mơ nhìn đồng hồ trên tường. Đã muộn thế này còn ai đến quấy rầy giấc ngủ của người ta thế? Cô ngái ngủ chậm chạp đi ra cửa. Cửa mở kêu “kẹt” một cái, lập tức một bóng đen lách vào, cùng lúc ấy cánh cửa bị đóng lại, Ninh Tiểu Thuần bị ép vào tường.

Bóng đen chậm rãi kề sát Ninh Tiểu Thuần, hơi thở đàn ông phả vào mặt cô. Một giây sau, cánh môi ấm áp dán lên môi cô, không cho cô tránh né. Đầu lưỡi nhanh nhẹn ngang ngược xông thẳng vào trong, cạy mở răng cô, vờn quần lưỡi cô. Hai tay cô để trên ngực người đó, định đẩy ra, nhưng người đó vững như ngọn núi. Hơi thở cô gấp gáp nhưng trong mắt người đó âm thanh ấy lại hấp dẫn chết người. Gã hôn mạnh và sâu hơn.

Người đó trong đêm tối như thú hoang, tận lực tìm kiếm. Ninh Tiểu Thuần bị hôn đến choáng váng, ánh mắt mờ mịt, hai chân không đỡ nổi sức nặng cơ thể đành bám chặt vào thân trên của gã.

Môi gã rời khỏi môi Ninh Tiểu Thuần, vén tóc cô ra hai bên, áy muội thổi vào tai cô, sau đó cánh môi lại lần nữa trở lại trên thịt da cô, từ cổ hôn dần xuống. Cử động của gã khiến Ninh Tiểu Thuần run rẩy từng hồi.

Hôn từ cổ đến xương quai xanh cô, gã vờn đầu lưỡi khe liếm lên da, tay không để yên mò lên bắp đùi cô, chậm rãi chuyển lên trên, vén váy ngủ lên rồi vuốt ve trong đùi cô. Gã nhất định là cao thủ tình trường, Ninh Tiểu Thuần mới bị gã vuốt vài cái đã trở nên ý loạn tình mê, mặt đỏ ửng, không ngừng thở dốc.

Cảm giác làn da trắng mịn khiến người đó thích thú, tay gã chậm chậm đến gần nơi bí ẩn, đồng thời miệng gã cũng không nhàn rỗi, hôn lên đồi ngực dưới váy ngủ, không quan tâm còn cách lớp vải mỏng điên cuồng mút vào.

Đỉnh vú Ninh Tiểu Thuần dựng đứng, người đó mút lấy không tha, cắn nhẹ, cô rít lên thở hổn hển. Tay người đó xoa vùng tam giác thần bí, chuẩn bị luồn vào trong quần lót để cảm nhận trực tiếp khu rừng bí ẩn đó.

Ninh Tiểu Thuần bỗng nhiên bừng tỉnh, vội dùng tay đè chặt tay gã, khàn khàn nói: “Đừng!” Con người gã thẩm lại, lạnh lùng nói: “Ninh Tiểu Thuần, em đừng quên, em là của tôi, trách nhiệm của em là giải quyết sinh lí cho tôi.”

Cô cắn môi, hạ giọng: “Em biết.” Sau đó tay cô đặt trên hông gã, cởi thắt lưng, cởi quần cho gã, vật đàn ông đang cương cứng, dù còn cách lớp quần lót cũng muốn xông ra. Cô nhỏ giọng nói: “Em đến kì, không tiện.” Nói rồi cô kéo quần lót gã xuống, vật đàn ông to lớn hiện ra trước mắt cô.

Gã đã cứng, nâng cậu bé lên thì thấy hai hòn bi, dùng đầu lưỡi liếm từ dưới hai hòn bi thẳng lên, liếm đến phần quy đầu, rồi liếm lên xuống, như liếm kẹo que. Sau đó từ từ ngậm gã vào, đầu lưỡi phủ lên đỉnh, đôi môi xoay tròn quanh phần đầu hướng ra ngoài, tay nắm chặt phần thân còn lại, đầu xoay lắc trái phải, lưỡi cô vẫn trườn lên phần mép quy đầu đang phình ra, đồng thời tay cô bắt đầu xoa vuốt lên xuống phần thân.

Gã dựa vào tường, thở hổn hển. Khoái cảm khiến toàn thân gã tràn ngập sức lực. Gã cười khế, “Kỹ thuật tiến bộ thật.” Ninh Tiểu Thuần không nói lời nào. Vật to lớn càng ngày càng sưng to, gã chồm người về trước, muốn đẩy nó vào nơi sâu nhất trong miệng cô. Đáng tiếc là, Ninh Tiểu Thuần không thể mở miệng lớn hơn được nữa, không thể ngậm hết toàn bộ chiều dài của gã, trái lại cô khe liếm mép quy đầu, làm thể càng tăng thêm khoái cảm cho gã.

Gã run rẩy, theo phản xạ bắn thẳng ra. Ninh Tiểu Thuần dùng ngón tay ấn chặt vào gốc, chặn tinh dịch lại không cho gã xuất tinh. doc truyện tại . Cô tiếp tục cố sức mút đỉnh đầu, kéo dài quá trình xuất tinh. Cuối cùng Ninh Tiểu Thuần dừng lại, để nó bắn ra. Gã dùng lực xuất ra, tinh dịch như núi lửa bùng nổ phun vọt, đó là lần xuất tinh vừa dài vừa mạnh mẽ.

Ham muốn của gã được phóng thích, lưỡi biếng dựa vào tường. Ninh Tiểu Thuần quỳ trên mặt đất, nhìn đồng tinh dịch sền sệt trên đất, vẻ mặt phức tạp. Khoé miệng gã nhếch lên nụ cười xấu xa, giọng nói khàn khàn: “Em lại mút cho sạch tinh dịch còn dính trên thẳng nhóc của tôi đi.”

Cô ngược đầu nhìn gã, không nói tiếng nào. Gã dựa tường nhìn xuống cô, ánh mắt nóng bỏng. Cô chậm rãi đi qua, tay phải cầm vật cứng, kề miệng đến gần, vờn lưỡi hút sạch tinh dịch như đang ăn kem. Khoé môi cô dính tinh dịch trắng đặc của gã. Sau cùng, cô đưa lưỡi liếm một vòng quanh môi, như thật thoả mãn. Gã nhìn thấy dáng vẻ hưởng thụ của cô, bật cười thích thú, sau đó quen thuộc đi vào phòng tắm. Ninh Tiểu Thuần chợt thấy trong dạ dày nhộn nhạo, phun hết chất lỏng trong miệng. Cô lấy tay lau miệng, đứng lên.

Gã tắm rửa xong, mặc áo tắm đi ra. Ninh Tiểu Thuần ngồi trước máy tính nói với gã: “Tối nay ngủ lại đây à?” Gã nhìn cô, gật đầu. Cô quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tập trung làm việc của

mình. Trước đó vì nằm sấp trước máy tính ngủ, vừa nãy lại phải thoả mãn cho gã, làm trễ giờ, nếu không thức đêm hoàn thành luận văn, ngày mai nhất định sẽ bị giáo sư mắng. Cô thở dài. Đêm nay gã ngủ lại đây, ngày mai lại phải giặt khăn trải giường rồi.... mới nhất ở

Không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng gõ bàn phím cùng tiếng hô hấp của gã. Cô lén dời mắt nhìn sang khuôn mặt đàn ông say ngủ, thấy rõ góc cạnh trên mặt gã, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô lắc lắc đầu, đi xuống phòng bếp. Cô bây giờ cần một ly cà phê cho tỉnh táo. Mở tủ thì thấy đã hết cà phê hoà tan. Cô đành vứt hộp không vào thùng rác. Giờ đã muộn thế này, quán cà phê của chị Hội Lí chắc đã đóng cửa, đêm nay đành phải đấu tranh với sâu ngủ. Cô nghĩ thầm trong lòng.

Cô đi về phòng, ngồi trước máy tính, nhanh chóng gõ bàn phím.

2. Chương 2: Ôm Hôn Dưới Tàng Cây

Trời đã sáng hẳn, ngoài cửa sổ vọng đến tiếng xe cộ qua lại nhộn nhịp. Ninh Tiểu Thuần nằm trên bàn máy tính tỉnh lại, ngẩng đầu, dụi hai mắt, vươn vai vận hông, mắt dời đến bên giường, trên giường đã không còn ai nhưng vết lõm xuống trên gối và hơi ẩm còn lưu lại trên giường mới khiến người ta cảm nhận có người ngủ ở đây.

Ninh Tiểu Thuần đứng lên, đến gần cửa sổ kéo màn ra, ánh mặt trời chiếu vào, sáng rực làm cô nheo mắt. Lại một ngày mới, cần cố gắng hơn thôi. Cô nhanh nhẹn vào nhà tắm, tắm rửa thay quần áo.

Cô rời khỏi nhà vừa đi vừa ngáp dài ngáp ngắn. Xem ra cô cần một ly cà phê cho tỉnh người. Vì vậy cô đổi hướng, chân bước về tiệm cà phê cuối phố.

Tiếng chuông gió trong treo vang lên, cô bước vào tiệm của An Hội Lí, tìm chỗ ngồi gần cửa sổ, ngồi xuống.

“Tiểu Thuần, vẫn như cũ phải không?” An Hội Lí cầm menu đi đến.

“Vâng ạ, chị Hội Lí cho em một ly cappuccino với một cái matcha.” Cô mỉm cười với An Hội Lí.

An Hội Lí nhìn cô, hoảng hốt: “Tối qua em ngủ không ngon sao mà mắt thâm quầng hết vậy?”

Ninh Tiểu Thuần tỏ vẻ lo lắng quá độ ôm mặt kêu to: “Không phải chứ? Aiz, đều do hậu quả hôm qua em thức đêm làm cho xong luận văn...”

An Hội Lí cười cười, bỏ đi.

Ninh Tiểu Thuần chống cằm nhìn người đi qua đi lại ngoài cửa sổ, chìm vào suy nghĩ. Bất ngờ tiếng chuông điện thoại kéo cô về thực tại, cô lấy di động trong túi ra, nhấn nút nghe, tiếng của một chàng trai truyền đến: “Sâu lười, em dậy chưa?”

Ninh Tiểu Thuần nở nụ cười, nói: “Đang ăn sáng đây, đừng xem em như con sâu mê ngủ được không?”

Tiếng cười sáng khoái của chàng trai vang lên: “Em ăn nhanh đi, anh chờ em ở trường, em đừng đến muộn đấy.”

“Ừ, em cúp đây, 88.” Cúp điện thoại thì cà phê đã đưa bưng đến, cô mỉm cười gật đầu với An Hội Lí. Bụng tách, khẽ nhấp một ngụm cappuccino, chất lỏng thơm tho ở cổ từ từ chảy vào bụng, thật là dễ chịu! Đáng về Ninh Tiểu Thuần hưởng thụ như con mèo nhỏ được chủ nhân vuốt ve, nựng nịu.

Trạm xe bus đầy người đứng chờ, Ninh Tiểu Thuần vất vả lắm mới chen lọt lên xe, trong xe đặc kín người, không khí bức bí. Ninh Tiểu Thuần khốn khổ nắm vòng đứng trên xe. Xe thắng một cái, theo quán tính bị chúi về trước, cô đứng phải một ông chú đứng phía trước, người ông ta nồng nặc mùi mồ hôi, cô lập tức theo phản xạ giữ khoảng cách với ông ta.

Xe lại chạy tiếp, cô nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, lòng cảm khái: “Nếu mình có tiền, nhất định sẽ không chen chúc trên phương tiện công cộng thế này.” Đột nhiên cô cảm thấy sau lưng có gì đó chạm lên hông mình, khẽ vuốt. Cô chấn động, chẳng lẽ là tay heo trên xe bus như lời đồn?!

Bàn tay to từ trên hông lần xuống, chậm rãi chuyển qua đùi. Bàn tay thô ráp vuốt nhẹ lên da Ninh Tiểu Thuần. doc truyện tại . Vết chai trên tay sượt qua da mang đến cảm giác đôi chút kích thích, Ninh Tiểu Thuần không kịp được rung mình. Bàn tay như cảm nhận khác lạ của Ninh Tiểu Thuần, càng táo tợn dờ vào trong đùi, nhắm lên trên, muốn tiến đến vùng cấm.

Hôm nay Ninh Tiểu Thuần mặc váy chữ A rộng rãi, rất dễ bị ra tay. Làm sao đây? Dứt khoát không thể để hấn như ý được!! Phía trước là đèn đỏ, xe phanh dừng lại. Ninh Tiểu Thuần giả vờ đứng không vững chúi về trước, thoát khỏi bàn tay dê, kế tiếp trụ người ngã ra sau, gót giày giẫm dằng sau một phát thật mạnh lên mu bàn chân của kẻ nào đó, sau đó tay vung lên, quật vào đũng quần kẻ đó, rồi rút tay lại, đứng yên như không có chuyện gì. Sau lưng truyền đến tiếng hít mạnh, hấn đau muốn nín thở, khoé miệng Ninh Tiểu Thuần nhếch lên, cười trộm.

Hừ, biết sự lợi hại của cô đây chưa. Ninh Tiểu Thuần tôi không phải là hạng người dễ dàng bị hiếp đáp thế đâu.

Trạm kế, tên biến thái cụp đuôi ỉu xìu xuống xe, Ninh Tiểu Thuần hả dạ, ngậm nga khe khẽ suốt đường đến trường.

Nhìn đồng hồ thấy còn năm phút nữa đến giờ vào lớp, cô chạy vội đến phòng học, dừng ở cửa lớp thở hổn hển. Đẩy cửa bước vào, một chàng trai ngồi ở phía sau vẫy tay với cô, cô đến chỗ ngồi cạnh anh ta, ngồi xuống.

“Xem em chạy mồ hôi này.” Chàng trai ân cần đưa khăn.

Ninh Tiểu Thuần cầm khăn, cảm ơn.

“Hôm qua em thức cả đêm phải không?” Chàng trai cau mày, giọng nói có vẻ trách cứ.

Ninh Tiểu Thuần mỉm cười với anh, nói: “Tối qua phải làm cho xong luận văn, đành chịu thôi, sau này em sẽ không thế nữa đâu Tử Hiên.”

Chàng trai định nói gì đó thì giảng viên đã vào đứng trên bục. Anh đành phải nín lại, anh là Lục Tử Hiên bạn trai của Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần ngồi học mà muốn ngủ gật, tinh thần không tập trung, nhưng đây là giờ của giảng viên được xưng tụng là “Mai Siêu Phong”, không thể lơ là đành phải vật lộn với cơn buồn ngủ. Cô mắng thầm tên hôm qua, nếu không do gã đến làm phiền cô thì cô đâu phải thức đến bốn, năm giờ sáng, nhưng không thể không cho gã đến được, cô đành thở dài.

Cuối cùng cũng hết giờ, cơn buồn ngủ của cô cũng biến mất. Lục Tử Hiên nói với cô: “Ăn trưa với anh nhé?” Ninh Tiểu Thuần gật đầu.

Hai người đi bộ tới quán cơm nổi gần trường học, gọi là quán cơm nổi là do nó được xây trên hồ, ngồi bên trong có thể thấy hồ nước trong vắt ngoài cửa sổ, cảnh vật rất đẹp, thỉnh thoảng có gió thổi qua càng mát mẻ dễ chịu.

“Bác trai gần đây khoẻ không?” Lục Tử Hiên dừng đùa hỏi.

“À... Tình trạng hậu phẫu rất ổn, đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sắp hồi phục rồi.” Ninh Tiểu Thuần cầm cúi ăn, không ngước lên nhìn anh.

Ba tháng trước, bệnh của cha trở nặng, bệnh tình nghiêm trọng phải lập tức làm phẫu thuật, cần một số tiền lớn, hoàn cảnh nhà cô lại không khá giả, cuộc sống túng thiếu không kiếm được nhiều tiền như vậy. Khoảng thời gian đó mẹ cô sốt ruột, lo lắng, Ninh Tiểu Thuần giận bản thân vô dụng, không làm sao kiếm ra tiền, hàng đêm dùng nước mắt rửa mặt. Có điều, chuyện đã qua, tất cả đang khá hơn.

“Vậy cũng tốt, có chuyện gì cứ tìm anh.” Lục Tử Hiên cười nhẹ.

Ninh Tiểu Thuần im lặng, chợt đổi đề tài câu chuyện, ngẩng lên nhìn Lục Tử Hiên, “Phòng làm việc của anh chuẩn bị thế nào rồi?”

Lục Tử Hiên nhìn đôi mắt trong suốt của cô, có hơi tránh né, anh thản nhiên trả lời: “Tiến hành thuận lợi, tháng sau có thể khai trương.” Bạn đang xem tại - .

“Vây chúc mừng anh, cố lên.” Ninh Tiểu Thuần cười nói.

Lục Tử Hiên ngẩn người, gật đầu. Điện thoại vang lên, anh đứng lên ra ngoài nghe máy, trong nháy mắt anh xoay đi, vẻ tươi cười của Ninh Tiểu Thuần tắt hẳn, vẻ mặt hồ hững. Tâm trạng cô chợt trở nên rất tệ, nhìn bóng lưng Lục Tử Hiên mà như suy nghĩ điều gì.

Năm phút sau, Lục Tử Hiên quay lại, nói với Ninh Tiểu Thuần : “Phòng làm việc có việc gấp, anh phải đi trước.”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu: “Vây anh đi đi, em tự về.” Lục Tử Hiên hôn nhẹ lên trán cô rồi bỏ đi.

Ninh Tiểu Thuần ngồi đó thật lâu mới đứng lên về. Ánh nắng tháng Sáu gay gắt bao phủ thành phố, toả ra hơi nóng hừng hực. Cô che dù đi trong sân trường, vườn trường vào buổi trưa rất ít người, rất vắng lặng, chỉ có mấy chú ve trên tàng cây kêu không ngừng nghỉ.

Cô đứng dưới bóng cây, hơi ngửa đầu một góc 45 độ nhìn hoa đua nở, ánh nắng xuyên qua khe hở giữa mấy nhánh cây chiếu xuống, vươn tay ra, lòng bàn tay có những đốm sáng, rửa rửa mà trong suốt.

Dưới tàng cây này, lần đầu tiên cô và Lục Tử Hiên hôn nhau. Lúc đó, cô kiễng chân, hai tay ôm cổ anh, nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm của Lục Tử Hiên. Đôi môi ấm áp mà ướt mềm, hơi thở anh phả lên mặt cô, ngứa ngứa. Giờ phút đó, cô thật hạnh phúc.

Bỗng, cô ngừng suy nghĩ, xoay người bước đi.

Cô rời trường, đi đến ngân hàng, đem qua gã nói với cô: “Tiền đã vào tài khoản của em rồi đó.” Cô gật đầu, tiếp tục ôm máy viết luận văn. Giờ nhìn số tiền trong tài khoản, cô mỉm cười, trong lòng chát chát. Cô nhấn nút chuyển khoản, chuyển tiền vào tài khoản của cha mẹ. Sau khi chuyển xong, cô rời khỏi ngân hàng.

3. Chương 3: Gặp Người Quen Trên Đường

Ninh Tiểu Thuần về đến nhà, chuyện đầu tiên là đổi dra trải giường, giặt giũ thật sạch. Đây là thói quen của cô, mỗi khi gã ngủ lại nhà cô, hôm sau cô nhất định phải giặt cho sạch dra giường. Cô không muốn mùi của gã quanh quẩn trong nhà, làm sạch mùi này, inh một khởi đầu mới.

Thật ra đây chỉ là cách tự lừa dối bản thân, một khi đã dấn thân thì không thể dứt ra được. Trong vòng xoáy chìm nổi, không cách nào tẩy sạch dấu vết, mùi của gã vẫn cứ quanh quẩn quanh đây, làm thế này chỉ để trấn an lòng mình.

Bận bịu cả nửa ngày, nhìn tấm dra sạch sẽ bay phất phơ trong gió, cô thở một hơi thật dài. Điện thoại vang lên, cô lau khô tay cầm lấy, nhạc chuông báo người nhà gọi đến, “Alo.”

“Tiểu Thuần hả con, mẹ đây, mẹ nhận được tiền rồi, con đừng gởi tiền về nữa, trong nhà đỡ rồi, con để tiền đó xài đi.”

“Con làm hai việc lận, với lại con sắp thực tập ở công ty kia rồi, tiền lương cũng khá. Mẹ dùng tiền mua gì đó ngon ngon, đừng tiết kiệm nha. Còn ba đang hồi phục cần bổ sung dinh dưỡng nữa. Mẹ đừng lo cho con, con khoẻ lắm.” Ninh Tiểu Thuần nói mà có phần chột dạ.

Nói chuyện với mẹ cô một lát mới cúp máy. doc truyện tại . Nếu người nhà biết chuyện mình làm sẽ phản ứng ra sao đây? Ninh Tiểu Thuần không dám nghĩ tiếp. Cô lúc lắc đầu, đánh bay những ý nghĩ này đi,

đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ đi tới là được. Chỉ cần người nhà sống tốt, cô có trả giá cũng đáng. Cô quyết định tối nay làm một bữa thật thịnh soạn, tự thưởng mình, vì thế xuống siêu thị lâu dưới mua thức ăn.

Cô đi bộ đến gần siêu thị, trên đường đi ngang qua một quảng trường nhỏ, trời đã hoàng hôn, mây đỏ khắp trời, trên quảng trường chỉ lác đác vài người, trong đó có một đôi nam nữ thu hút ánh mắt cô.

Chàng trai và cô gái đang nói chuyện, lời chàng trai có phần không hài lòng, cau mày, tiếng nói cao hơn một quãng. Khuôn mặt xinh đẹp của cô gái nhăn nhó, nói mấy câu rồi quay đầu bỏ đi. Chàng trai bước lên giữ chặt cô, hai người giằng co một hồi.

Ninh Tiểu Thuần tò mò, họ sao thế nhỉ, cãi nhau sao? Cô cảm thấy chàng trai kia có hơi quen quen, như đã từng gặp nhau ở đâu đó. Ninh Tiểu Thuần nheo nheo mắt, nhìn chàng trai, khuôn mặt anh ta hiện trong trí nhớ. Thì ra là anh ta, là Cố Minh Vũ. Chỉ gặp nhau một lần, cô đã nhớ rõ. Anh ta cho người khác một cảm giác bình dị gần gũi, nhẹ nhàng dễ chịu.

Anh ta chặn cô gái lại ôm vào lòng, hai tay ôm chặt lưng cô. Cô gái giãy dụa, la lên, vùng vẫy muốn rời khỏi lồng ngực anh ta. Anh ta tức giận dùng miệng ngăn miệng cô gái lại, nháy mắt cô gái liền ngoan ngoãn đứng yên.

Ninh Tiểu Thuần thoáng nhìn một cái, mỉm cười, rời đi.

Cố Minh Vũ ôm siết cô gái - Lạc Hi Hi vào lòng, nòng nài nhìn cô, rồi dịu dàng hôn lên khuôn miệng hồng hào nhỏ nhắn. Hơi thở nóng rực phả lên mặt, đôi môi dịu dàng nóng bỏng ép lên môi cô, cánh môi như có luồng điện xẹt qua, tê rần, Lạc Hi Hi mê mải trong nụ hôn, thân hình trước đó vẫn còn chống cự dần dần tĩnh lại.

Cố Minh Vũ thấy cô không còn kháng cự, nụ hôn vốn mềm dịu trở nên cháy bỏng, môi ép sát môi cô, đè nghiêng, tình cảm mãnh liệt bị dồn nén lâu nay được phóng thích. tay phải nâng gáy Lạc Hi Hi, tay trái ôm ngang người cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, xông thẳng vào trong. Đầu lưỡi mềm dẻo mà tham lam, lưỡi Lạc Hi Hi bị Cố Minh Vũ cuốn lấy, quấn quýt với lưỡi anh, bắt đầu truy đuổi. Giữa lúc hôn nhau, người Lạc Hi Hi nóng dần lên, hơi thở nóng hổi hỗn hển phát từ trong lồng ngực, tiếng hít thở ngày càng nặng nề.

Cố Minh Vũ dùng chiếc lưỡi linh hoạt, liếm môi, lưỡi, răng Lạc Hi Hi, trêu đùa hết sức kích thích. Nụ hôn không biết kéo dài bao lâu, họ như lưu luyến không muốn rời đối phương, không ngừng đòi hỏi, không ngừng dùng sức.

Lạc Hi Hi vòng tay lên cổ Cố Minh Vũ. Anh thở ngày càng gấp gáp, từ môi Lạc Hi Hi, môi anh chuyển qua hai gò má, hai tai cô, ngậm vành tai cô, cắn nhẹ. Bàn tay anh khẽ vuốt ve cổ cô.

Bàn tay từ cổ đi xuống, dừng trên đôi ngực, cách lớp vải áo, ôm bầu ngực mềm mại. Cố Minh Vũ vuốt ve ngực cô, bàn tay rộng không ôm hết bầu ngực tràn ra hai bên, thật mê người.

Tay Cố Minh Vũ làm mưa làm gió trên ngực Lạc Hi Hi, cảm xúc gay gắt kích thích ham muốn, Lạc Hi Hi không kìm được rít nhỏ: “Uh..a..”

Hai người say sưa hôn nhau, hoàn toàn không quan tâm họ đứng trên quảng trường. Lạc Hi Hi nhỏ giọng rên rỉ, Cố Minh Vũ hôn dưới cổ cô còn muốn hôn lên ngực cô thì có tiếng nói vang lên: “Anh ơi, cô chú này đang làm gì thế? Sao lại thích thú đến thế?”

Động tác mãnh liệt của hai người chợt bị cắt đứt, thẹn thùng quay lại. Thì thấy một cậu bé đang vỗ đầu một cô bé, non nớt nói: “Họ đang đánh nhau đấy, anh thấy ba mẹ cũng làm thế này rồi. Buổi tối hai người trốn vào phòng là để làm chuyện này. Hình như ba mẹ còn cưỡi đồ, lặn qua lặn lại trên giường thế này thế này...” Cậu bé nghiêm túc nhớ lại.

“Hình như chơi vui lắm đúng không anh,” Cô bé kéo tay anh mình nịnh nọt nói, “Chúng ta cũng làm thế nha? Em cũng muốn chơi vui.”

Cậu bé vỗ ngực trả lời: “Được, vì sự vui vẻ của em gái, tối nay chúng ta thử đi.”

“Ta về nhanh đi anh.” Cô bé vội vã kéo tay cậu.

Bọn trẻ chưa đi, Cổ Minh Vũ với Lạc Hi Hi đã đỏ bừng cả mặt, xấu hổ trốn khỏi hiện trường. Đều do ham muốn gây hoạ. Ngay ban ngày ban mặt, ở nơi công cộng, gây ra chuyện thế này hoàn toàn không hợp với thân phận của họ. Khuôn phép nghiêm khắc của xã hội thượng lưu mất sạch. xem tại

Hai người đi được rất xa mới dừng lại thở hồng hộc. Cuồng cuồng chạy trốn không làm giảm ham muốn của họ, ngược lại còn thêm dầu vào lửa, lửa dục bốc cao hơn nữa. Cổ Minh Vũ thấy Lạc Hi Hi mặt mày ửng hồng, kéo cô chạy vào khách sạn trước mặt.

4. Chương 4: Xin Yêu Em Thật Nhiều

Cổ Minh Vũ cầm chìa khoá phòng kéo Lạc Hi Hi bước nhanh vào thang máy. Hai người trong thang máy liền gấp rút ôm chầm, hôn nhau. Hai người xoay tròn ra khỏi thang máy vào phòng. Vừa vào phòng, Cổ Minh Vũ khoá trái cửa lại, sau đó ấn Lạc Hi Hi lên tường.

Tay phải Cổ Minh Vũ di chuyển đến cần cổ dài mảnh khảnh của Lạc Hi Hi, chậm rãi vuốt ra trước, chạm phải hai gò má nóng rực, đầu lưỡi thăm dò trong miệng, chạm lưỡi cô. Đầu lưỡi anh khéo léo khiêu khích, khích lệ lưỡi cô. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, vờn trong miệng nhau, cùng cảm thụ nước bọt ngọt ngào như mật.

Hai tay anh di chuyển lên xuống theo đường cong, mơn trớn bộ ngực đầy đặn, vùng bụng bằng phẳng. Hai tay cô bắt giắc ôm vòng cổ anh, khiến nụ hôn càng sâu thêm. Vì cô đưa tay lên mà chiếc áo cũng bị đẩy lên, vòng eo nhỏ nhắn lộ ra ngoài y phục. Anh thừa dịp dấn vào khe áo hở rồi nắm áo kéo tuột lên, cho đến ngực. Áo lót ren bị tay anh đẩy dần lên cao, gò ngực chắc nịch dưới tay anh xoa vuốt mà thay đổi. Ngón tay lướt qua đầu vú, dạo quanh một vòng rồi kẹp chặt, buộc nó thức tỉnh.

Cổ Minh Vũ đẩy cô lên, hôn lên chiếc cổ nhạy cảm, cô run rẩy toàn thân, tiếng thở dốc thêm nặng nề, cả người tràn đầy cảm giác căng thẳng khó nói.

“Hi Hi, em đẹp quá.” Anh thăm thò. Anh từ từ ngồi xổm xuống, kỹ lưỡng tôn thờ hôn từng tấc da thịt mịn màng, hôn đến chiếc rốn nhỏ nhõ đáng yêu. Phía dưới rốn bị chiếc váy jean cản trở quá trình tôn thờ của anh, anh ung dung dùng răng mở nút đồng, kéo dây kéo xuống rồi chạm vào quần lót ren e ấp.

Cách lớp ren tinh xảo, anh hôn lên vườn hoa thần bí chưa ai nhìn thấy của cô. Đầu lưỡi liếm vào khe hở, nép trong mép vườn cô cảm nhận sức ép. Động tác anh như có như không làm cô không chịu nổi phải đóng đưa vòng eo nhỏ nhắn, theo bản năng muốn anh phải xâm nhập sâu hơn. Họng cô phát ra hơi thở nặng nề, hai tay vò rối tóc anh, bắt anh phải cho cô thật nhiều khoái cảm hơn nữa.

Ngón tay Cổ Minh Vũ vỗ về đáy quần, xấu xa đâm vào, kích thích nơi lõi vào. Khao khát trong lòng cô tăng vọt lên từ sâu tận bên trong, quần lót bắt đầu ẩm ướt. doc truyện tại . “Ừm...” Lạc Hi Hi dựa vào tường, vịn ưỡn eo, da thịt trắng muốt vì cảm xúc mạnh mẽ mà đỏ hồng.

Cô Minh Vũ kéo quần lót cô xuống, ngón tay vén hai cánh hoa, đầu lưỡi nóng hổi phủ lên tâm hoa rung rung, đôi môi ngậm lại rồi mút mạnh.

“Ah...” Eo Lạc Hi Hi càng đóng đưa nhiều hơn, không kìm được ngửa đầu rên rỉ. Từng luồng khoái cảm không ngừng phủ chụp, như bong bóng được bơm căng dần căng dần trong cơ thể cô, cho đến cuối cùng không căng được nữa, nổ thành những quả cầu lửa rực rỡ. Đỉnh điểm khiến cô co thắt dữ dội, chất dịch không ngừng tràn ra.

Cổ Minh Vũ không ngừng liếm dòng nước ngọt ngào đag chảy xuống, đầu lưỡi đâm vào cửa huyết, dẫn dụ chất dịch trào ra càng nhiều. Chất lỏng trong suốt chạy dọc hai bên đùi rồi rơi xuống đất.

Cổ Minh Vũ cởi hết đồ trên người, anh biết cơ thể cô đã hoàn toàn sẵn sàng, lúc nào cũng có thể đón nhận anh. Vật nam tính bên dưới anh ngẩng thật cao đầy sức sống, nóng lòng muốn rong ruổi.

Anh nhanh chóng ôm cô đến giường, sau đó phủ người, nâng mông cô lên, đỉnh đầu ngay trước lối vào run nhẹ cọ qua vài cái, sau khi dính đầy chất lỏng trong suốt, mới đẩy vào lối vào trơn ướt của cô. Lối vào chặt khít và co dãn, Cổ Minh Vũ vừa tiến vào đã bị thành vách bao trùm thật chặt, cảm giác dễ chịu khiến anh thở dài sung sướng.

Anh quá to lớn khiến Lạc Hi Hi cảm thấy khó chịu, có chút đau đớn, nhưng vì đã đủ ẩm ướt nên cô không đau nhiều cho lắm. Khi anh liên tục đẩy vào, đến khi lấp đầy cả bên trong cô thì cô vô tình ưm một tiếng. Thắt lưng khẽ nhúc nhích, của anh cũng chuyển động theo, cọ vào phía trong nhạy cảm, mang đến từng luồng khoái cảm.

Đôi môi đỏ mọng khẽ thở gấp, đôi mắt khép hờ ngập đầy ham muốn, quyến rũ mê người, làm ạch máu anh căng lên. Anh hạ người gằm lên, nâng cặp đùi dài, dùng tư thế dùng mãnh tận tình xoay đảo bên trong yếu ớt, rút ra rồi đẩy vào thật mạnh, đột phá tấm màng quý giá, đâm thẳng vào đến tận cùng. Phân thân vào rồi ra, cánh hoa vì bị cọ xát mà sưng đỏ, phát ra âm thanh đáng xấu hổ.

“Uhh.. Ah...” Đôi môi đỏ mọng không ngừng rên rỉ, hoà cùng vận tốc của anh.

Anh đưa đẩy mạnh mẽ thế này làm cả người cô như tan ra, tiếng rên rỉ cứ tràn ra ngoài môi. Một tay anh giữ chặt eo cô, tay kia tách cánh hoa ra, vôn về nụ hoa cứng đỏ.

“A... Đừng...” Tiếng rên rỉ bật thoát, lối vào sưng phồng hút của anh thật chặt, khẩn cầu anh lần nữa chạm đến tận cùng. Máu toàn thân cô như chảy ngược, hơi nóng nhảy mắt bao phủ cô, khoái cảm đỉnh điểm mang cô lên thiên đàng.

Cơ thể dữ dội tác động lên phân thân của anh, anh gằm nhẹ một tiếng, nhanh chóng rút ra, phun hạt giống nóng rực lên ngực Lạc Hi Hi...

Cổ Minh Vũ nắm phân thân, thoả mãn nhìn chất lỏng trắng đục bám trên ngực Lạc Hi Hi. Vì không có áo mưa nên anh không dám buông thả.

Lạc Hi Hi đưa tay thấm một chút tinh dịch, đưa lên miệng, vị chua chua ngọt ngọt lần đầu tiên được trải nghiệm xẹt qua đầu lưỡi. Cổ Minh Vũ được khuyến khích, nắm vật đàn ông đưa đến gần miệng Lạc Hi Hi, run nhẹ nhẹ cho cô hết phần tinh dịch còn lại. Lạc Hi Hi há to miệng, thuận theo nuốt xuống.

Cổ Minh Vũ thấy tinh dịch dính đầy miệng Lạc Hi Hi, trong lòng không khỏi vui sướng. Anh thở phào, nghiêng người nằm bên cạnh Lạc Hi Hi, tay xoa lên ngực cô, vuốt ve.

Lạc Hi Hi vươn tay ôm Cổ Minh Vũ, xấu hổ nói: “Phía dưới hơi đau...” Cổ Minh Vũ bật ngồi dậy, khoé mắt thấy trên da giường có vài giọt màu đỏ, phiền muộn vò tóc.

Lạc Hi Hi hoảng hốt ngồi dậy ôm anh, dịu dàng hỏi: “Anh yêu, anh sao vậy?”

Cổ Minh Vũ xoa tóc cô: “Em là vợ sắp cưới của Cung Triệt, lại trao lần đầu tiên cho anh. Sau này anh ta biết được thì em phải làm sao?” mới nhất ở

“Vũ, em yêu anh, em chỉ muốn dâng hiến cho anh. Em không muốn lấy Cung Triệt, em không muốn mình trở thành vật hi sinh cho lợi ích của gia đình. Chúng ta trốn đi, trốn khỏi nơi đây!” Lạc Hi Hi cầu xin.

“Hi Hi, chúng ta không thể liều lĩnh bỏ trốn, anh có trách nhiệm của anh, em cũng có trách nhiệm của em, không trốn thoát được đâu.” Cổ Minh Vũ khổ sở.

“Vũ...” Lạc Hi Hi khóc lóc thảm thiết, làm anh đau lòng.

“Ngoan, anh sẽ nghĩ cách.” Cổ Minh Vũ xót xa ôm cô, hôn lên môi cô, nuốt tiếng khóc của cô vào miệng.

Màn đêm buông xuống, ánh sao ngoài cửa sổ vô cùng xinh đẹp, đốm sáng nhỏ nhấp nháy, như đang chớp mắt, cực kì đáng yêu. Mặt trăng vàng óng vừa lớn vừa tròn treo lửng lơ trên bầu trời. Nhưng thời khắc đẹp đẽ như vậy mà chuyện vui lại ở nơi nào không ai biết.

5. Chương 5: Bóng Đêm Mê Tình

Lục Tử Hiên và bạn bè hùn vốn mở phòng làm việc xem xét kĩ lưỡng mọi sắp đặt, cuối tuần chính thức khai trương. Để ăn mừng với thiết đãi các thành viên gần đây cực nhọc, mọi người dự định đi ăn, hát K, rồi ăn khuya, chơi cho đã một bữa. Ninh Tiểu Thuần cũng được mời tới.

Cả nhóm đi ăn cháo thập cẩm. Xem cháo như lẩu. Ninh Tiểu Thuần lần đầu được ăn, ăn rất ngon miệng, cô mãi miết ăn say sưa. Bỗng nghe cô gái bên cạnh bảo người đàn ông trong TV đẹp trai quá, cô tò mò quay đầu lại nhìn, thì thấy người trong TV thần thái sáng láng. Dòng chữ trong TV giới thiệu anh ta là nhân vật lớn của mười ngành kinh tế trong cả nước.

Lục Tử Hiên nói bằng giọng điệu hâm mộ: “Nhiều tiền còn đẹp trai, tên Cung Triệt này có phước thật. Nếu tôi cũng sinh ra trong gia đình như vậy, chắc chắn có thể phát triển rất nhiều, tạo ra sự nghiệp thật vĩ đại. Mọi người thấy tôi nói đúng không?” “Đúng đó...” Những người còn lại đồng thanh.

Ninh Tiểu Thuần nhìn họ, không nhin được: “Nếu không có tài năng thì không thể làm người nổi tiếng vậy đâu. Thay vì hâm mộ người khác chỉ bằng làm việc còn hay hơn, cố gắng phát triển lớn mạnh đi.”

Lời cô vừa dứt, không khí trên bàn liền thay đổi. Một anh chàng xấu xí nhìn chằm chằm Ninh Tiểu Thuần, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ chị dâu quen người tên Cung Triệt đó à?”

Ninh Tiểu Thuần đang gấp đồ ăn suýt chút đánh rơi, sau liền thần nhiên nói: “Không quen.”

Lục Tử Hiên nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi nhìn mấy người bạn, anh chàng đó chỉ trêu cho vui thôi, ai ngờ Ninh Tiểu Thuần lại nói như vậy, anh cười gượng: “Thôi, ăn đi, ăn xong chúng ta đi hát K, cho High một tí!” Mọi người nghe vậy cười cười, ăn tiếp. Truyện được tại

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao, bữa tiệc cũng sắp tàn, cả nhóm trả tiền rồi đi karaoke. Ninh Tiểu Thuần thấy mọi người hát hò loạn xạ, ồn ào không yên, không chịu nổi mượn cớ đi toilet bỏ chạy. Cô rửa mặt, sau đó đi ra, thành linh, cánh tay bị ai đó kéo lại, lôi đến một khúc quanh khuất.

Ninh Tiểu Thuần ngược lên thấy Lục Tử Hiên, chưa kịp hỏi, miệng đã bị người ta che lại. Lục Tử Hiên để môi trên miệng Ninh Tiểu Thuần, khi thì cắn nhẹ, khi thì vươn lưỡi liếm môi Ninh Tiểu Thuần. Tiếp đó, nhẹ nhàng cạy răng cô ra, đưa lưỡi vào miệng cô...

Lục Tử Hiên thấy mắt cô hơi nước long lanh trong mắt cô, gương mặt cô đỏ hồng, âm thanh trong trẻo dễ thương, đáng vẻ dễ thương khiến anh khó nhin đảo quanh đầu lưỡi cô, cùng chơi trò đuổi bắt.

Tiếp đến anh dùng lưỡi thăm dò hai hàm răng, liếm lên lưỡi, rồi liến ra ngoài, chậm chậm kích thích, dụ dỗ cô. Người Ninh Tiểu Thuần run lên nhẹ, hơi thở ngày càng dồn dập.

Lục Tử Hiên ngậm lưỡi Ninh Tiểu Thuần, nhẹ hút đầu lưỡi cô, động tác từ tốn mà mềm nhẹ. Bàn tay đưa ra sau lưng Ninh Tiểu Thuần vuốt ve, như có luồng điện chạy qua làm cho cô run rẩy từng đợt. Lưỡi anh lưu luyến rời khỏi miệng Ninh Tiểu Thuần, chuyển qua liếm hôn người cô.

Lưỡi anh dừng ở cằm cô thật lâu, Ninh Tiểu Thuần bị hôn vừa ngứa ngáy vừa khó chịu, không biết phải ngăn cản hay thúc giục anh đi tiếp. Mắt Lục Tử Hiên ngập ý cười, nụ hôn rơi xuống, dừng lại trước bầu ngực mềm.

Lục Tử Hiên chăm chú nhìn ngực Ninh Tiểu Thuần, nuốt nước miếng, miệng vội vàng tiến gần, cách lớp áo, hôn lên ngực cô. Ninh Tiểu Thuần dựa vào tường, miệng khẽ mở, hai má hồng rực, rên rỉ, cổ nén ham muốn.

Đôi môi cách ngực cô lớp vải, không thỏa mãn, Lục Tử Hiên cởi nút áo Ninh Tiểu Thuần, vừa cởi hai nút đã thấy gò ngực trắng mịn ẩn hiện. Anh vui sướng, ngón tay vì hưng phấn mà run run, động tác chậm lại. Giọng anh khàn khàn nhuốm đầy khao khát, lẩm bẩm: “Anh muốn em...”

Chợt nơi khúc quanh vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng la hét của các nam sinh, Ninh Tiểu Thuần giật mình, dùng hết sức đẩy Lục Tử Hiên còn chìm trong dục vọng ra. Cô quay lưng nhanh chóng cài nút, hắng giọng, sau đó đi về phòng K, vừa đi vừa nói: “Về phòng thôi, ở đây, không được...”

Vầng trăng thật lớn treo trên bầu trời đêm, ánh trăng xuyên qua khe hở giữa những đám mây chiếu ánh sáng rực rỡ. Hương đêm tràn ngập không trung, không khí mập mờ bao phủ đất trời.

Lục Tử Hiên đưa Ninh Tiểu Thuần đến dưới lầu khu nhà trọ màu hồng, anh nhìn Ninh Tiểu Thuần dưới ánh trăng không chớp mắt. Lúc này cô được bao phủ bởi quầng sáng nhạt, ánh mắt đã say mơ màng động lòng người. Ham muốn tiềm ẩn bấy lâu chợt trỗi dậy, Lục Tử Hiên liếm liếm môi, khàn giọng hỏi: “Không mời anh lên uống ly trà sao?”

Ninh Tiểu Thuần mặt đỏ, quần lộn tóc quanh ngón tay, rề rà đáp: “Mấy ngày nay không phải anh mệt lắm sao, uống trà làm gì?”

Lục Tử Hiên dán sát đến vịn eo cô, nhỏ nhẹ nói: “Vậy anh nhờ toalet được không?” Đầu óc Ninh Tiểu Thuần bị chất cồn xâm chiếm, gật gù: “Được, chúng ta lên.” Khoé miệng Lục Tử Hiên nhếch lên, vội vàng kéo cô lên lầu. Sau khi về phòng K Ninh Tiểu Thuần bị Lục Tử Hiên và bạn anh thay nhau mời rượu nên bị chuốc đến mơ mơ màng màng.

Khi Lục Tử Hiên ra khỏi toalet nhà Ninh Tiểu Thuần thì thấy cô đang thay quần áo, áo sơ mi đã cởi ra, đập vào mắt là tấm lưng trắng mịn và áo ngực ren màu đen, theo bản năng anh đưa tay đụng đáy quần. doc truyện tại . Ừm, đã cứng rồi, vật đó muốn thoát ra như phô trương thanh thế.

Lục Tử Hiên bước nhanh đến, ôm Ninh Tiểu Thuần từ phía sau, hôn lên lưng cô. Ninh Tiểu Thuần bị động tác bất ngờ của anh làm cho hoảng sợ, tỉnh táo vài phần. Cô giãy dụa: “Anh làm gì vậy?”

Hiện giờ trong óc Lục Tử Hiên toàn là hình ảnh mê người, anh ôm chặt cô, không cho cô quay người lại. Hôn lên xương quai xanh, lên cổ cô, gây cho Ninh Tiểu Thuần cảm giác tê dại.

Anh vén tóc cô lên, hà hơi vào tai cô, hơi thở nóng rực làm lòng cô nhộn nhạo. Tiếp đó, anh ngậm vành tai cô rồi cắn mút.

Ninh Tiểu Thuần không biết vì sao trong lòng cứ thấy khó chịu, không muốn cùng anh thế này, cô bắt an giãy dụa. Lốp vải cọ xát, nghe tiếng Lục Tử Hiên rên rỉ nhỏ, cô kinh hãi, cảm thấy vật đó đã cứng, chạm vào mông cô. Cho dù còn cách lớp vải quần, cô vẫn biết nó nóng rực.

Lục Tử Hiên không hài lòng với tình trạng này, xoay người cô lại, hôn lên môi cô. Tay phải ôm chặt eo cô, tay trái lần lên vùng ngực.

Bàn tay còn cách lớp áo ngực, véo mạnh, cảm thấy nơi này đặc biệt mềm mại. Môi anh rời khỏi môi cô, hôn xuống ngực. Đầu lưỡi đảo quanh áo ngực, sau đó rê lên khe ngực, cảm giác ướt át khiến tim Ninh Tiểu Thuần đập thành thịch.

Anh thừa lúc cô phân tâm, nhanh chóng cởi áo ngực, ném ra xa. Ninh Tiểu Thuần không kịp kêu lên đã bị anh xô ngã lên giường, rồi thân anh phủ lên, hôn lên ngực cô. Anh dùng đầu lưỡi sưng ướm liếm quầng vú, lại hôn thật mạnh, gây ra tiếng mút cảm dỗ.

Toàn thân Ninh Tiểu Thuần không còn sức nằm trên giường, để mặc anh làm. Lục Tử Hiên day nhẹ ngón tay, chạm vào đỉnh đầu nhẹ nhàng ép xuống, đỉnh đầu nhỏ bé ngay lập tức cứng lên, anh hưng phấn bú mút, cắn nhẹ, khiến cô không kìm được tiếng rên.

Tay Lục Tử Hiên lén chui vào váy, vuốt ve bắp đùi cô, cảm giác trơn mềm làm anh không ngừng được. Tay anh vuốt ve lên xuống trên đùi, dần dần tới gần khu vực thần bí. Anh vừa hôn ngực cô, vừa cách lớp quần lót chạm vào chỗ kín.

Môi anh rời đi, chuyển dần xuống bụng. Chiếc váy cản trở bị anh cởi ra, đêm đen ẩn hiện dưới chiếc quần ren, anh đưa miệng đến gần. Đầu lưỡi nghịch ngợm gạt chiếc quần sang, định chui vào liếm nơi ấy. Ninh Tiểu Thuần không chịu nổi vận vẹo thân hình, miệng khẽ nhếch thở ra.

Anh nâng hai chân cô, kéo quần lót xuống, nhìn trọn hết vùng đất thần bí.

6. Chương 6: Dục Vọng Thiêu Đốt

Lục Tử Hiên như thường thức vật báu nhìn chăm chăm nơi riêng tư của Ninh Tiểu Thuần, vùng đồi cỏ rậm rì, bao trùm nơi riêng tư, khiến người ta càng muốn tìm hiểu đến tột cùng. Lục Tử Hiên quỳ trên giường, cúi đầu, bắt đầu dùng lưỡi quét nhẹ lên đùi Ninh Tiểu Thuần, sau đó từ chỗ giao nhau liếm lên xương hông, lặp lại gần mười lần.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy rất tê ngứa, gãi lổ vào có cảm giác hơi căng. Cô nắm tóc anh, thấp giọng kêu. Anh quét lưỡi từ đùi xuống dưới đầu gối, hôn vài cái, sau đó lại hôn ngược lên bắp đùi, tiếp tục động tác như vừa nãy.

Ninh Tiểu Thuần bắt đầu uốn éo, chân bắt giác đong đưa, phát ra tiếng rên rĩ. Cô nhạy cảm, cử động đã ướt ướt.

Anh nâng chân cô lên, mở chúng ra, tấn công vào điểm yếu nhất. Lưỡi anh tách hai cánh hoa ra, ngậm lấy nhụy hoa, quét lưỡi ngậm nó vào miệng đảo vòng trong ngoài.

Sau đó anh đổi qua bên kia, lặp lại động tác cũ. Cuối cùng cơ thể anh nghiêng qua, để môi mình song song hai cánh hoa, nhẹ nhàng ép miệng lại, mút mạnh, đầu lưỡi len vào giữa quét qua quét lại.

Ninh Tiểu Thuần gần như cực khoái, cực kì thoải mái. Anh lại bắt đầu liếm từ dưới lên, chậm chậm, đầu lưỡi đưa đến cửa vào thì kích thích trái phải, vừa đẩy hai cánh hoa ra vừa liếm, từng chút hướng lên nhụy hoa.

Cô thoải mái kêu lên, trong lòng gào thét: “Mau lên, hôn em chỗ đó...” Nhưng Lục Tử Hiên không hôn nơi đó, làm cô như bị treo lơ lửng. Cô không muốn chỉ rõ cho anh, nhưng lòng thầm bảo: “Mau, mau hôn chỗ đó.”

Lục Tử Hiên thấy Ninh Tiểu Thuần khốn khổ, mừng thầm trong lòng, nhưng vẫn không hôn chỗ cô cần. Ninh Tiểu Thuần không còn chịu nổi khiêu khích của anh, tiếng nói tràn ngập ham muốn vang lên: “Mau ngậm nó đi, xin anh...” Cô sốt ruột, càng tăng thêm kích thích.

Anh thấy đã đến lúc, cười khê, lướt lưỡi quét nhẹ lên nhụy hoa. Anh tập trung sức lực cướp lấy “trân châu”.

Anh vừa liếm, vừa lấy tay cào lên đồi cỏ, làm cô càng thêm thoải mái. Anh để lưỡi lên nhụy hoa càn quét, tiếp đó kích thích hai bên. Thỉnh thoảng lưỡi anh áp lên nhụy, còn dùng đầu lưỡi trêu chọc khắp nơi. Ninh Tiểu Thuần vô cùng hưng phấn, anh cảm thấy dưới nhụy hoa cô dường như có mạch đập.

Chất dịch của Ninh Tiểu Thuần tràn ra, chảy xuống. Lục Tử Hiên liếm của cô, thoải mái gặm nhẹ một tiếng, sau đó nhịp điệu nhanh hơn, liếm một vòng bên trên. Ninh Tiểu Thuần rung mình dữ dội, thấy cô đã đến đỉnh điểm, Lục Tử Hiên mới nhẹ thả ra, rời khỏi nơi ấy, lúc thấy cô sắp hết lên, lập tức ngậm lại, làm cô hét không thành tiếng. Anh thấy mình có thể khống chế được cô, thoải mái lòng tự tôn đàn ông, cùng tự hào biết bao!

Anh vừa lúc lắc đầu đầu lưỡi vừa liếm thật nhanh, bắp đùi cô càng kẹp chặt, rồi một lần rung mình mạnh mẽ, cuối cùng toàn thân tĩnh lại.

Lục Tử Hiên biết Ninh Tiểu Thuần đã đạt cực khoái. Anh từng coi sách, biết phụ nữ sau khi cực khoái qua đi, vô cùng khao khát được vật đàn ông lấp đầy. Tuy đây là lần đầu của anh, nhưng không cần phải dạy, anh cũng biết dựa vào bản thân mình.

Lục Tử Hiên nói là làm, tay phải vuốt ve chỗ kín. Sau đó anh chậm rãi xoay tròn tiến vô lối vào, ngón giữa ướt đầm cong nhẹ lên, chạm trúng mục tiêu.

Anh cẩn thận, như bóc trái vải, khều nhẹ, làm cô thấy như có như không. Tất nhiên miệng và bàn tay còn lại không rảnh rỗi, hôn lên môi cô, và vuốt ve ngực cô.

Tiếp đến tay trái anh đỡ bụng cô, tay phải hoạt động, anh khép ngón trỏ và ngón giữa lại tiến vào từ phía sau cô, di chuyển rất nhanh, lúc này Ninh Tiểu Thuần lại lần nữa muốn lên đỉnh.

Anh vì muốn kéo dài mà ép chặt tay vào người mình, ra vào thật nhanh trong hai phút. Ninh Tiểu Thuần đạt cực sướng, chất dịch tiết ra liên tục, chảy xuống không ngừng, do vận tốc vào ra của anh mà phát ra âm thanh, khiến người đỏ mặt xấu hổ. Bạn đang đọc chuyện tại

Anh ngừng tay một thoáng, rồi tiếp tục ra vào chậm lại, kéo dài thời gian lên đỉnh của cô. Anh nói những lời tục tĩu bên tai cô: “Tiểu Thuần, của em thật là đẹp làm anh muốn ngừng mà không được. Đàn ông đều muốn làm em! Đây, để anh làm em chết luôn...”

Ninh Tiểu Thuần đang lúc mơ mơ tỉnh tỉnh, nghe anh nói mà nhúu mày, anh ngày thường nhã nhặn ôn hoà cách anh bây giờ vận dậm. Chẳng lẽ, đàn ông đều là cầm thú, là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới?!

Ngón tay anh ướt đẫm, anh biết lúc này là lúc đi vào. Anh nhanh chóng rút ngón tay ra, đứng lên, cởi thắt lưng, cởi quần ngoài và quần lót, vật đó đã cương cứng.

Anh hăng hái đâm vào theo phương cách ba nông một sâu, rồi năm nông một sâu. Lối vào của cô thật chặt, cho của anh cảm giác bị siết lại, cực kì dễ chịu. Anh cố đẩy thật sâu vào trong. Anh vẫn luôn tìm kiếm tấm màng mỏng đó nhưng không cảm thấy nó, anh nghi ngờ, là anh làm không đúng nên tìm không ra?

Anh nâng hai chân cô lên, để tay vào nhượng, đẩy hai chân cô ra trước, lúc này chỗ kín của cô dường như phô bày ra hết, lúc đổi tư thế, anh cố không để vật đó của mình trượt ra, lại tiếp tục ra vào mạnh mẽ.

Ninh Tiểu Thuần rên rỉ “Ah... Thật dễ chịu... em không chịu được... Chậm... chậm lại...”

Lục Tử Hiên đẩy vào nơi sâu nhất, đâm mạnh ba phút. doc truyện tại . Hai chân cô kẹp chặt anh, để anh ép chặt người cô. Tầm dra bên dưới đã ướt sũng, trong phòng tràn ngập mùi vị tình dục.

Ninh Tiểu Thuần lại lần nữa lên đỉnh, tối nay cô ăn thức ăn dễ tiêu hoá, giờ mệt không còn hơi sức. Làm tình, quả thật là việc khổ cực tổn hao thể lực nhất.

Lục Tử Hiên nặng nề thở bên tai cô. Cô đột nhiên cảm thấy anh rung mình, sau đó một dòng âm ẩm phun ra trong cô, hai người đạt cực khoái cùng lúc.

Anh ngã nhào lên người Ninh Tiểu Thuần, thoả mãn gằm nhẹ. Một ít tinh dịch từ trong cô chảy ra đến đùi, ẩm áp, dập dính.

Lục Tử Hiên nằm trên người cô, vừa vuốt ngực cô, vừa trầm tư: Gần đây thái độ của Ninh Tiểu Thuần với anh như thay đổi, cảm giác xa lạ, không còn cảm giác thân thiết giữa hai người yêu nhau như trước đây. Anh muốn qua cách thức đặc biệt của tình yêu để tìm lại tình cảm trước kia. Huống hồ, anh vẫn không vượt rào, không chạm vào cô, anh không muốn ngày nào đó chia tay, vẫn không có được cô, vậy sẽ thật nuối tiếc. Thế nên, đêm nay anh ta ra tay trước...

Anh ta chợt nhớ một chuyện, vội vàng ngồi dậy, nhìn xuống dra giường, không thấy vết tích anh muốn. Anh ta nhúu mày, sao lại thế này?

Anh ta biết phụ nữ dù chưa quan hệ, nhưng vì tai nạn ngoài ý muốn vẫn có thể bị rách màn trinh. Cũng có người khi rách lại rất ít máu, không nhất định phải chảy ra. Nhưng không thấy biểu trưng đó, lòng anh ta vẫn thấy vướng mắc.

Ninh Tiểu Thuần thấy anh ta nhúu mày, biết anh ta đang nghĩ gì. Suy cho cùng đàn ông trưởng thành dưới ảnh hưởng của truyền thống Trung Quốc luôn muốn lấy một cô gái còn nguyên vẹn, vậy chẳng phải tấm màng đó quý giá hơn tình yêu hay sao?

Cô mệt mỏi, không muốn nghĩ đến, xoay người ngủ.

7. Chương 7: Bí Mật Không Thể Nói

Ánh nắng giữa trưa theo cành lá xanh um rơi xuống, in bóng đầy mặt đất. Bầu trời trong xanh hiem có. Thi thoảng một đám mây trắng trôi qua, bóng nắng chao nghiêng...

Ninh Tiểu Thuần mệt mỏi ngồi trong phòng, kích nhẹ chuột lướt web. Gần tới nghỉ hè, cô bắt đầu tìm việc làm thêm. Mở một tin thông báo tuyển dụng, cô vừa coi đã thấy hứng thú. Là công ty tài chính Hoàn Nghệ tuyển trợ lý, Hoàn Nghệ là đầu tàu trong lĩnh vực tài chính, rất nhiều bạn học của cô mơ ước được trở thành thành viên của Hoàn Nghệ!

Một công ty thế lực hùng hậu, dù chỉ là thông báo tuyển trợ lý thực tập chắc hẳn cũng sẽ không chọn một người không có kinh nghiệm như cô, cô hoàn toàn không nghĩ mình sẽ thành công, nhưng xuất phát từ tâm lý cầu may, cô vẫn gửi lý lịch đến đó. Đóng tin đó lại, cô coi tiếp những nội dung khác.

Chợt chuông điện thoại vang lên, phá tan buổi trưa im lặng, Ninh Tiểu Thuần vừa cầm vừa nhìn, không phải Lục Tử Hiên, là Tống Mi Mi? Sau đêm đó, cô cố gắng giữ khoảng cách với Lục Tử Hiên, mà anh ta cũng bị cuốn vào công việc không có thời gian tìm cô, cô thấy rất thoải mái.

Ninh Tiểu Thuần đã nhiều tháng không liên lạc với Tống Mi Mi, sao bà ta lại gọi điện cho cô?

Cô vừa nhấn nghe, giọng lười nhác của Tống Mi Mi từ đầu kia vang đến: “Tiểu Thuần, má Mi Mi đây, đáng lẽ con không còn làm chỗ má, má không nên quấy rầy con, nhưng má báo con biết, con còn nữa tháng lương chưa nhận, với cả đồ đạc nữa, con dành chút thì giờ đến đây được không?”

Ninh Tiểu Thuần lễ phép đáp: “Má nói gì vậy. Má có ơn với con, suốt đời con không quên được. Con nên thăm hỏi má mới đúng. Buổi chiều con rảnh, sẽ đến đó.”

“Ừ, má chờ. Tiểu Thuần à, con là đứa con ngoan, thật khổ cho con quá.” Tống Mi Mi thương xót nói.

“Má, giờ con ổn lắm. Con đem bánh tart đến á...”

“Con thật ngoan, má không uống công thương con, con tới nhanh nhé...”

Ninh Tiểu Thuần tán gẫu với Tống Mi Mi một hồi rồi sửa soạn, đạp xe đến Nightclub Đế Đô.

Nightclub Đế Đô nằm ở khu trung tâm phát triển nhất, kiến trúc độc đáo, trang hoàng hoa lệ, vô cùng giàu có. Buổi sáng Nightclub vắng vẻ, buổi tối có phong cách khác hẳn, là cảm giác mãnh liệt, là tiếng nhạc sôi động, là hoang phí, rất đòi hỏi rất bạo lực.

Lần đầu tiên Ninh Tiểu Thuần mặc váy trắng dài xuất hiện vào buổi sáng trước Đế Đô, trước đây cô toàn đến vào buổi tối, trang điểm thật đậm, ăn mặc khêu gợi, đứng trên sân khấu hát những bài ái muội, đón nhận ánh mắt của những tên đàn ông ngồi phía dưới như sói rình mồi. Vì cuộc sống, cô không còn cách nào khác. Cô đành phải nén nhịn ác cảm, ra sức ca hát, trút hết nội tâm phần uất.

Sau khi cô lên đại học đã không còn nhận chu cấp của người nhà, tự đi làm kiếm sống. Năm hai đại học, sức khỏe cha cô ngày càng yếu, không thể làm việc nặng nhọc được nữa, còn thường xuyên ốm đau vì làm lụng quá sức. Cô không chỉ nuôi sống bản thân còn phải gửi tiền về nhà, áp lực rất lớn.

Một lần tình cờ, Ninh Tiểu Thuần quen biết Tống Mi Mi. Khi đó Ninh Tiểu Thuần làm phục vụ trong quán rượu, vừa lúc đụng phải Tống Mi Mi trên hành lang, thấy váy cô bị rách mà không báo lên, bèn chủ động báo, còn mang quần áo cho cô, giải quyết cấp tốc. Sau đó, Tống Mi Mi biết Ninh Tiểu Thuần còn là sinh viên nhưng đã sớm tìm kế sinh nhai, liền giới thiệu cô đến hát ở Đế Đô.

Vì Tống Mi Mi là quản lý ở đây, có bà bảo bọc cô nên không có chuyện gì. Nên Ninh Tiểu Thuần suy nghĩ mãi, rồi đồng ý đến Đế Đô. Lúc đó cô và Lục Tử Hiên vừa quen nhau, cô biết anh chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô đến đây, nên cô luôn dối anh, đây là khúc mắc lớn trong tình cảm giữa hai người. Nhưng mà, về sau có chuyện xảy ra, khúc mắc này như được gỡ bỏ.

Cô hát ở Đế Đô được hơn nửa năm, tuy là bị khách quấy rối nhưng vẫn an toàn. Cô không chỉ giải quyết chi phí cuộc sống còn có dư tiền gửi về nhà, vậy là tốt lắm rồi. Nào ngờ, họa vô đơn chí, cha đột nhiên ngã bệnh nặng, phải lập tức làm phẫu thuật, nhưng chi phí phẫu thuật rất mắc, trong một lúc không kiếm được nhiều tiền như vậy, mẹ cô lo lắng nóng ruột không thôi.

Ninh Tiểu Thuần định mượn tiền Lục Tử Hiên, lúc đó anh có một khoản tiền lớn đầu tư vào phòng làm việc. Không ngờ Ninh Tiểu Thuần đụng phải ngõ cụt, Lục Tử Hiên vừa tránh vừa né, không muốn bỏ qua cơ hội lần này. Ninh Tiểu Thuần đau lòng khôn xiết, chẳng lẽ một mạng người lại thua một thời cơ hay sao? Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Ninh Tiểu Thuần vì quá lo lắng, buổi tối đi hát liên tiếp phạm lỗi, bị Tống Mi Mi gọi ra mắng.

Con người không phải tự nhiên mà mắc sai phạm. Cô vì buồn rầu, muốn mau chóng kiếm ra khoản tiền lớn vượt qua cửa ải khó khăn. Thời điểm, nơi chốn vừa khớp, cùng bất ngờ ngoài ý muốn, hơn nữa còn chất xúc tác tăng nhanh tốc độ, dần dần kéo cô vào vực sâu. Tống Mi Mi chính là chất xúc tác lúc bấy giờ.

Tống Mi Mi nghe Ninh Tiểu Thuần nói hết xong, liền cười với cô, “Con ứng phó giúp má một khách hàng lớn là có thể giải quyết được chuyện của con...”

Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng nghe xong, khiếp sợ chết cứng tại chỗ, trợn mắt há hốc miệng.

Thì ra có người muốn mua đêm đầu!!!

Ninh Tiểu Thuần cần tiền, cấp bách cần liền. Phẫu thuật của cha không thể kéo dài. doc truyện tại . Con người không thể gờ gắm hy vọng vào khác, chỉ có thể tự cứu mình.

“Má, con cần tiền.” Ninh Tiểu Thuần nhìn vào mắt Tống Mi Mi nói, “Má cho con biết con phải làm gì, con không hiểu lắm.”

Tống Mi Mi vuốt tóc cô: “Ngoan, trình trắng của con quý giá hơn cả. Con chỉ cần dựa theo chỉ dẫn của người đó là được. Kỹ xảo phong phú chẳng là gì, đàn ông cần lần đầu của phụ nữa, chính là nhắm vào sự ngây thơ của con. Thuận theo là được. Sau khi xong chuyện này, mẹ đưa hết tiền cho con, không lấy hoa hồng.”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu. Sau đó về nhà, cứ lo sợ bất an, mượn phim chỗ Tống Mi Mi mở ra xem, học hỏi.

Hình ảnh xấu hổ làm tâm Ninh Tiểu Thuần như mèo cào, ngứa ngứa, tê tê. Cô buồn bực tắt máy tính, lên giường nằm ngủ.

Cuối tuần, trời trong gió mát. Ngày lành tháng tốt, thích hợp bán thân.

Ninh Tiểu Thuần mặc quần áo đơn giản đi vào khách sạn xa hoa, mở cửa phòng bước vào. Phòng rất lớn, đều là đồ đạc đắt tiền. Màn cửa màu trắng bên cửa sổ bay phất phơ trong gió, gợi lên dục vọng ham muốn từ đáy lòng người. Giường lớn mềm mại lặng im trong phòng, chờ đợi chủ nhân, nhưng trong phòng không có đàn ông.

Ninh Tiểu Thuần bước đến cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh đẹp đẳng cấp xa. Cô cảm thấy da cô nổi gai ốc vì gió máy lạnh thổi đến, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Hoá ra, cô đang sợ. Đi đến mức này, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, không thể quay lại.

Không để cô nghĩ ngợi nhiều, cửa phòng bật mở. Cô cứng người đứng yên tại chỗ không dám quay đầu. Người phía sau từng bước đến gần cô, hơi thở nam tính lạnh lẽo phả đến. Cô cảm giác đây là một người đàn ông rất mạnh mẽ.

Giọng nói ấm nồng như rượu truyền đến, mê hoặc thần kinh Ninh Tiểu Thuần: “Có muốn tắm không?”

Cô chậm rãi xoay người, trong đầu hiện lên vô số dáng vẻ. Là mập hay cao gầy? Là đẹp trai hay bình thường? Là hiền như đất hay khôn khéo?

Cô từ từ ngẩng lên, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, mày rậm mắt sáng, mũi cao thẳng có một độ cong vừa mắt. Bộ vest đen hiệu càng tôn lên khuôn mặt anh tuấn. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào phòng, ánh sáng viền quanh hình dáng gã, nửa trong suốt, nửa tinh khiết, làm mềm đi nét lạnh lùng kiên cường của gã, thành vẻ đẹp say sưa lười biếng.

Tim cô chột nẩy lên dồn dập. Mặt đỏ hồng, như trái táo đỏ thơm.

Gã nhìn Ninh Tiểu Thuần, tháo cravat đi vào phòng tắm.

Ninh Tiểu Thuần bồn chồn đứng nguyên tại chỗ, không biết làm sao. Do dự mãi, cô nhẹ đi theo gã vào phòng tắm. Gã đang cởi áo, lộ ra vòm ngực rộng lớn, cơ bụng rắn chắc. Cô nhìn thân hình cường tráng của gã mà mặt đỏ tim đập.

Sau đó gã cởi luôn quần, trần như nhộng, thấy rõ khu vực riêng tư của đàn ông, Ninh Tiểu Thuần lập tức xoay người. Gã thấy động tác của cô, khẽ bật cười, sau đó bước vào bồn tắm đã đầy nước.

Gã thoải mái nằm trong bồn, tận hưởng cảm giác mát mẻ bao quanh. Gã thấy Ninh Tiểu Thuần vẫn không nhúc nhích, nói nhỏ: “Qua đây, tôi có thói quen tắm trước khi make love.”

Ninh Tiểu Thuần chậm rì rì xoay người, gã không chờ nổi động tác chậm chạp của cô, kéo luôn cô vào bồn. Quần áo ướt đầm hoá thành trong suốt, đường cong hoàn mỹ của cô hiện ra không che giấu. Mắt gã loé lên, yếu hèn trượt lên trượt xuống.

“Cởi ra!” Gã ra lệnh.

Tay Ninh Tiểu Thuần run rẩy cởi nút áo, lộ áo ngực ren. Bầu ngực đầy đặn lắc lư trong nước, khiến máu người đó sôi sục. Gã giơ tay xé áo ngực, chụp lên bầu ngực trắng, nắn vuốt hai bên. Lần đầu tiên Ninh Tiểu Thuần bị đàn ông đụng vào, thẹn thùng kêu lên: “Tiên sinh, đừng làm vậy....”

“Gọi tôi Cung Triệt!” gã nói, “Đừng làm vậy, thì muốn thế nào? Chẳng lẽ thế này?” Cung Triệt nói xong, liền cúi đầu ngậm đầu ngực hấp dẫn đọng nước, điên cuồng cắn mút.

Bàn tay lặn xuống nước, lao vào trong váy, cách lớp quần lót áp lên chỗ kín, mạnh mẽ vuốt ve, giày vò.

8. Chương 8: Phá Thân

Ninh Tiểu Thuần vẫn còn là cô gái chưa trải sự đời, lần đầu tiên bị đàn ông đụng đến thế này, lại không thể chống cự, nên run rẩy không thôi. Cung Triệt chia lưỡi bao vây, đảo quanh núm vú, sau đó điên cuồng mút vào, đỉnh đầu nhạy cảm thoáng chốc cứng ngắc, dựng đứng. Gã cười nhạt, liên tục đánh phá nơi khác ở bầu ngực. Gã hôn thật mạnh, làm phát ra tiếng động, mặt Ninh Tiểu Thuần vì tiếng ấy mà trở nên đỏ ửng.

Bàn tay lặn xuống nước của Cung Triệt chui vào vườn cấm từ khe hở quần, thẳng tiến chỗ kín. Ngón tay chạm vào hoa huyệt, nhẹ nhàng vuốt ve. Vì trong nước nên gã không biết nơi đó của cô đã có mật ngọt tràn ra hay chưa. Luồn qua khe hở nên bị bó buộc khá nhiều, gã nâng hẳn hai chân cô, kéo chiếc quần xuống vúi xuống, vùng đất chưa từng có ai khám phá giờ lộ lộ, hai người khoả thân như nhau.

Đôi cô vì ngâm trong nước mà mềm mại ướt át, cảm giác chạm vào rất tốt, Cung Triệt sờ đến mấy lần, còn kéo nhẹ nhẹ. Cảm giác hơi đau một chút làm Ninh Tiểu Thuần nhũn mảy, rồi thở dốc lúc Cung Triệt cúi đầu hôn xuống.

Tay kia gã đặt trên đôi cô, ngón tay đặt nhẹ trên cánh hoa, hướng ra đùi trong. Động tác nhẹ nhàng chậm chạp đưa tay đặt lên đôi cô, xoa tròn, động tác này lặp lại hơn mười lần.

Ngón tay gã vỗ nhẹ lên cánh hoa, tốc độ mỗi giây một nhanh hơn. Sau đó để tay trở lại trên đôi cô ngừng một lát, rồi lại xoa tròn và vỗ nhẹ. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân tê dại, tự nhiên thấy nhũn người.

Gã nhẹ nhàng đưa một ngón vào sâu trong cô, chậm rãi kéo ra, sau đó lại đưa ngón khác. Tiếp đó ngón tay gã để lên lối sau, ấn mạnh, rồi tận tình di chuyển ngón tay trong lối vào đằng trước.

Ninh Tiểu Thuần bị bất ngờ nên sợ hãi, bất an vặn vẹo người, khiến ngón tay cắm vào càng sâu hơn. Nửa thân dưới vừa đau đớn vừa sung sướng, cô cảm thấy mình như bị co giật.

Ngón tay gã trong lối vào trượt ra vào, mang theo mật ngọt, gia tăng độ trơn trượt. Bên trong cô thật chặt, mút chặt ngón tay gã, nếu vật đó của gã cũng được như thế chắc chắn là rất dễ chịu.

Gã xoay cổ tay gia tăng kích thích, ngón tay không ngừng khuấy động lối vào. Ninh Tiểu Thuần bị hôn đến không thở nổi, không thể rên rỉ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ngón tay gã như con cá nhỏ bơi vào chỗ sâu, tìm kiếm điểm G, rồi nhấn mạnh lên điểm G của cô như nhấn chuông cửa, nhấn xuống thả ra, không ngừng lại lại. Hai ngón tay trong cô xoa lên xuống, mỗi chỗ ấn xuống

vài lần. Người Ninh Tiểu Thuần run rẩy không ngừng, tiếng hít thở ngày càng dồn dập, mồ hôi túa ra toàn thân, xen lẫn với mật dịch, trong suốt lóng lánh.

Môi Cung Triệt rời khỏi miệng cô, trả lại hơi thở. Cô vội vàng hít vào, vì động tác ngón tay ra vào mà bật rên rỉ. Cô xấu hổ đỏ bừng cả mặt, da thịt toàn thân tựa như tôm luộc.

Tay kia của gã kéo tay cô cầm vật nam tính của gã dưới nước. Vật đó nóng hổi như lửa, dù trong nước mát cũng không nguội. Tay cô như phải bỏng, vội vàng thả ra, Cung Triệt đã sớm đoán được hành động của cô nên nắm chặt tay cô lại, không cho nó thoát.

“Có phải nó rất đáng yêu không? Tôi tin rằng em sẽ rất thích nó.” Cung Triệt cười nói.

Ninh Tiểu Thuần thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Cô cảm thấy vật ấy dưới tay từ từ nóng lên, từ từ to lớn, từ nhỏ mềm biến thành to cứng.

“Di chuyển tay đi, làm cho của tôi dễ chịu đi. Em không di chuyển tôi cũng không di chuyển, tôi không làm chuyện lỗ vốn bao giờ.” Cung Triệt dựa lưng vào thành bồn tắm cười nói, ngón tay gã để yên trong cô.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy bên trong trống rỗng, muốn được cái gì đó lấp đầy nhưng không biết làm sao. Cô phản ứng dựa theo bản năng, tay nắm vật dần ông bắt đầu chuyển động, từ chậm đến nhanh, vận tốc tuyệt vời khiến Cung Triệt rên rỉ thành tiếng. Vì trong nước nên vật đó ướt áy, trơn bóng, mấy lần cô suýt vọt tay. BẠN ĐANG XEM TRUYỆN ĐƯỢC SAO CHÉP TẠI: CHẮM

Cung Triệt vô cùng hài lòng với biểu hiện của cô, cũng mang cảm giác dễ chịu tặng lại. Ngón tay lần nữa di chuyển, rút ra thật nhanh, rồi đâm vào thật sâu, ra vào mạnh mẽ, mang theo chất dịch, tiếng nước cùng với tốc độ di chuyển phát ra âm thanh mê hoặc.

Ninh Tiểu Thuần vừa thở hổn hển, vừa cố nắm lấy của gã, làm cho gã. Mỗi một tiếng rên của cô là tay lại nắm chặt hơn một chút, cảm giác thoả mãn bất ngờ ập đến xoáy khắp người Cung Triệt.

Vật của gã trở nên thật to lớn, căng tức làm gã thấy khó chịu. Gã rút ngón tay trong cô ra, đẩy Ninh Tiểu Thuần ngã dựa thành bồn tắm, sau đó dẫn người qua, cầm nó để bên miệng Ninh Tiểu Thuần, ra lệnh: “Ngậm nó!”

Vật cực lớn để gần miệng Ninh Tiểu Thuần, trên đỉnh đầu còn dính vài giọt nước với chất lỏng không rõ trong suốt. Ninh Tiểu Thuần đành phải há miệng, Cung Triệt thấy thế đẩy nó vào miệng cô.

Của gã rất lớn, Ninh Tiểu Thuần đã mở miệng to hết mức có thể nhưng vẫn cảm thấy quá sức, cảm giác như nó nút chặt miệng cô, cô thở khó khăn, còn có chút muốn nôn ra.

“Liếm đi!” Cung Triệt ra lệnh.

Cô đành nén cảm giác ghê tởm muốn nôn xuống, làm theo bản năng. Cô dùng đầu lưỡi bắt đầu từ dưới góc liếm hướng lên trên, làm vài lần cô hết chịu nổi. Cô đẩy gã ra, hít thở liên tục.

Cô kiềm nước mắt nói: “Xin lỗi, em không biết làm, khó chịu lắm.”

Cung Triệt không nói tiếng nào nhìn cô, sau đó bế thốc cô lên, bước ra bồn tắm đi vào phòng. đọc truyện tại . Cơ thể trần truồng của Ninh Tiểu Thuần lập tức bị phơi bày, mặt cô đỏ ửng lên. Cung Triệt ném cô xuống giường, đứng ở đầu giường từ trên cao nhìn xuống cô: “Tự em tới nuông chiều nó đi!”

Cảm giác bị nhét vào miệng làm Ninh Tiểu Thuần thấy sợ hãi, cô chợt tỉnh ý, vọt đám cỏ của gã lên, nắm chặt phần thân, đầu lưỡi liếm nhẹ lên hôn bi. Hôn bi dần dần bị nước bọt cô thấm ướt, sau đó cô ngậm hết chúng vào miệng để chúng được đắm chìm thoả thích. Cô bắt cần đề phải đẩy chậu gã, Cung Triệt bỗng thở hắt ra một hơi.

Tiếp đến cô vô cùng miễn cưỡng hé miệng ngậm phần đầu, vòng quanh quy đầu sau đó chậm rãi xoay tròn. Dùng ở đó liên tục mút vào không ngừng, còn gục gặc đầu lên xuống theo bản năng.

Ninh Tiểu Thuần vụng về lắm, nhưng lại không hay biết cô đã tìm được nơi nhạy cảm nhất của gã. Cô không cần quá nhiều kĩ xảo cũng đã khiến Cung Triệt thoả mãn muốn điên rất hữu hiệu.

Cô từ từ ngâm phần thân của gã, để lưỡi phủ nghiêng một bên quy đầu, tay nắm chặt phần còn lại vuốt lên xuống. Cô vừa làm vừa nhớ lại cảnh trong phim. Chắc làm thế này rồi, cô còn nhìn lên mấy lần. Cung Triệt nhắm mắt, mặc sức hưởng thụ việc làm của Ninh Tiểu Thuần.

Đỉnh đầu tiết ra chất lỏng trong suốt, Ninh Tiểu Thuần liếm liếm, mùi vị là lạ. Chợt vật đó bị rút khỏi tay cô, còn cô bị đẩy ngã ra giường. Cung Triệt leo lên giường, vỗ mông cô nói: “Nửa nằm nửa ngồi lên.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, tự giác làm theo. Lúc cơ thể cô tạo thành tư thế hình vòm cung thì bàn tay Cung Triệt liền tấn công vùng bí mật của cô.

Cung Triệt đẩy hai cánh hoa để bên trong lộ ra, lúc này nụ hoa vừa nhú, gã lập tức tiến đến liếm láp. Ninh Tiểu Thuần ở vào thế bị động, chỉ hưởng thụ sự yêu chiều của gã, nhưng cô cũng ưỡn hông, tư thế này càng tập trung khoái cảm. Cô cảm thấy nơi đó của mình đã ướt đầm.

Cung Triệt đã từng biết qua dục vọng thiêu đốt, gã ngừng lại, nâng hai chân cô lên, để hai chân cô kẹp vào eo gã. Hai tay Ninh Tiểu Thuần quán quanh cổ gã. Tay gã vịn eo cô, sau đó bỗng đẩy vào bên trong ướt át của cô.

“A... Đau...” Ninh Tiểu Thuần nhăn mặt kêu lên. Phần thân to lớn đưa vào suýt nữa xé rách hoa huyết, đau đớn nhanh chóng lan khắp thân dưới.

Cung Triệt cố kéo ra đưa vào, dùng phương pháp chín nông một sâu cắm vào. Lúc đầu chỉ đưa vào chín lần nông làm Ninh Tiểu Thuần trong lòng nhộn nhạo, sau đó đẩy vào một lần thật sâu. Cô cảm thấy đang được cọ xát nhẹ nhàng lại bị đâm mạnh vào, trong lòng run rẩy, rên rỉ không ngớt.

Đỉnh đầu đâm sâu tận trong cô, phá tan tấm màng mỏng, tiến thẳng vào trong. Cô đau đến kêu lớn, nước mắt từ khoé mắt tuôn ra.

Cung Triệt ra vào rất nhanh, sau đó cô lại sa vào trạng thái hưng phấn cùng cực, lối vào trái lại còn giãn ra thất lại không ngừng, cô đã biết cảm giác của hoan ái. Giờ phút này cô dù có đau cũng thành sung sướng.

Vật của gã còn qua lại, cọ vào bên phải ba lần, rồi sang bên trái ba lần. Lần này, cô lại thấy khoái cảm hai bên không như nhau, ham muốn càng tăng cao, không còn là cô.

Gã trơn trượt ra vào trong cô, đánh ngang qua lại, các tường thành trong cô có thể cảm nhận được sự cọ xát của gã mà điên đảo quay cuồng.

Cả phòng kiều diễm, cảnh xuân vô hạn, tiếng rên vang lên không ngừng. Nơi giao nhau của hai người ướt đầm, hoà với máu của cô, dính dấp nửa thân dưới.

Sức lực của cô dần dần tiêu tan, tay chân bắt đầu mềm nhũn, bỗng nhiên cơ thể co rút, cô đạt đến đỉnh điểm thoả mãn.

Cung Triệt kiềm chế đã lâu, thấy cô đã đạt đến, nên không kiềm chế bản thân nữa, gã gầm một tiếng, bắn hạt giống vào cơ thể cô...

9. Chương 9: Trở Thành Tình Nhân

Cung Triệt thở một hơi thật dài, kiệt sức ôm Ninh Tiểu Thuần, nằm nghiêng lên giường, vật đàn ông còn để trong cô. Gã nhắm mắt ngủ, Ninh Tiểu Thuần tò mò quay lại, tỉ mỉ quan sát gương mặt tuần tú của gã. Ừm, quả là gương mặt làm hàng vạn cô gái say mê.

“Vì tiền ư?” Người bên cạnh chợt lên tiếng. Ninh Tiểu Thuần hoảng hồn, vội vàng cúi đầu cụp mắt. sau đó cô khẽ khàng nói: “Em cần tiền, bất ngờ gặp phải chuyện xấu cần em giải quyết gấp, nên em mới...”

Căn phòng im ắng, ngoại trừ hơi thở của hai người, Ninh Tiểu Thuần dùng cảm ngắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Cung Triệt. Mắt gã sâu như hồ không thấy đáy, không gợn sợ hãi, như trên thế gian này không gì có thể khuấy rầy được sự tĩnh lặng của gã. Cô ước hỏi: “Vậy còn anh, sao lại muốn mua đêm đầu tiên?”

Mắt Cung Triệt chợt loé, nâng cằm cô, lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ không ai dạy em không được phép hỏi chuyện riêng của khách hàng sao?” Gã không chờ cô trả lời đã dùng miệng ngán miệng cô lại. Lưỡi gã trong miệng cô đảo quanh, cực kì mê hồn.

Tay gã lần theo đường cong cô vuốt xuống, khơi lên từng cơn run rẩy. Bờ môi gã cũng như bàn tay, hôn theo đường cong. Hôn môi cô, trái tai, cổ, ngực, bụng, eo, rồi đến nơi riêng tư.

Gã nâng chân cô lên, hôn lên bắp đùi, cô cảm thấy từ trên đây xuống đến cửa lõi vào bắt đầu tê dại. Gã lại dùng đầu lưỡi ướt át khe liếm đáy chậu cô, khiến cô cảm giác dễ chịu lan dần từ dưới lên trên.

Cô lại lần nữa ngây ngất trong loại cảm giác tuyệt vời này, Cung Triệt đột nhiên tấn công bất ngờ, liếm phía trên hậu môn cô, Ninh Tiểu Thuần bật rên, hưng phấn vô cùng.

Từ đáy chậu gã liếm thẳng đến cánh hoa cô. Nơi đó của cô lúc này bắt đầu tuôn ướt đầm, dịch thể trong suốt chảy ra không ngừng. Gã thấy vậy, nhanh chóng chèn gối dưới lưng cô, sau đó tiến vào, vật nam tính tiến sâu vào bên trong cô. Hơi thở tình dục lại một lần nữa tràn ngập trong phòng.

Thêm một lần nữa thỏa mãn ham muốn cho Cung Triệt, Ninh Tiểu Thuần đã kiệt sức, nửa thân dưới đau nhức vô cùng. Màn đêm bắt đầu buông xuống, cô trần trụi nằm trên giường, ngắm người nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Cung Triệt đầu tóc ẩm ướt từ phòng tắm bước ra, thấy Ninh Tiểu Thuần ngây ngẩn, trong lòng chợt dấy lên chút thương hại. Mắt gã chợt loé, hắng giọng bảo: “Tối rồi, nên về thôi.”

Ninh Tiểu Thuần chậm rãi ngồi dậy, hướng đến phòng tắm, lúc vào phòng tắm cô quay lại nhìn căn phòng. Căn phòng to như vậy, chăn nệm hỗn độn, quần áo và gối vương vãi. Cô nhếch môi, nở nụ cười.

Lúc Ninh Tiểu Thuần ra khỏi khách sạn thì trời đã đầy sao. Cô đói bụng đến mức ngực muốn đánh vào lưng, tay chân mỏi nhừ, mệt mỏi ngồi xe bus, thắt lưng đau cực kì. Ngoài cửa sổ gió đêm thổi vào, thật nhẹ nhàng khoan khoái. Cô nhìn cảnh vật lùi dần, lòng vô thức lẩm nhẩm một cái tên: Cung Triệt, Cung Triệt...

Rời khách sạn, cần phải quên hết chuyện hai người xa lạ cùng nhau ân ái, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Tất cả chuyện này chẳng qua chỉ là giấc mộng, sau khi tỉnh lại không lọt xuống giường là may rồi.

Nhưng, đôi lúc ông trời không theo ý muốn của con người, vào một buổi chiều mát mẻ yên tĩnh, một vài chuyện có lẽ đã định trước sẽ kết thúc, một vài chuyện lại bắt đầu. Chuyện này tất nhiên sau này mới nói đến.

Ninh Tiểu Thuần về đến nhà, mở di động, rất nhiều tin nhắn nhảy vào, đều là của Lục Tử Hiên, hỏi cô đi đâu, sao lại tắt điện thoại.

Cô đã rất mệt, chẳng buồn nhắn lại cho anh, tắt luôn điện thoại. Tìm chút đồ ăn nhét vào bụng, sau đó đi ngủ. Ngày mai còn phải về nhà, ba cô phải làm phẫu thuật.

Ninh Tiểu Thuần mang tiền chạy về quê, thấy ba cô được đưa vào phòng phẫu thuật mà rút nước mắt. Ba cô gầy gò yếu ớt, dấu vết năm tháng in đầy trên mặt, hai mắt không còn thần thái, bệnh tật giày vò ông khiến ông đau đớn không kể xiết.

Cô lặng lẽ ngồi ngoài hành lang, hai tay siết chặt. Mẹ cô ngồi xuống bên cạnh, vỗ vai cô nhẹ nói: “Con đừng lo lắng, không có gì đâu.” Cô quay lại nhìn khuôn mặt mẹ tiều tụy, nhào vào lòng bà, bật khóc nức nở. Cô vô dụng, bây giờ không có khả năng để cha mẹ nghỉ ngơi an hưởng tuổi già. Cô thê, cô nhất định không để cho họ chịu khổ nữa.

Mẹ cô đột nhiên hỏi: “Tiền ở đâu con có vậy?” Ninh Tiểu Thuần giật mình, cố tươi cười: “Một phần con mượn của bạn, một phần do con trúng số.” Cô nghịch ngợm nháy mắt, “Con may mắn lắm đúng không, không ngờ vừa mua đã trúng.”

Mẹ cô cười vui vẻ, vỗ vỗ tay cô, “Thật là trời phật phù hộ.”

Đợi mấy tiếng ngoài phòng phẫu thuật, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra. Ninh Tiểu Thuần chạy tới hỏi thăm tình hình, bác sĩ bảo, ca phẫu thuật của ba cô rất thành công, nhưng một thời gian nữa phải tiến hành ca

mổ lần hai, sau này phải nghỉ ngơi mới khôi phục sức khỏe, chi phí chắc hẳn rất mắc.

Ninh Tiểu Thuần cứ nhăn rồi giãn mày, bất kể thế nào, ba cô giờ đã vượt qua cửa ải khó khăn nhất, sau này chắc chắn sẽ khá hơn. “Fighting!!! Ninh Tiểu Thuần mày nhất định phải cố lên!!” Cô thầm khích lệ bản thân.

Ba ngủ say trong phòng bệnh, cô bèn về nhà chuẩn bị thức ăn và quần áo. Lúc này Tống Mi Mi gọi điện tới: “Tiểu Thuần à, ca mổ của ba con thế nào rồi?”

“Cám ơn má Mi Mi quan tâm, ba con đã ổn rồi. Má có thể xếp cho con lên hát nhiều hơn không, ba con còn một ca mổ nữa với sau này phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng cần rất nhiều tiền...” Ninh Tiểu Thuần thành khẩn nói.

“Tiểu Thuần, lên hát không giải quyết được chuyện chi phí đâu con. Hiện giờ có một cơ hội, con có thể nắm bắt nó thì không cần lo lắng vấn đề tiền bạc nữa.” Tống Mi Mi thăm dò.

Trong lòng Ninh Tiểu Thuần có cảm giác bất an, cô chần chờ nói: “Đó là gì?” Bạn đang xem tại - .

“Tình nhân.” Tống Mi Mi buông ra hai chữ làm Ninh Tiểu Thuần sợ đến mức suýt ném luôn điện thoại. Cô không thể tưởng tượng nổi nói: “Má, chuyện này vượt quá giới hạn của con.”

Tống Mi Mi ở đầu kia khinh thường nói: “Tiểu Thuần, má cho con biết, trên đời này có tiền có thể sai ma khiến quỷ, không tiền nửa bước cũng khó mà đi. Con không nghĩ đến con, cũng phải nghĩ đến ba con chứ, phẫu thuật làm một nửa chẳng lẽ còn lại không làm? Ba con lớn tuổi rồi không chịu đựng được lâu đâu. Con đã vì phí phẫu thuật mà bán đi đêm đầu, như thế còn có giới hạn nào đáng nói nữa?”

Ninh Tiểu Thuần nghe xong, không nói một lời. Tống Mi Mi tiếp tục thuyết phục cô: “Con phải biết rằng, không phải ai cũng được làm tình nhân của nhà giàu đâu. Khách vừa ý đêm đầu của con, thân con còn trong trắng. Kể lắm tiền đều thích nuôi người tình để giải quyết vấn đề sinh lý, không nói tình cảm chỉ nói tiền, lại rất thuận tiện đối với họ, con cũng có thể giải quyết chuyện của con...”

Phần sau Tống Mi Mi nói gì đó Ninh Tiểu Thuần đã không còn nghe vào. Trong đầu cô chỉ nhộn nhạo một cái tên: Cung Triệt!

Sao gã lại mua đêm đầu của phụ nữ, sao phải tìm tình nhân? Sao lại tìm đến cô? Cô không phải quốc sắc thiên hương, không phải khuynh quốc khuynh thành, gã anh tuấn phóng khoáng, chắc chắn là có tiền có thế, sao gã phải làm việc này?

Ninh Tiểu Thuần ở nhà vài ngày, thấy ba cô dần dần hồng hào khỏe mạnh mới yên tâm mà đi. Trở về thành phố, chuyện đầu tiên cô làm là đến câu lạc bộ Crown gặp người bao cô.

Ha, bao cô. Trước kia cô tuyệt đối không nghĩ đến sau này cô cũng sẽ được bao nuôi. Ninh Tiểu Thuần cô sắp trở thành người bị bao nuôi, giống như chùm gởi bám vào cây to, bất kể dùng phương pháp nào cũng phải quấn chặt lấy nó. Bởi vì nếu không dựa vào thân cây đó, chỉ e chùm gởi không thể sống sót.

Ai ngờ người bao cô không đến, mà là Cố Minh Vũ đến. Cố Minh Vũ nói Cung Triệt đang bàn chuyện làm ăn với khách hàng, anh ta chính là cấp dưới của Cung Triệt, có trách nhiệm đến kí hợp đồng với cô.

Quả nhiên, thương nhân có phẩm chất của thương nhân. Được thôi, kí hợp đồng thì kí hợp đồng, sau khi hai bên thoả thuận tiền bạc xong, cô liền thấy thoải mái. Vì vậy cứ thế, Ninh Tiểu Thuần cô trở thành người tình của Cung Triệt, bắt đầu một cuộc sống khác.

10. Chương 10: Gánh Nặng

Mặt trời chói chang, ánh nắng gay gắt. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy có hơi choáng váng, mới nhận ra mình đang đứng trước cửa Đế Đô nhớ lại chuyện cũ. Cô lau mồ hôi, đẩy cửa đi vào Đế Đô.

Trong đây thật im lặng, không có cảnh truy lạc của buổi tối, chỉ có vài người đang lau dọn. Ninh Tiểu Thuần băng qua đại sảnh quen thuộc, đi vào phía sau. Tổng Mi Mi đầu tóc rối bù nằm trên ghế hút thuốc. Ninh Tiểu Thuần lễ phép đứng cạnh cửa gọi: “Má Mi Mi.”

Tổng Mi Mi dụi tàn thuốc, vẫy cô vào, “Vào đây ngồi đi, lâu không gặp con, đẹp ra nhỉ?”

“Má cứ chọc con...” Ninh Tiểu Thuần nói.

Tổng Mi Mi lấy từ trong ngăn kéo ra một phong bì, đưa đến trước mặt Ninh Tiểu Thuần: “Lúc trước con chưa kịp lấy tiền lương, cũng không nhiều nhận gì, nhưng là tiền mỗ hôi nước mắt của con, cầm lấy đi.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu, nhận lấy. tại

“Còn nữa, con còn đồ đạc gì đó ở đây.” Tổng Mi Mi đưa cho cô chìa khoá.

Nói chuyện một hồi, Ninh Tiểu Thuần cảm thấy hết hào hứng, bèn cảm ơn Tổng Mi Mi rồi đi lấy đồ, lúc ở hành lang, thấy một kẻ đang nghênh ngang đi tới phía này, cả người đầy mùi rượu. Ninh Tiểu Thuần nép sát một bên, tránh hấn. Kẻ đó đi vài bước chợt xoay người lại, chặn đường Ninh Tiểu Thuần, oang oang nói với cô: “Cô em là Tiểu Thuần gì đó trước kia từng hát ở đây đúng không?”

Ninh Tiểu Thuần bực mình gạt tay hấn ra, “Anh lầm người rồi.” nói rồi đi tiếp. Kẻ đó mượn rượu làm càn, lão đảo chạy tới, cựa sức mạnh ép Ninh Tiểu Thuần vào tường, “Cô em nhất định là Tiểu Thuần đó mà, anh đây chưa nếm qua mùi vị của em mà em đã bỏ đi, thật là đáng tiếc.” Hấn cười ngậy dại, ngón tay lướt nhẹ qua môi cô.

Ninh Tiểu Thuần tởm lợm hết sức, để tay lên ngực hấn cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người. Cô cả giận nói: “Anh bỏ ra, bằng không tôi la lên đó.”

“Hêhê, không ai để ý đến em đâu, mọi người đều đang ngủ. Để anh ném thử em một chút rồi bỏ ra, hôn cái nào.” Hấn chu miệng để sát mặt cô.

Dạ dày cô quặn lên, thật là một kẻ khiến người khác thấy tởm. Cô nhớ ra hấn, hấn là phục vụ rượu ở Đế Đô, trước đây luôn dùng ánh mắt mê đắm nhìn cô, còn động tay động chân nhưng luôn bị cô tránh được.

Mắt thấy miệng thối của hấn sắp đến gần miệng cô, cô ra đòn sát thủ! Lên gối thật mạnh ngay đùng quần hấn, rồi dùng sức đẩy hấn ra. Thấy hấn ngồi chồm hổm đau đớn rú lên, Ninh Tiểu Thuần trong lòng thích thú. Cô không còn là cô gái dễ bị ức hiếp, có thù tất báo, ăn miếng trả miếng là phương thức xử sự của cô.

Cô vòng qua hấn đi về hướng giữ đồ, trong tủ còn vài món quần áo rẻ tiền và một quyển sổ. Cô mở quyển sổ, nhìn nhật kí trước đây cô viết, mím môi cười cười. Những ngày thấp thỏm lo sợ ở Đế Đô sẽ không còn diễn ra nữa, cô thoát khỏi lồng sắt này, lại nhảy vào lao tù của người kia.

Cô lấy bao gói mấy bộ đồ lại, ra khỏi Đế Đô, đến một thùng rác ở ngã tư đường, thuận tay ném bao đồ vào đó. Đồ vật này không cần thiết phải giữ lại, chiếm chỗ, chướng mắt.

Bỏ đi gánh nặng, nhẹ nhàng bước đi là tình trạng cô cần hiện nay.

Cô bước nhanh về phía trạm xe bus.

Đây là một văn phòng lộng lẫy đầy phong cách, bốn bức tường treo đầy tranh chữ của văn nhân từ cổ chí kim. Cạnh cửa, là một bộ ghế salon Italy bằng da thật màu vàng nhạt rộng lớn, bên trái là một tủ sách ngăn nắp, trong tủ bày rất nhiều sách chuyên ngành, đồ trang trí thủ công mỹ nghệ đơn giản, cùng vài cúp thưởng.

Sau bàn làm việc xa hoa là một cửa sổ sát đất cao rộng, đứng đây có thể quan sát toàn bộ thành phố, ngắm hết cảnh đẹp. Ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào trong phòng, ánh nắng ấm áp chiếu lên người Cung Triệt đang say sưa làm việc. Tiếng gõ cửa truyền đến, Cung Triệt không quay lại, chỉ lên tiếng “Vào đi.”

Cánh cửa kính đen có những ô hình thoi thật dày bị đẩy nhẹ ra rồi khép lại, Lạc Hi Hi nhẹ nhàng đi vào, cô mặc một chiếc váy Bohemian dài, dung mạo xinh đẹp, cô ngồi vào ghế salon.

“Có chuyện gì à?” Cung Triệt ngẩng đầu lên hỏi.

Lạc Hi Hi căng thẳng kéo kéo chiếc váy, lấy hết can đảm nói: “Em, em muốn nói chuyện kết hôn của chúng ta với anh.”

“Hử?” Tròng mắt gã loé lên, khó hiểu nói.

“Em không muốn kết hôn với anh!” Cô kêu lớn, rồi cụp mắt nhìn xuống đất.

Không khí im lặng lạ lùng lan tràn trong phòng, mấy mươi giây sau, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Đến đây!”

Lạc Hi Hi lén liếc gã một cái, không nhìn ra lòng dạ gã, cô nghe lời đi qua. Vừa đến gần bàn làm việc, eo cô bị một cánh tay vươn ra túm lại, ngã vào lòng gã. Ngay mũi có mùi hương mát mẻ nhàn nhạt, sạch sẽ mê người, cô có chút mê muội.

“Vì sao?” Giọng nói trầm thấp của Cung Triệt vang trên đỉnh đầu.

Lạc Hi Hi khiếp vía nói: “Em, em không yêu anh...”

“Hôn nhân thương mại vốn không liên quan đến tình cảm, ích lợi trên hết, không có lựa chọn nào khác.” Bàn tay Cung Triệt xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Huỷ bỏ hôn ước, nhà em sẽ không còn được nhà họ Cung cấp vốn nữa.”

“Nhưng...” Miệng Lạc Hi Hi bị miệng Cung Triệt che lại, lời chưa kịp nói ra đã bị gã nuốt vào miệng. Gã kèm chặt eo cô, môi đung khê vào lưỡi cô, nhắm nháp hương vị của cô.

Cung Triệt lướt một hồi mới buông cô ra, giọng nói khàn khàn: “Anh không làm chuyện lỗ vốn, em huỷ bỏ hôn ước, thì mặt mũi nhà anh để ở đâu?” Gã lại che miệng cô, tay vùi vào trong váy, vuốt ve bắp đùi trắng nõn.

Lạc Hi Hi run rẩy cả người, hoảng hồn dùng sức lực yếu ớt đẩy Cung Triệt, lùi về sau mấy bước lại bị Cung Triệt tóm trở lại. Lúc cô bị nhốt giữa bàn làm việc và lồng ngực gã, cô kéo túi xách chắn trên ngực gã, định chắn bớt khoảng cách thân mật giữa hai người.

Cung Triệt vuốt tóc cô: “Vợ sắp cưới yêu quý của anh ơi, có phải em yêu người khác rồi không? Nhà em cần nhà anh tài trợ, em nói chuyện nông nổi như vậy, làm sao ăn nói với bên em đây?”

Môi Lạc Hi Hi run rẩy, nói không ra lời. Cô không muốn vì lợi ích của dòng họ mà tự tay huỷ diệt hạnh phúc cả đời mình, nhưng mà, cô lại không thể vứt bỏ Lạc gia không chú ý đến, cô nên làm gì bây giờ?

Cung Triệt thừa dịp cô phân tâm, kéo túi xách cô ra, ôm chặt, bịt kín tiếng kêu sợ hãi của cô. Đầu lưỡi gã qua lại trong miệng cô, lưỡi và môi càng tăng thêm cảm giác thân mật của hai bên. Khi thì gã dịu dàng, khi lại thô bạo, nụ hôn kiểu Pháp khiến toàn thân Lạc Hi Hi run bắn. Tay Cung Triệt tấn công ngực cô, vuốt ve thỏa thích. Cô thở hổn hển, âm thanh hết sức hấp dẫn.

Lạc Hi Hi ngồi trên đùi gã, toàn thân như nhũn ra. Đột nhiên cảm thấy phía dưới có cái gì đó đội trũng mông cô, nóng rực. Cô đưa bàn tay còn lại xuống đó, chạm phải một vật cứng ngắc. Cô đã trải qua việc ân ái, lập tức hiểu đó là cái gì vội vã bỏ tay ra, ai ngờ bị Cung Triệt nắm lại, bắt cô nắm lấy nó. Lạc Hi Hi xấu hổ đỏ bừng cả mặt, hơi thở càng thêm dồn dập.

Môi Cung Triệt rời khỏi miệng cô, cô mới có thể hít vào từng hơi. Phía dưới gã càng lúc càng cứng, sức nóng toả ra lòng bàn tay cô. Cô muốn bỏ ra, bàn tay nhúc nhích.

“Không được cử động!!” Cung Triệt gầm nhẹ. Cô gái này chọc gã phát hỏa, không đáng thương hại. Chẳng lẽ cô không biết cứ nhích tới nhích lui như vậy là càng giúp vật đó thức tỉnh hay sao? Hầu như đã gọi lên dục hoả của gã rồi.

Lạc Hi Hi giật mình, luống cuống. Cung Triệt cúi đầu, cách lớp áo hôn lên ngực cô. Cô lần nữa kêu lên, lấy tay đẩy gã ra, nhưng trái lại còn bị gã đè chặt, không thể động đậy.

Trong lúc cô bồn chồn lo sợ, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên không đúng lúc phá tan không khí mờ ám của căn phòng. Cung Triệt ngẩng đầu, không hài lòng hỏi: “Ai?”

“Tổng giám đốc, là tôi, Cố Minh Vũ.” Người ngoài cửa đáp.

11. Chương 11: Chọn Lựa

Cung Triệt thú vị liếc Lạc Hi Hi một cái, buông cô ra, chỉnh lại áo, hắng giọng sau đó nói: “Vào đi.”

Lúc Cố Minh Vũ vào thì Lạc Hi Hi đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon, nhìn chăm chăm không chớp mắt xuống đất. Cố Minh Vũ như vô tình liếc qua cô, thấy mái tóc dài của cô hơi rối và đôi môi sưng mọng, thì bàn tay cầm xấp tài liệu nổi gân xanh.

Anh đang ngồi trong văn phòng bỗng nhận được điện thoại của Lạc Hi Hi, khi nhận điện thì đầu kia lại không có người đáp, lúc anh chuẩn bị cúp xuống cổng truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Lạc Hi Hi, sau đó là tiếng thở nhẹ, cùng với tiếng Cung Triệt nói chuyện. Lòng anh lập tức hoảng sợ, Cung Triệt lúc này đang ở công ty, như vậy nhất định là họ đang ở phòng làm việc của tổng giám đốc, anh không biết cú điện thoại này Lạc Hi Hi gọi là cầu cứu hay vô tình nhấn phải, nhưng dù thế nào, anh không thể khoanh tay ngồi yên. Anh cầm đại xấp tài liệu trên bàn vội chạy đến đây. Nhìn tình trạng này, chắc là không xảy ra chuyện vượt quy củ nghiêm trọng.

Vượt quy củ?! Anh bỗng thấy vô cùng mệt mỏi, cô là vợ sắp cưới của Cung Triệt, chuyện thân mật với nhau không thể gọi là vượt quy củ. Aiz.

“Có chuyện gì không?” Cung Triệt cắt đứt suy nghĩ của anh, sốt ruột hỏi.

“Vâng, thưa tổng giám đốc, đây là danh sách phỏng vấn tuyển chọn trợ lý đã sàng lọc lần này, mời anh xem qua.” Cố Minh Vũ cúi đầu đưa lên.

Cung Triệt cầm tài liệu, nhàn nhã ngồi trên ghế, thuận tay mở ra xem, rồi lên tiếng như thuận miệng mà ẩn chứa nghiêm khắc: “Chuyện nhỏ thế này tạm thời tôi không cần phải xem thì phải, giám đốc Cố.”

“Rất xin lỗi, thưa tổng giám đốc. Lần này tổng giám đốc cần thêm một trợ lý, nên tôi cho rằng đưa anh xem qua xem có duyên phận hay không.” Cố Minh Vũ nói qua loa, mồ hôi lạnh rịn ra.

“Là vậy à, giám đốc Cố thật là tận tâm.” Cung Triệt thú vị nhìn sơ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt thanh tú. Mắt gã loé sáng, dừng một chút, đặt xấp tài liệu lên bàn, gạt gù, “Ừm, lần này khá là có duyên rồi. Tuyển lựa nhân tài nghiêm túc, sau đó ghi hình buổi phỏng vấn đưa tôi.”

Mắt Cố Minh Vũ dừng trên tấm hình đó, trong lòng liền hiểu.

Cung Triệt nhìn Lạc Hi Hi, bảo Cố Minh Vũ: “Cậu kêu xe giúp Hi Hi, đưa cô ấy về nhà.”

“Vâng thưa tổng giám đốc.” Cố Minh Vũ đến bên cạnh Lạc Hi Hi, đưa tay mời, “Mời cô Lạc.”

Lạc Hi Hi ngẩng đầu nhìn Cung Triệt, muốn nói rồi thôi, cuối cùng đứng lên, theo sau Cố Minh Vũ ra ngoài. Khi họ sắp biến mất sau cánh cửa, tiếng Cung Triệt vang lên: “Công ty cần là thực lực, không phải có duyên là được, biết không?”

Gã là tổng giám đốc Hoàn Nghệ, công - tư rõ ràng, căng - chùng có giới hạn, có tư duy kế sách hơn người, quả thật khiến người khâm phục. Cố Minh Vũ thầm tán thưởng. Anh xoay người, gạt đầu với gã, sau đó đưa Lạc Hi Hi ra ngoài.

Cung Triệt xoay ghế, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên người thật dễ chịu, gã mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cố Minh Vũ tính đích thân tiễn Lạc Hi Hi, anh và cô ra khỏi toà nhà đến bãi đỗ xe mới ôm cô, sốt ruột hỏi han: “Em có sao không?”

Lạc Hi Hi dựa vào ngực anh, lắc đầu. Cô nhẹ nhàng nói: “Vũ, em khổ quá. Em không muốn ở gần Cung Triệt nữa, nhưng em không thể chạy trốn, cuộc sống thế này bao giờ mới kết thúc đây?”

Cố Minh Vũ đau lòng vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Đợi anh giúp Hoàn Nghệ thành công mấy vụ làm ăn, anh sẽ nói rõ mọi chuyện của chúng ta cho Cung Triệt, tin rằng anh ấy sẽ tác thành cho chúng ta.”

“Thật không?” Lạc Hi Hi hỏi.

“Thật.” Anh gật đầu. Thật ra trong lòng anh cũng không chắc chắn, nhưng không thử qua sẽ không biết kết quả thế nào, vì cô gái yêu thương này, anh đành phải dốc sức làm việc cho Hoàn Nghệ.

Lúc Ninh Tiểu Thuần ra khỏi toà nhà Hoàn Nghệ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng nóng rất toả xuống. Cô đưa tay che bớt ánh sáng chói chang, trong lòng rộn ràng vui sướng. Tối hôm qua cô nhận được điện thoại của Hoàn Nghệ, bảo cô hôm nay đến phỏng vấn. Lúc đấy, cô phần khởi múa quanh trong phòng.

Nghĩ đi, Hoàn Nghệ là công ty lớn nổi tiếng như thế, chỉ với bằng cấp của cô rất khó lọt vào mắt người ta, không nghĩ ra sơ yếu lý lịch của cô lại được qua cửa, bảo cô không vui sao được? Vì trong lòng rộn ràng, trạng thái lúc phỏng vấn rất tốt. Dù phỏng vấn không thành công, cô cũng thoải mái, dù sao cũng toàn là người giỏi, cô chen vào được cũng coi như không tệ.

Trưa nay phải tự khao ỳnh, cô bèn gắng học, sắp thi cuối kì không thể cúp học được, cô còn phải lấy học bổng. Lúc đang học thì di động vang lên.

Là Lạc Tử Hiên. Từ tối hôm đó, họ không gặp nhau lần nào. Không biết do anh ta bận bịu chuyện phòng làm việc hay là cố ý tránh mặt.

“Tối nay ăn cơm với anh,” Lạc Tử Hiên nói, “Chỗ cũ.”

“Ừm, được.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

Nói mấy câu rồi cúp máy. Dường như có một khoảng cách rộng không vượt qua được giữa hai người. Ninh Tiểu Thuần lắc lắc đầu, tiếp tục tập trung làm bài.

Lúc gần tối, Ninh Tiểu Thuần rửa mặt, chải đầu ngồi xe đến chỗ hẹn cũ. Chỗ cũ là nơi họ lần đầu gặp nhau, ở đối diện trường, là một tiệm buffet đặc biệt.

Lúc đó Ninh Tiểu Thuần đang họp hội nhóm ở đây, Ninh Tiểu Thuần bưng khay đồ ăn quanh quất chọn món, mắt vừa thấy miếng bánh Tiramisu, đang lúc cô thêm thưởng miếng bánh thì giữa chừng hiện ra tên phá đám, nhanh tay lẹ chân, gấp miếng bánh đi.

Cô nổi giận dùng dùng ngược lên trợn mắt nhìn “kẻ phá đám”, gương mặt Lạc Tử Hiên thanh tú sạch sẽ phản chiếu vào mắt, đôi mắt anh ta trong suốt hiện rõ bóng cô há miệng trợn mắt. Cô bỗng xấu hổ đỏ mặt, ấp úng nói: “Cái bánh đó, là tôi thấy trước mà...”

Lạc Tử Hiên thấy cô đỏ mặt, chợt nở nụ cười, đưa khay bánh cho cô, cười nói: “Trả cho cô.” Ninh Tiểu Thuần cầm lấy, gật đầu, cảm ơn nhỏ xíu rồi xoay người bỏ đi. Vì thế hai người cứ vậy mà quen nhau, sau này bắt đầu yêu nhau, tất cả đều tự nhiên, đơn giản.

Cô xuống xe đã thấy Lạc Tử Hiên đợi ngoài cửa, anh ta mặc một bộ thường phục, đẹp trai sáng lán, ánh chiều tà rọi lên người, bao quanh người anh rực rỡ, mông lung mơ mông, hấp dẫn không ít ánh mắt các cô gái.

Cô bước nhanh qua, lên tiếng gọi anh ta. Lạc Tử Hiên sờ sờ tóc cô, kéo tay cô: “Vào thôi, anh đói rồi.”

Ninh Tiểu Thuần bưng đĩa đứng gần bàn để đồ ăn, mắt quét nhanh qua thức ăn trên bàn. Lạc Tử Hiên chợt đưa khay tới trước mặt cô, trong đó có một miếng Tiramisu. Lòng cô nảy nhẹ, mỉm cười với anh.

Trên bàn ăn, Lạc Tử Hiên nói: “Mấy ngày nay anh bận quá, không có thời gian ở bên em, em không giận anh chứ?” Ninh Tiểu Thuần lắc đầu.

“Tối nay anh với em ngắm suối phun, nhé?” Anh hỏi. Cô gật đầu.

Ăn cơm xong, hai người đi dạo ven bờ biển, gió đêm hây hây, rất dễ chịu. Trên đê có mấy đôi tình nhân thì thăm trò chuyện, hoặc là hôn nhau, bầu không khí thật mờ ám. Tay Lạc Tử Hiên bắt giắc từ vai chuyển đến eo Ninh Tiểu Thuần.

Hai người đi dọc ven biển đến trung tâm thành phố, suối phun theo nhạc bắt đầu biểu diễn. dọc truyền tai . Suối phun đủ loại hình thù cùng đủ loại sắc màu biến hoá theo tiếng nhạc, suối phun thành hình, sắc đèn cũng biến hoá kếp hợp hoàn hảo theo điệu nhạc khiến buổi biểu diễn thêm sinh động, phong phú.

Ngày tốt cảnh đẹp, cảnh xuân vô hạn, đêm xuân đáng giá ngàn vàng. Đột nhiên mấy từ này hiện lên trong đầu Lục Tử Hiên, anh nghiêng đầu nhìn mặt Ninh Tiểu Thuần, lòng ngửa ngáy.

Không chờ biểu diễn suối phun kết thúc, Lục Tử Hiên kéo Ninh Tiểu Thuần rời khỏi đó. hai người lại đi dọc bờ biển đến trạm xe, gió biển hoà cùng mùi hương nhàn nhạt không rõ bay tới, kích thích khứu giác. Theo hướng gió, truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ khiến người khác đỏ mặt, kích thích thính giác.

Lục Tử Hiên kéo Ninh Tiểu Thuần qua, ấn cô lên thân cây to, ánh trăng chiếu xuống, anh nhắm đúng miệng cô, hôn mạnh. Đầu lưỡi tách hàm răng cản trở, thành công lao vào trong, chiếm cứ miệng cô. Lưỡi linh hoạt liếm láp miệng cô, sau đó rời khỏi hôn lên cằm cô, gây ra tiếng động nho nhỏ. xem tại

Loại rung động này truyền từ xương vào trong tai cô, đồng thời kích thích lên làn da, cơ thể cô như mềm đi. Anh xoa mép tóc sau gáy cô, vuốt ve từ tóc xuống cổ, gia tăng khoái cảm cho cô, đưa óc lạng lẽ vào phạm vi khoái lạc.

Lục Tử Hiên nói khàn khàn: “Đêm nay đến nhà em...”

Ninh Tiểu Thuần bừng tỉnh từ trong mê muội, cô chậm rãi đẩy anh ra, xoay người nhìn ra biển, thản nhiên nói: “Mai em phải thi.” Cô đi vài bước, “Về thôi.”

Lục Tử Hiên nhìn bóng lưng cô, tay vô thức nắm chặt.

12. Chương 12: Giày Cao Gót

Lúc Ninh Tiểu Thuần đi thi ra, mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp xuyên qua từng chạc cây in lốm đốm trên người cô, bên tai vang lên từng hồi tiếng chim hót, trong không khí tràn ngập hương cỏ thơm tươi mát. Cô lấy điện thoại ra, vừa lúc đó có người gọi đến, cô bấm nhận thật nhanh. Cô đứng lại trả lời, khi đầu dây bên kia đã cúp, bên này cô vẫn giữ nguyên tư thế cầm điện thoại. Qua một lúc sau, cô mới thoát khỏi tình trạng hoá đá, kích động nhảy nhót, cô rất vui sướng, rất muốn tìm chỗ để la thật to.

Đó là điện thoại từ Hoàn Nghệ gọi tới, báo với Ninh Tiểu Thuần, cô đã được Hoàn Nghệ tuyển chọn, cuối tuần chính thức đến thử việc. Ôi chao, tin tức đáng mừng biết bao! Cô đứng nguyên một chỗ cười khanh khách, bạn bè đi qua nhìn cô bằng đôi mắt kì quái, cho rằng cô bị điên.

Ninh Tiểu Thuần không chú ý nhiều được nữa, dưới chân nhẹ hẫng, nhẹ lướt ra cổng trường. Giờ cô muốn đến trung tâm thương mại mua đồ, mua đồ công sở, mua giày cao gót nữa, haha!

Màn đêm buông xuống, Ninh Tiểu Thuần thắng lợi trở về, nhìn chiến lợi phẩm trong tay, lòng cô tràn trề vui sướng. Ừm, phải cố gắng làm việc, kiếm lại mớ tiền đã tiêu này.

Cô bỏ đồ xuống chạy vào tắm rửa, rồi thoải mái ngồi trên giường, bóp chân, xoa vai, đi mua sắm cũng mệt người thật. Cô lấy đôi giày sandal hở ngón gót nhọn bọc kim loại cao cả tấc mới mua ra, lần đầu tiên mang giày cao thể này, không biết đi dọc đường có bị lật ngã không đây.

Nói là làm, cô lập tức mang vào, đi một vòng quanh phòng. Cô khổ sở lão đảo xiêu vẹo ra đến phòng khách, phải vịn vào tường mới đứng vững. Tiêu rồi, không nên mua giày cao đến thể này, thật khổ thân. Chợt chuông cửa vang lên, cô chậm rãi đi ra, nhìn qua mắt mèo xem người bên ngoài, khuôn mặt tuần tú của Cung Triệt in rõ ràng vào mắt. Cô nhanh chóng mở cửa, mời gã vào nhà.

Cung Triệt vào nhà, thích thú nhìn đôi giày của cô, Ninh Tiểu Thuần lập tức cởi giày ra, giải thích: “Mới mua nên mang thử.”

Cung Triệt không nói tiếng nào, thấy cô mặc áo tắm, lập tức đi vào phòng tắm. Ninh Tiểu Thuần liền hiểu, lẳng lặng ngồi bên giường, chờ phục vụ cho gã.

Lúc này di động chợt vang lên, là Lục Tử Hiên. Cô nhanh chóng bấm nghe, vô thức hạ giọng: “Tử Hiên, có chuyện gì không?”

“Em có ở nhà không? Anh muốn gặp em.” Lục Tử Hiên nói, giọng có vẻ gần gũi.

Ninh Tiểu Thuần nghĩ thật nhanh, cô không thể đuổi Cung Triệt về, mà cô cũng không dám, cách duy nhất chính là không để Lục Tử Hiên đến nhà trọ. Cô chột dạ nói: “Xin lỗi, giờ em đang ở nhà người bạn, cô ấy thất tình, em muốn ở cùng cô ấy nên không thể gặp anh được.”

“Không ở nhà? Thật không thể gặp anh được?” Lục Tử Hiên truy hỏi.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy anh ta thật khó hiểu, nên xuống nước: “Thật sự không thể bỏ cô ấy được, cô ấy cần người an ủi, mai em đến tìm anh, nhé?” Text được lấy tại

“Tốt thôi.” Anh ta không để Ninh Tiểu Thuần đáp lại đã cúp máy, Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc nhìn điện thoại, anh ta làm sao vậy?

Cung Triệt đầu tóc ướt sũng từ phòng tắm đi ra, thân trên để trần lộ ra thân hình cường tráng, nửa thân dưới chỉ quấn một cái khăn lông lớn, làm cho người ta mơ tưởng.

Gã thấy Ninh Tiểu Thuần đã cởi giày liền bảo: “Mang nó vào.” Ninh Tiểu Thuần khó hiểu nhìn gã, gã cười gian nói: “Chúng ta nghiên cứu trò gì khác đi.”

Tim Ninh Tiểu Thuần đột nhiên nảy lên đập thành thịch không biết là do hưng phấn hay do sợ hãi.

Cung Triệt đến cửa sổ kéo màn, sau đó ngồi lên giường, thấy Ninh Tiểu Thuần vẫn chưa mang giày vào, bắt đầu nhàu nhĩ: “Mang vào đi!”

Ninh Tiểu Thuần ngoan ngoãn cúi xuống mang giày vô, chợt thấy lạnh lưng, áo đã bị kéo ra tuột xuống đến lưng, để hở tấm lưng bóng loáng và cặp ngực mê người. doc truyện tại . Cô còn đang ở tư thế xoay người mang giày, đôi vú theo động tác của cô mà lắc lư, cánh tay gã ôm ngang eo cô, đôi môi mát lạnh in lên lưng cô.

Ninh Tiểu Thuần xấu hổ giữ nguyên tư thế, cảm nhận làn môi mát di chuyển trên làn da. Môi gã từ gáy hôn theo đường cong, vòng hết toàn bộ lưng cô. Sau đó tay gã siết lại, xoay Ninh Tiểu Thuần qua, vươn lưỡi liếm láp, hôn xương quai xanh cô.

Cuối cùng Ninh Tiểu Thuần đã có thể thay đổi tư thế, cô ngược lên, thoải mái nhìn trần nhà, bộ ngực không biết là cố ý hay vô tình mà cọ sát lên vòm ngực Cung Triệt.

Môi Cung Triệt chuyển từ xương quai xanh xuống ngực, gã dùng đầu ngón tay day nhẹ đầu vú, sau đó đè nhẹ rồi mút. Đầu vú rất nhạy cảm, lập tức căng cứng. Gã vừa mút bên trái, vừa đưa tay vuốt ve bên phải. Ninh Tiểu Thuần gắng sức nén tiếng rên rỉ.

Gã thô bạo cởi áo cô đến tận eo, sau đó đẩy cô ngồi lên giường, nâng hai chân cô lên đặt trên vai mình, vùi đầu vào nơi thâm kín của cô.

Gã hà hơi vào cửa mình, hơi thở ấm áp làm cô ngứa ngáy. Lưỡi gã đâm vào trong cô quá nhiều khiến cô nhũn người. Sau đó gã cuộn đầu lưỡi lại rồi đâm vào, tuy rằng vào không được sâu nhưng vẫn khiến cô cảm thấy phía dưới rất căng tức. Gã còn dùng đầu lưỡi khều nhẹ phía trong cánh hoa, làm cô run rẩy cả người, cảm thấy khoan khoái không thể diễn tả nổi.

Cung Triệt không trêu đùa phía dưới cô nữa, mà bảo cô nằm sấp cong người tạo thành hình vòm. Cô nghe lời nằm sấp lại, ánh mắt đờ đẫn, trong lòng trống không. Gã thấy cặp mông trắng mịn của cô vênh lên, cười đến gần, lưỡi đánh từ hậu môn liếm hương lên trên, hậu môn, cửa mình, cánh hoa đều tận tình liếm láp, Ninh Tiểu Thuần bật rên rỉ, cảm giác mới lạ lan tràn khắp cơ thể.

Gã đưa mặt đến gần lỗ vào liếm ngược lại, đầu lưỡi, môi ở lỗ vào liếm ngược trên dưới, xâm nhập thăm dò, cọ sát kích thích. Lúc đầu lưỡi chạm đến nhụy hoa, gã cúi mặt để chóp mũi, miệng dán sát lên đó, đầu lưỡi chậm rãi vuốt ve trêu đùa, chậm rãi hút vào, còn phát ra tiếng bú mút, khiến người nghe thấy phải mặt đỏ tim đập, kích thích tăng lên.

Tay Ninh Tiểu Thuần siết chặt giường, mồ hôi chảy từ trên mặt xuống, hơi thở ngày càng nặng nề, môi khẽ mở ra, phát ra tiếng thở dốc khe khẽ. Đôi ngực phập phồng lên xuống, đôi vú cũng đung đưa.

Cung Triệt nghiêng mặt sang một bên, mặt ở giữa hai chân vừa lắc vừa đảo từ nhụy hoa, cánh hoa, của mình đến hậu môn thật nhanh. Lúc gã lắc lư, đầu lưỡi cũng kích thích mãnh liệt toàn bộ phía dưới cô.

Gã liếm hậu môn, ngón tay đánh vào nhụy hoa, ngón tay di chuyển, vỗ về nhụy hoa khơi lên khoái cảm. Còn thăm dò cả lối vào tràn ngập chất dịch, để ngón tay dính đầy chất dịch vuốt ve lên toàn bộ của cô.

Ninh Tiểu Thuần đã “nóng” khó dần nổi, thân thể uốn éo, mông vểnh lên, để ngón tay gã càng thêm sát với lối vào, chất dịch tràn ra không ngừng, chảy ướt đùi cô.

Từ chỗ kín của cô Cung Triệt ngẩng đầu lên, thấy cô ửng hồng mặt, dằng vẻ quyến rũ thì lộ vẻ tươi cười, vỗ vỗ mông cô nói: “Không thể chỉ có mình tôi làm cho em được, chúng ta đổi qua kiểu 69.”

Ninh Tiểu Thuần nửa nằm sắp trên giường giữ tư thế cong người một lúc lâu, tay chân gần như tê cứng, lúc này không phải nằm như thế nữa, cô rất hài lòng. Cung Triệt nằm trên giường, mặt hướng lên, Ninh Tiểu Thuần bước ngang còn lợi dụng giày cao gót nghịch ngợm cọ vào vật đàn ông đã cứng của gã, tiện đà dùng mũi giày chọc nhẹ, Cung Triệt cảm thấy hơi đau, nhưng sau đó lại là cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Gã cầm chân cô, kéo cô ngã lên giường, nhìn cô nói: “Nhanh lên, của tôi đang chờ em.” Ninh Tiểu Thuần liếc mắt nhìn của gã, sau đó nghiêng người ép lên gã, cởi khăn tắm, thả tự do cho vật đó.

Vật của gã đã nóng rực, sưng phồng. Cô vén lông, sau đó cầm nó, vươn lưỡi chạm rãi liếm láp, từ dưới gốc liếm lên đến đỉnh đầu. Cô nghe tiếng thở dốc thoải mái từ miệng gã tràn ra, cô lắc lắc mông, ý bảo gã cũng phải làm việc. Khoé miệng Cung Triệt nhếch lên, sau đó hơi ngửa đầu, liếm láp cô.

Cô liếm xong, từ từ đưa gậy sắt ngậm vào miệng, đầu xoay vòng, lúc xoay, vật đó đảo trong miệng cô, chạm đến nhiều nơi. Toàn thân gã khoan khoái, cảm thấy rất dễ chịu, bèn vươn tay xoa vuốt ngực cô, còn đầu lưỡi tăng nhanh tốc độ.

Ninh Tiểu Thuần kiểm không nổi gây ra vài âm thanh ưt át, khiến Cung Triệt điên đảo hồn vía. Gã cố ý ngậm nhụy hoa của cô rồi để yên, chỉ ngậm đó, hút vào, đầu lưỡi không có động tác nào cũng không dừng đến đấy. Lúc này nhụy hoa của Ninh Tiểu Thuần đã sưng đến đỏ bừng, cô “sung sướng” đến “đau nhức”.

Đôi môi cô quay quanh đỉnh đầu hướng xuống phần thân, tay nắm chặt phần còn lại, xoa vuốt nhưng lưỡi vẫn che trên đỉnh đầu, đồng thời tay cô chà xát trên dưới, vật đó càn ngày càng lớn, miệng cô bị lấp muốn nổ tung.

Cung Triệt muốn “trừng phạt” cô thật nặng, gã tiếp tục liếm nhụy hoa sưng đỏ, nhìn cô khẽ vắn vẹo eo trốn tránh, mà cảm thấy vui thích.

Ninh Tiểu Thuần hơi run rẩy, cực kì yếu ớt, một cơn sóng ập đến, cả người run lên trôi nổi bồng bềnh, cô ngừng lại, nằm trên người Cung Triệt không nhúc nhích.

Cô biết, cô đã đến đỉnh. Trong đầu cô ngoại trừ cảm giác kích thích tột cùng ra thì không còn ý nghĩ nào khác.

Cung Triệt chờ một lúc, đoán rằng cô đã tỉnh táo, xoa ngực cô bảo: “Nào, xong món khai vị rồi, chúng ta bắt đầu ”bữa chính” thôi!”

13. Chương 13: – Bốn Thế Phượng Hoàng

Ninh Tiểu Thuần nằm nghiêng trên giường không muốn động dậy, Cung Triệt nhìn xuống, kéo cô một cái chỉ xuống đất nói: “Bước xuống.” Cô chớp chớp mắt, tự hỏi sao không phải là trên giường.

Cung Triệt đứng gần giường, hai tay giơ ra ôm cô đứng xuống đất, Ninh Tiểu Thuần mang giày cao gót, vừa tiếp đất lảo đảo suýt té. Cung Triệt lộn ra nụ cười gian tà, ra lệnh: “Hai ta làm kiểu mới, để hưởng khoái cảm như trên thiên đường.”

Gã kề sát tai Ninh Tiểu Thuần nói mấy câu, mặt cô hồng lên, tim đập dồn dập, khó khăn giữ thăng bằng, cúi người về trước, hai tay nắm hai gót giày của mình, mông đưa về sau. Giày cao gót khiến đùi Ninh Tiểu Thuần căng ra, kéo căng đường cong bắp chân cô, để Cung Triệt thấy cảnh trước mắt mà bưng bưng cảm xúc, gã không thể đợi được nữa.

Cách thức “bốn thế Phượng hoàng” giày cao gót, thế thứ nhất Phượng uống nước, bắt đầu Cung Triệt đứng vững vàng phía sau Ninh Tiểu Thuần, vịn ngay hông cô, tiến mạnh vào từ phía sau. Ninh Tiểu Thuần bật thốt, lần đầu tiên họ thử tư thế này, rất mới lạ. May mà lối vào đã ướt át, vật cứng của gã đi vào dễ dàng nên cô không đau lắm.

Cung Triệt ôm chặt cô, tránh cho cô không bị ngã chúi về trước. Ninh Tiểu Thuần thật dẻo, cô dựa đầu lên đầu gối, hai tay ôm bắp chân. Cô uốn gập người, cảm giác bị kéo căng rất rõ ràng. Cung Triệt bắt đầu di chuyển, ra vào hết sức, âm thanh hoan ái vang lên phóng túng. Gã đi vào, đâm đến nơi sâu nhất của cô. Khi gã tiến vào, cơ thể cô phía dưới gã run rẩy co giật, cổ cô phát ra tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ.

Phía dưới gã không ngừng chạm vào cô, nơi đó của cô nhỏ hẹp nghẽn chặt, vách tường bao chặt lấy gã, gã thỏa mãn ngứa cổ, yết hầu trượt lên xuống liên tục. Nơi đó của cô ướt đầm đìa, trong miệng toàn là tiếng rên rỉ.

Eo cô mỗi không chịu nổi, toàn thân mất hết sức lực. Cung Triệt liếc nhìn thấy, bắt đầu thế thứ hai Phượng giương cánh trong “bốn thế Phượng hoàng” gã đỡ cô lên, nâng thắt lưng nằm ngang mặt đất, hai tay cô đưa ra sau cho gã nắm lấy, gã uốn người dùng sức tiến vào. Người Ninh Tiểu Thuần nghiêng tới trước, cặp mông lắc lư. Cô tựa như một con phượng hoàng đang giang đôi cánh, người như muốn bay, cảm giác rất đẹp.

Người ta nói: “chín nông một sâu, phải ba trái ba, lượn như lượn bơi, vào như đĩa tiền.” mười sáu từ này đủ để miêu tả sự thành thạo nên có của đàn ông lúc ân ái, Cung Triệt đều thực hiện rất nhuần nhuyễn. Đỉnh đầu tiến sâu trong lối vào, khiến cô rơi vào trạng thái hưng phấn cùng cực, lối vào liên tục co bóp thật mạnh vài lần. Ninh Tiểu Thuần thở gấp và rên rỉ sắp khàn cả giọng.

Cung Triệt thừa dịp, thực hiện thế thứ ba Phượng ngẩng đầu eo cô càng mỗi, gã đỡ cô đứng thẳng, bao vây cô từ sau, ôm trọn hai bầu ngực cô. Ninh Tiểu Thuần ngửa đầu ra sau dựa vào ngực Cung Triệt, tay vuốt ve mông gã. Vì lúc này Ninh Tiểu Thuần được thăng bằng, nên có thể đóng đưa eo lên xuống, phối hợp nhịp ra vào của gã.

Từng dòng nước ấm cùng khoái cảm phủ chụp sâu trong lòng Ninh Tiểu Thuần, má cô đỏ rực, ham muốn vút cao, cơ thể co giật từng hồi, người đầy mồ hôi, thở hổn hển. Trong phòng tràn ngập âm thanh giao hoan, vang mãi bên tai, đau nhức và ham muốn đan xen, tim Ninh Tiểu Thuần nảy thình thịch, đầu óc trống rỗng. Text được lấy tại

Tiếp tục thực hiện thế thứ tư Đan Phượng Triều Dương Ninh Tiểu Thuần nâng một bên chân lên giẫm lên giường, chỉ đứng một chân còn lại, hai tay giữ ngang, Cung Triệt ở đằng sau nâng hai tay cô, ngón tay hai người lồng vào nhau, gã đâm mạnh vào.

Vật cứng ra vào trong cô giống như đĩa, từng chút từng chút chui vào trong. Cô nắm chặt tay Cung Triệt, ngón tay cong siết cho Cung Triệt biết rõ cảm xúc của cô. Bức vách lối vào của cô có thể cảm nhận rõ ràng vật cứng cọ xát nhích vào, cô chao đảo thần trí.

Sau đó âm thanh giao hoan liên tiếp không ngừng vang lên rất lâu, vẻ mặt Ninh Tiểu Thuần đầy mê mẩn, quỳn rũ động lòng người, ánh mắt căm dốt, phối với tiếng thở yếu kiều, thêm ham muốn hừng hực càng thêm xinh đẹp. Cô đột nhiên rít lên, chạm đến đỉnh điểm, một dòng ấm nóng bắn ra từ Cung Triệt. Cô bám chặt Cung Triệt, gã cũng phát ra tiếng gừ thoả mãn, hai người cuồng nhiệt giao hoan cùng lên đến đỉnh.

Cả người Ninh Tiểu Thuần yếu ớt, mệt mỏi dựa hẳn lên người Cung Triệt. Cung Triệt cũng toàn thân đầy mồ hôi, thở hổn hển, tóc ướt sũng dính trước trán. Cả người gã khoan khoái, kéo cô cùng ngã lên giường, nhắm mắt lại.

Trong căn nhà trọ màu hồng phấn đang diễn ra cảnh mây mưa, thì một thân hình cao ngất lẳng lẳng đứng dưới lầu, nhìn lên bức rèm cửa che kín, nắm tay nắm chặt, nổi gân xanh.

“Cô ấy gạt mình.” Trong đầu Lục Tử Hiên chỉ có duy nhất ý nghĩ, Ninh Tiểu Thuần đã cảm sừng anh ta!

Lục Tử Hiên vốn đến tìm Ninh Tiểu Thuần, khi anh ta vào nhà trọ thì thấy bóng dáng một người đàn ông xuất hiện trong phòng cô, anh ta lập tức nổi giận. Lấy điện thoại ra gọi cho cô, cô lại nói dối anh ta, bảo đang an ủi người bạn bị thất tình. Tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, chính mắt anh ta nhìn thấy thì không phải giả.

Anh ta không biết mình đã mọc sừng bao lâu, anh ta thật quá thất bại. đọc truyện tại . Lần trước cô và anh ta xảy ra chuyện đó, không thấy máu, lúc đó anh ta đã nghi ngờ sự trong trắng của cô, bây giờ, quả nhiên cô đã hiển dạng lần đầu cho người khác. Trong lòng anh ta khó chịu, thật khó nuốt trôi cơn tức này, danh dự đàn ông của anh ta để chỗ nào?

Anh ta giận run người, nổi giận dùng dùng chạy lên nhà trọ, lúc đứng trước cửa phòng Ninh Tiểu Thuần, anh ta lại không biết phải làm sao. Phải phá cửa vào, bắt gian tại giường, đánh ột trận, hay là nên tỉnh táo, sau khi nói xa nói gần kéo cô về đường ngay nẻo thẳng?

Anh ta kề tai sát cánh cửa lắng nghe động tĩnh trong phòng. Loáng thoáng nghe tiếng phụ nữ rên rỉ phóng dăng khiến người khác nghe mà xấu hổ, đầu óc anh ta ong ong, tay nắm thành nắm, khớp xương kêu răng rắc.

Anh ta cười khổ lùi lại hai bước, đè nén lửa giận, hiện giờ anh ta không thể xúc động mà phải điều tra cho ra tên đàn ông đó là ai, anh ta sẽ không để yên cho bọn họ.

Lục Tử Hiên hung dữ liếc cánh cửa nhà Ninh Tiểu Thuần, rồi xoay người xuống lầu. Lúc này, tiếng bước chân dồn dập trên lầu vang đến, anh ta ngẩng đầu, thấy một cô gái trẻ mặc một bộ váy ngủ gần như trong suốt, trên tay cầm một túi đồ lớn đi xuống.

Váy ngủ màu trắng, chất vải hơi mỏng, hiện hết quang cảnh bên trong. Dáng người xinh đẹp, da thịt trắng ngần, áo ngực ren và quần lót ren màu đen ẩn hiện quyến rũ. Khe ngực cô gái rõ ràng, hai vú vun cao, khiến mạch máu người xem căng đau. Lục Tử Hiên bỗng cảm thấy thân dưới sưng lên rõ rệt, anh ta hít sâu một hơi.

Thiện Khiết Nhi thấy Lục Tử Hiên, giật nảy người, có bốn cô gái ở trong căn hộ màu hồng này, cô cho rằng nơi này sẽ không có đàn ông xuất hiện nên mới dám ăn mặc thế này chạy xuống lầu. Cô liếc nhìn Lục Tử Hiên, mặt đỏ lên, kéo túi rác đi xuống thật nhanh. Lục Tử Hiên nhìn không chớp mắt bóng lưng cô, yết hầu lên xuống, nuốt nuốt nước miếng.

Thiện Khiết Nhi bỏ rác xong cẩn thận đi lên lại, nhìn ngó chung quanh, không thấy bóng dáng Lục Tử Hiên đâu. Cô cảm thấy lạ, cô không thấy hắn đi xuống, vậy chắc bây giờ hắn ở trong phòng nào đó rồi?

Vừa nghĩ thế, cô thoải mái không còn xấu hổ nữa. Cô bước nhanh về tầng mình thì thấy Lục Tử Hiên đứng trước cửa nhà cô, ngọn đèn vàng ngoài hành lang chiếu lên người anh ta, khuôn mặt anh ta mơ hồ không thấy rõ biểu cảm. Thiện Khiết Nhi trợn mắt há hốc miệng chết đứng tại chỗ.

Cô kinh hoàng, trong đầu hiện lên những câu nói rất kì lạ: đêm chết người trắng thanh gió mát, ngày lành tháng tốt, truy hoan hưởng lạc, cá nước thân mật, đèn đuốc sáng rực... Aaaaaaa, cô sao thế này? Theo bản năng cô gõ gõ đầu mình, coi Lục Tử Hiên như không tồn tại, mở cửa vào nhà.

Lúc cô mở khoá, nắm tay nắm cửa, bên cạnh có người đến gần cô, một bàn tay chụp lên tay cô, ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô, còn thổi hơi vào tai cô, hơi thở ẩm áp khiến lỗ tai ngứa ngáy, toàn thân cô như có luồng điện xẹt qua, tê tê dại dại.

Thiện Khiết Nhi dừng cảm ngắc đầu nhìn thẳng Lục Tử Hiên, nói đứt quãng: “Anh, anh là ai, anh muốn làm gì...” Lục Tử Hiên không nói, bàn tay bắt ngờ bao lên người Thiện Khiết Nhi, vuốt theo đường cong đi xuống. Thiện Khiết Nhi run rẩy, đẩy anh ta ra, lách mình vào nhà. Cửa nhà cô chưa kịp đóng lại Lục Tử Hiên đã chen vào.

Trong phòng chỉ để ánh sáng yếu ớt, mắt Lục Tử Hiên đánh giá quanh phòng, xác định cô chỉ ở một mình mới dám ra tay. Anh ta ép cô lên tường, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cô, dùng giọng nói hấp dẫn: “Em đẹp thật, đẹp như tiên nữ giáng trần, làm người khác không kiếm được muốn thương yêu em.”

Thiện Khiết Nhi kinh hoàng kêu to lại bị Lục Tử Hiên hôn, tiếng kêu sợ hãi bị nuốt mất. Cô nhìn vào đôi mắt sâu của anh ta, thì bị nỗi đau buồn trong đôi mắt đó làm hoảng sợ, người này mang đau buồn cùng phần nộ, hợp với khuôn mặt anh tuấn làm người khác không thể rời mắt, thật là giết cô gái trạch nữ là cô chết tươi. Cô bình tĩnh lại không phản kháng nữa, chỉ liều mạng theo dõi anh ta, nhìn vào mắt anh ta.

Lục Tử Hiên thấy cô yên lặng, khoe miệng nhếch lên. Đàn bà đều phóng đảng lăng lơ như thế, Ninh Tiểu Thuần đã thế, cô gái trước mặt này cũng thế, không có một chút ý thức nguy hiểm nào, đã nói lên cô ta cũng là người dễ dãi. Không hưởng thật phí, anh với cô ta sẽ chơi một đêm.

Nhìn dáng người cô ta cũng đã trưởng thành, lại không phản kháng, sẽ không bị ghép tội cưỡng dâm. Hắn cười gian manh, làm nụ hôn sâu thêm.

14. Chương 14: Khi Quan Hệ Thân Mật

“Tôi muốn em!” Lục Tử Hiên dùng giọng nói tràn ngập tình dục.

Thiện Khiết Nhi chưa kịp hiểu lời Lục Tử Hiên nói, hắn đã ôm lấy cô, xoay tròn một vòng ấn cô vào ghế salon, đôi tay hắn chia nhau vươn vào trong váy ngủ cô, phân nhau hành động, một tay hướng lên trên, một tay xuống phía dưới, vuốt ve hai nơi mẫn cảm trên dưới. Hơi thở hắn nóng rực quanh quần gáy cô, đôi môi nóng như lửa gieo xuống cần cổ mảnh mai của cô những vết đỏ đậm lợt không đều.

Ngực cô bị kéo lộ ra ngoài, hắn kéo mạnh áo lót cô, cặp vú đầy đặn bật ra ngay tức khắc, nảy lên theo động tác của hắn. Bàn tay hắn thỏa sức vuốt ve, ngón tay dài dè lên đỉnh đầu tròn trịa, xoay vắn. Bàn tay ôm một bên ngực, cảm nhận sự mềm mại, và đoá hồng nhàn nhạt, khiến luồng khí nóng bắn xuống vật giữa chân hắn.

“Hai khối này có làm đàn ông tán gia bại sản cũng cam lòng!” Lục Tử Hiên cảm thán, hắn thô bạo cởi áo ngủ trong suốt cô ra, cúi đầu cắn một bên đỉnh đầu, nhẹ mút vào, nụ hoa nhanh chóng chuyển sang màu hồng xinh đẹp, đầu lưỡi hắn đánh chuyển trên đầu.

“Ừm...” Cô ngửa đầu, phát ra tiếng rên.

Nụ hôn của hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo, răng cắn vào đầu vú, nhay kéo, thần kinh cô căng lên, khoái cảm càng dồn dập xông vào người.

Bàn tay mạnh mẽ siết gò mông đàn hồi phía dưới, sau đó ngón tay luồn vào viên quần lót, dùng sức kéo xuống, nơi bí mật màu hồng hiện ra trước mắt. Cửa mình trơn mềm vì kích thích mà hơi rung rung, chất dịch thấm ướt chung quanh, sáng óng ánh.

Tay hắn phủ trọn khu vườn, bàn tay quấy phá, đẩy hai cánh hoa sang hai bên, nắm nụ hoa nhạy cảm, chà xát thật nhanh đầy ác ý. Truyện được tại

“Đừng đừng... Ừh...” Hai chân Thiện Khiết Nhi vì bị ngón tay quấy nhiễu mà căng ra, cổ họng cũng nghẹn thất. Mọi cô thoát lời phản đối yếu ớt bất lực, cảm giác tê dại lan nhanh khắp thân làm hai chân cô mềm nhũn. Cô bất giác chú ý người về trước, đôi môi đỏ mọng nhả ra từng làn hơi nóng.

Hắn cắn vành tai cô, nói: “Ngoan, đừng cố chống cự, tận tình hưởng thụ đi.” Ngón cái và ngón trỏ hắn nắm nụ hoa nắn bóp, đến khi nó sưng đỏ to lên, truyền đến từng cơn khoái cảm mất hồn. Ngón giữa hắn linh hoạt thăm dò lối vào, tận tình xoa vách tường mềm mại, làm chất dịch tràn ra càng nhiều, chảy dọc xuống đùi.

Thiện Khiết Nhi muốn đẩy hắn ra, gã đàn ông xa lạ này sao có thể dễ dàng xâm phạm cô, nhưng không còn trêu đùa vỗ về của hắn, trong cô thấy trống rỗng, nửa người dưới lại ngứa ngáy khó chịu, mâu thuẫn đan xen, không biết làm sao. Lục Tử Hiên ngồi dậy, một tay ôm bắp đùi cô, để hai chân cô mở rộng thêm, đưa lưỡi liếm hương vị mới mẻ ngọt ngào. Bên trong đùi cô có ngọn lửa di chuyển truyền từng cơn tê dại, đánh tan toàn bộ tức giận của cô.

Tay cô vịn lưng ghế salon, hai chân mềm nhũn rũ xuống, độ cao như thế càng dễ Lục Tử Hiên mặc tình mát, đầu lưỡi linh hoạt đưa vào xoáy ra, đùa nghịch đẩy cô về phía đỉnh triều, âm thanh yêu kiều càng lúc càng không kiềm được, quanh quẩn vang to trong phòng khách.

“Em thật ngon.” Lục Tử Hiên khen ngợi, hần liếm láp liên tục cửa mình cô như nhấm nháp socola hảo hạng. Nằm trên salon, Thiện Khiết Nhi không ngừng lắc lư đầu, khó kiềm chế nổi. Cô cảm giác cô sẽ chết mất, sẽ tan chảy mất! Tuy không phải là lần đầu tiên nhưng cô vẫn còn rất non nớt, từng đợt tấn công khiến cô không chịu được. Các giác quan toàn thân cô nhanh chóng bị khoái cảm xâm chiếm, cô không còn cảm nhận được bất cứ gì, cũng không biết phải kháng cự lại hần thế nào.

“Ah...” Đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng rên yêu kiều liên hồi, cô không khống chế được vòng eo đang đưa, không cản được đôi mông luôn đưa đến sát mặt hần.

“Đổi, đổi cái đó...” Đầu lưỡi đã không còn thoả mãn được cô.

“Sao nào?” Hần biết rõ còn cố hỏi.

“Chỗ đó... Làm ơn... vào đi...”

“Nói tôi biết phải làm sao.”

Cô cắn môi dưới, thở gấp: “Là... doc truyen tai . chỗ đó, nhanh...”

Lục Tử Hiên cực kì hưng phấn, cô gái này đúng là ngon miệng, còn ngon hơn cả Ninh Tiểu Thuần. “Chỉ xem, cho tôi biết là chỗ nào.” Hần đứng lên.

Thiện Khiết Nhi mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trộm nhìn vật đó trong quần hần. Việc đã đến nước này, cô không thay đổi được nữa. Cô ngồi dậy, chìa tay đụng vào vật đó của hần.

“Làm vậy tôi không cảm nhận thấy, cầm nó đi!” Hần ra lệnh.

Cô mạnh dạn cầm vật đó qua lớp quần, Lục Tử Hiên lòng tham không đáy, uy hiếp nói: “Có vật cản trở, tôi không cảm nhận rõ được!”

Thiện Khiết Nhi hung hăng nhìn hần, vươn tay cởi thắt lưng, cởi quần hần, sau đó nắm lấy, vật đó nóng rực khiến cô hoảng sợ.

Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo chạm khế đến vật nóng của hần, cảm giác lạnh lạnh làm hần chấn động. “Di chuyển,” hần rên rỉ dễ chịu, “Cầm nó, di chuyển lên xuống.” Cô lên xuống vài cái, vẻ mặt hần lập tức say mê, há miệng rên.

Thiện Khiết Nhi thấy ngay đỉnh đầu hần có vài giọt trong suốt, cô đưa tay chấm, ngạc nhiên khi thấy phân thân hần vì thế mà run lên. Nếu dùng lưỡi, không chừng còn khiến hần sung sướng. Vì thế lưỡi cô chậm rãi chìa ra khỏi môi, dừng ngay trước nó, từ từ đánh vòng quanh.

Hần như bị chấn động thật mạnh, hai mắt đột nhiên mở bừng, nhìn thấy cô liếm vật nóng của hần mà lập tức hưng phấn đến run rẩy: “Ngậm vào!!” Để cho hần sướng khoái hơn nữa.

“Ngậm hết vào, dùng miệng em thoả mãn tôi.” Hần giữ chặt đầu cô, nhét trọn vật đó vào miệng cô. Ninh Tiểu Thuần chưa hề làm vậy với hần, vậy thì cứ hưởng thụ chỗ Thiện Khiết Nhi vậy.

Thiện Khiết Nhi cực kì tức giận, rõ ràng là muốn hần đi vào, giải quyết cho cô, giờ lại biến thành cô phải phục vụ hần, cô bực tức!

Lục Tử Hiên nhồi vật to cứng chiếm hết miệng Thiện Khiết Nhi, mũi nhọn để sâu trong cổ họng cô làm cô có cảm giác muốn nôn, giọt nước mắt trong suốt khế ánh nơi khoé mắt. Tay Lục Tử Hiên ghì đầu cô, đóng đưa mông trước sau. Lưỡi cô đưa đẩy cây gậy của hần, cảm xúc âm áp đổ về trước, hần cảm thấy thoải mái sung sướng, yết hầu nhấp nhô, tiếng rên nặng nề.

Cái đó của hần quá lớn, cô ngậm rất mệt, cô ngược mắt muốn bảo hần dừng lại thì thấy vẻ mặt say mê của hần. Mày hần cau chặt, hai mắt nhắm kín, môi nhếch nhẹ tràn tiếng rên rỉ. Thấy dáng vẻ hần say sưa, nhớ đến mình chưa được thoả mãn, cả người cô nóng lên, ngay cả bàn chân cũng nóng, giận dữ bùng phát. Cô

cụp mắt xuống, tay cầm ở gốc xoay nhẹ, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm đỉnh đầu, hần rên ngày càng nặng, động tác đè đầu cô càng lúc càng nhanh.

Ngay lúc hần sắp bùng nổ, bỗng Thiện Khiết Nhi đẩy hần ra, hần kinh ngạc nhìn cô. Thân hình Thiện Khiết Nhi nhích nhẹ nằm ngang, tìm chỗ thoải mái, “Anh xấu quá, chỉ biết lo cho bản thân.”

“Ồ, giận à? Cô gái ngon lành này...” Lục Tử Hiên kéo chân cô lên, không nương tình đẩy eo một cái, nháy mắt dâm vào cô, khi thì hần dâm cạn, khi lại dâm sâu cọt hai bên, salon mềm mại khiến hai người càng gần chặt, phân thân của hần cũng đi vào chỗ sâu nhất.

“A, a, a...” Cô lắc đầu, uốn eo lên, cặp mông tròn trịa cũng di động theo tần suất của hần. “Giờ sướng rồi chứ?” Hần vỗ mạnh lên mông cô mấy cái.

“Nhanh lên... Mạnh một chút...” Cô thở gấp, Lục Tử Hiên liếc cô một cái, nâng mông vọt mạnh.

Ah... Lục Tử Hiên làm rất kịch liệt, lực rất mạnh mẽ, cô sắp không chịu nổi, thân hình run rẩy, tê liệt ngã xuống ghế, mặc hần đốt lửa trong cơ thể cô. Hai tay hần chộp vú cô, xoa bóp thật mạnh, vết tay màu hồng chồng chéo nhau trên ngực, làm nổi thêm nụ hoa đỏ tươi bắt mắt.

“Đến đi!” Hần quát, tốc độ nhanh hơn, nhiều đốm lửa nháy mắt ngưng tụ, trở thành một đám cháy hùng hực thiêu huỷ ý thức cô.

“Á...” Cô hét lên, nháy mắt bị ném lên thiên đường, đạt đến cảnh giới thần tiên. Vách tường co thắt nhanh mạnh cho hần biết cô gái đã lên đỉnh, hần lập tức ung dung rút ra, bắn lên đùi Thiện Khiết Nhi, cùng bay lên thiên đường.

Lục Tử Hiên cả người khoan khoái, ôm ngực Thiện Khiết Nhi, dâm ô nói: “Em thật ngon lành, làm tôi muốn ngừng mà không ngừng được.” Thiện Khiết Nhi nhướng mắt nhìn thẳng hần: “Anh không sợ tôi tố cáo anh tội cưỡng dâm sao?”

Hần nhếch mép, nâng cằm cô nói: “Tiểu hồ ly, không phải em rất hưởng thụ, rất phối hợp sao?”

Thiện Khiết Nhi bị trả một đòn, xấu hổ đỏ mặt, ậm ừ: “Là anh ra tay trước, anh, anh dụ dỗ tôi...”

“Ha ha, thích không?” Hần hỏi.

Thiện Khiết Nhi nhìn khuôn mặt đẹp trai của hần, trong lòng nhộn nhạo tình yêu nam nữ, cụp mắt không nói câu nào. Cô là trạch nữ tiêu chuẩn, đã mười tám tuổi vẫn chưa yêu đương, rất ít tiếp xúc với đàn ông. Dù đêm đầu không phải dành cho người mình thích, cứ mơ mơ màng màng cho đi. Đây là lần đầu được trai đẹp khen ngợi thế này, cô thẹn thùng mãi, nhưng lòng vẫn rất vui vẻ.

Lục Tử Hiên nhìn cơ thể xinh đẹp của cô, cười cười. Hần vuốt ve đường cong cô không muốn rời tay. Thiện Khiết Nhi chợt hỏi: “Anh là ai? Sao lại xuất hiện ở nhà trọ màu hồng?”

Lục Tử Hiên đột nhiên nhớ tới chuyện “đội nón xanh”, hần không đáp mà hỏi ngược lại: “Bình thường nhà trọ có đàn ông ra vào không?” Thiện Khiết Nhi nghi hoặc nhìn hần, dè dặt hỏi: “Anh hỏi làm gì?”

Đầu óc hần linh hoạt, nói dối: “Thật ra tôi là thám tử tư, nhận uỷ thác của người ta đến điều tra. Em nhớ đừng nói ai biết đấy.”

Cô nói thật nhỏ: “Chẳng lẽ nhà trọ chúng tôi có người làm kẻ thứ ba? Hay là tội phạm ư?”

Lục Tử Hiên buồn cười bĩu môi, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ nhiệm vụ, đây là tính chất nghề nghiệp.”

Thiện Khiết Nhi bật ngón cái, “Ừ, thái độ làm người của anh rất chính trực, rất tốt.”

“Vậy em cho tôi biết được không?” Hần truy hỏi.

Cô nghĩ ngợi nghiêm túc, nói: “Hình như không có, bình thường tôi ít ra khỏi nhà, không rõ lắm. Dù có đi nữa cũng là bí mật ra vào.” Cô đột nhiên nhớ tới cô diễn viên trên tầng trên, chẳng lẽ hần điều tra cô ta?

Lục Tử Hiên cảm thấy không hỏi được cô chuyện gì, hần buồn bực, buông cô ra, đứng lên nói: “Muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm, tôi về trước.”

Thiện Khiết Nhi thấy hần mặc quần áo, trong lòng bỗng thấy chát chát. Đây là tình một đêm đó sao? Chỉ vì mục đích thoả mãn sinh lý mà tiến hành giao cấu, đến gần sáng là chia tay, chỉ làm người tình một đêm. Nhưng hiện giờ đêm vẫn còn đen, cô thậm chí còn không biết tên với số điện thoại của hần.

Lục Tử Hiên mặc đồ xong, quay đầu hôn lên môi cô, khoát tay nói: “Đêm nay thật vui vẻ, tôi đi đây.” Lúc Thiện Khiết Nhi thấy hần ra cửa, không nén được lên tiếng: “Anh tên gì? Làm sao liên lạc với anh?”

Hần nghĩ thầm trong bụng, bèn thuận miệng nói: “Tôi tên Can Hiên. Tạm biệt.”

15. Chương 15: Sếp Lớn Và Nhân Viên Quèn

Sau sự việc “đội nón xanh”, Lục Tử Hiên và Ninh Tiểu Thuần không gặp nhau một thời gian, hần vẫn như ngày thường, không biểu hiện cảm tức ra ngoài, nhưng bắt đầu lảng lảng quan sát và điều tra, dù có đào ba thước đất lên cũng phải đào cho ra gã đàn ông đó. Ninh Tiểu Thuần không nhận thấy sự khác thường của hần, vội vàng đi thi, thi xong bắt đầu đến Hoàn Nghệ làm.

Lúc Ninh Tiểu Thuần mặc đồ công sở chính thức bước chân vào toà nhà Hoàn Nghệ, bỗng nảy sinh cảm giác vô cùng tự hào. Lần này ứng tuyển trợ lý tổng cộng có mười hai người, sáu nam sáu nữ, nhìn sơ đều là tinh anh trong tinh anh. Phòng nhân sự mở hội nghị theo thông lệ, nói chào mừng họ gia nhập, khuyên họ cố gắng làm việc, sau đó phân họ đến các phòng khác nhau, tùy theo người phụ trách các phòng ban quen thuộc quy trình làm việc hướng dẫn.

Ninh Tiểu Thuần bị phân đến phòng Tài vụ, trưởng phòng tài vụ họ Lý, là một phụ nữ mang kính gọng đen, tóc búi cao, đeo đồ trang sức trang nhã, mặc đồ công sở kín mít, toàn thân lộ ra mùi vị già cỗi. Cô ta đẩy đẩy kính, chỉ vào vị trí bên cạnh, nghiêm nghị nói với Ninh Tiểu Thuần: “Chỗ của cô ở đây, trước tiên cô xem qua tư liệu, tìm hiểu về quy trình làm việc của công ty, không hiểu chỗ nào hỏi tôi.” Nói xong giẫm gót giày đi vào văn phòng.

Ninh Tiểu Thuần cam chịu ngồi xuống xem mớ tài liệu rắc rối nhảm chán, chợt khoé mắt thấy một dáng người cao ráo đi đến, Ninh Tiểu Thuần kinh hoàng, là Cố Minh Vũ. Trưởng phòng Lý vừa bước vào phòng của mình quay phắt lại, vội vàng đón tiếp, khoé mắt không giấu được nụ cười, chân thành nói: “Giám đốc đến đây có gì không ạ, tìm tôi đúng không?”

Cố Minh Vũ cười cười, nói: “Thư kí Hứa đang nghỉ phép, văn phòng tổng giám đốc đang khuyết một trợ lý, trưởng phòng Lý xem các cô trong văn phòng có ai thích hợp thì đề cử nhé.”

Trưởng phòng Lý vội vàng gật đầu, cười nói: “Giám đốc yên tâm, tôi sẽ làm tốt chuyện này. Hay là mời giám đốc vào văn phòng bàn về yêu cầu đối với trợ lý được không?”

“Haha, không cần, chỉ cần thông minh nhạy bén, hiểu rõ công việc tài vụ là được.” Cố Minh Vũ tiếp tục bày ra nụ cười giết người không đền mạng, “Làm phiền trưởng phòng Lý nhiều.” Nói rồi bỏ đi mất.

Ninh Tiểu Thuần liếc bóng lưng Cố Minh Vũ một cái, rồi nhìn nhìn sang bộ dạng trưởng phòng Lý mê trai, buồn cười muốn chết. Dáng vẻ này của cô ta với cô ta làm cho người ta cảm thấy cách nhau xa tít tắp, chả lẽ cô ta...

“Bà cô già này yêu thầm giám đốc đấy, lần nào cũng thế này, thật làm người ta nổi da gà.” Nhân viên bên cạnh nhích sang, thì thầm nói Ninh Tiểu Thuần biết, chứng thực ý nghĩ trong đầu cô. Cố Minh Vũ hẳn là hoa thơm đã có chủ, lần trước ở quảng trường nhỏ chắc là bạn gái anh ta. Xem ra, trưởng phòng Lý không có cơ hội rồi.

Tuy nói nơi công sở như chiến trường, nhưng nơi công sở cũng là nơi nhiều chuyện. Ninh Tiểu Thuần bĩu môi lắc đầu, mỉm cười với người đó, sau đó quay lại làm việc.

Cô mở máy tính lên, nhìn chằm chằm tài liệu trong tập giấy tờ suy nghĩ. Cô vừa rồi thấy Cố Minh Vũ mà lấy làm kinh hãi, lại chợt nhớ đến Cung Triệt. Hoàn Nghệ là công ty của Cung Triệt, nhận thức này khiến

cô lo lắng không kịp chuẩn bị tinh thần. Cô thật muốn gõ đầu mình thật đau, cô biết Hoàn Nghệ là công ty nổi tiếng trong giới kinh doanh, nhưng lại không biết đến những nhân vật lớn bên trên. Cô và Cung Triệt quan hệ như thế làm cô vô tình không tìm hiểu thân phận của anh ta, cô chỉ biết anh ta là dân làm ăn lăm tiền. Cứ thế, đến bây giờ, cô mới đặt tổng giám đốc của Hoàn Nghệ với Cung Triệt lên ngang hàng.

Giờ cô và anh ta cùng một công ty, anh ta là tổng giám đốc ngồi tận trên cao, cô là nhân viên nhỏ bé tầm thường, chắc hẳn sẽ không gặp nhau, nhưng cô lại không thấy nhẹ nhõm. Quan hệ của họ trừ Cố Minh Vũ ra thì chẳng còn ai biết, nhưng cô vẫn cảm thấy đứng ngồi không yên. Cô và anh ta chẳng thể chạm trán nhau ở đâu ngoại trừ giao dịch trên giường, nếu lỡ gặp ở công ty, cô không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với anh ta.

Rắc rối quá đi thôi.... Cô buồn rầu gãi đầu.

Cô ép mình phải xem tài liệu, nhưng không cách nào xem nổi, lại tiếp tục suy nghĩ mông lung. Cô có thể vào Hoàn Nghệ, chỗ ngồi này là cô gián tiếp xài quy tắc ngầm mà có được? Oh, my ladygaga!

Nhưng mà, Cung Triệt là kiểu người tính toán, sẽ không làm chuyện lỗ vốn, nên sẽ không có chuyện anh ta cho cô vào cửa sau. Cô vào bằng chính sức lực của mình!! Trong lòng cô hò hét. Hò hét xong rồi xem tiếp tài liệu.

Một ngày trôi qua bình an vô sự, Ninh Tiểu Thuần hết giờ làm về nhà trọ, đi ngang qua quán cà phê của chị hàng xóm An Hội Lý, cô ngẫm nghĩ, bước vào. Cô theo thói quen, muốn uống một ly capuchino và nhâm nhi thưởng thức một miếng matcha.

An Hội Lý đột ngột đi đến, ngồi xuống kế bên Ninh Tiểu Thuần, dịch sát vào cô, nói nhỏ: “Tiểu Thuần, nói em nghe chuyện này.”

“Dạ?” Ninh Tiểu Thuần khó hiểu nhìn chị.

“Gần đây lúc chị đóng cửa quán, thấy có người trốn trong góc tối nhìn chằm chằm nhà trọ màu hồng, buổi tối em cẩn thận một tí, nhớ chú ý đấy.” An Hội Lý lo lắng nói.

“Vâng ạ.” Trong cánh rừng chim chóc gì cũng có, nói chi là một tên rình trộm. Ninh Tiểu Thuần nghĩ thầm trong lòng.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy tình trạng hiện giờ của cô ở Hoàn Nghệ có thể hình dung bằng câu nước sôi lửa bỏng, vì cô gián tiếp làm mếch lòng bà cô già trưởng phòng Lý, thật ra cô thấy mình cực kì vô tội. Sự việc là thế này, hôm đó cô ôm đống tài liệu đi theo bà cô già đến kho tư liệu, ở hành lang thì gặp Cố Minh Vũ, Cố Minh Vũ thấy cô, vì thế lịch sự mỉm cười gật đầu với cô, xem như chào hỏi, nhưng cảnh nào lọt vào mắt bà cô già lại không có ý nghĩ giống vậy.

Bà cô già cho rằng Ninh Tiểu Thuần mới vào công ty không thể nào quen biết với tầng trên, bây giờ giám đốc cười với cô nhất định là sau lưng có chuyện gì mờ ám, mới khiến giám đốc chú ý tới cô. doc truyện tại . Bởi vậy bà cô già lật úp bình giấu, hậu quả cực nghiêm trọng. Cô ta bắt đầu có thành kiến với Ninh Tiểu Thuần, cứ nhất mực hành hạ bảo cô xem tư liệu mà không phân công việc cho cô làm. Bận đang đọc chuyện tại

Lúc này Ninh Tiểu Thuần chỉ làm chân nấu nước pha trà cho đồng nghiệp, tất cả mọi người đều bận bịu làm chuyện lớn còn cô chỉ chạy vặt, làm linh tinh.

Công sở như chiến trường, cô chưa nếm trải việc đấu đá lẫn nhau, chẳng qua cô vô tình mang tiếng xấu quan hệ bất chính vì ảo tưởng của cấp trên mình. Sau này cô làm gì đều phải vừa mắt cấp trên, không cần thận chọc giận cấp trên cô chỉ có con đường chết.

Cô ủ rũ ra khỏi toà nhà Hoàn Nghệ, ở khúc quanh ngã tư đường, một chiếc BMW màu bạc chạy ngang qua, cô vô tình liếc vào trong xe, trong chớp mắt, người trong xe như có linh tính quay nhìn cô. Một bên mặt góc cạnh rõ nét, mày rậm mắt sáng, khoe miệng nhếch lên theo thói quen, chẳng phải Cung Triệt đó sao?

Anh ta nhìn cô thật nhanh, sau đó thu hồi ánh mắt, lái xe đi. Ninh Tiểu Thuần nhìn chằm chằm làn khói để lại ngẩn người. Cô với anh ta tới bây giờ vẫn chưa gặp nhau trong công ty, từ sau lần làm tình lần trước

cũng đã nửa tháng họ không gặp lại. Bây giờ thấy nhau ở ngoài Hoàn Nghệ, cô còn cảm thấy khó chịu, chứ đừng nói gặp trong công ty. Cô tâm tình phức tạp đi về phía trạm xe.

Ninh Tiểu Thuần xuống xe đi về nhà trọ màu hồng, thì thấy Lục Tử Hiên đứng trước chậu hoa ly trước cửa nhà trọ nhìn ngó quanh quất gì đó. Cô đến gần, vỗ nhẹ vai hắn, Lục Tử Hiên có vẻ giật mình, chột dạ quay đầu lại. Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: “Anh sao vậy? Sao đứng đây?”

Lục Tử Hiên cười cười, trả lời: “Anh đến tìm em, đoán em chưa về thấy hoa chỗ này nở đẹp quá, nên đứng ngắm một chút.”

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy lời hắn là lạ, nhưng không tìm ra lạ chỗ nào, bèn lắc lắc đầu nói: “Ăn cơm chưa? Nếu không chúng ta cùng ăn nhé?”

“Được.” Hắn đáp.

Ninh Tiểu Thuần chợt nhớ đến một chuyện, khẽ sát tai hắn hỏi, “Anh ở đây có thấy tên kì cục lén lút rình rập nào không?”

Lén lút?! Lục Tử Hiên có vẻ không tin, Ninh Tiểu Thuần nói tiếp: “Là chị Hội Lý nói, chị ấy nói lúc xong việc thấy có người núp trong tối, lén lút không biết đang làm gì đó.”

Giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán Lục Tử Hiên, không phải nói hắn đó chứ?! Gần đây tối nào hắn cũng đến chỗ này theo dõi, nhưng không tìm ra manh mối nào, hắn không thấy gian phu, ngược lại còn bị người ta cho là tên biến thái?!

Hắn ra vẻ quan tâm nói: “Vậy em cẩn thận đó, có chuyện gì gọi ngay cho anh!” Ninh Tiểu Thuần gật đầu, đến quán ăn với hắn.

Trên bàn ăn, Ninh Tiểu Thuần hỏi hắn, “Phòng làm việc thế nào rồi? Có tốt không anh?” Lục Tử Hiên đáp: “Ừ, rất tốt, gần đây trúng được hạng mục lớn, đang chuẩn bị làm, chuẩn bị xong sẽ cạnh tranh bỏ thầu. Còn em, công việc được không?”

Nói đến công việc, Ninh Tiểu Thuần liền nhíu mày. “Tóm lại có một chữ, phiền!” Cô miễn cưỡng nói.

“Công việc không vui là bình thường, không cần buồn quá, từ từ cũng thuận lợi thôi.” Tay Lục Tử Hiên chụp lên mu bàn tay cô, ngón tay vừa vuốt nhẹ vừa nói.

“Ừ.” Ninh Tiểu Thuần muốn rút tay lại ăn cơm tiếp, nào ngờ Lục Tử Hiên không cho, đè chặt lại, khẽ sát tai cô nói: “Đừng để phiền não trong lòng, chúng ta làm chuyện vui vẻ, bỏ hết áp lực đè nén, thế nào?” Hắn nói xong còn không quên hà hơi vào tai cô.

Ninh Tiểu Thuần hiểu ngay tức khắc chuyện vui theo lời hắn là chuyện gì, nhưng cô mới xong việc về nhà, mệt mỏi vô cùng, hiện giờ không có tâm trạng làm chuyện đó với hắn, nên khéo léo trả lời: “Em mệt lắm, chỉ muốn ngủ sớm một chút mà thôi.”

Lục Tử Hiên vừa nghe, mặt xạm lại, chẳng lẽ tối nay tên đó tới tìm cô, nên cô kiếm cớ né hắn?! Hắn càng nghĩ càng giận, nhưng không muốn rút dây động rừng, bèn châm chọc: “Vậy à, anh còn tưởng chỗ em cất giấu người nào đó chứ, haha...”

Ninh Tiểu Thuần bất an nhíu mày, ráng mỉm cười: “Anh nói bậy bạ gì vậy!” Nói rồi gõ đầu hắn, rồi vùi đầu ăn cơm. Cô lơ mơ cảm thấy có gì đó thay đổi, chuyện đã giấu lâu này cũng sắp bị lộ dưới ánh sáng.

Lục Tử Hiên nhìn cô qua kheo mắt, hừ, cô ta luôn từ chối hắn, chẳng lẽ cô ta không có chút tình cảm nào với hắn sao, vậy sao còn không chia tay?!

Hắn tuy rất giận cô, nhưng dù sao họ quen nhau cũng đã lâu, cũng có tình cảm. Nếu lập tức phá thủng tình trạng này, mọi người cũng khó xử, cũng luyến tiếc.

Hắn buồn bực và hai miếng cơm. Ninh Tiểu Thuần không thoả mãn hắn, hắn còn có người bỏ sung, hắn có thể lên lầu tìm cô hàng xóm, cô gái ngon miệng vừa ăn kia!!

16. Chương 16: Lúc Làm Chuyện Mây Mưa

Lục Tử Hiên đưa Ninh Tiểu Thuần về đến dưới lầu nhà trọ màu hồng, nhìn cô lên lầu. Khi hắn thấy cô vào phòng mở đèn, lập tức lao lên cầu thang, nhẹ nhàng lên tầng nhà Thiện Khiết Nhi. Hắn thấy ánh đèn từ trong phòng chiếu ra qua khe cửa, trong lòng vui vẻ, bước tới gõ nhẹ, chỉ chốc lát sau nghe tiếng dép lê bước ra, cửa mở ra, Thiện Khiết Nhi mặc đồ ở nhà xuất hiện trước mặt hắn.

Lục Tử Hiên biết hình tượng u sầu của hắn có tác dụng chết người với Thiện Khiết Nhi, nên lần nào cũng dùng. Hắn ra vẻ đau thương dựa lên tường, ngược lên một góc 45 độ dưới ánh đèn ngoài hành lang. Ánh mắt sâu thẳm, nghe tiếng mở cửa, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lướt qua, cuối cùng dừng trên người Thiện Khiết Nhi.

Thiện Khiết Nhi liếc qua một cái đã bị ánh mắt sâu thẳm của hắn hấp dẫn, bất giác ngã vào ánh mắt sâu như hồ nước không thể kiềm hãm. Cuối cùng Lục Tử Hiên ho nhẹ, đánh thức Thiện Khiết Nhi.

Thiện Khiết Nhi mới thấy Lục Tử Hiên đã thật phần khởi, hôm đó hắn đi rồi, trong đầu cô vẫn luôn nhớ lại cảnh bọn họ an ủi nhau. Chẳng lẽ tình một đêm có ma lực lớn đến thế sao? Cô luôn chờ mong được gặp lại hắn, giờ đây được thoả ước nguyện, lại nhìn chằm chằm ánh mắt hắn mà ngẩn người, cô xấu hổ chết được. Nói đến cùng, cô còn rất ít tuổi, nên đỏ mặt, cụp mắt nhìn chăm chú xuống đất.

Cô ấp úng nói: “Anh Can, có chuyện gì?”

Lục Tử Hiên hơn mười giây sau mới phản ứng, hoá ra hắn bấy giờ tên là “Can Hiên”. Hắn tiếp tục sắm vai u buồn, dùng giọng điệu buồn bã nói: “Ừm, không có gì, chỉ là muốn gặp em.”

Lời của hắn như quả bom thả vào hồ nước yên tĩnh, tạo từng đợt sóng. Hắn nhớ cô?! Thiện Khiết Nhi khó tin che miệng.

“Không mời anh vào sao?” Lục Tử Hiên nhìn cô hỏi.

“Vâng, vâng, mau vào đi.” Thiện Khiết Nhi mở rộng cửa, nghiêng người cho hắn vào. Cô không biết cô đã dẫn sói vào nhà, sói đói lại chuẩn bị xem cô như con cừu nhỏ mà ăn sạch sẽ.

Lục Tử Hiên ngồi xuống salon, tiếp tục thả viên đạn bọc đường, hắn nói: “Tuy chúng ta chỉ mới gặp một lần, tuy anh không biết tên em, nhưng lòng anh cứ luôn nhớ đến em...”

Tay Thiện Khiết Nhi cầm ly nước run rẩy, hắn sao lại nói chuyện nồng nàn đến vậy. Cô đưa nước cho hắn, sau đó nhỏ nhẹ nói: “Em tên Thiện Khiết Nhi.”

“Khiết Nhi, ừm, tên thật thuần khiết.” Lục Tử Hiên lúc cầm ly nước như vô ý chạm nhẹ vào tay cô, khiến Thiện Khiết Nhi nôn nao.

Lục Tử Hiên vỗ vỗ vị trí bên cạnh kêu Thiện Khiết Nhi đến ngồi, cô nhả nhó ngồi xuống. Thiện Khiết Nhi mở TV, TV đang chiếu phim thần tượng đến cảnh giết người không đền mạng, hai diễn viên nam nữ đang hôn nhau say sưa. Hơi thở cô dồn dập, lén nhìn Lục Tử Hiên ngồi bên, thì thấy Lục Tử Hiên cũng đang nhìn cô, mặt hắn càng lúc càng gần, hô hấp của cô càng lúc càng nặng nề, nhắm mắt lại, môi Lục Tử Hiên ẩm áp liền phủ lên môi cô.

Tay hắn luồn vào trong quần áo cô, vuốt ve hai điểm nhạy cảm trên dưới. Hơi thở hắn nóng rực lướt lơ bên cổ cô, một bên vú bị kéo ra ngoài áo, bàn tay to lớn thoả thích vuốt ve, ngón tay dài dè lên đầu vú, vân vê. Bàn tay phía dưới thẳng tiến, đẩy hai cánh hoa mềm, nắm hoa hạch nhảy cảm, chà xát thật nhanh.

Cô cắn môi, hồi hộp. Càng hồi hộp càng hưng phấn, hơi nóng trong cơ thể càng tập trung, cô nhanh chóng cảm thấy giữa hai đùi dần dần nóng ẩm, hơn nữa ngón tay hắn vươn vào trong vờn làm chất dịch bắt đầu trào ra.

Ngón tay hắn đùa giỡn trên đỉnh hồng, ngón giữa đi vào trong 1/3 vờn điểm mẫn cảm, khơi gợi khát khao mãnh liệt của cô, “Ah...” Cô ngửa đầu rên khẽ, đầu gối yếu ớt co lên, hai tay nắm chặt hông hắn.

Hắn để cô ngồi lên đùi, dựa vào người hắn, tách hai chân cô sang hai bên, cởi chương ngại vật, tách cánh hoa, đỉnh hồng mướt mà run rẩy dưới ánh đèn.

“Chỗ này của em đẹp thật!” Hấn tựa cằm lên vai cô, thận trọng thưởng thức đầu ngón tay hấn lượn vòng bên trong. “Đừng nhìn...” Cô cảm thấy thật xấu hổ.

“Em thích bị nhìn mà...” Tay hấn xoa lỗi vào, chất dịch quả nhiên lại tràn ra.

“Không...” Cô muốn kẹp chặt đùi, hấn lại không cho, dùng bắp chân cản lại, ngón tay vươn vào trong, khéo léo ra vào.

“Xem đi, của em mút chặt anh này.” Hấn đẩy đầu cô nhìn xuống, cô tận mắt thấy ngón tay hấn ra vào trong cơ thể mình, đầu ngón tay thấm chất dịch trong suốt. Cô đỏ mặt, thẹn thùng quá sức. “Đừng vậy mà...” Cô hổn hển cầu xin.

Hấn không màng để ý, nhanh chóng cởi quần áo, vật cương cứng ngẩng cao giữa hai chân cô. “Em thích ngón tay hay cái này đến hầu hạ em?” Hấn lẩm bẩm bên tai cô. Hấn rút tay ra, cọ vật nóng lên cánh hoa. Cô không nói gì nhưng dịch đùi, chạm phải phân thân của hấn, cảm giác nóng rực khiến cô nhanh chóng để chân lại chỗ cũ.

“Em thích nó!” Hấn nhẹ nhàng nâng mông cô, vật đó nhắm ngay lỗi vào, “Cầm nó,” hấn nói, “Để nó đi vào người em!” nguồn

Cô không biết phải làm sao, nhưng vẫn cố lấy can đảm đụng vật to lớn của hấn. Cái đó của hấn rất lớn, tay cô bao không hết nổi...

Cô đỏ mặt đưa tay giúp để nó vào trong mình, cảm giác trong cô từ chút từng chút một bị căng ra, nghe thấy tế bào toàn thân cô đều hò hét vui mừng.

“Di chuyển!” Hấn ra lệnh, “Dựa theo ý em mà di chuyển.” Hấn nắm eo cô, giúp cô lên xuống. Hai tay cô bám chặt tay vịn salon, cặp mông uốn éo tùy ý. Cô mặc sức lợi dụng phân thân của hấn thỏa mãn bản thân, chủ động phương hướng và tốc độ. doc truyện tại . Cô say sưa lên xuống, không ngừng kích thích đỉnh đầu yếu ớt của hấn.

Phân thân của hấn run lên trong cô, lỗi vào sưng đỏ mút chặt phân thân của hấn, cho thấy cô còn muốn thỏa mãn hơn nữa. Hấn ôm cô đứng lên, ép người cô lên tường, bức tường lạnh ngắt đè ép ngực cô. Hấn nâng mông cô ra vào mạnh mẽ, thân thể mảnh khảnh chấn động, cặp ngực méo mó không tự nhiên. Cô hé môi, phát ra tiếng kêu sung sướng theo mỗi lần ra vào của hấn.

Cô hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, thỏa lòng tận hưởng, để tình dục dẫn dắt cô một lần rồi một lần lên đến đỉnh điểm. Vách tường non mềm không ngừng bao chặt phân thân của hấn, hấn cắn răng chịu đựng, cổ họng rên rỉ liên tục, đến khi không kiềm được nữa, hấn mới để mình phóng thích mầm móng...

17. Chương 17: Trở Thành Trợ Lý Tổng Giám Đốc

Trong văn phòng nơi đâu cũng thấy mọi người bận rộn, tiếng gõ bàn phím, tiếng máy photo cùng tiếng giày cao gót trộn lẫn vào nhau, lẫn nhưng không loạn, tất cả tiến hành gọn gàng đầu vào đây. Ninh Tiểu Thuần từ máy tính ngẩng đầu lên, nhìn các đồng nghiệp bận rộn làm hạng mục lớn, miễn cưỡng thở dài, cô vẫn đang làm mấy chuyện linh tinh lặt vặt. Cô có nên đến chỗ bà cô già xin ra tiền tuyển không đây?! Bằng không, chắc cô không qua khỏi kì thực tập này quá, vì biểu hiện không tốt nên sẽ bị đá đít.

Ngay lúc Ninh Tiểu Thuần buồn rầu thì Cố Minh Vũ đến. Trưởng phòng Lý ra chào, cười tươi như hoa. doc truyện tại . Ánh mắt Cố Minh Vũ quét một vòng, thấy mọi người đều bận rộn, cười cười nói với trưởng phòng Lý: “Hôm nay tôi tới vì chuyện lần trước, không biết trưởng phòng Lý có chọn được người nào thích hợp chưa?”

Bà cô già bối rối nói: “Phòng chúng tôi vì hạng mục lần này đều bận đến sứt đầu mẻ trán, trong thời gian ngắn thật sự không nghĩ ra ai được, thưa giám đốc.”

“Vậy à...” Cố Minh Vũ chau mày.

“Tiểu Thuần không phải rảnh rỗi đó sao?” Tiểu Tạ lần trước buôn chuyện với Ninh Tiểu Thuần đột ngột xen vào. Cô nàng cảm thấy Tiểu Thuần rất đáng thương, nên không kiềm được muốn ra tay nghĩa hiệp. Ai ngờ, cô nàng bị bà cô già trừng mắt liếc cho, đành phải cúi đầu làm việc tiếp.

“Ninh Tiểu Thuần?!” Cố Minh Vũ nói với bà cô già nhưng mắt lại lướt qua chướng ngại vật hướng về phía Ninh Tiểu Thuần. Bà cô già lập tức nói: “Cô ấy là người mới, chưa có kinh nghiệm, không có tư cách làm trợ lý tổng giám đốc.” Hơn nữa còn không có tư cách tiếp xúc với giám đốc và tổng giám đốc!

Cố Minh Vũ nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, nói với trưởng phòng Lý: “Điều Hoàn Nghệ coi trọng là biểu hiện năng lực của nhân viên, có cơ hội thể hiện mới có kinh nghiệm. Ninh Tiểu Thuần cô đi theo tôi.” Nói xong đi ra cửa.

Ninh Tiểu Thuần đứng lên, trước mắt bao người đi theo Cố Minh Vũ. Lòng cô rất bất an, làm trợ lý tổng giám đốc thì không có gì, còn có thể học hỏi kinh nghiệm, nhưng sếp là Cung Triệt thì là chuyện khác.

Cô ngồi trong phòng Cố Minh Vũ, vô tình xoắn mấy ngón tay vào nhau. Cố Minh Vũ háng giọng: “Ninh Tiểu Thuần đúng không, xem biểu hiện phỏng vấn với thành tích học tập của cô thật không tệ. Làm trợ lý tổng giám đốc là chuyện không dễ dàng, cô biết về quy trình làm việc của công ty hết chưa?”

Anh ta có vẻ nói việc công, Ninh Tiểu Thuần bất giác thả lỏng người. Cô nói: “Vâng, thời gian vừa rồi đã quen với quy trình làm việc của công ty, nhưng mà, nhất định phải là tôi làm trợ lý sao?”

“Phân công công việc lấy lợi ích làm đầu. Tình hình trước mắt chỉ có cô mới làm được. Công ty không định tuyển thêm một thư ký.” Anh ngừng một chút, rồi nói: “Trong công ty phải quan tâm việc chung, đừng để tình cảm riêng tư ảnh hưởng đến công việc.”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu, đành phải nhận công việc này, làm cho thật tốt. Cô mang đồ đạc của mình đến văn phòng ở tầng cao nhất, ngồi vào chỗ thư ký Hứa. Lúc này văn phòng im ắng, cửa phòng Cung Triệt đóng kín, anh ta không có trong công ty.

“Tôi mang tư liệu cho cô, chuẩn bị tốt một chút, đây là lịch trình mấy ngày sau của tổng giám đốc.” Cố Minh Vũ bước vào văn phòng, nói với cô.

“Vâng, thưa giám đốc.”

“Cố làm cho tốt.” Cố Minh Vũ trước khi đi vỗ vỗ vai cô.

Ninh Tiểu Thuần loại bỏ suy nghĩ lung tung, tập trung tinh thần xem tư liệu. Cô đã nói, cô nhất định phải thăng tiến, để cuộc sống của cô và gia đình sung túc hơn. Hiện giờ cơ hội ngay trước mắt, cô nhất định phải nắm bắt.

Thế nên, lúc Cung Triệt ra khỏi thang máy, đứng ở cửa văn phòng, đã thấy Ninh Tiểu Thuần miệt mài làm việc, múa bút lia lịa. Thì ra trợ lý mới mà Cố Minh Vũ nói chính là cô. Anh giơ tay nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ trưa, anh nhấc chân bước vào, vừa nói vừa đi về văn phòng: “Thời gian ăn trưa sắp hết rồi, nếu không ăn thì không còn thời gian đâu.”

Mãi mê trong tư liệu, Ninh Tiểu Thuần bị giọng đàn ông làm hoảng hồn, ngẩng đầu thì thấy thân hình cao ngát của Cung Triệt. Anh mặc bộ âu phục đen cắt may vừa vặn, tóc chải cẩn thận, anh cầm cặp tài liệu, rõ ràng là mới từ ngoài về. Anh vừa nói cà vạt vừa vào phòng tổng giám đốc. Bởi vậy Ninh Tiểu Thuần chỉ nhìn thấy dáng người anh, cô nghi ngờ không biết câu nói đó có phải nói cô hay không nữa.

Ninh Tiểu Thuần bây giờ mới thấy đói bụng, cô vươn vai, cầm túi đi xuống nhà ăn nhân viên. nguồn

Ăn vội vàng, về văn phòng xong là còn một phút nữa đến giờ làm, cô liếc về phòng tổng giám đốc, không biết Cung Triệt có trong đó không? Anh ta đã ăn cơm chưa?

Cô lắc lắc đầu, cô phải biết rõ bổn phận của mình mới được, cô tiếp tục đọc tư liệu. Đúng lúc này cửa phòng tổng giám đốc mở ra, một đôi chân dài đến trước mặt cô. Cung Triệt cầm một tập tài liệu đưa cô, nói bằng giọng bình thản: “Ngày kia có buổi bàn công chuyện với khách hàng lớn, cô chuẩn bị một chút.”

Ninh Tiểu Thuần ngược lên, hai tay nhận lấy, gật đầu, ánh mắt đảo xung quanh nhưng không nhìn mắt anh. Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa rồi.

Cung Triệt thú vị nhìn cô, không nói tiếng nào, lập tức quay về phòng.

18. Chương 18: Làm Một Cô Dâu Xinh Đẹp

Khi Ninh Tiểu Thuần chỉnh lý lại xong xuôi thì đã gần qua giờ tan tầm, trời đã tối rồi. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, thở dài. Quả nhiên, làm trợ lý tổng giám đốc không phải là chuyện đơn giản. Chỗ cao không chịu lạnh nổi mà. đọc truyện tại . Công việc vừa nhiều lại vừa khó, đối với người mới như cô thì thật khó khăn, cần từ từ tiếp thu.

Cô nhìn thoáng cánh cửa kính đen dày một cái, cả buổi chiều nay Cung Triệt đều ở trong phòng, không ra ngoài, không lẽ công việc của anh ta cũng chồng chất như núi?!

Cô thu dọn xong, đang nghĩ xem có nên nói một tiếng với Cung Triệt là cô về hay không. Thì cửa thang máy mở, một cô gái xinh đẹp đi ra, thẳng hướng văn phòng. Ninh Tiểu Thuần lễ phép bước tới, “Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc Hoàn Nghệ, xin hỏi cô có chuyện gì?”

Cô gái nhìn cô, hơi lo lắng chỉ vào cánh cửa phòng tổng giám đốc: “Cung Triệt có trong đó không?”

Nếu cô ta gọi thẳng tên Cung Triệt như vậy, chắc chắn quan hệ của họ tuyệt đối không ít, Ninh Tiểu Thuần gật đầu nói: “Tổng giám đốc ở bên trong, để tôi...” Ninh Tiểu Thuần chưa nói dứt câu, cô gái đi qua cô, đi thẳng đến cửa phòng tổng giám đốc, ra sức đẩy cửa thật mạnh.

Ninh Tiểu Thuần cẩn thận nhìn vào trong, thấy mày Cung Triệt nhăn tít lại, vội vàng nói: “Tổng giám đốc, cô này hỏi tôi, tôi chưa kịp thông báo với anh, cô ấy đã xong vào...”

Cung Triệt nhìn hai người, phẩy tay, bảo Ninh Tiểu Thuần đi ra, cô gái bước vào. Ninh Tiểu Thuần lùi nhanh ra ngoài, khép cửa lại. Lúc cô vừa thấy mặt cô gái đó đã cảm thấy quen quen, hình như đã thấy ở đâu rồi, nhưng lại không nghĩ ra. Nghĩ không ra, cô cũng không muốn nghĩ nữa, vừa ngồi xuống đã nhớ ra cô chưa nói với Cung Triệt là cô phải về, giờ có khách thể này, cô nên đi về hay ở lại đây?!

Lúc Ninh Tiểu Thuần buồn bực vấn đề đi hay ở thì trong phòng, không khí đã thay đổi. Cung Triệt tiếp tục cúi xuống xem văn kiện, vừa xem vừa nói: “Có chuyện gì?”

Lạc Hi Hi lập tức đến gần Cung Triệt, nói: “Chiều nay, hai bác tới nhà bàn vụ kết hôn với ba mẹ em!! Tại sao em không biết em và anh đã định đoạt chuyện đám cưới rồi vậy?”

Cung Triệt ngược mắt, buồn cười nói: “Vợ sắp cưới yêu quý của anh ới, không định kết hôn thể chúng ta đính hôn làm gì? Hoàng đế không vội thái giám đã vội, em hiểu chưa? Người lớn hai nhà cứ nói bóng nói gió, đáng ghét, vậy cứ giao cho họ lo đi, vện cả đôi đường.”

Anh nói tiếp: “Huống hồ, lòng dạ bác Lạc chẳng lẽ em không biết? Làm chuyện này sớm bác trai mới yên tâm, không bị hụt khoản đầu tư của Cung gia chúng tôi!”

Lạc Hi Hi nắm chặt tay, môi mấp máy, lại không thể nói. Cô biết Lạc gia gặp khó khăn về vốn lưu động, Cung gia với Lạc gia là những nhà giàu có, lẽ nào nhất định phải lấy điều kiện thông gia mới trợ giúp sao?

“Có thể cấp vốn cho Lạc gia, em sẽ làm việc cho anh, đừng lấy hôn nhân làm điều kiện được không?” Lạc Hi Hi cầu xin. Hiện giờ nếu không thương lượng, đến ngày cưới, cô sẽ không còn hi vọng. Nhưng mà, cô có tư cách thương lượng sao?

“Nguyên nhân không muốn cưới là?” Cung Triệt lười biếng dựa vào ghế, nhàn nhã nhìn cô.

“Em, em không có tình cảm với anh.”

“Vậy là có tình cảm với người khác phải không?”

“...” Lạc Hi Hi không biết trả lời ra sao, có nên nói chuyện cô với Cố Minh Vũ ra không? Nếu nói ra, anh ta có trút giận sang Cố Minh Vũ không?

“Có thích người nào không? Anh ta tốt hơn anh không?” Cung Triệt hí hóp nhìn cô.

“Không có! Chỉ vì em không muốn nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt này, em thích tự do!!” Cô mở to mắt nói dối, giờ sự nghiệp Cố Minh Vũ như mặt giữa trưa, dù chỉ một chút có thể huỷ hoại sự nghiệp của anh, họ cũng không để nó xảy ra! Nên, cô đành phải nói dối, hi vọng Cung Triệt buông tha cô.

Mắt Cung Triệt chợt loé, trong lòng cười lạnh. Đừng tưởng anh không biết gì, không gì có thể qua mắt được anh. Chuyện cô với Cố Minh Vũ anh đã biết từ lâu. Anh không làm chuyện lỗ vốn, thà rằng Lạc Hi Hi thắng thần nói rõ mọi chuyện từ đầu chí cuối, anh còn giúp hai người thành đôi, giúp người yêu nhau thành thân thuộc. Nhưng cô vẫn nói dối anh, chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ. Đời anh ghét nhất là bị người khác lừa dối. Bạn đang xem tại - .

“Vậy sao?” Anh xoay bút, cười nhạt nói: “Em có biết điều thất bại nhất trong thương lượng là vì sao không, là trong tay em không có thứ đánh bại đối phương!!”

Anh ngồi thẳng người, đuỗi cô, “Về nhà chuẩn bị cho thật tốt, làm một cô dâu xinh đẹp đi.”

Lạc Hi Hi cắn môi, mắt đỏ lên, cô giận dữ trừng Cung Triệt, ôm mặt chạy nhanh ra ngoài.

Ninh Tiểu Thuần chán chường xem lại tư liệu, chợt thấy cửa phòng tổng giám đốc mở ra, cô gái mắt đỏ hồng chạy ra, cô không kịp ngăn lại, cô ấy đã vọt vào thang máy.

Cô chần chừ đứng trước cửa phòng Cung Triệt, người bên trong liền lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Tổng giám đốc, tôi xin phép về.”

“Ừ, cô về đi.” Cung Triệt ngừng một chút, “Đi đường cẩn thận.”

Đột nhiên có một dòng nước ấm áp chảy qua tim, Ninh Tiểu Thuần gật đầu, chợt nhớ ra anh không nhìn thấy bèn nói: “Vâng ạ. Tổng giám đốc cũng về sớm một chút, đừng làm việc quá sức.”

Cung Triệt nghe xong, khoé miệng nhếch lên mỉm cười.

Đêm, rất yên tĩnh. Ánh trăng sáng tỏ dịu dàng chiếu xuống mặt đất, cũng chiếu vào lòng người, ánh trăng như nước, ngọt ngào trong lòng.

19. Chương 19: Không Rượu Không Thành Thương

Ánh sáng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ sát đất của văn phòng, chiếu lên người Ninh Tiểu Thuần đang đi tới lui bên trong.

Ừm, quần áo không nhăn, tóc rất thẳng nếp, hợp đồng đã làm xong, lớp trang điểm không trôi, tất cả đều rất tốt. Hôm nay là lần đầu tiên cô và sếp mình ra ngoài bàn chuyện làm ăn, khó tránh khỏi hồi hộp, cô hít sâu vào rồi thở ra, chắc chắn không có sai sót.

Cung Triệt từ phòng đi ra, anh vẫn mặc âu phục đen, mái tóc ngắn đen bóng chải sát, anh cầm theo cặp tài liệu, nhìn Ninh Tiểu Thuần nói: “Có thể đi được chưa?”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu, cầm túi hồ sơ cùng túi xách theo sát sau Cung Triệt. Xe đã chờ dưới lầu, hai người ngồi vào phía sau. Cô ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, Cung Triệt buồn cười nhìn cô, nhẹ giọng: “Take it easy! Chỉ là ăn bữa cơm kí cái hợp đồng thôi!”

Chuyện làm ăn bàn bạc trong bữa cơm, từ xưa tới nay là chuyện thường tình. Ninh Tiểu Thuần quay qua, thấy mắt anh mang ý cười, trong mắt ánh lên ánh sáng dịu dàng như dòng nước lững lờ. Khoé miệng khẽ cong lên, nụ cười như ẩn như hiện như tia sáng rực rỡ chói mắt của mặt trời. Sự hồi hộp của cô tựa như vì nụ cười của anh mà giảm bớt, đầu óc căng thẳng thả lỏng.

Xe dừng lại trước khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố, khách sạn quốc tế tiêu chuẩn bạch kim năm sao đứng sừng sững, chiếm cứ cả khu đất trung tâm thương mại, quan sát cả một góc thành phố. Lấy màu

vàng kim tươi tắn mà không đậm màu làm màu sắc chủ đạo, bố cục mạnh mẽ mà phóng khoáng, đường nét duyên dáng tự nhiên, mang đậm phong cách vùng Địa Trung Hải, trang trí theo các phong cách trên thế giới, thêm hành lang trắng lệ uốn khúc, trang trí mạ vàng, từ trong lẫn ngoài đều thể hiện rõ sự quý phái hoàng gia.

Ngay giây phút Ninh Tiểu Thuần xuống xe, cô cảm thấy mình như đang ở trong cuộc sống quý tộc xa hoa cao quý của Ai Cập thần bí. Cô và Cung Triệt vừa vào đại sảnh, đã có người bước đến, dắt họ đến phòng VIP.

Cửa phòng mở ra, Ninh Tiểu Thuần thấy có hai người đàn ông ngồi bên trong, một người đứng tuổi mập mạp, một người trẻ tuổi gầy gò. Người đứng tuổi thấy họ vào thì đứng lên, nhiệt tình chào hỏi Cung Triệt. Cung Triệt bước qua, khách sáo chào hỏi: “Xin chào Hồ tổng, để ông đợi lâu.”

“Đâu nào, tôi cũng vừa đến, mau ngồi đi.” Người được gọi là Hồ tổng niềm nở nói.

Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống theo Cung Triệt, lúc ngược lên thấy Hồ tổng đang nhìn cô, cô không được tự nhiên mỉm cười gật đầu.

“Cung tổng, cô gái xinh đẹp này là?” Hồ tổng hỏi.

“Cô Ninh là trợ lý của tôi.” Cung Triệt khách sáo nói, bắt đầu đi vào chuyện chính, “Hồ tổng, đề nghị trước đây của chúng tôi, ông thấy được không?”

Hồ tổng cười hê hê: “Nào, nào, chúng ta uống rượu đã rồi nói sau.” Nói rồi ý bảo người trẻ tuổi bên cạnh rót rượu.

“Tục ngữ nói, không rượu không thành thương, vào bữa rượu mới nói chuyện làm ăn. doc truyện tại . Người Đông Bắc chúng tôi nói nghĩa khí, trọng giao tình. Tình cảm sâu sắc, thì uống cạn, tình cảm hời hợt, chỉ nhấp môi. Cung tổng, tôi kính trước một ly.” Hồ tổng nói xong ngửa cổ, trút hết ly rượu trắng vào bụng.

Ninh Tiểu Thuần biết tiếng tám người Đông Bắc là “uống tới bến” đã lan truyền khắp nơi từ lâu. Trong mắt người Đông Bắc, uống rượu là so sánh tình cảm sâu hay cạn. Vì vậy, làm ăn với người Đông Bắc sẽ thông qua tiệc rượu, thắng họ mới có được lòng tin của họ, họ sẽ cho rằng anh là người có thể kết giao, sau này anh muốn làm gì, họ sẽ tạo điều kiện tất cả. Nếu anh không thể uống rượu, hoặc khăng khăng không uống nhiều, sẽ khiến họ có ác cảm, họ sẽ cho rằng anh không thật lòng, giả dối, không thể giao tiếp. Sau này làm chuyện gì, cũng không thuận buồm xuôi gió. Cô có dự cảm, lần bàn bạc này không uống nhiều là điều không thể.

Cung Triệt sáng khoái cầm ly rượu, mặt không đổi sắc, uống một hơi cạn hết. Bạn đang xem tại - .

“Được lắm.” Hồ tổng khoái trá vỗ tay, sau đó nói với người bên cạnh, “Tiểu Ngõ, rót rượu cho Cung tổng, rót cho cô Ninh một ly luôn. Rượu này là rượu ngon đấy, mùi vị hương thơm đều đậm đà... Vị cay làm bật lên vị nồng đậm, hương rượu sau khi uống vào, mùi vị vẫn còn mãi. Mọi người phải nhắm thử mới được.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn ly rượu nguyên chất bốc mùi thơm trước mặt, khó xử nhìn qua Cung Triệt. Rượu đậm đặc thế này, uống vào mấy ly, cô chắc chắn sẽ say.

Cung Triệt nhìn cô, mỉm cười với Hồ tổng: “Hồ tổng, tiểu Ninh còn phải làm biên bản, tôi uống với ông vậy.”

“Uống một ly có sao đâu, cô Ninh không phải không nể mặt đấy chứ?!” Hồ tổng không chịu bỏ qua.

Hồ tổng hiện giờ cực kì hào hứng, cô không uống chuyện bàn bạc này cũng không suôn sẻ, cô cũng muốn làm tốt cuộc làm ăn này. Vì thế, cô cầm ly rượu kính Hồ tổng, rồi ngửa đầu uống hết. Rượu vừa vào cổ, vị cay nồng ngấm toàn thân, làm cô ho khê hai tiếng.

Cung Triệt chớp đúng thời cơ nói: “Hồ tổng, tôi rất vui được xúc tiến lần làm ăn này, Hoàn Nghệ chúng tôi đã thoả hiệp rất nhiều, không biết Hồ tổng cảm thấy thế nào? Có hài lòng hay không?”

Hồ tổng nhấp chút rượu, đôi mắt một mí hiện lên tia giả hoạt, sau đó tự mình rót đầy ly cho Cung Triệt, “Cung tổng, bên anh rất có thành ý, khiến tôi rất yên tâm, tôi rất muốn hợp tác cùng Hoàn Nghệ. Nhưng

mà dự toán của Ngự Hoa đưa tôi thấp hơn của bên anh một tí, lợi nhuận càng nhiều. Nói đến cùng, đều là đặt lợi ích lên hàng đầu, Cung tổng à, tôi cũng rất khó xử.” Thật là một lão cáo già!!

Ngự Hoa?! Điều là công ty tài chính rất lớn mạnh, lần này lại cạnh tranh với Hoàn Nghệ, tình thế ngày càng phức tạp, không thể chỉ lấy lòng lão hồ ly này trên bàn rượu đơn giản như thế này.

20. Chương 20: Buôn Bán Thành Công

Nghe lão hồ ly nói, lòng Ninh Tiểu Thuần dâng lên cảm giác bất an, trái lại Cung Triệt lại tràn đầy lòng tin, không lộ chút hoang mang. Anh đích thân đứng lên rót rượu cho Hồ tổng, “Hồ tổng, tôi thật kì vọng sự hợp tác của chúng ta, rất muốn có quyền tiêu thụ tơ lụa của Thịnh gia các ông, hơn nữa còn thật sự rất cần, nhưng về chuyện dự toán chúng tôi sẽ không nhượng bộ...”

Ninh Tiểu Thuần kinh hoàng, anh ta nói thế, cách làm cũng to gan mạo hiểm như vậy, không sợ vuột mất lần làm ăn này sao, hay là anh ta có cách không bị mất chuyện lần này?! tại

Quả nhiên, Cung Triệt không hề hoang mang: “Hồ tổng, tất cả mọi người có thể kiếm lời mới là làm ăn lâu dài, mới là đôi bên cùng có lợi. Việc làm ăn phải xây dựng trên cơ sở tin tưởng lẫn nhau. Tôi nhớ Hồ tổng hình như tính phát triển qua Đông Nam Á, thành lập phòng marketing, tập trung nguyên liệu muốn phân phối ở hai ba thị trường đúng không?”

Mắt Hồ tổng loé sáng, không lên tiếng. Cung Triệt thừa thắng xông lên, nói tiếp: “Hoàn Nghệ chúng tôi ở bên đó có rất nhiều nơi tiêu thụ, hơn nữa tôi cũng quen một số thương nhân bản xứ, chắc hẳn sẽ giúp được Hồ tổng.”

Hoá ra, Cung Triệt còn giấu chiêu, aiz, anh ta quả nhiên lợi hại, không những nắm được quyền tiêu thụ ở phía Nam, còn có thể vươn ra nước ngoài! Anh ta sẽ không đánh nếu không nắm chắc phần thắng. Ninh Tiểu Thuần khâm phục anh từ tận đáy lòng!

Lão hồ ly nghe Cung Triệt nói xong, cầm ly rượu nhấp vài ngụm, nói: “Cung tổng thật sự là tuổi trẻ hứa hẹn, suy nghĩ thấu đáo, nhìn xa trông rộng, tôi thật khâm phục, haha. Được, Cung tổng, cậu có thể đưa hợp đồng cho tôi xem một chút.”

Ninh Tiểu Thuần vội vàng đưa hợp đồng ra. Lão hồ ly cầm xem mấy lần, mới vung bút lên kí cái roẹt, sau đó đưa hợp đồng trở lại. Khoé miệng Cung Triệt nhếch nhẹ, nhận lấy rồi cũng kí tên mình lên đó. Vì thế, việc làm ăn này đã được xác định.

Hồ tổng tiếp tục phát huy nhiệt tình của người Đông Bắc, liên tục rót rượu cho Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần, hợp đồng đã kí xong, Ninh Tiểu Thuần cũng không còn cố từ chối, may mà Cung Triệt lấy lý do buổi chiều cô còn nhiều việc phải làm mà ngăn được không ít. Chẳng mấy chốc sau, rượu trên bàn chỉ còn là bình không. Ninh Tiểu Thuần quay sang nhìn Cung Triệt, anh ta như vẫn còn tỉnh táo, mắt vẫn còn có thần. Tử lượng của anh ta là do xã giao với người khác mà luyện thành sao?

Uống cũng không ít, cụng ly cũng một hồi, thì đến giờ cơm trưa, thế là, thức ăn phong phú được mang lên bàn. Ninh Tiểu Thuần nhìn mà không nói nên lời, trong lòng thầm tính bữa ăn này không biết tiêu hết bao nhiêu tiền. doc truyện tại . Có điều, cái này thì có là gì, cái nhỏ không đi, cái lớn không đến. Quyền tiêu thụ phía Nam, mở đầu trận chiến đã giành thắng lợi, kế tiếp chính là thủ tục thoả thuận tiêu thụ nước ngoài.

Chuyện công việc với ăn trưa xong xuôi, lúc ngồi xe về lại Hoàn Nghệ đã là hai giờ chiều. Ninh Tiểu Thuần hơi mệt, đầu lâng lâng, liền thả lỏng người, dựa vào ghế nghỉ ngơi. Bên cạnh Cung Triệt đã nhắm mắt, trên người anh thoảng tới mùi rượu nồng nặc cùng với mùi cologne nhẹ nhàng dễ ngủ. Ninh Tiểu Thuần bất giác không mở mắt nổi, cô ngả đầu ngủ thiếp.

Lúc tỉnh lại, xe cũng về tới Hoàn Nghệ, cô phát hiện đầu mình dựa vào vai Cung Triệt, vội vàng ngồi thẳng người, nói ngượng ngáp: “Xin lỗi, tổng giám đốc.” Cung Triệt không nói gì, nhắc chân xuống xe. Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng cầm túi xách xuống theo.

Ninh Tiểu Thuần trở lại văn phòng, chạy đi pha trà uống giải rượu. Cô vừa thấy Cung Triệt vô tình vuốt trán, nhíu mày, chắc là anh ta đã hơi say. Nói đến cùng, uống nhiều rượu như vậy, cơ thể không khoẻ, tinh thần cũng không tốt, không chừng còn đau ốm, uống trà giải rượu đỡ hơn một tí.

Cô gõ cửa, bên trong không ai đáp lại, cô gõ tiếp, qua hồi lâu vẫn không có động tĩnh. Cô không khỏi nhíu mày, anh ta chắc không say rượu, té ngã trong đó chứ? Nghĩ đến đây, cô không đợi nữa, xô mạnh cửa phòng, ai ngờ cửa không khoá, vừa chạm nhẹ đã mở.

Cô nhìn vào trong, không thấy bóng dáng Cung Triệt đâu, bỗng thấy nghi ngờ. Chợt nghe loáng thoáng tiếng nước, cô lắng tai nghe, mắt đảo quanh phòng, hình như là từ phòng nhỏ bên trái truyền đến. Cô vẫn chưa quan sát hết phòng làm việc của Cung Triệt, thì ra bên trong còn có phòng nhỏ à. Căn phòng đó dùng để làm gì nhỉ?

Cô buông ly trà, cẩn thận đi qua, đang định gõ thì cửa mở ra. Cung Triệt toàn thân ướt sũng, thân trên trần trụi, thân dưới quấn một cái khăn lông lớn. Nước chảy từ trên tóc xuống mặt, nhỏ xuống lồng ngực cường tráng, hiển nhiên là vừa mới tắm ra.

Thân hình đàn ông đẹp biết bao! Ninh Tiểu Thuần không kiềm được nuốt cái ực. Cô không phải chưa thấy thân hình anh, kích thích lớn nhỏ gì cô cũng đã thấy qua, còn từng tiếp xúc thân mật. Nhưng trong phòng làm việc nhìn dáng vẻ này của anh, cô lại đỏ mặt. Ánh nắng ba bốn giờ chiều xuyên qua cửa sổ, ánh lên người anh một quang sáng dịu dịu.

Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng xoay người, chỉ vào ly trà trên bàn nói: “T..Tôi đem trà giải rượu đến, tôi ra ngoài trước.” Nói rồi cúi đầu đi ra cửa, đi chưa được mấy bước đã bị cánh tay dài cản lại, cô ngã vào ngực Cung Triệt.

“Tổng... giám đốc, tôi phải làm việc... Anh uống hết trà đi.” Ninh Tiểu Thuần lắp ba lắp bắp.

“Không cần, có em là được...” Cung Triệt nói, Ninh Tiểu Thuần chưa kịp phản ứng, miệng đã bị người ta áp lên, mùi rượu nhàn nhạt thoảng đến, dường như bắt đầu say.

21. Chương 21: Lửa Tình

Cung Triệt day nhẹ môi, chạm nhẹ môi Ninh Tiểu Thuần, hôn nhẹ như chim mổ thóc, làm toàn thân cô tê dại từng cơn. doc truyện tại . Sau đó anh dùng lưỡi liếm khắp môi cô, cô cảm thấy như lướt qua những gai vị giác. Lưỡi anh liếm trên môi cô, rồi môi anh kẹp môi dưới cô mút vào, dùng đầu lưỡi kích thích và trêu chọc Ninh Tiểu Thuần. Đầu óc Ninh Tiểu Thuần trở nên hỗn loạn, theo bản năng đáp lại anh giống như cách anh đã làm với cô.

Tay anh vuốt ve từ vai ra sau lưng cô, để cơ thể anh và cô dán chặt vào nhau, đặt hai tay cô lên hông anh, vòng quanh eo anh, còn tay anh thông thả dờn xuống lưng ôm chặt cô. Ninh Tiểu Thuần áp sát thân trên trần trụi của Cung Triệt, cảm giác thân mật nóng bỏng làm cơ thể cô nóng bừng. Cung Triệt cảm nhận được thân mình mềm mại của Ninh Tiểu Thuần, đặc biệt là đôi gò trước ngực vô tình va chạm lồng ngực anh, anh như muốn điên cuồng.

Lưỡi anh công phá hàm răng, thành công tiến vào miệng cô, bắt đầu đánh phá. Miệng cô còn vương mùi rượu thơm tho, rượu không say mà người đã tự say. Chết còn còn sót trước đó bắt đầu xâm nhập lên não, cô không tự chủ vòng hai tay quấn quanh cổ anh, khoảng cách giữa hai người gần hơn. Đầu lưỡi trơn lạnh vào trong miệng, tham lam cướp hết hơi thở cô, ra sức càn quét khắp mọi ngõ ngách. Cảm giác rung động trong chớp mắt, khiến cả hai quên hết mọi thứ chung quanh.

Một tay Cung Triệt ôm siết vòng eo Ninh Tiểu Thuần, một tay ghì đầu cô, khiến nụ hôn càng sâu thêm. Lưỡi anh linh hoạt nhảy múa trong miệng cô, lưỡi anh đụng nhẹ đầu lưỡi cô, sau đó đi sâu vào hai bên khoang miệng, liếm từ lưỡi sang bên, sau đó lại tiếp tục khiêu khích nhau.

Ninh Tiểu Thuần đã bắt đầu mệt mỏi, thân hình mềm nhũn, như gấu Koala bám trên người anh. Mắt cô mơ màng, khuôn mặt đỏ hồng, hơi thở yếu ớt. Cung Triệt đưa lưỡi vào dưới lưỡi cô, trêu đùa trái phải trước sau, nhằm ngay lúc cô muốn ngừng mà không ngừng được lại rút lưỡi ra, để tự cô đưa lưỡi vào miệng anh.

Anh thực hiện mưu kế thành công, cười đắc ý, nhanh nhẹn dùng môi bao trùm hàm răng cô rồi mút lưỡi cô, đầu lưỡi anh vẽ một vòng tuyệt mỹ lên lưỡi cô, rồi lại chạm vào đầu lưỡi cô, sau đó lại hút vào miệng. Cứ thế lặp đi lặp lại, Ninh Tiểu Thuần làm sao có thể kháng cự được khiêu khích dữ dội như thế, đầu cô nóng lên, không kiềm được cúi đầu rên khẽ.

Lúc này tay anh từ hông trở lại lên vai cô, lướt từ xương quai xanh, lướt ra đến ngực, bàn tay phủ lên ngực cô, vuốt ve thoả thích. Hơi thở ấm áp của hai người quyện vào nhau, tiếng hít thở nặng nề nghe vang vang trong phòng làm việc. Nguồn tại

Đầu óc Ninh Tiểu Thuần như bị thiếu dưỡng khí, trống rỗng, thở càng lúc càng khó khăn, nên càng dán sát vào Cung Triệt. Cuối cùng Cung Triệt cũng buông cô ra, môi rời khỏi miệng cô, khẽ hôn lên mặt, lên trán, lên mắt cô, khiến tim Ninh Tiểu Thuần đập loạn nhịp.

Tay anh luồn vào trong áo sơ mi cô, vuốt ve từ vòng eo lên trên, cuối cùng dừng lại trên ngực. Ninh Tiểu Thuần dán chặt Cung Triệt, cảm giác vật đó của anh đã thức tỉnh, bắt đầu ngẩng cao reo hò âm ỉ. Vật đó cương cứng, cách lớp khăn lông chọc vào đùi cô, cảm xúc khác lạ chợt khiến cô tỉnh táo hơn, cô mở to hai mắt, lẩm bẩm nói: “Đừng...”

Tay Cung Triệt đã kéo áo ngực xuống, ngón tay kẹp đầu ngực. Anh nghe cô thì thầm cũng tỉnh táo đôi chút, áp sát cô, nói khẽ bên tai: “Thật là tiểu yêu tinh dụ dỗ người khác, em khiến anh muốn dừng mà không dừng được!”

“Tổng giám đốc, em phải làm việc... Bị người ta thấy, sẽ không tốt...” Ninh Tiểu Thuần thở hào hển nói. Cô thật rất sợ lỡ ai đó bắt gặp tình trạng hiện giờ của họ, bảo cô sau này còn mặt mũi nào ở lại công ty. Quan hệ ngầm này của họ không phải sẽ bị lộ sao?

“Lửa đã cháy rồi, em bảo nên làm sao bây giờ?!” Hơi thở nặng nề của Cung Triệt phả vào tai cô, ngứa ngáy.

“Đập tắt!” Ninh Tiểu Thuần thật thà.

“Đập thế nào?” Anh vẫn không buông tha cô.

Ninh Tiểu Thuần cực kì bất lực, vẫn chưa rời anh được, làm cô lại mê muội. Cô nói: “Tắm nước lạnh.”

“Thế nếu, lạnh làm hư thì sao?” Cung Triệt như hết cách nhìn cô, sau đó nói tiếp: “Vì sự khoẻ mạnh của anh, đành phải thế này vậy...” Lời vừa dứt, anh liền ôm ngang người cô đi vào phòng trong.

22. Chương 22: Bắt Gian Tại Trận

Ninh Tiểu Thuần bị Cung Triệt ôm vào trong phòng, ném lên giường. doc truyện tại . Ánh mắt cô nhìn quanh một vòng, nhận ra đây vốn là phòng ngủ, cô vừa quay đầu, Cung Triệt đã đè lên, thân hình cao lớn bao phủ Ninh Tiểu Thuần.

“Tổng giám đốc... Bây giờ không được, bây giờ là giờ làm việc...” Ninh Tiểu Thuần đẩy tay vào ngực Cung Triệt, lắp bắp nói. Độ ẩm thân thể anh truyền từ bàn tay lan khắp thân, cảm giác nóng rực khiến cô phải rụt tay lại.

“Ngoan, đánh nhanh thắng nhanh.” Cung Triệt vuốt vuốt tóc cô, sau đó đẩy cô ngã lên giường, hôn xuống.

Nụ hôn nối tiếp nụ hôn khiến Ninh Tiểu Thuần mê mẩn, đầu óc cô lộn xộn, không thể suy nghĩ. Cung Triệt vừa hôn vừa cởi nút áo và dây kéo váy cô, vài động tác đã cởi sạch y phục. Môi từ trên cổ đi xuống, hôn lên ngực, hôn lên bụng, rồi đi vào mảnh đất thần bí. Đầu lưỡi quét nhẹ bắp đùi cô, liếm đến cửa mình. Anh khẽ thổi vào đó, hơi thở ấm áp phả vào lối vào, khiến Ninh Tiểu Thuần không chịu nổi co rúm người lại.

Ngón tay trượt vào di chuyển bên trong, vỗ về trên vờn nhụy hoa khơi lên khoái cảm của cô. Dục vọng lại cháy lên, cả người Ninh Tiểu Thuần nhũn ra như phát sốt, người uốn éo, một luồng nhiệt bốc lên trong bụng, chất dịch bắt đầu rỉ ra ở thân dưới. Ngón tay anh thăm dò cảm nhận vuốt ve trong lối vào, làm ngón tay dính đầy chất dịch.

Đạo đầu cũng khá khá, bây giờ có đi vào cũng không làm cô đau, Cung Triệt giật khăn xuống, vật đàn ông đã ngẩng cao đầu, gào thét chờ đợi. Anh nâng hai chân cô gác lên vai anh, sau đó nhắm ngay cửa mình, đâm mạnh, vật đó vẫn chưa chìm vào bên trong.

Ninh Tiểu Thuần khe khẽ rên rỉ, vật của anh rong ruổi trong cô mang theo từ hồi khoái cảm. Lúc đầu chỉ đẩy nhẹ chín lần, khiến cô nhận nhạo, sau đó một lần đâm vào thật sâu. Cô run rẩy toàn thân, khoái cảm từng đợt úp vào, không thể ngăn cản. Đỉnh đầu anh đi thẳng sâu vào trong, cô rơi vào trạng thái hưng phấn cực độ, bên trong liên tục giãn ra rồi không ngừng thắt lại. Càng như thế, cảm giác ép chặt của anh càng mạnh, khoái cảm ân ái đạt đến cao trào.

Cung Triệt nhét gối nằm dưới lưng cô, cho cô dễ chịu. Anh nhanh chóng đưa đẩy, để cảm giác sướng khoái của hai người lên đến tận cùng. Chất dịch của cô không ngừng tiết ra, thấm ướt dra giường. Trong cô nóng bỏng kẹp chặt của anh, anh khẽ rung mình, tinh dịch ấm nóng phun ra sâu trong cô. Một ít tinh dịch hoà với chất dịch chảy ra nơi hai người giao hợp, men theo đùi chảy xuống.

Cung Triệt nằm trên người Ninh Tiểu Thuần, thở dốc, mồ hôi từ vòm ngực cường tráng chảy xuống, rơi lên người Ninh Tiểu Thuần. Cô ôm chặt vai anh, điều chỉnh hơi thở.

Cung Triệt vén tóc dính trên mặt cô, nói nhỏ: “Chừng nào tắm rửa xong hãy đi ra.” Ninh Tiểu Thuần vừa định gạt đầu, thì ngoài cửa có tiếng vận nắm cửa, sau đó là tiếng kêu sợ hãi khó tin của phụ nữ.

Cung Triệt nhanh nhẹn kéo dra giường qua, che khuất thân mình trần truồng của anh và Ninh Tiểu Thuần. Hai người cùng quay đầu lại, thấy Lạc Hi Hi che miệng sững sờ nơi cửa.

Tiêu rồi!! Là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu Ninh Tiểu Thuần. Lúc cô vào đây không đóng cửa, sau đó cửa phòng này cũng chỉ khép hờ, không khoá. Người khác rất dễ bước vào. Thật là bất cẩn!

Ninh Tiểu Thuần thấy mặt Lạc Hi Hi nhẩn nhúm, chợt dạ quay đầu nơi khác, tránh phía sau Cung Triệt. Cung Triệt buông Ninh Tiểu Thuần ra, kéo mền đắp nhanh cho cô, sau đó cầm khăn lông quấn người lại, nói với Lạc Hi Hi: “Em ra ngoài chờ anh.” Lạc Hi Hi âm thầm nhìn họ vài lần, sau đó ra ngoài Nguồn tại

Cung Triệt xuống giường, đến tủ quần áo lấy đồ mặc xong, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Em tắm trước đi.” Sau đó đi ra ngoài.

Ninh Tiểu Thuần nắm chặt dra giường, nhìn chăm chăm trần nhà. Làm sao bây giờ, quan hệ ngầm của họ sắp bị công bố khắp thiên hạ rồi. Cô làm sao còn làm ở Hoàn Nghệ được đây. Chuyện này để nhà trường biết được, hậu quả sẽ khó lường. Cô ngồi dậy nhấc quần áo lên, đột nhiên đầu chợt loé, phát hiện biểu cảm nhẩn nhúm vừa rồi của Lạc Hi Hi giống cô gái đi cùng Cố Minh Vũ ở quảng trường nhỏ trước đây. Chẳng lẽ...

Cô rón rén đến bên cửa, ép tai lên nghe. Nghe một hồi cô liền cảm thán kỹ thuật cách âm của Hoàn Nghệ thật tốt quá đi thôi, không sợ tai vách mạch rừng. Cô rất tò mò muốn biết họ nói gì, chuyện liên quan đến cô, không thể không quan tâm, bắt đầu đi cô hé cửa một tí.

Cung Triệt ngồi sau bàn làm việc, Lạc Hi Hi đứng đối diện cách anh cái bàn. Chỉ thấy Lạc Hi Hi vòng hai tay trước ngực, cười lạnh nói: “Chồng sắp cưới thân yêu của em ơi, cho hỏi vừa rồi anh đang làm gì đó?”

Chồng sắp cưới?! Tim Ninh Tiểu Thuần rớt xuống cái bịch, cô ấy là vợ sắp cưới của Cung Triệt, vậy cô ấy quan hệ thế nào với Cố Minh Vũ?! Quan hệ tay ba rắc rối à nha.

Cung Triệt nhàn nhã nói: “Như em thấy thôi.”

Lạc Hi Hi cắn môi, tức tối nói: “Anh không thấy có lỗi với em sao, bị em bắt được tại trận, anh còn lời gì để nói đây?” Không ngờ nắm được nhược điểm của anh ta, phen này thương lượng có lợi thế rồi!

“Em đã nói, em không có tình cảm với anh, em muốn huỷ hôn với anh, lại đi quan tâm anh với người khác sao?”

“Anh... bất kể thế nào, hôn ước còn đó, chồng sắp cưới của mình diễn xuân cung đồ trước mặt mình, em nuốt nổi cơn giận này à?” Lạc Hi Hi lạnh lùng nói.

Cung Triệt lạnh lùng nhìn lại cô: “Vậy em muốn thế nào?”

“Chỉ còn cách huỷ hôn, nhưng không thể cắt đứt nguồn tài chính. Là anh bỏ em trước, anh không còn gì để nói rồi chứ.” Lạc Hi Hi mừng thầm, “Anh mà không đồng ý, em sẽ nói chuyện này ra, xem anh giải thích thế nào!”

“Anh chẳng sao cả.” Cung Triệt vuốt vuốt tay, “Em đừng tưởng rằng em uy hiếp được anh, cùng lắm thì chúng ta huỷ hôn, anh cưới cô ấy, sẽ đổi tên từ tình nhân thành vợ chồng. Nói chúng ta không thể vì lợi ích hai bên gia đình mà ở cùng, giờ mà bỏ cũng khó, nhưng chuyện vừa này lại đảo ngược tất cả. Anh có thể cứu vãn lần này, càng nâng cao hình ảnh, còn em, vợ sắp cưới thân yêu của anh, em cho rằng trong tay anh không có yếu điểm của em ư?”

Lạc Hi Hi biến sắc, gờng càng già càng cay, cô không đấu lại anh ta được sao?! “Anh, anh... anh cho anh là toàn năng sao, anh xem mà lo liệu, cho anh vài ngày suy nghĩ, không giải quyết êm đẹp thì chúng ta cứ chờ xem!” Nói rồi, cô nghiêng gót giày, bỏ đi.

Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng ngồi xổm cạnh cửa, phải làm gì đây, cô không muốn làm lớn chuyện này, bị Lục Tử Hiên biết, bị bạn bè biết, bị ba mẹ biết, cô còn mặt mũi nào mà sống nữa chứ?

Cửa cách mở ra, đẩy ngã Ninh Tiểu Thuần. Cung Triệt trên cao nhìn xuống cô, hỏi: “Sao vậy, sao không đi tắm?”

“Em, em... Cô ta...” Ninh Tiểu Thuần đứt quãng nói.

Cung Triệt hiểu cô muốn nói gì, đưa tay kéo cô đứng lên, trấn an: “Yên tâm, không có gì đâu. Đi tắm đi, sắp hết giờ làm việc rồi.”

Cô nhìn đôi mắt sâu của Cung Triệt, trong mắt lộ vẻ kiên định, cô gạt đầu, bước vào phòng tắm.

23. Chương 23: Dừng Tiền Đổi Lấy Lãng Mạn

Dòng nước ấm bắn ra từ vòi sen, chảy từ làn da trắng mịn nõn nà của Ninh Tiểu Thuần xuống đất, khí nóng bốc lên làm mờ gương. Ninh Tiểu Thuần lấy tay lau gương, hình ảnh phản chiếu trong gương là khuôn mặt tái tía đau khổ. Cô kéo kéo khoé miệng, lòng thầm nhủ: “1, 2, 3 vui lên nào!”

Cô nhìn mình trong gương, một khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt long lanh, sống mũi cao, đôi môi hồng. Một tay cô xoa ngực, tay kia lần xuống theo đường cong. Bầu ngực hình tròn trịa xinh đẹp, vụn cao đầy đặn. Xuống một chút là vòng eo thon nhỏ, bụng bằng phẳng, hai chân cũng thon dài, mông tròn mẩy. Cô nhìn mình trong gương, khẽ cười gượng, cầm khăn tắm, lau khô nước trên người. Sau đó mặc đồ vào, trang điểm nhẹ nhàng, mang giày cao gót, rồi quay một vòng trước gương. Ừm, tốt rồi.

Khi cô từ trong đi ra, Cung Triệt đang ngồi ở bàn xem văn kiện, thấy cô đi ra, anh nói: “Hết giờ chờ anh, anh chờ em về.”

Ninh Tiểu Thuần hiện giờ đang rất mệt, không cần phải chen chúc trên xe buýt đương nhiên là thích rồi, nhưng hết giờ làm đi cùng anh, sẽ có lời đồn đãi không hay, cô chỉ khoát tay nói: “Không cần, tự em về được.”

Cung Triệt nhìn nhìn cô, môi mấp máy, muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ gật đầu, để cô đi ra. Khi Ninh Tiểu Thuần về chỗ ngồi, nhìn đồng hồ treo tường, đã hết giờ làm, cô cầm di động xem thì thấy có ba cuộc gọi nhỡ, là Lục Tử Hiên.

Cô nghi hoặc gọi lại, đầu dây bên kia lập tức bấm nhận, tiếng Lục Tử Hiên vang lên: “Hết giờ anh chờ em dưới lầu.”

Chờ cô?! “Có chuyện gì sao?” Ninh Tiểu Thuần ngạc nhiên vô cùng.

“Chả lẽ có chuyện mới được tìm em sao? Đón bạn gái là chuyện bình thường mà. Chờ em đó, chúng ta cùng ăn tối.”

“Ừm, được rồi.” Ninh Tiểu Thuần để điện thoại xuống, rất lấy làm lạ. Lần đầu tiên Lục Tử Hiên đến đón cô, làm cô vừa vui vừa thấy bất an. May mà vừa rồi không nhận ý tốt của Cung Triệt, bằng không cô không biết trả lời Lục Tử Hiên ra sao, đồng ý rồi lại từ chối Cung Triệt, chắc cô phải về vườn quá. doc truyện tại . Text được lấy tại

Cô thu dọn xong, đi thang máy xuống dưới, liếc mắt đã thấy Lục Tử Hiên mặc âu phục ở đại sảnh. Dáng người thon dài của hắn luôn nổi bật trong đám đông.

Lục Tử Hiên xoay người thấy Ninh Tiểu Thuần, hắn mỉm cười bước đến: “Chúng ta đi thôi.”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu, cảm giác nụ cười của hắn ẩn chứa ý nghĩa nào đó. Là cô nghĩ nhiều, lúc trước thì bị bà cô già áp bức, lúc này thì bị Boss lớn bóc lột, hay trong công ty đầu óc qua căng thẳng, một vài chuyện xảy ra lại cảm thấy người ta khẩu phật tâm xà, nên bây giờ nhìn người khác cũng nhiễm thói quen này?!

Cô đi theo Lục Tử Hiên, vốn cho rằng sẽ ra trạm xe buýt, nào ngờ Lục Tử Hiên lại tiến về phía chiếc polo màu bạc đậu ở ven đường, dùng chìa khoá mở cửa xe vẫy tay với Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần chạy tới, chỉ vào chiếc polo hỏi: “Của ai vậy?”

“Của anh.” Lục Tử Hiên vẫy vẫy chìa khoá xe trên tay giải thích: “Trả góp. Có xe, mới có phương tiện làm việc bên ngoài. Em lên đi, ngồi xem có thoải mái không.” Hắn đưa tay ra hiệu mới cô, Ninh Tiểu Thuần cười cười, ngồi vào xe.

Thiết kế bên ngoài mạnh mẽ đơn giản, không gian bên trong thoải mái gấp bội, thao tác điều khiển dễ dàng, không ngờ xe này tốt đến vậy. Ninh Tiểu Thuần quay sang hỏi Lục Tử Hiên: “Sự nghiệp của anh mới bắt đầu, có trả nổi tiền xe không?”

“Yên tâm, hoàn thành mấy đơn hàng hiện có là không thành vấn đề.” Lục Tử Hiên vừa lái xe vừa nói. Huống hồ, còn một đơn hàng lớn siêu lợi nhuận, hắn bắt buộc phải làm. Nếu thành công, đến lúc đó hắn có thể thu được cả danh và lợi.

Tân trạng của hắn vui vẻ, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Muốn gì không?”

“Tuỳ anh, em không đòi hỏi.” Ninh Tiểu Thuần dựa lưng vào ghế, có hơi mệt mỏi.

“Vậy đi thưởng thức thức ăn Pháp đi.” Lục Tử Hiên quay đầu xe, lái đến quán ăn Pháp.

Xe dừng lại trước một quán ăn Pháp trang hoàng tuyệt đẹp, Ninh Tiểu Thuần còn mặc đồ công sở, cảm thấy không phù hợp. Lục Tử Hiên không cho cô thời gian chần chừ, đi vào theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ.

Chỗ ngồi bên trong không nhiều, nhưng khung cảnh rất hài hoà, rất thoải mái ấm cúng. Bày trí cách điệu lãng mạn thanh nhã, mang đầy phong cách nước Pháp. Thêm chiếc máy hát đĩa kiểu cũ phát ra những tác phẩm êm tai, đương nhiên đặc biệt nhất chính là hộp nhạc, tiếng nhạc vui tai làm người ta nhớ về thời thơ ấu vô tư tự tại. Ninh Tiểu Thuần lập tức thấy thích nơi này, aiz, chủ nghĩa tư bản cực kì độc ác, cô sa đoạ rồi...

Lục Tử Hiên nhìn menu, hỏi Ninh Tiểu Thuần: “Em muốn ăn gì?”

Ninh Tiểu Thuần nhìn nhìn, nói: “Em muốn phần gan ngỗng và ức vịt.”

Lục Tử Hiên đưa menu cho waiter, gọi món: “Vây cho hai phần gan ngỗng và ức vịt, thêm cá hồi sốt vang đỏ, salad thơm thịt, và một chai vang đỏ.”

Ninh Tiểu Thuần hôm nay đã uống nhiều rượu, cô cau mày: “Đừng kêu rượu đâu.”

Lục Tử Hiên nhìn cô, gật đầu: “Được, bỏ rượu. Vây gọi món tráng miệng nhé?” Ninh Tiểu Thuần gật đầu, hôm nay Lục Tử Hiên ngoan ngoãn phục tùng cô, khiến cô được chiều chuộng mà lo lắng.

Thức ăn trang trí đẹp đẽ, chất lượng mê người, hai người dưới ánh nến lung linh hưởng thụ không khí lãng mạn. Cô và Lục Tử Hiên lần đầu tiên ăn ở quán ăn cao cấp thế này, đồ ăn đắt đến khó tin.

Lục Tử Hiên cầm khăn ăn chùi miệng, hỏi: “Tráng miệng gọi CreamBrulee nhé?”

CreamBrulee?! Đây là loại bánh làm từ bơ, bên trong thơm mềm, bên ngoài giòn xốp, thú vị của thực khách là dùng cái muỗng bạc nhỏ xắn xuống, lớp đường cháy vàng nứt ra, bên dưới là bánh put-ding vàng và lớp đường trên mặt đưa vào miệng, vừa mềm vừa ngọt! Ninh Tiểu Thuần thèm thuồng nên gật đầu.

Bữa tối lãng mạn và sang trọng kết thúc, Lục Tử Hiên không đưa Ninh Tiểu Thuần về thẳng nhà trọ mà chạy về hướng trường đại học. Xuống xe, Ninh Tiểu Thuần khó hiểu: “Sao không về nhà trọ?” Lục Tử Hiên cười không nói, kéo cô vào trong trường.

Lục Tử Hiên đưa cô đến dưới tán cây, đập vào mắt là từng chùm bông hoa tươi tắn, mặc sức tranh nhau nở rộ trên đầu cành. Màu hồng nhạt mang tới mùi hương ấm áp. Gió đêm dịu dàng, bí mật mang theo hương thơm nồng tan trong rừng cây. Đoá hoa theo gió bay xuống, như cơn mưa hoa rơi chung quanh họ.

Ninh Tiểu Thuần thích thú chạy vòng quanh gốc cây. Từng cánh hoa màu hồng gần như trắng muốt từ ngọn cây rụng xuống, rơi trên đỉnh đầu, đáp trên gương mặt, lượn quanh người cô. Gió thổi tung mái tóc dài của cô, nhẹ lướt qua gò má, cùng cánh hoa rơi xuống, phát phơ trong không trung. Nụ cười trên môi cô như đôi cánh thiên thần... Hình ảnh đó đẹp biết là bao.

Tình cảm trong lòng Lục Tử Hiên khẽ rung lên, bước lên ôm eo Ninh Tiểu Thuần, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Ninh Tiểu Thuần nhìn ánh mắt nóng cháy của hắn, tim đập rộn lên. Nơi đây là nơi lần đầu tiên họ hôn nhau, có hồi ức tốt đẹp. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, chung quanh rất yên tĩnh, cô chỉ nghe tiếng tim cả hai đập phối hợp, cùng hơi thở ấm áp hoà lẫn.

24. Chương 24: Đề Nghị Hẹn Hò

Từ trường về nhà thì đã muộn, Ninh Tiểu Thuần tắm rửa xong lên giường ngủ liền. Mai là cuối tuần, có thể ngủ tự do, cô mơ màng nở nụ cười. Hôm sau tỉnh dậy, mở mail, có một thư của Hoàn Nghệ gửi đến. Mở ra xem, nội dung là Hồ tổng bên Thịnh gia tuần sau đến họp ở Hoàn Nghệ, cần chuẩn bị sẵn tài liệu vv... Vốn định có một cuối tuần thoải mái, nào ngờ ông trời không chiều lòng, cô lại phải cố gắng.

Sáng thứ Hai Ninh Tiểu Thuần đứng giờ vào Hoàn Nghệ, lúc vào đại sảnh thì thấy Judy với Mary đang xì xào bàn tán, thỉnh thoảng còn trợn nộ cười háo sắc. Ninh Tiểu Thuần mỉm cười, công ty không chỉ là chiến trường không khói súng mà còn là nơi buôn chuyện. Lại có anh chàng đẹp trai nào đến đây sao? Cô nhìn hai người một cái rồi bước vô thang máy, nhấn nút tầng 28. Từ tầng 20 trở xuống là tầng của viên chức bình thường làm việc, tầng 20 trở lên chủ yếu là các phòng ban, tầng 28 là tầng của tổng giám đốc. Nhiều lúc cô đứng ở tầng 28 lại thán thía câu nơi cao lạnh lẽo.

Cô ra thang máy, vào tầng làm việc của tổng giám đốc thì thấy mấy nhân viên vội vàng vào phòng hội nghị. Tầng của tổng giám đốc chia làm ba khu vực lớn, một của tiếp khách, hai của nhân viên, ba là của tổng giám đốc. Khu vực nhân viên được ngăn thành từng gian từng gian bằng kính trong suốt, nhân viên ngày thường đều làm việc đâu vào đấy. Chỗ ngồi của Ninh Tiểu Thuần lại ở ngay khu tổng giám đốc, ngay ngoài văn phòng. Một mình cô đơn ngồi ở ngoài, rất đáng thương.

Cô vừa nhìn chăm chú phòng họp khu tiếp đãi, vừa đi về chỗ ngồi. Qua cửa sổ kính nhìn xuyên vào phòng hội nghị, cô thấy hai người đàn ông ngồi bên trong, một người gầy gò, một người mập mạp. Ô, người mập mạp đó không phải là Hồ tổng sao?!

Nghi ngờ của cô được xác định rất mau, vừa lúc người mập mạp đứng lên đi tới cửa, bốn mắt nhìn nhau với Ninh Tiểu Thuần. Ông bật cười sảng khoái, vẫy tay với cô: “Cô Ninh, chúng ta lại gặp nhau.”

Câu chào hỏi của ông vừa thốt ra, cả khu nhân viên đồng loạt quay về phía cô. Ninh Tiểu Thuần không thích làm trung tâm chú ý, cúi đầu chào, giọng nói điềm đạm: “Ông khỏe không, Hồ tổng. Từ sau lần kí hợp đồng chúng ta vẫn chưa gặp lại. Mời Hồ tổng vào ngồi, tổng giám đốc sẽ đến nhanh thôi.” Vừa nói vừa mời Hồ tổng vào phòng. Mọi người không có chuyện bàn tán, liền quay lại tiếp tục làm việc.

Trong phòng hội nghị, người còn lại đứng lên gật đầu chào Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy người đó có chút quen quen, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu, đành mỉm cười gật đầu lại. Cô nói với Hồ tổng: “Hồ tổng, mời ông ngồi, tôi ra ngoài làm việc ạ.”

“Ừ, cô đi đi.” Được sự chấp thuận của ông, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng đi ra. Cô về chỗ mình, cầm điện thoại gọi Cung Triệt: “Tổng giám đốc, Hồ tổng đã đến. Chờ anh mới đến công ty?”

“Em tiếp Hồ tổng trước, tôi sẽ đến nhanh.” Cung Triệt nói trong điện thoại.

Ninh Tiểu Thuần đành ỉu xiu chạy đến phòng trà nước bưng một ít bánh ngọt qua phòng họp. Cô để bánh trước mặt Hồ tổng và người kia, Hồ tổng nói với người đó: “Tiểu Ngô, cậu cũng ăn một ít xem.”

Tiểu Ngô?! Là tiểu Ngô lần trước đi theo Hồ tổng? Cầm Ninh Tiểu Thuần suýt rớt xuống. Sao lại khác xa nhau vậy, trước kia rõ ràng là đeo kính gọng đen, kiểu tóc mọt sách kỹ lưỡng, nhìn rất hiền lành. Bây giờ lại không đeo kính, hai mắt sáng ngời, mũi rất cao, kiểu tóc thay đổi, bông bông, tràn ngập sức sống. Bộ âu phục màu trắng bạc mặc trên người, càng lộ ra khí chất. Má ơi, người đẹp nhờ lụa, Phật đẹp nhờ cà sa, quả đúng là vậy mà. Chẳng lẽ mấy cô lúc này là đang bàn tán về anh ta?!

Tiểu Ngô cảm nhận được ánh mắt của Ninh Tiểu Thuần, ngẩng đầu nhếch miệng cười với cô, lộ hàm răng trắng tinh. “Cô Ninh, tôi tên Ngô Kỳ Vũ.”

“Ninh Tiểu Thuần.” Ninh Tiểu Thuần khách sáo đáp lại.

Ngô Kỳ Vũ đứng lên, bước tới mấy bước, trên mặt ửng đỏ đáng ngờ, anh ta thấy ánh mắt Ninh Tiểu Thuần, nhỏ giọng nói: “Cô Ninh, sau giờ làm có thể mời cô bữa cơm không?”

Mời cô ăn cơm?! Ninh Tiểu Thuần sững sờ chết đứng, ý gì đây?

“Trong giờ làm việc xin đừng hẹn hò với nhân viên nữ trong công ty tôi.” Một giọng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo từ ngoài cửa vang lên. mới nhất ở

Là Cung Triệt. Ninh Tiểu Thuần không cần quay đầu lại cũng biết là anh. Nguy rồi, bị Boss lớn bắt gặp trong thời gian làm việc cô xen lẫn việc riêng với người khác, có bị trừ lương không đây?!

“Trợ lý Ninh, cô mang bản kế hoạch tới đây.” Cung Triệt nhìn cô một cái, kéo ghế ngồi xuống, nói chuyện với Hồ tổng. Ninh Tiểu Thuần không dám lên tiếng, vâng lời làm theo.

Cuộc họp từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, Ninh Tiểu Thuần không hề ngẩng đầu, một mực lặng lẽ ngồi cạnh Cung Triệt, lặng lẽ làm biên bản. Không biết có phải cô đa nghi không, cảm giác ánh mắt trợ lý Ngô cứ lâu lâu lại đảo qua người cô. Quái lạ, anh ta muốn làm gì, chỉ mới gặp một lần đã mời cô ăn cơm? Có ý đồ gì đây?

Cuộc họp chấm dứt, tiễn Hồ tổng đến thang máy, ánh mắt Ngô Kỳ Vũ dừng trên người cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng bị ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng cùng khí thế mạnh mẽ của Cung Triệt áp đảo, đành phải thôi, ngoan ngoãn theo Hồ tổng vào thang máy.

Cung Triệt xoay người đi về văn phòng, Ninh Tiểu Thuần theo sát phía sau. Vừa vào phòng, đóng cửa lại, Cung Triệt liền quay lại, hai tay vòng trước ngực, châm chọc nói: “Trợ lý Ninh có sức quyến rũ ghê gớm thật!”

“Tổng giám đốc, tôi không biết anh ta sẽ hẹn tôi, chuyện không liên quan đến tôi... Tôi, tôi về làm việc đây.” Cô nói xong chạy về bàn làm việc, vùi đầu tận lực làm

Đánh chết cô cũng không tin mình quên rũ đến vậy, mới gặp một lần, đã khiến người ta vừa gặp đã nhớ, gặp lại đã yêu. Cô tự biết bản thân có bao nhiêu trọng lượng.

Trong công ty cần lo việc công, không thể để cảm xúc ảnh hưởng đến công việc. Được, cố gắng làm thôi. đọc truyện tại . Nhưng mà, ánh mắt Boss lớn sao cứ dính trên người cô, làm cô như ngồi trên bàn chông ấy. Cô dứt khoát ngẩng lên, chưa gặp ánh mắt anh, Cung Triệt đã thu tầm mắt, đi thẳng một nước vào văn phòng.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã có thể yên tâm làm việc. Ai ngờ, không được bao lâu, Cung Triệt ôm một đồng văn kiện đi ra, để trên bàn cô, lạnh lùng nói: “Nhập những văn kiện này vào máy tính, cần gấp.” Nói xong bỏ đi, đi mấy bước, quay đầu lại nói: “Nếu chưa làm xong việc đã bỏ đi hẹn hò với người khác, thì trừ lương.”

Ninh Tiểu Thuần như bong bóng xì hơi, gục trên bàn, nhìn đồng văn kiện mà đau đầu muốn chết.

Cô không nhận lời mời của trợ lý Ngô, có cần trừng phạt cô thế không? Đưa ra lời mời là anh ta, có phải cô đâu! Cô bị oan mà.

25. Chương 25: Vạch Trần

Ninh Tiểu Thuần nhập hết tài liệu vào máy tính đã là chuyện của hai ngày sau. Trợ lý Ngô nhà người ta chỉ là cao hứng, nói tí mà thôi, cơ bản là chưa hành động, lời nói không thể xem là thật được mà cô bị anh ta hành hạ một muốn chết. Cô đánh chữ cuối cùng xong, vắn vắn eo, thở hắt ra, thật là mệt quá đi mất.

Tiếng gót giày vang vang, Lạc Hi Hi mặc váy liền Chanel đi đến. Ninh Tiểu Thuần vội vàng đứng lên, lễ phép gật đầu mỉm cười: “Chào cô Lạc, xin hỏi có chuyện gì không?” Lần đó bị Lạc Hi Hi bắt gặp cô với Cung Triệt làm chuyện ấy ở trong phòng, cô đã đi nghe ngóng về thân phận của cô vợ chưa cưới này.

Lạc Hi Hi liếc cô, chìa ngón tay vào phòng tổng giám đốc hỏi: “Cung Triệt có trong đó chứ?”

Ninh Tiểu Thuần gật đầu, nói theo quy định: “Tôi thông báo với tổng giám đốc trước, mời cô Lạc ngồi chờ.” Cô vừa đến bàn làm việc, muốn nhấn điện thoại gọi vào thì Lạc Hi Hi thần nhiên bảo: “Không cần.” Rồi đi thẳng vào văn phòng, Ninh Tiểu Thuần không kịp ngăn cản, Lạc Hi Hi đã đẩy cửa ra. Cung Triệt đang nghe điện thoại, nhìn hai người, nhú mày, khoát tay bảo Ninh Tiểu Thuần ra ngoài. Ninh Tiểu Thuần nhìn họ một cái rồi vâng lời ra ngoài đóng cửa lại.

Cung Triệt không ngó ngang đến Lạc Hi Hi, tiếp tục nói chuyện, để Lạc Hi Hi chờ cả nửa tiếng. Anh mới để điện thoại xuống, thấy Lạc Hi Hi hết kiên nhẫn mới nói: “Nói đi, lần này lại có chuyện gì?”

Lạc Hi Hi tức lên, chỉ vào anh: “Chồng sắp cưới thân yêu của em à, anh không phải quên rồi đấy chứ, quên chuyện em cho anh mấy ngày suy nghĩ để anh cho em câu trả lời thuyết phục chứ.”

“À, em không nói anh cũng quên mất.” Cung Triệt hai tay chống cằm, như hết cách nhìn Lạc Hi Hi.

Lạc Hi Hi nổi giận, cô nén lại, ra sức hoà nhã nói: “Vây giờ anh nghĩ đi, nên giải quyết thế nào đây?”

“Không cần giải quyết, chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến hôn sự của chúng ta hay cấp vốn cho Lạc gia cả. Tất cả vẫn bình thường, chỉ vì em để tâm chuyện nhỏ nhặt thôi.” Cung Triệt không muốn nói chuyện với cô, mở văn kiện ra bắt đầu làm việc.

“Cung Triệt!” Lạc Hi Hi đến trước mặt anh, thả một quả bom, “Em đã điều tra thân thế của cô ta rồi, người ta còn là sinh viên, có một người bạn trai thân thiết. đọc truyện tại . Nếu cứ vậy, quan hệ giữa cô ta và anh... tuyền chọn lần này dựa vào quan hệ ngầm chứ gì?! Cô ta ngoại tình, lừa gạt bạn trai dụ dỗ anh, sau

đó dựa vào kỹ năng trên giường mà ngồi vào chỗ này? Chuyện truyền ra ngoài, danh dự của cô ta đem vứt đi, hình tượng của anh cũng sụt giảm.”

Mắt Cung Triệt loé sáng, ánh mắt sắc bén quét qua Lạc Hi Hi, đôi môi mỏng hé mở, nói từng chữ một: “Xin chú ý từ ngữ của em, đừng tự ý bôi nhọ và phá huỷ danh dự người khác. Đây là chuyện giữa anh với em, đừng lôi người khác vào.”

“Ôi chào, anh đang che chở cho cô ta đó à. Cô ta quan trọng với anh lắm đúng không?” Lạc Hi Hi cảm thấy đã tóm được đuôi anh, cực kì vui mừng.

“Anh không muốn nói tiếp chuyện này với em nữa, em còn cần tiền vốn của Cung gia nữa không, đừng lãng phí thời gian của anh.” Cung Triệt mất kiên nhẫn.

“Hừ, chẳng lẽ bị em đoán trúng rồi?” Lạc Hi Hi truy đến cùng.

Ánh mắt Cung Triệt như dao phóng qua, giọng anh bình tĩnh lọt vào tai Lạc Hi Hi như sấm sét giữa trời quang, anh nói: “Lạc Hi Hi, đừng cho rằng anh không biết chuyện em với Cố Minh Vũ!”

Lạc Hi Hi đột nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, không đỡ nổi thân thể, đành phải tì vào bàn bên cạnh. Anh ta biết chuyện cô với Cố Minh Vũ từ khi nào? Luôn im lặng không lên tiếng, lại rõ như lòng bàn tay. Thì ra là bộ ngựa rình bắt ve, chim sẻ chực phía sau à!

Cô ngẩng đầu đón ánh mắt anh, nói: “Anh biết chuyện gì của chúng tôi, đừng ăn nói lung tung.” Cô vẫn còn một tia hi vọng cuối cùng.

“Em mới nói anh nghe đó thôi.” Mắt Cung Triệt loé lên sự khôn khéo.

Lạc Hi Hi nghi hoặc, Cung Triệt tuy mỉm cười nhưng lại khiến người ta lo sợ, cô đổ mồ hôi ròng ròng.

Cung Triệt chậm rãi nói: “Em nói là ”chúng tôi“, mà không phải là em và cậu ta.”

Giờ càng già càng cay, thỏ con không đấu lại sói già. Lạnh làm gáo bể làm muối, Lạc Hi Hi nhìn anh: “Vậy thì sao, anh có thể trác táng với trợ lý, em không thể cùng người khác sao?” mới nhất ở

“Không có gì, nhưng như em nói đó, tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện của nhau, bằng không anh cũng không biết sẽ có chuyện gì.” Cung Triệt bực mình đuổi khách, “Em về đi.”

Lạc Hi Hi thấy lần này nói không lại, mà có nói cũng không được gì, đành thôi, giậm giậm chân, xoay người đi ra.

Ninh Tiểu Thuần thấy Lạc Hi Hi đi ra, mặt đen sì sì, vẻ mặt chó đến gần, cô sợ tới mức không biết có nên bước đến không. Lạc Hi Hi ngừng lại, quay đầu nói với cô: “Cô Ninh, tình cảm của cô với bạn trai tốt không.”

Ninh Tiểu Thuần chết sững, không biết sao cô ta lại hỏi vậy. Còn nữa, sao cô ta biết việc riêng của cô. Ninh Tiểu Thuần bắt đầu luống cuống, cô gọi Lạc Hi Hi lại: “Cô Lạc, có thể dành chút thời gian chúng ta nói chuyện được không?”

“Nói chuyện? Chuyện gì?” Lạc Hi Hi định xoay người bỏ đi, sau lại nghĩ gì đó, dừng lại nói: “Giờ tôi có thời gian.”

Bây giờ? Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cách giờ tan tầm có năm phút, còn phải bấm thẻ, không đi ngay được. Cô đành phải cầu giờ, nói: “Cô Lạc, cô ngồi đợi, tôi thu dọn một chút rồi đi.”

Cô dọn tới dọn lui, kéo dài đến cuối giờ, bấm thẻ, đi cùng Lạc Hi Hi vào thang máy. Lạc Hi Hi đã hết kiên nhẫn, sắc mặt khó coi.

“Cô Lạc, chúng ta đến quán cà phê bên đường, được chứ?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Tuỳ cô.”

Hai người vừa ra thang máy, trong đại sảnh truyền đến tiếng gọi phấn khởi: “Cô Ninh!”

Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn phía trước, là Ngô Kỳ Vũ!

Ngô Kỳ Vũ bước nhanh tới, mắt sáng lấp lánh, mặt hơi hồng, anh ta ngập ngừng nói: “Cô Ninh, tôi, tôi đang đợi cô về.” Không thể hẹn cô trong giờ làm, anh ta đành phải chờ cô tan tầm!

Ninh Tiểu Thuần nhìn anh ta, không biết trả lời thế nào. Lạc Hi Hi đứng bên cạnh, vẻ mặt thú vị nhìn họ chăm chăm.

Kịch hay sắp mở màn rồi!?

26. Chương 26: Nói Thẳng

Ninh Tiểu Thuần rốt cuộc cũng hiểu sứ đầu mề trán có nghĩa là gì, cô muốn thu xếp nói chuyện với Lạc Hi Hi, nửa đường lại nhảy ra kẻ phá đám, cắt đứt đường lui của cô. Haizzz, lúc cô chăm chú nhìn, anh ta lại cảm thấy ngượng ngùng, đỏ mặt kìa. doc truyện tại . Chàng trai khôi ngô tươi non mơn mơn mong chờ nhìn cô, cô không biết phải nói sao bây giờ. Nhưng họ không thể cứ đứng cản đường cản lối, cô nói: “Chào anh Ngô, xin hỏi có chuyện gì không?”

“T... tôi muốn mời cô Ninh bữa tối.” Tươi Mơn Mơn ngại ngùng nói.

“Thật ngại quá, tôi có hẹn với cô Lạc trước rồi.” Ninh Tiểu Thuần chỉ chỉ Lạc Hi Hi đứng bên, “Cám ơn anh Ngô đã mời, có điều bây giờ thật sự không có thời gian, xin lỗi anh nhé.”

Tươi Mơn Mơn có phần thất vọng, nhưng vẫn nhếch miệng tươi cười, “Không sao, tôi đợi vậy, cô Ninh nhớ nhận lời nhé?”

Tươi Mơn Mơn đánh trả một chiêu, uất. Ninh Tiểu Thuần khách sáo cười cười: “Để xem có thời gian không rồi nói sau. Chúng tôi đi trước, tạm biệt anh Ngô.” Nói rồi kéo Lạc Hi Hi đi.

Ngồi gần cửa sổ trong quán cà phê, Lạc Hi Hi bưng tách nhấp một hớp cà phê, cười tươi như hoa, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Cô Ninh có số đào hoa thật đó.”

“Cô Lạc nói đùa.” Ninh Tiểu Thuần vào thẳng vấn đề, “Cô Lạc, về chuyện hôm đó...”

“Hử? Chuyện gì nhỉ?” Lạc Hi Hi nhìn xe cộ ngoài cửa sổ, đã biết còn hỏi cớ.

“Tôi với tổng giám đốc không có gì, sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của hai người, cô có thể yên tâm.”

“Yên tâm ư? Ha, người thứ ba mà lại nói chuyện hợp tình hợp lý thế này.” Lạc Hi Hi khinh thường.

“Tôi không phải người thứ ba. Tôi với anh ấy chỉ là quan hệ công việc, tôi không có tí ý nghĩ không an phận nào.” Ninh Tiểu Thuần nắm chặt tay, cô đáp trả: “Cô Lạc, cô là vợ sắp cưới của Cung Triệt, sao lại quen với giám đốc Cố?”

Lạc Hi Hi kinh hãi lắp bắp, che giấu cơn giận nói: “Cô nói gì, coi chừng tôi kiện cô tội phỉ báng.”

“Tận mắt nhìn thấy, cũng lâu rồi, ở quảng trường nhỏ XXX.” Ninh Tiểu Thuần nói.

Lạc Hi Hi âm thầm thở dốc vì kinh ngạc, hôm đó cô với Cố Minh Vũ chạy đến đó quán ăn đặc sắc đó ăn cơm, một là cảm thấy chỗ đó đồ ăn không tệ, hai là nó hẻo lánh, không đụng mặt người quen. Sau khi ăn xong, hai người còn đến quảng trường nhỏ tản bộ. Chợt nói tới chuyện họ và Cung Triệt, Cố Minh Vũ nói anh đang cố gắng, chờ cơ hội là nói hết với Cung Triệt. Cô cảm thấy tương lai thật xa vời, ngày này không biết khi nào mới đến, muốn làm cho xong sớm. Hai người vì bất đồng ý kiến mà cãi nhau, Cố Minh Vũ bực dọc, lời cao giọng, Lạc Hi Hi cô chưa bao giờ bị người nào lớn tiếng với mình, giận dỗi quay người tính bỏ về. Thì bị Cố Minh Vũ giữ lại, hai người hôn nhau nồng nàn ngay tại quảng trường.

Thì ra tất cả đều bị người khác nhìn thấy. A, thật đúng với câu: muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm.

“Chuyện này mắc mớ gì tới cô, cô có tư cách gì xen vào chuyện chúng tôi.” Lạc Hi Hi hùng hổ hăm dọa.

“Cô Lạc, cô hiểu lầm rồi, tôi không nghĩ sẽ xen vào chuyện các người.” Bạn đang đọc chuyện tại

Lạc Hi Hi chợt nghĩ đến một việc, giận dữ nói: “Chẳng lẽ là cô báo cho Cung Triệt?!”

Ninh Tiểu Thuần vội vàng xua tay, “Không có. Cô Lạc, tôi chỉ hi vọng cô tha cho tôi, đừng gây khó dễ cho tôi. Tôi cũng là bất đắc dĩ.” Lẽ nào Cung Triệt đã biết việc của họ?

“Bất đắc dĩ?!” Lạc Hi Hi nghiêng ngẫm lời cô, “Là anh ta ép uống cô ư, cô cũng không thích, đúng không?”

“Cô Lạc à, không phải vậy, chuyện là thế này...” Ninh Tiểu Thuần cảm thấy Lạc Hi Hi đi dò la cô, nhất định sẽ quấy rầy một số người, nếu cô ta tiếp tục dò xét, hậu quả sẽ khó lường, không bằng cô nói thẳng, việc này có thể giải quyết như vậy không đây? Cô phải thử một lần, nói hết tất cả.

Sau khi Ninh Tiểu Thuần nói xong, ngay người nhìn chăm chăm tách cà phê. Vạch vết sẹo cho người khác xem, khiến máu chảy đầm đìa. Lạc Hi Hi sau khi nghe xong, nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Trong một chốc, không khí im dìm đặc giữa hai người.

“Khụ khụ, cô Lạc, tôi thật sự không có ý nghĩ không an phận, cô không cần lo lắng.” Ninh Tiểu Thuần phá vỡ không khí im lặng.

“Bản thân tôi lại hi vọng cô có ý nghĩ không an phận.” Lạc Hi Hi lẩm bẩm.

“Hử?” Ninh Tiểu Thuần nghe không rõ hỏi lại.

“Không có gì. Cô yên tâm đi, tôi sẽ không làm khó cô. Không còn sớm nữa, tôi đi trước.” Nhà nào có cái khó của nhà đó, cô cũng không muốn làm khó cô ấy, cùng là phụ nữ, cần gì phải cạ nhau ráo rắng chứ. Lạc Hi Hi đứng lên, gạt đầu chào Ninh Tiểu Thuần, rời khỏi quán.

Ninh Tiểu Thuần qua cửa sổ thấy Lạc Hi Hi ngồi taxi rời đi. Cô cũng đứng lên, thanh toán xong, chậm rãi bước trên đường.

Đám đông trên đường bắt đầu tập nập, bước chân vội vã, mỗi người đều bận rộn mưu sinh, mỗi người đều có nỗi khổ không thể kể rõ. Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời chạng vạng tối rắng chiều giăng đầy, ánh đỏ phía chân trời, mặt trời lấp ló trong tầng mây, phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, ánh sáng làm chói mắt cô.

Cô âm thầm quyết định, cô nhất định phải cố gắng làm việc, sớm chấm dứt mối quan hệ của cô với Cung Triệt, giúp cuộc sống gia đình khá hơn, bình thường yên ổn.

Cô về nhà trọ không lâu, Lục Tử Hiên liền đến cửa. Hắn mang cơm hộp đến, cười nói: “Không biết em ăn chưa, đi ngang tiệm cơm Lâm Ký mua cho em một phần, ăn ngon lắm.” “Cám ơn anh.” Ninh Tiểu Thuần cũng không khách sáo, nhận lấy mở ra ăn liền.

“Đúng rồi, em làm ở công ty quen chưa?” Lục Tử Hiên ngồi trên salon, vừa xem TV vừa hỏi.

“Ừ, cũng tạm.” Miệng cô đầy cơm, nói ậm ờ.

“Nghe nói tổng giám đốc Hoàn Nghệ rất giỏi, tuổi trẻ tài cao, rất có đầu óc kinh doanh, xử lý việc công ty gọn gàng, phải không? Em ở trong đó có gặp anh ta chưa?” Lục Tử Hiên hỏi tiếp.

Ninh Tiểu Thuần ngen cơm trong cổ họng, vất vả nuốt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn ho khù khụ không ngừng. Lục Tử Hiên nhanh tay đưa nước cho cô, vuốt nhẹ sau lưng cô, giúp cô nuốt dễ hơn, “Sao không cẩn thận vậy?”

Ninh Tiểu Thuần nuốt xuống, hoảng sợ, sao tự nhiên anh ấy hỏi Cung Triệt, chẳng lẽ đã biết gì rồi?! “Sao anh hỏi vậy?” Cô cẩn thận quan sát nét mặt hắn.

Lục Tử Hiên như xem TV, tầm mắt lại hướng về phía Ninh Tiểu Thuần, “À, chỉ là gần đây mọi người đang bàn tán về anh ta, vừa may em ở Hoàn Nghệ nên anh hỏi thử. Có gặp anh ta lần nào chưa?”

“Ừ, có rồi.” Ninh Tiểu Thuần không muốn hắn biết tình trạng thật của cô.

“À...” Lục Tử Hiên không hỏi nữa, hắn cảm thấy cô là nhân viên mới vào, cơ hội gặp ông chủ không nhiều, nên cũng không đào được chuyện gì có ích.

Ninh Tiểu Thuần tiếp tục cúi xuống ăn cơm, nhưng không còn biết mùi vị.

27. Chương 27: Lộ Rõ Chân Tướng?!

Tối gần lúc tan tầm, Ninh Tiểu Thuần ngồi trong văn phòng, nghĩ Lục Tử Hiên không biết đã chờ dưới lầu chưa. Mấy ngày nay không hiểu sao, ngày nào Lục Tử Hiên cũng có mặt đúng giờ, đón cô về. Thành ra, đồng nghiệp quen biết đều biết Ninh Tiểu Thuần cô có một bạn trai hiểu thảo.

Hôm nay, cô gặp Cố Minh Vũ ở hành lang, trước kia cả hai chỉ gật đầu chào nhau, chưa hề nói với nhau câu nào. Nhưng hôm nay cô lại nói với anh ta vài câu, cô lén lộ ra chuyện Lạc Hi Hi thường xuyên đến tìm Cung Triệt, muốn cổ vũ Cố Minh Vũ. Anh ta và Lạc Hi Hi thật xứng đôi. đọc truyện tại . Từ sau lần nói chuyện với Lạc Hi Hi xong, lúc cô gặp Cố Minh Vũ, bao giờ cũng nhìn mấy lần. Sau khi Cố Minh Vũ nghe cô nói, nhúu nhúu mày, không nói gì rồi đi.

Ninh Tiểu Thuần nhớ quan hệ rối rắm của ba người họ tự nhiên sụt sùi vài tiếng, thật ra cô là chó chê mèo lắm lông, quan hệ giữa cô-Lục Tử Hiên-Cung Triệt cũng làm cô đau đầu không ít.

Tiếng chuông đồng hồ trên tường phát ra điệu nhạc báo giờ, Ninh Tiểu Thuần cầm túi xách đứng lên, cô đi làm rất đúng giờ cũng ra về rất đúng giờ. Cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Cung Triệt đi tới, hỏi: “Phải về sao?”

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần ngượng ngịu đáp. Bị Boss lớn bắt quả tang cô canh giờ về, nên hơi chột dạ.

“Cùng về đi, tôi có việc muốn nói với em.” Cung Triệt đi trước vào thang máy, Ninh Tiểu Thuần đành phải đuổi theo. Cung Triệt lấy một phần tài liệu trong cặp, mở ra chỉ Ninh Tiểu Thuần: “Tài liệu này là của陆家 Thịnh gia, trong đây có chi tiết nhỏ cần sửa chữa. Em đem về nhà xem, chỉnh lý một tí, sau đó giao cho Hồ tổng.”

“Sửa chỗ này phải không ạ?” Ninh Tiểu Thuần kẻ sát anh, chỉ vào chỗ nào đó hỏi.

“Ừ, viết chi tiết yêu cầu hạng mục lại, còn một ít thời gian để sửa, em xem chỗ này...” Cung Triệt vì cao hơn Ninh Tiểu Thuần nên hạ thấp tài liệu xuống, khẽ nghiêng người, để cô thuận tiện xem.

Người Cung Triệt có mùi bạc hà man mát, thoảng vào mũi Ninh Tiểu Thuần, ừ, rất dễ ngủ. Cung Triệt cúi đầu, vài lọn tóc rơi xuống, cọ vào mặt cô. Hơi thở anh ấm áp toả chung quanh cô, làm tim cô đập rộn ràng. Cô hít thở thật sâu, định thần lại.

Chỉ chốc lát sau, thang máy đã đến dưới lầu, cửa thang máy mở ra, hai người vừa đi vừa nói. Khoảng cách giữa hai người rất gần, thoát nhìn rất thân mật, dễ khiến người khác suy nghĩ lung tung.

“Tiểu Thuần.” Lục Tử Hiên từ salon ở đại sảnh đứng lên, ngoác Ninh Tiểu Thuần.

Một giọt mồ hôi từ trán Ninh Tiểu Thuần len lén chảy xuống, cô quên Lục Tử Hiên chờ cô dưới này, cô nhanh chóng bước sang phải mấy bước, tạo khoảng cách giữa cô và Cung Triệt. Cung Triệt thoáng cau mày, đôi mắt hiện chút không vui.

Lục Tử Hiên bước nhanh đến, gặp Cung Triệt, nhếch miệng cười, cung kính nói: “Anh đây là Cung tổng phải không?”

Ninh Tiểu Thuần bước lên, hơi nghiêng người chắn trước mặt Cung Triệt, gật đầu với Lục Tử Hiên, sau đó xoay đầu nói với Cung Triệt: “Tổng giám đốc, tài liệu để tôi về nhà xem.” Nói xong định kéo Lục Tử Hiên đi. Ai ngờ Lục Tử Hiên lẩn lên, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, lấy lòng: “Ngưỡng mộ danh tiếng Cung tổng đã lâu, lần này được gặp quả là đáng vẻ phi phàm. Tôi là Lục Tử Hiên, xin chỉ bảo nhiều hơn.” Hắn cung kính đưa danh thiếp.

Cung Triệt nhìn hắn, tiếp nhận. Lục Tử Hiên nói tiếp: “Tôi là bạn trai Ninh Tiểu Thuần, cảm ơn đồng nghiệp ở Hoàn Nghệ đã quan tâm cô ấy.”

Ninh Tiểu Thuần lúng túng ôm chặt tài liệu vào lòng, nhìn động tác của hai người.

“Hoàn Nghệ luôn đối xử tử tế với nhân viên, xin anh Lục yên tâm.” Cung Triệt nhàn nhã nói.

Ninh Tiểu Thuần tiến lên giữ chặt Lục Tử Hiên, nói với Cung Triệt: “Cung tổng, chúng không không quấy rầy anh nữa, xin đi trước.”

Cung Triệt sâu xa liếc nhìn họ, gật đầu, “Ừ, chào cô.”

Ninh Tiểu Thuần dắt Lục Tử Hiên đi ra, ngồi vào trong xe. Lục Tử Hiên vừa lái xe vừa nói: “Thì ra em rất quen với Cung tổng?”

“Không phải, chỉ là bố trí công việc thôi. Phải nghe tổng giám đốc giao việc.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng giải thích, không muốn hấn lại suy nghĩ kỳ quái.

Lục Tử Hiên nhìn thoáng cao ốc Hoàn Nghệ đang lùi nhanh phía sau, mắt loé sáng, khoé miệng nhếch lên.

Trên đường đi, Lục Tử Hiên nhận được điện thoại, nói phòng làm việc có việc gấp, call hần lập tức quay về. Hần vội vàng chở Ninh Tiểu Thuần về nhà trọ rồi vòng xe đi.

Ninh Tiểu Thuần về đến nhà, gọi đồ ăn ở ngoài, rồi đi tắm. Cô mặc đồ bộ đi ra, vừa ăn hộp cơm mới được giao tới vừa xem tài liệu. Chuông cửa đột nhiên vang lên, từ mắt mèo nhìn ra, thì thấy khuôn mặt tuần tú của Cung Triệt mới gặp cách đây không lâu.

Cô mau chóng để anh vào nhà, may mà Lục Tử Hiên vội đi, bằng không đụng mặt Cung Triệt không biết thế nào? Nghĩ vậy, cô lại toát mồ hôi.

Cung Triệt ngồi xuống salon, lấy vật gì đó ném lên bàn, hỏi: “Lục Tử Hiên là chủ của phòng làm việc CoolColors Visual à?”

Ninh Tiểu Thuần dè dặt nhìn qua, trên bàn là danh thiếp của Lục Tử Hiên đưa cho Cung Triệt lúc nãy, cô gật gật đầu, nghi hoặc nhìn anh.

“CoolColors Visual là nhóm mới nổi gần đây, có tiềm năng không tệ, nhưng có điều, cần khôn ngoan...” Cung Triệt trầm ngâm. nguồn

“Là ý gì?” Ninh Tiểu Thuần vẫn không hiểu.

“Gần đây Hoàn Nghệ có được quyền tiêu thụ phía Nam của lụa Thịnh gia, chuẩn bị tìm một tập thể chuyên nghiệp xuất sắc hợp tác tiến hành tìm cách tuyên truyền. Hoàn Nghệ định tổ chức đấu thầu, CoolColors cũng có tham gia, nếu nhận được thầu, với CoolColors mà nói là thời cơ khá tốt...”

Lờ mờ có gì đó dấy lên, đầu óc Ninh Tiểu Thuần hỗn loạn, không cách nào làm rõ.

Cung Triệt liếc qua nhìn cô gái gốc một cái, không nói gì nữa, nói cravat, vào phòng tắm. Trước khi vào phòng tắm, thả lại một câu: “Anh gọi đồ ăn ở ngoài rồi, em nhận giùm anh.”

Ninh Tiểu Thuần đảo mắt trợn trắng, sai khiến người ta không phải thế này đấy chứ.

Lời vừa nãy Cung Triệt nói là có ý gì, phòng làm việc CoolColors Visual của Lục Tử Hiên có thể đấu thầu thành công đương nhiên là tốt, có điều sẽ có không ít công ty cũng đấu thầu, nên cạnh tranh rất dữ dội. Ninh Tiểu Thuần trầm tư ngồi trên salon, khoảng thời gian này Lục Tử Hiên siêng năng đón cô, hỏi cô về Hoàn Nghệ, hôm nay đáng vẻ thấy Cung Triệt còn rất nhiệt tình, chả lẽ...

Chuông cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Đồ ăn Cung Triệt gọi đưa đến, wow, nhiều món quá. Người có tiền có khác.

Quên đi, ý nghĩ loạn xạ quá, cô mệt chết, không nghĩ đến nữa. Đi tới đâu hay tới đó vậy.

28. Chương 28: Đại Sắc Lang Vs Miêu Nữ Đại Nhân

Cung Triệt vừa lau tóc vừa từ phòng tắm đi ra, áo choàng tắm hồ hững trên người, lộ ra vòm ngực cường tráng, nước trên tóc nhỏ giọt xuống, chảy vào áo tắm khép hờ. Một bức mỹ nam “tắm xong đồ” sống động, Ninh Tiểu Thuần lập tức cầm cúi xem tài liệu, giả vờ không thấy anh.

Cung Triệt buông khăn, đến salon ngồi, bắt đầu ăn cơm. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt bốc lên, Ninh Tiểu Thuần nuốt nước miếng, hộp cơm vừa vô bụng trôi mất tiêu giờ lại thấy đói. Một chén canh để trước mặt cô, cô thắc mắc ngước lên.

“Uống hết đi.” Cung Triệt nói.

“Tại sao?” Ninh Tiểu Thuần nhìn cái chén, ngửi ngửi, có mùi thuốc bắc, hình như là dùng cánh ngỗng nấu với các vị thuốc quý thành canh bổ.

“Anh không thích mùi thuốc bắc.” Anh nói rất thản nhiên.

“Vậy sao anh lại gọi món này...” Ninh Tiểu Thuần không muốn lãng phí thức ăn, phải bưng lên uống hết.

“Anh không gọi, chắc đùa nhằm hoặc là tặng thêm gì đó.” Cung Triệt chống chế, sau đó nói một câu khiến Ninh Tiểu Thuần phun ra, “Em uống để lát nữa có sức lao động...”

“Khực khực...” Ninh Tiểu Thuần đỏ ửng mặt, không biết là do ghen hay do xấu hổ mà đỏ mặt. Cô dữ tợn trừng mắt liếc xéo Cung Triệt.

Cung Triệt làm như chẳng có chuyện gì, vừa xem bản tin kinh tế tài chính vừa ăn cơm. Ninh Tiểu Thuần đưa tài liệu đến trước mặt anh, “Chi tiết đều đánh dấu ở bên cạnh, chỗ cần sửa đã sửa xong rồi, anh xem qua đi, nếu được thì em đánh lại.”

“Lát nói sau, người ta nói no cơm rửng mỡ, chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Cung Triệt vẫn chăm chú xem TV, mặt tỉnh bơ nói.

Xiii. Ninh Tiểu Thuần trong lòng khinh bỉ anh dữ dội, nhưng cũng chỉ dám khinh bỉ trong lòng mà thôi, nói ra thành lời, cô chỉ có nước chết rất thảm.

“Anh ăn no chưa, em dọn xuống.”

“Ừ.”

Ninh Tiểu Thuần bê đồ ăn để vào bếp, Cung Triệt đứng lên, đến bên cửa sổ, vừa định kéo màn, khoé mắt thoáng thấy bóng đen góc dưới lầu. Anh nhìn kỹ lại, nhưng không thấy ai, là anh nhìn lầm ư? Anh nhìn hướng đó như nghĩ ngợi gì, sau đó đóng cửa sổ, kéo màn.

Anh ngồi xuống nói với Ninh Tiểu Thuần vừa từ bếp ra: “An ninh chỗ này thế nào?”

“An ninh?! Tốt mà.” Ninh Tiểu Thuần không biết sao anh hỏi vậy.

“Một mình ở nhà chú ý một chút, đừng dẫn sói vào nhà.”

Trong này không phải có con sói lớn đây sao, còn là loại rất sắc nữa kìa. Ninh Tiểu Thuần oán thăm trong bụng.

Cung Triệt thừa dịp cô phân tâm, đẩy ngã cô lên salon. Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

“Biết rồi còn hỏi.” Cung Triệt che miệng cô lại.

Anh đẩy lưỡi vào miệng cô, không ngừng quần lấy, chơi trò đuổi bắt với lưỡi cô. Sau đó dần dần rút lưỡi ra, thành thạo cuốn theo lưỡi cô. Hai người lè lưỡi, quần quýt nhau. Không cần đôi môi, cứ thế lãng mạn đẹp đẽ mà điên cuồng hôn nhau. Anh vừa dùng nụ hôn làm cô mê mẩn, vừa dùng bàn tay rảnh rang vuốt ve đường cong cô. Chỉ dùng bàn tay dẫn dắt cô, tùy lúc chú ý phản ứng, rồi làm theo ý thích của cô mà điều chỉnh động tác của mình, để đụng chạm của anh làm cô phấn khích.

Ninh Tiểu Thuần thở nặng nề, thân hình dưới sự vuốt ve của anh bắt đầu nóng lên, từng luồng điện luôn trong cơ thể. Lúc cô thoải mái, Cung Triệt rời khỏi cô, Ninh Tiểu Thuần dờ dẫm mơ màng nhìn anh.

Cung Triệt cười kì lạ, không biết từ đâu lấy ra một túi hàng, ném cho Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc cầm lên, mở ra, sợ gây người. Một mặt nạ mềm, một bộ đồ chèn ôm sát với phần áo ngực chia ra hùng dũng, một đôi giày boots, còn thêm một cây roi dài. Cô trừng mắt nhìn bộ quần áo gọi cảm trên tay, hai gò má bỗng chốc nóng ran, nhiệt độ cơ thể cứ tăng vèo vèo.

Một người đàn ông như anh ta sao lại mua thứ này...

Cung Triệt vô tội khoát tay, miễn cưỡng nói: “Không phải anh mua, mà có lần bàn chuyện làm ăn, một khách hàng quen dúi cho anh... Anh cũng muốn chơi trò mới, em mặc vào xem.”

Ninh Tiểu Thuần bối rối nhìn bộ quần áo, làm sao cô dám dày mặt mặc bộ này chứ... Bộ quần áo... dù đồ thể này...

“Nhanh lên.” Cung Triệt ra lệnh.

Quy phục dưới uy quyền của anh, Ninh Tiểu Thuần đành chậm chạp lê gót đi về phòng. Cô giữ bộ đồ, ước thử lên người, hình như là vừa. đọc truyện tại . Cô thay bộ đồ, phát hiện nó rất vừa người cô, giống như được đặc biệt may riêng cho cô. Từ ngực đến eo rồi đến đường cong khe mông hoàn toàn vừa vặn, không rộng một chỗ nào. Áo ngực có một lớp mút dày, càng làm ngực cô thêm đầy đặn, gần như muốn trồi lên. Cô mang đôi boots cao gót vào, đường cong ống chân thon dài hiện rõ không sót chút nào, mông càng thêm căng tròn.

Cô nhặt cây roi dưới đất lên, ra sức vẩy vẩy, vậy mà tiếng vụt vụt cũng phát ra. Cô gian xảo liếc cây roi, đẩy cửa đi ra.

Dựa trên ghế salon, Cung Triệt hí hí mắt, nhìn Ninh Tiểu Thuần ca ngợi: “Rất đẹp!” Ninh Tiểu Thuần đột nhiên vùng cổ tay, cây roi vút lên quất xuống salon, ngấm nghĩa vẻ mặt hoảng sợ của Cung Triệt.

“Muốn thử mùi roi không?” Ninh Tiểu Thuần đùa dai quần roi quanh cổ Cung Triệt, đôi mắt dưới mặt nạ chột lơ, chơi ác sinh can đảm, cô đưa tay nâng cằm Cung Triệt lên, ý định khiêu khích anh. Nó lệ quay ngoắt làm chủ nhân, cô phải áp bức anh! Nhưng chưa tàn cuộc vui, chưa biết là ai áp bức ai, ai khiêu khích ai...

“Ừ, Miêu Nữ đại nhân...” Đôi mắt Cung Triệt ngập ý cười, ngẩng đầu hôn trộm cô.

Ninh Tiểu Thuần nheo nheo mắt, nâng chân lên, mũi giày xoay tròn dưới háng anh, khuấy động thăng bệ của anh. Cô cảm giác nó mau chóng bùng bùng kêu gào, dừng đứng. nguồn

“Anh thích cảm giác như thế, không muốn ném mùi roi đâu.” Mắt anh cười cười nhìn cô, ra vẻ rất hưởng thụ.

“Thích bị giẫm vậy à...” Anh ta có khuynh hướng bị ngược đãi sao ta, chẳng lẽ là M như người ta nói?! Ninh Tiểu Thuần nghiêng thân trên tới trước, mũi giày giẫm hơi mạnh một chút.

Cung Triệt cảm thấy hơi đau, nhưng cảm giác sáng khoái nháy mắt bao phủ anh, anh nhìn đôi ngực trắng của cô nảy lên, căng tràn hấp dẫn, ham muốn của anh lập tức tăng vọt.

“Anh nhìn cái gì?” Ninh Tiểu Thuần cuộn roi trên cổ anh, kéo đầu anh lại gần cô. Có thể do cuộn roi mạnh tay mà cổ Cung Triệt có một vết đỏ ửng. Ninh Tiểu Thuần run rẩy trong lòng, làm sao bây giờ, cô gây thương tích cho tổng giám đốc đại nhân cao quý rồi. Nhưng cô nhìn xuống thấy Cung Triệt chả có tí cảm giác đau đớn nào, cũng không mắng cô, cô liền yên tâm.

Cung Triệt lộ ra nụ cười tà ác, vì cô kéo gần khoảng cách hai người, anh liền nhân tiện hôn lên ngực cô, đặc ý nói: “Anh đang nhìn vú Miêu Nữ đại nhân này...”

Ninh Tiểu Thuần đến cùng vẫn là tu hành kém cỏi, đỏ bừng mặt, cô thẹn quá hoá giận, thất roi trước cổ anh, ra vẻ muốn siết chết anh luôn.

“Anh không nhìn nữa, anh nhắm mắt rồi nó là được...” Cung Triệt nhắm mắt lại, vẻ mặt lưu manh, làm như muốn sờ vú cô. Ninh Tiểu Thuần không kịp suy nghĩ, vung tay lên, ngọn roi vụt xuống, giáng mạnh lên người Cung Triệt.

Tiếng roi rít lên trong không gian mờ ám, vang dội. Hai người đều ngây ngẩn cả người, không ai nhúc nhích, bốn mắt nhìn nhau.

Toi rồi! Ninh Tiểu Thuần chỉ nghĩ ra được chữ này...

29. Chương 29: Trừng Phạt Giới Tính

Cơn đau lan truyền trên cơ thể, Cung Triệt chịu đau nhứt nhứt, môi mím thành một đường. Từ khi nào có người dám đối xử với anh thế này, con bé này thật không biết sống chết, xuống tay nặng đến thế! Anh nhìn Ninh Tiểu Thuần sợ tới mức kinh ngạc ngây người, nhìn cặp mắt sợ hãi của cô, miệng anh nhếch nhẹ, mắt loé lên, dùng khí thế sét đánh đẩy ngã Ninh Tiểu Thuần lên salon.

“Á...” Ninh Tiểu Thuần giật nảy mình, ngửa đầu nhìn Cung Triệt, trong lòng thấp thỏm âu lo, vẫn cảm giác anh đang phần nộ.

Cung Triệt không nói không rằng, cúi đầu nắm áo nửa ngực trên người cô, kéo một cái, cặp ngực trắng bật ra, anh cúi đầu cắn một bên đầu vú, rồi liên tục bú mút, đầu vú mềm nhanh chóng dựng đứng. Nụ hôn của anh đột nhiên trở nên cuồng bạo, răng cắn vào đầu vú, mặc sức lôi kéo, các giác quan của cô căng ra, khoái cảm chạy rần rật trong người. Cảm giác đau đớn cùng khoái cảm dồn dập va chạm, toé ra tia lửa dục vọng.

Tay Cung Triệt luồn ra sau lưng cô, kéo dây kéo xuống, kéo thẳng đến khe mông, tay anh tiện thể chui vào mông, mạnh mẽ bóp ngắt đôi mông săn chắc. Bộ đồ chen bị cởi hết, trên người Ninh Tiểu Thuần chỉ còn một cái quần lót và đôi giày boots cao gót. Ngón tay anh luồn vào mép quần, xé mạnh, đường chỉ toạc ra, quần lót nguyên vẹn rách bươm thành mấy mảnh.

“Anh, anh xé nát quần lót của em...” Ninh Tiểu Thuần tức giận nhìn anh. Anh cắn vành tai cô, khẽ nói: “Lần sau mua quần chữ T mặc!!!” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Nè, anh...” Ninh Tiểu Thuần không biết nói sao với anh. Tầm mắt Cung Triệt khoá chặt nơi chốn hồng hào, cửa mình vì cô kích động mà run nhẹ nhẹ, chất dịch thấm ướt đầm cổ. Anh không nén nổi giờ tay, áp lên vườn hoa bí mật.

“Không, đừng đụng... Ừm...” Ninh Tiểu Thuần chịu không nổi, rên rỉ.

Cung Triệt nâng mông cô lên, để cô nằm thẳng xuống salon, kéo hai chân cô gác lên vai anh, cởi áo tắm, vật đàn ông dưới háng đã dựng đứng, tràn trề sức lực. Anh hạ eo một cái, nháy mắt chìm vào lối vào ướt át của cô.

“A...” Cô rên rỉ dưới tốc độ di chuyển của anh, anh ra sức đưa đẩy, tiếng va chạm tạo ra âm thanh giao hoan mê người. Anh mỗi lần đều đâm vào chỗ sâu nhất, tựa như trả mối thù cô vừa đánh anh khi nãy, ra vào vừa nhanh vừa mạnh, không lâu sau, cô đạt cực khoái, toàn thân kiệt sức, đầu óc trống rỗng.

Anh vừa đưa đẩy, vừa giơ tay ôm bầu ngực cô, ấn xuống trên bầu ngực trắng dấu vết của riêng anh. Anh liếm núm vú cô, từ từ quay tròn, nhẹ nhàng từ tốn, làm cô nhột nhạo, trong người khó chịu như bị kiến cắn.

Anh nhìn ánh mắt mơ màng, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của cô, thoáng cười, miệng ngậm núm vú cô như đứa trẻ bú mẹ, ra sức mút đầu vú cô.

“A, a, đừng làm vậy...” Ninh Tiểu Thuần chịu không nổi, đầu vú thật ngứa ngáy, muốn đẩy anh ra nhưng lại nuốt tiếc. Nửa thân dưới bị va chạm mãnh liệt, từng đợt từng đợt khoái cảm đánh úp trong bụng, thịt da cả người cô ửng hồng, mồ hôi đổ đầm đìa, nói không nên lời.

Anh vịn eo cô, đẩy vào liên tục. “A a...” Cô say sưa, tận tình buông thả giác quan toàn bộ cơ thể, cô theo anh sa vào sướng khoái nhục dục, để mặc tình dục dẫn dắt cô lại một lần rồi một lần lên đỉnh. Vách tường non mềm rung động không ngừng hút chặt của anh, khiến anh cực kì sung sướng, cổ họng anh gừ gừ, đến khi không chịu được nữa, mới thoả sức phóng thích ham muốn của mình.

Cung Triệt thở hổn hển đề lên người Ninh Tiểu Thuần, nói bằng giọng khàn khàn: “Em nhìn vết roi trên người anh đi, thấy mà giật mình.” Anh chỉ vết roi trên eo bảo cô xem.

Một lần roi vất ngang eo anh, dường như rỉ tí máu. Ninh Tiểu Thuần đưa ngón tay chạm nhẹ vào nó, thì nghe Cung Triệt hít một hơi, sau đó đẩy tay cô ra không cho đụng vào.

“Em xin lỗi, em không biết đến mức đó. Em lấy thuốc bôi cho anh.” Ninh Tiểu Thuần tự biết sai, đành chủ động xin lỗi, xin được khoan hồng.

Nhưng Cung Triệt chỉ trượt khỏi người cô, nghiêng người nằm trên salon, không nói câu nào. Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng leo xuống, chạy đi lấy hòm thuốc.

Thuốc thoa mát lạnh xức vào chỗ vết roi, đau đớn giảm bớt, cảm giác lành lạnh thật thoải mái. Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần xức thuốc rất cẩn thận, ý cười tràn ngập trong mắt, lại chớp mắt làm tan ý cười, thay bằng bộ mặt nghiêm túc đáng ghét. Anh kéo Ninh Tiểu Thuần, nói: “Khỏi xức.”

“A, không được đâu.” Ninh Tiểu Thuần không muốn vết thương này để lại sẹo, nếu không cô càng tội lỗi chồng chất.

Cung Triệt nghiêm mặt, kéo ôm cô vào lòng: “Xức hay không xức cũng như nhau, đã xảy ra rồi, em muốn bồi thường anh thế nào?”

“Ờ, vậy anh muốn em làm sao?” Ninh Tiểu Thuần không đủ không khí để thở.

“Thế...” Cung Triệt cười quỷ quyệt, chỉ tay vào ngực cô, rồi chỉ vào thằng nhỏ của anh. Mặt Ninh Tiểu Thuần nháy mắt xám xịt, cô hiểu ngay anh muốn cô làm gì.

“Em, em... làm vậy, không tốt đâu...” Cô xoắn hai bàn tay, không biết trả lời thế nào. Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, vẻ không vui thể hiện rất rõ ràng. đọc truyện tại . Anh cười hung ác, nhặt cây roi dưới đất lên, nói: “Thế thì vậy đi, mười roi đổi một roi, sao nào?” Anh quát roi, tiếng vun vút vang lên, Ninh Tiểu Thuần tự nhiên run rẩy.

Như vậy, sẽ rất đau... Ninh Tiểu Thuần rơi lệ trong lòng. Hừ, có gì đáng sợ đâu, không phải chỉ dùng ngực kẹp cái đó của anh chà tới chà lui để anh thoả mãn sao. Làm nhanh là được, cô cũng không phải bị đánh đau. Vì thế, cô miễn cưỡng đi đến, nói: “Anh đứng lên đi.”

Cô ngồi quỳ, nâng vú lên kẹp vật đó của anh, bắt đầu chà xát. Cô chưa từng làm việc này, chỉ dựa vào cảm giác mà chuyển động. Cô uốn éo vòng eo, lắc lư lên xuống. Chỉ chốc lát, cô cảm thấy mệt muốn chết, thật là khó khăn, thách thức cao nhĩ.

Vật đó bị kẹp giữa ngực, bắt đầu hiên ngang sừng sững, một lần nữa khôi phục sinh lực. Cung Triệt nhìn Ninh Tiểu Thuần kẹp của anh ở giữa khe ngực rồi chà lên xuống, rồi nhìn khuôn mặt như say của cô, nghe tiếng thở dốc êm ái, mà cảm thấy chìm đắm.

Anh thấy động tác của Ninh Tiểu Thuần chậm dần, đoán cô đã mệt, anh nhận công việc của cô, lấy vật nam tính chà xát bên ngoài ngực cô, khơi lên run rẩy nơi cô. Anh được voi đòi tiên, lấy vật đó áp lên đầu vú khiêu khích, từng cơn tê dại truyền khắp thân, đầu vú cô đứng sừng lên.

Ninh Tiểu Thuần đỏ ửng mặt mày, quay đầu, không nhìn ngó gì anh. Anh cười cười, đành phải dùng tay đề ngực cô kẹp chặt vật của mình rồi cọ sát. Anh vừa đẩy đưa trong cặp ngực đầy đặn hấp dẫn của cô, vừa đề chặt ngực cô, liên tục xoa nắn, liên tục làm ngực cô ép thẳng bé, khơi lên dục vọng của mình. Khe ngực này dễ khiến cho đàn ông lên đỉnh vô cùng, ngoài nhu cầu thoả mãn tâm lý, chủ yếu nhất vẫn là kích thích thị giác.

Vật đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng sừng sững, người anh run rẩy, tinh dịch sền sệt như núi lửa bùng nổ bắn ra, dính đầy trên ngực Ninh Tiểu Thuần. Anh cuối cùng cũng thoả mãn dựa vào người Ninh Tiểu

Thuần. Hai người lẳng lặng dựa vào nhau, không nói lời nào, cảm nhận âm áp của nhau, lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Đêm, yên tĩnh khôn cùng. Những ánh sao nhỏ loé tắt trên bầu trời xanh sẫm, như đang nhảy múa trên tấm thảm màu xanh. Gió thổi vào hàng cây ven đường, xào xạc xào xạc nhịp nhàng. Tiếng dế núp trong cỏ kêu không dứt. Những âm thanh đó xen vào nhau thành một khúc nhạc thú vị, khiến người nghe vui vẻ sáng khoái như đi vào thế giới đồng thoại thần bí.

30. Chương 30: Tươi Mơn Mỡn Thổ Lộ

Ninh Tiểu Thuần mặc đồ công sở lịch sự, tay cầm túi công văn, đứng trước khách sạn thương vụ ở trung tâm thành phố. Vì Cung Triệt có cuộc họp quan trọng, cô đành một mình đến tìm Hồ tổng của lựa Thịnh gia. Hồ tổng xuống miền Nam bàn chuyện làm ăn, nên ở trong khách sạn thương vụ này, Ninh Tiểu Thuần vừa bước vào đã bị đại sảnh lộng lẫy làm hoa mắt. Cô thăm chốc lười, cuộc sống của xã hội thượng lưu thật dễ khiến người ta sa ngã.

Cô đứng trước bản chỉ dẫn rồi bước đến chỗ thang máy. Trong thang máy ngoài cô ra, còn một cô nữ sinh xinh đẹp. Cô bé mặc váy dài màu xanh biển, tóc đen nhánh dài đến lưng gọn gàng, khiến cô bé càng thêm xinh đẹp. Hai mắt rất to, thể hiện sự thông minh, khuôn mặt trái xoan không son phấn trông rất xinh đẹp. Ninh Tiểu Thuần không kiềm được nhìn lên mấy lần. Thang máy dừng lại, hai người cùng bước ra. Ninh Tiểu Thuần yên lặng đi sát sau lưng cô bé, ai ngờ hai người đều dừng trước phòng 701, Ninh Tiểu Thuần chớp mắt mấy cái, nhìn kỹ mình không lộn phòng. Vậy ra cô bé cũng tới tìm Hồ tổng?

Cô gái quay đầu nhìn Ninh Tiểu Thuần, cặp mắt to nhìn sắc bén, Ninh Tiểu Thuần chợt cảm thấy không được tự nhiên, cô gật đầu mỉm cười, sau đó nhấn chuông cửa. Mới ấn chuông, cửa phòng đã mở ra, Ngô Kỳ Vũ mặc thường phục xuất hiện trước cửa. Anh ta thấy Ninh Tiểu Thuần, vẻ vui mừng không cần nói cũng thấy, vừa định mở miệng chào hỏi, thì một cô gái sau lưng Ninh Tiểu Thuần nhảy ra, bổ nhào vào anh. Ngô Kỳ Vũ hoảng hồn, lật đật ôm chụp lại, nhìn rõ mặt cô, nhú mày nói: “Khụ, Dương Vi, chú ý một chút, có khách ở đây, đừng nhảy nhót suốt ngày như vậy.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn thoáng cô gái tên Dương Vi, vừa rồi cô bé trong thang máy cho người ta cảm giác nhu mì, còn bây giờ cô bé lại cho cảm giác trái ngược hẳn. Tay cô bé móc vào khuỷu tay Ngô Kỳ Vũ, tỏ rõ “Anh ấy là của tôi, đừng hòng ai dòm ngó.” Ninh Tiểu Thuần cảm thấy thật buồn cười, cô mỉm cười với Ngô Kỳ Vũ: “Xin chào, tôi tới tìm Hồ tổng.”

Ngô Kỳ Vũ không thoát khỏi tay Dương Vi, đành nghiêng người, dùng cánh tay không bị bám còn lại ra dấu mời vào. Ninh Tiểu Thuần thoải mái đi vào, ngồi trên salon chờ Hồ tổng. Ngô Kỳ Vũ bỏ mặc Dương Vi, bưng trà mời Ninh Tiểu Thuần. Anh ta ngồi xuống đối diện, nói: “Cô Ninh, vừa nãy là cháu gái Hồ tổng, chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè, cô đừng hiểu lầm.”

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy buồn cười, quan hệ của họ ra sao liên quan gì đến cô, càng không cần giải thích với cô. Cô thần nhiên cười: “Anh Ngô không cần giải thích với tôi.” Ngô Kỳ Vũ vừa muốn nói gì đó, thì Hồ tổng ra tới, cười hì hì bảo: “Cô Ninh đến mà tôi không tiếp đón đàng hoàng.”

Ninh Tiểu Thuần vội vàng đứng lên, nói: “Hồ tổng khách sáo rồi,” nói rồi vươn tay bắt tay với Hồ tổng. Khi Hồ tổng ngồi xuống, cô lấy giấy tờ trong túi ra: “Hồ tổng, đây là kế hoạch sơ bộ của Hoàn Nghệ chúng tôi, mời ông xem.” “Được. Tiểu Ngô, cậu lấy bánh mời cô Ninh đi, đừng ngồi ngẩn ra đó.” Hồ tổng không vui nhìn Ngô Kỳ Vũ.

“Vâng.” Ngô Kỳ Vũ đành phải đi lấy. Ninh Tiểu Thuần ngượng ngùng nói: “Xin đừng khách sáo như thế, tôi tới là vì công việc.”

“Không sao, cô lại đây, giải thích chỗ này giùm tôi một chút.” Hồ tổng chỉ vào bản kế hoạch nói. “Vâng.” Ninh Tiểu Thuần đi qua, nghiêm túc giải thích.

Ngô Kỳ Vũ bưng bánh lên, bên cạnh còn đeo thêm Dương Vi. Hồ tổng hí hóp mắt, nói ngay: “Vi Vi, con về phòng mau, chúng tôi đang làm việc.”

Dương Vi trề môi: “Cậu à, con muốn anh Kỳ Vũ đi dạo với con, được không cậu? Dù sao bây giờ anh ấy cũng chả có việc gì.”

“Dương Vi, anh bận lắm, em đi một mình đi.” Ngô Kỳ Vũ bực mình hạ giọng nói với cô. “Em không biết đâu, em muốn anh đi với em à.” Dương Vi tính tình tiểu thư không sửa nổi.

“Con còn ngang bướng, thì về Đông Bắc ngay cho cậu!” Hồ tổng tức giận, chỉ ra cửa mắng, “Con không về phòng thì đi ra ngoài ngay đi.”

Dương Vi giậm chân, hừ một tiếng, hung hăng liếc Ninh Tiểu Thuần, chạy về phòng đóng cửa lại. Cô ghét người khách không mời mà đến này!!

Hồ tổng quay lại, cười cười: “Để cô Ninh chê cười rồi, đứa cháu này của tôi chiều riết sinh hư. Tiểu Ngô,” ông quay đầu nói với Ngô Kỳ Vũ, “Cậu cũng đừng cưng chiều nó quá, sau này hai đứa cưới nhau, nó càng thêm hồng hách, sẽ đề đầu cưới cổ cậu đó.”

“Hồ tổng, ông đừng nói lung tung. Tôi với Dương Vi chỉ là bạn.” Ngô Kỳ Vũ nói với Hồ tổng, nhưng mắt lại nhìn Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng cúi đầu, tránh né ánh mắt anh ta.

“Nhóc con có ý với cậu đó, hai đứa quen nhau chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cậu không cần thẹn thùng, ha ha.” Hồ tổng cười sang sảng.

Ninh Tiểu Thuần nhìn thái độ Hồ tổng, đoán chừng ông sẽ vui nếu họ thành đôi. Chàng trai tương lai xán lạn nha.

Quay qua quay lại bàn bạc kế hoạch đã hết buổi sớm, cuối cùng rồi cũng xong. Ninh Tiểu Thuần đứng dậy, lễ phép chào: “Hồ tổng, tôi về sửa lại đôi chỗ, xin phép.”

“Cô Ninh ở lại ăn cơm luôn đi.” Hồ tổng mời mọc. doc truyện tại . “Thôi ạ, cảm ơn Hồ tổng.” Ninh Tiểu Thuần không dám ở lại ăn chung với họ. Có một đại tiểu thư được nuông chiều là quá rồi, thêm một Ngô Kỳ Vũ nhìn chăm chăm cô, làm sao cô ăn uống thoải mái được.

“Vậy tiểu Ngô tiễn cô Ninh về đi, cô đừng từ chối nữa.” Hồ tổng đã nói đến vậy, cô sao dám cãi lời. Cô chỉ gật đầu với Ngô Kỳ Vũ: “Vây làm phiền anh Ngô.”

Hai người cùng đi thang máy xuống lầu, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, không khí im lặng kì dị lan tràn. Ngô Kỳ Vũ ngược lên nhìn Ninh Tiểu Thuần: “Tôi mời cô ăn cơm.”

“A... Anh Ngô không cần khách sáo, tôi về công ty còn có việc.” Ninh Tiểu Thuần khéo léo từ chối.

Ngô Kỳ Vũ tỏ ra thất vọng, ánh mắt anh lấp lánh, nói áp úng: “Chẳng lẽ, em không hiểu ý tôi?”

Cuối cùng cũng nói thẳng rồi sao?! Ninh Tiểu Thuần đôi chút luống cuống. Cô thở dài, nói: “Anh Ngô có ý gì với tôi sao, tôi không hiểu?” Cứ giả ngốc tiếp.

“Anh, anh thích em...” Ngô Kỳ Vũ đột nhiên nắm tay cô, bắt cô nhìn anh, “Từ lần đầu tiên ở khách sạn quốc tế được gặp em, anh đã thích em rồi.”

Khiếp sợ, dờ dẫm. Ninh Tiểu Thuần không tưởng tượng nổi nhìn anh. Chỉ mới gặp một lần, lúc đó họ không nói chuyện với nhau, anh ta sao lại vừa gặp đã yêu cô chứ. Ồi, gặp tình sét đánh kì lạ rồi!

“Dáng vẻ em uống rượu rất quyến rũ, mặt đỏ hồng, mắt long lanh như có nước, khiến anh mê mẩn.” Ngô Kỳ Vũ cố lấy can đảm nói, “Làm bạn gái anh đi...”

Cửa thang máy mở ra, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng gạt tay anh ta ra, đi ra khỏi thang máy. Ngô Kỳ Vũ nhanh chóng theo sát, anh vừa đi vừa hạ giọng: “Cô Ninh, em bằng lòng không?”

Cô không bằng lòng!! Ninh Tiểu Thuần nói thầm trong bụng. Cô không muốn vướng vào mối quan hệ tay ba rối rắm nữa, dù cô độc thân, nhưng nhớ đến Dương Vi được nuông chiều lại thấy nhức đầu, càng không phải nói, cô có bạn trai, còn thêm, ừm, còn thêm một nhân tình...

“Xin lỗi, tôi có người yêu rồi.” Năm nay là năm đào hoa thối tha mà, Ninh Tiểu Thuần nghĩ thầm.

“Người đó Cung tổng đúng không?” Ngô Kỳ Vũ không cam tâm.

Gì chứ?! Ninh Tiểu Thuần lấp bắp kinh hãi, sao anh ta lại hỏi Cung Triệt? “Không phải, không phải.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng xua tay.

“Không phải anh ta, vậy là ai. Mỗi lần anh ta xuất hiện, ánh mắt em đều dán lên người anh ta, trong mắt không chứa nổi ai khác.” Ngô Kỳ Vũ không cho cô biện bạch.

Ninh Tiểu Thuần thiếu chút nữa sặc nước miếng, đồ ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy. “Tôi có bạn trai rồi, chúng tôi quen nhau đã hai năm.” Ninh Tiểu Thuần thành thật, “Xin anh Ngô đừng lãng phí thời gian với tôi, người anh nên quan tâm là cô Dương kia. Tôi về trước, anh không cần tiễn tôi.”

“Anh với cô ấy không có tình yêu nam nữ. Anh không có cơ hội thật sao?” Ngô Kỳ Vũ bước lên giữ chặt Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần lảng lảng bỏ tay anh ta ra, cười có lỗi, “Xin lỗi.” Rồi bước nhanh ra sảnh khách sạn. Ngô Kỳ Vũ không đuổi theo, đứng đó nhìn bóng lưng Ninh Tiểu Thuần xa dần. tại

Rời khách sạn, Ninh Tiểu Thuần ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm, thở một hơi thật dài. Chuyện này thế đã xong chưa nhỉ?!

31. Chương 31: Tình Hình Nguy Cấp

Ninh Tiểu Thuần ăn cơm trưa, chiều chạy về công ty làm việc. Cô đang ngồi trước màn hình máy tính, chợt nhận điện thoại nội bộ của Cung Triệt, đầu dây kia Cung Triệt nói: “Em call ngay Cố Minh Vũ đến phòng anh, liền, lập tức.” Nói xong cúp máy. Ninh Tiểu Thuần sợ đến mức rơi luôn điện thoại, có vẻ Cung Triệt đang nổi cơn thịnh nộ, tính tình nóng nảy, cô có thể tưởng tượng cả người anh tản ra hơi thở nguy hiểm, người nào muốn sống chờ đến gần.

Cô nhanh chóng bấm số gọi Cố Minh Vũ, ai ngờ đợi một hồi không ai nghe. Cô sợ lửa giận của Cung Triệt sẽ cháy lan qua mình, đành phải tự mình xuống dưới lầu tìm Cố Minh Vũ. Ai ngờ cũng trống không, Cố Minh Vũ không ở phòng anh ta, hỏi thăm mới biết anh ta đến phòng tài vụ, Ninh Tiểu Thuần đành xuống phòng tài vụ tìm. Anh ta đang cùng “bà cô già” trưởng phòng Lý bàn bạc công việc, Ninh Tiểu Thuần bất chấp khó khăn đi tới, nói: “Giám đốc, tổng giám đốc tìm anh, gấp lắm.”

Cố Minh Vũ ngẩng lên nhìn Ninh Tiểu Thuần vì chạy khắp nơi mà mồ hôi, lịch sự lấy khăn ra đưa cô, “Tôi biết rồi, cô lau mồ hôi đi.” Ninh Tiểu Thuần sao dám nhận khăn anh ta đưa, bà cô già ở bên cạnh như hờ hững, cô khoát tay: “Cám ơn giám đốc, tôi có khăn rồi.”

Cố Minh Vũ đành rút lại, đứng lên đi ra. Ninh Tiểu Thuần lau mồ hôi, gật đầu chào bà cô già rồi đuổi theo Cố Minh Vũ. Cô dè dặt nói với Cố Minh Vũ: “Giám đốc, tổng giám đốc hình như đang giận lắm, anh biết có chuyện gì không?”

Cố Minh Vũ ngẩn người, lòng chợt dậy lên nỗi bất an, nhưng anh vẫn cười thân thiện, “Tôi cũng không biết.” Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, đành phải yên lặng đi theo sau anh.

Về lại văn phòng tổng giám đốc, Ninh Tiểu Thuần thấy Cố Minh Vũ vào phòng Cung Triệt, một cánh cửa, ngăn cách hoàn toàn bên trong và bên ngoài. Cô lên đến gần, ép tai lên cửa nghe ngóng, nhưng không nghe được gì. Kỹ thuật cách âm tốt quá trời! Cô đành ỉu xiu về bàn làm việc.

Cố Minh Vũ vừa vào thấy Cung Triệt mặt mày u ám ngồi sau bàn, anh ta bước đến hỏi: “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Chuyện tốt cậu làm đấy!” Cung Triệt nhấc tay ném tập hồ sơ qua, ngã dựa vào ghế, ánh mắt sắc bén nhìn Cố Minh Vũ.

Cố Minh Vũ nhanh nhẹn cầm lên xem, sắc mặt ngày càng tệ, anh đóng lại, “Tổng giám đốc, tôi...”

Cung Triệt ngắt ngang lời anh: “Đừng nói câu xin lỗi vô nghĩa với tôi, hạng mục Thanh Đảo, Hoàn Nghệ bỏ ra bao nhiêu tiền của và nhân công, cậu cũng đã biết. Tôi giao hạng mục này cho cậu phụ trách, mà bây giờ lại sai sót đến thế này.”

“Tổng giám đốc, là sai lầm của tôi. Tôi lập tức xử lý, giảm thiểu hết mức tổn thất cho Hoàn Nghệ.” Cố Minh Vũ nắm chặt tay, nghiêm túc nói. Anh muốn sửa chữa ngay lập tức.

Cung Triệt xoa xoa ấn đường: “Ngự Hoa hiện giờ luôn đoạt việc làm ăn của Hoàn Nghệ, từng bước tiếp cận, chúng ta phải dồn hết sức, làm tốt 100%, không để người khác mượn cớ.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Cố Minh Vũ nói.

“Cậu đi giải quyết đi, đừng để tôi thất vọng. Tôi biết cậu có năng lực, hi vọng tôi không nhìn lầm người.” Câu cuối cùng Cung Triệt còn nhấn mạnh.

“Xin tổng giám đốc yên tâm.” Cố Minh Vũ nói xong, gật đầu chào Cung Triệt.

Cung Triệt dời ghế đến cửa sổ sát đất, ánh nắng chiều xuyên qua thủy tinh trong suốt khúc xạ vào trong, dịu dàng chiếu lên người anh, anh nhắm mắt đưa tay xoa xoa ấn đường.

Khi anh biết công trình Thanh Đảo có sai sót, còn nhận được tin tức về mối quan hệ của Cố Minh Vũ. Ngự Hoa trước kia luôn đứng sau Hoàn Nghệ, nhưng từ khi tổng giám đốc mới đảm nhiệm, dưới sự dẫn dắt của người mới, Ngự Hoa liên tăng trưởng vượt bậc, trở thành đối thủ cạnh tranh cực mạnh của Hoàn Nghệ. Gần đây Cố Minh Vũ còn qua lại với nhân viên cấp cao của Ngự Hoa, Cố Minh Vũ là bạn bè cùng phần dẫu của anh, cũng có thể coi là trợ thủ đắc lực của anh, nếu anh ta bị lấy đi, Hoàn Nghệ mất đi một tướng tài, hậu quả khó lường.

Lần này công trình Thanh Đảo có sơ suất, không biết là bất trắc hay cố tình. Bất luận thế nào, anh không thể lơ là. Phải nuôi sống mấy ngàn người trên dưới Hoàn Nghệ, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Cung Triệt quay ghế lại, nhấn điện thoại nội bộ, gọi Ninh Tiểu Thuần: “Triệu tập trưởng phòng các phòng ban cho anh, mười phút nữa họp.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Ninh Tiểu Thuần vừa định để điện thoại xuống, đầu kia bổ sung một câu, “Sau khi thông báo xong, pha ly cà phê cho anh, không bỏ đường.”

“Được ạ.”

Lúc Ninh Tiểu Thuần bưng cà phê đi vào phòng họp, Cung Triệt đang ngồi ở vị trí chủ tọa, nhíu mày, vừa lật văn kiện vừa nói chuyện. Cô đặt cà phê xuống, Cung Triệt lịch sự cảm ơn.

Cô im lặng ngồi bên cạnh ghi biên bản, nghe họ nói chuyện, mới biết một hạng mục lớn của Hoàn Nghệ xảy ra vấn đề, khó trách Cung Triệt sắc mặt khó coi đến vậy. Cô cảm thấy tinh thần anh rất kém, trong lúc họp cứ lấy tay day day ấn đường.

Lúc họp điện thoại cô rung lên mấy lần, là Lục Tử Hiên gọi tới, nhưng cô không thể đi ra ngoài nghe điện thoại được. doc truyện tại . Cuối cùng Lục Tử Hiên nhắn tin qua, bảo hôm nay có việc, không thể đón cô. Cô nhìn thoáng qua, rồi nghiêm chỉnh họp tiếp.

Cùng lúc đó, Lục Tử Hiên về sớm, lái xe vào hướng trung tâm thành phố, dừng trước một công ty. Hắn nhìn bảng hiệu ngoài cửa “Công ty điều tra Lợi Phong”, nhanh nhẹn bước vào.

“Xin chào anh. Thám tử chuyên nghiệp của Lợi Phong sẽ tìm ra chân tướng anh muốn, chúng tôi chỉ nói chuyện bằng chứng cứ. Xin hỏi anh muốn điều tra việc gì?” Một gã đàn ông đẩy đẩy mắt kính ngồi sau bàn, chuyên nghiệp nói.

Lục Tử Hiên lấy hai tấm hình trong túi ra, để trước mặt gã ta: “Hắn và cô ta.”

Gã đàn ông cầm tấm hình lên, là trai đẹp gái xinh, hơn nữa người đàn ông trong tấm hình có hơi quen quen. Rất giống công ty gia đình mà TV đã đưa tin, Cung Triệt tổng giám đốc Hoàn Nghệ?! Nhưng dựa vào đạo

đức nghề nghiệp, gã ta không hỏi gì nhiều, mà hỏi yêu cầu điều tra rồi làm hợp đồng đưa Lục Tử Hiên kí tên.

Lục Tử Hiên vung bút, kí tên mình, sau đó nói: “Hi vọng anh mau chóng tìm ra.”

“Vâng, chúng tôi biết rồi.” Gã đó cười cười tiễn Lục Tử Hiên ra cửa.

Lục Tử Hiên ngồi vào xe, nhìn công ty điều tra, nghĩ thầm, chân tướng sẽ nhanh hiện ra thôi.

Đêm đó vì công ty có chuyện gấp, hắn đưa Ninh Tiểu Thuần về nhà trọ rồi đi, sau khi giải quyết xong việc thì lái xe quay lại nhà trọ, lại bất ngờ thấy trong phòng có đàn ông. Vì trời tối với khoảng cách khá xa, nên hắn không thấy rõ mặt mũi người đàn ông đó, nhưng cảm thấy thân hình rất giống Cung Triệt, vì thế lòng nghi ngờ nổi lên. tại

Hắn điều tra lâu như vậy mà không có kết quả, vậy chỉ còn cách tìm thám tử chuyên nghiệp tìm giúp hắn.

32. Chương 32: Mạng Hay Thể Diện?

Vì sai sót trong hạng mục Thanh Đảo hơn nữa còn làm dự án lựa Thịnh gia, toàn bộ nhân viên đều bận rộn, Ninh Tiểu Thuần đã tăng ca liên tục ba ngày. Nhưng hôm nay có điều lạ lùng là, Cung Triệt vẫn chưa đi làm. Cô không biết anh vì sao không đến, là trợ lý cô không dám hỏi chuyện của tổng giám đốc, nhưng có một số giấy tờ cần anh kí gấp, cực chẳng đã, Ninh Tiểu Thuần đành bấm điện thoại gọi anh.

Một hồi lâu điện thoại mới có người bắt, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng nói: “Chào tổng giám đốc, em là Ninh Tiểu Thuần có số giấy tờ cần chữ ký của anh.”

“Khụ khụ, giờ anh ở nhà, em mang tới đi.” Giọng Cung Triệt khà khà.

“Anh không sao chứ?!” Ninh Tiểu Thuần cảm thấy giọng anh như bị cảm, nên lên tiếng hỏi.

“Ừ, cảm... Em mang tới đi, nhớ địa chỉ không?” Giọng nói vô cùng yếu ớt.

“Ừm, nhớ.” Cô đã đến đó một lần, sức nhớ cô hỏi: “Anh uống thuốc chưa?”

“Khụ, em đến đây đi.” Anh nói xong rồi cúp điện thoại.

Ninh Tiểu Thuần nhìn chằm chằm điện thoại, chợt nhớ anh từng nói không thích mùi thuốc bắc, chẳng lẽ anh ghét uống thuốc, sợ uống thuốc ư?! Ninh Tiểu Thuần như tóm được điểm yếu của anh, bỗng bật cười. Nhưng nhớ tới chuyện quan trọng phải làm, liền vội vàng cầm giấy tờ với túi xách xuống lầu.

Cô đón một chiếc taxi, có thể thanh toán lại tiền xe, chẳng đại gì đi xe buýt ệt. Lúc đi ngang tiệm thuốc, cô gọi tài xế dừng xe lại, xuống xe mua thuốc. Thuốc cảm, siro trị ho, thuốc hạ sốt đầy đủ mọi thứ, còn mua thêm túi chườm đá.

Nơi Cung Triệt ở nằm trong khu sang trọng nhất thành phố, cảnh quang tuyệt đẹp, giao thông thuận tiện, có người gác cổng, tuần tra, giám sát thiết bị phương tiện rất tốt, Ninh Tiểu Thuần đi qua vô vàn trạm kiểm soát, còn phải gọi điện xác nhận với Cung Triệt mới được vào. Cung Triệt ở lầu 9, Ninh Tiểu Thuần ôm một đống đồ linh kinh đứng đợi thang máy. Chỗ này có bốn cái thang máy, nhưng kì lạ là chỉ có một cái hoạt động.

Một người đàn ông mặc bộ đồ bảo hộ lao động màu xanh bước tới nói: “Cô ơi, thang máy bị trục trặc, chúng tôi chuẩn bị bảo trì định kì toàn bộ, cô lên mau đi, lúc xuống có lẽ cô phải đi thang bộ giùm. Xin cô đừng phiền vì bất tiện này.”

“À, cảm ơn.” Thang máy đến, Ninh Tiểu Thuần nhanh đi vào. Cung Triệt ở lầu 9 lận đó, cô mang giày cao gót đi xuống, vậy không phải chân cô hứng chịu hết sao? Cô nhất định mau chóng bắt Cung Triệt kí tên sau đó ra về trước khi người ta sửa thang máy mới được.

Ninh Tiểu Thuần đứng trước nhà Cung Triệt nhấn chuông, một hồi lâu sau mới nghe tiếng dép bên trong đi ra mở cửa, cửa mở ra, cô ngược lên chào, đập vào mắt là khuôn mặt tái nhợt. Cung Triệt mặc đồ ở nhà, dáng vẻ thoải mái, có phong cách, nếu bỏ qua vầng trán nhăn nhó với đôi môi mím chặt, thì càng tuyệt vời. Anh nghiêng người để Ninh Tiểu Thuần vào nhà, sau đó đi đến quầy bar, “Muốn uống gì?”

“Không cần...” Ninh Tiểu Thuần đáp, cô phải nhanh nhanh đi về. Nguồn tại

Nhà Cung Triệt thiết kế rất đơn giản, hết sức nam tính. Trong tủ rượu sau quầy bar để đủ kiểu chai rượu. Cung Triệt không màng lời cô nói, tự động rót cho cô một ly, vừa định xoay người, bỗng thấy choáng váng đầu óc, anh vội vịn mặt bàn, dựa người vào quầy bar, ly cầm trong tay rơi xuống, rơi lên quầy bar kêu loảng xoảng, nước chảy ra làm ướt áo sơ mi anh.

Ninh Tiểu Thuần quay đầu liền thấy anh khốn khổ ở quầy bar, cô chạy nhanh tới, đỡ Cung Triệt, lại bị cánh tay nóng hổi của anh làm hết hồn. Anh đổ đầy mồ hôi, môi mím lại, cô lo lắng hỏi han: “Anh sao vậy?” Vừa nói vừa áp lên trán anh, nóng kinh khủng, cô nhanh chóng vừa dìu vừa kéo anh đến ghế salon ngồi. Cô lấy túi chườm đá vừa mua ra, đặt lên trán anh, “Khám bác sĩ chưa, uống thuốc chưa?”

Cung Triệt cố cười, nói: “Chưa...”

“Anh, anh...” Ninh Tiểu Thuần tức đến nghẹn lời, người này sao không biết quý trọng bản thân gì cả.

“Anh nghĩ nằm một chút là đỡ, nào ngờ bệnh càng nặng hơn...” Cung Triệt cười khổ.

Ninh Tiểu Thuần chạy đi lấy khăn ướt lau mặt cho anh hạ sốt, “Chuyển thành viêm phổi thì rắc rối, chúng ta đến bệnh viện đi, gọi 120 là được.”

Cung Triệt giữ chặt tay cô, “Mất mặt lắm...”

“Anh cần mạng hay cần thể diện hả?” Ninh Tiểu Thuần hết cách.

“Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng thể diện không thể mất.” Cung Triệt cười cười.

Ninh Tiểu Thuần trừng mắt nhìn anh một cái, lúc này rồi còn có tâm trạng đùa giỡn được. Cô chợt nhớ một chuyện, thang máy không phải được sửa sao, nếu gọi 120, nhân viên y tế với cánh cứu thương sao lên đây được?

“Anh đứng lên được không? Giờ em gọi 120, sau đó chúng ta xuống dưới đợi, nhanh một chút. Vì thang máy không dùng được, nên chúng ta phải đi thang bộ.” Ninh Tiểu Thuần nói rồi đỡ anh đứng dậy.

“Đây là lầu 9.” Cung Triệt cười yếu ớt, “Mà chắc anh cũng đi không nổi nữa.”

“Vậy hàng xóm có ai không, đứng rồi, gọi bảo vệ cũng được. Anh chờ chút, em đi xuống nhờ họ lên giúp.”

Ninh Tiểu Thuần bật người, chuẩn bị lao ra cửa, thì bị một bàn tay nóng hổi giữ lại, Cung Triệt nói: “Không cần...”

“Anh lúc này mà còn quan tâm mặt mũi nữa sao?” Ninh Tiểu Thuần gỡ tay anh ra, anh mặt mày vui vẻ, bảo: “Ý anh là không cần gọi 120, cũng không cần nhờ bảo vệ giúp đỡ, em call giúp anh cho bác sĩ riêng đi.”

Nói sớm cho rồi, cô đỡ phải gấp gấp như vậy, “Điện thoại ở đâu?”

“Trong phòng, bác sĩ Tạ.” Anh nói xong một mắt nhắm mắt lại.

Ninh Tiểu Thuần chạy vội vào cầm điện thoại gọi, bác sĩ đến rất nhanh, là một người trung niên. Ông lau mồ hôi, nói với Cung Triệt đang nằm trên giường: “Tôi sau khi tan việc không cần tập thể dục, đến đây là được vận động à.”

Cung Triệt mở to mắt, yếu ớt nói: “Vậy tốt rồi, tiết kiệm tiền.”

“Tên nhóc này...”

“Bác sĩ, ông mau khám bệnh cho anh ấy đi, để lâu chắc bốc cháy quá.” Ninh Tiểu Thuần thúc giục vị bác sĩ đang tán gẫu.

“Được rồi, được rồi cô gái, đừng gấp.” Vị bác sĩ mỉm cười với cô, bèn khám bệnh cho Cung Triệt.

Nhờ công bác sĩ Tạ, Cung Triệt được truyền dịch, sốt cũng hạ dần, ông bảo Cung Triệt: “Có bệnh phải điều trị kịp thời, không sẽ biến thành viêm phổi thì khổ.” Nói với Cung Triệt xong quay sang trấn an Ninh Tiểu Thuần: “Cậu ta phải truyền dịch hai ngày, uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.”

Ninh Tiểu Thuần đưa bác sĩ Tạ ra cửa, lúc quay vào thấy Cung Triệt đã ngủ, xem ra không kí tên được rồi. Cô cũng không thể lập tức chạy lấy người, bỏ mặc người bệnh ở nhà một mình, lương tâm không cho phép. doc truyện tại . Nên cô ở lại nấu cháo, cho anh uống thuốc, đợi anh hạ sốt mới về.

Lúc cô từ nhà Cung Triệt đi ra, đã là chín giờ tối. Bụng kêu ục ục, cô mới phát hiện mình cơm trưa cơm chiều gì cũng chưa ăn. Người cô lúc này như nhũn ra, mệt không chịu nổi, thế này có tính là cố gắng vì công ty không đây?

33. Chương 33: Phát Hiện Jq

Cung Triệt vì bị bệnh mà ở nhà nghỉ ngơi, Ninh Tiểu Thuần phải cố ôm đồm công việc, mau chóng làm xong, không đến quấy rầy anh. Nhưng tài liệu vẫn chưa kí tên, cô đành hi sinh giờ ăn trưa, đến nhà anh lần nữa. Mua bánh mì ăn trên xe, sẽ giải quyết chuyện ăn trưa thôi.

May mà thang máy đã bảo trì xong, Ninh Tiểu Thuần không phải đi cầu thang bộ, cô mừng rỡ vào thang máy. Đứng trước cửa nhà Cung Triệt ấn chuông, qua hồi lâu cửa mới mở, Cung Triệt mặc áo ngủ hàng hiệu màu xám, tóc hơi bù xù, mắt còn ngái ngủ, rõ ràng là mới thức dậy. Nhưng tinh thần so với hôm qua thì tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn.

Ninh Tiểu Thuần quơ quơ tài liệu trên tay, nói: “Hôm qua vẫn chưa kí tên.”

“Ừ, vào đi.” Cung Triệt né qua để cô vào, sau đó đóng cửa lại.

“Anh uống thuốc chưa?” Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống ghế, thuận miệng hỏi.

“Vẫn chưa...” Cung Triệt đến quầy bar rót nước uống, sẵn tiện rót cho Ninh Tiểu Thuần một ly.

“Không uống thuốc làm sao khỏe được, em xem xem đã hạ sốt chưa?” Ninh Tiểu Thuần rất tự nhiên, áp tay lên trán Cung Triệt. Bốn mắt nhìn nhau, Ninh Tiểu Thuần thấy bóng mình hiện rõ trong đôi đồng tử sẫm màu của người đàn ông trước mặt, mắt anh tựa như hồ nước sâu, hút đi linh hồn cô.

Cung Triệt nghiêng đầu nhìn cô, ho khẽ một tiếng, đưa ly nước cho cô. Ninh Tiểu Thuần như bị điện giật, rụt phắt tay lại, mắt ngó nghiêng xung quanh, “Khụ, không nóng, hạ sốt rồi, ối...” Cô lùi ra sau mấy bước, bất cẩn thế nào đụng phải ly nước Cung Triệt đưa, nước văng lên người, làm ướt áo sơ mi.

Cung Triệt im lìm nhìn cô, rút khăn tay ra đưa. “Cám ơn.” Ninh Tiểu Thuần lau vệt lên người, cô mặc áo sơ mi trắng, bị ướt liền trở nên trong suốt. doc truyện tại . Thế này thật mắc cỡ quá...

“Đi thay đồ đi.” Cung Triệt ngồi xuống ghế, nhìn cô nói.

“Hử?” Cô làm gì có bộ nào ngoài bộ này chứ.

“Mặc đồ anh, đồ ướt đem phơi khô.” Cung Triệt nói xong cầm tài liệu trên bàn xem.

Ninh Tiểu Thuần nhìn anh một cái, rồi đi vào phòng anh. Mở tủ quần áo anh ra, bên trong đều là quần áo nhãn hiệu đắt tiền, cô xem đồ âu phục, lựa một cái áo trắng, nhìn chung quanh, cuối cùng vào phòng tắm nhà anh. Áo sơ mi Cung Triệt lớn phủ lên dáng người nhỏ nhắn của cô, dài đến tận đùi, có vẻ rộng thùng thình. Trên áo có mùi bạc hà thoang thoảng dễ chịu. Cô biết đây là mùi vị trên người Cung Triệt.

Cô mặc áo sơ mi nam phía trên, phía dưới là váy ngắn, chân mang giày cao gót, cảm thấy rất khó coi. Không biết có nên ra ngoài hay trốn trong này cho xong. Tiếng đập cửa bỗng vang lên, khiến cô nhảy dựng. “Thay xong chưa?” Tiếng Cung Triệt vọng vào từ ngoài cửa.

“Ừm... Thay rồi...” Ninh Tiểu Thuần miễn cưỡng mở cửa, thấy ánh mắt Cung Triệt lướt từ trên xuống dưới, từ đầu xuống chân, đánh giá cô.

“Khó coi lắm đúng không?” Ninh Tiểu Thuần bĩu môi.

“Ừm, đặc sắc.”

Câu Cung Triệt nói khiến Ninh Tiểu Thuần thiếu chút nữa đứng không vững, nằm dài trên đất. Hóm hỉnh hiếm thấy à?

“Ra ngoài mang dép vào, tài liệu anh kí tên rồi.” Cung Triệt vừa nói vừa đi ra, Ninh Tiểu Thuần bám theo anh, cô cất tài liệu xong thì về, cần gì thay dép.

“Cháo hôm qua ăn hết rồi.” Cung Triệt ngồi xuống.

“Hả?” Ninh Tiểu Thuần rõ ràng là không theo kịp suy nghĩ của anh, chậm chạp hỏi lại.

“Nấu cháo nữa đi.” Anh ung dung nói, ra vẻ sếp lớn.

Vậy là cô làm thêm giờ, hay làm osin, hay lao động không công đây trời? “Em phải về làm việc.”

“Tài liệu bảo tiểu Lưu đến đây lấy, đem về công ty là được.” Tiểu Lưu là tài xế của công ty.

“VẬY...” Không bấm thẻ tức là nghỉ việc, nghỉ làm sẽ không có tiền thưởng. Lòng Ninh Tiểu Thuần rối rắm.

“Anh là người bệnh.” Người nào đó vẽ mặt như thể chuyện đương nhiên, nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ninh Tiểu Thuần cảm hờn đến ngứa răng, nhưng mà, Boss lớn giao việc cô không dám không làm. Cô có cần nói “Tuân lệnh” với hoàng thượng tôn quý này không đây. Cô buộc lòng thay dép lê đi vào bếp, tiếng Boss lớn vang đến: “Yên tâm, tiền thưởng chuyên cần không ít đâu.” Có câu này của Boss lớn, Ninh Tiểu Thuần còn thấy hăng hái.

Bếp nhà Cung Triệt rõ ràng là để cho có, tuy dụng cụ đầy đủ nhưng rất khi được sử dụng. Bệnh chung có kẻ có tiền đây mà... xem tại

Ninh Tiểu Thuần bận rộn trong bếp, Cung Triệt ngoài phòng khách gọi điện thoại. Đang lúc nôi cháo trong phòng bếp sôi ùng ục, chuông cửa vang lên, Ninh Tiểu Thuần quên mất tình trạng hiện giờ của mình, tò mò ló người ra xem ai đến.

Cung Triệt mở cửa, tiểu Lưu đứng ngoài cửa, nhận tài liệu Cung Triệt đưa, cung kính gập đầu, vừa ngẩng lên thì thấy Ninh Tiểu Thuần. Thấy cô thân trên thì mặc sơ mi nam, thân dưới mặc váy ngắn, tay cầm muống, mắt cậu ta muốn rớt ra ngoài. Nhìn tiếp lại thấy tổng giám đốc bọn họ mặc đồ ngủ, bông trong đầu ló lên gì đó, tỉnh ngộ, khoẻ miệng mang ý cười khó hiểu, nhìn về phía Ninh Tiểu Thuần. Ai ngờ Cung Triệt sập cửa lại, chắn mất tầm nhìn, cậu ta đành ảo não rời đi.

Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt xoay người, nhanh chóng rút người vào bếp, lúc khuấy cháo, cô mới hiểu ra nụ cười khó hiểu của tiểu Lưu mang ý gì. Oh, My God! Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan xa ngàn dặm, cô không muốn lời đồn đãi bay đầy trong công ty đâu. Vậy thì, quan hệ của họ cũng dễ dàng bị bới ra.

Cô thấy Cung Triệt đi vào bếp, bước nhanh đến kéo tay áo anh, nói: “Vừa rồi, hình như tiểu Lưu thấy em... làm sao bây giờ?”

“Thanh giả tự thanh.” Anh bỏ lại một câu rồi đi lại mở nắp nôi.

Lúc này bọn họ có thể gọi là “thanh” được sao? Ninh Tiểu Thuần nhăn nhó: “Anh dùng uy quyền tổng giám đốc bịt miệng tiểu Lưu lại đi, đừng để cậu ta nói lung tung.”

“Vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao. Ăn được chưa.” Anh chuyển sang chuyện khác, chỉ chỉ nôi cháo.

“Gần được rồi.” Ninh Tiểu Thuần để muống xuống, ỉu xiu nói: “Mười phút nữa tắt lửa, tự anh múc ăn đi, em phải về công ty.”

Cung Triệt giữ cô lại: “Đừng lo lắng, tiểu Lưu rất biết giữ miệng, không nói ra đâu. Không bằng chúng ta vận động thư giãn một chút?”

Ninh Tiểu Thuần không kiềm được đánh anh, lúc này rồi còn nói vậy. “Không phải anh đói sao, còn có sức vận động hả?”

“Em nói vậy, anh có nên cho rằng em nghi ngờ năng lực của anh không?” Cung Triệt khoanh hai tay trước ngực, hờn dỗi nói, “Chúng ta thử nghiệm đi, dùng sức lực nói chuyện!”

“Cháo, đang nấu cháo mà. An... bệnh anh còn chưa khỏi, ừm...” Sẽ lay sang cho em. Đáng tiếc câu này cô không nói ra được, Cung Triệt chớp lấy cô, ép cô giữa bàn và hai tay anh, phủ kín miệng cô.

34. Chương 34: – Ái Ân Trong Nhà Bếp

Cung Triệt hơi khom người, hai tay chống lên bàn, giam Ninh Tiểu Thuần vào giữa hai tay, làm cô không thể động đậy. Miệng anh ngậm môi cô, mút mút rồi cắn. Trên môi có cảm giác hơi đau, Ninh Tiểu Thuần nhú nhú mảy, anh ấy đích thực là đang trừng phạt cô! Cô không hề nghi ngờ năng lực của anh ở phương diện kia, là tự anh hiểu lầm mà thôi. Đồ nhỏ mọn!

Anh nhìn cánh môi cô như muốn sưng đỏ, đầy mắt tràn ngập ý cười, buông môi cô ra, đổi thành tấn công bằng lưỡi. Anh rà đầu lưỡi dọc viền môi cô, rà một vòng rồi một vòng. Ninh Tiểu Thuần nhận ra ý chí của cô dần dần suy giảm, vì thế đưa tay để lên ngực anh, thở hổn hển nói: “Đừng... Cháo...” Cung Triệt lập tức hiểu cô muốn nói gì, một tay ôm cô, xoay một vòng, cánh tay dài duỗi ra, tắt bếp gas, sau đó xoay tròn trở lại, tiếp tục thưởng thức “món ngon” trước mắt.

Đầu lưỡi anh liếm láp qua lại trên cổ cô, còn mút vành tai cô, khiến cô ngứa ngáy khó nhịn. Anh táo tợn hơn, ở vành tai sử dụng đầu lưỡi không ngừng khiêu khích cô. Lúc này cô đã không còn sức lực để phản kháng, chỉ cảm thấy rất râm ran, đành thử tránh né tấn công của anh, nghiêng đầu chuyển qua môi anh. Cung Triệt đi từ vành tai đến trái tai rồi gò má đến môi cô, tiếp tục tấn công, đoạt thành chiến đất. Tay anh cũng không để yên, một bàn tay chống trên bàn, tay kia lần theo đường cong cô vuốt ve.

Lưỡi anh tiến thẳng mục tiêu, lần lượt chiếm cứ. Bàn tay theo đường cong hướng lên trên, sau đó lần ra phía trước, đi đến gò núi cao ngất. Bàn tay phủ lên gò núi thỏa sức vuốt ve, tạo ra đủ loại hình dạng. Ninh Tiểu Thuần thở gấp gấp, thân thể như nhũn ra nóng lên, phải dựa người vào bàn, nhưng lòng thấy trống rỗng, theo bản năng lại ưỡn người về phía Cung Triệt, hai tay ôm cổ anh, như gấu koala bám dính trên người anh.

Hai tay Cung Triệt nâng lên, ôm nhấc Ninh Tiểu Thuần ngồi lên bàn, nhìn thẳng mắt cô, trong mắt anh đã tràn ngập ham muốn, nóng bỏng thiêu đốt đôi phương. Tim Ninh Tiểu Thuần bỗng đập thật nhanh, đầu óc nháy mắt trống không. Cung Triệt lại hôn cô, lưỡi anh và lưỡi cô chơi trò rượt đuổi. Tay anh luồn vào trong áo sơ mi, ôm ra sau lưng, cởi móc áo ngực, kéo ra, ném áo lót ren màu đen lên bàn, sau đó bàn tay chạm vào đôi ngực trắng.

Ngón trỏ và ngón giữa anh kẹp đầu vú, mặc sức chơi đùa, khi thì kéo dài, khi thì vo tròn. Chỉ trong chớp lát, đầu vú đã cứng ngắc, đứng sừng. Anh đẩy áo sơ mi cô mặc lên trên, rồi cởi ra, sau đó cúi đầu ngậm đầu vú, bắt đầu khiêu khích.

Một bên ngực được miệng anh tôn thờ, ngực bên kia được tay anh cung phụng, Ninh Tiểu Thuần mất dần dần, tự giác ngửa người, ưỡn ngực ra trước, nhìn lên trần nhà, tiếng rên rỉ khe khẽ tràn ra. Lưỡi anh liếm láp vòng quanh quàng vú, cảm xúc ứ ất khiến cô run lên. Vật nóng rục dưới thân anh đội vào chỗ kín, cô nhẹ rên, bàn tay vô thức cách lớp quần nắm lấy vật cứng. Cung Triệt từ trên ngực cô ngẩng phắt lên, nhìn vào mắt cô, yết hầu trượt lên xuống.

Anh kéo tay cô chạm vào quần lót, kéo quần lót xuống, cầm thẳng bé. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần bị vật thô to nóng rục làm giật mình, trượt tay lên xuống, muốn lòng bàn tay giảm bớt sức nóng, nào ngờ lại nghe Cung Triệt cúi đầu rên rỉ, anh cúi bên tai cô nói khẽ: “Tiểu yêu tinh, anh muốn lập tức ăn em, trượt đi.”

Còn vương quần, nhúc nhích thật khó khăn, Ninh Tiểu Thuần cởi luôn vật cản trở, tay nắm thăng bé di chuyển. Cô nhìn vật thô to tim tím vẫn đang sưng lớn mà trợn mắt há hốc miệng. “Mau lên.” Anh thúc giục, cô đành phải làm tiếp.

Thăng bé càng lúc càng lớn, tay cô nhỏ gần như nắm không hết. Cô trượt lên xuống càng lúc càng nhanh, Cung Triệt gầm nhẹ một tiếng, toàn thân run lên, tinh dịch nóng bỏng bắn ra, chất lỏng màu trắng đục dính đầy váy đen của cô, trắng đen đối lập, rất nổi bật.

Cung Triệt thoả mãn kêu nhỏ, Ninh Tiểu Thuần cũng thở dài nhẹ nhõm, vì tay cô mỏi lắm rồi. Cô lên nhìn thăng bé của anh, thấy nó từ thô to dần dần trở thành mềm nhỏ, cảm giác thật thần kì.

Cung Triệt đưa tay quẹt lên váy cô, bôi tinh dịch lên bụng cô. Ninh Tiểu Thuần đẩy anh ra nói: “Đừng, làm vậy ghê lắm!” Anh nương theo lực đẩy của cô, cười cười rút tay lại, khoé mắt liếc qua hũ mật trên bàn, mắt chợt loé, cười cười mờ ám.

Anh cầm hũ mật, quơ qua lại trước mắt Ninh Tiểu Thuần, cô vẫn chưa kịp phản ứng, anh đã đổ mật lên đầu vú cô. “Ấ...” Ninh Tiểu Thuần hoảng hồn, mật ong vàng óng đặc dính nhỏ lên đầu vú, có vẻ “màu sắc tươi đẹp”. Cung Triệt cúi đầu, vươn lưỡi liếm lên, liếm rồi liếm, mút nhẹ, cảm giác ngứa ngáy từ đầu vú lan truyền khắp người, cô bất giác uốn éo người, đòi ngực theo thế mà nảy lên, đầu lưỡi anh đeo đuổi theo đầu vú ngon lành kia.

Anh quẹt một ít mật trên đầu vú vào ngón tay, sau đó đưa đến trước mặt cô, bảo: “Ném thử xem.” Cô chần chờ hé miệng, ngậm đầu ngón tay, lưỡi liếm liếm mật, vị ngọt tan trong khoang miệng. Lưỡi cô liếm láp khiến anh khẽ run lên, anh rút tay đưa vào miệng mình, ra vẻ “mút ngón tay thật vô cùng sung sướng”, khiến cô đỏ mặt. Anh nhìn cô, cúi đầu hết sức chăm chú mút mát mùi vị ngon lành trên đầu vú, đầu lưỡi mút sạch mật, còn phát ra âm thanh.

“Ăn xong rồi, tiếp tục ý tưởng mới nào.” Cung Triệt mỉm cười nhìn cô, nếu nói là hỏi, chi bằng nói là báo cô biết một tiếng. Anh cầm hộp sữa đặc bên cạnh hũ mật, bôi thăng lên bên ngực còn lại. Cảm giác sền sệt lạnh lạnh trên ngực lan ra, Ninh Tiểu Thuần không chịu nổi phản đối, đẩy anh ra, “Đừng làm vậy...” Cảm xúc như vậy cô không thích lắm.

“Anh ăn hết giúp em.” Cung Triệt nói xong bắt đầu ăn, chậm chạp liếm láp, đầu lưỡi như có như không khiêu khích suýt chút nữa khiến cô phát điên, thân thể như có luồng điện xẹt qua, dưới bụng có luồng khí nóng len lõi, cô cảm thấy bản thân như không kiềm nổi khao khát. Cô nhắm mắt lại, ôm đầu anh, để anh càng gần sát cô, ngón tay luôn vào tóc anh, bật ra tiếng rên rỉ.

“Em, em muốn...” Không thể đùa tiếp nữa, phía dưới cô đã chảy tràn ướt đầm cả quần lót. Cô biết mình sắp không chịu nổi, rất muốn anh. Truyện được tại

“Hửm?” Anh ngẩng lên, đã biết còn hỏi.

“Em, em... Anh vào đi...” Cô đáp ứng.

“Em đang mời mọc anh đó sao? Anh đành phải cung kính không bằng tuân mệnh rồi.” Anh cười, ngón tay khéo léo tuột dây kéo, cởi váy cô ném xuống đất. Người cô chỉ còn lại chiếc quần lót nhỏ màu trắng ướt sũng.

35. Chương 35: Ái Ân Trong Nhà Bếp

Lúc này Ninh Tiểu Thuần trên người chỉ còn độc chiếc quần lót ren trắng, đáy quần đã thấm ướt một mảng. Vì cô ngồi trên bàn, Cung Triệt liếc sơ đã thấy dấu vết ẩm ướt trên đáy quần, anh cười gian manh, kề sát tai cô nói nhỏ: “Em gấp gấp đến vậy sao, quần lót ướt hết rồi này, chắc chắc...” Anh còn còn cố ý dịch mông, chạm thăng bé vào chỗ kín của cô. Thăng bé vừa xiù xuống khi này giờ lại muốn thức tỉnh, đứng thẳng hiên ngang, chuẩn bị phô trương sức mạnh.

Ninh Tiểu Thuần khó chịu quay đầu, mặt đã đỏ bừng bừng. Tuy cô không còn là cô gái ngây thơ chưa từng trải, nhưng mỗi lần đối mặt với sự khiêu khích trêu đùa của Cung Triệt, cô lúc nào cũng cảm thấy ngượng ngùng, nói đến cùng là do đạo hạnh không đủ à.

Cung Triệt lướt tay qua nơi thâm kín của Ninh Tiểu Thuần, dù còn các quần lót, nhưng cảm giác vẫn rất mạnh, khiến cả người cô run rẩy, chất dịch chảy ra không dứt, tay Cung Triệt cũng bị ướt. “Em muốn lắm rồi phải không?” Anh thì thầm bên tai cô, Ninh Tiểu Thuần chưa kịp phản ứng, ngón tay anh đã đẩy vào trong mang theo cả quần lót. Kích thích bất ngờ khiến cô bật kêu lên. Anh thấy phản ứng của cô, mỉm cười, tốc độ ra vào nhanh hơn. Một ngón tay không thoả, dùng luôn cả hai ngón. Nhưng còn cách lớp vải, không thể vào sâu bên trong, anh nâng hai chân cô lên, kéo quần lót xuống.

Không còn được che đậy, khu vườn màu hồng của cô bị nhìn rõ mồn một. Chất dịch thấm ướt đầm cổ, lấp lánh nhiều chỗ. Anh không kìm được đưa tay vuốt ve, nơi đó của cô có chất dịch chảy ra, anh chậm rãi xoay tròn chạm vào cửa mình. Ngón giữa nhẹ nhàng tiến vào, vì được bôi trơn, ngón tay vào rất dễ dàng, đi lại thoải mái trong lối vào. Ngón tay vừa nhẹ nhấc lên đã đụng đến nhụy hoa, vuốt ve nhẹ nhàng. Chạm rãi, anh chen ngón trở vào thêm, ngón trở và ngón giữa khép lại ra vào rất nhanh, hoà với chất dịch, phát ra âm thanh mê hoặc.

“Ah...A a...” Ninh Tiểu Thuần hai tay nắm chặt cánh tay Cung Triệt, không chịu nổi phải rên rỉ. Cô cảm thấy cả người lơ lửng, bồng bênh, cảm giác sung sướng dâng đầy trong người, cảm giác cực khoái khiến người ta mê muội. Cô bất giác co thắt kẹp chặt ngón tay, lúc co thắt bên trong siết nút thật mạnh, Cung Triệt có thể cảm thấy bên trong bao bọc, hút ngón tay thật chặt, suýt chút nữa đã không thể động đậy. Anh có thể tưởng tượng cảm giác vật của anh được bên trong tuyệt vời này siết chặt, cảm giác đó như lọt vào thiên đường ở trần gian.

Một bàn tay anh đặt ở dưới bụng cô, ấn từ trên xuống, tay kia thì di chuyển trong cô, khiến bên trong càng thêm hút chặt ngón tay anh. Ngón tay trong lối đi tìm kiếm điểm G, từ cửa vào khoảng 5cm phía trên có một gò nhỏ như hạt đậu, anh bồng bềnh mạnh nó, rồi buông ra, cứ thế lặp lại không ngừng. Dưới sự kích thích, điểm G đã nhô lên, cô cảm thấy như đã lên đến đỉnh Thiên đường, hưng phấn khó diễn tả thành lời.

Ngón tay anh làm tư thế “ngoắc” ra ngoài, anh quan sát vẻ mặt cô, lực tay và chiều sâu tùy theo ý muốn của cô mà thay đổi. Cô bám chặt tay anh, rất chặt, cánh tay anh đã nổi lên mấy vết hồng hồng. “Vào đi, anh vào đi...” Cô ngại ngùng khẩn cầu.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần mặt mày đỏ ửng, mồ hôi đổ đầm đìa, thì không trêu nữa, để cô nằm ngửa trên bàn, anh đứng thẳng, tiến vào theo góc 180 độ. Thăng bé trong cô chậm chậm tiến vào, đưa vào một ít lại rút ra gần hết chỉ còn dính đỉnh đầu, khiến cô khó chịu vô cùng. Cô tức giận vỗ vỗ lưng anh, trừng mắt. Anh cười cười, rồi đẩy vào hết, nhưng không đưa đẩy mà ngoáy đảo. Cửa anh và cửa cô áp vào nhau, ma sát nhau, nhất là cánh hoa cùng nhụy hoa được cọ xát kích thích thoả mãn cực kỳ.

Anh dán sát tai cô hỏi: “Cảm giác thế nào? Thoải mái không?” Ninh Tiểu Thuần không trả lời, chỉ đẩy anh. Anh vỗ vỗ mông cô, nâng hai chân cô lên để trên khuỷu tay, trong lúc thay đổi tư thế vẫn không để thăng bé trượt ra, thừa cơ dồn sức, tiếp tục đẩy vào rút ra. doc truyện tại . Anh cố không để mình thoả mãn, anh không muốn giao nộp vũ khí quá sớm. Hai chân cô kẹp chặt anh, để anh đè hẳn lên cô. Anh điên cuồng tiến vào hai phút, Ninh Tiểu Thuần đã không khống chế nổi, “A...” Cô đã lên đỉnh điểm.

Cô ghé lên vai anh mà thở, khắp người thoả mãn, chất dịch ầm ập từ trong chảy ra, dính trên đùi rồi chảy xuống. Anh vén tóc cô: “Anh vẫn chưa thoả mãn...”

“Hửm...” Cô khó hiểu nhìn anh.

“Em nằm sắp lại.” Anh cười cười, chỉ vào ghế dựa cách đó không xa. Anh nói rồi ôm cô đi qua, cô xoay người, nằm sắp lên ghế, nắm lưng ghế, đưa mông ra. Anh hôn cổ và lưng cô. Anh đi vào từ phía sau, tay từ sau luồn qua khe hở giữa người cô và lưng ghế ra phía trước, một ngón tay phối hợp. “Áh...” Ninh Tiểu Thuần không ngờ anh dùng cách này, cô hơi hoảng sợ. Anh tấn công hai mặt, ra vào rất nhanh, cô không còn chịu được, cực sướng lại lần nữa kéo đến.

Rong ruổi hai phút, anh cũng không kiềm được, chuẩn bị kết thúc. Anh ôm bụng cô quỳ xuống, thăng bé vẫn ở nguyên trong cô, sau đó hít sâu vài cái, bồng bềnh đẩy vào lần cuối cùng. Cô hét lên, anh cũng gầm nhẹ,

toàn thân run rẩy, tinh dịch nóng hổi phun ra, kéo dài mạnh mẽ. Tinh dịch hoà với chất dịch từ nơi ân ái chảy ra, dính dính lên đùi.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế, thở hổn hển dựa sát nhau. “Còn nghi ngờ năng lực của anh không?” Hơi thở ẩm áp phả lên tấm lưng trần trụi trơn bóng của cô, cô rụt rụt người. “Em, em nghi ngờ anh hồi nào, tự anh hiểu sai. Tự tưởng bỏ, biểu hiện dư thừa.” Cô lẩm bẩm.

Mắt Cung Triệt loé sáng, giận hờn nói: “Vậy là em không hài lòng biểu hiện vừa rồi của anh sao?” nguồn Suy luận kiểu gì vậy nè? Ninh Tiểu Thuần nhú mày.

“Hồi nãy em hưởng thụ lắm mà.” Cung Triệt cúi đầu cười, néo néo ngực như phạt cô.

“Này... anh buông ra, em mệt lắm rồi.” Giữ tư thế này, tay chân cô sắp mất cảm giác rồi.

Cung Triệt buông cô ra, ngồi phịch xuống ghế. Ninh Tiểu Thuần nhìn nhìn anh, bảo: “Cháo trong nồi, anh ăn đi. Nhìn biểu hiện vừa rồi của anh hình như đã hết bệnh, chắc đi làm lại được rồi.” Cô chống cằm quan sát anh.

“Mai anh đến công ty. Hồ tổng sẽ đến dự cuộc họp quan trọng, còn nữa, ngày mốt tổ chức đấu thầu, anh không về không được.” Cung Triệt day day trán, “Mức cho anh chén cháo đi.”

À, vậy à. Vậy ngày mai biết đâu lại gặp Tươi Mơn Mơn. Lại thêm, phòng làm việc của Lục Tử Hiên cũng tham dự đấu thầu, không biết kết quả thế nào. Ninh Tiểu Thuần vừa đi vào bếp vừa nghĩ ngợi.

36. Chương 36: – Mấy Người Đàn Ông Trong Vở Diễn

Cung Triệt quả nhiên hôm sau đi làm lại, Ninh Tiểu Thuần đã đến văn phòng chuẩn bị tài liệu họp từ sớm. Đây là cuộc họp đột xuất, nếu không phải hôm qua Cung Triệt nói cô biết, cô còn không biết chuyện này. Lúc trước họp với Hồ tổng, đều do Cung Triệt đích thân một mình bàn bạc, nhưng lần này còn triệu tập toàn bộ trưởng phòng các phòng ban, theo đó cho thấy cuộc họp lần này quan trọng vô cùng.

Khi Ninh Tiểu Thuần đến phòng họp phát tài liệu ở mỗi vị trí, các trưởng phòng nối đuôi nhau bước vào, cô ngẩng đầu lên, tầm mắt hướng đến Cố Minh Vũ. Anh ta mặc bộ âu phục vừa vặn, môi mím chặt, trong mắt có tơ máu, khuôn mặt có vẻ mệt mỏi, giống như vừa mới đi xa về gấp. Cô sức nhớ chuyện hạng mục Thanh Đảo, chẳng lẽ anh ta vừa từ Thanh Đảo gấp gấp quay về?

Cố Minh Vũ chạm phải mắt Ninh Tiểu Thuần, mỉm cười xem như chào hỏi. Ninh Tiểu Thuần cũng cười chào lại, sau đó bước ra khỏi phòng. Trong lúc cô dẫn mấy cô bưng bê đồ uống từ phòng trà nước đi ra, thì thấy Cung Triệt và Hồ tổng từ ngoài đi tới. Đường nhiên, Tươi Mơn Mơn cũng ở đó, anh ta vẫn mặc bộ âu phục màu bạc, mái tóc bông bênh, nhưng có điều lần này có đeo kính, là kiểu kính viền nửa tròn gọng vàng, tăng thêm đáng vẻ thư sinh và chín chắn. Phong cách người này sao lại thay đổi vào lúc thế này chứ. Mấy MM đang cầm cúi làm việc đều lên nhìn về phía họ, mỗi ánh mắt đều hiện trái tim màu hồng. Ninh Tiểu Thuần lắc đầu, nhóm OL cũng là những người quan trọng hình thành hàng ngũ hắc sắc.

Mấy người đàn ông từ ngoài cửa thấy Ninh Tiểu Thuần đang đứng ngoài phòng trà nước, Hồ tổng niềm nở vẫy tay với cô, ánh mắt Ngô Kỳ Vũ sâu lắng nhìn cô, lịch sự gật đầu, Ninh Tiểu Thuần cũng mỉm cười gật đầu với họ. Đột nhiên cô thấy Cung Triệt nhú mày, không vui nhìn cô, cô giật thót, chẳng lẽ cô làm sai gì sao? Lắc lắc đầu, cô nhanh chóng dẫn mấy cô kia vào phòng họp.

Cung Triệt dẫn Hồ tổng vào phòng họp, các trưởng phòng đều đứng lên chào “tổng giám đốc”. Cung Triệt gật đầu, mời Hồ tổng ngồi xuống, sau đó anh cũng ngồi xuống. Ninh Tiểu Thuần đặt mấy tách trà xong, mau chóng chạy ra sau lưng Cung Triệt ngồi.

Cung Triệt hắng giọng, mở đầu cuộc họp: “Cuộc họp lần này chủ yếu bàn chiến lược tiêu thụ lựa Thịnh gia, đây là nhiệm vụ hàng đầu trong quý này của Hoàn Nghệ chúng ta, mọi người phải thực hiện nghiêm túc...” Lần này họp rất lâu, Ninh Tiểu Thuần hết sức chăm chú làm biên bản, mắt nhìn thẳng, tránh ánh

mắt chăm chú từ đối diện bản tới. đọc truyện tại . Ngô Kỳ Vũ này muốn làm gì vậy, không phải lần trước cô đã nói rõ ràng rồi sao, đang họp mà anh ta trắng trợn nhìn cô, cô làm sao chịu nổi đây. Cô chỉ muốn sống yên ổn, không muốn thành nhân vật bị nhóm háo sắc ngoài kia công kích.

Đến giờ ăn trưa, cuộc họp cũng kết thúc, Cung Triệt nói: “Mọi người đã rõ nhiệm vụ cần làm của cuộc họp lần này rồi chứ?” Anh nhìn quanh phòng một vòng, thấy tất cả mọi người đều gật đầu, hài lòng nói: “Tốt lắm, hi vọng tất cả thực hiện cho tốt. Cuối cùng còn một việc tôi muốn thông báo với mọi người, Hồ tổng phải về tổng công ty, nhưng vì phối hợp với chúng ta mà anh Ngô Kỳ Vũ của lựa Thịnh gia sẽ ở lại, làm cố vấn tiêu thụ cho chúng ta, đảm nhiệm chức vụ ở Hoàn Nghệ, mong mọi người giúp đỡ cố vấn Ngô hoàn thành nhiệm vụ.”

Tiếng nói vừa dứt, cả phòng vỗ tay rào rào. Ngô Kỳ Vũ đứng lên, lịch sự giới thiệu bản thân, được các cô vỗ tay nồng nhiệt nhất. Ninh Tiểu Thuần vô tình nhìn bà cô già, bắt gặp ánh mắt cô ta tham lam như sói vồ mồi, không khỏi rung mình, thật là khủng khiếp mà. Bà cô già đổi mục tiêu rồi à, chuẩn bị làm trâu già gặm cỏ non á?

Tan cuộc họp, các trưởng phòng đi về gần hết, Cố Minh Vũ lúc ra đến cửa phòng bị Cung Triệt gọi lại: “Vũ, ở lại ăn cơm với chúng tôi.” Cố Minh Vũ nhìn họ, gật đầu quay lại. Ninh Tiểu Thuần nhìn họ một cái, cảm thấy không còn chuyện của cô, chân như bôi mỡ lẹ làng chuồn đi, ai ngờ Tươi Mơn Mơn ở đằng sau gọi cô: “Cô Ninh.” Ninh Tiểu Thuần đành phải dừng lại, quay đầu miễn cưỡng cười cười, “Có chuyện gì không?” Tươi Mơn Mơn vừa định mở miệng, điện thoại của cô vang lên, cô như trút được gánh nặng, cầm điện thoại, đi ra ngoài nghe.

Là Lục Tử Hiên gọi tới, ít nhiều gì cú điện thoại này cũng đỡ cho cô khỏi gặp mặt Tươi Mơn Mơn. Cung Triệt đều còn ở trong, nếu anh ta nói gì đó không nên nói, cô biết phải làm sao đây.

“Alo, Tử Hiên?” Ninh Tiểu Thuần nhận điện thoại.

“Giờ em rảnh không, đi ăn cơm với anh?”

“Có, có,” đương nhiên rảnh, đây là lý do tốt nhất, có thể đường hoàng từ chối Tươi Mơn Mơn, “Anh ở đâu?”

“Trên đường đến, em ở đại sảnh chờ anh một chút, anh đến nhanh lắm, đừng bỏ đi đâu.” Lục Tử Hiên dặn dò.

“Vâng, em biết rồi.” Ninh Tiểu Thuần nhúc nhích đầu, cúp điện thoại.

Lục Tử Hiên đang chạy trên đường cũng cúp điện thoại, nhìn xấp giấy tờ để một bên, khoé miệng nhếch lên, trông mắt hiện lên tia sáng khó hiểu.

Đây là “chân tướng”, đây là chứng cứ sao? Các người chờ xem, tôi không để mấy người sung sướng như vậy đâu. Bất kể thế nào, tôi phải trả cho các người gấp bội. Lục Tử Hiên giẫm mạnh chân ga, phóng nhanh đến Hoàn Nghệ.

Bên đây Ninh Tiểu Thuần vui vẻ cắt điện thoại, chuẩn bị về phòng thu dọn, thì Ngô Kỳ Vũ và Hồ tổng đi ra, thấy Ninh Tiểu Thuần nói xong điện thoại, nên bước lại: “Cô Ninh, tôi...”

“Có chuyện gì không ạ?” Ninh Tiểu Thuần muốn nhanh chóng bỏ đi.

“Cùng ăn cơm nhé?” Tươi Mơn Mơn mời, vẻ mặt chờ mong.

Tươi Mơn Mơn à, tôi làm gì có tư cách ăn cơm với mọi người, giám đốc, tổng giám đốc, Hồ tổng, thêm cố vấn Ngô anh, bốn sếp lớn lặn nha, cô sao nhận nổi. “Thôi ạ, tôi có hẹn rồi.” Ninh Tiểu Thuần từ chối.

Tươi Mơn Mơn vẻ mặt hoài nghi, “Vậy à? Với ai vậy?” nguồn

Cô hẹn ai, liên quan gì đến anh ta chứ!! Sao anh ta lại hỏi tới, Ninh Tiểu Thuần rất bực mình. “Anh Ngô à, đây là chuyện riêng của tôi, chúc mọi người ăn ngon miệng.” Cô nói xong đi về phòng làm việc của mình.

“Tiểu Ngô, lại đây.” Hồ tổng gọi. Ngô Kỳ Vũ nhìn theo bóng lưng Ninh Tiểu Thuần, thở dài, đi lại chỗ Hồ tổng. “Cậu nói gì với cô Ninh thế để Cung tổng đứng đợi này.” Hồ tổng không hài lòng.

“Cung tổng, ngại quá, để anh đợi lâu.” Ngô Kỳ Vũ xin lỗi.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tôi hiểu mà.” Cung Triệt như đang trêu ghẹo, “Có điều, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, trợ lý Ninh của chúng tôi là hoa đã có chủ rồi.”

“Tôi...” Ngô Kỳ Vũ nghẹn lời, da mặt mỏng, nên trên mặt đỏ ửng.

Hồ tổng nghe Cung Triệt nói, nghiêng sang nhìn Ngô Kỳ Vũ. Thằng nhóc này không phải quen với Dương Vi cháu mình à, sao giờ lại theo đuổi trợ lý của người ta, chẳng lẽ một chân đạp hai thuyền? Nghĩ thế, Hồ tổng nổi giận, không vui nhìn Ngô Kỳ Vũ.

Cố Minh Vũ ở bên cạnh xem kịch hay, lại hơi nghi ngờ, tổng giám đốc nhà anh sao lại tổn thương con người ta vậy, y như cậu bé ghen tuông kì cục ấy.

Ninh Tiểu Thuần đương nhiên không biết tình hình mấy người bên này, cô chỉ chậm chạp thu dọn, không muốn chạm mặt với họ. Sau này Tươi Mơn Mẩn làm việc ở Hoàn Nghệ, không tránh khỏi sớm muộn gì cũng gặp mặt ở công ty, muốn chết quá đi. Í, phòng làm việc của anh ta ở đâu đây? Trăm ngàn lần đừng cùng tầng với cô nha...

37. Chương 37: Chuyện Bí Mật Bại Lộ

Ninh Tiểu Thuần kéo dài thời gian thu dọn này nọ, cầm túi xách xuống lầu. Người xui xẻo uống nước cũng mắc răng, cô vừa ra thang máy thì gặp ngay bốn sếp bự ở đại sảnh, sao họ còn chưa đi. Cô không thể không đến chào hỏi, mỉm cười chuyện nghiệp, hỏi thăm từng người.

Hồ tổng cười nói: “Cô đi ăn cơm đó à? Hay chúng ta đi cùng đi.” Ninh Tiểu Thuần vừa nghe vội xua tay: “Thôi ạ, tôi có hẹn rồi.” Khoé mắt thấy Lục Tử Hiên đẩy cửa bước vào, bèn chỉ ra đó, “Anh ấy đến rồi, tôi xin phép đi trước.” Nói rồi quay qua gật đầu chào Cung Triệt, chạy nhanh đến chỗ Lục Tử Hiên. Tuy đã đi cách xa, nhưng cô vẫn không tự nhiên, sau lưng vẫn có ánh mắt nóng rực như mũi nhọn bám theo cô không thể sơ suất. Tươi Mơn Mẩn Ngô Kỳ Vũ kia, anh ta tính làm gì?!

Lục Tử Hiên thấy Ninh Tiểu Thuần đi về phía hần, bèn mỉm cười nhìn người đàn ông phong độ ở đằng xa, hai tay hần dứt túi quần, đứng yên chờ Ninh Tiểu Thuần đến. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần đi đến kéo tay Lục Tử Hiên đi ra ngoài, Lục Tử Hiên nhú mày hỏi: “Sao vậy?”

“À, không có gì đâu.” Ninh Tiểu Thuần cười che giấu, “Em đói bụng, ta đi đâu ăn cơm đây?”

“Có một nhà hàng Nhật mới khai trương, trang trí rất được, đi thử không?” Lục Tử Hiên hỏi.

“Được.” Ninh Tiểu Thuần mở cửa xe ngồi vào, nhìn qua cửa sổ thấy nhóm người Cung Triệt ra khỏi toà nhà, ngồi vào chiếc xe màu đen sang trọng vừa dừng lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Sao không cài dây an toàn?” Lục Tử Hiên liếc nhìn chiếc xe ngoài kia, nghiêng người qua, cài dây an toàn giúp Ninh Tiểu Thuần.

Vì ở góc độ này, người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một đôi nam nữ ở tư thế đang hôn nhau. Ngô Kỳ Vũ siết chặt tay, sắc mặt khó coi, người đó là bạn trai cô ấy sao, sao mới gặp anh đã không thích hần rồi, cảm giác trên người hần ả chứa hơi thở nguy hiểm.

Cung Triệt đang nói chuyện với Hồ tổng, đuôi mắt thấy cảnh đó, thoáng nhú mày, ngày mai tổ chức đấu thầu, giờ hần đã hành động rồi sao? Hần là sói đội lột cừu, là con sói tham lam.

Bên này, Lục Tử Hiên cài dây cho Ninh Tiểu Thuần xong, nhấn ga, xe lao vút đi. Ninh Tiểu Thuần nhìn cảnh vật lùi dần ngoài cửa sổ, mới hỏi: “Sao tìm em ăn cơm lúc này vậy?”

“Không được sao?” Lục Tử Hiên vừa lái xe vừa nói, “Nhớ em mới đến tìm.

Ninh Tiểu Thuần nghe hắn nói, trong lòng lại không thấy vui, ngược lại có chút bất an khó hiểu. Mấy ngày nay cô bận rộn, hắn cũng bận rộn, đều không liên lạc với nhau. Cô cảm thấy hắn ngày càng xa cách cô, cô không nắm bắt được.

Xe ngừng trước một nhà hàng Nhật tao nhã, Lục Tử Hiên giao xe cho nhân viên phục vụ, dẫn Ninh Tiểu Thuần đi vào. Nhà hàng trang trí theo phong cách Nhật điển hình, nữ phục vụ mặc kimono, nói bằng tiếng Nhật: “Hoan nghênh quý khách.” Ninh Tiểu Thuần hiểu ý cười, lịch sự đáp lời cảm ơn.

Phục vụ đưa họ đến một phòng tên Nhật Thượng Các, đẩy cửa ra, bên trong là thảm lót sàn màu vàng nhạt. Ninh Tiểu Thuần đi vào, ngồi quỳ xuống. Lục Tử Hiên vừa xem menu vừa hỏi Ninh Tiểu Thuần: “Muốn ăn gì?”

“Hay ăn buffet Nhật? Có hải sản, thịt nướng, sushi trứng cá, rất phong phú.” Ninh Tiểu Thuần đã đói bụng lắm rồi, cô coi menu, cảm thấy món ăn thơm ngon ở ngay trước mắt, nuốt nước miếng.

“VẬY ĐƯA MÓN NÀY...” Lục Tử Hiên quay đầu gọi món.

Ninh Tiểu Thuần lúc này mới quan sát thảm lót phòng, không gian tuy không rộng lắm, nhưng rất thoải mái. Cô ngược lên nhìn Lục Tử Hiên nghi hoặc hỏi: “Sao không ngồi ở ngoài, mà lựa phòng có thảm lót?” Thế này hơi lãng phí.

“Ở đây yên tĩnh.” Tiệp nói chuyện. Lục Tử Hiên nói ngắn gọn, cười khó hiểu. Nụ cười của hắn khiến cô khó chịu, dường như quá vui vẻ, cô bưng ly trà lên uống.

Im lặng tràn ngập căn phòng, Lục Tử Hiên ho khẽ: “Gần đây công việc của em thế nào?” Ninh Tiểu Thuần để ly trà xuống, đáp: “Cũng tạm, từ từ quen việc rồi. Phải rồi, công việc của anh có tiến triển gì không?”

Đã vào việc chính, Lục Tử Hiên nhếch nhếch miệng: “Ừm, thành tích cũng khá, ngày mai có vụ đấu thầu, nếu trúng sẽ phát triển hơn chút, nhưng lại là cơ hội khó trúng.” Hắn sâu xa nhìn Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần bị hắn nhìn làm mất tự nhiên, do dự hỏi: “Đấu thầu gì vậy? Công ty nào?” Cô chợt nhớ đến chuyện Cung Triệt nói với cô hôm đó, nhìn đáng vẻ Lục Tử Hiên, có thể thấy được hắn quyết không bỏ lỡ.

“Hoàn Nghệ.” Lục Tử Hiên nhả từng chữ.

“À.” Ninh Tiểu Thuần không biết trả lời thế nào.

“Em có phụ trách vụ này không?” Lục Tử Hiên từng bước hỏi tới.

“Không... Anh không nói em còn không biết vụ này. Em chỉ là nhân viên nhỏ, sao có cơ hội phụ trách hạng mục lớn chứ.” Ninh Tiểu Thuần cầm ly trà hộp miếng nước, lòng cô khó chịu.

“Em không phải trợ lý tổng giám đốc sao?” Lục Tử Hiên không buông tha cô.

Hử? Ninh Tiểu Thuần nhướng mắt nhìn hắn, cho đến giờ cô chưa nói chức vụ cho hắn biết, hắn làm sao biết được? “Sao anh biết?” Cô nghi ngờ nhìn hắn.

“Hỏi người ta mới biết, việc này không thể nói ra à, hình như em chưa hề nói anh biết.” Lục Tử Hiên biết hắn lỗ miệng, nhưng chuyện đến nước này, ngựa bài cũng không sao, nói thẳng là xong.

“Chỉ là chức vụ tạm thời thôi, anh không hỏi em cũng không nói.”

“Em quan hệ thế nào với Cung Triệt?”

“Không phải quan hệ cấp trên cấp dưới sao, sao anh hỏi vậy?” Ninh Tiểu Thuần vô thức túm tấm thảm sàn, tim đột nhiên đập thành thịch, mơ hồ cảm giác có gì đó xảy ra.

Phải thế không, con đàn bà này, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi đưa chứng cứ cho cô xem. Lục Tử Hiên nghĩ bụng, định cầm xấp hồ sơ bên cạnh chợt cửa phòng mở ra, người phục vụ đưa món lên. Hắn đành ngừng lại, mỉm cười lịch sự với người phục vụ.

Ninh Tiểu Thuần nhìn sắc mặt Lục Tử Hiên, cảm thấy rất hoảng sợ. Nét mặt hắn vừa rồi đầy giận dữ, giờ lại có vẻ nham hiểm, hắn như vậy, thật xa lạ.

Lục Tử Hiên gấp một cái sushi bỏ vào đĩa Ninh Tiểu Thuần, bảo: “Ăn thử xem.” Ninh Tiểu Thuần chần chờ nhìn hắn, đành gấp lên cắn một miếng, ai ngờ hắn buông một câu làm cô sợ đến quên nhai, sushi nghẹn giữa cổ, khó thở. Hắn nói: “Anh biết quan hệ của hai người, anh bị cấm sừng lâu như vậy mà không biết, buồn cười thật.”

Ninh Tiểu Thuần hấp tấp uống mấy hớp nước, vỗ vỗ ngực, nuốt xuống. Khuôn mặt cô đỏ bừng, tim đập như sấm, ót rịn mồ hôi. “Anh, anh nói gì đó?”

“Còn giả vờ?” Lục Tử Hiên cũng chẳng tức giận, chậm rãi lấy một xấp hình trong cặp ra thả lên bàn.

Ninh Tiểu Thuần run tay cầm mấy tấm hình, trong hình là cô, hình như bị chụp lúc cô đến nhà Cung Triệt nhưng cũng không khẳng định được gì. Cô cố trấn tĩnh, ném hình lên bàn: “Anh có ý gì, theo dõi em sao? Thế này có thể hiện được gì đâu?”

“Anh là người bị hại, vì điều tra sự thật, thế có gì không ổn. Em còn nguy hiểm, vậy em xem đây là gì?” Lục Tử Hiên tiếp tục lấy hình từ trong cặp ra. Khi Ninh Tiểu Thuần thấy ảnh chụp xa hoa truy lạc thì trắng bệch. Hắn sao có được hình chụp lúc cô còn hát ở Nightclub Đế Đô?

Lục Tử Hiên thấy mặt cô trắng nhợt, lòng cười khẩy, lạnh lùng nói: “Đại học năm hai đến hát ở hộp đêm, nửa năm sau nghỉ hát trở thành tình nhân của tổng giám đốc Hoàn Nghệ, giờ vào làm ở Hoàn Nghệ, từ một thực tập bước lên thành trợ lý tổng giám đốc, chắc chắn, tiếp theo có phải tiến thêm một bước làm bà tổng giám đốc luôn không? Thì ra quy tắc ngầm là dùng thế đó à, có thể một bước lên mây, bay lên thành Phụng hoàng. Tôi ngu thật, bị người khác quay như chong chóng, còn xài đàn bà của người khác nữa chứ...”

“Bốp” tiếng tát tay vang lên, dấu tay hồng hồng in rõ trên mặt Lục Tử Hiên. Ninh Tiểu Thuần không kiềm được cơn giận, cánh tay tát xong còn run rẩy. Lục Tử Hiên le lưỡi liếm liếm khoé miệng, mắt lạnh lùng, đứng lên, chồm người qua bàn, nắm cằm Ninh Tiểu Thuần: “Con điểm như cô mà dám đánh tôi, không biết tốt xấu, có điều tôi sẽ không đánh cô, tôi muốn cô dựa vào khuôn mặt này dụ dỗ Cung Triệt, làm việc cho tôi.” Hắn vỗ nhẹ nhẹ mặt cô, mặt mày thật đáng sợ.

Thật ra, Ninh Tiểu Thuần trong lòng rất sợ hãi, may mà Lục Tử Hiên không ăn miếng trả miếng, bằng không mặt cô sẽ sưng như mặt heo. Chỉ là cô ngây thơ ngốc nghếch quá rồi, Lục Tử Hiên là loài lang sói sao dễ dàng buông tha cho cô, một giây sau, tóc cô bị kéo giật lên, da đầu đau rát, mặt cô nhăn nhúm vì đau.

“Tôi là người dễ chịu nhục vậy sao, cô dám làm vậy với tôi, vậy mà tôi còn xem đàn bà của người khác như bảo bối, tôi khinh.” Lục Tử Hiên vẽ mặt méo mó, mắt lộ sự hung ác.

“Lục Tử Hiên, anh buông ra!” Ninh Tiểu Thuần đau không chịu nổi, muốn đẩy hắn ra, cứu mái tóc cô. Nào ngờ Lục Tử Hiên không buông, còn hung hăng hất tay, làm cô thỉnh thoảng ngã sóng soài ra đất, đầu đập lên thảm lót, đau đớn nhanh chóng lan truyền. Cô ôm đầu, đau đớn cuộn tròn người.

Lục Tử Hiên từ bên kia vòng sang phía cô, từ trên cao nhìn xuống. Đầu thêu ngày mai, cạnh tranh rất khốc liệt, có mấy đối thủ mạnh không dễ gì đánh bại. Phòng làm việc của hắn giờ còn đang phát triển, tiếng tăm chưa lan xa, đây là nhược điểm rất dễ thất bại trong dự thầu lần này. Cho nên, vì đề phòng, hắn không thể không dùng thủ đoạn. Hắn ngồi xổm xuống, sờ sờ mặt Ninh Tiểu Thuần: “Em đối xử với anh như vậy, có phải anh nên đòi bồi thường một chút trên người em không, hử?”

Ninh Tiểu Thuần rất tủi thân rất sợ hãi, suýt chút nữa không giữ được biểu hiện kiên cường, ót đau khiến cô muốn khóc. Nhưng cô bây giờ đã thấy rõ bản chất Lục Tử Hiên, cô không muốn khóc trước mặt hắn, một khi rơi nước mắt cô sẽ thua. Tình trạng hiện giờ của cô, không phải một tay hắn ta gây ra sao, nếu lúc đầu hắn chịu giúp cô, cô sẽ có kết cục này sao, cô cần gì phải phí thân chứ?

“Lục Tử Hiên, anh muốn làm gì?” Cô cắn răng, đứng lên, siết chặt tay hỏi.

“Lớn tiếng làm gì, muốn cho người khác thấy sao. Nếu lần này em giúp anh, anh một bước thành công, thì sẽ không đối xử với em thế nữa.” Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt môi cô, khiến cô rùng mình liên hồi.

Ninh Tiểu Thuần hất tay hắn ra, tức giận: “Lục Tử Hiên, không ngờ anh là hạng người như vậy, tôi đúng bị mù mà. Tôi sẽ không tiếp tay cho anh, bỏ ý nghĩ này của anh đi.” Cô và hắn chia tay, sau này sẽ là người

lạ, thậm chí còn không gặp lại.

Cô đứng lên, muốn rời khỏi hắn, nào ngờ bị Lục Tử Hiên đè vai lại, quay một vòng, ép cô lên tường, thân hình dán chặt người cô. Mặt hắn không ngừng phóng đại trước mắt cô, ánh mắt hung ác khiến cô không biết làm sao. “Cô đừng hòng đi dễ dàng vậy.” Hắn nói xong lại lè lưỡi liếm môi cô.

Cô chưa từng cảm thấy đụng chạm của hắn lại ghê tởm đến vậy, cô đẩy hắn ra, thì bị hắn đè chặt hai tay, sức lực không cự nổi với đàn ông, nên cô không thể nhúc nhích, cô nghiêng đầu sang phải, tránh lưỡi hắn.

Vì cô nghiêng đầu, đầu lưỡi hắn lướt qua mặt cô, theo đường hôn vành tai cô, da thịt cô nơi đó ửng đỏ, toàn thân cảm thấy nóng lên. “Lục Tử Hiên, anh buông ra ngay, nếu không tôi sẽ hét lên.” Cô không thể trốn tránh, cứ thế này, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Em thử đi.” Lục Tử Hiên cảnh cáo, cắn vành tai cô, “Em muốn bị khinh khi thì cứ hét đi, anh không sao cả.” Hắn biết Cung Triệt có vợ chưa cưới, biết Ninh Tiểu Thuần xấu hổ, hắn tin cô rất sợ lời đồn đãi. Hắn biết chắc điểm yếu này của cô.

“Anh muốn thế nào?” Ninh Tiểu Thuần cực kì phẫn nộ.

“Rất đơn giản, em về, nhỏ to vào tai Cung Triệt, để vụ thần ngày mai bên anh thành công.” Lục Tử Hiên lòng tham không đáy, thổi vào tai cô.

“Không thể được.” Đừng nói cô lúc này, Cung Triệt là người công tư rõ ràng, tuyệt đối không bị phụ nữ dắt mũi. Nếu anh là đế vương, anh nhất định là người muốn cả giang sơn lẫn mỹ nhân. Hơn nữa, anh hẳn biết rõ lòng dạ Lục Tử Hiên, nên đêm đó mới nói với cô như vậy. Chuyện này không thể nào thành công.

“Không được? Là không được hay em không muốn?” Lục Tử Hiên đột nhiên chộp vú cô, cách lớp áo vuốt ve.

“Cung Triệt là người công tư rõ ràng, ở anh ta không có ngoại lệ.” Ninh Tiểu Thuần vặn người, muốn thoát khỏi tay hắn.

“Việc là do người làm, Ninh Tiểu Thuần, em không muốn báo chí ngày mai đăng em và hắn chứ, hiện giờ hắn chính là miếng mồi ngon, bị giới truyền thông chú ý.” Lục Tử Hiên khiêu khích cô, ánh mắt hiểm độc, “Không uống rượu mời muốn uống rượu phạt à.”

Cả người Ninh Tiểu Thuần mất hết sức lực dựa lên tường, phút trước, cô với hắn còn là tình nhân trong mắt người khác, phút sau họ đã thành kẻ thù. Việc đời khó lường, cuộc sống chính là tình tiết nhảm chán trong phim. Điện thoại trong túi xách vang lên, Ninh Tiểu Thuần theo bản năng quay qua nhìn Lục Tử Hiên.

Lục Tử Hiên nhìn cô, bỗng thả cô ra, khoanh hai tay nói: “Tôi chờ tin tốt lành từ cô, đừng để tôi thất vọng, bằng không, tự gánh hậu quả.”

38. Chương 38: Một Người Nghĩ Cạn, Hai Người Nghĩ Sâu

Ninh Tiểu Thuần bơ phờ ra khỏi nhà hàng Nhật, ót vẫn còn đau nhức, cô không kiềm được hít thật sâu. Búi tóc của cô vì vừa rồi mà sổ ra, rơi xuống vai, hơi chút rối bù, hốc mắt hồng hồng, quần áo nhăn nhúm, nhìn sơ như vừa bị người ra làm nhục, khiến người nhìn thấy suy nghĩ bậy bạ. Nhân viên trong nhà hàng nhìn thấy bộ dạng của cô, lưỡng lự không biết có nên đến hỏi han hay không, cô giống như hồn ma nhanh chóng biến mất khỏi đó.

Vừa rồi là Cung Triệt gọi điện đến, bảo đột nhiên có giấy tờ cần xử lý gấp, kêu cô ăn cơm trưa xong thì mau về công ty. Ninh Tiểu Thuần lần đầu tiên không bức bối khi Cung Triệt hối thúc về làm, mà ngược lại còn giải thoát cho cô, để cô không phải đối mặt với ác ma Lục Tử Hiên. Cô phải bình tĩnh, bình tĩnh suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Cô không muốn tiếp tay kẻ xấu, hướng hồ, Cung Triệt chắc chắn không nghe lời cô. Nhưng nếu không thỏa mãn yêu cầu của Lục Tử Hiên, hẳn sẽ vạch trần bí mật của cô, cô làm sao đối mặt với mọi người, nhất là ba mẹ, nếu để họ biết, nhất định sẽ chọc giận họ.

Làm sao đây làm sao đây? Lòng cô hiện giờ rối như tơ vò, hoàn toàn không nghĩ ra cách đối phó. Cô vừa nghĩ vừa sợ, hai chân mềm nhũn, ngồi ngay bõn hoa bên đường. Ánh nắng hơi gay gắt, làm đau mắt cô, cô dụi dụi mắt, muốn khóc. Người qua đường đều nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, ánh mắt như dao, như đâm thủng người cô. Cô vội vàng đứng lên, chạy về nhà vệ sinh công cộng cách đó không xa.

Cô vốc nước lạnh lên mặt, nhìn sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch, mày cau, tóc rối bù xù, lớp trang điểm trôi gần hết của mình trong gương, nếu lại giang nắng, không chừng khuôn mặt này sẽ biến thành bảng pha màu mất.

Cô lấy khăn tay lau chùi mặt, rồi trang điểm lại, sau đó bới tóc gọn gàng, vuốt quần áo, hít sâu, ra khỏi nhà vệ sinh. Khi cô đón xe về công ty, thì đã trễ giờ làm. Cô vừa mới ngồi vào ghế, Cung Triệt đã đi từ văn phòng ra, ném tập giấy lên bàn cô, bực mình nói: “Ăn bữa cơm với bạn trai mà lâu như vậy, khó đi khó rời đúng không, yêu đương cao đến trời, không cần làm việc à?”

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng tủi thân, lòng cứ bứt rứt, không thở nổi, lại không thể kể lể, giờ bị Cung Triệt không rõ trắng đen mắng cho, đau xót tràn lên ngực, nước mắt cứ thế rơi xuống. Cô cúi đầu, hạ giọng: “Tôi xin lỗi...”

Cung Triệt nghe giọng cô thì ngạc nhiên vô cùng, hình như cô ấy đang khóc? Anh mới mắng có một câu, có cần phải khóc không? Con gái được tạo ra từ nước, câu này quả nhiên là chính xác. Anh dịu giọng, quan tâm: “Em sao vậy hả?”

Ninh Tiểu Thuần vẫn cúi đầu, không nói tiếng nào, chỉ lắc đầu, nước mắt như sợi dây trân châu bị đứt, cứ tuôn không ngừng. Cung Triệt không muốn bỏ mặc cô, bước qua, đưa tay nâng đầu cô lên, nhìn đôi mắt đầm lệ của cô. Cô khóc thương tâm, đáng vẻ đáng thương, tim Cung Triệt chột lờ nhịp, anh hắng hắng giọng: “Đừng khóc nữa, nếu không mọi người lại cho là anh bắt nạt em.”

Ninh Tiểu Thuần biết giờ có khóc cũng vô ích, cô gật gật đầu với Cung Triệt, lấy khăn lau khô nước mắt. Cung Triệt hài lòng đưa tay sờ đầu cô, chỉ là hành động theo bản năng, không hề suy nghĩ, khi tay anh chạm vào, cô như bị điện giật, né tay anh, nhắm mắt ôm đầu, lẩm bẩm nói: “Đau...” Bạn đang xem tại - .

Đau? Cung Triệt nghi ngờ nhìn cô, sau đó bước qua, không cho cô từ chối, nhẹ nhàng gỡ búi tóc xuống, vén tóc ra hai bên, phát hiện trên ót có một cục u nhỏ. “Đây là gì?” Anh hỏi.

“Em... em đi đường bất cẩn bị té...” Ninh Tiểu Thuần trả lời qua quýt. doc truyện tại . Cô không biết có nên nói thật với anh không, lòng thật rối bời.

“Té? Té thế nào? Sao không u đẳng trước mà u đẳng sau? Bị thương sao không đến bác sĩ, bạn trai em không lo cho em sao?”

Cung Triệt hỏi liên tiếp, Ninh Tiểu Thuần không đối đáp nổi. “Em...” Cô ấp úng, không biết trả lời thế nào.

“Nói, có chuyện gì?” Cung Triệt không tha, nhìn thẳng đôi mắt trốn tránh, cô nhất định có chuyện giấu anh.

Ninh Tiểu Thuần lấy hết can đảm ngẩng đầu, nhìn mắt anh, nơi đó dường như có ma lực trấn an lòng người, cô chìm sâu vào. Thật ra, chuyện này không đơn thuần chỉ là chuyện của cô, mà cũng liên quan đến Cung Triệt, liên quan đến Hoàn Nghệ. Nếu theo lời Lục Tử Hiên, hiện giờ Cung Triệt là người nổi tiếng, nếu chuyện này lộ ra, báo chí nhất định sẽ tranh nhau đưa tin, không chừng còn thêm mắm dặm muối, viết bậy viết bạ, nếu vậy, rất nhiều người bị liên lụy.

Một người nghĩ cạn, hai người nghĩ sâu, so với một mình thì xử lý tốt hơn. Cô tin khả năng Cung Triệt, anh là người thông minh, hơn nữa còn là thương nhân khôn khéo, nhất định sẽ không để bản thân chịu thiệt?! Vì thế, cô kể hết mọi chuyện.

Khi Cung Triệt nghe xong, cau mày, ánh mắt ngày càng lạnh, sắc mặt ngày càng khó coi. Anh giật nhẹ khoé miệng, mắt nheo lại, cả người toát ra hơi thở nguy hiểm. Chỉ bằng kẻ mới ra đời như hắn mà dám uy hiếp anh, anh là ai chứ, mấy năm nay anh lăn lộn trong thương trường không phải uống phỉ.

Anh nhìn Ninh Tiểu Thuần, nói: “Em xử lý vết thương trước đi, còn hần, em không cần phải lo.” Anh nói rồi xoay người đi về phòng, đi vài bước, đột nhiên xoay người lại, nói với cô: “Em gọi hện hần ra, anh muốn gặp hần.” Xem hần có thể gỡ trò gì.

Ninh Tiểu Thuần nhìn Cung Triệt, gật đầu. Hiện giờ cô không biết làm gì, chỉ có thể nghe theo lời Cung Triệt. Cô tin anh, không lý do, chỉ là tin tưởng. Cô hít thật sâu, lấy điện thoại ra, nhấn dãy số quen thuộc.

Cung Triệt về phòng, ngồi xuống, gọi điện thoại, đầu dây kia bắt máy, anh nói: “Lão Tạ, gửi vật đó cho tôi.”

Lục Tử Hiên, tao muốn xem mày có tài cán bao nhiêu, chơi được trò gì. Hừ!

39. Chương 39: Sói Xám Nện Cầm Thú Đội Lốt Người

Ninh Tiểu Thuần lần nữa đến nhà hàng Nhật, tâm tình thật là phức tạp. Buổi trưa hôm qua, còn mang bộ dạng như bị làm nhục rời khỏi chỗ này, giờ lại đến lần nữa, cô muốn cải trang cho rồi, đáng tiếc không có quần áo để thay, đành phải “giữ nguyên hiện trường”. Không biết có phải cô lo nghĩ quá không, cô vừa vào đã cảm thấy người xung quanh nhìn cô như nhìn khỉ đột trong vườn thú, cô khóc không ra nước mắt.

Cô đi theo nhân viên phục vụ đến phòng “Minh Vũ các”, lúc đứng ngoài cửa lại phát hiện phòng này đối diện với phòng hôm qua cô với Lục Tử Hiên xung đột, cái này là “Nghịch duyên” đây sao?!

Khi Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống, nhân viên đưa menu qua, cô khoát tay nói: “Còn chờ mấy người, đợi đến đủ đã.” Nhân viên lễ phép gật đầu, ra ngoài. Chờ là không thể ăn cơm, cô Lục Tử Hiên với Cung Triệt ba người sẽ ngồi xuống hoà bình ăn cơm, quả thực là đầm rồng hang hổ.

Cô hộp miếng trà xanh, nhìn đồng hồ, chắc Lục Tử Hiên cũng sắp đến, cô chột căng thẳng. Tuy Cung Triệt là người khôn ngoan, nhưng lòng cô vẫn hoang mang, vì đây là trận chiến ác liệt, chẳng biết ai thắng ai, cô không đoán trước được.

Lúc Ninh Tiểu Thuần đang trầm tư suy nghĩ, cửa phòng mở ra, bóng nhân viên xuất hiện trước mắt cô, đang thối lui, thì nhân viên nghiêng người đưa tay mời, một đôi giày sáng bóng màu đen bước vào. Cô ngẩng đầu, liền rơi vào đôi mắt hung ác, tay cầm ly trà run run, vài giọt nước bắn lên mu bàn tay, cô mới giật mình, buông ly, xoa xoa mu bàn tay.

Lúc này nhân viên đóng cửa lại, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn cô và Lục Tử Hiên, bốn mắt nhìn nhau, cô bất giác cup mắt, vẫn không dám đối mặt hần. Cô chỉ chỗ ngồi đối diện: “Mời ngồi.” Lục Tử Hiên không khách sáo ngồi xuống, bưng ly trà trên bàn uống một hớp, nhìn Ninh Tiểu Thuần cười nói: “Sao khách sáo vậy em?”

Ninh Tiểu Thuần vẫn cúi đầu uống trà, tránh ánh mắt hần. Từ sau buổi trưa họ cắt đứt, lúc cô nhìn hần cả người tự nhiên xù lông lên, như con nhím lúc tự bảo vệ mình.

Lục Tử Hiên buông ly: “Vào thẳng vấn đề thôi, vội vã hện tôi ra đây, rốt cục là có chuyện gì. Cô sẽ không nhanh đến nổi thủ thi bên tai rồi chứ?” Mặc dù lời hần là nghi ngờ, nhưng ý tứ lại là phủ nhận, hần không tin cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Chưa.” Ninh Tiểu Thuần ngẩng lên, “Lục Tử Hiên, anh làm vậy là ý gì, dùng thực lực không phải tốt sao, anh cần gì phải làm một lần, anh đã thay đổi rồi, không còn là Lục Tử Hiên trước kia nữa.”

“Ha, người lựa chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, không phải cô cũng dựa theo nguyên lý này sao, còn mặt mũi nói tôi? Tôi cảm thấy cô nên giảng đạo lý cho thân cô đó, dạy tôi làm sao thực hiện tốt quy tắc ngầm đó đi.” Lục Tử Hiên châm chọc cô.

Ninh Tiểu Thuần giận đến nghẹn lời, chẳng lẽ cô đắm chìm trong truy lạc? Cô có nỗi khổ nói không nên lời, cô là đường cùng mới làm vậy. Cô nắm chặt tay, cổ đờ nén lửa giận, lạnh lùng nói: “Lúc trước cha tôi lâm bệnh nặng, là anh không chịu giúp tôi, lúc tôi bàng hoàng bất lực, anh ở đâu? Chẳng lẽ một mạng người

không bằng thời cơ của anh ư?” Cuối cùng cô nói hết lời vẫn giữ trong lòng, chăm chú quan sát hắn, muốn nghe câu trả lời của hắn.

“Cô bây giờ không phải ngon rồi à, nên cảm ơn tôi chứ nhỉ? Cô ở trước mặt tôi đóng vai bạn gái dễ thương, ở cùng tên kia làm chuyện bí mật, cô để tôi vào đâu?” Lục Tử Hiên không trả lời còn hỏi ngược lại cô, kết tội trước, “Tôi f*ck, tôi vẫn luôn bị cấm sừng, xài đồ thừa của người khác. Còn dâng lần đầu tiên cho người kinh nghiệm như cô, nói đến cùng là tôi thiệt thòi, cô chắc nên bồi thường tổn thất cho tôi...”

Ninh Tiểu Thuần nghe không nổi nữa, thì ra bản tính hắn là vậy, cô quen hắn lâu như thế, lại không hiểu tính hắn, hắn là kẻ tồi tệ biết bao, không, hắn không phải là người. doc truyện tại . Không mặc quần áo là cầm thú, mặc quần áo chính là mặt người dạ thú. Lục Tử Hiên hắn là kẻ mặt người dạ thú!!! Ninh Tiểu Thuần cầm ly trà, hất thẳng nước trà nóng vào mặt hắn. Nguồn tại

“Á, f*ck...” Lục Tử Hiên bị trúng nước nóng, sừng sốt kêu lên. Hắn tháo mắt kính xuống, lấy khăn tay lau mặt.

Hừ! Ninh Tiểu Thuần dữ dần liếc hắn, còn bắt chước người ta đeo kính, sao trước kia không đeo, làm bộ làm tịch, quả là căn bã có văn hoá!!!

Lục Tử Hiên giận dữ vứt kính lên bàn, hôm qua bị con này tát cho cái, hôm nay còn bị hất nước, hắn không thể nhịn nữa, nếu không dạy cô ả bài học, mặt mũi hắn để đâu! Hắn đứng bật dậy, quay phắt qua, đẩy Ninh Tiểu Thuần ngã lăn ra đất, hắn cười lên người cô, siết cầm cô, mắt lộ hung quang. Ninh Tiểu Thuần bị hắn áp đảo sợ ngây người, cứng đờ tay chân không biết kháng cự thế nào.

Lục Tử Hiên vung tay tát thẳng cô, cô vừa định hét lớn, đã bị hắn bịt miệng, động tác của hắn thật thô bạo, lưỡi cạy mạnh hàm răng cô, xộc thẳng vô. Ninh Tiểu Thuần bị cái tát tai làm cho tỉnh táo, cô cắn mạnh đầu lưỡi hắn.

“Ồi...” Lục Tử Hiên bùm miệng nhin đau bắn ra, tay quạt lưỡi lia lịa tính giảm bớt đau đớn.

Ninh Tiểu Thuần vội vàng bò dậy, chạy ra cửa, ai ngờ Lục Tử Hiên nhoáng cái đã che trước cửa, chặn đường thoát của Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần đề phòng nhìn hắn, nói: “Anh muốn làm gì?” Lục Tử Hiên chỉ cười không nói, nụ cười khiến người ta sởn gai ốc, hắn như thú vồ mồi bổ nhào tới, Ninh Tiểu Thuần lùi nhanh ra sau tránh được. Hắn lừ lừ tiến đến, cô dần dần lùi ra sau, cuối cùng lưng cô đụng phải vách tường lạnh lẽo, không thể lùi nữa. Cô bị nhốt trong góc tường không chạy hay lùi được.

“Anh không được lại đây, nếu không tôi la lên!” Ninh Tiểu Thuần thấy hắn không hề biết sợ, cô không còn cách nào, thấy hắn tính nhào qua, phải rướn cổ hét to: “Cứu tôi... A...”

Lục Tử Hiên lập lại chiêu cũ, bịt miệng cô, tay hắn nắm chặt hai tay cô, tay kia thì xé quần áo. Ninh Tiểu Thuần ghê tởm hành động của hắn vô cùng, định gơ chân đá lên chỗ hiểm của hắn, không ngờ hắn đề phòng biết trước cô sẽ làm vậy, dùng đầu gối đè chân cô lại, cô giờ không thể nhúc nhích, như cá nằm trên thớt mặc người làm thịt.

Móng vuốt Lục Tử Hiên sắp lòn vào quần áo Ninh Tiểu Thuần, cửa phòng bị đẩy ra, Lục Tử Hiên vừa quay lại đã bị người vừa mới vào đâm mạnh, lực đâm quá mạnh, hắn phản ứng không kịp, ngã nhào sang bên.

Lúc này hai mắt Ninh Tiểu Thuần đã ướt đẫm, cô ngược lên, thấy người đó là Cung Triệt, trái tim căng thẳng cũng buông xuống, cô bước nhanh trốn sau lưng Cung Triệt. Cung Triệt kéo cô đứng một bên, sau đó bước lên kéo áo Lục Tử Hiên, rồi giáng ột đấm. Lục Tử Hiên liếm liếm khoé miệng, có mùi máu tươi, hắn sôi gan, tức tốc đứng lên, vung tay hướng về Cung Triệt. Cung Triệt nhanh nhẹn né ra, lùi về che cho Ninh Tiểu Thuần, căn phòng vốn không lớn, Lục Tử Hiên nhào vào khoảng không, vấp trúng bàn, té ụp mặt.

May mà nhà hàng này cách âm tốt, tiếng động trong phòng không đến tai nhân viên. Cung Triệt từ trên cao nhìn xuống Lục Tử Hiên té lăn trên thảm: “Lục Tử Hiên, Cung Triệt tao không thích bị uy hiếp, làm ăn chân chính mới đàn ông, leo lên nhờ thủ đoạn, coi chừng tự hại mình, còn hại luôn phòng làm việc của mày.” Cung Triệt ý tứ sâu xa nhìn Lục Tử Hiên, móc từ trong túi ra một đồng hình vút xuống đất, nói: “Đừng nghĩ tao không biết tìm thám tử điều tra.”

Lục Tử Hiên chật vật đứng lên, nhìn hình chụp, trong hình là thám tử tư hắn thuê, rõ ràng lúc thám tử hành động bị người ta chụp được, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ phía sau.

“Cung Triệt, mày ày cao cao tại thượng, là vị thần toàn năng, sẽ không thất bại sao?” Lục Tử Hiên không chịu thua, kiêu ngạo nói tiếp, “Nghe nói mày với Đại tiểu thư Lạc thị có hôn ước, giờ ở ngoài bao người tình, bị lộ ra, thanh danh của mày coi như đổ vỡ. Đừng nói mày là nhân vật nổi tiếng trong giới tài chính, chỉ riêng Lạc gia chất vấn, mày đã phiền rồi.”

“Cám ơn anh Lục đã suy nghĩ giùm tôi, nhưng tao làm mày thất vọng rồi, bản tính tao rất ngạo mạn, tao tin tao đủ sức giải quyết sạch sẽ chuyện này.” Cung Triệt rẻ rúng liếc hắt, ôm Ninh Tiểu Thuần đi ra.

Lục Tử Hiên luôn sống cuộc sống sung sướng sao chịu nổi nhục này, hấn ngoan cố, vung nắm đấm về phía cặp nam nữ đi ra cửa. Chẳng qua, hấn đánh giá thấp Cung Triệt, anh che chở Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng xoay người, tránh cú tấn công của hấn.

Lục Tử Hiên không cam lòng, tiếp tục vung nắm đấm tấn công, Cung Triệt mất kiên nhẫn nhíu mày, buông Ninh Tiểu Thuần ra, nhanh chóng ra tay, một cú đấm trái đấm lên khuôn mặt tuần tú của Lục Tử Hiên, sai đó nhắc chân đá ngang, dễ dàng đánh ngã hấn. Cung Triệt phỉ phỉ tay, khinh thường nhìn Lục Tử Hiên: “Quên nói với mày, tao đai đen Taewondo, không biết anh Lục yếu ớt vậy, ra tay quá nặng làm anh bị thương thật xin lỗi, có cần tôi kêu giúp anh 120 không, tiền thuốc men cứ tính cho tôi. Nếu cảm thấy không thích đáng, cứ báo công an, tao là công dân tốt, sẵn sàng theo hầu. Có điều, tao nhớ phòng làm việc của mày hình như đang hợp tác với công ty game Tiêu Du, vừa may tổng giám đốc Tiêu Du là bạn học cùng trường với tao...” Anh nói đến đây thì ngừng, lời nói ý vị sâu xa.

Lục Tử Hiên nắm chặt tay, tên Cung Triệt này thật khinh người quá đáng, cho là bản thân được bao nhiêu đồng tiền dơ bẩn, có chút quyền thế là được quyền chèn ép người khác? Còn hấn bị đánh thê thảm, hoàn toàn không có cơ hội đánh trả, cơn tức này hấn không nuốt nổi!! Nhưng Cung Triệt lại lấy phòng làm việc uy hiếp hấn, lẽ nào lại vậy! Tiêu Du là hợp đồng lớn nhất từ khi phòng làm việc thành lập đến giờ, nếu mất đi, lợi nhuận cuối năm sẽ mất hết!

Đang lúc Lục Tử Hiên đấu tranh tư tưởng, Cung Triệt mở cửa, ôm Ninh Tiểu Thuần đi ra. Ninh Tiểu Thuần kiểm lòng không được quay lại nhìn Lục Tử Hiên một cái, lúc bắt đầu, thiên sơn vạn thủy; khi kết thúc, thương hải tang điền. Chẳng lẽ bọn họ nhất định phải thành kẻ thù của nhau, tất cả tình nghĩa đều tan thành mây khói sao? Cùng lúc đó Lục Tử Hiên cũng ngước lên, gặp ánh mắt Ninh Tiểu Thuần, hấn tàn nhẫn liếc cô, ánh mắt đó chứa rất nhiều ý nghĩa, khiến Ninh Tiểu Thuần không rét mà run, vội vã quay đầu.

Cung Triệt cảm thấy Ninh Tiểu Thuần run rẩy, tay ôm eo cô siết thật chặt, anh dừng bước, xoay lại, nói với Lục Tử Hiên nhếch nhác thảm hại: “Còn nữa, đừng bao giờ quấy rầy Ninh Tiểu Thuần, cô ấy với mày không còn bất cứ quan hệ nào...”

Ninh Tiểu Thuần không quay đầu, việc đến nước này, không quay lại được, cô bước theo Cung Triệt ra khỏi phòng. Cô bị Lục Tử Hiên tát tai, giờ gò má phải vẫn bồng rát, dường như có hơi sưng đỏ. Cô cúi đầu bước đi, không muốn người khác thấy đáng vẻ đáng thương của cô, ở khúc quanh khuất nữa và phải người phục vụ, may có Cung Triệt ôm lại mới không té. Cô liên tục xin lỗi người phục vụ. Người đó ân cần mỉm cười, tránh sang.

“Ngẩng đầu lên, em không biết làm vậy đi đường nguy hiểm lắm hả?” Cung Triệt buồn bực nói.

“Em, em...” Ninh Tiểu Thuần biết mình sai, do dự ngẩng lên. Cung Triệt thấy má phải cô sưng đỏ, cau mày, giọng lạnh lạnh: “Sao ra thế này, hấn đánh em à?”

“Ừm... em không sao.” Ninh Tiểu Thuần mỉm cười gượng gạo, nụ cười gượng đó khiến Cung Triệt càng bực mình, anh không nói không rằng, xốt xa kéo cô đi ra. Nếu anh không phải có chuyện gấp cần giải quyết, sẽ không để Ninh Tiểu Thuần một mình đến trước gặp Lục Tử Hiên. Nếu anh đi cùng cô, cô sẽ không bị thẳng đê tiện kia xúc phạm, nói đến cùng là do anh nghĩ không chu đáo. Lục Tử Hiên đã từng đánh người, sao anh còn để cô đưa thân mạo hiểm? Kì thật, chuyện này phần lớn là do anh gây ra, anh khó tránh khỏi tội. Haiz, đều do anh bất cẩn.

Lúc Cung Triệt còn tự trách mình, thì trong phòng Lục Tử Hiên sắp phát điên, hấn tức giận đấm lên tường, bàn tay đau đớn hấn cũng không bận tâm. Vừa rồi Cung Triệt nói Ninh Tiểu Thuần với hấn không còn

quan hệ nào, khúc cuối ngừng một chút, lại là câu nói không thành tiếng. Tuy Cung Triệt không nói ra, nhưng hắn thấy rất rõ, khẩu hình miệng anh nói: “Cô ấy là của tao, mày đừng hòng đoạt.”

Cung Triệt, mày ày là toàn năng sao, mày ày là con trời sao, không thể thất bại chứ gì, mày chống mắt chờ xem, thông minh bị thông minh hại, xem ai là người còn cười đến tàn cuộc. Lục Tử Hiên giờ tay lau vết máu nơi khoe miệng, lại chạm mạnh vào vết thương bầm đen bầm tím, đau đến trợn ngược.

Hắn chỉnh quần áo, ra khỏi phòng, dáng vẻ thảm hại thu hút ánh mắt khách khứa cùng nhân viên trong tiệm, mọi người đều dồn mắt nhìn, khiến Lục Tử Hiên hận không thể chui lỗ nẻ. Từ khi nào hắn bị nhìn “nồng nhiệt” chăm chú thế này? Bị thế này trong đầu hắn chỉ càng nung nấu ý định trả thù Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần.

Cung Triệt đưa Ninh Tiểu Thuần ngồi vào xe, xe như mũi tên phóng vút đi. Trong xe không ai nói chuyện, không khí thật kì lạ. “Là...” Ninh Tiểu Thuần lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, ai ngờ Cung Triệt không đáp, lại đạp thắng, ngừng xe ven đường. Anh cởi dây an toàn, đẩy cửa bước xuống. Ninh Tiểu Thuần thối mái nhìn theo bóng lưng anh, thấy anh đẩy cửa đi vào hiệu thuốc, nói chuyện với nhân viên trong tiệm, không lâu anh cầm theo túi đồ đi ra.

Cung Triệt ngồi lại vào xe, lấy gì đó dán lên má phải Ninh Tiểu Thuần. Cảm giác lạnh lẽo làm Ninh Tiểu Thuần “ơ” một tiếng, lúc này cô mới nhìn rõ vật trong tay Cung Triệt, thì ra anh lấy khăn lạnh chườm tan sưng cho cô. Tuy bị chạm vào chỗ bị đánh, hơi đau tí, nhưng cô vẫn nén nhịn, không kêu đau. Cô thấy Cung Triệt cẩn thận áp khăn lạnh lên mặt cô, trong lòng chợt thấy ấm áp, dâng lên trong lòng rồi biến mất.

“Cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần nhìn Cung Triệt, cô bây giờ mới phát hiện lông mi Cung Triệt thật ra rất dài, anh cúi đầu cụp mắt, trên trán có vài lọn tóc rủ xuống, hơi rối phủ mí mắt anh. Tim cô chợt đập loạn xạ, hai má cũng nóng lên.

Cung Triệt nghe cô nói cảm ơn, nhưng mắt thấy mặt cô hơi hồng, tay xoa xoa mặt cô hỏi: “Sao nóng thế này?” Tay anh cầm khăn lạnh nên cũng thấm lạnh, lòng bàn tay phủ lên mặt, xua đi hơi nóng trên mặt cô, rất dễ chịu. Cô mất tự nhiên quay đi, lấy khăn trong tay anh, nói: “Em tự làm được rồi.”

Cung Triệt khó hiểu liếc mắt nhìn cô, không nói gì, xoay vô lăng, giẫm chân ga, chạy về công ty.

40. Chương 40: Em Đã Ướt Rồi

Lục Tử Hiên từ nhà hàng Nhật chạy ra, có thể dùng từ trời chết để hình dung. Hắn lên xe, nhấn lút chân ga, phi nhanh khỏi nơi “thương tâm” này. Từ khi mở phòng làm việc, may mà hắn đã chuyển khỏi kí túc xá trường, thuê nhà trọ bên ngoài. Hắn bị đánh thành thế này, nếu về trường học thì mất mặt quá.

Hắn về nhà trọ xử lý vết thương, nhìn gương mặt mình không khỏi sôi gan. Khuôn mặt đẹp trai vô duyên vô cớ bầm xanh bầm tím, bảo hắn làm sao ra ngoài gặp người khác. Hắn xoa khắp mặt, quăng túi chườm đá xuống đất. Khí giận nghẹn trong bụng, không xả ra được, hắn sẽ tắt thở mà chết.

Hắn lục lại danh bạ điện thoại, thấy một cái tên, bỗng hai mắt sáng rực. Hình như lâu rồi không tìm đến con cừu nhỏ, có hơi nhớ sự mềm mại của cô. Khoảng thời gian này bận rộn chuyện làm ăn, hắn chưa phóng thích dục vọng của mình. Giờ thấy tên cô trong điện thoại, phần chần chừ đắn đo, tình dục là phương thức phóng thích áp lực tốt nhất. Hắn cầm áo khoác, đội mũ lưỡi trai, đi xuống lầu, lên xe chạy đến nhà trọ hồng phấn.

Lúc này trời đã tối, màn đêm buông xuống, Lục Tử Hiên dừng xe cách xa bãi đỗ xe, đi bộ đến nhà trọ. Hắn kéo sụp mũ lưỡi trai che mặt, cảnh hoàng hôn mờ mờ, không ai thấy mặt hắn, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tử Hiên đến dưới lầu nhà trọ, thấy phòng Ninh Tiểu Thuần vẫn tối đen, hắn vui vẻ, chạy lên trên lầu. Hắn lên đến trên, gọi điện thoại cho Thiệu Khiết Nhi, xem xem cô có nhà hay không. Hắn quen đường đến cửa nhà Thiệu Khiết Nhi, nhấn chuông cửa, chỉ chốc lát sau cửa mở. doc truyện tại . Thiệu Khiết Nhi mặc

bộ đồ màu trắng, tóc dài xoã sau lưng, tươi mát đáng yêu. Cô tinh ý thấy vết thương trên mặt Lục Tử Hiên, kinh ngạc hỏi: “Mặt anh bị gì vậy?”

Lục Tử Hiên sờ sờ mặt, vết thương còn rất đau, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, giả vờ nói: “Hôm nay anh đang đi đường thấy một tên móc túi dám trộm ví của bà cụ, anh không nói tiếng nào, đánh nhau với nó, ôi, bị nó đánh thành ra vậy, có điều, lấy lại được ví.”

Thiện Khiết Nhi sùng bái nhìn hắn, “Anh nghĩa hiệp thật.” Rồi nghiêng người để Lục Tử Hiên vào nhà, chạy vào bếp châm trà.

Lục Tử Hiên cười đắc ý, ngồi xuống salon, nhìn chằm chằm thân hình Thiện Khiết Nhi. Nhiều ngày không gặp, thân hình cô như càng uyển chuyển quyến rũ, hắn muốn lập tức kéo cô vào lòng, cảm nhận mềm mại của cô, cướp đoạt ngọt ngào của cô. Lúc hắn suy nghĩ vớ vẩn, Thiện Khiết Nhi bưng nước ra, hắn cầm ly nước, cố ý chạm tay cô, nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay, Thiện Khiết Nhi ngược mắt nhìn hắn.

Lục Tử Hiên nở nụ cười, buông ly, nhanh chóng chụp tay cô, kéo cô vào lòng, ôm siết. Thiện Khiết Nhi để tay lên ngực hắn, bất an nói: “Anh làm gì thế, mau thả em ra.”

“Bảo bối, anh nhớ em.” Lục Tử Hiên dùng giọng nói mê hoặc người dụ dỗ Thiện Khiết Nhi. Thiện Khiết Nhi không tin nổi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn đã một tháng không liên lạc với cô, cô không biết mình và hắn rốt cục là thuộc loại quan hệ gì, dù cô có số điện thoại của hắn, nhưng không dám gọi bừa. Có một lần cô buồn chán, lại hơi nhớ hắn, liền lấy hết can đảm gọi qua, ai ngờ hắn lạnh lùng bỏ một câu: “Tôi hợp, không rảnh.” Rồi cúp, sau đó không gọi lại, làm nhiệt tình của cô cũng tiêu tan. Nguồn tại

Từ đó, cô không gọi nữa, tự cô cũng nghĩ thông, mỗi lần hắn đến tìm cô, đều là làm tình, không nói chuyện nhiều. Cô dù sao mới mười chín tuổi, bản thân chưa hiểu đời, tình cảm có chỗ trống, nên khi đột nhiên xuất hiện anh chàng đẹp trai mới bị cuốn hút mà thôi, cô hắn cũng không yêu hắn. Nhưng hắn, hắn đang nói câu dụ ngọt gì vậy? Cô gái nào đối diện với trai đẹp cũng mặt đỏ tim đập rồi, hơn nữa trai đẹp còn ăn nói ngọt ngào, cô đã mất sức miễn dịch, sao chống đỡ nổi.

Lúc Lục Tử Hiên hôn lên mặt cô, dường như có luồng điện chạy rần trong người, tê tê dại dại, đầu cô phút chốc đông cứng. Lục Tử Hiên thấy cô không kháng cự, khoe miệng nhếch lên, miệng càng thêm suồng sã, ngậm chặt môi cô, cứ thế mút vào. Đầu lưỡi còn liếm láp lên xuống hàm răng, ép cô mở cổ cho lưỡi hắn tiến vào.

Lưỡi hắn liếm đầu lưỡi ướt của cô, khiêu khích né tránh, chơi trò vờn đuổi với lưỡi cô. Hắn im lìm kéo lưỡi cô ra ngoài, hai người bắt đầu hôn lưỡi triền miên. Lưỡi và lưỡi tiếp xúc nhau, bám chặt khó rời. Lục Tử Hiên thời gian rồi kiêng sex, lúc này tình dục bốc cháy thật mạnh. Gai đầu lưỡi là nơi nhạy cảm nhất, hắn tập trung liếm láp, cướp đoạt ngọt ngào của cô. Hắn khó khống chế nổi bản thân, há miệng ngậm đầu lưỡi cô, mút nước miếng của cô.

“Ừm... ừm...” Thiện Khiết Nhi vô ý rên khẽ, lưỡi bị hắn ngậm, mút rất mạnh, cô cảm thấy lưỡi tê dại.

Tiếng Thiện Khiết Nhi rên rỉ càng khơi dục vọng Lục Tử Hiên, vật dưới háng đã cương cứng, muốn chọc thủng quần. Hắn sắp kiềm nén không được, rời khỏi miệng cô, lướt sang bên sườn, hôn vành tai, cắn cắn. Bàn tay trượt đến bụng cô, từ ngoài lao vào trong áo, vuốt ve da thịt trơn nhẵn.

Vì hắn gặm cắn, Thiện Khiết Nhi cảm thấy hơi đau, tỉnh táo lại. Hắn lại làm tình với cô, chẳng lẽ hắn tới đây chỉ để làm thôi sao? Tuy cô đã nhận nhạo, dòng nhiệt đã quần quanh nơi bụng dưới, nhưng cô không muốn tiếp tục thể này, cô cảm thấy phải yêu quý bản thân, vì vậy cô vươn tay dùng sức đẩy Lục Tử Hiên ra.

Lục Tử Hiên đang đắm chìm trong tình dục không kịp đề phòng, hai mắt lơ mơ mở to, theo lực đẩy của Thiện Khiết Nhi lăn từ salon xuống. Đầu đập lên bàn, phần ót đau đón lan nhanh. Lục Tử Hiên chột vật đứng lên, chó chết, bị thương cùng một chỗ, hôm nay hắn xui tận mạng mà. “Em làm gì vậy sao đẩy anh xuống?” Lục Tử Hiên dè nén lửa giận, cay cú nhìn Thiện Khiết Nhi.

Trước mặt Thiện Khiết Nhi, Lục Tử Hiên luôn sắm vai u buồn, dù cười cũng không phải thật lòng, cô lần đầu thấy Lục Tử Hiên có vẻ mặt khác. Tuy hắn đã áp chế cơn giận, nhưng mắt hắn vẫn hiem ác làm cô sợ.

“Ch... Chu... Chúng ta... đừng vậy nữa...” Thiện Khiết Nhi lắp bắp.

“Tại sao?” Lục Tử Hiên khoanh tay trước ngực, nhìn từ trên xuống.

“Em không muốn...” Thiện Khiết Nhi trả lời lấy lệ.

“Vậy sao, em nói láo.” Lục Tử Hiên nhanh chóng cúi người, một tay chụp xuống dưới cô, ác ý nắn nắn, “Dưới này nhất định đã ướt rồi!”

Thiện Khiết Nhi bị Lục Tử Hiên chộp nửa thân dưới, chốc lát cảm thấy xấu hổ, đỏ mặt. Tay hắn đặt thân dưới cô, cô cảm thấy bên trong chợt tràn ra dòng nước nóng. “Không phải...” Cô cãi. Cô không muốn hắn nhìn thấu cô.

“Vịt chết còn cứng mỏ, tự em nhìn đi.” Lục Tử Hiên thừa dịp Thiện Khiết Nhi còn phân vân, mau chóng cởi thắt lưng, kéo quần cô xuống.

Thiện Khiết Nhi thấy đùi chợt lạnh, quần bị người ta tuột ra, lộ quần lót nhỏ hellokitty màu vàng. Cô xấu hổ không nói nên lời, toàn thân đỏ rực, hai tay cô che nơi riêng tư: “Anh... anh... sao có thể làm vậy?”

Lục Tử Hiên dùng tay trái kìm chặt hai tay Thiện Khiết Nhi, kéo chúng ra, tay phải vươn đến quần lót đáng yêu của cô, đẩy quần thấp thoáng vết ướt. “Chà chà, em xem, đã ướt rồi...” Tay phải hắn quẹt lên đùi cô: “Còn chối nữa à, chảy đến thế này...” Thiện Khiết Nhi cảm thấy tay hắn nóng ẩm, khuôn mặt càng đỏ, đây là dịch của cô...

“Có muốn anh không, hử?” Lục Tử Hiên kề sát Thiện Khiết Nhi, nói vào tai cô, hơi thở ấm áp phun lên cổ, ngứa ngứa, da thịt lập tức nổi da gà.

“Chúng ta... chúng ta không thể tiếp tục như vậy, anh... anh không phải người yêu của em...” Cuối cùng Thiện Khiết Nhi nói lời trong lòng, cô căng thẳng không dám nhìn Lục Tử Hiên.

Lục Tử Hiên trong lòng giấu cợt, con bé này còn muốn thảo luận vấn đề tình yêu với hắn, mọi người đều tuân theo phản ứng thân thể, cô tình tôi nguyện, thỏa mãn nhu cầu, không can thiệp vào chuyện của nhau, vậy không tốt sao?! Sau 419, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi. Đây mới là tác phong người thành phố hiện đại!

“Anh biết cơ thể em thích anh...” Lục Tử Hiên không trả lời cô, vươn ngón trỏ và ngón giữa, hai ngón khẹp lại đâm vào đáy quần lót.

Thình lình bị đâm khiến Thiện Khiết Nhi không kịp trở tay, cô vận người tính lách khỏi hai ngón tay đang đâm vào chỗ kín, không ngờ khéo quá hoá vụng, cô càng vận vẹo, ngón tay xoay tròn vào sâu một chút, định xuyên qua quần lót chui thẳng vào trong.

41. Chương 41: Hắn Muốn Đâm Chết Con Dâm Này

“Bảo bối, thì ra em muốn vậy à, anh trai nhất định sẽ thỏa mãn em...” Lục Tử Hiên cười gian xảo, thấy Thiện Khiết Nhi vận vẹo cơ thể, trong lòng ngứa ngáy. Hắn buông tay siết hai tay cô ra, sau đó nâng chân cô để trên vai. Vì Thiện Khiết Nhi ngồi chếch trên ghế, Lục Tử Hiên quỳ dưới đất, thuận thế vục đầu giữa hai chân cô, bắt đầu hành trình tìm bảo vật.

Hắn lè lưỡi liếm đáy quần cô, khiến đáy quần vốn đã ướt càng ướt thêm. Đầu lưỡi cách đáy quần chậm rãi liếm, dù không đúng chỗ ngứa, cơ thể Thiện Khiết Nhi vẫn có phản ứng. Tiếp xúc như có như không kích thích ham muốn ẩn núp trong người Thiện Khiết Nhi, một luồng nhiệt lên trong bụng, bỗng tuôn ra, xuyên qua lỗ vào, đổ thẳng vào quần hellokitty.

Lục Tử Hiên đang liếm láp nhận ra chất lỏng ẩm áp đó, nhếch mép cười, càng ra sức liếm. Lúc này Thiện Khiết Nhi đã nóng đầu, toàn thân hết sức, nhưng vẫn kháng cự vô ích. Vì chân cô bị nâng lên, bị bắt nằm ngửa, cô phải chống hai tay trên ghế, mượn lực nhắc eo, dùng tay đẩy Lục Tử Hiên.

Cô không biết lúc cô nhấc eo, lại khiến chỗ kín càng sát đầu Lục Tử Hiên, cả mặt hằn dán sát quần lót không một khe hở. Đám cỏ phóng đại trong mắt hần, hơn nữa còn thấy rất rõ. Lại thêm, mũi hần cũng đụng chỗ kín, thoả sức cọ xát, càng kích thích chất lỏng của cô tuôn nhiều. Tay Thiện Khiết Nhi không còn sức lực, không đẩy được Lục Tử Hiên. Phần eo không nhấc nữa, tê liệt hạ xuống, yếu ớt ngã ngửa trên ghế.

“Thì ra em nóng nảy vậy à... Ngoan, anh lập tức cho em...” Lục Tử Hiên ngẩng lên, cười gian xảo.

“Không... A...” Cô không phải ý đó, lời cô chưa dứt, tay Lục Tử Hiên chui theo mép quần lót, như con lươn luồn lách trong quần lót. Bàn tay chụp lên đám cỏ, vì chất dịch tràn ra mà đám cỏ bị ướt nước, xoa lên đó thật mềm mại trơn nhẵn. Hần còn kéo kéo đám cỏ, Thiện Khiết Nhi hét lên. Bàn tay thô bạo quét ngang mặt ngoài, ngón tay hờ hững ma sát hai cánh hoa, cô bị hần trêu đùa đến không thể mở miệng.

Bàn tay hần đảo qua chỗ kín, tay kia kéo áo cô lên tận ngực, để lộ cặp ngực đầy đặn. Vì hô hấp dồn dập, ngực cô phập phồng lên xuống, cặp vú cũng lắc lư theo, mê hoặc biết bao! Hần kéo áo lót vướng víu ra, cổ vươn tay đẩy đẩy, cặp vú vì áo lót bị đẩy ra, từ chút một lộ ra ngoài. Cuối cùng hần đẩy tuốt lên trên, hai khối thịt lập tức hiện rõ, bật ra, lắc lư không thôi trong cặp mắt tham lam của hần.

Lục Tử Hiên nhìn hai khối cầu mê người, suýt chảy máu mũi, miệng ngậm chặt một bên ngực, tay kia với lên bên còn lại, vuốt ve.

“Ư... umm...” Thiện Khiết Nhi rên rỉ, trên dưới bị tấn công, cô không thể phản kháng, không thể suy nghĩ, chỉ thụ động đón nhận cơn sóng khoái cảm phủ úp.

Lục Tử Hiên cố sức mút đầu vú cô, như cố hút ra sữa, từng đợt cảm giác dồn từ đầu vú truyền đi, Thiện Khiết Nhi không biết làm gì. Nếu hần cứ cắn tiếp như thế, đầu vú sẽ sưng đỏ mất. doc truyện tại . Tay hần bên dưới tiếp xúc bên ngoài chưa thoả, bắt đầu tách cánh hoa, tiến vào bên trong. Nhụy hoa là một bộ phận đặc biệt, hần xoa nhẹ ngón tay rồi đẩy phần đầu che nhụy hoa, ma sát nó, mang đến cho Thiện Khiết Nhi sướng khoái vô cùng.

Rồi ngón trở và ngón cái nắm cánh hoa được chất dịch bôi trơn, hơi dồn ép miết nó, sau đó kéo chậm chậm ra ngoài, để cánh hoa từ từ tuốt khỏi ngón tay. Ngón tay cách cơ thể cô một inch thì dừng lại, làm đi làm lại động tác này, hần tin chắc cô sẽ thích. Quả nhiên, Thiện Khiết Nhi rên rỉ ngày càng nhiều, hơi thở ngày càng nặng nề. Cô đột nhiên vươn tay chộp tóc hần, vừa rên rỉ vừa lôi kéo.

Hần làm phía trên xong rồi gãi nhẹ ngón tay ngay cửa mình, làm cô khao khát không ngừng vặn vẹo người. Hần gãi một hồi rồi không hành hạ cô nữa, mà cầm hai ngón tay vào trong, cách lớp quần lót, hần kéo ra, khu vườn bí mật tuyệt vời lộ ra dưới ánh mắt nóng bỏng.

Thật là đẹp! Lục Tử Hiên thầm khen ngợi, ngón tay đâm vào trong bắt đầu trượt ra vào, mang theo không ít chất dịch ẩm áp. Ngón tay hần đã ướt, thuận tiện ra vào, vì thế tăng nhanh tốc độ, khiến Thiện Khiết Nhi rung mình từng cơn. Âm thanh giao hoan khiến người nghe nôn nóng vang lên, theo sau tiếng rên của cô gái, hoà lẫn tạo thành tác phẩm âm nhạc tuyệt vời.

Lục Tử Hiên thấy Thiện Khiết Nhi hai mắt tràn ham muốn, tiếng kêu thoả mãn, nửa người dưới căng đau dữ dội, là lúc đến phiên hần được thoả mãn. Hần rút tay khỏi cô, mau chóng cởi thắt lưng, cởi quần dài và quần lót, vật cứng hiện ngang hiện trước mắt Thiện Khiết Nhi, màu tím cứng cáp khiến cô nuốt nước miếng.

Cho hần vừa vui vừa sướng, vừa sâu vừa tràn sức sống đâm vào đi! Lục Tử Hiên nâng hai chân cô, nhấc mông, vật to lớn phút chốc chìm sâu vào trong.

“A...” Thiện Khiết Nhi lại lần nữa kêu lên. Hần thật to, cô cảm thấy nó như xé cô ra, cảm giác đau đớn làm cô nhú nhú mảy. Lục Tử Hiên đóng đưa mông, ra vào rất nhanh, khoái cảm thay thế cho đau đơn, Thiện Khiết Nhi vịn vai hần, theo vận tốc đóng đưa của hần dần dần tiến vào ranh giới cực khoái.

“A... A... Nhanh lên... Em, em chịu không nổi...” Thiện Khiết Nhi cắn lên bả vai Lục Tử Hiên. Hần thầm mắng chửi trong bụng, ra vào nhanh hơn, hần muốn đâm chết con đâm này. Bạn đang xem tại - .

Không biết bao lâu, Lục Tử Hiên từ từ dừng lại, lúc này Thiện Khiết Nhi không biết đã mấy lần lên đỉnh, cả người xụi lơ, để mặc Lục Tử Hiên làm gì thì làm. Yết hầu hần lên xuống, gặm nhẹ, rút vật đó ra, run

run vài cái, tinh dịch như núi lửa bùng nổ phun ra, phun lên đùi Thiện Khiết Nhi. Tinh dịch của hắn pha lẫn chất nhờn của cô, chảy đầy chỗ kín và háng cô.

Hai người thở hồng hộc dựa vào ghế, Thiện Khiết Nhi xoa xoa trán đầy mồ hôi, cô vẫn không chịu nổi hấp dẫn của hắn, lại làm tình với hắn. Cô tự xỉ vả mình cả trăm lần. Hắn không trả lời thẳng câu hỏi của cô, chứng tỏ hắn không có tình cảm với cô. Chẳng lẽ cô chỉ là công cụ giúp hắn giải quyết sinh lý thôi sao, vậy hắn đi tìm búp bê là được rồi. Nghĩ vậy, cô đột nhiên tức giận.

“Can Hiên.” Thiện Khiết Nhi bật dậy mặc quần áo, gọi thẳng Lục Tử Hiên.

Lục Tử Hiên vẫn chưa nhớ Can Hiên và hắn là một, khựng người hồi lâu mới phản ứng. Thiện Khiết Nhi cũng mặc kệ hắn có phản ứng kịp hay không, nói tiếp: “Anh Can Hiên, chúng ta không thể tiếp tục nữa, bây giờ tôi muốn một tình cảm an toàn, anh không có ý gì với tôi, sau này đừng đến tìm tôi nữa...”

Lục Tử Hiên không thể ngờ được hắn bị đưa vào sổ đen, không ngờ nổi nhìn cô gái trước mặt, “Em nói gì vậy?” Hắn không thể chấp nhận tình trạng này, hôm nay đã không vừa ý rồi, bây giờ còn bị con nhỏ này đuổi đi sao?!

“Tôi nói rất rõ ràng, sau này chúng ta đừng qua lại nữa.” Thiện Khiết Nhi ngồi thẳng người, quay đầu đi. Phần tình cảm vừa nảy mầm này cứ kết thúc đi, đau dài không bằng đau ngắn.

Hơi thở Lục Tử Hiên nghẹn trong ngực, cực kì khó chịu. Giờ hắn nóng nảy vô cùng, muốn đánh ai đó vô cùng. Hắn vốn nghĩ tình dục là phương pháp giải tỏa áp lực tốt nhất, vận động kịch liệt, giải tỏa xong rồi, ai ngờ càng buồn bực hơn. MK, thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?!

Hắn muốn phát hỏa, lại sợ đụng chạm đến người ở tầng khác, đành mặc quần áo, đội nón đi ra, lúc đi ra còn đóng sầm cửa thật mạnh, phát ra tiếng thật lớn.

Thiện Khiết Nhi nhìn cánh cửa đóng lại, lòng như hũ gia vị bị đổ vỡ, phức tạp cực kì. Có điều, hôm nay nói rõ mọi chuyện, vật nặng trong lòng cô đã rơi xuống, không còn tồn tại nữa nên thấy thoải mái hơn nhiều.

42. Chương 42: – Bị Nhốt Trong Thang Máy

Cung Triệt đến tiệm thuốc mua đủ khăn lạnh cho Ninh Tiểu Thuần, sau đó lái xe về Hoàn Nghệ. Ninh Tiểu Thuần ngồi trong xe không nói lời nào, như xuất thần, tay cầm khăn vô thức áp lên mặt. Cô nhớ đến hình ảnh vừa rồi Cung Triệt xoa mặt ỉn, đáng vẻ hết sức chăm chú khiến cô bị thu hút. Nhớ lại, mặt cô lại nóng lên lần nữa.

Cung Triệt vừa lúc đó quay lại thấy cô, lo lắng hỏi: “Mặt em hình như vẫn đỏ, bệnh hả?” Nói rồi gơ tay định đặt lên trán cô, anh làm rất tự nhiên, nhưng Ninh Tiểu Thuần không thể nào bình tĩnh, cô theo bản năng hơi né đầu tránh tay anh. Tay Cung Triệt lơ lửng giữa chừng, cứng đờ, cuối cùng rút tay về, không nói gì.

Ninh Tiểu Thuần xấu hổ muốn chết, cô tăng hăng: “Em, em nóng...” Nói rồi quay kiếng xe xuống, tay quạt quạt, như cho thấy cô nóng thật. Cung Triệt khó hiểu liếc nhìn cô, rồi quay lại, tập trung lái xe. Anh không biết hành động vô ý của anh khiến cô gái bên cạnh nghĩ ngợi vẩn vơ.

Chườm lạnh làm khuôn mặt nóng đỏ dịu đi, Ninh Tiểu Thuần muốn tìm đề tài nói chuyện cho đỡ yên lặng, cô chợt nhớ ra một chuyện: “Khụ khụ, chuyện là, sao anh biết, à, sao biết Lục Tử Hiên thuê người điều tra anh với em?” Nhắc đến tên Lục Tử Hiên, lòng cô như bình gia vị bị đổ, không rõ mùi vị gì, aizzz.

“Lão Tạ phát hiện, à, lão Tạ chính là bác sĩ khám bệnh cho anh, lúc ông ta đến thì phát hiện, mới chụp tên đó.” Cung Triệt nhìn cô, bổ sung: “Lúc trẻ ông ta làm trinh sát...”

À, ra là vậy! Ninh Tiểu Thuần chợt hiểu, như vậy, anh sớm đã biết hành động của Lục Tử Hiên, lại ung dung, chờ cơ hội?! Cô kiếm không được liếc qua người bên cạnh một cái, tâm tư anh sâu không đoán được, là con người lợi hại. Nhưng mà, Lục Tử Hiên chỉ vậy đã từ bỏ ý định sao? Cô hơi lo.

“Chúng ta giờ về công ty hả?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Ừ.” Anh đáp.

“Nhưng hình như đã hết giờ làm rồi...” Chẳng lẽ quay về làm tiếp?

“Về lấy tài liệu quan trọng, còn nữa, dường như chiều nay em không đi làm...”

Ninh Tiểu Thuần biết sẽ thế này mà, cô yếu ớt nói: “Em tính ăn chiều có sức, mới quay lại làm mà.” Đừng vô nhân đạo vậy chứ...

“Hừm?” Cung Triệt thích thú nhìn cô, “Em tận tụy như thế, có ý chủ động tăng ca anh rất vui mừng, chỉ có điều không có tiền tăng ca đâu.”

Hic, cô nói sai rồi sao? “Anh chở em về công ty không phải là về làm sao, nếu không, cho em xuống, em đón xe về nhà...” Sao phải về công ty với anh chứ, phí phạm thời gian.

“Theo giúp anh ăn bữa cơm.” Cung Triệt thản nhiên đáp.

Gì? Anh nói gì, giúp anh ăn cơm? Ninh Tiểu Thuần ngu ngơ, “Tại sao?” Cô buột miệng hỏi, đem nghi ngờ trong lòng nói tuột ra.

“Không vì sao cả.” Cung Triệt nói câu này xong không để ý tới cô, cầm tay lái, nhìn thẳng. Ngày mai đấu thầu, tuy Lục Tử Hiên bị anh cảnh cáo, nhưng không biết hắn đã bỏ ý đồ chưa hay sẽ phá nổi đục thuyền, muốn lương bại cầu thương, nên vẫn không thể mất cảnh giác. Anh muốn thường xuyên chú ý Lục Tử Hiên, đề phòng Lục Tử Hiên làm chuyện điên khùng.

Nếu hắn đẩy sự việc đi quá xa, với anh, thật ra cũng không có ảnh hưởng lớn gì, chẳng qua chuyện phải xử lý nhiều thêm một tí, phiền phức mà thôi. Nhưng mà, với cô gái ngồi cạnh anh, ảnh hưởng hình như không nhỏ. Danh dự với phụ nữ là rất quan trọng, danh dự của cô không thể bị mất vì chuyện này. Anh không muốn giải thích với cô, để cô không phải lo lắng.

Ninh Tiểu Thuần nhất thời nghẹn lời, không biết hỏi tới thế nào, đành im lặng, nhìn ra cửa sổ. Thật ra con người này vẫn còn rất chuyên chế, cô nghĩ thầm.

Không khí yên lặng lần nữa bao trùm trong xe, trải qua chuyện hồi chiều, Ninh Tiểu Thuần lúc đối mặt Cung Triệt, đã không còn tự nhiên như trước đây, cảm thấy là lạ, nhưng không nói được lạ ở chỗ nào. Chốc lát sau, điện thoại Cung Triệt vang lên, phá vỡ im lặng.

“Alo, chuyện gì?” Cung Triệt đeo tai nghe.

Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng ngồi bên cạnh, cô không biết ai gọi tới, cũng không biết họ nói chuyện gì, cô chỉ nghe Cung Triệt nói: “Ừ, làm tốt lắm... theo dõi sát sao nhất cử nhất động của hắn, có gì lập tức báo ngay... Được, cứ vậy đi.”

Sao giống như đang theo dõi tội phạm vậy, Vô gian đạo à? Ninh Tiểu Thuần bĩu môi. Lúc này xe tiến vào bãi đậu xe Hoàn Nghệ, ngừng lại. Cung Triệt cởi dây an toàn, hỏi: “Em muốn lên với anh hay chờ trong xe?”

“Em lên với anh.” Nếu cô ở trong xe Cung Triệt, lỡ có đồng nghiệp nhìn thấy, cô giải thích thế nào đây. Ngược lại, hai người cùng lên mới tốt, dù sao cô là trợ lý của anh, họ cùng ra ngoài mới về.

Hai người đi thang máy dưới bãi đậu xe lên lầu, Cung Triệt nói: “Lát nữa muốn ăn gì?”

Ăn gì hả? Ninh Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, định nói “gì cũng được”, bỗng “rầm” thang máy đột nhiên rơi xuống, Ninh Tiểu Thuần loạng choạng, run rẩy, lúc cô ý thức được họ bị “nhốt” trong thang máy, cô đã được người sau lưng ôm lại, lùi sang bên, dựa lưng vào bức vách thang máy ngồi xồm xuống.

Đèn tắt, trong thang máy tối đen, sau đó không động tĩnh. Giọng Cung Triệt trong bóng tối vang lên: “Xem ra chúng ta bị nhốt rồi, đừng sợ, sẽ có người đến cứu chúng ta.” Giọng anh to rõ, bình tĩnh vô cùng, khiến Ninh Tiểu Thuần đang hốt hoảng dần dần an tâm. Cô tin Cung Triệt, có anh bên cạnh sẽ không không sao. doc truyện tại . Nhưng cô gặp phải tình tiết nhảm xàm thế này, thân xui xẻo khoái cô nhiều quá chừng, cô xong đời rồi.

Cung Triệt thấy thang máy không có dấu hiệu đi xuống tiếp, liền buông Ninh Tiểu Thuần, bước đến ấn phím màu đỏ cứu hộ trong thang máy, chỉ nghe tiếng “tu” “tu”, anh nhẩn chừn ba phút, vẫn không có ai đến.

Ninh Tiểu Thuần vội vàng lấy điện thoại di động ra, lại thấy trong này không có sóng, lòng cô lại luống cuống. Cô bước lên gõ cửa kêu cứu, nhưng vẫn không ai đáp lại. Cô gấp gấp nín chặt tay áo Cung Triệt: “Làm sao đây, điện thoại không có sóng, gọi không được, bây giờ không ai phát hiện ra chúng ta, chúng ta không phải bị nhốt luôn trong này chứ?” Nguy hiểm cái là, thang máy dừng lại giữa tầng 4 và tầng 5, không lên không xuống.

Cung Triệt giữ tay cô: “Đừng sợ, bị nhốt trong thang máy phải biết học chờ đợi! Em tỉnh táo trước đã, giữ sức.” Ninh Tiểu Thuần nghe lời anh nói, cổ tỉnh táo, trong thang máy ngột ngạt, nếu cô quá nóng nảy, sẽ gây khó thở, cô nhón chân hít thật sâu.

Cung Triệt áp sát cửa, lắng nghe tiếng động bên ngoài. Anh đập cửa, lấy mũi giày đá, nghĩ cách để bên ngoài nghe thấy, lâu lâu còn gõ cửa, thỉnh thoảng nói vài câu đánh lạc hướng chú ý căng thẳng của cô.

“Em đói bụng không, muốn ăn gì đây?” Cung Triệt hỏi lại vấn đề khi này.

Ninh Tiểu Thuần làm gì còn lòng dạ nào bàn chuyện ăn uống, cô chỉ tập trung nghĩ cách thoát khỏi cảnh này. Cô lắc đầu, ừ ừ nói: “Ra ngoài rồi nói.”

“Món Thái thì sao? Hay món Ý?” Cung Triệt tiếp tục hỏi.

Đừng nói chuyện ăn uống nữa mà, bụng cô kêu ọc ọc rồi này. Trời càng tối, cô càng mệt. Hơn nữa, không khí hình như càng lúc càng ít, cô không muốn trả lời, nhắm mắt dựa vách nghỉ ngơi.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần không nói năng gì, vội vã kêu lên: “Ninh Tiểu Thuần, Ninh Tiểu Thuần...” Anh lấy điện thoại ra làm đèn, thấy cô cuộn tròn trong góc. Có ánh sáng chói mắt rọi tới, Ninh Tiểu Thuần mở mắt, mù mịt nhìn Cung Triệt.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần đầu ướt mồ hôi, đưa tay lau giúp cô, sau đó lạnh lùng nói: “Không được ngủ!” Nói rồi lôi cô đến cửa, tiếp tục gõ cửa cầu cứu. Vì kêu đã lâu, giọng anh hơi khàn khàn, cổ họng khô khốc, rất khó chịu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ninh Tiểu Thuần đã sắp tuyệt vọng, cô dựa vào người Cung Triệt cố đỡ thân thể mềm nhũn của mình. Cô với anh sẽ không chết ở đây chứ?! Chợt ngoài cửa có tiếng động, nghiêng tai nghe kĩ, là tiếng bước chân dồn dập, Cung Triệt vui vẻ, gõ cửa la lên: “Bên trong có người!!”

Người ngoài cửa nói: “Đừng sợ, chúng tôi là nhân viên cứu hộ, vì thang máy kẹt giữa hai tầng, nên chúng tôi phải dùng van tổng, để thang máy lên lầu 5. Mọi người ở trong vịn tay cầm cho chặt, tránh vì khởi động đột ngột mà té.”

“Được.” Cung Triệt mau chóng ôm Ninh Tiểu Thuần đến sát vách, cầm tay vịn.

Thang máy bắt đầu di chuyển, vài giây sau dừng ở lầu 5, mấy nhân viên cứu hộ dùng khoá mở cửa thang máy, kéo cửa ra. Thành linh có ánh sáng chiếu vào trong, Ninh Tiểu Thuần trong thời gian ngắn không thích ứng kịp, phải lấy tay che mắt.

Cung Triệt ôm cô đi ra, thấy một ông lão bỗng nhiên chạy tới, gật đầu cảm ơn mấy nhân viên, sau đó nhanh chóng quay sang hỏi thăm Cung Triệt: “Tổng giám đốc, ngài không việc gì là tốt rồi, làm tôi sợ quá... Vì tôi có việc ra ngoài, nên không nghe tiếng chuông, xin lỗi tổng giám đốc, do tôi lơ là nhiệm vụ...”

Ông lão sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, cứ gật đầu nhận lỗi với Cung Triệt. “Bỏ đi, giờ không sao rồi.” Giờ anh và Ninh Tiểu Thuần đều mệt mỏi, Cung Triệt không muốn lằng nhằng với ông ta, khoát tay cho ông ta đi. Ông lão như được xá tội, nhanh chóng gật đầu cảm ơn. Lúc này nhân viên cứu hộ kiểm tra thang máy xong, không có trục trặc, Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần mới vào lại, lên văn phòng lấy đồ.

Vừa vào văn phòng, điện thoại Cung Triệt liên reo. Anh bấm nghe, người bên kia vội vàng nói: “Boss, sao điện thoại anh không liên lạc được vậy?”

Vừa rồi bị nhốt trong thang máy, nên không nhận được, Cung Triệt hỏi: “Chuyện gì?”

“Hắn đến nhà trọ màu hồng, một giờ sau trở ra, sau đó lái xe đến toà soạn, ở ngoài cửa toà soạn chần chờ một hồi, nhưng cuối cùng không vào, sau đó lái xe về nhà.” Người đó nói.

Toà soạn?! Chẳng lẽ hắn muốn tung chuyện của họ ra?

“Boss, nếu hắn vào đó thật, không có anh ra mặt, tôi hàng tôm tép không làm được gì, chắc không thể ngăn được. Giờ cảm ơn trời đất, may hắn chưa vào...” Người kia thì thầm nói không ngừng.

“Cậu tiếp tục theo dõi hắn, cứ thế mà làm.” Cung Triệt nói xong cúp điện thoại. tại

Xem ra, bây giờ tốt nhất là không để cô về nhà trọ.

43. Chương 43: Cuộc Sống Xa Hoa Về Đêm

Cung Triệt nghe điện thoại xong, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Em đi rửa mặt đi.” Ninh Tiểu Thuần sờ sờ mặt, gật gật đầu. Ở trong thang máy lâu như vậy. lớp phấn trang điểm trôi hết, tóc tai bù xù, thật tổn hại bộ mặt thành phố, cô chán nản lao vào toalet.

Ninh Tiểu Thuần sửa soạn lại xong, lúc từ toalet đi ra, thấy Cung Triệt vẫn chưa ra, nên phải vào phòng anh, nhìn quanh nhìn quất, không thấy bóng dáng anh đâu, chỉ nghe tiếng nước ào ào, cô nhìn cánh cửa căn phòng nhỏ bên trong, đoán anh đang ở trong tắm rửa. Cô bỗng nhớ tới lần trước cô và anh làm tình trong đó, mặt đỏ phừng, nhanh chóng thụt lùi. Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe!

Cô ngồi ở bàn chờ Cung Triệt, lúc rảnh rỗi lấy điện thoại ra, thấy ngay hình nền điện thoại, là lúc cô và Lục Tử Hiên còn hẹn hò chụp chung, họ cười tươi như hoa, tốt đẹp biết bao. Giờ lại thành kẻ thù, lại giễu cợt nhường nào. Cô không khỏi cười khổ, nhấn mở khoá điện thoại, xoá sạch mấy tấm hình chứng mất.

Cô nghĩ rất nhiều chuyện đều như thế, lúc đầu hoà hợp chưa chắc sau cuối yên lành, vốn định nắm tay nhau đến cuối đời, chung sống đến già, mà không nghĩ, anh cầm cung đàn, cắt đi sợi dây đàn của tôi. Aiz, cô thở dài.

“Sao vậy?” Cung Triệt đẩy cửa bước ra.

Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu, thấy Cung Triệt tắm rửa xong, thay bộ đồ khác, tinh thần sáng khoái. “Ừm, không có gì.” Cô lắc đầu, giờ ở đây buồn bã khóc than không có nghĩa lý gì.

“Vậy thì đi thôi.” Cung Triệt nói.

“Vâng.”

Hai người xuống bãi đậu xe, ngồi vào, Cung Triệt vừa cài dây an toàn vừa hỏi: “Giờ nghĩ ra muốn ăn gì chưa?” Bất quá tam, anh hỏi câu này đã ba lần rồi.

“Gì cũng được, em không kén.” Ninh Tiểu Thuần nói, qua lúc đói bụng, giờ lại không muốn ăn gì.

Cung Triệt tự quyết định, nhấn ga, chạy xe về hướng nhà hàng Ý Barbacco. Nhà hàng này nổi tiếng xa gần, có điểm đặc biệt hấp dẫn. Theo yêu cầu của chủ nhà hàng, mời kiến trúc sư CCS thiết kế, buổi tối có thể chuyển thành quán bar, kết quả ra được Barbacco Eno Trattoria hiện giờ. Thiết kế như thế, khiến quán bar này thu hút rất nhiều người trẻ tuổi đến chơi, hưởng thụ bầu không khí thoải mái.

Từ bên ngoài nhìn vào, sẽ thấy không khí và điều kiện nhà hàng đều tốt. Bức tường ngoài chạm trổ hoa văn kim loại màu đen khác thường, cả nhà hàng cho thấy kiểu thiết kế thời thượng, khiêm tốn mà xa hoa. Đi vào nhà hàng, thiết kế bên trong theo thời phục hưng châu Âu, phong cách kiến trúc phát huy tới trình độ cao nhất.

Lúc Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần vào trong, bên trong đã đầy khách, hai người vất vả lắm mới có chỗ ngồi. Người phục vụ dẫn họ đến bàn ngồi, Cung Triệt mở menu, nhìn nhìn, nói với người phục vụ: “Cho tôi một phần thịt nướng thập cẩm Backus. Còn em, muốn ăn gì?” Câu sau là hỏi Ninh Tiểu Thuần.

“Một phần pesto và một phần soup rau, cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần đưa lại menu.

“Vâng, xin chờ một lát.” Người phục vụ vừa rời khỏi, Cung Triệt lại gọi lại: “Thêm một vang đỏ, ăn xong hai phần pesto thì đưa tiramisu lên.” Người phục vụ gật đầu, rồi đi.

Lát không phải còn lái xe sao, sao dám uống rượu chứ? Còn nữa, anh ấy cũng thích bánh ngọt à? Ninh Tiểu Thuần nghi ngờ nhìn anh. Cung Triệt thấy ánh mắt cô, cười nói: “Không thích tiramisu?”

Ninh Tiểu Thuần lẹ làng lắc đầu. Sao không thích được, món tiramisu ngon lắm, khiến biết bao nhiêu cô gái bị nó hấp dẫn.

Cung Triệt nhìn đồng hồ, nói: “Ăn cơm xong chắc cũng đến giờ.”

“Ừa, cái gì đến giờ?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Giờ Happy,” Cung Triệt cười cười, “Mười giờ chuyển thành bar, đến lúc đó có thể thư giãn rồi.”

Chẳng lẽ anh ấy muốn đi bar à, mai có phải cuối tuần đâu chứ. Ninh Tiểu Thuần rất khó tưởng tượng Cung Triệt là người nghiêm túc cẩn thận như vậy lại thích bar, có điều anh ấy cũng có áp lực nhỉ. Không biết đã thấy ở đâu câu nói thế này: “Đi bar thay vì bảo là hành vi, không bằng bảo nó là cách sống.” Có người thích cách này, nhưng số lần cô đi bar đếm trên đầu ngón tay. Chỉ là trước đây cô thường ra vào Nightclub Đế Đô, cũng xem như là người đã từng ở trong môi trường này, cô trộm bĩu môi. Lát nữa cô để một mình Cung Triệt ở đây happy được không ha?

Trên bàn ăn đầy món ngon, Ninh Tiểu Thuần vừa nãy nói không đói giờ lại bắt đầu thấy đói. Hoàn cảnh thoải mái, thức ăn ngon miệng, không khí lãng mạn, trai đẹp ngồi ngay đối diện lúc người đàn ông chạm ly với cô, cô có hơi hốt hoảng. Thế này sao giống trai gái hẹn hò quá?

Cô nắm chân ly, lắc nhẹ, rượu khê sóng sánh, chất lỏng màu đỏ hút hồn người, cô đưa ly ngửi thử, mùi nồng nồng thoảng lên, cô nhấp nhẹ một miếng, rượu dừng trong cổ, lưỡi liếm liếm hai cái, hít sâu một cái khiến giác quan nếm đầy đủ hương vị rượu vang, cuối cùng nuốt xuống, một mùi thơm vương vít trong miệng. Hôm nay xảy ra lắm việc, làm người ta trở tay không kịp, phiền muốn chết, Ninh Tiểu Thuần uống thêm mấy ngụm rượu nữa, rượu vào bụng, toàn thân khoan khoái. Mặc dù nói đang buồn uống rượu càng buồn hơn, nhưng cô hiện giờ thấy rất dễ chịu.

“Đừng uống nhiều quá.” Cung Triệt can cô. Ninh Tiểu Thuần đành đặt ly xuống, lúc đó tiramisu được đưa lên, cô dồn lực chú ý lên món bánh.

Giờ happy cũng gần bắt đầu, nhà hàng đã tắt bớt đèn, đổi thành đèn mờ mờ, đánh bản nhạc du dương. Vài người trẻ tuổi lác lác dưới ánh đèn bắt đầu cuộc sống về đêm đặc sắc.

Ninh Tiểu Thuần buông nĩa, nhìn những người đang nhảy múa. Tiếng nhạc bắt đầu bùng nổ, như thác nước ầm vang khiến người vui thích. Từng nhóm nam nữ đang thoải thích lắc eo và mông, hoặc vài người cười hỉ hả tán gẫu với nhau, hoặc có người ngồi một mình ở quầy bar uống rượu. Người phục vụ nhã nhặn, bartender anh tuấn điểm tô cho nơi này.

Nơi này huyền ảo nhưng không dung tục, mùi rượu, mùi thuốc lá nhàn nhạt, cả người uống rượu, không làm người ta mơ màng mà làm người ta điên cuồng, làm người ta biểu hiện chân thật cũng làm người ta đắm chìm trong hoa lệ, quên mất thế giới, hoà tan phiền muộn trong chất cồn lạnh lẽo, hoặc nhanh hoặc chậm chui vào bụng. Tiếng nhạc thêm chất cồn, thật dễ dàng khiến con người trở nên yếu đuối mà cảm tính, trở nên chân thật và đa cảm.

“Qua chứ?” Tiếng Cung Triệt truyền đến, cắt ngang suy nghĩ Ninh Tiểu Thuần.

Không biết vì sao, cô vốn không muốn ra, lại bỗng muốn ở lại. “Được.” Cô thẳng thắn đáp.

Cung Triệt thanh toán, đi cùng Ninh Tiểu Thuần qua nơi tối tăm xa hoa truy lạc. Lúc Ninh Tiểu Thuần ra đó, mới nhớ một chuyện. Cô lúng túng chỉ chỉ quần áo trên người họ, họ mặc đồ công sở, đứng đắn, với những người mặc đồ thoải mái đối lập nhau.

Cung Triệt mỉm cười, nói: “Có sao đâu, họ chơi chuyện họ, chúng ta chơi chuyện chúng ta.” Anh đến quầy bar, kéo ghế chân cao ngồi lên. Cởi áo vest ngoài, nới cravat, đáng vẻ phóng túng thư thái. Ninh Tiểu

Thuần nhìn mọi người nhảy múa trong ánh đèn chớp tắt và tiếng nhạc mê ly, thông thả đến quầy bar, nhìn bartender tung hứng bình rượu.

Cung Triệt bề ngoài khôi ngô ngồi ở quầy bar không đầy lát sau, liền hấp dẫn không ít ánh mắt, có vài cô gái trẻ tuổi kín đáo ngắm anh, muốn đến bắt chuyện. Ninh Tiểu Thuần bĩu môi, có khuôn mặt thật là may mắn. Cô quay lại, nhìn không chớp mắt bartender biểu diễn, cô bị động tác của cậu ta hấp dẫn, cuối cùng vỗ tay tán thưởng. Chàng trai trẻ dừng tay, mỉm cười lịch sự với Ninh Tiểu Thuần, đưa một ly Apricot Brandy để ngay chỗ cô, nói: “Cô gái xinh đẹp, ly này tôi mời cô.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn ly brandy màu hổ phách trước mặt, tâm tình vui vẻ, cười cười với chàng trai, “Cảm ơn.” Cô nhấp một ngụm, hương hoa quả trong lành, trôi tuột vào cổ thật dễ chịu. Cô kiễng chân ngồi lên ghế, vừa uống vừa nhìn chung quanh.

Cô không ngồi cạnh Cung Triệt, mà ngồi cách anh bốn, năm ghế, cô thấy một cô gái lấy hết can đảm, bưng ly rượu, đóng đưa eo thon đến cạnh Cung Triệt, khẽ xoay người, đôi ngực trắng mịn ẩn hiện, lên tiếng hỏi: “Anh trai, một mình à?”

Cung Triệt không quan tâm cô ta, cầm ly whiskey uống, ánh mắt chuyển đến chỗ Ninh Tiểu Thuần. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần lúc đó cũng thấy anh nhìn sang, giao với ánh mắt anh, cô như người làm sai bị bắt quả tang, quay phắt đầu đi, ngồi nghiêm chỉnh. Cung Triệt thấy phản ứng của cô, cười cười. Nụ cười của anh phút chốc bắt mất tim cô gái đứng bên, cô ngồi cạnh Cung Triệt, uyển chuyển dựa sát người anh, “Em mời anh một ly được chứ?”

Cung Triệt không kiên nhẫn cau mày, lẳng lẳng bưng ly rượu đứng lên, cô gái không phản ứng kịp, ngã nhào lên quầy bar, giương mắt nhìn anh trai chất lượng tốt bỏ đi trước mắt. Anh dừng trước cô gái cách chỗ này mấy chỗ. Cô ả hận đến nghiến răng, anh ta bắt chuyện với người đàn bà mặc đồ kín cổng cao tường, đáng người và mặt mũi đều chẳng hơn ai, khó coi chết được, tên đó chắc chắn là nào úng nước, không chọn cô ả lại chọn cái người kì cục kia. Cô ả cắn phần giẫm gót giày bỏ đi.

Cung Triệt bưng ly ngồi cạnh Ninh Tiểu Thuần, hơi hơi ngồi sát cô, kề tai cô nói: “Cô gái xinh đẹp, tôi mời cô một ly được không?” Hơi thở nóng bên tai cô, da thịt toàn thân cô đều đỏ ửng. Ninh Tiểu Thuần nhích mông cách xa anh một chút, không muốn ngồi gần anh quá. Khoé mắt cô thấy ánh mắt hung dữ của cô ả vừa rồi bắt chuyện với anh không thành, nếu ánh mắt có thể giết người, không biết cô đã chết bao nhiêu lần rồi. Cô không quen thân mật đột ngột của anh, chỉ chỉ ra sàn nhảy, lẩm bẩm: “À, khiêu vũ...” Sau đó như con thỏ nhỏ chạy biến nhanh như chớp. Anh thấy dáng vẻ kích động của cô, không khỏi mỉm cười.

Ninh Tiểu Thuần lủi vào đám đông, nhìn nam nữ xoay eo lắc mông chung quanh loạn xạ theo tiếng nhạc, cũng nổi hứng nhảy theo điệu nhạc. Cô vặn eo, hất mái tóc dài, tận tình nhảy múa. Đã lâu không giải tỏa áp lực, rất nhiều chuyện mang vào người, đôi khi vất vả không thở nổi.

Ninh Tiểu Thuần mặc áo sơ mi trắng váy ngắn, mang đôi giày cao năm phân, say sưa lắc lư, cô gái nghiêm trang trở thành trung tâm chú ý của mọi người. Mấy chàng trai xắn tay áo, nhảy lên lỏi qua đám đông, đến sát Ninh Tiểu Thuần, vây xung quanh cô. Còn cố ý va chạm cô, cảm nhận cơ thể mềm mại của người đẹp.

Cung Triệt ngồi ở quầy bar, nhìn mọi người nhảy. Trên sàn nhảy có rất nhiều người, hơn nữa ánh đèn mờ ảo, tầm nhìn không rõ, chỉ thấy sàn nhảy xôn xao và tiếng huýt sáo, dường như rất náo nhiệt. Anh không thấy bóng dáng Ninh Tiểu Thuần đâu, mày cau lại, đồng tử loé lên, đứng lên, hướng ra sàn nhảy. Anh chen vào đám người, cuối cùng cũng thấy nhân vật nữ chính, cô cười tươi như hoa, khuôn mặt đỏ bừng, ngà ngà say. Thân thể lắc lư, phô bày đường cong chữ S, ánh mắt đầy dục, nhảy lẳng lơ.

Tiếng nhạc sôi động vừa dừng, chuyển sang ca khúc khác, Ninh Tiểu Thuần dừng lại, lơ mơ nhìn đám đông trên sàn nhảy. Mọi người tiếp tục nhảy, không thay đổi, nhưng quanh cô có mấy chàng trai dừng lại, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, mắt sáng rực. Cô tự dưng run rẩy, lập tức xoay người, thì đụng phải một người tản ra hơi lạnh. Cô ngược đầu nhìn người trước mặt, khuôn mặt đẹp trai quen thuộc in vào mắt, cô chợt cảm thấy khiếp đảm. “Cung... Cung Triệt...”

Về mặt Cung Triệt kì quặc, không nói tiếng nào, kéo tay cô ra khỏi sàn nhảy. tại

Pesto bao gồm húng quế, tỏi, muối, hạt thông, phô mai Pác-ma và dầu ô-liu. Nhờ có húng quế, món pesto trở nên nổi tiếng với màu xanh trông rất tươi ngon. Đôi khi, các đầu bếp Ý cũng thay húng quế bằng rau

mùi tây, nhằm tạo ra hương vị mới lạ ón ăn này. Người ta thường dọn kèm pesto với gnocchi, một loại bánh hấp làm từ khoai tây.

44. Chương 44: Vui Vẻ Ngắn Ngủ Trong Wc

“Cung, Cung Triệt?!” Ninh Tiểu Thuần dè dặt nhìn anh, anh ấy rốt cuộc bị gì vậy, im lặng làm người khác không rét mà run.

Cung Triệt kéo cô tới quầy bar ngồi, cầm ly whiskey chậm rãi uống, ngón tay vô thức gõ nhẹ lên quầy. Ninh Tiểu Thuần thấy anh không nói, cảm thấy hết hứng, cô khiêu vũ quay cuồng hào hứng lại bị anh phá đám. Cô lắc lắc đầu, vẫy tay với bartender, mỉm cười, muốn thêm một ly. Chàng trai trẻ thấy cô, huyết sáo, đẩy một ly brandy anh đào cherry tới: “Bà hoàng nóng bỏng, ly này cũng mời cô.”

Bà hoàng nóng bỏng?! Cô có danh hiệu này hồi nào vậy? Ninh Tiểu Thuần nhức đầu, hơi mù mờ, nhưng lại có rượu uống miễn phí, cô thật vui quá. Cô cười tươi rói với chàng trai, bưng ly lên nhấp. Cậu ta bị nụ cười sáng rỡ của cô làm loá mắt, nhận thấy cô gái này cười tươi thật đẹp. Vì thế, chàng ta đứng lại, nói chuyện với cô.

“Hết giờ làm đến thẳng đây?” Bartender thấy bộ trang phục của cô.

“Haha, đúng vậy...” Ninh Tiểu Thuần vốn không uống rượu được nhiều, tối nay uống tương đối nhiều. Cô chống đầu, mắt say lơ đãng, đôi môi đỏ mọng nhếch nhẹ, ngọn đèn vụt sáng chiếu vào mặt cô, đẹp ngẩn ngơ. Hình như hơi say, cô cười cười nghĩ.

Rượu cũng như người, có nhiều kiểu nhiều loại. Ninh Tiểu Thuần say rượu thì trở thành người nói huyền thoại không ngớt. Cô quay đầu, nói với bartender: “Anh chàng đẹp trai, kỹ thuật pha chế rượu của cậu ngon ghê, thật là giỏi, luyện lâu chưa? Đúng rồi, cậu muốn uống thử không?” Cô giơ tay, đưa ly rượu đến trước mặt chàng trai.

Người đẹp mời, may mắn xiết bao, nhưng lại cản trở cậu ta làm việc, không biết nên nghe theo hay không. Bartender rồi trí quan sát ly rượu, nhưng thời cơ không thể để vuột, mắt rồi không có lại nữa, Ninh Tiểu Thuần chờ khoảng mười giây thấy cậu ta không uống, liền tự ngửa cổ uống hết, không chừa một giọt. “Một ly nữa!” Cô gõ ly lên quầy..

Bartender nghe người đẹp ra lệnh, đưa thêm ly rượu qua. Ninh Tiểu Thuần nhận lấy, đang tính uống, bị ai đó ngăn cản, cô mở đôi mắt mờ mịt, trong mắt loáng thoáng hiện lên khuôn mặt tuần tú. Cô cười hề hề hỏi: “Muốn uống à?”

Cung Triệt nắm ly rượu của cô, nói: “Đừng uống nữa.” Ngày mai còn phải đi làm, bây giờ say đến thế này thật không ổn.

“Không, không thích, em muốn uống.” Ninh Tiểu Thuần ăn vạ, để một tay lên cổ anh, tay kia cầm ly rượu uống trộm một hớp.

“Em...” Cung Triệt hết biết, chưa nói thêm được tiếng nào đã bị người ta bịt miệng. Ninh Tiểu Thuần dán lên người anh, dịu dàng ôm cổ Cung Triệt, miệng còn ngậm rượu, môi đặt trên môi anh, mút môi anh, đầu lưỡi bắt chước luồn vào kiểm soát tốc độ di chuyển, từ từ đẩy rượu vào miệng anh.

Cung Triệt kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ cô lại làm vậy, đã vậy còn rất nhiệt tình. Mắt anh rực sáng, ngập ý cười, con bé này hôm sau tỉnh lại chắc chắn sẽ không nhớ chuyện đêm nay. Anh đoạt lại quyền chủ động, nuốt hết chỗ rượu đó. Một dòng chất lỏng ngọt lành trôi xuống cổ họng, yết hầu anh trượt lên trượt xuống, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Ninh Tiểu Thuần rời môi anh, liếm sạch chất lỏng còn dính bên miệng. Động tác gợi cảm mê hoặc như thế, không nghĩ ngờ gì sẽ đốt lên lửa tình của đàn ông. Cung Triệt kéo cô qua, hôn môi cô, say sưa mút mát.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy môi anh mềm mềm hơn nữa còn lạnh lạnh, thật dễ chịu, không nhận được chủ động ngậm bờ môi anh. Cảm nhận chủ động nồng nàn của cô, anh càng làm nụ hôn sâu thêm.

Bartender trẻ tuổi đứng trong quầy, trợn trừng nhìn đôi nam nữ hôn nhau. Nguo... người đẹp này rõ ràng là trò chuyện với cậu ta, sao lại bị người đàn ông này xông đến chiếm mất. Cậu nắm chặt bình rượu, tức tối mãi, nhưng lại không thể vô lễ với khách, hơn nữa nhìn kĩ vẫn do người đẹp này chủ động trước. Hừ, không thèm nhìn, giận dữ xoay đi tiếp khách khác.

Tuy chuyện hôn nhau say sưa trong quán bar là rất hiếm, nhưng mọi người cũng không kinh sợ khi thấy chuyện lạ, chỉ nhìn thoáng rồi tiếp tục chuyện của mình. Nhân vật chính hôn nhau khó dứt, Cung Triệt cảm thấy tế bào toàn thân nháy mắt hực cháy, tay anh từ hông Ninh Tiểu Thuần dời ra sau, cách lớp áo mỏng khẽ xoa xoa. Ninh Tiểu Thuần cả người ngứa râm ran, mềm nhũn, đành bám víu trên người Cung Triệt, tay anh ấm áp làm cô thích thú vô cùng.

Đêm càng khuya, quán bar càng nhộn nhịp, người càng ngày càng đông, tiếng nhạc ầm ĩ che lấp ý chí con người, tất cả mọi người trên sàn nhảy không ngừng uốn éo cơ thể. Hai người hôn nhau bị sự ầm ĩ trong Pub cho vào quên lãng.

“Chúng ta... đến chỗ khác? Nhé?” Miệng Cung Triệt ghé sát tai Ninh Tiểu Thuần, vừa cắn vành tai cô vừa nói. Giọng anh khàn khàn trầm thấp, mang nồng đậm ham muốn.

“Ừ... Ừ...” Ninh Tiểu Thuần đã choáng váng, cô vô thức đáp lại, phía dưới hình như hơi nóng.

Cung Triệt ôm cô, mang cô rời khỏi quầy bar, đi qua đám đông náo nhiệt, đến nơi yên tĩnh tối tăm. “Chúng ta, chúng ta đi đâu?” Ninh Tiểu Thuần ngược mặt nhìn anh.

Cung Triệt đưa ngón tay đặt lên môi cô, “Suyt, ngoan, im lặng nào.”

“Ừ.” Ninh Tiểu Thuần ngoan ngoãn gật đầu, liêu xiêu đi theo Cung Triệt.

Cung Triệt dẫn cô quẹo vào một hành lang, bên này yên tĩnh không người, so với bên sàn nhảy náo nhiệt, quả là một trời một vực. Thấy xung quanh vắng vẻ, anh đẩy cửa, ôm cô bước vào.

Ồ, hình như đây là WC, của nam? Ninh Tiểu Thuần thắc mắc nhướng mắt nhìn Cung Triệt, cô là nữ mà, sao vào nhà vệ sinh nam được? Cô nhắc chân định đi ra, Cung Triệt kéo lại, đi vào một phòng, khoá cửa lại. Ninh Tiểu Thuần ngồi lên bồn cầu, kéo kéo áo, trong này nóng quá.

Cung Triệt cúi xuống, cắn nhẹ tai cô, “Gấp gấp vậy sao?” Tay anh tiện thể ôm eo cô, vuốt ve nhẹ nhẹ.

“Ừm, nóng quá...” Ninh Tiểu Thuần kêu.

Cung Triệt cúi đầu ngậm môi cô, nuốt mất tiếng nói. doc truyện tại . Lưỡi cạy mở hàm răng, xông vào. Bàn tay lao vào trong quần áo cô, xoa xoa. Ngón tay tháo móc áo ngực, cặp vú xinh đẹp bật ra, tay anh phủ xuống một bên, nhẹ nhàng ve vuốt.

Anh thấy cô yên ổn, môi rời miệng cô, rê sang bên, hôn cuồng nhiệt lên cần cổ trắng nõn và vành tai cô.

“Ừhh...” Ninh Tiểu Thuần thở càng lúc càng nặng nề, môi đỏ bật ra tiếng kêu rất nhỏ.

Nghe tiếng kêu khẽ của cô, mắt Cung Triệt càng hiện nhiều ham muốn, tay anh lướt ra trước ngực, cởi từng nút từng nút áo sơ mi, cởi ra phân nửa, cảnh đẹp trước ngực hiện rõ trước mắt. Vì cô thở hổn hển, nên đôi ngực phập phồng, đầu vú khẽ rung rinh.

Nụ hôn của anh từ tai từ cổ đi thẳng xuống, liếm láp xương quai xanh, cắn nhẹ. Ngón tay ấn xoa đầu vú hồng hồng nhô cao, khi thì đè ấn khi thì vuốt ve, không mấy chốc đầu vú cứng lên rất nhanh. Nụ hôn của anh trượt xuống ngực, vươn lưỡi, liếm láp đầu vú, từng chút trêu đùa chỗ mẫn cảm của cô.

“A... Ừm...” Ninh Tiểu Thuần rên rỉ thành tiếng, nhắm nghiền mắt cảm nhận thay đổi của cơ thể.

Tay Cung Triệt bắt đầu vươn xuống dưới, chui vào trong váy, nhận thấy cô ướt át, anh cười quỷ quái. Anh ghim hai tay cô trên đầu, tiếp tục dùng ngón tay và chiếc lưỡi mơn trớn dữ dội.

Từng dòng chất lỏng ấm áp từ bụng dưới phóng mạnh xuống, tràn ra cửa mình, ướt đầm quần lót. “Ừm... ừm...” Ninh Tiểu Thuần nhắm mắt, thoả mãn hưởng thụ âu yếm của anh.

Cung Triệt vươn ngón tay xuống thân dưới cô, cảm thấy nơi đó đã ướt đầm tràn trề, vì vậy cởi váy và quần lót cô, cởi quần mình, ôm hông cô, tách hai chân cô ra, quần bên hông anh, đột ngột xông vào, vật to cứng nháy mắt chìm vào bên trong.

“Á... Ừ...” Tay cô chống trên bồn cầu, ngửa đầu kêu khẽ.

Cung Triệt ôm chặt cô, vào ra nhanh hơn, toàn thân như bốc cháy, khô nóng khó chịu. Anh hôn tóc cô, tay xoa ngực cô, vết hầu lặn lên xuống, bật ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn.

“Á... Nhanh lên...” Ninh Tiểu Thuần quên hết tất cả, bị ham muốn khổng lồ chế ngự, chỉ muốn nắm giữ khoái cảm.

“Bé con, ngoan...” Cung Triệt ra vào nhanh hơn, lăm lăm sát tai cô. xem tại

“Ừm, em... em muốn.... á...” Cô đỏ bừng mặt, bám cứng cánh tay Cung Triệt, kêu rên vô thức, miệng rên rĩ không thành câu. Vì bám quá chặt, móng tay cào mấy vết đỏ đỏ trên cánh tay anh. Từng làn hơi nóng phủ xuống toàn thân, cô trống rỗng, muốn thỏa mãn nhiều hơn nữa.

“Ng ngoan, cho em...” Anh căng mông đưa đẩy, tốc độ ra vào nhanh hơn. Phía dưới cô tuôn tràn trề chất dịch, âm thanh giao hoan không ngừng vang lên khiến người nghe nóng bừng bừng.

Hai người say sưa ân ái, tiếng rên rĩ xuyên qua cánh cửa mỏng truyền ra ngoài, một người đàn ông đang đi vào nghe thấy tiếng rên mất hồn, xương cốt muốn nhũn, tay hấn cởi quần tính đi tiểu cũng run rẩy bầy, nước tiểu ào ra. Đi tiểu xong, hấn không kéo quần, mà tự nắm của mình, không kiềm chế mà trượt lên xuống. Trong gian phòng nhỏ là tiếng rên rĩ không theo quy luật, hấn từ từ tự giải quyết, tay trượt càng lúc càng nhanh, vật trong tay càng lúc càng cứng, hấn khẽ thở phào.

“Em... em đếnnnnn...” Trong WC Ninh Tiểu Thuần run rẩy, toàn thân không còn sức lực, đầu óc trống rỗng, bám trên người Cung Triệt, khẽ kêu. Cô trôi nổi bồng bềnh, người như không thể chạm đất, lơ lửng trên không.

“Ừm... Ừm...” Cung Triệt vào lúc này cũng đến đỉnh, anh nhanh chóng rút ra, tinh dịch trắng bắn lên đùi cô. Anh dựa vào người cô, thở hào hển.

Ninh Tiểu Thuần mở đôi mắt quấy rũ, mỉm cười nhìn anh. Làm tình trong hoàn cảnh này, hình như rất kích thích. Lúc này, cô đã tỉnh rượu mấy phần, nhưng lại mệt chết được, muốn ngủ. Cung Triệt ôm cô, tay nhẹ nhàng vơn về ngực cô, nói: “Chúng ta về nhà.”

Người đàn ông đứng ở máng tiểu lúc này cũng tự xử xong, tinh dịch bùng nổ như núi lửa, xuất ra thật nhiều. Hấn kéo quần, thừa dịp đôi nam nữ trong kia chưa ra, chuẩn bị trước. Tối nay thật sướng khoái, hấn vui vẻ ra khỏi WC.

Cung Triệt mặc quần áo chỉnh tề cho Ninh Tiểu Thuần, sửa lại quần áo của mình xong, liền ôm cô rời WC.

45. Chương 45: – Xảy Ra Chuyện Lớn

“Chối mắt quá... cái gì quấy nhiễu giấc mơ của người ta thế?” Ninh Tiểu Thuần đang ngủ mơ tỉnh lại, chống mép giường ngồi dậy, sau đó mở cặp mắt nhấp nhem ngái ngủ, một luồng sáng chói rọi tới, cô đưa tay che mắt, theo khe hở giữa các ngón nhìn ra ngoài.

Thì ra phía trước có một cửa sổ sát đất thật to, ánh nắng xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu vào trong phòng, loá cả mắt. Bức màn màu nâu trơn bay bay theo gió, như cánh bướm vỗ cánh muốn bay. Cô nghĩ hoặc quay đầu, bên cạnh là tủ đầu giường đường nét thanh mảnh, dưới người là giường lớn rộng rãi, dra giường màu cà phê, tơ lụa sờ mịn màng, hình như là thiết kế của nhà thiết kế Italy danh tiếng. Bốn phía là bức tường trắng toát, treo mấy bức tranh. Sàn nhà màu vàng nhạt không vương hạt bụi, rực rỡ trong ánh nắng mặt trời.

Í, phòng cô biến thành thế này hồi nào vậy? Cô suy nghĩ một hồi, mà đầu đau dữ dội, choáng choáng, cảm giác như sắp nổ tung. Cô ngược nhìn quanh phòng một vòng, bày trí căn phòng nhìn quen mắt, không phải phòng ngủ nhà Cung Triệt ư, sao cô ở chỗ này?

Phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tik tik của đồng hồ báo thức ở đầu giường. Đồng hồ báo thức?! Ninh Tiểu Thuần hấp tấp nhìn sang, ôi mẹ ơi, sắp mười giờ rồi, cô trễ giờ làm rồi!! Cô tung chăn, định xuống giường thì bị y phục trên người làm hoảng hồn. Người cô trên dưới chỉ mặc có cái áo sơ mi rộng thùng thình, còn là áo nam, có lăm chỉ che khuất hông, còn lại đều trần như nhộng. Quần lót áo ngực của cô đi đâu rồi?

“Cung Triệt... Cung Triệt...” Cô bỏ chân xuống giường, đứng trong phòng kêu mấy tiếng, tiếng kêu lớn quanh quần trong phòng, không ai đáp lại.

Ninh Tiểu Thuần chán nản kéo áo sơ mi, điều hoà trong phòng thổi tới, nửa thân dưới lạnh ngắt. Cô kéo tủ quần áo Cung Triệt, lựa đồ ngủ mặc vô, rồi mở cửa phòng, nhìn chung quanh, không tìm thấy bóng dáng Cung Triệt.

Bây giờ là giờ làm việc, anh nhất định đã đi làm, đúng rồi, hôm nay có đấu thầu. Cô vỗ vỗ đầu, khát nước quá, liền chạy đi rót nước uống. Bên quầy bar có để một ly nước, bên dưới có tờ giấy ghi chú, trên giấy là tuồng chữ cứng cáp, vừa nhìn đã biết của Cung Triệt, nét chữ bay bướm, anh viết: “Trà giải rượu, em nhớ uống.” Chỉ vài chữ thôi nhưng lại khiến Ninh Tiểu Thuần rất cảm động, dòng nước ấm tràn trong lòng, ấm áp con tim.

Cô nhớ lại, tối qua cô đi ăn cơm với Cung Triệt, còn đi bar, chơi vui kinh khủng, hình như còn hơi điên cuồng. Cô vươn vai, thân thể hơi đau nhức, trong đầu loáng thoáng hiện vài hình ảnh, cô chợt xấu hổ đỏ mặt. Text được lấy tại

Họ trốn trong WC làm tình sao?! Aaaa, sao lại khủng đến vậy chứ, hoàn toàn không hợp hoàn cảnh. Hình như còn có người nhìn thấy, cô vội cúi đầu, bưng ly trà giải rượu lên.

Đầu vẫn còn đau, cơ thể mệt mỏi, còn đói bụng, tình trạng này, chỉ có một chữ thảm!!! Bây giờ đã quá giờ làm, đi trễ về sớm đều là đến muộn, không bằng xin phép nghỉ. Nói rồi lục tìm điện thoại, nhưng, túi xách cô đâu, còn nữa quần áo cô đâu?! Tìm cả buổi, mới thấy quần áo trong nhà tắm, túi xách trên ghế salon. Gọi điện thoại xong, mượn nhà tắm Cung Triệt tắm nước nóng, cuối cùng cũng có tinh thần.

Ninh Tiểu Thuần chạy về nhà thay đồ, ăn cơm, đợi đầu giờ chiều đến công ty. Lúc vào thang máy, lại gặp Ngô Kỳ Vũ. Ngày hôm qua xảy ra rất nhiều chuyện, cảm giác như trôi qua cả một thế kỷ, hốt hoảng chết đi được. Cô miễn cưỡng mỉm cười, quay sang bắt chuyện với Tươi Mơn Mơn.

“Sao sáng nay không đi làm?” Ngô Kỳ Vũ thấy sắc mặt cô không tốt, quan tâm hỏi: “Không khoẻ sao?”

“Không có gì.” Ninh Tiểu Thuần khoát tay, cười khách sáo. Đúng rồi nha, Tươi Mơn Mơn hôm nay bắt đầu làm ở Hoàn Nghệ nha, phòng làm việc của anh ta ở lầu mấy nhỉ?!

“Không có gì thì tốt quá, nhưng sắc mặt cô không được tốt, chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức.” Ánh mắt Tươi Mơn Mơn lo lắng thật sự.

Ninh Tiểu Thuần gật gật đầu, không nói. doc truyện tại . Cô ngơ ngác nhìn số tầng lầu đi dần lên, hơi hơi lo lắng, may mà lúc đến tầng 27 thì thang máy dừng lại, Ngô Kỳ Vũ đi ra, nhếch miệng cười với Ninh Tiểu Thuần, “Gặp sau nhé!” Ninh Tiểu Thuần cũng cười đáp trả, chờ cửa thang máy đóng lại, cô mới chợt hiểu, Tươi Mơn Mơn nói là gặp sau sao? Họ sẽ gặp nữa sao?! Cô đau đầu lắc lắc.

Lúc về văn phòng, thấy Cung Triệt không ở công ty, cô ngồi xuống bắt đầu làm việc thì điện thoại có tin nhắn. Cô nhìn xem, không ngờ là Lục Tử Hiên, cô nghi ngờ mở ra, tin nhắn chỉ có ba chữ: chờ mà xem.

Cô không hiểu nổi, ý hẩn là gì đây?! Cô buồn bực để điện thoại xuống, ngoài cửa xôn xao, sau đó cửa phòng làm việc Cung Triệt mở ra, Cung Triệt mặc âu phục đen, tóc chải sát gọn gàng xuất hiện, anh đóng cửa lại, nhìn Ninh Tiểu Thuần, lưỡng lự nói: “Hôm qua em uống nhiều quá.”

Ninh Tiểu Thuần ngượng ngùng cười cười, đáp: “Vâng. Lần sau sẽ chú ý.” “Còn có lần sau?!” Cung Triệt cau mày.

“Không ạ không ạ...” Kể thức thời là trang tuần kiệt, Ninh Tiểu Thuần mau chóng lắc đầu.

Cung Triệt không nói nhiều với cô, chỉ bảo: “Gọi điện thoại cho cố vấn Ngô, phòng tiêu thụ và phòng tài vụ, nửa tiếng nữa họp.”

“Vâng.” Thì ra Tươi Mơn Mơn nói gặp lại sau là cuộc họp này sao, anh ta sao biết sẽ họp ta, Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt sắp vào phòng, cô vội gọi anh lại: “Cung Triệt... Ồ, tổng giám đốc, hôm qua, cảm ơn anh!” Lỡ miệng, thiệt ngại quá.

Cung Triệt nhú mày, cảm ơn anh cái gì. Nhưng mà anh không hỏi nhiều, gật đầu, bình thản nhận lời cảm ơn của cô, trở vào phòng. Thật ra, Ninh Tiểu Thuần muốn cảm ơn, là cảm ơn anh hôm qua không bỏ mặc cô, mang cô say bết nhè về nhà. Nếu không ai quan tâm cô, cô sẽ say khướt trong quán bar, rất đáng thương.

Nửa tiếng sau, cuộc họp bắt đầu. Tươi Mơn Mơn thấy Ninh Tiểu Thuần, toét miệng cười, lộ hàm răng trắng tinh. Nụ cười toe toét quá rực rỡ, khiến mắt mấy cô phòng tiêu thụ và phòng tài vụ hiện đầy trái tim, nhưng nụ cười này lại khiến người họ Cung nào đó chướng mắt.

Qua hội nghị lần này, Ninh Tiểu Thuần biết phòng làm việc của Lục Tử Hiên không đấu thầu thành công, tin rằng hắn sẽ rất khó chịu, chuyện đó và tin nhắn hắn gửi cho cô có liên quan thì phải?! Cô ngơ ngាយ không yên, mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

Họp thật lâu, sau khi họp xong cũng sắp hết giờ làm, Tươi Mơn Mơn đi tới tính nói chuyện với Ninh Tiểu Thuần, nhưng không thành, Cung Triệt ra lệnh call Ninh Tiểu Thuần về phòng.

“Tóm tắt trọng tâm cuộc họp lần này, đưa cho anh.” Cung Triệt gõ gõ mặt bàn cô nói.

Á?! Trước giờ không phải chỉ cần ghi biên bản là xong sao, sao lần này còn tóm tắt trọng tâm nữa, phiền quá nha, sắp hết giờ làm rồi, chẳng lẽ muốn cô tăng ca sao?!

“Hử? Có ý kiến à?” Boss lớn hỏi.

“Không, em sẽ làm xong.” Ninh Tiểu Thuần cắn chặt răng nói.

“Vây thì tốt.” Boss lớn phán xong, định chuẩn đi, lúc này có cú điện thoại gọi đến, anh nhìn số điện thoại, nhanh chóng nhấn nút nghe: “Chuyện gì?”

Người bên kia lo lắng: “Boss, xảy ra chuyện lớn rồi, bạn tôi nói Lục Tử Hiên gửi bưu điện giao tin cho tạp chí X rồi. Là thông tin độc đáo, tạp chí rất vui mừng, chuẩn bị làm đầu đề, làm sao bây giờ hả Boss?”

Người kia vì căng thẳng, nên nói rất lớn, Ninh Tiểu Thuần nghe tiếng được tiếng mất trong điện thoại, tay run lên, tài liệu trong tay rơi vãi xuống đất. Tung tin, tạp chí X, đầu đề... Trời ạ, thế này không phải công bố chuyện của họ sao? Làm sao đây?!

Cô cầu cứu nhìn qua Cung Triệt, Cung Triệt đón nhận ánh mắt cô, vỗ về vai cô, dùng mắt ngầm bảo cô không phải lo lắng, sau đó nói với người kia: “Cậu liên hệ tổng biên tập tạp chí X, tôi muốn gặp người đó!”

“Vâng thưa Boss!”

Cung Triệt cúp điện thoại, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Đừng lo, anh sẽ chặn nó lại.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn ánh mắt kiên định của Cung Triệt, gật đầu.

Muốn khai chiến ư?!

46. Chương 46: Hoặc Chịu Đựng, Hoặc Tàn Nhẫn

Ninh Tiểu Thuần tinh thần không yên ngồi trong văn phòng, bây giờ đã qua giờ tan tầm, bên ngoài đồng nghiệp đã ra về hết, chỉ còn mình cô ngây ngẩn trong này. đọc truyện tại . Sau khi cô thấy Cung Triệt vội vàng rời công ty, cô bắt đầu ngây người nhìn chăm chăm ra cửa. Đầu óc cô hỗn loạn, không thể suy nghĩ gì được.

“Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa phòng, nhưng Ninh Tiểu Thuần vẫn không nhúc nhích, người ngoài cửa gõ vài cái, thấy không ai đáp lại, nhưng cửa không khoá bèn tự đẩy cửa đi vào. Người đó thấy Ninh Tiểu Thuần ngồi ở bàn làm việc, ánh mắt bồn thần ngơ ngác nhìn ra cửa, nhưng không chú ý đến người đó. Anh ta đi tới, nói với cô: “Khụ khụ, trợ lý Ninh.”

Ninh Tiểu Thuần trong lúc hốt hoảng nghe như có người gọi mình, cô đột nhiên bừng tỉnh, ngược lên nhìn, thân hình cao to in trong mắt, cô nghi hoặc hỏi: “Anh Ngô?! Có chuyện gì không?”

Ngô Kỳ Vũ háng giọng nói: “Còn làm việc à? Thấy cô chưa về nên đến xem.”

“À, tôi ở lại làm tóm tắt cuộc họp...” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng mở tủ hồ sơ, giấu biểu hiện thất thần vừa rồi. Cô vừa lục lại tủ, chợt tỉnh táo, nghiêng ngẫm lời anh ta nói. Cái gì mà không thấy cô về, chẳng lẽ anh ta vẫn chờ ở cửa sao?

“Khụ, Tiểu Thuần, cô gọi Kỳ Vũ đi, gọi anh Ngô nghe xa lạ quá, tôi gọi cô là Tiểu Thuần được không?” Ngô Kỳ Vũ cười nhẹ nói.

Khụ khụ khụ, không phải anh đã gọi Tiểu Thuần rồi à, vậy sao còn hỏi, mệt... Ninh Tiểu Thuần gượng cười: “Được chứ, tất cả đều là đồng nghiệp mà. Sao anh chưa về?” Text được lấy tại

“À, tôi chuẩn bị về đây. Nếu Tiểu Thuần còn việc chưa làm xong, vậy mang về nhà làm hay mai làm tiếp, đừng để bụng đói, giờ cũng đến giờ cơm rồi.” Tươi Mơn Mơn lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô.

“Vâng, cảm ơn anh Ng... Kỳ Vũ quan tâm, tôi không sao, anh không cần lo cho tôi.” Ninh Tiểu Thuần nói rồi cúi đầu gõ bàn phím, lúc này cô không có lòng dạ nào tán gẫu với người khác.

Nhưng mà, Tươi Mơn Mơn không hiểu lệnh đuổi khách khó hiểu của cô, nói một câu không đúng lúc: “Bạn trai cô chưa đến đón à?” Lúc trước bạn trai cô ấy bắt kể là trời trong nắng đẹp hay trời âm u, đều đến đón cô đúng giờ, anh ta tò mò muốn hỏi cô thôi.

Không ngờ, câu này đụng chạm nỗi đau Ninh Tiểu Thuần, cô đứng bật dậy, thuận tay quơ đại, bỏ giấy tờ vào túi, tắt máy tính, nói: “Xin lỗi, tôi có việc đi trước, tạm biệt, anh Ngô...” Cô không đợi Ngô Kỳ Vũ phản ứng, đi vòng qua anh ta rời khỏi văn phòng.

Qua một lúc lâu, Ngô Kỳ Vũ mới phản ứng kịp, cô vẫn gọi anh là anh Ngô... Hơn nữa hình như cô có tâm sự, cãi nhau với bạn trai sao? Nghĩ đến điểm này, lòng anh chợt dâng lên niềm vui không tên, thậm chí anh còn có chút vui sướng khi người ta có chuyện. Anh khó tin vỗ vỗ đầu mình.

Ninh Tiểu Thuần đón xe về nhà trọ màu hồng, vừa khoá cửa, liền ngồi dính trước máy tính, mở hết trang này tới trang khác, trần trần xem tin tức. Một trang rồi một trang, không thấy nội dung nào có tên mình, khiến cô thả lỏng một tí. Cô thay quần áo, đeo kính râm với mũ lưỡi trai rời nhà, đi thẳng đến quầy báo nhỏ trong khu, đứng trước quầy lật tới lật lui các loại tạp chí buổi chiều mấy chục lần, cuối cùng xác định không có tin của cô, cô thờ phào nhẹ nhõm, toàn thân khoan khoái.

Nhưng, bác chủ quầy nổi giận, ở đâu ra cô bé kì quặc chiếm chỗ trước quầy, còn lật tới lật lui, làm nhàu hết sách báo, đã vậy còn không tính mua. Bà bực dọc nói: “Cô à, cô muốn mua tạp chí hả?! Không mua thì đừng xóc lung tung của tôi.”

“Ha ha,” Ninh Tiểu Thuần cười xấu hổ, lấy đại một cuốn, “Con mua cuốn này!” Trả tiền cho bác chủ xong chuồn lẹ.

Cô hoan hỉ về nhà, xem ra, đầu đề đặc sắc này đã bị Cung Triệt ngăn lại. Nhưng mà, nếu lỡ báo chiều không đăng tin, mà để sáng mai đăng thì làm sao? Nhưng, cô lại nghĩ, sao cô không nghĩ Cung Triệt là ai chứ, anh là thương gia khôn khéo, tuyệt đối sẽ không gây hại cho bản thân!! Thế nên, sóng gió này chắc tan rồi!! Lòng cô rồi ren, đành phải gọi điện hỏi Cung Triệt cho chắc.

“Tu tu tu...” mấy tiếng, điện thoại có người nhận, Cung Triệt nói: “Alo?”

Đầu kia có tiếng ồn ào, tranh cãi rất âm ỉ, hình như có tiệc, Ninh Tiểu Thuần không muốn quấy rầy anh, lập tức hỏi thẳng: “Tin đó anh giải quyết rồi hả?!”

“Ừ, em đừng lo...” Cung Triệt ngừng một chút, nói tiếp: “Những toà soạn khác cũng không đăng, em yên tâm.”

Có cam đoan của anh, Ninh Tiểu Thuần cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói: “Ừm, em biết rồi, em không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.”

“Ừm...” Cung Triệt dường như im lặng một lúc, mới chậm rãi cúp điện thoại.

Khó khăn trước mắt đã giải quyết xong, chỉ là cô cảm thấy Lục Tử Hiên sẽ không dễ yên như vậy, sau này chắc cô phải chịu sự gây rối của hắn. Quên đi, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện của ngày mai ngày mai tính. Ninh Tiểu Thuần đi nhanh đến quán ăn cách đó không xa lắm, an tâm rồi lại thấy đói bụng, phải ăn thật ngon để tự cổ vũ mới được.

Vì thế, cô mang theo bữa ăn phong phú về nhà trọ, mở TV, vừa xem vừa ăn, lòng vòng mấy kênh không thấy tiết mục nào hay, nên tắt TV. Mắt liếc thấy cuốn tạp chí cô mua về bị vứt một bên, thì ra mình bóc trúng cuốn tạp chí kinh tế tài chính. Cô tiện tay mở xem, lật vào trang nhất, một khuôn mặt tuần tú đẹp trai hiện ra.

Hình chụp thật to chiếm trọn trang nhất, anh ta mặc bộ vest đen cắt may vừa vặn, tác phong nhẹ nhàng, phong thái tài giỏi. Khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ nét, mày rậm, mắt sâu đen, toả ra hào quang mê người. Môi dày vừa phải, không phô trương cao quý và tao nhã. Cả người toát ra vẻ nghiêm nghị vương giả, khoe miệng mang nụ cười thoáng nét phóng túng.

Chắc chắn, đây chắc chắn là đàn ông ưu tú, chỉ cần nháy mắt có thể giết chết hàng ngàn hàng vạn trái tim thiếu nữ vô tri. Ninh Tiểu Thuần nhìn tấm hình kết luận, có điều bên cạnh cô cũng có mấy chàng siêu đẹp, ví dụ Cung Triệt, ví dụ Tươi Mơn Mơn, còn thêm Lục Tử Hiên, hắn cũng coi như đẹp trai, bọn họ mỗi người một vẻ, nên cô mới có thể miễn dịch với người trên tạp chí này.

Song, con người thượng hạng này là ai, cô rất hiếu kì. Cô lật trang trước xem nội dung, hoá ra anh ta tên Tưởng Phàm, tổng giám đốc công ty tài chính hữu hạn Ngự Hoa. Ô, tuổi trẻ tài cao nha! Gì, Ngự Hoa á?! Ninh Tiểu Thuần giật mình, đối thủ cực mạnh của Hoàn Nghệ - Ngự Hoa?! Cô cố nhìn vài lần.

Đây là bài phỏng vấn Tưởng Phàm, nội dung kéo dài mấy trang, giới thiệu rất nhiều về vị tổng giám đốc mới lên tài giỏi của giới tài chính. Anh ta tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc Ngự Hoa, chỉ ngắn ngủi vài năm đã phát triển Ngự Hoa lớn mạnh, Ngự Hoa nhanh chóng nổi tiếng, trở thành viên ngọc sáng trong lĩnh vực tài chính. Đến ngày nay, Ngự Hoa đã trở thành đối thủ mạnh của Hoàn Nghệ - công ty đứng đầu giới tài chính.

Gây dựng sự nghiệp thì dễ, giữ vững sự nghiệp mới khó, Cung Triệt khiến Hoàn Nghệ liên tục phát triển. Còn vị tổng giám đốc Ngự Hoa này lại đưa sự nghiệp tiến vào giai đoạn vững vàng, anh ta tuổi trẻ tài cao là trung tâm khiến ọi người chú ý. Ninh Tiểu Thuần âm thầm ghi nhớ hình dáng anh ta, đều là người kiêu ngạo đây mà!!

Cô nhìn lý lịch Tưởng Phàm, thì ra anh ta ba mươi tuổi. Tục ngữ nói, đàn ông ba mươi một như hoa, đàn bà ba mươi như bã đậu. Là thời điểm sự nghiệp thành công, có sức thu hút nhất. Ninh Tiểu Thuần cụp cụp ngón tay tính toán, hì hì, cô có thể gọi anh ta là chú luôn!!

Cô năm nay hai mươi một, sắp sang hai mươi hai, nếu không cố gắng, năm tháng trôi mau làm con người mau già. Cô đột nhiên nhớ tới Cung Triệt, anh có vẻ trạc tuổi người đó, chỉ là có vẻ thôi, cô nhận ra thì ra mình không biết rõ chuyện của anh cho lắm. Nhưng điều này cũng rất bình thường, quan hệ giữa cô và anh chỉ là quan hệ giao dịch, cô là nhân tình không thể lộ diện. Nghĩ vậy, cô thở dài một hơi.

Cô nhìn người trên tạp chí lần nữa, rồi bỏ xuống, bắt đầu bới cơm. Trai đẹp trưởng thành hấp dẫn chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi... Thế nhưng, vận mệnh luôn khiến con người bất ngờ, chuyện ngay sau đó mấy ai biết trước. Cô lại càng không biết người đàn ông này sẽ bước vào cuộc đời cô, trở thành một nét chấm phá xinh đẹp. Nhưng anh ta trở nên thân thuộc hay chỉ là người qua đường, không ai đoán được. Đương nhiên những chuyện này về sau hãy nói.

Ăn tối xong, là lúc tinh thần và thể giác thoải mái, ai ngờ một tin nhắn phá huỷ tâm tình tốt của cô. Lại là Lục Tử Hiên, hùng hổ để lại hai câu: “Just look at what you” ve done! You” ll be sorry.”

Hắn ta là thái độ gì vậy, xấu xa còn gây sự, quả là khinh người quá đáng!! Ninh Tiểu Thuần tức giận vút điện thoại sang bên, hoặc là chịu đựng, hoặc là tàn nhẫn, cô sẽ không tiếp tục để hắn được nước lấn tới. Cô không phải người dễ ức hiếp, sau này cô sẽ không nường tay với hắn. Số phận do người không phải do trời, trời hại ta ta diệt trời.

47. Chương 47: Tình Cờ Gặp Trai Đẹp

Chuyện tung tin trôi qua đã ba tháng, cuộc sống Ninh Tiểu Thuần đã trở lại bình thường, mỗi ngày cô đúng giờ đi làm, đúng giờ ra về, cố gắng làm việc. Lục Tử Hiên như bị tách khỏi cuộc sống của cô, biến mất không dấu vết. đọc truyện tại . Nhưng vậy cũng tốt, hắn không quấy phá cô, cô vui còn không kịp. Nhưng kẻ tham lam như Lục Tử Hiên sẽ dễ dàng buông tha cô vậy sao?!

Ôm ý nghĩ bất an, chớp mắt đã đến cuối tuần. Kỳ nghỉ này đã qua một nửa, ngày khai giảng sắp gần kề, vì sau khi khai giảng sẽ là năm tư, lớp học không nhiều, nhưng phải thực tập, nên thời gian về nhà càng ít. Cô định hết tuần này về nhà một chuyến, thăm hỏi cha mẹ.

Thừa dịp cuối tuần rảnh rỗi nên đi trung tâm thương mại mua đồ về biếu cha mẹ, cô đang lang thang mua sắm, tự hỏi không biết mua cho cha mẹ món gì, thì phía sau vang lên tiếng nói trong trẻo, có người gọi cô: “Ninh Tiểu Thuần phải không?” Truyện được tại

Ninh Tiểu Thuần nghi ngờ quay đầu lại, thấy một cô gái trẻ từ bên kia chạy đến, mặc váy liền tay cánh sen, tóc dài như thác nước, linh hoạt sống động. Cô cảm thấy cô gái này rất quen, nhưng bất ngờ không nhớ nổi cô ấy là ai, cô chỉ gật đầu mỉm cười.

“Cậu đang dạo phố với ai vậy?! Bạn trai hả?” Cô gái cười nói.

Bạn trai?! Cô hiện giờ không có bạn trai!! Ninh Tiểu Thuần lắc đầu, nói: “Một mình thôi.”

“Mình cũng một mình, hay chúng ta đi chung, cùng mua sắm nha. Từ khi cậu lên tầng 28, mình chưa được gặp lại cậu...” Cô gái còn liên tục nói không ngừng.

Tầng 28?! Cô ấy là nhân viên Hoàn Nghệ ư? Khi cô vào Hoàn Nghệ, làm ở phòng tài vụ một thời gian, cô ấy ở phòng tài vụ?! Ninh Tiểu Thuần mang máng có ấn tượng.

“Cậu biết không, bà cô già hiện giờ chuyển từ giám đốc Cổ sang cổ vấn Ngô rồi, người nào bị bà cô già bám theo sẽ thê thảm lắm...” Cô gái nắm tay Ninh Tiểu Thuần, vừa đi vừa nói chuyện. Cô ấy chợt nhớ ra một chuyện, nghi ngờ nhìn Ninh Tiểu Thuần hỏi: “Cậu đừng nói không nhớ mình là ai đó nha?!”

“Sao thế được, tiểu Tạ, cậu là cao thủ thông tin trong công ty mà!” Ninh Tiểu Thuần cuối cùng cũng nhớ cô gái này, cô ấy tên Tạ Lam, lúc cô còn làm ở phòng tài vụ, tiểu Tạ từng trước mặt bà cô già nói đỡ cho cô nhiều chuyện, là cô gái hoạt bát ngay thẳng, lại phản ứng rất chậm.

“Đương nhiên, từ nhỏ đến lớn mình đều là chuyên gia tin tức mà, kỹ thuật này vẫn chưa cùn!” Tiểu Tạ nói rất tự hào.

Ninh Tiểu Thuần buồn cười, có người hài hước như vậy ở cạnh, rõ ràng là rất nhiều niềm vui.

“Cậu muốn mua gì à?” Tiểu Tạ hỏi.

“Mình tính mua quà cho cha mẹ, còn cậu?”

“Mình à, đi vậy thôi, cậu coi, bên kia giảm 50% kìa, chúng ta qua xem tí đi...” Tiểu Tạ nói xong kéo Ninh Tiểu Thuần chạy như bay. Ninh Tiểu Thuần bắt đầu đau đầu, cô chắc phải rút lại lời vừa rồi, có người hài hước thế này ở cạnh, cũng là một việc phiền phức.

Tiểu Tạ kéo Ninh Tiểu Thuần chạy lung tung hết ba tiếng, trên tay hai người đầy túi lớn túi nhỏ, thu hoạch khá khá. Tiểu Tạ vẫn khỏe như vâm, còn Ninh Tiểu Thuần đã thở hổn hển.

Tiểu Tạ nhìn Ninh Tiểu Thuần, ngượng ngập cười cười, đề nghị: “Chúng ta đến quán cà phê ngồi đi, mình mời.” Thật ra, trên tay Ninh Tiểu Thuần mang toàn đồ của cô, cô dẫn người ta đi dạo, kết quả toàn xách đồ cho cô, xấu hổ quá. Nên cô chủ động mời Ninh Tiểu Thuần uống nước.

Tầng cao nhất trung tâm thương mại có quán cà phê cũng tạm, khung cảnh tao nhã, bên trong dùng hàng rào cây cảnh chia không gian thành nhiều ngăn nhỏ, khá là riêng tư. Ninh Tiểu Thuần gọi một ly Macchiato và bánh Matcha, từ từ nhấm nháp.

Chuyên gia tin tức Tạ Lam mắt đảo tới đảo lui, phóng rada xung quanh. Chợt cô túm chặt tay Ninh Tiểu Thuần, hào hứng nói: “Trai đẹp trai đẹp...”

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng xấu hổ, tiểu Tạ la lớn khiến bàn bên nhìn sang, cô hấp tấp đưa tay sụt: “Đừng hào hứng thế, chú ý hình tượng.” Tiểu Tạ hai mắt sáng như sao, không thèm ngó cô, cô đành xoay qua, nhìn xem trai đẹp chỗ nào.

Theo ánh mắt tiểu Tạ, cô hướng mắt sang hướng xa xa. Cô với tiểu Tạ ngồi bàn ngay cửa, còn trai đẹp ngồi trong góc tối, khoảng cách giữa họ xa như dải ngân hà, cô thật khâm phục thị lực tiểu Tạ. Nhưng, sao nửa mặt nghiêng của người đó nhìn quen hết sức?!

“Đẹp trai không, đẹp trai không?!” Tiểu Tạ như hiển bảo vật, tự hào cực kì, hối thúc Ninh Tiểu Thuần trả lời.

“Ừ, đẹp.” Ninh Tiểu Thuần ăn ngay nói thật.

“Thần tượng ơi thần tượng, ngoài tổng giám đốc chúng ta, mình thích anh ấy quá đi...” Tiểu Tạ vẽ mặt mê trai, mắt toàn trái tim.

“Anh ta là Tưởng Phàm của Ngự Hoa đó sao?!” Ý nghĩ trong đầu thoáng hiện, Ninh Tiểu Thuần đem ý nghĩ trong lòng hỏi ra.

“Đúng vậy đúng vậy, cậu nói mình có nên qua đó xin chữ kí không?” Tiểu Tạ tiếp tục trạng thái mê trai.

Trong tạp chí Tưởng Phàm mang giày Tây, anh tuần khôi ngô, hơi thở hết sức cao quý. Bây giờ anh ta mặc đồ thường màu trắng, càng nho nhã, tăng thêm sự bình dị gần gũi. Ninh Tiểu Thuần không khỏi cảm khái, đàn ông đẹp thật vừa mắt. Nhưng cô rất lý trí, không giống tiểu Tạ siêu mê trai, cô nhanh chóng giữ chặt tiểu Tạ, hạ giọng nói: “Cậu đừng mất trí nữa, tỉnh lại đi!”

“Cậu mỗi ngày có thể gặp mặt tổng giám đốc đẹp trai như vậy, thật là tốt số, tất nhiên không biết chưa xốt của tụi mình tăng dưới này... Hoàn toàn không có mỹ nam để thưởng thức luôn...” Tiểu Tạ khóc lóc kể lể.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Ninh Tiểu Thuần chảy xuống, cô hết chỗ nói rồi.

“Mình phải đi xin chữ kí mới được, kéo không sau này hối hận.”

Tiểu Tạ nói xong lấy quyển tạp từ túi ra, chuẩn bị xông lên, may Ninh Tiểu Thuần nhanh tay lẹ mắt kéo cô ấy lại, dụ dỗ: “Ngự Hoa là đối thủ của Hoàn Nghệ, chẳng lẽ cậu không nhớ sao, cậu làm vậy là hành vi đào ngũ, bán nước cầu vinh, bị người đời phỉ báng...” Ninh Tiểu Thuần chỉ muốn cản tiểu Tạ đừng đi mà thôi, nên nói mà không suy nghĩ, cô cảm thấy cô nặng lời, định trấn an mấy câu, thì nghe tiểu Tạ ngơ ngác nói: “Vậy giám đốc Cố thì sao, anh ta cũng đào ngũ hả, anh ta đang nói chuyện với trai đẹp vui vẻ quá kìa...”

Ninh Tiểu Thuần vừa nghe, giật mình quay sang, thấy Cố Minh Vũ ngồi đối diện Tưởng Phàm, họ đang nói chuyện với nhau. Cô như nhớ ra, Cố Minh Vũ hôm thứ Sáu, tức là hôm qua, bay đến Thanh Đảo mà, sao nhanh vậy đã về, chẳng lẽ anh ta không đi?

“Giám đốc hoặc là đang bàn công việc, còn không họ là bạn bè...” Ninh Tiểu Thuần nói với tiểu Tạ, cũng là nói với bản thân. Cạnh tranh trên thương trường cũng khó khăn nguy hiểm giống như trong Vô gian đạo vậy, cô không mong việc này sẽ xảy ra trong thực tế.

“Chẳng lẽ...” Tiểu Tạ nhẩn nhó, ánh mắt phức tạp, sưng sốt, thẳng thốt, hơn nữa còn phần khởi khó hiểu. Cô kẻ sát tai Ninh Tiểu Thuần nói: “Chẳng lẽ họ là một đôi?! Mỹ nam với mỹ nam yêu đương, thật khiến người ta xúc động biết bao, tình yêu là tình cảm đẹp đẽ nhất, mà tình cảm không màng giới tính của họ càng rực rỡ lấp lánh, đẹp nhất trên đời à...”

Ninh Tiểu Thuần đầu đầy vạch đen, e rằng cô nàng này xem BL nhiều lắm, đường vào hủ môn sâu như biển, từ nay về sau trong sáng như người qua đường. “Chúng ta đi thôi.” Ninh Tiểu Thuần nói, cô không muốn Cố Minh Vũ nhìn thấy các cô, giám đốc Hoàn Nghệ ngồi cùng tổng giám đốc Ngự Hoa, hai nhân vật quan trọng, còn khác công ty, thân phận nhạy cảm, hai người có thể trò chuyện với nhau, ít nhiều có chút không ổn. Nếu anh ta và tổng giám đốc Ngự Hoa là bạn bè, vậy thì các cô sẽ khó xử, nếu không phải sẽ phiền phức.

“Nhưng mình nhìn chưa đã mà, lại còn chưa được chạm nữa...” Tiểu Tạ rất không cam lòng.

“Vậy cậu về nhà ôm hình anh ta đi, mỗi giây mỗi phút đều được chạm, tốt lắm đó.” Ninh Tiểu Thuần nói đùa.

“Cách đó không tệ, đi thôi đi thôi, mình không nên chiếm thời gian của Tiểu Thuần cậu.” Tiểu Tạ hăm hở xách túi lớn túi nhỏ, miễn cưỡng theo sát Ninh Tiểu Thuần rời khỏi quán.

Chia tay tiểu Tạ ở trạm xe, Ninh Tiểu Thuần ngồi xe bus về nhà. Cô vừa nãy thấy Cố Minh Vũ, chợt nhớ tới Lạc Hi Hi, tiện đà nhớ đến Cung Triệt, nhớ qua hôn sự giữa Cung Triệt và Lạc Hi Hi. Cố Minh Vũ nên làm gì đây, từ bỏ hay đấu tranh, anh ta sẽ đoạt lại Lạc Hi Hi chứ?!

Phuuù, lại quan hệ tay ba rắc rối...

48. Chương 48: Con Nhà Ai Đi Lạc

Ngày hè nắng gắt nóng nực phát khiếp, bao phủ cả thành phố. Mặt trời chiếu xuống mặt đường, bốc lên hơi nóng hầm hập, tiếng âm ỉ của xe cộ trên đường, đám đông di chuyển. Ninh Tiểu Thuần bước nhanh hơn ra khỏi tiệm in, bật ô, xuyên qua con ngõ nhỏ thật dài nhiều cây xanh, ra ngoài đón xe.

Cô xách một túi đựng đồ nặng trĩu, vừa đi vừa lăm bầm không ngừng. Trời nóng thế này, Boss lớn tự sản thích bóc lột người bắt cô rời khỏi điều hoà trong phòng, kêu cô chạy ra ngoài lấy đồ, tàn nhẫn vô nhân đạo, khoái sai bảo người khác. Hơn nữa, tiệm này không mở ở ngã tư đường tấp nập mà lại núp trong hẻm nhỏ, bí mật lắm như không muốn làm ăn sao ấy, cô muốn đón xe ngay cũng không được.

Cô đường đường là trợ lý tổng giám đốc lại lăm chân chạy vật, thật thê thảm. Cô liếc mắt nhìn đồ túi một cái, hình như là thiệp mời, định tổ chức tiệc tùng gì sao? Truyện được tại

Để tránh ánh nắng mặt trời, cô quyết định băng qua công viên ra đầu đường. Tuy phải đi vòng xa một chút nhưng chắc sẽ không nắng. Vì đang giữa trưa, trong công viên rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng ve kêu không ngớt. Cô lững thững đi tới, bỗng ngay khúc quanh phía trước đụng phải một cô bé chạy tới.

“Ui da...” Ninh Tiểu Thuần loạng choạng, ngã nhào lên đất, thiệp mời trong túi rơi đầy đất. Cô cau mày, bực bội, đứng lên, vừa định mắng cô bé kia, thì bị cô bé phủ đầu. Cô bé ngồi dưới đất, gào khóc như mưa. Ninh Tiểu Thuần lúng túng, không biết phải làm sao, đành chạy tới kéo cô bé, dỗ nó: “Ngoan, đừng khóc đừng khóc, đụng đau chỗ nào à?”

Cô bé tiếp tục khóc rống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, không xem ai ra gì khóc thật lớn. Ninh Tiểu Thuần khó xử: “Ba mẹ em đâu, sao em một mình ở chỗ này?” Cô bé nhìn sơ chỉ khoảng bốn, năm tuổi, mặc váy công chúa màu hồng nhạt, chải tóc kiểu công chúa, lưng đeo ba lô nhỏ, giống hệt bạn nhỏ trong nhà trẻ. Công chúa nhỏ xinh đẹp sang trọng thế này sao một mình chạy đến đây, không sợ bị người xấu lừa sao?

Cô bé vẫn khóc hu hu, không nhìn đến Ninh Tiểu Thuần. Nếu hai người tiếp tục đứng chỗ này, không bao lâu sẽ bị cảm. Cô mau chóng nhặt hết thiệp mời, sau đó đưa cô bé đến quán nước bên đường thôi. doc truyện tại . Lúc cô nhặt thiệp, vô ý nhìn thấy nội dung trên đó, không ngờ là thiệp mời sinh nhật Cung Triệt. Tám giờ tối thứ Sáu, ở biệt thự bờ biển tổ chức party sinh nhật.

Thì ra sắp đến sinh nhật Cung Triệt... Cô mở thiệp xem thử, mời toàn những người thượng lưu, tối thứ Sáu nhất định rất náo nhiệt. Không biết vì sao, tâm trạng cô chùng xuống. Nhưng con ma khóc nhè ngồi bên

cạnh không để cô ủ rũ, vẫn cứ oa oa khóc, không yên phút nào.

Ninh Tiểu Thuần đành lấy khăn tay lau mặt cho nó, xoa đầu nó, dịu dàng nói: “Chị dẫn em đi ăn kem nha?”

Con bé hai mắt đầm nước nhìn chăm chăm Ninh Tiểu Thuần, non nớt hỏi: “Chị là người xấu hả?”

Có kẻ xấu nào nói mình là kẻ xấu sao trời?! Ninh Tiểu Thuần dở khóc dở cười, cô bé nhìn thì có vẻ rất lạnh lợi, nhưng lại rất ngây thơ. Cô dùng ánh mắt chân thành nhìn cô bé, gật đầu nói: “Chị đương nhiên không phải người xấu rồi.”

Cô bé hai mắt lóng lánh nước rưng rưng nhìn Ninh Tiểu Thuần, sau đó đột nhiên cười tươi rói: “Em tin chị. Chị ơi, em khát...”

Ninh Tiểu Thuần bị cô bé hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt vô cùng thánh thiện giết ngay lập tức, dù là kẻ xấu, được cô bé tin tưởng như vậy cũng chưa chắc gây án. Con bé này quả là đứa trẻ thông minh lạnh lợi. Cô dẫn nó đến quán nước, nhìn nó vui vẻ liếm kem ốc quế, tâm trạng cô cũng tốt hơn. Có đôi khi, con người thật dễ thỏa mãn.

“Em tên gì?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Em... Em tên Tưởng Đồng Bạch...” Con bé liếm kem trả lời.

“Sao em một mình chạy đến công viên này vậy? Ba mẹ em đâu?” Ninh Tiểu Thuần hỏi tiếp.

Bạn Tưởng Đồng Bạch liếm liếm ngón tay, khuôn mặt nhỏ vốn vui vẻ bỗng sụp xuống, chu miệng, không vui nói: “Em từ trường chạy đến, ai bảo ba không đến dự ngày gia đình của trường em chi, hừ, em muốn chơi trốn tìm với họ, để họ tìm em không ra, cho họ bức mình chết luôn...”

Mồ hôi... Sao ngang ngược vậy nè, có điều, đây là nỗi buồn của trẻ con hiện đại, ba mẹ đều bận rộn, không chú ý nhu cầu của con cái.

“Ba em biết đâu bận việc không rảnh tới tham dự thì sao, em phải thông cảm cho ba chứ. Có muốn chọc giận ba em thế nào, em cũng không được tự ý chạy đi, lỡ gặp nguy hiểm thì làm sao?” Ninh Tiểu Thuần dẫn dụ.

“Hừ, ba em một năm 365 ngày đều làm việc, công ty thiếu một mình ba cũng không sụp đổ... Ba rõ ràng là không thương em...” Con bé hờn dỗi.

Ninh Tiểu Thuần rất muốn cười, nhưng nén lại: “Em tha thứ cho ông ấy đi, ba không đi, em tìm người khác cũng được mà, mẹ, ông nội, bà nội đều được...”

“Em không có mẹ...” Bạn Tưởng Đồng Bạch khó chịu cúi đầu, xoắn tay vào nhau, “Chỉ có ba thương em, ông bà nội không ở gần...”

Dường như cô chạm đến nỗi đau của con bé, Ninh Tiểu Thuần không biết an ủi cô bạn nhỏ này thế nào. Nhưng bạn nhỏ người nhỏ mà thông minh, vốn đang buồn bã, chợt đổi sắc mặt, bà cụ non nói: “Chị không cần an ủi em, em không buồn đâu, cũng quen rồi. Sống với ba cũng rất tốt...”

“Vậy sao vừa nãy em còn nói ba em không thương em, giờ lại thừa nhận ba thương em...” Ninh Tiểu Thuần cười hỏi.

“Em, em... Hừ...” Phản bác không được, bạn nhỏ ăn vạ nguẩy đầu.

“Em ra đây, ba em chắc là lo lắng lắm, mau quay về trường đi.”

“Cô giáo không nói ba biết, chỉ im lặng đi tìm em. Để ba biết không thấy em, họ sẽ chết liền.” Con bé đắc ý nói.

Đứa trẻ nghịch ngợm này, chắc hẳn thầy cô rất đau đầu. “Em biết đường về không? Có muốn chị đưa em về không?” Ninh Tiểu Thuần làm người tốt đến cùng.

“Em không muốn về...” Mấy bạn khác có ba mẹ tới, chỉ có nó là đặc biệt, bác quản gia đến thay ba, hừ. Ừ, bác quản gia?! Sao nó lại quên bác ấy rồi, chết, vậy ba nhất định sẽ biết, về nhà sẽ bị mắng. “Bỏ đi, em làm trẻ ngoan, quay về trường là được chứ gì...” Nó miễn cưỡng nói.

Ninh Tiểu Thuần đương nhiên không biết ý nghĩ của nó, thấy nó chịu về, cũng yên tâm. Cô hỏi địa chỉ trường, rồi kéo con bé rời quán nước.

Trường con bé học cách nơi này không xa, chỉ mười lăm phút đi xe. Ninh Tiểu Thuần định hỏi đường, sau đó đến đó, ai ngờ con bé nói: “Ngồi taxi không phải là được sao?” Ninh Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, quả thật là vậy, lên xe nói tên trường là xong. Vì thế, hai người phải đi taxi.

Lúc tới trường, Ninh Tiểu Thuần khẽ lấp bắp kinh hãi, nhà trẻ này lớn rất đẹp, nhìn thì biết là trường quý tộc. Ninh Tiểu Thuần định đưa con bé đến cổng trường rồi đi taxi về công ty, không ngờ gặp người nhà con bé ở ngay cổng.

“Cục cưng của bác, con chạy đi đâu vậy, làm bác lo muốn chết...” Một người đàn ông trung niên mặc âu phục chạy bổ đến, ôm Tưởng Đồng Bạch nhìn trái nhìn phải.

Tưởng Đồng Bạch kéo kéo tay áo Ninh Tiểu Thuần, chu miệng nói: “Con đi chơi, trời ơi, bác đừng ôm con nữa mà, mắc cỡ quá...” Nó vừa nói vừa cố đẩy người đàn ông ra.

Người đó thấy tiểu thư của ông bình yên vô sự, mới yên tâm lại, bấy giờ mới để ý thấy Ninh Tiểu Thuần ở bên cạnh, ngập ngừng lên tiếng: “Cô đây là?”

Ninh Tiểu Thuần lễ phép nói: “Chào ông, tôi thấy bé Tưởng một mình trong công viên, nên dẫn về đây.”

“Cảm ơn cô, xưng hô với cô thế nào đây?” Ông ta cảm kích nói.

“Tôi họ Ninh.”

“Cảm ơn cô Ninh, làm phiền cô, bằng không tôi không tìm nổi con bé này...” Ông ấy liếc qua Tưởng Đồng Bạch, con bé nghịch ngợm lè lưỡi.

“Không sao đâu ạ, tôi đi trước.” Ninh Tiểu Thuần lễ phép gật đầu, chuẩn bị quay đi.

“Xin cô Ninh để lại cách liên lạc, để ông chủ chúng tôi được cảm ơn cô.” Ông ấy gọi cô lại.

Ninh Tiểu Thuần từ chối mãi không được, đành để số điện thoại di động lại, sau đó xoay người đi.

“Chị ơi, chị...” Tưởng Đồng Bạch gọi cô.

Ninh Tiểu Thuần quay lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Ừm... Cũng không có gì... Chỉ là... Chỉ là cảm ơn chị. Em, sau này em sẽ tìm chơi...” Tưởng Đồng Bạch nói xong, mặt đỏ lên, xoay người đi vào trường.

Người đàn ông gật đầu với Ninh Tiểu Thuần, nhanh chóng đuổi theo con bé, “Tiểu thư, bác nói bao nhiêu lần rồi, không được chạy, ngã thì làm sao?”

“Được rồi mà, bác quản gia điếc tai quá à...” Tiếng con bé lãnh lớt từ đằng xa.

Ninh Tiểu Thuần nhìn bóng dáng một già một trẻ, mỉm cười. Con bé nghịch ngợm hoạt bát như vậy, người nào làm ba chắc rất nhức đầu lắm nhỉ, ha ha.

49. Chương 49: Bữa Tiệc

Vì làm người tốt, Ninh Tiểu Thuần về đến công ty thì đã muộn. Cô đến toilet rửa mặt, sau đó đưa thiệp cho Cung Triệt. Lúc cô đẩy cửa vào, Cung Triệt đang gọi điện thoại, Ninh Tiểu Thuần chỉ chỉ lên túi trên tay, Cung Triệt nhìn cô, gật đầu. Ninh Tiểu Thuần để đồ lên bàn, im lặng ra ngoài.

Lúc Ninh Tiểu Thuần đóng cửa phòng, ngăn luôn tiếng Cung Triệt, chỉ là, lúc cô còn ở trong nghe Cung Triệt nói với đầu dây kia cái gì mà sơ suất công trình Thanh Đảo, cái gì mà tài liệu hạng mục lộ ra ngoài, hỏi đã điều tra ra ai làm chưa. Còn nữa, Ninh Tiểu Thuần còn nghe từ quan trọng nhất: Ngự Hoa!

Cô đi ra, về chỗ ngồi của mình. đọc truyện tại . Cô biết mấy ngày nay bên Thanh Đảo gửi tin về, vấn đề hạng mục vẫn chưa xử lý tốt hoàn toàn, cô biết chuyện này cho Cung Triệt luôn luôn kiêu ngạo một cú không nhỏ. Hơn nữa, hạng mục này là Cố Minh Vũ nhân vật quan trọng xử lý, nhưng vẫn xảy ra vấn đề, dù ít dù nhiều vẫn có chút thất bại.

Ninh Tiểu Thuần chợt nhớ cuối tuần rồi chạm mặt Cố Minh Vũ đáng lẽ phải bay ra Thanh Đảo với Tưởng Phàm, chẳng lẽ bên trong có nội tình?! Còn nữa, Lạc Hi Hi ngoài mặt là vợ sắp cưới của Cung Triệt, trên thực tế là bạn gái Cố Minh Vũ, quan hệ chồng chéo này, không biết tâm trạng Cố Minh Vũ ra sao? Một ý nghĩ hình thành trong đầu Ninh Tiểu Thuần, không thể thế chứ...

Ninh Tiểu Thuần lắc lắc đầu, việc này có vẻ không thuộc khả năng của cô, nhưng nếu thật đúng như mình nghĩ, vậy không phải cô mắc thêm tội biết mà không báo sao?! Thật rắc rối quá! Hơn hết, với sự khôn ngoan của Cung Triệt, chắc sẽ giải quyết chu toàn rắc rối lớn này.

Nhưng mà, nói đến Cung Triệt, cô lại nghĩ đến sinh nhật anh. Cô buồn chán mở máy, mở dì Baidu, đánh hai chữ “Cung Triệt”, nhảy ra rất nhiều kết quả. Trên Baidu đầy đủ tin về anh, tuổi tác, tình trạng gia đình, sự việc từ nhỏ đến lớn, việc nhỏ việc lớn gì đều ghi rõ rành mạch. Haha, xem ra anh rất được chào đón, nổi tiếng đủ so với minh tinh.

Ngày 29 tháng 8 là sinh nhật Cung Triệt. Ninh Tiểu Thuần âm thầm ghi nhớ, tiệc sinh nhật của anh chắc chắn rất xa hoa, rất long trọng, đêm đó ắt vô cùng náo nhiệt. Cô sẽ không đứng cạnh anh, vị trí đó thuộc về Lạc Hi Hi...

Aaaaa, mình nghĩ gì thế?! Ninh Tiểu Thuần nhéo nhéo mắt mình, điên rồi, suy nghĩ lung tung gì đâu không. Lúc này, điện thoại nội bộ reo lên, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng bắt máy, Cung Triệt bên đầu dây kia nói: “Đặt chỗ ở nhà hàng Italy Annie giúp anh, sau đó bảo Cố Minh Vũ lên gặp anh.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Ninh Tiểu Thuần định cúp điện thoại, chuẩn bị kiểm số điện thoại nhà hàng Italy Annie, tiếng Cung Triệt lại vang lên, anh nói: “Sẵn đó đặt bó bách hợp cho anh.”

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần hơi kinh ngạc, Cung Triệt ăn cơm với ai vậy?! Còn tặng hoa, là phụ nữ à?! Sự tò mò giết chết con mèo, cô không nên nghĩ nhiều làm gì.

Ninh Tiểu Thuần đặt chỗ xong gói cho Cố Minh Vũ, không đầy mười phút, anh ta đã lên. Cô thấy anh ta vào phòng Cung Triệt, về mặt đảm chiều.

Lúc Cố Minh Vũ đến, Cung Triệt đang nghe điện thoại, anh ta gật đầu với Cung Triệt, ngồi chờ anh nói xong. Anh ta không biết Cung Triệt nói chuyện với ai, chỉ nghe Cung Triệt nói với người bên kia: “Ừ, ăn bữa cơm, được rồi, tám giờ tối ở nhà hàng Italy Annie, có muốn đến đón không, ừ, được, cứ vậy đi...”

Cung Triệt nói điện thoại xong, nhìn Cố Minh Vũ, nói sâu xa: “Tối nay ăn cơm đi, chúng ta lâu rồi không tụ họp, thế nào, có rảnh không?”

“Thế... Không phải anh có hẹn sao?” Cố Minh Vũ chỉ vào điện thoại, anh không phải nghe lén, chỉ vì Cung Triệt nói chuyện cứ bay vô tai mà thôi. Nếu anh ta đã hẹn người khác ăn cơm, sao còn hẹn anh làm gì?!

Cung Triệt hiểu ý anh ta: “Vừa rồi là Hi Hi, ba người chúng ta cùng ăn cơm, cậu không để ý chứ?!”

Hi Hi?! Mất Cố Minh Vũ loé loé, nói diêm nhiên: “Tôi không thành vấn đề, chẳng qua hai người không xem tôi là bóng đèn chứ?” Trong lòng anh đau âm ỉ, đành phải cười gượng.

“Tôi không phải người trọng sắc khinh bạn,” Cung Triệt cười cười, “Cứ quyết định vậy đi, sau khi hết giờ làm chúng ta đi.”

“Anh không đi đó Hi... không đi đón cô Lạc sao?” Cố Minh Vũ hỏi. Bạn đang đọc chuyện tại

“Con bé nói tự đến.” Cung Triệt cười, “Con bé rất độc lập, không dựa dẫm tôi.” Khi anh nói xong, cố ý liếc nhìn Cố Minh Vũ.

Thật không? Cô bé đó trái lại bám dính anh, từ độc lập này chẳng dính gì đến cô ấy, nói cô ấy độc lập thật hơi bất ngờ. Cổ Minh Vũ cúi đầu im lặng, tóc trên trán rũ xuống, che khuất mặt anh, không thấy rõ mặt.

Cung Triệt nhìn anh, sau đó nhai tài liệu, bắt đầu làm việc, vừa xem vừa nói: “Cậu về làm đi, cổ giám sát chặt hạng mục Thanh Đảo, đừng lặp lại sai lầm.”

“Vâng.” Cổ Minh Vũ gật đầu, ra ngoài.

Cổ Minh Vũ về lại phòng anh, lấy điện thoại, ngần ngừ không biết nên gọi cho Hi Hi hay không. Ba người họ chưa từng ăn cơm cùng nhau, hành động này của Cung Triệt có dụng ý gì ư, chẳng lẽ chỉ đơn giản là tụ họp thôi?! Anh không hiểu. Cuối cùng, anh vẫn nhắn cho Lạc Hi Hi, nói chuyện ba người ăn cơm cho cô biết, tránh làm cô ngạc nhiên, phản ứng không kịp.

Thời gian tan tầm đến nhanh, nhưng Ninh Tiểu Thuần buổi chiều vô trể, đành ở lại làm thêm giờ, làm cho xong công việc. Lúc Ninh Tiểu Thuần thu dọn đồ xong, thì đã hơn bảy giờ. Cô định lấy túi xách đi về, đi động lại reo lên. Cô lấy ra nhìn, là dây số xa lạ, cô bấm nghe, nhỏ nhẹ nói: “Xin chào.”

“Cô Ninh phải không?” Giọng nam trầm ấm từ đầu dây kia truyền đến.

“Là tôi, xin hỏi có chuyện gì?” Cảm giác đầu tiên của Ninh Tiểu Thuần chính là, giọng nói của người này thật dễ nghe.

“Chào cô, tôi là Tưởng Phàm ba của Tưởng Đồng Bạch, thật cảm ơn cô đưa con bé nghịch ngợm lạc đường về.” Anh ta thật lòng cảm ơn.

“Anh Tưởng không cần khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Ninh Tiểu Thuần không ngờ ba của cô bé đó gọi điện thoại đến.

“Đồng Bạch làm phiền cô Ninh, để thể hiện lòng biết ơn của chúng tôi, tôi muốn mời cô ăn cơm, không biết cô có nhận lời không?”

Anh ta mặc dù hỏi ý cô, nhưng cô lại cảm giác là không được từ chối. Vô hình trung gây áp lực cho người khác, khiến người ta cảm thấy cố chấp, điểm này rất giống Cung Triệt. Nói vậy anh ta nhất định là nhân vật lợi hại, chỉ giờ tay nhắc chân, như quân lâm thiên hạ, khống chế toàn cục.

Vô công không nhận lộc, dù sao cô chỉ làm chút chuyện chẳng đáng gì. Ninh Tiểu Thuần còn đang suy nghĩ nên từ chối thế nào, đầu dây bên kia như bị giành mất, giọng nói non nớt vang lên: “Chị ơi chị...”

Tưởng Đồng Bạch?! Giọng trẻ con lạnh lốt, êm tai. Ninh Tiểu Thuần cười cười, nói: “Tìm chị có chuyện gì?”

“Chị ơi, ăn cơm với cha con em đi, em dẫn chị đi ăn pizza em thích nhất! Em...” Tưởng Đồng Bạch bên kia hào hứng nói, chưa nói xong thì bị giành lại.

“Cô Ninh, Đồng Bạch hình như rất thích cô, rảnh rỗi cùng ăn cơm với chúng tôi nhé.”

Ninh Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, cuối cùng đồng ý, dù sao con bé năn nỉ, cô không nỡ từ chối. Huống chi, Tưởng Đồng Bạch nghịch ngợm, không khí chắc cũng vui vẻ, cô gặp anh ta chắc cũng tự nhiên hơn.

“Cô Ninh muốn đi đâu ăn cơm?” Tưởng Phàm hỏi.

Ninh Tiểu Thuần ó người, hỏi: “Không phải ăn pizza sao?” Vừa rồi Tưởng Đồng Bạch nói mời cô ăn pizza mà.

“Cô Ninh đừng để ý Đồng Bạch, cô cứ chọn, muốn ăn gì đây?” Anh ta mới nói dứt câu, tiếng Tưởng Đồng Bạch la lên, “Ba, ba thiên vị, người ta muốn ăn pizza mà, ba không thương con...”

“Anh Tưởng, đi ăn ở Pizza Hut đi.” Ninh Tiểu Thuần nghe Tưởng Đồng Bạch la, chợt thấy mắc cười.

“Được rồi, cô Ninh ở đâu, tôi đến đón cô.” Tưởng Phàm ân cần nói.

“Không cần đâu, tôi tự đến được rồi.” Bất người quan trọng qua đón cô, sao cô mặt dày đến thế chứ. Hơn nữa, từ Hoàn Nghệ đến Pizza Hut, chưa đầy mười lăm phút đi xe.

Hai người trò chuyện vài câu, cúp điện thoại. Cô hình như đã lâu chưa ăn pizza, tối nay ăn một chút cũng không tồi. Cô cầm túi xách rời văn phòng, lúc cô đứng ở hành lang chờ thang máy, nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại mà không khỏi lắp bắp kinh hãi, ba Tưởng Đồng Bạch nói anh ta tên Tưởng Phàm. Cùng tên với Tưởng Phàm tổng giám đốc Ngự Hoa sao? Tên này rất phổ biến, không trùng hợp đến vậy chứ, tình tiết nhảm chán vẫn hay thấy trong tiểu thuyết với phim truyền hình còn hay hơn. Hơn nữa, trên tạp chí cũng không nói anh ta có gia đình, nên Tưởng Phàm Ngự Hoa không có con gái lớn vậy.

Vì thế, chắc cô nghĩ nhiều quá rồi.

Thế là, Ninh Tiểu Thuần yên tâm bước vô thang máy, đi đến nơi hẹn.

50. Chương 50: Bữa Tiệc

Ninh Tiểu Thuần ngồi xe đến Pizza Hut, trong tiệm đã kín chỗ ngồi, cô đoán Tưởng Phàm với Tưởng Đồng Bạch không thể tới nhanh như vậy, bèn đi vào giành chỗ trước. Lúc cô len lỏi qua đám đông vào trong, thấy có bàn trống, đang phân khởi đi qua, chợt nghe tiếng trẻ em quen thuộc vọng đến: “Chị ơi, chị ơi, bên này...”

Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc quay đầu, Tưởng Đồng Bạch mặc đầm công chúa màu hồng xuất hiện, con bé cắn muống, ậm ừ kêu không rõ tiếng, trước mặt nó đã đặt một phần cho trẻ em, pizza vàng chanh màu sắc hương vị cực kì hấp dẫn. Ninh Tiểu Thuần mỉm cười gật đầu, ngược lên, liếc về phía người đàn ông ngồi đối diện con bé, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã hoảng hồn hoảng vía. Giày tây, tao nhã, khoé miệng thoáng nét cười.

Oh, my lady gaga!! Nhân vật trên tạp chí hiện rành rành trước mắt, Ninh Tiểu Thuần lòng run lấy bầy, vẻ mặt không thể tin nổi, cô dụi dụi mắt, người phía trước vẫn mỉm cười nhìn cô. Đúng vậy, người trước mắt chính là Tưởng Phàm Ngự Hoa!!!

Đây là tin giật gân nha! Anh chàng đẹp trai tổng giám đốc Tưởng Phàm chín chắn ưu việt đã có con gái học nhà trẻ!

Tưởng Phàm thấy Ninh Tiểu Thuần thay đổi sắc mặt liên tục, nhú mày, hơi nghi ngờ, nhưng vẫn lịch sự đưa tay, chào: “Xin chào, tôi là Tưởng Phàm.”

Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng hồi phục tinh thần, háng giọng, cũng đưa tay ra, nắm tay anh ta, chào lại: “Chào anh, tôi là Ninh Tiểu Thuần.” Tay Tưởng Phàm to rộng ầm ập, ngón tay thon dài, ầm ập mà mạnh mẽ, lòng bàn tay có vết chai thật dày. Nắm tay anh ta, lòng cô chợt có cảm giác an toàn khó hiểu. Vừa rồi cô thất lễ, hiện giờ thật không dám nhìn thẳng mặt anh ta.

Tưởng Đồng Bạch với Tưởng Phàm ngồi đối diện, Ninh Tiểu Thuần tất nhiên chọn chỗ ngồi cạnh Tưởng Đồng Bạch. Tưởng Đồng Bạch múc một muống sữa lạnh, đưa cho Ninh Tiểu Thuần, “Chị, muốn thử một muống không, ngon lắm.”

Không biết vì sao, trước mặt Tưởng Phàm, Ninh Tiểu Thuần vô cùng mất tự nhiên, cô khoát tay, “Đồng Bạch ngoan lắm, không đâu, em ăn đi.”

Tưởng Phàm nhìn nhìn Tưởng Đồng Bạch, Tưởng Đồng Bạch liếc anh ta một cái, xong cúi xuống tập trung ăn. Tưởng Phàm nói với Ninh Tiểu Thuần: “Vì Đồng Bạch đói bụng, nên gọi đồ ăn trước, cô Ninh bỏ qua cho.”

“Không, không sao, trẻ em không thể để đói được.” Ninh Tiểu Thuần vội xua tay, nhưng cô thật kinh ngạc, sao họ có thể đến Pizza Hut nhanh vậy, do ở gần sao?! Hay là gọi điện cho cô ngay ở đây?

“Chị thật là tốt.” Tưởng Đồng Bạch cầm cúi ăn ngẩng đầu cười xán lạn với Ninh Tiểu Thuần.

“Cô Ninh muốn ăn gì?” Tưởng Phàm nho nhã hỏi.

Trời đã tối, Ninh Tiểu Thuần cũng đói bụng, vì thế cô coi thực đơn, vừa ý nguyên cái bánh, liền buột miệng nói: “Hay chúng ta gọi món này, món này tương đối nhiều, còn rẻ, chúng ta có thể share.” Vì pizza rất lớn.

Nhưng mà, cô vừa nói ra đã thấy hối hận, Tưởng Phàm là ai chứ, anh ta là tổng giám đốc Ngự Hoa, mình làm thế này hình như rất keo kiệt, có bị người ta khi dễ không đây? Huống hồ, cô rất khó tưởng tượng Tưởng Phàm tổng giám đốc Ngự Hoa dùng tay bóc pizza chậm rãi ăn. Nếu anh ta dùng nữa ăn pizza, có phải giống như ăn beefsteak, tay trái tao nhả cầm nữa xiên, tay phải cầm dao, cẩn thận cắt ăn. ...

Ninh Tiểu Thuần yên lặng hối hận trong lòng, Tưởng Phàm lại không có phản ứng gì, vẫn mỉm cười trước sau như một, chỉ có điều mỉm cười không thật, mơ hồ xa cách. Anh ta nói: “Ừm, đề nghị không tệ. Cô Ninh muốn ăn bánh ngọt gì không?”

Ninh Tiểu Thuần ngơ ngác ngẩng đầu, vậy anh ta đồng ý gọi một phần chung sao?! Vị tổng giám đốc này nhìn có vẻ dễ gần nhỉ!

“Chị ơi, ba em có phải đẹp trai lắm không, chị nhìn ngẩn người luôn. Không muốn rời mắt kìa...” Tiếng nói vang lên không đúng lúc, bạn nhỏ Tưởng luôn làm chuyện không đúng lúc, nó nói tiếp: “Rất nhiều chị đều thích nhìn ba em vậy đó!” Trong giọng nói của nó có vô vàn tự hào.

“Khụ khụ,” Tưởng Phàm theo bản năng ho húng hắng, trừng mắt liếc bạn nhỏ Tưởng, bảo: “Trước mặt chị, không được nói bậy.”

“Ừ, là vậy ạ, con nói thật mà...” Bạn nhỏ Tưởng cúi đầu lẩm bẩm.

Ninh Tiểu Thuần rõ ràng không phải háo sắc, nhưng bị Tưởng Đồng Bạch nói vậy, hai má không khỏi đỏ ửng, cô cúi đầu xem thực đơn, nhỏ giọng nói: “Đồ ngọt cho tôi kem cheese tart là được...”

Tưởng Phàm ân cần không nói, chỉ ngoắc người phục vụ, gọi món, sau đó nói với Ninh Tiểu Thuần: “Cô Ninh, hôm nay thật vô cùng cảm ơn cô, cảm ơn cô đưa con nhóc bướng bỉnh này về trường.”

“Việc nhỏ thôi mà, anh Tưởng đừng khách sáo quá. Chỉ là, Tưởng Đồng Bạch sau này em đừng làm thế nữa,” Ninh Tiểu Thuần quay đầu nhìn Tưởng Đồng Bạch đang ngầu ngẩn ngẩn nhét thức ăn vào miệng, nói: “Trẻ em một mình chạy ra ngoài, rất dễ bị người xấu bắt đi.”

“Hừ, không dám đâu, em thông minh thế này mà.” Người nào đó không phục phản đối.

“Đồng Bạch, sao vô lễ vậy!” Tưởng Phàm ngồi đối diện không vui nhìn Tưởng Đồng Bạch.

“Biết rồi mà... lỗi nhải hoài...” Tưởng Đồng Bạch nghịch ngợm lè lưỡi.

Họ vừa trò chuyện vừa cười vui vẻ, món ăn được đưa lên, pizza siêu bự để trên khay nhôm bốc hơi nghi ngút, mùi hương toả ra khiến Ninh Tiểu Thuần muốn ăn, cô nuốt nước miếng. Tưởng Phàm cắt một miếng bỏ vào đĩa Ninh Tiểu Thuần, “Cô Ninh đừng khách sáo, ăn đi.”

Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.” Cô tự nhiên cầm miếng pizza đưa lên miệng, nhưng cô chợt nghĩ đến gì đó, ngừng lại, ngượng ngùng cười: “Tôi quen ăn vậy rồi, anh... anh có cần dùng nữa không?!”

“Không cần, tôi không muốn đặc biệt.” Tưởng Phàm cười, lấy khăn lau tay, xắn tay áo lên, cầm miếng pizza đưa lên miệng. Ninh Tiểu Thuần thấy anh ta cố gắng tự nhiên, cũng ăn tự nhiên.

Bữa cơm này thật vui vẻ, có bạn nhỏ Tưởng hoạt bát làm không khí sinh động, hoàn toàn không tẻ nhạt. Tuy rằng người chung quanh thường ném ánh mắt sang đây, mục tiêu là anh chàng đẹp trai ngồi đối diện, nhưng Ninh Tiểu Thuần không để ý nhiều, chuyện này không ảnh hưởng đến sự ngon miệng của cô. Sắc đẹp trước mặt, món ngon trên tay, sung sướng cỡ nào!

Bữa tiệc bên này tiến triển vui vẻ, bữa tiệc bên kia cũng lặng lẽ bắt đầu. Cung Triệt với Cố Minh Vũ đang lái xe trên đường đến nhà hàng Italy Annie, hai người dưới sự hướng dẫn của phục vụ được đưa đến bàn đặt trước. Bây giờ chưa đến tám giờ, Lạc Hi Hi chưa tới, hai người đàn ông ngồi nói chuyện phiếm.

Cung Triệt uống một hợp nước, nói: “Biết Tưởng Phàm chứ?”

“Tưởng Phàm Ngự Hoa?” Mắt Cố Minh Vũ loé lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt miệng ly, thấy Cung Triệt gật đầu, đáp: “Từ lâu gặp vài lần.”

“Cảm thấy anh ta thế nào?” Cung Triệt tiếp tục hỏi.

“Có thể trong vòng vài năm đưa Ngự Hoa không mấy nổi tiếng nhanh chóng phát triển, thực lực không thể khinh thường, anh ta có thể nói là viên ngọc sáng trong lĩnh vực tài chính.” Cố Minh Vũ khách quan nói.

“Thật sự là anh ta rất giỏi, thương giới có câu, có thể tùy cơ ứng biến, xử sự quả cảm quyết đoán, là đối thủ rất mạnh rất thú vị.” Hai mắt Cung Triệt sắc bén như săn mồi, trong tròng mắt loé tia sáng khác thường.

Cố Minh Vũ nhìn Cung Triệt, không nói lời nào. Anh cảm thấy người đàn ông trước mắt này là một thợ săn đáng gờm, một khi người thợ săn hạ quyết tâm, con mồi sẽ không có cơ hội chạy thoát, anh ta đôi khi khiến người khác sợ hãi.

hai người trò chuyện mấy câu, thì Lạc Hi Hi đến. Dáng người uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp, cách ăn mặc thẩm mỹ, trong chốc lát hấp dẫn không ít ánh mắt. Cô chậm chậm đi đến, nhìn Cung Triệt, sau đó ra vẻ lịch sự gật đầu chào Cố Minh Vũ. Cung Triệt đứng lên, galang kéo ghế giúp Lạc Hi Hi, mời cô ngồi.

Phục vụ đưa thực đơn lên, Cung Triệt nhận đưa cho Lạc Hi Hi: “Muốn ăn gì?” Lạc Hi Hi sợ sệt, cầm xem mấy lượt, không muốn ăn gì, tùy tiện chỉ đại món thần bò nướng pho mát của Ý.

“Muốn gọi món ngọt không?” Cung Triệt ân cần hiếm thấy hỏi.

Anh vừa hỏi, Lạc Hi Hi càng căng thẳng, cô kéo kéo váy, nói: “VẬY cho Black Forest cake.”

“Được.” Cung Triệt quay sang đặt món.

Cố Minh Vũ cũng gọi món, tiện liếc nhìn Lạc Hi Hi, bắt được ánh mắt bối rối của Lạc Hi Hi, anh nắm chặt ly, ngửa đầu uống. Anh hận hiện giờ anh không vững vàng, còn bị trói buộc, anh hận sự bất lực không thể bảo vệ người phụ nữ của mình.

Người phục vụ đi rồi, người giao hoa liền đến, nói với Lạc Hi Hi: “Cô có phải cô Lạc không ạ?” Lạc Hi Hi ngỡ vực gạt đầu, người giao hoa nói: “Đây là bó bách hợp ông Cung Triệt tặng cô, mời cô ký nhận.” nguồn

Lạc Hi Hi nhận bó hoa bách hợp to, không thể tin quay đầu nhìn Cung Triệt, môi cô mấp máy, muốn nói nhưng không phát ra lời. Cố Minh Vũ thâm trầm nhìn Cung Triệt với Lạc Hi Hi.

Cung Triệt cười kì lạ: “Thế nào, thích không?” Anh thấy Lạc Hi Hi vẫn không phản ứng, liền kín đáo liếc qua Cố Minh Vũ, nói với anh ta: “Vũ, lễ cưới của tôi với Hi Hi, hi vọng cậu làm phù rể, cậu được chọn rồi đấy.” Cung Triệt còn vỗ vỗ vai Cố Minh Vũ, Cố Minh Vũ không biết trả lời thế nào, chỉ cười chua xót.

Lạc Hi Hi nhận bó hoa to, trở thành đối tượng các cô gái trong nhà hàng hâm mộ. Chung quanh còn hai chàng đẹp trai ngồi cùng, vô cùng may mắn. Nhưng cô không vui chút nào, người lớn nhà cô với nhà Cung Triệt thương lượng, định lễ cưới hai người vào tháng Mười. Cô dâu tháng Mười, cô không hề muốn làm.

Cô để bó hoa lên bàn, mùi hương bách hợp xông vào mũi, khiến toàn thân cô linh hoạt. Bây giờ không phải lúc than thở! Cô chậm chậm nói: “Cám ơn!”

Cung Triệt hơi nhìn cô, nhướn mày, khoé miệng mỉm cười, không nói gì. Tay như vô ý gõ lên mặt bàn, anh như lơ đãng: “Hôn nhân giữa tôi với Hi Hi ở mức độ nào đó mà nói đơn thuần chỉ là hôn nhân trao đổi, tôi vẫn luôn xem Hi Hi là em gái. Hi Hi tuổi còn nhỏ, nhất định sẽ cho rằng anh đã già, chắc cũng không muốn lấy anh, đúng không?” Anh quay sang nhìn chăm chăm Lạc Hi Hi.

Lạc Hi Hi lảng tránh ánh mắt anh, cúi đầu mân mê bó hoa. doc truyện tại . Đương nhiên, cô mới hai mươi hai tuổi, bước vào hôn nhân vậy là sớm, nhưng với Cung Triệt lại tương đối muộn, tất nhiên là không muốn. Huống hồ, Cung Triệt không phải người cô yêu, vô duyên vô cớ bước vào một phần thật sự rất oan uổng. Lạc Hi Hi nghĩ thầm.

“Anh cũng không muốn Hi Hi sau này hối hận, nếu Hi Hi thật lòng yêu người khác, hơn nữa người đó đáng gờm, anh không ngại tác thành. Người có tình sẽ thành thân thuộc, là chuyện tốt.” Cung Triệt ý tứ sâu xa liếc Cố Minh Vũ.

Lạc Hi Hi với Cố Minh Vũ cùng giạt mình ngẩng nhìn Cung Triệt, Cung Triệt cười rạng rỡ, nhìn về phía Lạc Hi Hi: “Hử? Hi Hi có thích ai không?”

Lạc Hi Hi cúi đầu, xoắn tay, không biết trả lời thế nào. Nghe lời anh nói, hình như nếu cô yêu người khác, sẽ bằng lòng buông tha cho cô. Trước đây anh ta không phải luôn muốn ép buộc sao, cô nói chuyện mấy lần, đều thất bại ra về. Minh Vũ là giám đốc công ty Cung Triệt, tuổi trẻ tài cao, nhất định là đáng gờm lắm, với lại anh cũng yêu cô. Giờ cô có nên nói chuyện cô với Minh Vũ ra không?!

Cô lén ngược nhìn Cổ Minh Vũ, chỉ thấy mắt Cổ Minh Vũ sâu kín, trong mắt ẩn chứa gì đó mà Lạc Hi Hi không hiểu. Anh cảm nhận ánh mắt cô, ra hiệu bằng mắt, hiện giờ chưa hiểu ý đồ Cung Triệt, đừng dễ dàng nói ra.

Cung Triệt quan sát vẻ mặt hai người, nói tiếp: “Nếu Hi Hi không chọn anh, chắc chắn người trong lòng vĩ đại hơn anh rồi, nếu vậy, anh thật muốn gặp. Nếu người đó làm chuyện gì có lỗi với chúng ta, anh nhất định không bỏ qua. Hẳn không xứng có được Hi Hi.” Cung Triệt nắm chặt tay Lạc Hi Hi như khiêu khích, được rồi, anh nói có lỗi với chúng ta, chứ không phải nói riêng Lạc Hi Hi.

Thật ra, anh cũng không muốn làm vậy. Nhưng gần đây nghe Ngự Hoa lời kéo nhân tài, đưa mức lương cao, không ít công ty bị mất người. Ngự Hoa với Hoàn Nghệ mà nói, thật sự là địch thủ đáng gờm, không thể không đề phòng. Cổ Minh Vũ là người quan trọng ở Hoàn Nghệ, nắm rất nhiều bí mật của Hoàn Nghệ, nếu anh ta đi chỗ khác, Hoàn Nghệ thật sự nguy hiểm. Tuy căn cứ vào tính chất nghề nghiệp và đạo đức, Cổ Minh Vũ không dễ gì tiết lộ bí mật ra ngoài, nhưng đề phòng chu đáo, cẩn thận vẫn hơn.

Với, dạo này Cổ Minh Vũ làm việc hay mắc sai lầm, có thể thấy tinh thần không ổn định, giải quyết không chu toàn. Anh không muốn mất bò mới lo làm chuồng, đành đem Lạc Hi Hi làm mồi, bây giờ anh làm rõ, hi vọng Cổ Minh Vũ hiểu được. Thật ra, ngay từ đầu anh không phải muốn ép buộc Lạc Hi Hi lấy anh, nhưng cô không chịu nói sự thật, với sự gian dối của cô, anh không thể tha thứ.

Thức ăn hấp dẫn được bưng lên, Cung Triệt buông tay Lạc Hi Hi: “Đói cả rồi, ăn thôi.” Hai người nghe vậy, bèn cầm dao nĩa chậm rãi ăn.

Bữa cơm này không khí kì lạ, ba người đều có suy nghĩ riêng, ăn không thấy ngon.

51. Chương 51: Cùng Người Nhà Dự Tiệc

Ninh Tiểu Thuần vào giờ cơm trưa thứ Năm đặt vé xe chín giờ sáng thứ Bảy về nhà, nghĩ đến được về nhà, cô reo hò sung sướng. Nhưng mà, thứ Sáu là sinh nhật Cung Triệt, cô không biết nên tặng quà gì cho anh. Nhưng tặng lại không biết nên tặng gì mới tốt, anh hầu như chẳng thiếu thứ gì. Thật là vấn đề đau đầu.

Aiz, bỏ đi, xuống ăn cơm trước tính sau. Ninh Tiểu Thuần cầm điện thoại với ví đứng dậy, vừa lúc có cú điện thoại gọi vào, là tiểu Tạ. Cô nghe máy: “Tiểu Tạ, có gì không?”

“Không có gì không thể tìm cậu được sao?” Tiểu Tạ bên đầu kia oán hận, “Tiểu Thuần, mình bị cô lập, rất đáng thương, cậu ăn cơm với mình nha.”

Hả?! Cô gái hoạt bát sôi nổi vậy mà bị cô lập, thật khó tin à. “Sao lại vậy, đắc tội với ai à?!” Từ sau lần cô với tiểu Tạ đi chơi với nhau, tình cảm hai người bắt đầu khăng khít, liên hệ cũng nhiều.

“Xuống trước rồi nói, mình ở nhà ăn chờ cậu.” Tiểu Tạ không chờ Ninh Tiểu Thuần đáp đã cúp máy.

Ninh Tiểu Thuần lắc đầu, đành theo lệnh “Nữ hoàng” đi xuống.

Chế độ ở Hoàn Nghệ rất khá, nhà ăn nhân viên điều kiện tốt, món ăn phong phú, hơn nữa còn có đầu bếp đẹp trai dễ ngắm, thật đầy “tình người”. Ninh Tiểu Thuần đến nhà ăn thì đã rất đông người đang ăn cơm. Ninh Tiểu Thuần nhìn chung quanh, thấy tiểu Tạ ngồi góc bên phải vậy cô, cô bước nhanh đến, phát hiện tiểu Tạ đã gọi cơm!!

Tiểu Tạ thấy Ninh Tiểu Thuần nhìn chằm chằm cô nàng, ngượng quá cười cười, trưng ra dáng vẻ đáng thương: “Tiểu Thuần, mình đói quá, nên không đợi cậu đã ăn... Cậu muốn ăn gì, mình gọi giúp cho?” Cô nàng chéo hai tay thành hình chữ thập, vẻ mặt cầu xin.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, Ninh Tiểu Thuần cũng không phải giận thật, cô nhẹ nhàng lườm cô nàng, rồi chạy mua cơm. Lúc cô bưng khay đứng xếp hàng, sau lưng có người vỗ nhẹ lên vai cô, Ninh Tiểu Thuần quay đầu lại, thấy khuôn mặt đẹp trai của Tươi Mơn Mơn.

Ngô Kỳ Vũ nhếch miệng cười: “Tiểu Thuần cũng bây giờ mới ăn cơm à.”

“Đúng vậy.” Không phải sờ sờ rồi sao, Ninh Tiểu Thuần lăm bằm trong bụng.

“Một mình thôi à?” Ngô Kỳ Vũ hỏi tiếp.

“Không phải, với bạn.” Đến lượt Ninh Tiểu Thuần, cô không để ý Tươi Mơn Mơn nữa, chạy lên lựa món. Cô chỉ món mình thích, rồi bưng khay đi.

Ninh Tiểu Thuần mua cơm trở về, ngồi đối diện tiểu Tạ, uống muống canh, thấy Ngô Kỳ Vũ bưng cơm đi đến bên kia, chỗ đó có người làm chung với anh ta, Ninh Tiểu Thuần thở dài nhẹ nhõm, cô thật sợ anh ta sẽ đến đây ngồi cùng bàn với hai cô. Có điều, Ninh Tiểu Thuần vui mừng quá sớm, chưa đến cuối cùng không thể dễ dàng kết luận, nếu không vui quá hoá buồn, đây là kết luận cô rút ra sau đấy.

Ninh Tiểu Thuần nhớ tới chuyện tiểu Tạ nói trong điện thoại, liền hỏi: “Cậu vì sao lại bị người ta xem thường vậy?”

“Ôi, nói đến chuyện này lại đau lòng...” Tiểu Tạ cắn răng, rút khăn tay nói: “Lúc mình với mấy chị em trong phòng nói chuyện, mình nói mình đã thấy tổng giám đốc Tưởng Phàm của Ngự Hoa, anh ấy chín chắn hấp dẫn, người thật đẹp hơn hình, so với tổng giám đốc chúng ta cũng tương đương không kém, có khi còn ngon lành hơn. Với lại, cổ vấn Ngô gì đó nhé, giám đốc Cổ nhé không thể so bì với Tưởng Phàm nổi. Mình vừa nói thế thì mọi người liếc nửa con mắt... Cứ vậy tự dưng bị xem thường... Tiểu Thuần, mình thật đáng thương mà...”

Ninh Tiểu Thuần mồ hôi ót chảy ròng ròng, tiểu Tạ nói vậy bảo sao người ta không ăn hiếp, ăn cháo đá bát, may mà mọi người không nóng nảy, bằng không đã bị họ đánh rồi. “Tiểu Tạ, cái miệng hại cái thân, cậu nhớ cho kỹ, cậu sống là người của Hoàn Nghệ, chết mà ma của Hoàn Nghệ...”

“Huhu, mình có tự do ngôn luận mà, sao lại chèn ép mình được, xâm phạm nhân quyền của mình!!” Tiểu Tạ cổ cãi bướng.

“Tiểu Tạ, đúng là không thể hạn chế tự do ngôn luận, nhưng không có tự do tuyệt đối, chỉ có tự do tương đối!! Có những chuyện để trong lòng là được, không nhất thiết phải nói ra...” Ninh Tiểu Thuần tận tình khuyên nhủ.

“Hứ, mình không thềm chấp!” Tiểu Tạ buồn bực cầm cúi ăn cơm.

Ninh Tiểu Thuần và hai muống cơm, nghĩ đến chuyện quà tặng, bèn khiêm tốn hỏi ý kiến nữ vương: “Tiểu Tạ, àh... Nếu muốn tặng quà cho đàn ông thành đạt, tặng quà gì là ý nghĩa nhất?”

Tiểu Tạ ngẩng phắt đầu, hai mắt sáng rực, vui vẻ hỏi: “Sinh nhật bạn trai hả?”

“Không phải...” Ninh Tiểu Thuần lắc đầu.

Bạn tiểu Tạ không biết đoán ý, hỏi: “Hình như lâu rồi không thấy bạn trai nhị thập tứ hiếu của cậu đến đón hả?”

“Khụ khụ...” Ninh Tiểu Thuần đang ăn canh bị sặc.

“Cậu sao vậy, không sao chứ?” Tiểu Tạ hết hồn, ra sức vỗ lưng Ninh Tiểu Thuần.

“Khụ... khụ... Mình không sao.” Không cần vỗ mạnh như vậy, đau quá... Ninh Tiểu Thuần bấu môi, giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Mình với anh ta chia tay rồi...”

“Á...” Tiểu Tạ há hốc miệng, suýt ngã, nhưng cô là Nữ vương buôn chuyện thấy qua rất nhiều việc đời, hỏi phức rất nhanh, chụp tay Ninh Tiểu Thuần, thắm thía nói: “Tiểu Thuần, đừng buồn, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, cần gì đơn phương một thân cây!”

Ninh Tiểu Thuần yếu ớt gạt đầu phụ họa, tiểu Tạ cười hì hì: “Sau lưng cậu còn có một cây cổ thụ kia, này, anh đẹp trai Ngô...”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, quay lại, thấy Ngô Kỳ Vũ đứng phía sau, cầm hai chai sữa chua, hơi giật mình. Chẳng lẽ anh ta nghe hết rồi sao?!

Ngô Kỳ Vũ phản ứng nhanh lẹ, lấy lại nụ cười ôn hoà trước sau như một ngày thường, đưa sữa chua: “Mời các cô.”

Tiểu Tạ vui vẻ nhận, nói: “Anh đẹp trai thật là tốt bụng, cảm ơn nha!”

“Đừng khách sáo, tôi đi trước.” Ngô Kỳ Vũ chỉ chỉ đồng nghiệp đang chờ anh, sau đó nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi đi.

“Woa, nếu trong lòng mình không có tiểu Phàm Phàm rồi, mình nhất định sẽ yêu anh đẹp trai Ngô, dù dàng biết bao, ân cần biết bao, cười lên ngây thơ biết bao...” Tiểu Tạ bắt đầu lên cơn mê trai.

Ninh Tiểu Thuần chột hết ngon miệng, vừa rồi ánh mắt Tươi Mơn Mơn nhìn cô rất kì lạ, mắt anh ta có tia sáng khác thường, hình như vui sướng. Điều này khiến Ninh Tiểu Thuần rất khó chịu.

Cơm trưa nhạt nhẽo cô ăn qua loa cho xong, cuối cùng tiểu Tạ chỉ chiêu cho cô, bảo cô tự tay nấu bữa cơm hay làm bánh gato cho người đó, tấm lòng là vô giá, nhất định sẽ khiến anh ta cảm động. Sau đó sắc nữ tiểu Tạ còn nói, cô nhân tiện chuẩn bị một “Tiết mục người lớn” nóng bỏng, cho anh ta khoan khoái cả tinh thần và thể xác.

Câu xấu hổ đó mà cô nàng cũng nói tỉnh bơ được, Ninh Tiểu Thuần thật xấu hổ.

Ninh Tiểu Thuần về văn phòng, lên mạng tìm hiểu cách làm bánh gato như thế nào, sau khi hết giờ đến siêu thị mua đồ về nhà làm thử. Cô không biết sao mình phải làm vậy, lẽ như Cung Triệt không thích thì làm sao, cô tự làm chuyện mất mặt rồi. Tuy nói vậy, nhưng cô vẫn muốn làm thử.

Cô nhìn thành phẩm trên tay, cười cười, bề ngoài bánh xem ra cũng tạm được. Cô nếm thử, hương vị cũng được, coi như là thành công. Cô biết Cung Triệt tổ chức party sinh nhật buổi tối, cô đưa bánh cho người gác cổng chỗ đó, nhờ chuyển giùm cho Cung Triệt, rồi đi là xong. Được, cứ vậy đi, ngày mai về nhà làm bánh, sau đó buổi tối đem tặng.

Ngày hôm sau đi làm, toàn thể nhân viên Hoàn Nghệ đều nhận được một phong bì, bảo là lương nghỉ phép nửa ngày. Vừa mở phong bì, cả công ty đều hoan hô, kêu Hoàn Nghệ muôn năm, tổng giám đốc muôn năm. Ninh Tiểu Thuần cười cười, đoán chắc sinh nhật Cung Triệt, nên đặc biệt ăn mừng.

Party sinh nhật lần này các trưởng phòng hẳn đều tham gia, bữa tiệc này thường không chỉ chúc mừng mà còn có dụng ý lôi kéo với mở rộng quan hệ. Có khi gặp được dịp may, cũng có khi bắt được cơ hội tốt.

Buổi chiều được nghỉ cũng không tệ, cô có nhiều thời gian dọn dẹp với làm bánh. Ninh Tiểu Thuần vươn vai bắt đầu công việc.

Hôm nay công việc không nhiều, chưa đến mười một giờ, Ninh Tiểu Thuần đã làm xong mọi việc. Cô sắp lại tủ hồ sơ xong, nhìn quanh quất, thừa dịp không có ai, lén lên mạng. doc truyện tại . Không ngờ cô vừa mở ra thì có người đẩy cửa vào, cô vội vàng tắt trang web đó đi.

Là Ngô Kỳ Vũ vào, trên tay anh ta cầm văn kiện, gật đầu với Ninh Tiểu Thuần, sau đó chỉ văn phòng Cung Triệt, hỏi: “Tổng giám đốc có trong đó không?”

“Có, anh chờ chút.” Ninh Tiểu Thuần nhất điện thoại, gọi Cung Triệt: “Tổng giám đốc, có cố vấn Ngô tìm anh, vắng.” Cô cúp điện thoại, gật đầu với Ngô Kỳ Vũ, đưa tay mời vào.

Đợi Ngô Kỳ Vũ vào trong, Ninh Tiểu Thuần thở ra một hơi, sao cô giống ăn trộm chột dạ quá, chẳng qua chỉ là lên mạng thôi mà. Xem ra cô không có tư chất làm người xấu, không thể làm chuyện xấu được rồi. Cô rảnh rỗi tìm việc làm, phân loại sắp xếp hồ sơ trong máy tính, rồi diệt vi rút máy, hô hô.

Ngô Kỳ Vũ vào một lát rồi ra, anh ta đứng trước mặt Ninh Tiểu Thuần không đi. Ninh Tiểu Thuần nghi ngờ ngẩng lên, thấy Ngô Kỳ Vũ cười tươi rói với cô, nói: “Tối nay là party sinh nhật Cung tổng, không biết Tiểu Thuần có rảnh không?”

Ax, cô với sinh nhật Cung Triệt thì liên quan gì?! Ninh Tiểu Thuần khó hiểu hỏi: “Sao thế?” nguồn

“Được dẫn thêm người nhà, Tiểu Thuần muốn đi với tôi không?” Ngô Kỳ Vũ cười híp mắt hỏi.

Theo anh làm quái gì, nếu tôi đi chung với anh, không phải tôi thành người nhà anh sao, hừ, chiếm tiện nghi tôi trả hình à!! Huống chi, anh lại chắc ăn tôi không được mời, tuy đây là sự thật, nhưng bị người khác xem thường, cảm giác này thật không dễ chịu. Hơn nữa, tôi tới đó làm gì, tới chỗ ai cũng là người nổi tiếng, bắt tôi chờ đợi ở nơi xa hoa đó, tự chuốc khổ ả. Ninh Tiểu Thuần lẩm nhẩm trong bụng.

“Tôi có việc.” Ninh Tiểu Thuần từ chối thẳng thừng Tươi Mơn Mơn.

“À, vậy à...” Tươi Mơn Mơn mặt đầy thất vọng. Ninh Tiểu Thuần cúi đầu không nhìn anh ta, cô phải tăng cường sức miễn dịch, đề kháng hết thấy trai đẹp giả vờ đáng thương!!

Cửa phòng Cung Triệt bất chợt mở ra, Cung Triệt đi ra, tay cầm cái hộp tuyệt đẹp. Anh ném cái hộp lên bàn Ninh Tiểu Thuần, nói với Ngô Kỳ Vũ: “Cố vấn Ngô không cần mời, trợ lý Ninh là trợ lý tổng giám đốc, cô ấy có chuyện cô ấy phải làm, không thể đi cùng cố vấn Ngô được!”

Cung Triệt nói một hồi làm Ngô Kỳ Vũ không biết nói lại thế nào, thì Cung Triệt quay sang nói với Ninh Tiểu Thuần: “Trợ lý Ninh có thời gian rảnh nói chuyện phiếm, chi bằng sắp xếp lại hết hồ sơ trong tủ đi!”

“Tôi, tôi còn nhiều việc, còn giấy tờ chưa lưu vào máy!” Mẹ ơi, hai tủ hồ sơ đó y như hai ngọn núi, sắp lại hết chắc muốn giết cô quá. Kể thức thời là trang tuần kiệt, cô không nói chuyện, chăm chỉ tìm đường sống thoải mái mới là đúng đắn.

Ngô Kỳ Vũ nhìn nhìn Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần, ánh mắt phức tạp, sau đó gật đầu, bỏ đi.

Đợi Ngô Kỳ Vũ đi rồi, Cung Triệt chỉ cái hộp trên bàn Ninh Tiểu Thuần nói: “Đây là quần áo cho em, tối nay em phải tham gia.”

Á?! Tham gia, đi sinh nhật Cung Triệt hả? “Tại sao?” Ninh Tiểu Thuần tự nhiên hỏi.

“Buổi tiệc này có rất nhiều người cùng giới tham gia, nếu em muốn làm tốt công việc, làm lâu dài ở Hoàn Nghệ, phải đi với anh làm quen vài người, giúp ích rất nhiều công việc sau này.” Cung Triệt nghiêm túc nói.

Ý của anh là, cô vẫn được ngồi ở chức trợ lý tổng giám đốc này luôn sao?! Đây là cam đoan miệng sao, aaaa, cô có chỗ ngon rồi!?

“Bây giờ tối, tiểu Ngô sẽ qua đón em, không được muộn!” Cung Triệt nói xong quay về phòng.

Hừ hừ, vậy tối nay cô nhất định phải dự tiệc? Cô lấy thân phận trợ lý tổng giám đốc tham gia, vậy là có thể công khai đứng cạnh anh ư?

Cô từng nói, cô phải cố gắng đi lên, cố gắng vượt trội. Nên cô sẽ làm thật tốt, cô sẽ mặc trang phục lộng lẫy đi dự, không dính đến tình cảm cá nhân, lấy công việc làm trọng, cứ vậy thôi.

Ninh Tiểu Thuần mở hộp ra, bên trong là áo đầm quây ngực màu trắng xinh đẹp. Cô vuốt nhẹ chiếc váy, lớp vải mềm mịn, thiết kế tuyệt đẹp, mặc vào chắc chắn rất đẹp, haha. Cô đóng hộp lại, chợt nhớ ra một chuyện.

Vậy còn cái bánh sinh nhật cô tính làm thì sao đây? Có làm cũng không có cơ hội tặng, chuyện quan trọng nhà, rắc rối gì đâu...

52. Chương 52: – Ca Vũ Ngát Ngây

Màn đêm buông xuống, ánh tà dương mím cười lần cuối, sương đêm nhẹ nhàng rơi xuống, đôi cánh đêm đen bao trùm mặt đất. Ánh trăng lưỡi liềm đang nhô lên từ đường chân trời, chậm chậm di chuyển trên nền trời thẳm, từ từ dâng lên giữa trời, các vì sao lẳng lặng chớp tắt.

Biệt thự bờ biển Cung gia giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Sân vườn rộng rãi sáng rực, nơi nơi đầy hoa tươi và cây cối xanh biếc. Phía tây có một khung đèn pha lê bằng gỗ hình vuông trang nhã theo phong

cách cổ xưa, ngọn đèn sáng rực càng làm ngôi biệt thự thêm lộng lẫy. Bãi cỏ xanh biếc ngay ngắn điểm xuyết những bàn tròn thép màu trắng, làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng đẹp mắt. Gió biển từ xa thổi đến, trong lành dễ chịu, trong không khí có mùi tanh mặn mặn đặc trưng của biển, càng tăng thêm không khí lãng mạn.

Ninh Tiểu Thuần đến biệt thự đúng giờ, cô xuống xe gập đầu chào tài xế tiểu Ngô, sau đó đi vào. Cô vừa bước vào đã hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người. Cô mặc váy quây ngực màu trắng, chiếc váy như ánh trăng dịu dàng bao phủ thân người nhỏ nhắn của cô, dải đăng ten tinh xảo lót trong tôn thêm đôi chân trắng nõn. Vòng cổ ngọc trai đeo trên cổ, mái tóc đen nhánh búi cao. Tai trái mang hoa tai nho nhỏ, mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt cô lộ nụ cười mỉm như có như không.

Thật ra cô có hơi hồi hộp, cô không phải chưa đến nơi đông người, trước kia lúc còn hát ở Đế Đô, cũng phải đối mặt với đủ loại người, nhưng cô đứng trên sân khấu, dưới đây đông nghìn nghịt hoàn toàn không thấy rõ mặt. Nhưng lần này đèn đuốc sáng trưng, vẻ mặt mọi người cô thấy rất rõ, bọn họ ném ánh mắt đến cô như thật phức tạp, có tán dương, có dò xét.

Cô hít sâu một hơi, cổ vờ trấn tĩnh, sắc mặt tự nhiên nhìn xung quanh, thấy những tên tuổi của xã hội thượng lưu nâng ly đi quanh phòng, thảo luận những chủ đề tế nhị. Cô cầm ly vang đỏ từ waiter, chọn nơi vắng vẻ ngồi, khí thế tàn rũ đông đưa ly rượu trong tay.

Cô một mình đối mặt đám đông xa lạ, không biết làm sao, cảm giác cô độc. Cô kéo váy, muốn kéo xuống thấp một chút, trời lạnh bắp chân có hơi mát mát, hơn nữa cô không có thói quen ăn mặc như vậy.

Cung Triệt đưa cô chiếc váy quây ngắn này vừa khít hoàn toàn với thân hình cô, không một khe hở, váy ôm chặt cơ thể cô, đường cong lộ rõ, duyên dáng tinh tế. Váy không qua khỏi đầu gối, chân cô hoàn toàn lộ trong không khí. Giày cao tám phân càng kéo dài chân cô, hai chân có vẻ càng thêm thon thả trắng mịn. Đêm nay cô thật ngon miệng, rất có khả năng sẽ kéo theo một đám háo sắc, mà chính cô cũng không biết.

Cô nhấp nhẹ hớp rượu, ngẩng đầu nhìn lên trời. Bầu trời đêm như được cọ rửa, không một gợn mây, xa thăm thẳm. Ánh trăng tròn tròn treo xa xa, sao chi chít đầy trời. Cô không kiềm được cảm thán: “Bóng đêm vô biên, phong nguyệt mê hoặc.”

Lúc cô đang dưới trăng cảm thán, ngoài cửa bỗng xôn xao, các cô gái danh gia vui vẻ túm tụm, cúi đầu xì xào bàn tán, thỉnh thoảng ngượng ngùng liếc nhìn người đang đi tới. Ninh Tiểu Thuần ngược lên, tò mò nhìn ra cửa, lại thấy Tưởng Phàm. Anh ta mặc bộ vest đen, vẻ mặt thản nhiên, thoáng kiêu ngạo, thoáng lạnh nhạt. Trang phục màu đen, càng làm anh ta cao quý và tao nhã. Anh ta thật sáng chói trong đám đông.

Mắt Tưởng Phàm hồ hững quét quanh phòng, Ninh Tiểu Thuần không biết vì sao, chợt căng thẳng, thấy ánh mắt anh ta quét sang bên cô, cô sợ đến mức quay nhanh đi. Kì thật, cô không làm gì xấu, càng không có vướng mắc với anh ta, vì sao hoảng hốt như vậy, cô không hiểu nổi.

Cô trộm liếc mắt nhìn anh ta, chỉ thấy Tưởng Phàm bật cười, bước về phía cô. Mỗi bước anh ta đi, cô đều nghe thấy tiếng bàn tán của các cô gái chung quanh cao hơn 10dB. Lưng cô cứng ngắc, mắt đảo vòng vòng, nhưng không nhìn anh ta. Tay cô nắm chặt ví, thậm chí dùng đến dây dùng đến dây. Ngay lúc cô cầu nguyện, có người vỗ nhẹ đầu cô. Cô thấp thỏm ngược lên, là khuôn mặt thanh tú sáng ngời. Ngô Kỳ Vũ?!

“Tiểu Thuần, cô đi với ai vậy?” Ngô Kỳ Vũ giật mình nhìn cô, không phải cô nói có chuyện sao, sao lại đến đây? Cô đi cùng ai? Vô số câu hỏi bay tới bay lui trong đầu anh ta, muốn hỏi cô cho rõ. Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, cô hôm nay rất đẹp, lúc trước cô cho cảm giác trong sáng, bây giờ trong trong sáng có chút dễ thương, trong dễ thương có mang đáng yêu, thật khiến người ta ngắm mãi không chán, càng nhìn càng yêu.

Anh không biết thân hình cô đẹp như vậy, trong ấn tượng của anh Ninh Tiểu Thuần luôn mặc đồng phục rất nhiều lớp áo, che hết thân hình cô, che cả vẻ đẹp của cô. Bây giờ cô mặc trang phục gợi cảm, làm người ta cảm thấy khác hẳn, khơi gợi nam tính bỗng nhiên bộc phát. Anh nhìn cô không chớp mắt, sợ cô như ảo ảnh chớp mắt sẽ tan biến.

Ninh Tiểu Thuần không biết Ngô Kỳ Vũ đang nghĩ gì, cô mượn Ngô Kỳ Vũ làm nơi ẩn núp, từ sau lén nhìn ra, thấy Tưởng Phàm đi đến cạnh mấy người đàn ông khác, nói chuyện rôm rả với họ. Cô thở dài nhẹ nhõm, anh ta chắc không thấy cô, nhưng anh ta thấy thì đã sao, không thấy thì thế nào, cô chỉ gặp anh ta có một

lần, đối với cả hai, đều là người lạ. Nói không chừng anh ta còn quên cô rồi, cô bình thường như vậy, làm sao anh ta nhớ mặt được...

Nói đến cùng, cô không muốn gặp anh ta ở đây, vì cô chỉ là nhân viên quèn ở Hoàn Nghệ, nếu Tướng Phàm đến nói chuyện với cô, không biết người ngoài sẽ nghĩ thế nào. Cô nhất định không để cuốn vào rắc rối mà phải né tránh anh ta.

Ngô Kỳ Vũ thấy Ninh Tiểu Thuần không trả lời anh, còn trốn ra sau, kì lạ quay hỏi: “Cô đang nhìn gì vậy Tiểu Thuần?”

Ninh Tiểu Thuần bình tĩnh lại, liền đẩy Tươi Mơn Mơn ra sau, kéo anh ta đi, chuyển đến bên kia. Ngô Kỳ Vũ không hiểu ra sao: “Sao vậy?”

“Không có gì không có gì...” Ninh Tiểu Thuần khoát tay, cười khan nói, “Bên này không khí tốt hơn thì phải...”

“Vậy sao.” Ngô Kỳ Vũ mặc kệ không khí tốt hay không, tâm tư anh đặt trên người cô gái trước mặt, “Tiểu Thuần, chờ anh được không...”

“Vũ...” Một giọng nữ nũng nịu vang đến, cắt đứt lời Ngô Kỳ Vũ.

Ngô Kỳ Vũ vẫn chưa kịp phản ứng, thì một cô gái đã nhào tới, như gấu koala đu trên người anh, cổ cọ tới cọ lui. Anh kịp thời lấy thăng bằng nên không bị người từ đầu xông đến làm té ngã, anh gắng tách cô gái đang bám người ra, cau mày: “Dương Vi, không được làm vậy...” Ở nơi đông người phải chú ý chứ, huống chi Tiểu Thuần còn ở ngay đây. Anh nhìn về phía Ninh Tiểu Thuần bằng ánh mắt vô tội, không ngờ Ninh Tiểu Thuần lại cúi đầu không nhìn anh.

“Vũ, chúng ta vẫn luôn thân mật vậy mà!!” Dương Vi hờn dỗi, “Hừ, lúc này cậu gọi điện, em lại không tìm được anh, anh bây giờ phải về liền đó.”

“Ồ tổng?! Anh biết rồi.” Ngô Kỳ Vũ nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi nói: “Tôi đi gọi điện, xin lỗi không trò chuyện được.”

Ninh Tiểu Thuần gật gật đầu, Ngô Kỳ Vũ liền rời đi. Dương Vi đứng nguyên chỗ bắt đầu quan sát Ninh Tiểu Thuần, cô gái nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, nhận thấy da cô ta không trắng bằng mình, ngực không lớn bằng mình, cao không bằng mình, chà chà, quả là không thể so sánh. Lòng tự cao phồng lên, nói khinh miệt: “Nè, hình như tôi gặp cô ở đâu rồi?”

Ninh Tiểu Thuần nghe cô ta nói, ngờ ngợ chỉ chỉ mình. Dương Vi trợn trắng mắt, trước mặt cô ta chỉ có cô, không nói cô ta chẳng lẽ nói với không khí sao, cô không cần nghe Ninh Tiểu Thuần đáp, tiếp tục hung hăng nói: “Tôi mặc kệ cô là ai, tóm lại không được phép tiếp cận Kỳ Vũ, anh ấy là của tôi, tình cảm giữa chúng tôi rất sâu đậm, không ai có thể chia rẽ chúng tôi. Khuyên cô đứng gây sự chú ý của anh ấy, có điều...” Cô đi quanh Ninh Tiểu Thuần một vòng, nói: “Với sắc đẹp của cô, vẫn chưa đủ tư cách...”

Con nhỏ này có lớn không vậy, mắt mũi thế nào lại nhìn cô có ý với Tươi Mơn Mơn chứ, ngược lại là Tươi Mơn Mơn tự dâng mình tới cửa, bám lấy cô thì có. Thật ra, nếu nói rằng tình cảm sâu đậm, có phải là nói quá không, chỉ có người không có cảm giác an toàn mới đem tình cảm của mình ra khoe.

Thế giới này, không có vợ chồng không chia tay, chỉ có kẻ phá hoại tình cảm không cố gắng. Kẻ phá hoại khó lòng phòng bị, cô gái này rêu rao chuyện đó với cô thì được gì. Ninh Tiểu Thuần bĩu môi, cô chợt nhớ ra một câu: “Khi có người đang giả ra vẻ, anh cúi đầu. Không phải anh không biết xử sự, mà chính là anh đang đáp trả.” Cô buồn cười vì câu nói này, bắt ngờ bật cười.

Dương Vi thấy Ninh Tiểu Thuần dáng vẻ không hề gì, hơn nữa còn cười đắc ý, cô ta tức tối không chỗ trút, Dương Vi cũng không vừa, cô ta nắm tay cô, muốn lôi cô đến chỗ vắng vẻ mà ra oai.

Ninh Tiểu Thuần ra sức hất tay Dương Vi, lùi ra sau mấy bước, cô không muốn bị người khác chú ý, nhỏ giọng nói: “Cô điên rồi hả?” Cánh tay cô bị cô ta nắm phát đau.

“Ồ ly tình cô mới điên đó, làm con gái hàng hoàng không làm, lại muốn gia nhập hàng ngũ tiểu Tam, gây chú ý cho Ngô Kỳ Vũ!!” Dương Vi trừng lớn mắt nhìn cô.

Ninh Tiểu Thuần không muốn đôi co với cô ta, như vậy chỉ phí sức, thanh giả tự thanh. Cô quay đầu hướng chỗ khác, tránh xa cô ta mới là lựa chọn chính xác. Nếu cô ta đếm số lượng ở Hoàn Nghệ, thì sẽ biết cô ta có rất nhiều tình địch, quân số “tiểu Tam” sẽ khiến cô ta sợ chết luôn!!!

Dương Vi không chịu bỏ qua dễ như vậy, nghiêng răng há miệng định nhào qua, không ngờ từ đằng trước có người tới, người này gật đầu mỉm cười với Ninh Tiểu Thuần. Cô ta thấy có người ngoài, bèn dừng lại, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô ta cảm giận xoay lưng bỏ đi, thấy Ngô Kỳ Vũ nói chuyện xong đang quay lại, liền bước đến tha anh đi.

Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu, thấy Cố Minh Vũ đang ở trước mặt cô, cô cũng mỉm cười lại. Tối nay Cố Minh Vũ mặc lễ phục trắng, qua đường cắt may tinh tế càng tôn thêm khí chất tao nhã không tầm thường ở anh, khoe mắt hơi nhướng lên, tươi cười tự nhiên. Bạn đang xem tại - .

“Chán lắm nhỉ?” Giọng Cố Minh Vũ dịu dàng êm ái.

Ninh Tiểu Thuần cười cười, “Có chút.”

“Ha ha, quen rồi sẽ không sao. Vào trong ngồi một chút nhé?” Cố Minh Vũ mời.

Dù sao cô cũng có một mình, có người quen bên cạnh cũng đỡ. Ninh Tiểu Thuần liền gật đầu, đi với anh vào trong.

Bên trong đầy người ngồi, mọi người tụm năm tụm ba một chỗ nói chuyện. Ninh Tiểu Thuần với Cố Minh Vũ nói chuyện công việc một hồi, buổi tiệc chính thức bắt đầu, trong sân mọi người tràn vào đại sảnh, lúc này trong đại sảnh đã đông đúc. đọc truyện tại . Chỉ chốc lát sau, Cung Triệt dắt Lạc Hi Hi đi xuống từ bậc thang uốn tròn. Tuấn nam mỹ nữ, thật xứng đôi.

Lạc Hi Hi mặc váy dài màu tím, bó sát người lộ đường cong gợi cảm. Tà váy cong từ trên xuống dưới, một bên tà hơi dài trải trên mặt đất, lộ ra cặp đùi trắng tinh thon dài. Trước ngực viên ngọc lục bảo sáng trong toả ra vàng sáng nhạt, phù hợp với đôi hoa tai ngọc lục bảo nhẹ nhàng lay động theo mỗi bước đi, làm nổi bật da thịt nõn nà. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy lúc này Lạc Hi Hi như một nàng tiên.

Cung Triệt bên cạnh vẫn trước sau như một mặc âu phục đen, khuôn mặt đẹp càng thêm đẹp. Đôi mắt đen sâu thẳm, lan toả màu sắc mê hoặc. Đôi môi hơi mỏng tươi cười hoa mắt mọi người. Toàn thân toả ra phong thái uy nghiêm.

Người chủ trì trên bục mở đầu xong, Ninh Tiểu Thuần một câu cũng không nghe thấy, cô một chốc thì nhìn hai người trên bục, một chốc lại lén quay sang nhìn Cố Minh Vũ bên cạnh. Chỉ thấy Cố Minh Vũ nhìn không chớp mắt lên Lạc Hi Hi, ánh mắt nóng bỏng.

Tiếng nhạc du dương tấu lên, chủ nhà Cung Triệt và nữ chủ nhân Lạc Hi Hi nhảy điệu đầu tiên. Ngọn đèn rực rỡ, làn váy phấp phới, động tác thuần thục, thật sự là bức tranh đẹp. Ninh Tiểu Thuần đứng bên cạnh, nhìn hai người khiêu vũ, không biết sao lòng lại thấy mất mát.

Cố Minh Vũ đứng cạnh Ninh Tiểu Thuần nhẹ vỗ vai cô như động viên, sau đó cười nói: “Có hứng không, chúng ta nhảy một bài nhé?” Ninh Tiểu Thuần thấy vẻ mặt Cố Minh Vũ như cô đơn, động lòng trắc ẩn, liền gật đầu.

Tiếng nhạc chuyển nhịp điệu, nhóm người bên dưới đều mời các cô khiêu vũ. Mọi người hào hứng xuống sàn nhảy, lắc eo thoải thích hưởng thụ. Cố Minh Vũ vòng tay trước bụng, đồng thời gặp người, sau đó vươn tay, mỉm cười nói: “May I?” Ninh Tiểu Thuần cười cười, để tay lên tay anh, trả lời: “Sure.”

Hai người khiêu vũ, ăn ý lên lời trong đám đông. Chuyển động duyên dáng, từng bước nhảy uyển chuyển, dưới sự dẫn dắt của Cố Minh Vũ, Ninh Tiểu Thuần quay một vòng. Hai người trong lúc vô tình lại đến gần Cung Triệt và Lạc Hi Hi ở giữa sàn nhảy.

Theo điệu nhạc trầm bổng, Ninh Tiểu Thuần nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với Cố Minh Vũ, thuận theo lực xoay của Cố Minh Vũ, Ninh Tiểu Thuần không dấu vết trượt sang Cung Triệt, trao đổi bạn nhảy. Cố Minh Vũ ngờ ngác một chút, sau đó ném ánh mắt cảm kích cho Ninh Tiểu Thuần, rồi nhẹ nhàng nhảy với Lạc Hi Hi.

Ninh Tiểu Thuần cười cười, ngược mắt nhìn Cung Triệt: “Chúc mừng sinh nhật.” Mắt Cung Triệt sáng lấp lánh, mỉm cười, ầm áp nói: “Cám ơn.”

Cung Triệt ôm eo Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng khiêu vũ, dáng hai người phóng khoáng, vẻ mặt hào hứng, bước nhảy nhịp nhàng, được rất nhiều người nhìn ngắm. Giờ khắc này, cảm giác mất mát của Ninh Tiểu Thuần không cánh mà bay, lòng bắt đầu vui mừng. Thật là lạ lùng, Ninh Tiểu Thuần buồn bực.

“Hôm nay em rất đẹp...” Cung Triệt thản nhiên nói, vươn tay vén mấy sợi tóc rơi ra sau tai Ninh Tiểu Thuần.

Lời của anh, đụng chạm của anh, khiến tim Ninh Tiểu Thuần nảy dòn đập, mặt đỏ lên. Cô vùi mặt vào ngực anh, không dám ngẩng lên nhìn. Cung Triệt thấy động tác của cô, khẽ mỉm cười. Ninh Tiểu Thuần ngửi mùi hương thoang thoảng trên người Cung Triệt, lòng thấy yên tĩnh. Cô không khỏi ngất ngây.

Cuối cùng tiếng nhạc ngừng lại, hai người nhảy xong. Ninh Tiểu Thuần tự nhiên trang nhã cúi người, chuẩn bị rời sàn nhảy. Cung Triệt giữ cô lại, nói: “Đừng đi xa, chờ một lát, anh giới thiệu mấy người cho em làm quen.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu.

Cô đi ra, thấy Cố Minh Vũ và Lạc Hi Hi vẫn còn nhảy, cười cười, đến bàn dài để thức ăn, thấy Black Forest cake, nuốt nước miếng, cầm đĩa gấp một phần, sau đó kiếm một góc sáng sửa soạn ăn.

“Muốn uống nước trái cây không?” Bên cạnh vang tiếng nói trong trẻo, như tiếng suối róc rách trong vắt.

Ninh Tiểu Thuần ngược lên, thấy Lạc Hi Hi đứng trước mặt cô, cầm hai ly nước trái cây, khoe miệng thoáng nét cười. Cô nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Cố Minh Vũ đâu. Hình như lâu rồi cô chưa gặp Lạc Hi Hi, lâu rồi cô ấy không đến công ty tìm Cung Triệt.

Cô nhìn ánh mắt chân thành của Lạc Hi Hi, mỉm cười, nhận ly nước, nói cảm ơn.

53. Chương 53: Biến Đổi Bất Ngờ

Ninh Tiểu Thuần cầm ly nước uống một hớp, màu sắc nước trái cây tự nhiên, hương vị ngọt ngào ngon miệng, hương thơm đặc biệt nhảy mắt lan trong cổ, cô nuốt xuống, thỏa mãn nheo nheo mắt. Trong miệng thơm thơm, có mùi nước trái cây nguyên chất đậm đà, dường như có thêm mùi rượu, mới uống vào cơ bản không nhận ra.

Lạc Hi Hi ngồi xuống cạnh Ninh Tiểu Thuần, không mục đích nhìn người qua lại trong buổi tiệc. Ninh Tiểu Thuần quay sang, hỏi: “Đây là... nước gì vậy cô Lạc?”

“Nước trái cây cầu vồng, uống ngon không?” Lạc Hi Hi cười hỏi.

Nếu tên là nước trái cây cầu vồng, vậy mùi rượu vừa rồi chắc là ảo giác, ngọt ngào ngon miệng, vị không tệ, Ninh Tiểu Thuần thật tình trả lời: “Ngon lắm.”

Lạc Hi Hi cười cười, đưa ly lên miệng, uống một ngụm, không nói gì, cúi đầu trầm tư. Ninh Tiểu Thuần thấy cô như vậy, cũng không nói gì, cầm cúi ăn bánh.

“Cô thích Cung Triệt à?” Lạc Hi Hi im lặng không nói bỗng nhiên hỏi.

Ninh Tiểu Thuần đang nuốt miếng bánh, bị Lạc Hi Hi hỏi bất ngờ làm hoảng hồn, miếng bánh mềm mềm dai dai nghẹn ngay cổ, lưng chừng, khó chịu vô cùng. Cô vội vàng uống hết ly nước mới nuốt được bánh xuống, cô hoảng sợ nhìn Lạc Hi Hi, “Cô Lạc, cô đang nói gì vậy?”

Lạc Hi Hi ánh mắt phức tạp nhìn Ninh Tiểu Thuần, kè sát vào cô, hỏi: “Không thích anh ấy? Hay là ghét anh ấy?”

Ghét Cung Triệt, vậy thì không phải, ở mức độ nào đó mà nói, anh là ân nhân của cô. Còn thích, cô có tình cảm này với anh sao? Bí mật, cô là tình nhân của anh, giao dịch tiền bạc, không nói chuyện tình cảm. Bên

ngoài, cô là trợ lý của anh, quan hệ công việc, tình cảm bình thường. Anh là ông chủ thân phận xa vời, cô là bình dân tầm thường, địa vị như vậy, có thể yêu đương sao. Qua chuyện Lục Tử Hiên, cô đã nản lòng với loại tình yêu mù mờ này, còn trông chờ tình yêu nữa sao?

Chỉ là thành thật hồi lòng, cô vẫn có cảm tình với Cung Triệt. Cô bị cảm xúc của anh điều khiển, khi anh vui tâm trạng cô cũng vui, khi anh buồn tâm trạng cô lại mất mát, cảm xúc không tự chủ được chỉ bắt chước theo anh, ôiiiiii.

Nhưng lòng Cung Triệt, cô không hiểu được. Anh thỉnh thoảng làm một số việc khiến cô hiểu lầm, cô sẽ không kiểm lòng được mà mơ tưởng viễn vông. Cuối cùng tu hành không đủ, thổ non đầu không lại sỏi già.

Cô chưa thấy Cung Triệt nặng tình với ai, muốn anh nghiêm túc với ai đó, thật là khó tưởng tượng.

Suy nghĩ thật nhiều, bỏ không được còn rối loạn thêm, cô không biết nên trả lời câu hỏi Lạc Hi Hi thế nào.

Lạc Hi Hi thấy Ninh Tiểu Thuần nhũ mảy, cúi đầu im lặng, trong lòng cũng hiểu chút ít. Nếu không phải cô đã có người yêu, hẳn sẽ dễ dàng bị con cáo già Cung Triệt xâm nhập vào lòng. Cô tin Cung Triệt có khả năng này, anh luôn đánh đâu thắng đó, là cao quý bẩm sinh. Nhưng mà, yêu người như anh cũng rất vất vả. Vì anh sâu không lường được, không dễ dàng mở rộng lòng, muốn hoàn toàn vào được thế giới của anh, hiểu hết anh, quá trình sẽ rất gian khổ rất lâu dài.

Cô với Cung Triệt cũng xem như thanh mai trúc mã, hai nhà giàu có, lui tới thường xuyên, tuy anh lớn tuổi hơn cô, nhưng trong giai đoạn trưởng thành của cô luôn luôn có anh. Cô nhớ trước kia Cung Triệt tình cảm, vui tươi yêu đời, bình dị dễ gần, nhưng mấy năm gần đây hình như từ chàng trai trong sáng đã trở thành người đàn ông điềm tĩnh chất chứa đau thương. Cô không biết anh đã trải qua việc gì, lại biến đổi thành thế này.

Nếu có ai đó có thể đi vào nội tâm anh, hoà tan núi băng trong anh, vậy thì cô có thể không bị ép hôn. Lạc Hi Hi âm thầm thở dài, lúc trước Cung Triệt cũng đã nói nếu cô có người yêu, anh sẽ để cô đi. Cổ Minh Vũ nói chờ anh hoàn thành xong công việc mới có thể nói rõ với Cung Triệt, như vậy sẽ hay hơn.

Nhưng nếu có ai đó đủ sức cảm hoá anh, như vậy việc này sẽ còn hay hơn. Ít nhất, hai bên đều có người yêu, như vậy mới có lý do hợp lý nói với ba mẹ hai bên. Chia rẽ nhân duyên là việc vô đạo đức!!

Lạc Hi Hi vỗ vỗ tay Ninh Tiểu Thuần, thám thía nói: “Đúng thời gian gặp đúng người, là một kiểu hạnh phúc, cô phải quý trọng. Trong hàng ngàn hàng vạn người gặp được người muốn gặp, trong ngàn vạn năm, không sớm không muộn, vừa vặn xảy ra, đó là duyên phận.”

Ninh Tiểu Thuần không ngờ Lạc Hi Hi nói được như thế, cô không thể ngờ nhìn cô ấy, cô ấy muốn nói những gì?

Lạc Hi Hi cười không nói, chỉ ra xa: “A, bác trai ở bên kia, tôi đi qua chào hỏi, tôi đi trước...” Cô quấy đục ao xuân, lại phất áo phủi tay, chuẩn đi.

Ninh Tiểu Thuần miễn cưỡng nhìn Lạc Hi Hi đi xa, cô ấy đến trước đôi vợ chồng, nhiệt tình ôm cánh tay người vợ, không biết nói gì. Ninh Tiểu Thuần thấy gương mặt người chồng và Cung Triệt giống nhau như đúc, chẳng lẽ đó là ba mẹ Cung Triệt?!

Họ chăm sóc bản thân rất kỹ, hoàn toàn không thấy già. Vừa nhìn đã biết người có tiền, nhấc tay nhấc chân vô hình trung đều toả ra phong thái phú quý. Cô nghĩ đến ba mẹ mình, mặt họ đầu đầu vết nám thàng, bị cuộc sống đầy đoạ đến khổ sở.

Lúc Ninh Tiểu Thuần trầm tư, trước mặt xuất hiện một bóng đen, trên cao nhìn xuống cô. Ninh Tiểu Thuần ngước lên, là người vừa được nói đến Cung Triệt. Cung Triệt kéo cô, nói: “Đi theo anh.”

Đầu óc Ninh Tiểu Thuần còn đang mơ mơ màng màng, bị Cung Triệt kéo đi một đoạn, mới phát hiện tay hai người đang nắm nhau, cô ngơ ngác nhìn chăm chăm tay hai người. Lúc sắp đến gần mọi người, Cung Triệt rất tự nhiên buông tay ra, Ninh Tiểu Thuần nhìn bàn tay hai người rời ra, tự nhiên dấy lên cảm giác chơ vơ.

“Tiểu Thuần, lại đây.” Cung Triệt đi trước kêu cô.

Ninh Tiểu Thuần lấy lại tinh thần, hít sâu, đi tới trước, thấy Cung Triệt đứng đối diện mấy người đàn ông, dáng vẻ cũng khá tốt, hình như rất quen mặt, nhưng ngay lúc này lại không nhớ ra tên.

“Xin chào, tôi là Ninh Tiểu Thuần.” Ninh Tiểu Thuần lễ phép gật đầu.

Mấy người đó cũng lịch sự gật đầu chào lại, Cung Triệt giới thiệu từng người, lúc anh giới thiệu, Ninh Tiểu Thuần không luống cuống, mỉm cười trả lời, biểu hiện tự nhiên, rất nhanh đã trò chuyện thật vui. Mọi người cầm ly cocktail trên khay waiter bưng đến, nâng ly chúc mừng nhau.

Cung Triệt dẫn cô đi gặp rất nhiều người, đều là các gương mặt quen trên thương trường. đọc truyện tại . Có các lão làng giới làm ăn, cũng có thanh niên tài giỏi, trước mặt họ Ninh Tiểu Thuần cảm thấy mình như éch ngồi đáy giếng, tài hèn học ít, kiến thức nông cạn, cần phải học thêm rất nhiều thứ.

Rượu qua ba lượt, Ninh Tiểu Thuần đã muốn hết lên, tuy rằng mỗi lần chỉ một ngụm, nhưng tích lũy lại, cũng không ít. Mặt cô đã hơi hồng, càng thêm dễ thương, đôi môi đỏ mọng nhếch nhẹ, khiến người ta say mê.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần đã ngà ngà say, hơn nữa buổi tiệc cũng sắp kết thúc, liền muốn cứ thế chấm dứt luôn, dù sao sau này cô cũng có cơ hội tiếp xúc với người cùng giới thương nghiệp chắc không ít. Vừa định đi về, chợt nghe sau lưng có người gọi anh.

“Cung tổng.”

Cung Triệt quay lại, thấy Tưởng Phàm mạnh mẽ đi tới, nếu không thể bỏ đi, thì đành phải bước đến.

“Tưởng tổng, chào anh.” Cung Triệt chủ động đưa tay, lịch sự chào hỏi.

Tưởng Phàm cũng tự nhiên nắm tay Cung Triệt, cười nói: “Cung tổng, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Cung Triệt trả lời, tiện thể quay sang chỉ vào Ninh Tiểu Thuần giới thiệu với Tưởng Phàm: “Đây là trợ lý của tôi Ninh Tiểu Thuần, Tiểu Thuần, đây là anh Tưởng Phàm tổng giám đốc Ngự Hoa, cô chào đi.”

Ninh Tiểu Thuần đứng cạnh anh giờ lại không biết phản ứng thế nào, lúc cô nghe thấy giọng Tưởng Phàm, ngón tay đã run lấy bầy. Tưởng Phàm biết cô là nhân viên Hoàn Nghệ, hơn nữa còn là trợ lý tổng giám đốc, sẽ nghĩ thế nào đây? Sẽ không cho là cô cố ý tiếp cận con gái anh ta, mượn cơ tiếp cận anh ta đấy chứ?

Còn nữa, Cung Triệt mà biết cô gặp Tưởng Phàm, thì anh nghĩ sao đây? Hoàn Nghệ với Ngự Hoa là đối địch, tuy không cấm hai người ở hai công ty kết bạn, nhưng bất kể thế nào, vấn đề thân phận là không thể quen thân, đặc biệt là nhân viên cấp cao.

A a a, cô đang nghĩ gì vậy, xem Vô gian đạo Young and Dangerous nhiều quá rồi mới nghĩ bậy bạ như vậy. Cô là người nhỏ bé làm gì gây sóng to gió lớn nổi, cô tưởng ai cũng mê cô, thật là tưởng bở.

Cung Triệt thấy cô không biểu hiện gì, ánh mắt sắc sảo xẹt qua, còn đưa tay ôm eo cô, nhẹ đẩy cô. Ninh Tiểu Thuần sực tỉnh, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là Ninh Tiểu Thuần, nghe tên anh đã lâu.”

Tưởng Phàm cũng không phản ứng khoa trương, tự nhiên nắm tay Ninh Tiểu Thuần, nhìn mặt cô, lịch sự nói: “Chào cô.” Ninh Tiểu Thuần sau khi bắt tay chào hỏi, nhanh chóng im lặng đứng cạnh Cung Triệt, không nói một câu.

Cung Triệt và Tưởng Phàm nói đủ chủ đề làm ăn, Ninh Tiểu Thuần có hơi buồn chán, tùy tiện đưa tay lấy ly rượu trên mâm waiter đi ngang, chạm rã nhăm nháp. Đây là loại cocktail, màu sắc tươi đẹp, thoát nhìn rất đẹp mắt, không ngờ rượu này còn mạnh hơn loại hồi nãy, chất lỏng chua cay lại mát lạnh chảy từ cổ vào lồng ngực, như đốt lên đám lửa nhỏ, sau đó bùng hực bốc cháy. Cocktail nồng độ cao ngấm hết làm đầu cô càng lún lún, có phần không giữ vững ý thức.

Ninh Tiểu Thuần gắng đứng vững, ngoan ngoãn nhìn chăm chăm xuống đất, tập trung tinh thần, không để mình thất lễ. Nào ngờ lúc cô đang ngăn người, Tưởng Phàm đang trò chuyện với Cung Triệt tự nhiên bật ra một câu, lập tức làm cô tỉnh rượu.

“Tôi với cô Ninh đã gặp rồi.” Tưởng Phàm nói với Cung Triệt.

“Hửm?!” Cung Triệt nghe vậy, liếc Tưởng Phàm, sau đó nhìn Ninh Tiểu Thuần thú vị.

Ninh Tiểu Thuần không biết trả lời thế nào, chuyện Tưởng Phàm có con gái không biết người khác có biết hay không, với lại không biết có thể nói ra không, cô rối rắm.

“Cô Ninh từng đưa người nhà đi lạc của tôi về giúp, rất nhiệt tình.” Tưởng Phàm kịp thời giải vây cho cô.

“Ồ, trợ lý Ninh có thể lấy việc giúp người làm niềm vui, thật đáng khen ngợi.” Cung Triệt nói xong còn nhẹ nhàng vỗ đầu Ninh Tiểu Thuần.

Tiêu rồi, Cung Triệt càng bình tĩnh không giận, cô càng nguy hiểm. Trước cơn bão luôn là trời yên biển lặng. Ninh Tiểu Thuần cười không nói, nơm nớp lo sợ đứng một bên.

Cung Triệt nói mấy câu nữa với Tưởng Phàm, thì kết thúc câu chuyện. Tưởng Phàm có chuyện chào về trước. Lúc này đêm đã khuya, buổi tiệc cũng kết thúc, khách dự tiệc đã về hơn nửa. Một ông lão đi tới, kính cẩn nói với Cung Triệt: “Thiếu gia, cô Lạc hình như đã say, về trước, nhờ tôi nói với cậu.”

“Ừm, quản gia, còn lại giao cho bác.” Cung Triệt nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Cố Minh Vũ, đoán chắc hai người đi chung. Anh cũng không hỏi han gì, dẫn người bên cạnh, chuẩn bị đi về.

“Thiếu gia...” Quản gia tuy tuổi đã cao, nhưng giọng nói vẫn lớn, tinh thần minh mẫn, ông gọi Cung Triệt, chần chờ mới nói: “Vừa rồi ông Hai gọi điện về chúc mừng sinh nhật thiếu gia, bà Hai còn chuẩn bị phần quà, đã gửi máy bay về.”

Bà Hai... à, Cung Triệt vốn ưu tư nghe mấy chữ đó, mặt đen lại, mắt lạnh lẽo, lộ tia sáng tối tăm khó hiểu. Độ ẩm chung quanh như giảm xuống, Ninh Tiểu Thuần không khỏi ôm cánh tay. tại

Cung Triệt vốn chỉ bực bội, nói mấy câu bùi tai thì yên ổn, nhưng anh giờ lại là đáng vẻ căm đến gần. Do lời quản gia làm anh không vui sao? Hôm nay là sinh nhật anh mà, vì sao phải tức giận chứ, Ninh Tiểu Thuần không lý giải nổi. Xem ra cô sắp gặp nạn thật rồi, lửa giận cháy lan đến người, cô chắc chắn chết rất thê thảm.

“Cung... Triệt...” Ninh Tiểu Thuần yếu ớt gọi anh.

Cung Triệt không nhìn cô, chỉ gạt đầu với quản gia, rồi dẫn cô ra cửa. Ninh Tiểu Thuần không theo kịp bước chân Cung Triệt, lên tiếng gọi: “Đừng đi nhanh vậy, em, em theo không kịp...” Á... Mang đôi giày cao tám phân đi bộ, chân cô suýt nữa bị trật.

Cung Triệt không quay đầu nhìn cô, chỉ kéo cô ra khỏi biệt thự. Mở cửa xe, nhét Ninh Tiểu Thuần vào, sau đó nhấn ga, xe như tên rời cung, lao vút đi, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

54. Chương 54: Cuộc Chiến Đam Mê Trên Xe

Cung Triệt nhấn ga chạy một mạch, xe trên đường cao tốc chạy như bay. Ninh Tiểu Thuần túm chặt dây an toàn, lẳng lặng rúc vào ghế xe, không dám nói lời nào. Gió đêm luồn qua cửa kính xộc vào trong xe, đêm lạnh như nước, trắng tuyết như lưỡi liềm, an tĩnh vắng vẻ, chỉ có bánh xe ma sát trên mặt đất.

Ninh Tiểu Thuần không dám chọc vào thần mặt đen ngồi cạnh, đành dựa đầu vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc này uống nhiều rượu, bây giờ còn lên tới não, đầu óc cô bắt đầu mơ hồ, mí mắt rất nặng, mắt sắp mở không lên, cô phải nhắm mắt lại, sau đó từ từ ngủ thiếp đi.

Chiếc xe vẫn chạy mãi trong đêm, lúc Ninh Tiểu Thuần chợt tỉnh lại, thì xe đã ngừng, chỗ nào cũng tối đen như mực, chung quanh có tiếng côn trùng kêu rả rả cùng tiếng sóng biển. Đây là đâu, không phải nhà trọ của cô cũng không phải nhà Cung Triệt. Ninh Tiểu Thuần dụi dụi mắt, ngồi thẳng người, nếu không phải có tiếng hít thở rất nhỏ bên cạnh, cô cũng không biết là có người ngồi.

“Cung... Triệt...” Ninh Tiểu Thuần do dự lên tiếng, chỉ thấy người bên cạnh quay đầu, cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ nghe anh bình thản nói: “Tĩnh rồi?!” Trên tay anh có ánh lửa hồng mỏng manh, hít vào thì có mùi thuốc lá thoang thoảng, Ninh Tiểu Thuần tập trung nhìn kĩ, anh đang hút thuốc đó sao?!

Cô lần đầu tiên thấy Cung Triệt hút thuốc, trong khói thuốc lượn lờ, cô cảm nhận Cung Triệt lúc này đang không vui. Liên quan đến câu quản gia nói lúc ở buổi tiệc sao? Ông Hai bà Hai là ai, có gút mắc gì với Cung Triệt?

“Hút thuốc không tốt cho sức khoẻ.” Ninh Tiểu Thuần bảo Cung Triệt.

Cung Triệt nghe vậy, nhìn Ninh Tiểu Thuần, nhờ ánh trăng, anh thấy khuôn mặt trắng nõn của cô dưới tác dụng của chất cồn, đã đỏ ửng, quyến rũ cực kì. Mắt anh đen sâu hiện tia sáng khác thường, anh dụi đầu điều thuốc, đưa tay ôm cần cổ mảnh khảnh mượt mà của cô.

Vết chai trên tay anh khẽ vuốt lên cổ cô, ngón tay hơi lạnh như có ma lực, đến mức, nhiệt độ da cô vùn vụt tăng lên, chỉ trong chốc lát, da cô ửng đỏ. Cô kích động nói: “Ax... Sinh nhật vui về...”

Cung Triệt lại gần cô, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô, ngứa ngứa, như có luồng điện chạy từ cổ đến tay chân, cảm giác tê dại lan toả trong lòng, cô phút chốc cảm thấy sức lực toàn thân như có người rút đi, mềm nhũn. Giọng anh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Qua mười hai giờ rồi...”

“Hi hi... Hi hi... Hình như hơi nóng...” Ninh Tiểu Thuần cười gượng, không có gió đêm cũng không có điều hoà, cô cảm thấy nóng quá, gương mặt trắng nõn đỏ như quả cà chua chín mọng. Cô thấy Cung Triệt càng ngày càng gần, vội vàng vươn tay để lên ngực anh, cảm thấy người anh nóng rực như lửa, chưa kịp rút tay về, đã bị anh chụp lại.

Giọng Cung Triệt trầm thấp, khàn khàn mà đầy cảm dỗ: “Em chưa tặng quà cho anh.” “Em, em, em làm bánh kem...” Ninh Tiểu Thuần nhìn khuôn mặt anh tuần mị hoặc của Cung Triệt, nuốt nước bọt. Mắt anh loé lên đốm lửa, cúi người hôn lên môi cô: “Anh muốn em.”

“Ừm...” Ninh Tiểu Thuần chưa kịp phản ứng đã bị người ta che miệng, cô thở không nổi, không khí trong xe oi bức, há miệng định hít được nhiều dưỡng khí hơn.

Lưỡi Cung Triệt nhân cơ hội lùa vào miệng cô, lưỡi mềm nhẵn liếm hàm răng cô, đảo vòng quanh. Hơi thở hấp dẫn bao quanh Ninh Tiểu Thuần, không ngừng hút cạn suy nghĩ của cô, cô cả người yếu ớt, đành đưa tay vòng quanh cổ anh, ôm chặt. Lưỡi anh quấn vòng lưỡi cô, liếm láp, mút mát, thay đổi cho nhau, khó tách rời nhau.

Tay phải Cung Triệt đỡ gáy cô, để nụ hôn càng sâu thêm. Miệng Ninh Tiểu Thuần tràn hương vị nam giới, mùi thuốc lá nhẹ cùng mùi bạc hà ngập tràn khứu giác, môi lưỡi anh dẻo dai mà vô cùng tham lam chiếm hữu, không ngừng đòi hỏi thật nhiều. Lông mi cô run nhẹ, tim đập như sấm, sắp lao ra khỏi lồng ngực.

Lúc hôn nhau, ngực cô dần dần nóng lên, dấy lên cảm giác rung động, đam mê dâng cao. hai người hôn nhau nồng nàn, lưỡi quấn quýt một chỗ, khó thể tách ra. Một sợi chỉ bạc dính dính từ khoé môi dán chặt chảy xuống.

Cung Triệt đóng cửa sổ xe ra, cởi dây an toàn cho Ninh Tiểu Thuần, sau đó tay anh kéo dây kéo bên hông váy Ninh Tiểu Thuần, chen tay vào. Bàn tay to lớn lướt trên da thịt, bàn tay nóng rực khơi lên ngọn lửa ẩn núp trong cơ thể cô, hừng hực bốc cháy, gợi từng cơn run rẩy. Môi anh đi dọc theo hai má mềm mịn như tơ của cô, trượt xuống cổ cô, ngón tay anh thông thả vuốt ve xương quai xanh xinh đẹp.

Ninh Tiểu Thuần thở ngày càng nặng nề, ngày càng dồn dập, ý thức tan rã, nhưng vẫn cố chấp kháng cự, “Không được... Ừm... Đây là đâu vậy?”

“Ven biển...” Cung Triệt đáp, tay cùng môi tiếp tục xâm chiếm. Bàn tay còn phủ lên ngực cách lớp áo lót, che lên gò ngực cô, chậm rãi mơn trớn. Có luồng nhiệt từ dưới bụng bùng vọt xuống thân dưới, Ninh Tiểu Thuần bật rên rĩ.

“A... Urg... Đừng mà... sẽ có người...” Ninh Tiểu Thuần kháng cự vô ích. Họ đang ở ngoài mà, nếu bị ai đó rình coi thì làm sao, xấu hổ ghê lắm. Tuy cô trên mạng thường thấy rất nhiều cặp tình nhân “Làm mọi tình huống”, có can đảm mạo hiểm bị phát hiện và bị rình trộm, thích thú với chấn động của xe, dựa vào “chống

xóc” tìm kiếm kích thích. “Chống xóc” đã trở thành vô số tin tức lá cải, cô cũng biết làm thế rất kích thích, thỉnh thoảng YY không thành vấn đề, nhưng tự mình thực hiện, lại là chuyện khác.

Cung Triệt như nhìn thấu ý nghĩ của cô, mặt bớt vẻ lạnh lùng, nói: “Đêm khuya thanh vắng, không ai đến đây đâu, em có kêu khản cổ cũng không sao...”

Ninh Tiểu Thuần nghe Cung Triệt nói, lặng đi một chút, tình huống trên TV không phải thường xuyên bảo thế này sao – cô gái kêu to: Anh còn làm vậy tôi kêu lên đó! Chàng trai nói: cứ kêu đi, cô có kêu khản cổ cũng không ai tới cứu cô đâu! Anh lại muốn cô cứ mặc sức mà kêu, ...

Cung Triệt thừa dịp Ninh Tiểu Thuần ngây người, cởi hết áo váy vướng bận. Thân hình chợt lạnh, Ninh Tiểu Thuần phát hiện váy áo đã bị cởi hết, cả người trên dưới chỉ có bộ đồ lót, thêm cái vòng cổ ngọc trai. Cô chần nhanh tay trước ngực, trùng Cung Triệt.

“Có cần phải vậy không?” Mắt Cung Triệt quét từ đầu xuống chân cô một lần, “Chỗ nào của em anh chưa từng thấy qua...”

Hừ! Có cần nói rõ ràng vậy không, Ninh Tiểu Thuần giận hờn.

Cung Triệt hạ ghế Ninh Tiểu Thuần xuống, xoay người leo lên, đè Ninh Tiểu Thuần xuống, hai chân chặn hai chân cô, sau đó một tay trói hai tay cô lại, kéo để lên đầu, Ninh Tiểu Thuần không thể động đậy, như cừu nhỏ đưa vào miệng cạp, cực kì tội nghiệp.

Anh cởi chót áo ngực cô, đẩy lên trên, hai gò ngực đáng yêu nhảy ra. Đầu vú ướm át trên đỉnh, vì hô hấp của cô, đôi ngực phập phồng, đầu vú cũng rung rung, khiến người ta không kiềm chế được mà muốn nhắm nháp.

Cung Triệt cúi đầu ngậm một bên, dùng môi hút chặt đầu vú, sau đó dùng răng cắn nhẹ nhẹ. Một chút đau đớn từ đầu vú truyền đến, Ninh Tiểu Thuần hít thật sâu, tim đập rộn lên, sau đó cảm giác vốn đau đớn chuyển thành từng đợt khoái cảm tê dại khác thường. Cô không khống chế được, nhện nhạo trong lòng. Đầu vú theo bản năng, chớp mắt trở nên dựng đứng, trở nên cứng nhon.

Cung Triệt mút một chút, sau đó dùng đầu lưỡi ướm át liếm láp, trêu đùa từng chút từng chút. Mỗi lần anh liếm, tim Ninh Tiểu Thuần lại đập thình thịch, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, không thể chịu nổi. Một bên ngực cô đã bị nước miếng anh làm ướt, cảm giác ướt sũng làm cô vô thức vận vẹo người, anh lại như đứa bé bú mẹ, ra sức mút vào, trên đầu vú truyền đến cảm giác thắt chặt, có hơi sưng đau, cô bị mút đến tê dại.

Ninh Tiểu Thuần “ưm” một tiếng, hơi thở trở nên dồn dập hơn, khẽ run lên, toàn thân như miếng vải bông mềm oặt, trong miệng thốt ra từng tràng rên rĩ: “Ưm... Ừg...A...” không ngớt.

Tim Cung Triệt đập thật nhanh, một luồng hơi nóng từ giữa bụng dưới ầm ầm vọt lên, khuếch tán khắp thân. Vật của anh không tự chủ được bỗng sùng sùng, cứng cáp để ở nơi bí mật mềm mại phía dưới của Ninh Tiểu Thuần. Anh gằm nhẹ, buông tay Ninh Tiểu Thuần ra, xe quần lót cô xuống, tay hướng đến chỗ kín vuốt ve, nhận thấy nơi đó đã ướt sũng. Anh đưa thẳng hai ngón tay vào cánh hoa, mở cánh cửa bí mật, tiến thẳng vào trong.

Ninh Tiểu Thuần bị ngón tay anh chợt cắm vào làm hoảng sợ, không kịp nghĩ ngợi, tiếng rên trong miệng tràn ra không ngớt. Ngón tay anh ở trong cô đi lại tự nhiên, không ngừng ra vào, trước nhẹ sau mạnh, tám nông hai sâu, trong ngoài trái phải đều chạm qua, rồi đưa đến nơi sâu nhất. Mỗi lần ngón tay xâm nhập, miệng cô hơi thở đứt quãng yêu kiều, không thành điệu. Theo đúng mong muốn của anh, cô quả nhiên kêu khản cổ.

Theo vận tốc ngón tay ra vào, âm thanh vang lên trong xe. doc truyện tại . Phía dưới cô đã ướt đầy chất dịch, chảy xuôi theo bắp đùi. Khoái cảm mãnh liệt như cơn sóng dữ, ừn ừn kéo đến, cuốn phăng cô đi.

Cung Triệt căng phồng bồng bồng, bịt kín môi cô, tham lam hút vào, nuốt hết tiếng thét của cô vào trong. Lúc Ninh Tiểu Thuần nghĩ cô sắp bay lên, ngón tay bên trong chợt rút ra, lòng cô thấy trống rỗng, như rơi từ trên mây xuống.

Đang lúc cô lúc lắc đầu, bất mãn hờn lạnh, hai chân cô bị nâng lên, một chiều dài thô nóng để lên cánh hoa cô. Cô mở đôi mắt mơ màng, trong bóng tối mơ hồ thấy Cung Triệt cười kì lạ, rồi chiều dài cứng như sắt

đâm thẳng vào khu vườn bí mật ướt át.

Ninh Tiểu Thuần bỗng run lên, hai chân tự động kẹp chặt lưng Cung Triệt. Chiều dài cứng löt từng chút từng chút vào trong cánh hoa ẩm ướt, mạnh mẽ mà dịu dàng rong ruổi bên trong. Trong đầu cô trắng xoá, không nghĩ được gì, chỉ mong được bỗng bình như vậy, mềm nhũn bám vào anh, mặc anh làm gì thì làm...

Hai người trong xe vận động dữ dội ghé ngồi kêu cọt kẹt, cảm giác rung động không ngừng, nhưng đây là xe BMW, giảm xóc rất tốt, nhìn từ bên ngoài, thân xe cơ bản không hề chấn động, vững vàng không thay đổi. Đây là thử nghiệm mới, hai người đều gắng sức, hưng phấn không thôi. Nghĩ đến khả năng có thể bị bắt gặp, càng kích thích hưng phấn trộn lẫn với cảm giác tội lỗi cùng căng thẳng, nên càng tăng thêm khoái cảm.

Trong không gian xe nhỏ hẹp, tiếng thở hổn hển rất khê của hai người gần bên tai, nhiệt độ cơ thể và mùi hương hoà lẫn vào nhau, tâm hồn gần gũi thân mật, tình cảm trước đây không thể so sánh được.

Cung Triệt đầy mồ hôi, thở hổn hển, nắm chặt tay Ninh Tiểu Thuần, nhẹ nhàng liếm mút vành tai cô, nói khê: “Có an toàn không?”

Đầu óc Ninh Tiểu Thuần chậm nửa nhịp, nghĩ một lát mới gạt đầu. Cung Triệt đột nhiên xông vào, đưa vật đó đến chỗ sâu nhất, Ninh Tiểu Thuần như bị sét đánh, thân hình run rẩy, suýt ngất. Chỉ cảm thấy có gì đó sâu trong cơ thể cô bỗng nổ tung, cô ngọt ngào mà đau đớn run rẩy. Từng cơn khoái cảm đỉnh điểm đánh úp, như hoa đào xuôi dòng nước, như tơ liễu nương theo gió, tuyệt vời đến cực điểm, cô bay lên thiên đường.

Cùng lúc đó, Cung Triệt cũng gầm nhẹ một tiếng, thân mình run rẩy, dục vọng kiềm nén đã lâu bắn ra, tinh dịch như núi lửa bùng nổ, trong cô chốc lát đầy chất lỏng trắng ngà nóng bỏng, còn một ít chảy ra ngoài, theo háng chảy xuống.

Cung Triệt thở gấp gấp, nhắm mắt, bất động nằm sấp trên người Ninh Tiểu Thuần, vật đàn ông còn ở trong nơi ướt át của cô. Ninh Tiểu Thuần mệt tê người, đành ôm anh không nói, lẳng lặng nghỉ ngơi.

Một lát sau, hơi thở hai người đã bình thường lại, nhưng vật đàn ông của Cung Triệt vẫn còn trong cô, như có dấu hiệu sống lại, trái tim vốn đã khôi phục nhịp đập bình thường, lại nảy lên dồn dập.

“Cung... Cung Triệt...” Ninh Tiểu Thuần ngượng ngùng lên tiếng.

“Ừ.” Cung Triệt miễn cưỡng đáp lại, vẫn nằm trên người cô.

Anh sao không tỉnh ngộ chứ!! Ninh Tiểu Thuần xấu hổ cực kì, cô chột chột hông anh, ấp úng nói: “Anh, bên dưới của anh... còn... ở trong... em.”

Cung Triệt cười khê, nhấc người dậy, rút vật sắp sống lại ra, sau đó tiếp tục nằm ôm Ninh Tiểu Thuần. Tuy anh đã rút ra, nhưng vật đó hiện giờ lại nằm trên bụng cô, cũng xấu hổ giống thể thôi. Chỉ có điều, anh đã nỗ lực cười, đây là chuyện tốt.

Cô nhúc nhích không được tự nhiên, Cung Triệt vội đề người cô lại, trầm giọng nói: “Bé cưng, về nhà cho em thêm.”

Sét vang ầm ầm, cô chết sững. Cô bị hiểu lầm, vậy nên mặt cô càng đỏ hơn, nóng quá nóng quá, sắp cháy rụi rồi. “Em... Em, không phải... ý đó...” tại

“Ngoan, đừng nhúc nhích...” Cung Triệt hạ giọng nói, “Ôm anh.”

Ninh Tiểu Thuần lần đầu nghe Cung Triệt dùng giọng điệu này nói chuyện, tim căng lên, chân chờ vươn tay sờ sờ đầu anh, sau đó ôm siết anh. Người Cung Triệt cứng một chút, sau đó buông lỏng. Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nóng ẩm của hai người.

Thật lâu sau, tiếng Cung Triệt rầu rĩ từ tóc cô vọng ra: “Về nhà làm bánh cho anh đi.”

55. Chương 55: Tiếp Tục Chiến Đấu Hằng Hải

Chiến đấu kịch liệt xong, Cung Triệt trèo xuống người Ninh Tiểu Thuần, với tay rút khăn giấy trong hộp ra, chu đáo chùi hết tinh dịch trên háng cô. Động tác của anh thật nhẹ, nhưng không hiểu sao lại kích thích ham muốn ẩn sâu trong cơ thể Ninh Tiểu Thuần. Cô nắm tay anh, đỏ mặt nói: “Em tự làm.”

Trong bóng đêm đen như mực, Cung Triệt không thấy rõ mặt cô lắm, chỉ nghe giọng cô hơi ngượng ngùng và bối rối, khoé miệng anh nhếch nhẹ, đưa khăn cho cô, sau đó chỉnh lại quần áo mình. Ninh Tiểu Thuần lau sạch đùi, bắt đầu mặc quần áo.

Một lát sau, tiếng Cung Triệt truyền đến: “Về chứ?”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần trả lời.

Xe BMW khởi động, xoay tay lái, đạp chân ga, xe lao lên đường quốc lộ. Ninh Tiểu Thuần dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, bầu trời đêm đen thẫm cao vợi vợi, ánh trăng tròn tròn treo trên chân trời, như một chiếc đèn lồng, chiếu bóng cây cối, bông hoa lên đường nhỏ, lộn xộn, từ từ trôi về sau. Theo tiếng gió, cô nghe như có tiếng sóng vỗ bờ xa xa, từng đợt từng đợt, khi thông thả lúc dồn dập.

Chẳng biết lúc nào, Cung Triệt mở nhạc, trong xe vang lên tiếng piano du dương, nghe rất rõ trong đêm. Ninh Tiểu Thuần mất khá nhiều sức lực, nghe tiếng nhạc êm dịu thì thấy buồn ngủ. Xe trên đường cao tốc chạy vững vàng, Ninh Tiểu Thuần chợt tỉnh lại, thấy phía trước có một siêu thị lớn, cô lập tức gọi Cung Triệt lại: “Dừng xe, dừng xe...”

Cung Triệt đạp phanh, dừng xe ở ven đường, hỏi: “Em sao vậy?”

“Về nhà chẳng phải phải làm bánh sao, giờ phải mua vật liệu.” Ninh Tiểu Thuần vừa giải thích vừa cởi dây an toàn.

Cung Triệt xem đồng hồ, đã là ba giờ sáng. “Muộn rồi, ma...” Anh định nói là “Mai hãy làm đi”, nhưng anh chưa nói hết, Ninh Tiểu Thuần đã xuống xe đi về hướng siêu thị, anh đành phải xuống theo.

Ninh Tiểu Thuần lúc này mặc váy dạ hội, vừa vào siêu thị đã thu hút ánh mắt của nhân viên, Cung Triệt mặc âu phục vào theo sau, hồn vía nhân viên đều bị hút theo. Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần đẩy xe mua hàng, dáng vẻ như chuẩn bị cần quét, anh đi lên, lấy xe trong tay cô, hỏi: “Muốn mua những gì?”

Ninh Tiểu Thuần nhìn động tác của anh, có chút kinh ngạc, sau đó mới lên tiếng: “Trứng gà, bột mì, dầu làm bánh, đường...” Cô giơ ngón tay lên đếm, sau đó quay lại hỏi Cung Triệt, “Anh thích ăn loại nào?”

“Tuỳ em.” Cung Triệt đáp.

Nghĩ xem, nếu bạn hỏi người ta muốn làm gì muốn ăn gì, thế mà người đó lại nói “tuỳ em thôi”, thật là tức chết mà, nói cũng như không nói. Ninh Tiểu Thuần rất muốn quát anh, trên đời này không có cái bánh nào tên tuý em hết, nhưng lại ngại uy quyền của anh nên không nói ra. Cô đành mua đồ theo ý mình, thấy từng món vào xe.

Cô gái đi trước, thỉnh thoảng lựa đồ trên kệ hàng, chàng trai đẩy xe theo sau, mỉm cười nhìn cô gái phía trước. Cảnh tượng này thật giống cặp vợ chồng chung sống nhiều năm cùng đi dạo siêu thị biết mấy, hình ảnh nhân rồi đẹp đẽ.

Ninh Tiểu Thuần lúc trong buổi tiệc chỉ có uống rượu với ăn có miếng bánh, giờ bụng trống không. Cô chạy đến quầy thực phẩm chín, ưng ý mấy món, sau đó hỏi Cung Triệt, “Anh muốn ăn không?”

Cung Triệt lắc đầu, nói với cô: “Khỏi mua, giờ đã muộn rồi, mấy món này cũng nguội rồi.”

“Nhưng mà em đói...” Ninh Tiểu Thuần đáng thương nói, biểu hiện đáng thương như con cừu nhỏ hiền lành vô hại, khiến người ta không đành lòng khước từ.

“Mua mì Ý về nấu.” Cung Triệt vẫn khẳng khái, túm Ninh Tiểu Thuần còn quanh quẩn ở quầy thực phẩm chín kéo đi. Nguồn tại

Cung Triệt thanh toán xong, xách một gói to đi ra siêu thị. Ninh Tiểu Thuần đi theo sau anh, nói: “Em không còn sức làm bánh nữa...”

“Vậy thì mai làm.” Cung Triệt mở cửa xe ngồi vào.

Nhưng mai cô phải về quê. Nghĩ đến đây, Ninh Tiểu Thuần lao vào xe, xoắn xoắn tay nói: “Hay là em làm luôn. Chuẩn bị quà tặng anh, mai em không rảnh.”

“Hử?!” Cung Triệt híp mắt, mắt loé loé, không vui nhìn Ninh Tiểu Thuần.

“Ha ha... Em, mai em về quê.” Ninh Tiểu Thuần nói rõ lý do.

Cung Triệt khi nghe xong không nói gì, bèn nhấn ga chạy về nhà. Một lát sau, Ninh Tiểu Thuần thấy cảnh vật ngã tư hai bên đường không phải lối về quen thuộc, bèn hỏi: “Anh đi đâu vậy? Không phải về nhà hả?”

“Phải, là về nhà.” Cung Triệt nhìn phía trước.

Không phải đưa em về nhà sao, sao giống đi hướng ngược lại quá vậy, Ninh Tiểu Thuần nghĩ thầm.

“Về nhà anh.” Cung Triệt như nhìn thấu ý nghĩ của cô, bổ sung thêm.

“...” Ninh Tiểu Thuần không còn gì để nói... Về nhà anh, không biết sẽ còn chuyện gì, chín giờ sáng mai cô phải lên xe, bị vắt kiệt sức không biết đi kịp không đây?

Vì trời rạng sáng, đường vắng vẻ, rất nhanh đã đến nhà Cung Triệt, Cung Triệt buông túi đồ, đi vào phòng thay quần áo. Ninh Tiểu Thuần cam chịu thân phận bị bóc lột, bỏ đồ vào tủ lạnh, sau đó lấy mì Ý, ném vào nồi nấu. Cô lại lấy cà chua trong tủ lạnh, định bỏ luôn vào nồi luộc chín, mới lột vỏ, làm sốt cà chua, ai ngờ cô mang dếp lê không biết đập trúng thứ gì, trượt chân một phát, đang ngã xuống, trong lúc bối rối cổ chụp cái bàn lại cho khỏi ngã.

Trời muốn diệt cô, cô không trốn được, cô dè tay lên trái cà chua trên bàn, trái cà bẹp düm, nước cà chua bắn ra, dính lên ngực cô, thậm chí chất lỏng đó còn chảy vào áo ngực cô. A a aa, cô điên mất.

Cung Triệt thay đồ xong đi ra, đến phòng bếp. Ngay lúc Ninh Tiểu Thuần xoay người, Cung Triệt thấy bộ dạng này của cô, lặng đi một hồi mới phản ứng. Anh nói với Ninh Tiểu Thuần: “Thay quần áo đi.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn nhìn váy áo, gật gật đầu. Mặc váy sang trọng làm bếp đúng là không tiện, hơn nữa, không cẩn thận làm bẩn nó, không thể để bẩn càng thêm bẩn. Nhưng cô phải mặc gì đây...

“Áo sơ mi của anh để trên giường.” Cung Triệt một lần nữa nhìn thấu ý nghĩ của cô, Ninh Tiểu Thuần bỗng nhiên cảm thấy anh thật đáng sợ, vội vàng chạy vào phòng, nhưng đột nhiên nhớ đang nấu mì, dừng ngay cửa phòng, nói Cung Triệt: “Canh lửa giùm... em...”

Cung Triệt bấy giờ đã đeo tạp dề, đang bận rộn trong bếp. Hôm nay cô đã thấy rất nhiều diện mạo của Cung Triệt, đã đủ giết mình. Cung Triệt đeo tạp dề nấu ăn trong bếp, đàn ông vô cùng, càng thấy thân thiết.

Ninh Tiểu Thuần an tâm về phòng thay đồ, trên giường để cái áo sơ mi trắng, cô cầm ướm lên người, trông vào thân hình nhỏ nhắn của cô, xem như áo liền váy. Cô đến phòng tắm tắm qua, mặc áo vào, không được tự nhiên đi ra, Cung Triệt đã luộc mì gần xong, trưng nước lạnh, giũ ráo, đưa vào lò vi ba.

Máy ép trái cây trên quầy bar đang chạy âm âm, chất lỏng màu đỏ tươi quay đảo bên trong. “Đây là gì?” Ninh Tiểu Thuần lên tiếng hỏi.

“Nước dưa hấu.” Cung Triệt đáp, quay lại thấy Ninh Tiểu Thuần đã thay đồ xong, áo sơ mi rộng thùng thình mặc trên người, làn da trắng mịn như ẩn như hiện, cặp đùi thon dài lộ ra ngoài, đẹp mắt, trong mắt anh tán thưởng.

Cung Triệt đến gần cô, tha hồ nhìn ngắm cặp ngực tròn dưới áo sơ mi, sau đó ngón tay vẽ lên ngực cô, “Dưới cái áo bình thường này lại là cảnh tượng mê người...”

Ninh Tiểu Thuần mất tự nhiên lảng tránh anh. Vì nước cà chua, áo ngực cô cũng bẩn, áo bẩn mặc khó chịu nên cô do dự thật lâu, cuối cùng quyết định không mặc...

“Còn quần lót thì sao?” Cung Triệt đột nhiên sờ xuống mông cô, thất vọng nói: “Ồ, có mặc à?”

Anh nghĩ cô thích lộ hàng sao?! Ninh Tiểu Thuần quay lưng bỏ mặc anh.

“Nếu không mặc quần lót, lỡ có ai bất cẩn đụng phải chỗ này, không biết có cảm giác không nhỉ?” Cung Triệt đứng sau lưng cô, quái ác đưa tay vào trong áo Ninh Tiểu Thuần, cách quần lót lướt nhẹ qua chỗ kín của cô.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần xấu hổ đỏ cả mặt, “Lưu manh...”

“Anh sẽ làm đúng với danh xưng này, anh lưu manh cho em xem...” Cung Triệt hiện giờ như rất hào hứng, anh từ sau bao vây cô, cúi đầu hôn lên gáy cô. doc truyện tại . Tầm xong cô rất thơm, khiến người ta không muốn rời đi.

“Lấy mì ra được rồi...” Ninh Tiểu Thuần định ngăn cản con sói đói này, vả lại cô cũng đói bụng, không còn tí sức nào.

“Anh ăn em là no rồi, em sợ anh không thỏa mãn được em?” Cung Triệt nhún mày hỏi.

Không, cô không phải có ý này! Đêm nay Cung Triệt làm sao vậy, vì sao lại ham muốn nhiều thế? Dục vọng vô tận như vực sâu, một khi làm nô lệ dục vọng, liền phải chịu khống chế của nó càng đắm chìm...

Cung Triệt xoay người Ninh Tiểu Thuần, bàn tay đưa tới ngực cô, nâng ngực cô lên, nhéo vài cái. Sau đó kéo hằn áo lên, cúi đầu hôn lên ngực cô, trên gò ngực trắng để lại vô số dấu vết của anh. Bàn tay đưa xuống chỗ kín, sờ sờ đáy quần, nói: “Chắc chắn chỗ này cũng ướt...”

“Không có...” Ninh Tiểu Thuần khẽ thở gấp nói.

“Thật sao?” Cung Triệt đột nhiên đưa ngón tay, đâm vào đáy quần.

“A...” Thành linh bị đâm làm Ninh Tiểu Thuần hít thật sâu, cô tức giận đẩy tay anh ra.

Nhưng Cung Triệt bất động như núi cao sừng sững, không hề nhúc nhích, tay phải ôm siết người cô. Anh như trừng phạt cô, gặm cắn một bên đầu vú cô. Tay trái kéo tay cô, hướng xuống đáy quần anh.

Nơi đó lúc này vật đàn ông vừa chiến đấu hăng hái rất lâu lại đang thức tỉnh, tràn đầy sức lực, ngẩng cao đầu. Ninh Tiểu Thuần bị buộc cầm vật nóng đỏ, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

“Nếu không lấy mì ra, sẽ cháy đó...” Ninh Tiểu Thuần nuốt nuốt nước miếng nói.

Cung Triệt nhìn đồng hồ, tính toán thời gian, đành tạm thời tha cho Ninh Tiểu Thuần. Anh hôn lên ngực cô, sau đó buông cô ra, đi vào bếp. Ninh Tiểu Thuần thở dài nhẹ nhõm, không ngờ có một luồng ấm nóng từ bụng bỗng chảy xuống, chất lỏng ấm áp ngừng ngay quần lót. May mà Cung Triệt đi rồi, bằng không bị anh phát hiện, nhất định sẽ ra sức khiêu khích cô.

Mùi mì thơm ngào ngạt ra lò, Cung Triệt rưới nước sốt cà chua tự làm lên trang trí, trên mặt còn bỏ một miếng thịt băm xào, rắc tiêu xay lên. Màu sắc tươi đẹp cùng mùi thơm đậm đà làm người ta muốn bóc vụng. Ninh Tiểu Thuần mắt sáng rực, nhìn bên ngoài món mì Ý, không kém gì nhà hàng, thì ra Cung Triệt cũng biết nấu ăn?!

Cung Triệt bưng hai phần mì để lên bàn: “Lại ăn đi, bổ sung năng lượng rồi tiếp tục chiến đấu hăng hái.”

A, cái gì mà tiếp tục chiến đấu hăng hái chứ, cô vẫn chưa làm bánh mà, vẫn chưa ngủ mà, ngày mai còn phải ngồi xe... Trời ạ...

56. Chương 56: Tình Dục Thăng Hoa

Ninh Tiểu Thuần cầm hờn chọc nĩa lên cái khay trước mặt, nghĩ đến lát nữa lại thêm một trận đánh nhau mãnh liệt nữa mà hai chân cô như nhũn ra. Cung Triệt sẽ không dễ dàng tha cho cô, minh chứng tốt nhất chính là cái thứ nóng hổi cô mới nắm vừa rồi.

Lúc Ninh Tiểu Thuần đang trầm ngâm, Cung Triệt nhìn cô, nheo mắt hỏi: “Chẳng lẽ anh nấu không vừa miệng em à?”

“Không, không phải...” Cô sao dám nghi ngờ thành quả lao động của Đại ma vương chứ, cô dám bảo đảm, nếu cô nói NO, cô nhất định sẽ bị ánh mắt hiểm ác của anh giết ngay lập tức. Cô mau chóng dùng nĩa cuộn mì nhét vào miệng, nhai mấy cái, sợi mì trơn thơm đậm lan toả trong miệng. Ừ, ngon thật. Hơn nữa hồi nãy phải tiêu hao thể lực rất nhiều, cô đói đến mức ngực muốn đánh lưng luôn rồi.

“Ngon không?” Cung Triệt nhìn cô hỏi, nếu chú ý một chút, giọng anh thật dè dặt, trong mắt còn có chút chờ mong.

“Ngon, ngon lắm.” Ninh Tiểu Thuần quần mì nhét ngẫu nhiên vô miệng, hai ba cái đã xử sạch đĩa mì.

“Anh biết anh nấu mì rất ngon, nhưng em cũng đâu cần ăn vội vàng vậy chứ.” Cung Triệt đẩy ly nước ép đưa hầu tới.

“Cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần không làm khách, cầm lên uống liền.

Cơm nước no nê xong, lại thấy buồn ngủ, Ninh Tiểu Thuần dụi dụi hai mắt, ngáp một cái. Nhưng còn chưa xong nhiệm vụ, cô ráng nhướng mắt, tự giác dọn chén đĩa, đi vào bếp.

Lúc Ninh Tiểu Thuần rửa chén, sau lưng có bóng đen đi đến, không cần đoán cũng biết là Cung Triệt. Vì đề phòng tay cô dính đầy xà bông không cần được quấy rối của anh, cô phải đánh đòn phủ đầu, cô đưa lưng về phía Cung Triệt nói: “Có thể lấy máy đánh trứng giúp em được không?”

“Không cần làm bánh đâu.” Cung Triệt dựa cửa nói. Text được lấy tại

“Giờ không làm sẽ không còn lúc nào nữa.” Ninh Tiểu Thuần vừa lau chén vừa nói.

“Khỏi đi, không cần làm.” Giọng Cung Triệt nhàn nhạt, không nghe ra cảm xúc gì.

“Không được, hứa rồi thì phải hoàn thành. Huống hồ sinh nhật anh mà, sinh nhật nhất định phải ăn bánh kem.” Ninh Tiểu Thuần là người thẳng tính, cô rửa chén đĩa xong, mặc tạp dề, lấy trứng gà với đường trong tủ lạnh ra, bắt đầu khuấy.

Một lát sau, máy đánh trứng trong tay cô bị ai đó giật lấy, cô nghi hoặc nhìn Cung Triệt. Cung Triệt thần nhiên: “Để anh, em làm cái khác đi.”

“Được.” Ninh Tiểu Thuần vui vẻ giao nhiệm vụ cho anh, “Lòng trắng trứng đánh chung với đường cho bông khoảng chín phần, quẹt ngón tay thử đến khi không còn nhỏ giọt thì ngừng nha.”

“Ừ.”

“Anh muốn đeo tạp dề không, để quần áo bẩn không được đâu.” Ninh Tiểu Thuần lục tìm trong tủ lạnh.

“Ừ, em đeo cho anh đi.”

Gi? Cô đeo cho anh? Chẳng qua chỉ là đeo tạp dề cho anh thôi, cô cần gì căng thẳng dữ vậy. Cô cầm cái tạp dề màu lam, đứng cạnh Cung Triệt, cảm thấy anh cao quá, cô không cách nào tròng vào cổ anh được, đành bảo Cung Triệt: “Anh cúi đầu xuống.”

Cung Triệt nghe lời khom người, cúi đầu, phối hợp động tác của cô. Ninh Tiểu Thuần kiễng chân, giơ tay tròng tạp dề lên cổ anh, “Được rồi.”

“Ừ.” Cung Triệt đáp, nhìn cổ áo Ninh Tiểu Thuần: “Phong cảnh bên trong rất đẹp.”

Á... Ninh Tiểu Thuần đẩy anh ra, hai tay che trước ngực, “Anh đừng hoảng chút đi!” Đùng lúc nào cũng chầm mụt cô chứ.

“Là em tự đưa cho anh mở rộng tầm mắt mà...” Cung Triệt nhú mày nói.

Hừ! Ninh Tiểu Thuần ra sau lưng Cung Triệt, kéo dây, siết một cái thật chặt. Cung Triệt không so đo với cô, cười cười, tiếp tục đánh trứng.

Đồng hồ treo tường tíc tắc, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên tường có hai cái bóng bận rộn, yên lặng hài hoà.

Ninh Tiểu Thuần cân bột mì với bột ca cao rồi rây hỗn hợp đó, bỏ trứng đánh rồi vào, rồi dùng dao trộn đều. Bỏ thêm bơ trộn lên, sau đó đổ vào khuôn nướng, chỉnh lò khoảng giữa 170 -180 độ C.

Phù, rốt cuộc cũng xong một nửa, Ninh Tiểu Thuần đưa tay dầm dẫm lưng. Cô nhìn Cung Triệt đeo tạp dề, bỗng nổi cơn đũa dai, lấy tay quẹt một ít bột mì, quẹt lên mặt Cung Triệt, sau đó nhanh chóng lùi ra xa, cười nắc nẻ: “Mặt mèo kia, ha ha...”

Cung Triệt giật mình, sau đó mới phản ứng kịp. Chọc tới Đại ma vương, hậu quả cực kì nghiêm trọng, Ninh Tiểu Thuần quên mất điểm này. Cung Triệt bước nhanh qua, muốn bắt cô lại, hung hăng trả đũa, không ngờ Ninh Tiểu Thuần nhỏ nhắn, động tác linh hoạt, lườn lách trong phòng bếp nhỏ, không để anh bắt được.

Con bé này to gan thật, không cho biết tay, không biết trời cao đất dày. Cung Triệt bỏ nhào hướng qua trái, đợi Ninh Tiểu Thuần theo phản xạ chạy qua bên phải, anh nhanh chóng chuyển hướng, nhào lên, bắt gọn Ninh Tiểu Thuần, ngoài mặt thì cười mà bụng tính cách trừng phạt: “Xem anh có bắt được em không...”

Ninh Tiểu Thuần chạy nhiều quá, hụt hơi nói: “Cùng lắm để anh quẹt mặt em lại...”

“Thế à...” Cung Triệt để cô nằm trên bàn, tay nắm chặt hai tay cô, kéo lên đầu. Vì cánh tay bị kéo lên cao, nên cái áo sơ mi vốn chỉ miễn cưỡng che khuất mông cũng bị kéo lên, lộ ra quần lót ren trắng.

Cung Triệt kể sất tai cô nói: “Là em nói, không được hối hận đó...”

Ninh Tiểu Thuần bướng bỉnh gật đầu, nhắm mắt lại, “Đương nhiên, anh cứ ra tay.” Bột mì quẹt lên mặt thôi mà, có gì quá đáng đâu. Nhưng mà, sau đó cô hối hận đến xanh ruột, Cung Triệt làm sao dễ dàng bỏ qua cho cô chứ.

Cung Triệt nhìn vật liệu làm bánh để trên bàn, cười cười, hướng ngón tay về phía hũ mật, quẹt một ít bôi lên môi Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy có gì dính dính trên môi, không tự chủ liếm thử, ngọt ngọt, mật?! Cô vừa mở to mắt, Cung Triệt đã lè lưỡi liếm mật trên môi cô.

Lưỡi anh đảo vòng trên môi cô chậm rãi liếm, một vòng rồi một vòng, làm Ninh Tiểu Thuần khó chịu, vừa định mở miệng nói chuyện, lưỡi anh nhân cơ hội lao vào trong. Vì có dính mật, nên lưỡi anh ướt ướt ngọt ngọt, làm cô chảy rất nhiều nước miếng, cô bất giác ngậm lưỡi anh.

Mắt Cung Triệt loé sáng, càng ra sức khiêu khích cô. Lưỡi hai người vờn đuổi trong miệng, khó dứt rời. Vì lưỡi hai người quện vào nhau, nước miếng chảy từ khe miệng xuống, hoà với mật trên môi.

Cung Triệt rút lưỡi khỏi miệng cô, liếm láp mật trên cằm. Miệng không còn vị ngọt, Ninh Tiểu Thuần không khỏi liếm liếm môi, trong mắt Cung Triệt, đây là phản ứng chưa thoả mãn. Anh vươn ngón tay chấm mật lần nữa, đưa tới miệng cô, giọng nói khàn khàn: “Cho em.”

Ninh Tiểu Thuần bị hôn đến mờ mịt đầu óc, thấy mật trước mắt, không suy nghĩ nhiều, hé miệng ngậm ngón tay anh. Vị mật ngọt vào miệng, thật ngon, cô mút đầu ngón tay anh sạch sẽ.

Cung Triệt cảm giác ngón tay tê tê dại dại, bị đầu lưỡi cô liếm, như có luồng điện xẹt qua ngón tay, truyền khắp toàn thân, các tế bào trong cơ thể bùng bùng. Anh rút ngón tay, dấn bên tai cô nói: “Tiểu yêu tinh, lát nữa có rất nhiều cơ hội cho em liếm...”

Ninh Tiểu Thuần vì hơi thở nóng của anh mà toàn thân nóng lên, tâm thần nhộn nhạo. Chán mặt, Cung Triệt cầm quả cherry trang trí bánh dứt vào miệng Ninh Tiểu Thuần, sau đó nghiêng người hôn cô. Ninh Tiểu Thuần thấy có quả cherry lạnh lạnh dứt vào miệng, đang tính nhai, thì lưỡi Cung Triệt cạy mở răng cô, tiến vào khoang miệng, lợi dụng đầu lưỡi trơn mềm “trộm” cherry về, rồi tiếp tục hôn cô. Ninh Tiểu Thuần ầm ỨC, vươn lưỡi qua miệng anh, muốn cướp về lại. Không ngờ Cung Triệt dùng đầu lưỡi đổi vị trí “kho báu”, không cho cô “cướp” đi.

Cung Triệt thấy quỷ kế thành công, cười đắc ý. Đó là một trò chơi ngọt ngào, một trái cherry gây nên cuộc rượt đuổi lưỡi, lưỡi cô đuổi theo cherry, liếm hết dần dần khoang miệng anh. Hai phút sau, cuộc truy đuổi điên cuồng kết thúc, Cung Triệt trả lại cherry cho Ninh Tiểu Thuần.

Anh thừa dịp Ninh Tiểu Thuần đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, bỏ tay kim tay cô ra, kéo vạt áo, nâng hai tay lên, cởi áo cô ra.

“Ồi...” Ninh Tiểu Thuần lúc sau mới nhận ra. Cả người giờ chỉ còn quần lót, cổ đeo chuỗi ngọc trai. “Anh... Anh muốn làm gì? A...”

Tay Cung Triệt bôi mật, bôi thẳng từ bụng lên ngực Ninh Tiểu Thuần. Mật có mùi thật thơm, lúc mật ong bôi lên người cô có mùi vị rất riêng. Lúc này Cung Triệt cúi đầu liếm mật, từ bụng hướng lên trên, rồi từ trên xuống bụng, lặp đi lặp lại, đầu lưỡi như có như không khiến Ninh Tiểu Thuần phát sốt, một ngọn lửa chợt nổ tung trong bụng, hô hấp cô trở nên dồn dập, ngực phập phồng theo hơi thở, toàn thân đỏ ửng, cực kì quyến rũ.

“Ừ... Ừm...” Ninh Tiểu Thuần rên khẽ, âm thanh này chắc chắn là kích lệ lớn nhất cho Cung Triệt, anh vừa liếm trên bụng, vừa nắm một bên ngực, thoả sức vuốt ve. Hai ngón tay anh kẹp đầu vú, lôi kéo, đầu vú nháy mắt đã cứng cáp đứng thẳng.

Anh bôi ít mật lên đầu vú cô, rồi vươn lưỡi ngậm vào, nhẹ nhàng mút mát gặm cắn. Đau đớn càng thêm kích thích thần kinh cô, nửa thân dưới trào ra dòng chất lỏng ấm áp.

“Ừ... Ừ... A...” Cô rên rỉ vô thức, thân hình như rắn uốn éo, vô tình cọ vào nửa người dưới của Cung Triệt.

Phía dưới anh không chịu được khiêu khích, cố gắng đè nén ham muốn đang muốn bộc phát, vật nóng thẳng đứng lên, để lên chỗ kín Ninh Tiểu Thuần. Lưỡi anh ra sức liếm đầu vú cô, làm nó vừa hồng vừa cứng. Cảm giác ướt sũng trên đầu vú, còn có cảm giác ngứa ngáy khó chịu, cô thấy miệng khô khốc, thêm dòng nước mát lành rót vào dập tắt ngọn lửa thiêu đốt trong người, ngọn lửa sắp thiêu rụi ý chí cô mất.

Anh vừa hôn ngực, vừa đưa tay đến chỗ kín. Bàn tay cảm nhận quần lót nóng ẩm của cô, đôi mắt tràn ngập ý cười, tay nhẹ nhàng đảo qua đáy quần, hiệu quả lướt nhẹ thật thần kì, lập tức có một dòng nóng ẩm bốc xuống.

Anh xé quần lót cô, để khu vườn hiện ra trước mắt. Chòm cỏ đen dính chất lỏng, lỏng lách dưới ngọn đèn huỳnh quang dịu dịu. Anh sờ thật nhẹ tay, chòm cỏ thật mượt mà, sờ thật dễ chịu.

Cung Triệt nửa quỳ trên đất, mở hai chân cô ra, chỗ kín hoàn toàn mở ra cho anh. Anh ở giữa hai chân cô mê đắm mút vào, chọc ghẹo bộ phận mẫn cảm nhất của cô. Anh đưa lưỡi đánh lên lối vào, rồi liếm ngược từ trên xuống, xâm nhập thăm dò, cọ xát kích thích.

“A... A... doc truyen tai . E... Em...” Ninh Tiểu Thuần ngửa đầu rên rỉ, ngọn đèn sáng choang làm hoa mắt cô, cô nhắm mắt, cảm thấy lửa trong người chạm vào nhau, rồi bắn ra hoa lửa xinh đẹp.

Lưỡi anh liếm dần vào trong, lối vào, cánh hoa đều đi qua thật kĩ, cuối cùng là nhụy hoa, lúc đầu lưỡi đến nhụy hoa, anh cúi mặt xuống, để chóp mũi và môi dán sát lên đó, đầu lưỡi từ từ vỗ về, từ từ mút. Anh còn gây ra âm thanh, tăng thêm kích thích.

Lưỡi anh như ngọn lửa trêu chọc nơi non mềm, thân thể cô như đồng cỏ cháy lan, nhanh chóng lan khắp toàn thân. Mỗi động tác của anh, mỗi va chạm gấp gáp hay thông thả đều khiến cô và thân thể run rẩy. Không chỉ có tình dục, mà còn có tình ý, đáy lòng tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Ninh Tiểu Thuần đã không còn kiềm nén được, miệng thốt tiếng rên rỉ không ngừng. Trái tim và con người cô cùng nhảy múa trên ngọn sóng khoái cảm nhấp nhô. Cô nhận ra ngực cô căng đau, nửa thân dưới trào từng dòng ấm nóng, trong lòng trống rỗng, cô không kiềm được đưa tay vịn về ngực mình, trán túa lớp mồ hôi mỏng. Cô thở gấp gấp: “Em... Em không... sắp...”

Lúc này vật nóng dưới người Cung Triệt cũng sưng đau khó chịu, nó nóng rực cứng cáp, đội lên quần, muốn phá quần mà ra. Anh không muốn kiềm nén nữa, cô đã đủ trơn ướt, anh quyết định tấn công lần cuối, sau đó tận tình phóng thích ham muốn của mình. Anh vùi vào khu vườn, nghiêng mặt sang một bên, giữa hai chân cô vừa lắc nhanh đầu vừa đảo lưỡi hai bên kích thích mạnh lên lối vào.

“A, a, a...” Cô sắp không chịu nổi, thân hình nhẹ bồng, yếu ớt.

Đến đi đến đi, cô muốn chạm đến khoái cảm tràn trề.

Cung Triệt đứng lên, nâng hai chân cô đặt trên vai anh, cởi quần, không chần chừ đẩy hông, nháy mắt chìm vào trong cô. Anh ra vào khi cạn khi sâu trong cô. Hai tay cô chống lên bàn, ưỡn người lên, để hai người càng thêm gần, để chiều dài của anh chạm đến chỗ sâu nhất.

“A a á...” Cô lắc đầu, đóng đưa thân mình.

“Đến đi.” Cung Triệt gầm nhẹ, bỗng tốc độ ra vào nhanh hơn, hoa lửa trong cơ thể cô bùng nổ tích tắc, rơi xuống thành đường cong duyên dáng. Cơ thể khát cháy như tìm được dòng suối mát, lòng dần dần không còn khô nóng.

“Áh...” Cô hét lớn, thân hình run lên, bay vọt lên đỉnh thiên đường. Tiếng chim hương hoa quanh quất bên người, cô say sưa mê đắm.

Vách tường mềm mượt co thắt cho anh biết cô gái bên dưới đã đến đỉnh, anh lập tức thở ra, phóng ra ngọn lửa nóng rực, cùng đến với cô.

57. Chương 57: Kỹ Xảo Mê Hồn

Cung Triệt chống hai tay xuống bàn, vòm ngực phập phồng, thở ra hơi nóng. Ninh Tiểu Thuần thở hổn hển tê liệt trên bàn, mồ hôi đầm đìa. Tóc bị mồ hôi thấm ướt, bết lên mặt và lưng, có thể thấy vừa rồi vận động quá mạnh mẽ. Cô bị nhốt trong cánh tay Cung Triệt và bức tường, bị hơi thở nóng ẩm của Cung Triệt hun đỏ mặt, cúi đầu không nhìn anh.

“Mấy giờ xe chạy?” Cung Triệt ngẩng đầu hỏi.

Ninh Tiểu Thuần lau mồ hôi, nói: “Chín giờ.” Bây giờ đã gần bốn giờ sáng.

“Có thể đổi giờ chút được không?” Cung Triệt hỏi.

“Tại sao chứ, em đã mua vé rồi.” Ninh Tiểu Thuần đáp, xem ra, cô đành ngủ bù trên xe rồi.

“Tình trạng bây giờ của em về quê được sao?” Cung Triệt ép sát cô, vươn tay gạt tóc trên trán, nhẹ nhàng nói.

Hơi nóng nháy mắt từ bụng Ninh Tiểu Thuần xộc lên, lao thẳng lên má. Cô buồn phiền quay mặt, không nói câu nào. Cô không rõ sao mình dễ dãi quá sức vì bất cứ đụng chạm nào của anh cũng có phản ứng, cô biết đầu tóc mình bây giờ rối bời, mắt mơ màng, má hồng hào, vừa nhìn đã biết là vừa ân ái. Nhưng cô biết về nhà tắm rửa thay quần áo, yên tĩnh lại là không sao nữa.

“Tắm rửa là không sao mà...” Ninh Tiểu Thuần cong môi nói.

“Thật sao?” Cung Triệt đẩy tóc che khuất hai bên cổ cô, ngón tay để lên vẽ nhẹ những vòng tròn, “Nếu chỗ này có mấy dấu hôn tím tím thì sao nhỉ?”

Á... Ninh Tiểu Thuần đưa tay sờ sờ cổ, “Có hả?” Cô định nhảy xuống soi gương, nhưng hai tay Cung Triệt để trên bàn, cô bị nhốt tại chỗ, không thể đi đâu được.

“Giờ thì không, nhưng nếu em muốn thì anh lập tức cho em.” Cung Triệt cúi đầu xuống, hôn lên cổ cô một chút, cười khê.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần dùng sức đẩy anh ra, nhảy xuống, giận dỗi nói, “Em không có thời gian nói đùa với anh.” Cô nhìn đồng hồ, bánh đang nướng sắp lấy ra được rồi, cô vội vàng lấy chocolate ra rồi dùng dao cắt vụn.

Làm xong, cô ngáp dài, mắt cô muốn díp lại, sắp chịu hết nổi, vì vậy quay lại hỏi Cung Triệt: “Nhà anh có cà phê không?”

“Có.” Cung Triệt nhàn nhã dựa góc bếp, chỉ trong tú.

Vậy tốt quá, cô tính uống ly cà phê cho tỉnh ngủ. Giờ có quá trời chocolate, pha cà phê bỏ thêm chocolate là được. Cô lấy chocolate bỏ vào nồi, bật bếp nấu chảy.

Ninh Tiểu Thuần bận rộn trong bếp, không biết có người luôn rất thoải mái khoanh tay trước ngực đứng một góc, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt. Sau khi ân ái, Ninh Tiểu Thuần quên mất thân hình trần truồng, thân thể cứ không ngừng xẹt qua xẹt lại trước mặt anh, hấp dẫn không rời làm người ta phụt máu mũi.

Tử đứng cà phê ở trên cao, Ninh Tiểu Thuần kiễng chân, vói tay mở tủ, nhưng trở ngại chiều cao, cô không với tới được. Lại không muốn nhờ vả Cung Triệt, đành leo lên bàn, nửa quỳ mở cửa tủ, trong đó có một hũ cà phê lớn còn nguyên hộp. Ôi, còn phải xay nhuyễn nữa, phiền phức quá. Cô vừa thấy cái hũ, vui vẻ chồm tới, bàn chân lại dẫm phải cạnh bàn, đứng không vững nên ngã ập xuống.

Lúc cô té xuống trong đầu còn nghĩ, may mà chưa lấy hũ cà phê, bằng không rớt bể, cô không biết sao mà đền.

Trong phim truyền hình thường có tình huống thế này, nữ chính té từ trên xuống, nhân vật nam chạy bay tới, anh hùng cứu mỹ nhân, giang hai tay chụp được nữ chính, không làm cô ta bị thương. Có điều là, sự thật luôn phủ phàng, tuy Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần sắp rớt xuống, bật người chạy qua, nhưng tốc độ chạy không bằng tốc độ rơi, không chỉ không chụp kịp, ngược lại còn bị cô té lên người.

“Hừ hừm...” Giọng bực mình trầm thấp từ dưới vang lên, Ninh Tiểu Thuần không cảm thấy đau đớn như đã tưởng, phía dưới mềm mềm, nhìn kĩ mới biết có người làm đệm lót, cô đang cười lên người người ta, cô sợ tới mức nhanh chóng nhảy dựng tránh ra.

“Anh, anh không sao chứ?” Ninh Tiểu Thuần lo lắng hỏi.

Cung Triệt hừ một tiếng, chống tay ngồi dậy. Anh xoa nhẹ cánh tay: “Em nên giảm béo đi...”

Một giọt mồ hôi từ ót Ninh Tiểu Thuần rơi xuống, anh có thể nói đùa thì chắc không sao rồi, cô nhẹ thở ra, chạy qua đỡ anh dậy: “Ngại quá, em không cố ý mà...”

“Em cố ý...” Cung Triệt đứng lên, nhìn cô, lên án: “Thân thể nhìn từ xa vốn đã dụ dỗ người khác rồi, vừa rồi em té trên người anh, còn để chỗ đó ngay trước mặt anh nữa...” Anh chỉ thân dưới cô.

A a a, Ninh Tiểu Thuần thật muốn chui xuống lỗ quá. Thì ra cô còn chưa mặc quần áo!!

“Em, em, em lập tức mặc ngay.”

Ninh Tiểu Thuần nhặt vội áo sơ mi lên, định khoác vào, thì bị ai đó kéo tay lại, “Sao vậy?”

“Không cần mặc, anh thích nhìn cho đã mắt.” Mắt Cung Triệt quét từ trên xuống dưới người cô.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần che tay trước ngực, rồi lại phát giác nửa người dưới lộ hết trước mắt người nào đó, không thể che đây, lúng túng vô cùng.

Cung Triệt kéo cô lại, giọng nói mờ ám khiến người khác không thể không chú ý: “Đau...”

Đau?! “Đau ở đâu?!” Ninh Tiểu Thuần nắm tay anh hỏi.

“Ừ, chỗ này.” Cung Triệt chỉ tay xuống dưới anh nói. Đáy mắt anh hiện ý cười, chẳng qua Ninh Tiểu Thuần không phát hiện ra thôi.

Ninh Tiểu Thuần thấy chỗ anh chỉ, hai má nóng rực, không phải cô té xuống làm bị thương chỗ đó của anh chứ?! Nếu có chuyện gì, cô không chịu trách nhiệm nổi đâu...

“Nó... nó sao vậy...” Cô khấn trương hỏi.

“Không biết, chắc nó muốn em an ủi.” Anh vô lại.

Ninh Tiểu Thuần lặng đi mới nghe ra, cầm áo sơ mi ném lên đầu anh. “Lưu manh...”

“Em thật sự làm anh đau mà, anh đỡ cho em, em không định cảm ơn anh sao?”

“Em làm chocolate, cho anh ly cà phê chocolate làm quà cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần chỉ vào tủ, “Lấy giùm em hũ cà phê xuống đi.”

Cung Triệt giơ tay đã lấy được, Ninh Tiểu Thuần xúc cà phê hạt bỏ vào máy xay nghiền mịn, chocolate trong nồi sắp nguội, cô vui vẻ múc một muỗng đưa vô miệng, mùi chocolate thơm nồng toả trong miệng, cô bật ngón cái khen ngợi, thật là ngon quá.

“Anh thích chocolate không?” Ninh Tiểu Thuần quay sang hỏi Cung Triệt.

Cung Triệt nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi nhìn nhìn chocolate như nham thạch nóng chảy trong nồi, nảy lên ý nghĩ thú vị trong đầu. Anh đi qua nắm tay Ninh Tiểu Thuần, để lên đáy quần mình, và nói: “Thích chocolate lắm à? Vậy... có muốn thưởng thức mùi vị tuyệt vời của gậy chocolate không?” mới nhất ở

Ninh Tiểu Thuần lập tức hiểu ngay ý tưởng xấu xa của anh, kiên quyết lắc đầu: “Không muốn.”

“Vậy anh ăn chocolate vú được rồi...” Cô chưa kịp phản ứng, anh đã đổ chocolate nóng chảy lên ngực cô.

Chocolate nóng chảy còn hơi âm ấm, bao phủ lên ngực, dính dính, ngực như có ngọn lửa thiêu đốt. Ninh Tiểu Thuần thấy chocolate từ từ chảy xuống, đọng lại trên bụng, ngọn lửa trên ngực như cũng lan xuống bụng, cô miêng lưỡi khô khốc.

Cung Triệt còn châm thêm dầu vào lửa, cúi đầu liếm chocolate trên bụng, xuyên qua lớp chocolate, lưỡi chạm vào bụng, Ninh Tiểu Thuần lập tức cảm thấy ngứa ngáy, cô uốn éo người.

Cung Triệt liếm từng chút chocolate, ngực lại còn phần dính trên ngực thì bỏ mặc. Ninh Tiểu Thuần không chịu nổi cảm giác ấm áp dính dấp, muốn lau khô đi, ai ngờ Cung Triệt ngăn lại, cười tủm tỉm: “Đừng lau, chờ khi chocolate khô lại thì gỡ xuống, sẽ thành áo lót chocolate.”

Má ơi, bên trong Cung Triệt tiềm ẩn phần tử biến thái sao?! Ninh Tiểu Thuần trừng mắt nhìn anh.

Cung Triệt không coi biểu cảm của cô ra gì, kéo kéo vòng ngọc trai trên cổ cô, khoe miệng nhếch lên, kề tai cô nói mấy câu. Mặt cô phút chốc đỏ bừng, làn da cũng ửng hồng.

“Đây là quà cảm ơn duy nhất anh sẽ nhận.” Cung Triệt bận bịu mà vẫn thông dong nhìn cô.

Ninh Tiểu Thuần giận đến ngứa răng, cô biết nếu cô không làm theo yêu cầu của ác ma này, họ sẽ cứ thế kéo dài, cô không còn thời gian về nhà thu dọn đồ đạc, cô cắn chặt răng, đành phải nhẫn nhịn. Cô tháo vòng cổ xuống, vì luôn mang trên người nên vòng cổ cũng nóng ẩm, giảm bớt được một công đoạn làm việc.

Ác ma Cung Triệt lại đòi cô dùng vòng cổ thay cho đồ chơi, nói gì mà gia công kĩ lưỡng, càng dễ gây ra cảm nhận mất hồn. Gì mà kĩ xảo thành thạo, thêm một ít tiểu xảo, cảm giác mới mẻ sẽ còn tuyệt vời hơn. Hừ!

“Không cần dầu bôi trơn à!!” Ninh Tiểu Thuần vung vung tay. Như vậy chắc không làm được nữa nhỉ?

“Lấy dầu matxa, trong phòng tắm.” Cung Triệt đáp.

A a a, tên ác ma này! Cô đứng lên chạy vào phòng tắm lấy dầu matxa, bôi lên vòng cổ.

Ninh Tiểu Thuần lúc này bị tức giận lẫn át ngưỡng ngừng, cô thô bạo kéo quần Cung Triệt, cầm thẳng bé của anh, quần vòng cổ chung quanh viên ngọc, không lỏng không chặt, vừa vặn ép lên viên ngọc. Sau đó ngón tay cô đan chéo, để nhẹ lên hai bên thẳng bé. Cô hít sâu một hơi, di chuyển hai tay lên xuống, như cuộn sóng chà xát thẳng bé của anh, đồng thời cũng di chuyển vòng cổ, tiến hành hai việc cùng lúc, làm cho hai viên ngọc rất dễ chịu.

Cô di chuyển lên xuống, cảm giác thẳng bé trong tay bắt đầu nóng lên, dần dần sưng phồng. Cô chà nhanh tay hơn, để thẳng bé thức tỉnh. Cô cảm nhận anh thở ngày càng nặng nề, hơi thở ngày càng loạn nhịp, anh nhắm mắt tận hưởng cô làm cho anh.

Cô cảm thấy, của đàn ông là vật khó thể tưởng tượng nổi nhất trên đời. Vừa rồi rõ ràng là cây gậy mềm mịn, giờ sau khi được xoa sát, lại có thể thô cứng, còn nóng rực đáng sợ. Trạng thái trước sau chênh lệch lớn như vậy, thật là người khác giật mình.

Nhanh một chút để cô sớm hoàn thành nhiệm vụ. Cô di chuyển rất nhanh, vật nóng trong tay đã lớn cực đại, tay cô cũng mỏi. Cô nhìn chất lỏng trong suốt trên đỉnh đầu thẳng bé, nuốt cái ực, lấy ngón tay khều thử, thấy nó vì vậy mà run rẩy. Ngón tay cô chạm rãi đi vòng quanh trên đỉnh đầu, thấy anh khoan khoái dễ chịu, cổ họng phập phồng thít chặt, bật tiếng rên rĩ.

Nhìn dáng vẻ say sưa của anh, cô cảm thấy cơ thể mình cũng nóng lên, cô cụp mắt, tay nắm quanh anh chà nhanh, động tác càng lúc càng nhanh, ngay lúc cô cho là anh sắp bùng phát, anh lại kéo tay cô ra. Cô kinh ngạc nhìn anh, anh sờ soạng thân hình xinh đẹp của cô, “Cùng đến có phải hay hơn không?” Tay lướt theo đường cong xuống dưới, nơi đó đã ướt mềm.

Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói lời nào. Trong cơ thể quả thực cũng nóng, ham muốn dâng cao, trong nhất thời rất khó ổn định.

“Lại đây.” Cung Triệt ôm cô, để hai chân quấn quanh eo anh, sau đó thẳng bé cạo vài cái lên lồi vào khe run, khi đã dính đầy chất dịch trong suốt, hăng hái đẩy vào bên trong ướt át của cô. Cửa anh bị trong cô hút chặt, cả người tràn ngập cảm giác khó tả thành lời.

Anh đóng đưa eo, làm chủ tốc độ và hướng đi, không ngừng va chạm vào chỗ sâu nhất của cô. Thân thể cô dán chặt vào anh, thân thể mảnh khảnh run bần bật, cặp ngực lắc lư. Cô la hét sung sướng theo mỗi một lần anh ra vào. Cô đắm chìm, để mặc anh dẫn dắt cô lên thiên đường khoái cảm.

Vách tường không ngừng kẹp chặt vật cứng của anh, cổ họng anh khàn khàn rên rỉ, không kiềm nén nữa, anh tận tình phóng thích hạt giống nhục cảm của mình.

Qua hồi lâu, Ninh Tiểu Thuần mềm nhũn bám trên người anh, thở hổn hển. doc truyện tại . Đây là lần thứ mấy trong đêm rồi?

Cung Triệt nhẹ nhàng buông Ninh Tiểu Thuần, ôm eo cô: “Mệt lắm hả?”

“Hơi mệt...” Ninh Tiểu Thuần gật gật.

Cung Triệt ôm cô ra khỏi bếp, đặt lên ghế salon, “Em ngủ một lát đi, mua vé xe muộn một chút.”

Như vậy rất phiền phức, hơn nữa còn lãng phí vé xe đã mua. Cô nhìn đồng hồ trên tường, bánh phải lấy ra rồi, nên không trả lời anh mà chạy vào bếp. Vừa rồi rất mất sức, chân rất mỏi, làm cô đứng không vững, suýt nữa thì ngã. May Cung Triệt bước theo, đỡ kịp cô.

Cô lấy bánh ra, chờ một hồi, đợi bánh nguội hẳn mới gọt rìa bánh, phết lớp kem. Tiếp đó cắt đôi cherry ngâm rượu, để lên trên lớp kem, rồi phủ một lớp chocolate, cuối cùng còn phết thêm lớp kem mỏng nữa, rồi rắc vụn chocolate lên, cái bánh đã hoàn thành xong.

Ninh Tiểu Thuần như dâng bảo vật bưng cái bánh đến trước Cung Triệt, nói: “Quà sinh nhật muộn.”

“Cảm ơn.” Cung Triệt mỉm cười thật lòng.

Ninh Tiểu Thuần cắt một miếng đưa cho Cung Triệt: “Anh nếm thử xem.”

Cung Triệt không thích đồ ngọt cho lắm, nhưng vì Ninh Tiểu Thuần đã tự tay làm, anh vẫn nể tình ăn rất nhiều. Lúc ăn, anh thấy chocolate trên người cô đã khô, vui vẻ gỡ chocolate theo trợn ngực xuống, quả nhiên, đã thành áo lót chocolate.

Anh đưa cho Ninh Tiểu Thuần, nói: “Tặng cho em...” Ninh Tiểu Thuần không nói gì, yên lặng nhận lấy. Sau này, cái áo chocolate này biến đi đâu thì không ai biết.

Sau khi cả hai người ăn sạch cái bánh, nhàn nhã uống cà phê chocolate, một cú điện thoại thúc giục gọi đến. Cung Triệt nhìn dãy số, chau mày, nhấn nghe. Người bên đầu kia nói ngay: “Boss, lớn chuyện rồi, trên diễn đàn X xuất hiện một topic, bảo là nữ sinh viên làm tình nhân, tổng giám đốc đa tình phản bội vợ chưa cưới... Topic còn có hình chụp, tôi đã liên hệ người phụ trách, xoá topic đó, xoá hình luôn rồi, tôi gửi vào mail của anh, anh kiểm tra đi.”

“Được, cậu chờ chút.” Cung Triệt để điện thoại xuống, chạy qua phòng làm việc.

Ninh Tiểu Thuần nhìn theo Cung Triệt, cảm giác bất an nảy lên trong lòng. Cô không nên can thiệp vào chuyện của anh, nhưng do trong lòng lo lắng, cô cũng đi theo, thấy Cung Triệt mở mail, đang xem hình. Lúc mắt cô thấy người trong hình, cô như bị đông cứng, không thể nhúc nhích.

Người trong hình là cô và anh, là hình ảnh hai người đi dạo siêu thị đêm nay, góc độ chụp vô cùng tốt, đều cho người xem hiểu lầm. Chẳng qua, hình gương mặt Cung Triệt bị người ta làm mờ. Ngoài ra, hình cô hát lúc trước ở Đế Đô, vô cùng rõ nét. Lời nói trong topic rất châm biếm, làm người ta xấu hổ vô cùng.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần đi tới, giật mình, không biết nên nói gì, cuối cùng cầm điện thoại nói với người bên kia: “Tra được địa chỉ IP không?”

“Tra được, là địa chỉ IP tiệm truyệnfull, tôi xem camera trong tiệm, thấy hình như người đó là Lục Tử Hiên.”

Lục Tử Hiên à, chà, xem ra là không muốn từ bỏ ý đồ. Được, mày muốn chơi, tao sẽ chơi đến cùng với mày, không ày ném mùi, mày thật không biết sống chết. Cung Triệt nắm chặt nắm đấm, quyết định.

58. Chương 58: Đã Là Người Lạ

Vì toà soạn không nhận, Lục Tử Hiên mới chọn cách tung tin lên mạng. Tung tin lên mạng càng tiện lợi, vì có nhiều người xem và có nhiều cách thức xem hơn, điều này càng được nhiều người biết đến, còn có thể tìm được gái đẹp, Lục Tử Hiên đã tính toán rất kỹ lưỡng. Đáng tiếc topic post lên lúc năm giờ sáng, nửa tiếng sau đã bị xoá sạch. Tuy rằng bị xoá, nhưng topic vẫn có hơn ngàn lượt vào xem, nhận gần cả trăm bình luận. đọc truyện tại . Người xem phản ứng sôi nổi, mồm năm miệng mười thảo luận không ngớt.

“Salon! Topic hay, mau đến xem.”

“Mấy người có tin không? Tôi thì tin.”

“Tốc độ nhanh thật.”

“Quạ trên đời con nào chẳng đen, đàn ông trên đời hồng hết rồi.”

“Không thể nhìn người qua bề ngoài, kẻ thứ ba không thể đo bằng đầu.”

“Có thịt có thịt!”

...

“Cậu lưu ý chặt các diễn đàn trang web lớn, đừng bao giờ để những topic này lập ra.” Cung Triệt nói với người bên kia.

“Vâng, thưa Boss.”

“Có tình hình gì báo ngay cho tôi.” Cung Triệt nói rồi cúp điện thoại.

Ninh Tiểu Thuần nắm chặt nắm tay, bước từng bước qua, mắt nhìn chăm chăm không rời màn hình máy tính, câu chữ trong topic không lọt khỏi mắt cô.

Cung Triệt khép “bộ” máy laptop, “Topic đã xoá hết rồi, em đừng lo quá.”

Có thể không lo được sao, tốc độ truyền tin trên mạng cô không phải không biết, cô không biết sẽ có bao nhiêu người quen nhìn thấy, nếu ai cũng xì xào bàn tán, cô còn mặt mũi nào gặp ai. Không nói trong công ty, chỉ riêng trường học, cô đã không dám tưởng tượng.

“Là Lục Tử Hiên phải không?” Ninh Tiểu Thuần quay lại hỏi Cung Triệt. Mấy tấm hình chụp ở Đế Đô đúng là lần trước lúc Lục Tử Hiên uy hiếp cô có đưa cô xem, cô đầy lòng tin anh sẽ thu xếp ổn thoả, không còn sóng gió nữa, nhưng cô sai rồi, Lục Tử Hiên tham lam như sói đói sẽ dễ dàng thu tay sao, đáp án là NO!

“Ừ, có thể lắm.” Cung Triệt xoa xoa trán, “Em ngủ một lát đi.”

Cô bây giờ làm sao ngủ được đây? “Em muốn về nhà trọ.” Ninh Tiểu Thuần chán nản nói.

“Anh đưa em về.” Cung Triệt vỗ vỗ vai Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần gật đầu, mặc váy áo vào, rửa mặt, đi ra theo Cung Triệt.

Sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng, đêm tối đang dần biến mất, ánh sáng tinh mơ từ từ thức tỉnh sau giấc ngủ say. Xa xa sương mù lượn lờ, mọi vật bị phủ một lớp màu trắng ngà mỏng manh, sương trắng nhuộm tất cả thành mông lung mờ ảo.

Xe chạy trên đường, Cung Triệt vừa lái xe vừa nói: “Anh sẽ không để Lục Tử Hiên làm càn, em yên tâm, anh có biện pháp đối phó hẳn.” Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình.

“Anh tính làm gì?” Ninh Tiểu Thuần có chút lo lắng, Cung Triệt thủ đoạn cứng rắn, cô biết, nếu dồn người vào đường cùng, tức nước vỡ bờ, tình thế sẽ càng thêm nghiêm trọng.

“Hãy tin anh.” Cung Triệt quay lại nhìn mắt Ninh Tiểu Thuần.

Mắt anh sâu thẳm, trong mắt loé tia sáng mê hoặc, hút hồn người. Anh khẽ rử mắt, lông mi dày rậm như cánh bướm phủ xuống khuôn mặt tuần tú. Ninh Tiểu Thuần nhìn anh, gật đầu liên tục. Cô tin anh.

Xe tới nhà trọ màu hồng đã là sáu giờ rưỡi sáng. Một đêm không chớp mắt còn vận động quá độ tinh thần hai người đều mệt mỏi, sắc mặt bơ phờ.

“Chín giờ phải lên xe thật sao?” Cung Triệt hỏi.

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần đáp, sau khi có topic, cô rất lo tình hình ở dưới quê, không biết được mấy người nhìn thấy, cô muốn về nhà xem trước. Dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô không muốn lo lắng hồi hộp, sống không được yên ổn.

“Để anh đưa em ra nhà ga.” Cung Triệt ngồi xuống ghế salon.

“Anh... anh không về nhà ngủ bù sao?” Ninh Tiểu Thuần thấy thần sắc anh mệt mỏi, ngại anh phải vì cô mà cực nhọc.

“Em thu dọn đồ đạc đi, đừng quan tâm anh.” Cung Triệt nhắm mắt dựa lưng ghế nghỉ ngơi.

Ninh Tiểu Thuần nhìn anh, một dòng nước ấm len vào nơi mềm nhát trong lòng. Cô lấy lại tinh thần, xoay người chuẩn bị tắm rửa, thì điện thoại trong túi vang lên. Cô vừa cầm lên xem, là số nhà gọi tới, cô về nhà mà không nói ba mẹ biết trước, vì muốn cho họ một sự ngạc nhiên. Nhưng sao họ lại gọi sớm vậy, có chuyện gì nhỉ? mới nhất ở

Cô nhấn nút nghe, “Alo?”

“Tiểu Thuần, đánh thức con dậy hả?” Tiếng mẹ cô từ bên kia, thân thương ấm áp sưởi ấm lòng cô.

“Không có, con dậy rồi, sớm vậy đã gọi con có gì không mẹ?”

“À, là thế này, bạn trai con sáng nay đến nhà mình.” Bà Ninh cười nói, “Con đó, yêu rồi sao không nói ở nhà biết vậy?”

Bạn trai?! Tia sét giữa trời quang đánh lên người Ninh Tiểu Thuần, cô hoảng sợ mở to mắt, nói không thành lời.

Bà Ninh nói tiếp: “Con không cần mua nhiều đồ, ba mẹ ở nhà không cần gì đâu, bắt người ta mang nhiều đồ tới như vậy, mẹ ngại quá...”

Đầu óc Ninh Tiểu Thuần đông đặc, lời mẹ nói cô không nghe ra được nữa, bạn trai theo lời mẹ là Lục Tử Hiên sao? Hẳn làm sao biết nhà cô, hẳn muốn làm gì? Tay cô cầm điện thoại bắt đầu run rẩy, suýt làm rớt điện thoại.

Môi cô mấp máy, nhưng không ra tiếng. Móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cô lại không thấy đau. Một lát sau, cô hít sâu mấy cái, ngắt lời mẹ, phần nộ nói: “Mẹ, bảo anh ta nghe điện thoại.”

Bà Ninh nghĩ con gái nhớ bạn trai, vì thế cười cười: “Được rồi được rồi, con chờ chút.”

Đầu kia phút chốc không còn tiếng động, sau đó Ninh Tiểu Thuần loáng thoáng nghe mẹ cô gọi: “Tiểu Lục, Tiểu Thuần gọi con nghe điện thoại.” Tiểu Lục, a, quả nhiên là hẳn!! Chỉ chốc lát sau có tiếng sột soạt, điện thoại có người cầm nghe, “Hi, Tiểu Thuần.” Giọng nói khiến người cầm ghét vang lên.

“Lục Tử Hiên!!” Ninh Tiểu Thuần quát lên.

Cung Triệt ngồi trên ghế salon nghe tiếng Ninh Tiểu Thuần quát, nghi hoặc quay lại, thấy Ninh Tiểu Thuần cầm điện thoại gầm lên, thân hình còn run nhè nhẹ, anh không khỏi nhú mày.

“Ôi chào, anh biết em nhớ anh, nhưng cũng không cần mừng rỡ mà kêu tên anh vậy chứ, bị hai bác nghe được thì xấu hổ lắm.” Lục Tử Hiên nhàn nhã nói.

Trái lại, Ninh Tiểu Thuần lại đè nén xúc động muốn mắng hấn, cô đầy giận dữ. Đầu kia loáng thoáng có tiếng mẹ cô cười khẽ, hừ, Lục Tử Hiên đúng là biết diễn trò, biểu hiện thật tự nhiên. Ninh Tiểu Thuần không muốn khuất phục trước con người này, cô hạ giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Anh có thể làm gì chứ, chỉ là chúng ta quen lâu vậy rồi, anh chưa đến thăm hỏi ba mẹ em, về tình về lý đều không đúng, tiện thể cuối tuần về đây gặp luôn.” Lục Tử Hiên giả nhân giả nghĩa.

“Lục Tử Hiên, chúng ta đã chia tay!! Anh có gì không vừa lòng cứ trút vào tôi, chuyện không liên quan đến ba mẹ tôi!” Ninh Tiểu Thuần rối loạn, trong bình của hấn rốt cuộc chứa thứ gì?

“Anh giờ phải ăn sáng với hai bác, cúp máy trước đây.” Lục Tử Hiên nhếch miệng cười, gác điện thoại.

Ninh Tiểu Thuần tức giận suýt ném điện thoại, cô nguyên rửa tên khốn kiếp Lục Tử Hiên này chết không tử tế!! Cô ngồi sụp xuống đất, không biết phải làm sao.

Cung Triệt thấy dáng vẻ cô, lo lắng đi tới hỏi: “Sao vậy? Em nói gì trong điện thoại mà có Lục Tử Hiên vậy?”

Ninh Tiểu Thuần nhìn Cung Triệt, như người chết đuối vớ được khúc gỗ, thấy được hi vọng. Cô bám chặt tay Cung Triệt, nói hết chuyện Lục Tử Hiên đến nhà cô ra từ đầu đến cuối. “Làm thế nào bây giờ, hấn rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đừng gấp gáp.” Cung Triệt nhấn vai cô nói, “Chúng ta ngoài sáng hấn trong tối, đừng làm rối trận tuyến của mình, lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến. Anh với em cùng về, em đi thu dọn đi.”

“Anh cũng đi?” Ninh Tiểu Thuần há hốc hỏi.

“Ừ, đây không phải chuyện riêng của em, chúng ta cùng đối mặt.” Cung Triệt nhẹ giọng trấn an Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt dịu dàng như thế, thiếu chút rơi nước mắt, cô gạt đầu, đứng lên.

“Anh về lấy mấy bộ đồ, lát sẽ qua đón em, chúng ta lái xe về.” Cung Triệt nói.

Ninh Tiểu Thuần kéo góc áo anh, lo lắng hỏi: “Anh một đêm không ngủ, không thể lái xe mất mấy giờ được, quá nguy hiểm.”

Cung Triệt vỗ vỗ trán, thật sự là anh mệt mỏi, vì thế nói: “Được rồi, anh gọi tiểu Ngô đến lái xe.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần tiễn Cung Triệt ra cửa, thấy xe anh biến mất ở khúc quanh, mới quay vào thu dọn đồ.

Anh bắt nhân thì tôi bắt nghĩa. Lục Tử Hiên anh vô tình đừng trách tôi vô nghĩa. Từ giờ khắc này, tình nghĩa chúng ta coi như xóa bỏ!

Từ giờ phút này quay lưng đi về sau cả đời sẽ thành người xa lạ. Phồn hoa không còn, chỉ có thê lương.

59. Chương 59: Trở Về

Trời dần sáng, mặt trời đã nhô lên gần hết, đổ chói trên trời. Mây trắng trên nền trời xanh không che được ánh sáng dịu nhẹ, ánh mặt trời sáng rực như ngàn sợi tơ vàng rải xuống đất. Xe chạy trên đường cao tốc, chỉ chốc lát sau, đã vào đến đường quốc lộ ở nông thôn. Một gốc cây xanh um tươi tốt đứng vững chãi, một

ngọn núi uốn lượn. Không khí sáng sớm ẩm ướt thơm mùi cỏ, thỉnh thoảng mùi bùn đất từ ngoài bay vào qua cửa xe.

Ninh Tiểu Thuần với Cung Triệt đều ngồi ghế sau, trong xe yên lặng như tờ. Ninh Tiểu Thuần tuy là rất mệt, nhưng lòng lại lo lắng, không thể nhắm mắt nghỉ ngơi. Cung Triệt dựa lưng vào ghế nghỉ, lát sau, anh mở mắt thấy Ninh Tiểu Thuần vẫn ngồi tư thế cũ, chống cằm ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ.

Anh đưa tay lắc lắc, đẩy đẩy vai Ninh Tiểu Thuần, cô như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, giật bắn, phản ứng thái quá, đầu cốp lên trần xe, đau đớn. “Á...” Cô ôm đầu, kêu lên.

Cung Triệt bắt lực nhìn cô, rồi rất tự nhiên vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói: “Em cho đầu em là búa hủ, nếu đụng nát trần xe, em phải đền đó...”

Cô đau muốn chết, anh còn châm chọc, đầu sỏ gây ra là anh chứ ai... Ninh Tiểu Thuần oán thăm anh n lần, sau đó lên tiếng: “Có chuyện gì sao?”

“Không phải mệt sao, sao không nghỉ đi?” Cung Triệt hỏi.

“Không ngủ được...” Mắt thấy càng về gần nhà, lòng cô càng lo âu.

“Đừng lo quá, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Cung Triệt vỗ vỗ tay cô nói.

“Ừm.” Có anh bên mình, không phải nên yên tâm rồi sao? Ninh Tiểu Thuần thở dài, từ từ nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ kéo đến, cô chậm rãi thiếp đi, cô dựa đầu vào lưng ghế, rồi từ từ nghiêng người, cuối cùng ngã lên vai Cung Triệt.

Cung Triệt nghiêng đầu, mắt nhìn khuôn mặt ngủ say của Ninh Tiểu Thuần, mặt cô vùi vào cổ anh, bóng mi cong dày, khuôn mặt lúc ngủ yên tĩnh. Anh nghe tiếng cô hít thở đều đều, đôi môi mọng khê mở, chồm chạm vào da cổ anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ ngựa ngựa.

Anh nhìn cái đầu nhỏ chôn trong cổ mình, không khỏi cười khở, điều chỉnh thế ngồi cho cả hai thoải mái một chút. Không ngờ vai anh vừa nhích, môi cô đã in lên da anh, đây mới là tra tấn, như món điểm tâm ngon lành để trước mắt, lại không thể đụng vào, chỉ có nhìn ngắm thèm thuồng, thật muốn giết người mà.

Anh đưa tay nâng nhẹ đầu cô, sau đó nhích vai, chỉnh tư thế, rồi đặt đầu cô lên vai anh lại. Đầu cô chỉ khê nhích, ưm một tiếng, tìm vị trí thoải mái hơn, ngủ tiếp. Cung Triệt lại lần nữa cười khở, khê khàng sờ sờ má cô. Bạn đang đọc chuyện tại

Tài xế tiểu Ngô ngồi trên ghế lái nhìn qua kính chiếu hậu thấy hai người tiếp xúc thân mật, miệng há thành chữ O, nhưng ngậm lại rất nhanh. Anh ta đã gặp không ít người, không kinh sợ khi thấy chuyện kì lạ. Hơn nữa, lúc trước anh ta đến nhà tổng giám đốc lấy tài liệu, từng thấy cô trợ lý này trong nhà tổng giám đốc, còn mặc sơ mi nam. Hi hi, rõ ràng là bọn họ quan hệ mập mờ. Mắt tiểu Ngô loé sáng, che miệng cười trộm.

Chỉ là, trong ấn tượng anh ta, tổng giám đốc ăn trên ngồi trước đẹp trai ngoài cửa cải giàu có, hấp dẫn ong bướm, nhưng tổng giám đốc luôn ăn nói chừng mực, lễ độ mà không thân thiết, không có tai tiếng tình dục nào. Khi anh ta phát hiện tổng giám đốc với cô trợ lý này có mối quan hệ không tầm thường thì quả là kinh hãi

Cung Triệt thôi nhìn chăm chú Ninh Tiểu Thuần, thấy thời gian còn sớm, anh cũng nhắm mắt ngủ. Xe chạy bon bon trên đường, rất nhanh đã vào đến thị trấn nhỏ. Đồng ruộng vàng mênh mông bên đường, gió thổi nhẹ, lúa trên đồng dập dờn, năm ba cây cú mình trong gió.

Ngủ một giấc, tinh thần cũng sáng khoái, Cung Triệt mở mắt, thấy cảnh đồng quê và những nông dân chất phác lúi lúi qua cửa sổ, tâm trạng đột nhiên thấy vui. Luôn sống trong thành phố bê tông cốt thép, đã bao lâu không rời khỏi nhà giam đó, tiếp xúc với thiên nhiên rồi?

Ninh Tiểu Thuần cũng tỉnh lại, mở đôi mắt ngái ngủ, thấy khuôn mặt Cung Triệt phóng to trước mắt, cô không thể ngờ nổi dụi dụi mắt, khuôn mặt tuần tú không biến mất, hơn nữa đầu cô còn để trên cổ anh, cô hết hồn giật ngược lại. Một lần nữa lại đụng ót vào trần xe, tự tạo nghiệt không thể sống, cô ôm đầu thổ dốc vì kinh ngạc.

“Xin, xin lỗi...” Ninh Tiểu Thuần lén liếc về phía Cung Triệt. Ý cô là do cô dựa vào anh mà ngủ, ai ngờ Cung Triệt hiểu sai ý, bất lực nói: “Xe bị em đụng mãi, thật là đáng thương!”

“Xin lỗi...” Là xin lỗi chiếc BMW của Cung Triệt.

Cung Triệt thấy xe đã vào thị trấn, không đùa với cô nữa, anh nói với tiểu Ngô: “Tìm khách sạn dừng lại.”

“Dạ.” Tiểu Ngô nghe thấy, cung kính đáp.

Khách sạn?! Ninh Tiểu Thuần khó hiểu nhìn anh. Cung Triệt nhận ra ánh mắt cô: “Anh tìm khách sạn ở lại, tiểu Ngô đưa em về nhà. Sau khi em về dừng hoảng hốt, xem xem ý đồ Lục Tử Hiên là gì trước. doc truyện tại . Lấy tính chế động, lấy lùi làm tiến, căng chừng vừa phải, lùi một bước để đánh trả đối phương. Không phải lúc quan trọng, anh sẽ không xuất hiện trước Lục Tử Hiên, nên chúng ta phải liên lạc bằng điện thoại, có chuyện gì cứ gọi anh bất cứ lúc nào.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu.

Xe đến cửa một khách sạn năm sao thì ngừng lại, Cung Triệt xuống xe, ra dấu tay Ninh Tiểu Thuần gọi điện xong thì vào khách sạn. Ninh Tiểu Thuần nhìn Cung Triệt biến mất vào trong, quay lại nói với tiểu Ngô: “Chúng ta đi thôi.”

Xe rời khách sạn, sau nhiều lần quẹo trái quẹo phải, cuối cùng ngừng lại trước một tiểu khu. Ninh Tiểu Thuần hít một hơi, sau đó xuống xe, gật đầu với tiểu Ngô, rồi kéo hành lý đi vào. Nơi này vẫn như cũ, không có thay đổi gì nhiều, ngay cả bồn hoa cũng dường như không đổi, kì thật chúng đã không còn như lúc trước cô thấy, chúng đã chết đi, rồi mọc lại. Bây giờ, vẫn sinh sôi tươi tốt.

Ninh Tiểu Thuần lên lầu, đứng ở cửa nhà bồi hồi một chút mới nhấn chuông. Một lát sau, trong nhà có tiếng dép đi ra, lúc cửa mở, tiếng mẹ cô hỏi: “Ai vậy?”

“Mẹ.” Ninh Tiểu Thuần vui vẻ gọi mẹ.

Bà Ninh nhìn Ninh Tiểu Thuần, không thể tin dụi mắt, xác định con gái đứng trước mặt là sự thật, vui vẻ gọi vào trong: “Ba nó ơi, Tiểu Thuần về rồi này.” Nói xong vui vẻ kéo tay Ninh Tiểu Thuần, nhìn qua nhìn lại: “Con gầy đi đó Tiểu Thuần...”

“Không có mà, mẹ xem đi, con béo thì có.” Ninh Tiểu Thuần chứng minh cô béo, còn kéo tay mẹ, nhéo thử eo mình.

“Trên người được mấy kí thịt chứ, còn bảo béo cái gì.” Bà Ninh bắt mân nhú mày.

“Mẹ, mỗi ngày con ăn được lắm, sắp giống heo rồi, mẹ đừng lo mà.” Ninh Tiểu Thuần ôm vai mẹ cô.

“Con gái...” Trong phòng truyền ra tiếng đàn ông còn nặng nhọc, ông Ninh đi ra, thấy con gái đứng ở cửa, xúc động không nói thành lời.

Ninh Tiểu Thuần thấy ba cô sắc mặt hồng hào, trong lòng rất vui, đang định chạy lên ôm ông, thì thấy kẻ đi sau ra sau ông, khuôn mặt đang tươi cười bỗng xụ xuống, đẩy về đề phòng, cẩn thận nhìn hẩn.

Là Lục Tử Hiên!

60. Chương 60: Ý Đồ Của Hẩn

Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng đứng ở cửa nhà, không nói gì, dè dặt nhìn chăm chăm Lục Tử Hiên, bàn tay ép bên người nắm thành nắm đấm. Lục Tử Hiên thấy Ninh Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện, không khỏi lắp bắp kinh hãi, có điều hẩn khôi phục rất nhanh, lại nhếch mép cười cười, giơ tay chào Ninh Tiểu Thuần về mặt đề phòng, cả người tản ra hơi thở chớ đến gần, mà nói: “Tiểu Thuần, mừng em đã về.”

Hừ, đây là nhà mi sao, còn ra dáng chủ nhà. Ninh Tiểu Thuần không đáp lại, ánh mắt dò xét nhìn hẩn, không nói gì thể hiện thái độ bất mãn của cô. doc truyện tại . Không khí kì lạ lan tràn khắp nhà.

Bà Ninh cảm nhận bầu không khí lạ thường, lấy làm lạ nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi nhìn Lục Tử Hiên, nghĩ thầm chẳng lẽ hai đứa nó cãi nhau, nên tiểu Lục mới về đây lấy lòng hai ông bà già này, muốn họ làm trung gian, nói giúp, hoà giải?

Vì thế, bà Ninh nói với Ninh Tiểu Thuần: “Đứng ngoài cửa làm gì, mau vào đi con.” Nói rồi xách hành lí Ninh Tiểu Thuần, dắt cô vào.

“Đúng đó, mau vào đi.” Ông Ninh cũng vội thúc giục. Lâu không gặp con gái, thật là rất nhớ, giờ thấy con gái đi đường xa về mệt mỏi, xúc động nhất thời cái gì cũng quên.

“Bác gái, để con xách cho.” Lục Tử Hiên đi đến, nhiệt tình muốn xách giúp hành lí.

“Không cần.” Ninh Tiểu Thuần hất tay hắn, lấy hành lí trong tay mẹ, bước nhanh lên trước, ôm vai ba cô, ngọt ngào gọi: “Ba.”

Ông Ninh vui vẻ vỗ vỗ vai Ninh Tiểu Thuần, “Về là tốt, về là tốt rồi.”

Ninh Tiểu Thuần lập tức về phòng mình, sắp xếp đồ đạc xong xuôi, cầm quà đã chuẩn bị sẵn rời phòng. Cô mới ra đã thấy ba mẹ và Lục Tử Hiên đang ngồi trong phòng khách trò chuyện vui vẻ, cảm giác khó chịu dồn trong bụng. Cô bước qua ngồi xuống, đưa quà cho ba mẹ: “Con mua cho ba mẹ, hai người xem có thích không?”

“Thích, đương nhiên thích.” Ông Ninh cười, mở ra xem, là một thắt lưng đen bằng da bò, chạm vào thật thích.

Quà ẹ cô là lược sừng trâu, bà Ninh rất vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Về là được rồi, đừng tốn kém quà cáp, con xem con bảo tiểu Lục đem nhiều thuốc bổ về cho ba mẹ, ăn không hết, trong nhà gì mà chẳng có, sau này đừng mua nữa, đừng lãng phí tiền bạc...”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, quay nhìn Lục Tử Hiên, thấy Lục Tử Hiên nhìn cô cười tươi rói, không nói câu nào. Nhưng nụ cười quá mức chói mắt làm đau mắt cô, cô hậm hực nhăn mày. Cô kéo tay ba mẹ vui vẻ nói chuyện, hoàn toàn xem Lục Tử Hiên như không tồn tại, dù hắn nói xen mấy câu, cũng không để ý hắn. Cô muốn hắn tự mất mặt, biết khó mà lui.

Nói chuyện chốc lát, bà Ninh giảo quan sát nét mặt phát hiện một ít chuyện, bèn nói: “Tối nay mẹ nấu thật ngon, tắm bổ cho Tiểu Thuần, khuôn mặt vốn tròn lại ốm thế này, cảm nhọt hoắc, không được mấy lạng.”

“Đúng là ốm thật, con bên ngoài nhất định rất khổ cực...” Ông Ninh nhìn mặt con gái, đau lòng nói.

“Con không ốm mà, mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, sắp thành heo rồi, ba mẹ đừng lo nữa mà...” Ninh Tiểu Thuần lần nữa tự bênh mình.

Bà Ninh thấy ông Ninh đa sầu đa cảm, lập tức ngắt ngang ông, nhìn lên tường, đã bốn giờ rưỡi chiều, nên quay sang bảo Ninh Tiểu Thuần: “Tiểu Thuần, đi chợ với mẹ, mua đồ con thích ăn nhất.”

Ninh Tiểu Thuần không kịp trả lời, ông Ninh xót ruột con gái đã lên tiếng: “Tiểu Thuần vừa về đến, sao còn bắt nó đi nữa, tàu xe mệt nhọc, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Không, con không mệt, đã lâu con không đi chợ với mẹ rồi, con muốn đi.” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng trả lời, cô thà là đi chợ với mẹ chứ không muốn ở nhà nhìn mặt tên ôn dịch Lục Tử Hiên, bằng không cô điên mất.

“Đi thôi đi thôi.” Ninh Tiểu Thuần nắm tay mẹ vội vã ra khỏi nhà.

Hai mẹ con nắm tay ra tiểu khu, đi bộ đến chợ cách đó không xa. Ninh Tiểu Thuần câu có câu không trò chuyện với mẹ, mẹ cô chợt đứng lại, nghiêm túc nói: “Tiểu Thuần, con cãi nhau với tiểu Lục à?” Bà đang đọc chuyện tại

“Không phải.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

Bà Ninh nghĩ Ninh Tiểu Thuần còn giận lẫy, nên tận tình khuyên bảo: “Trẻ tuổi cãi nhau là rất bình thường, không phải là chuyện gì xấu, chứng tỏ họ quan tâm nhau. Khắc khẩu vừa phải chẳng những không ảnh

hưởng đến tình cảm hai người, ngược lại còn gia tăng tình cảm. Nhưng hai đứa không thể để mặc, bình tĩnh suy nghĩ một chút. Phải biết quý trọng tình cảm, một bên nhượng bộ là được, đừng dễ dàng từ bỏ...”

“Mẹ!” Ninh Tiểu Thuần cắt lời mẹ, “Con với anh ta chia tay rồi, không còn bất cứ quan hệ nào. Chuyện chúng con không thể nói rõ ràng ngay lúc này được, nên mẹ đừng quan tâm. Anh ta nói gì mẹ đừng tin, để anh ta mau chóng đi khỏi nhà mình đi!”

Một ngày chưa đuổi được tên Lục Tử Hiên này đi, cô một ngày không yên tâm. Hẳn như trái bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ nổ, thật sự là cực kì nguy hiểm. Cô không muốn về nhà còn phải đề phòng cẩn thận, căng thẳng hồi hộp.

“Nói gì cũng là khách, sao không lẽ độ vậy được!” Bà Ninh thấy con gái như thế, không khỏi lắc đầu.

“Mẹ, mẹ phải tin con gái mẹ, Lục Tử Hiên là người xấu.” Ninh Tiểu Thuần dè nén buồn phiền nói.

“Chẳng lẽ nó làm chuyện có lỗi với con à?” Mẹ cô nghi hoặc nhìn cô.

“Ôi, tóm lại là không thể để anh ta ở nhà chúng ta được.” Ninh Tiểu Thuần bỏ lại câu này rồi một mình đi trước.

Lùi một bước trời cao biển rộng, hai người yêu đương làm gì thù ghét nhau lâu, xem ra phải tìm cơ hội cho chúng làm hoà. “Tiểu Thuần, chờ mẹ một chút, đừng đi nhanh như vậy.” Bà Ninh vừa nói vừa đuổi theo.

Đi chợ mua đồ xong, hai mẹ con xách đùm đồ, thắng lợi trở về. Bà Ninh chuẩn bị trở tài nấu nướng, khao mọi người. Khi hai người về tới thì ông Ninh với Lục Tử Hiên đang trong phòng khách đánh cờ. Ninh Tiểu Thuần nhìn họ, đi vào bếp làm phụ mẹ.

Bà Ninh đang xào rau chợt thấy chai nước tương trống không, vì thế nói với Ninh Tiểu Thuần: “Hết nước tương rồi, con đi chợ mua đi.”

Nhận được lệnh mẹ, Ninh Tiểu Thuần tất nhiên không dám phản đối, cởi tạp dề, ngoan ngoãn cầm ví đi mua. Bà Ninh như chợt nghĩ gì đó, xoay vào phòng khách gọi lớn: “Tiểu Lục, con theo Tiểu Thuần ra ngoài mua nước tương đi.”

“Dạ.”

“Không cần.”

Hai người đồng thời trả lời. Bà Ninh ra vẻ ra lệnh: “Không được chậm chạp, đi mau lên, nếu không đồ ăn không ngon.”

Ninh Tiểu Thuần liếc xéo Lục Tử Hiên, không để ý hắn, bước nhanh ra cửa. Lục Tử Hiên nhàn nhã theo sát cô, hai người một trước một sau, không ai nói tới ai.

Đi được một đoạn, Ninh Tiểu Thuần rốt cuộc hết nhịn nổi, vì thế kéo Lục Tử Hiên đến công viên. Cô tìm chỗ kín đáo đứng lại, hai tay khoanh trước ngực, không chớp mắt nhìn hắn: “Nói, mục đích của anh là gì?”

“Anh làm gì có mục đích gì, không phải đã nói lâu không thăm hỏi ba mẹ em sao, về tình về lý đều không phải phép, nên thừa dịp cuối tuần rảnh rỗi tới đây thăm họ.” Lục Tử Hiên giắt tay lên lưng quần, dựa vào thân cây, miễn cưỡng nói.

“Lục Tử Hiên, anh còn giả vờ trước mặt tôi sao, người quang minh chính đại không làm chuyện sau lưng, topic trên diễn đàn X là anh đưa lên còn gì?!” Ninh Tiểu Thuần thấy hắn đáng về thông dong nhân nhả, lửa giận bốc lên.

“Hả, thấy rồi à?” Lục Tử Hiên cười hỏi, “Thích không, anh chưa xem lại, không biết phản ứng mọi người thế nào, có hơi mong đợi.”

“Topic được xóa rồi.” Ninh Tiểu Thuần nghiêng răng nói, “Anh làm vậy mà không cảm thấy cắn rứt sao? Làm người phải biết khoan dung độ lượng, chẳng lẽ anh không có chút lương tri?”

“Ô, động tác nhanh thật nha, nhưng không sao cả. Em cũng thật đơn giản, trong xã hội cá lớn nuốt cá bé này, đặc biệt là thương trường, lương tri có thể làm cơm ăn sao? Nếu em còn nhớ tình cảm trước đây của chúng ta, thì sao không giúp anh một lần, chỉ là việc nhỏ em cũng không giúp, còn muốn anh nể tình sao?”

“Anh...” Tiểu nhân già mồm, Ninh Tiểu Thuần hít sâu một hơi, giữ bình tĩnh, cô không thể làm loạn thế trận được, “Nói đi, anh lấy ba mẹ tôi ụ hiếp tôi, để làm gì?”

“Đã đến mức này, tôi cũng không quanh co.” Lục Tử Hiên kê sát Ninh Tiểu Thuần, vuốt cằm cô: “Lợi dụng chức vụ của cô ở Hoàn Nghệ, làm cho tôi một việc, sau khi thành công tôi sẽ không làm phiền cô nữa.”

“Chuyện gì?” Ninh Tiểu Thuần gạt tay hắn, lùi ra sau, cảnh giác theo dõi hắn.

“Nếu tôi nói ra, mà cô đi nói cho Cung Triệt biết, tôi sẽ lập tức tung hết lịch sử sa đoạ của cô, để ba mẹ cô biết, ở quê biết, còn để bạn bè ở trường biết, đến lúc đó danh dự cô không còn, bị người ta rẻ rúng, vậy thì cũng chỉ tự trách cô thôi.” Lục Tử Hiên híp mắt, giọng nói mang theo ụ hiếp.

“Anh nói ra xem.” Con người thật của hắn, cô đã thấy hết. Có lần một sẽ có lần hai, có hai sẽ có ba, dục vọng của hắn vĩnh viễn không thể lấp đầy, cô không thể tin sau khi thành công hắn sẽ thật sự buông tha cô, sẽ không đến tìm cô. Nhưng bất kể thế nào, cô phải tìm hiểu ý đồ hắn trước, để chuẩn bị cho tốt.

“Hạng mục lựa Thịnh gia, cô phụ trách đúng không?” Lục Tử Hiên nhìn chằm chằm cô.

Lựa Thịnh gia?! Ninh Tiểu Thuần nảy sinh nghi ngờ, gạt đầu.

“Tôi muốn cô...” Lục Tử Hiên đến gần mấy bước, ép Ninh Tiểu Thuần vào góc sáng. Tay hắn để trên tường, bao vây cô giữa tay hắn và bức tường, sau đó cúi đầu thổi hơi vào tai cô, chậm rãi nói, “Tôi muốn cô phá hỏng hạng mục này, bất kể cô dùng phương pháp nào, tóm lại là làm cho chuyện tiêu thụ lựa bị lộ ra, để bên phía Thịnh gia mất lòng tin với Hoàn Nghệ.”

“Vì sao?” Ninh Tiểu Thuần hoảng sợ ngẩng đầu, trán đụng vào cằm Lục Tử Hiên, hai người cùng lúc kêu đau.

“Shit!” Lục Tử Hiên xoa cằm, “Cô không cần hỏi nhiều, chỉ cần làm theo lời tôi là được, bằng không tự gánh hậu quả, đừng nói tôi không nhắc nhở cô trước.”

“Nếu sau đó Hoàn Nghệ phát hiện là tôi làm, tôi không phải là gặp phiền phức sao?” Ninh Tiểu Thuần nắm chặt tay hỏi.

“Đây là chuyện của cô, cô tự tính toán kĩ càng mà làm, làm cho khéo một chút, không để lại dấu vết, không dấu vết thì không bị lộ, giấu trời qua biển.”

Lục Tử Hiên nói xong xoay người bỏ đi, nếu Ninh Tiểu Thuần có thể hoàn thành nhiệm vụ theo lời hắn, vậy hắn có thể một nã bắn hai chim. Vừa tấn công Cung Triệt, giải trừ phần hận trong lòng hắn, còn có thể tiếp cận hạng mục lớn bên Ngự Hoa.

Gần đây hắn qua quan hệ làm ăn, kết bạn với một nhân viên cao cấp bên Ngự Hoa, ăn cơm với người đó mấy lần, biết Ngự Hoa từng tranh quyền tiêu thụ lựa Thịnh gia miền Nam với bên Hoàn Nghệ, chi phí dự toán của Ngự Hoa thấp hơn Hoàn Nghệ, nghĩ rằng đoạt được quyền tiêu thụ dễ như trở bàn tay, nhưng không biết Hoàn Nghệ dùng cách thức gì, lại PK chết Ngự Hoa, nắm được quyền tiêu thụ. Nếu hắn có thể khiến Hoàn Nghệ gặp sai lầm lớn, để Thịnh gia thu hồi quyết định, vậy thì quyền tiêu thụ sẽ rơi vào tay Ngự Hoa. Hắn lập công lớn, thì có thể thành công nắm được hạng mục Ngự Hoa.

Đó là biện pháp tốt một hòn đá ném hai con chim, ích kỉ hại người, ha ha ha. Lục Tử Hiên cười lạnh trong lòng.

Ninh Tiểu Thuần nhìn theo bóng lưng Lục Tử Hiên, đè nén xúc động muốn xông lên đâm hắn. Cô phải tìm cơ hội, lập tức báo nhanh cho Cung Triệt mới được.

61. Chương 61: Nghi Ngờ Bộc Phát

Ninh Tiểu Thuần đến siêu thị mua nước tương rồi nhanh chóng về nhà, cô một giây cũng không muốn ở cùng một chỗ với Lục Tử Hiên. Lúc vào tiểu khu, cô mới đứng lại, xoay người muốn nói mấy câu với Lục

Tử Hiên. Không ngờ Lục Tử Hiên đang cúi đầu trầm tư bất ngờ bị Ninh Tiểu Thuần dừng lại đột ngột đụng phải, Ninh Tiểu Thuần hoàn toàn không phòng bị, đầu đụng vào lồng ngực hắn, cô thở dốc kinh ngạc, choáng váng, đứng không vững, thì bị người trước mặt áp đảo.

Nền xi măng cứng bị mặt trời hun nóng hầm hập, Ninh Tiểu Thuần ngã lên mặt đất nóng rực, như cá nằm trên chảo dầu, khó chịu vô cùng, cô chợt nhớ thân hình không thể động đậy, vì có một vật kèn cang đè lên cô.

“Nè, Lục Tử Hiên, mau đứng lên.” Ninh Tiểu Thuần đưa tay đẩy hắn, nhưng hắn vẫn bất động.

Một lát sau, Lục Tử Hiên cười híp mắt ngẩng lên khỏi ngực Ninh Tiểu Thuần: “Ngực mềm thế này làm người ta khó mà rời được, thật muốn cắn một miếng.”

Ninh Tiểu Thuần biết mình bị sờ mó, tức giận nói: “Du côn!”

“Lâu rồi không chạm đến em, tối nay muốn an ủi một đêm không, hưởng thụ một chút?” Lục Tử Hiên vươn bàn tay dâm dăng lên ngực Ninh Tiểu Thuần, chộp lên ngực còn cách lớp áo.

Ban ngày ban mặt, ở nơi công cộng, hắn dám làm việc bẩn thỉu này, có thể nhin thì có gì mà không thể nhin. Ninh Tiểu Thuần bùng nổ, cô không lo nhiều được vậy, không chút suy nghĩ liền sử dụng tất cả sức lực đẩy tên cầm thú Lục Tử Hiên trên người ra, sau đó nhanh chóng đứng lên, nhấc chân đá dưới háng hắn một đá, chuẩn xác không lệch chút nào, đá ngay thẳng em của hắn. Tiếng tru tức khắc vang vọng, Lục Tử Hiên cực kì bất nhả bụm tay ngay chỗ bị đá, lăn lộn trên đất.

“Tự làm tự chịu.” Ninh Tiểu Thuần hừ một tiếng, xoay người lên lầu. Trêu chọc phụ nữ, hậu quả thật nghiêm trọng.

Tiếng tru vừa rồi hấp dẫn không ít người chú ý, rất nhiều cửa sổ đang đóng đột nhiên mở ra, mấy người tò mò lộ đầu ra nhìn, nhìn trái rồi nhìn phải. Lục Tử Hiên nằm trên nền đất mất hết mặt mũi, vội vàng đứng lên, lủi nhanh vào hành lang. Hắn hít mấy hơi, xoa nhẹ đũng quần, mới bước nhanh đuổi theo cô.

“Ê.” Lục Tử Hiên đuổi theo Ninh Tiểu Thuần, từ sau dè vai cô lại.

“Gì?” Ninh Tiểu Thuần bỏ tay hắn ra, tiếp tục đi lên lầu.

“Cô còn dám hỏi gì?” Lục Tử Hiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, xông lên mấy bước, chặn Ninh Tiểu Thuần, cúi người sát tai cô nói, “Tính mạng của tôi bị cô đá một đá, lỡ có chuyện gì cô dám chịu trách nhiệm không?!”

“Hừ, ai bảo anh ngã ngửa.” Tự gây chuyện không thể sống, Ninh Tiểu Thuần khinh bỉ nghiêng đầu, “Tránh ra, mẹ tôi đang đợi nước tương.”

“Không cho cô biết tay cô liền lên mặt.” Lục Tử Hiên không tránh ra.

Ninh Tiểu Thuần hết kiên nhẫn, đi mua nước tương cũng sắp một tiếng đồng hồ rồi, rau cải gì cũng nguội lạnh cả, về nhà khó tránh bị mẹ cần nhẫn. Cô vật lại: “Lên mặt là anh đó!”

Lục Tử Hiên vừa nghe, mắt nheo lại, đột nhiên kéo Ninh Tiểu Thuần qua, ép cô lên tường, dùng thân đè sát cô. Bàn tay tấn công vào chỗ kín cô, vì cô mặc váy, nên không bị ngăn trở, tay hắn lao thẳng vào trong, nắm ngón tay ụp lên chỗ kín cô.

“Này, Lục Tử Hiên!” Ninh Tiểu Thuần luống cuống, “Đây là hành lang, có người lên xuống!”

“Ô, ý em là, chúng ta tìm nơi kín đáo mà làm à?” Lục Tử Hiên cười khả ố.

“Không phải, anh mau thả tôi ra, bằng không anh đừng hòng tôi giúp anh làm việc!” Ninh Tiểu Thuần hạ giọng cảnh cáo hắn, tay hắn ở đáy quần cô nhẹ nhàng đảo qua, cảm giác kì dị bắt đầu lan tràn, cô thật muốn phang chai nước tương vào hắn.

“Em không làm giúp anh, anh sẽ tung tin ra, anh cũng chả mất mát gì.” Lục Tử Hiên cố ý đưa hai ngón tay, đâm vào chỗ kín.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần nghe có tiếng bước chân trên lầu, gấp đến mức đổ mồ hôi, “Có người, anh mau thả tôi ra.”

Lục Tử Hiên cũng nghe có tiếng bước chân, bất đắc dĩ thả Ninh Tiểu Thuần ra. Ninh Tiểu Thuần vừa được thả liền nhảy xa cả thước: “Anh chờ tôi đi lên đã.” Nói rồi bước nhanh lên lầu. Lúc cô về nhà, nghĩ rằng sẽ bị mẹ mắng, không ngờ mẹ với ba ngồi trong phòng khách xem TV, thấy cô về đến, cười cười hỏi: “Về rồi đấy à? Tiểu Lục đâu?”

“Bác gái, con ở đây.” Lục Tử Hiên từ ngoài cửa đi vào, đưa tay cầm chai nước tương trên tay Ninh Tiểu Thuần đưa cho bà Ninh, “Tội con về trễ, ngại quá.”

“Không sao.” Bà Ninh cầm, vừa vào bếp vừa nói, “Dọn cơm được rồi, mau rửa tay đi.”

Ninh Tiểu Thuần đuổi theo hỏi: “Không có nước tương cũng làm được đồ ăn hả mẹ?”

“Mượn bác hàng xóm.” Mẹ cô vừa nói vừa múc canh ném thử.

Ninh Tiểu Thuần hiểu ra rồi, mẹ cố ý tìm cơ hội để cô và Lục Tử Hiên ở riêng. Nghĩ vậy, cô cảm thấy khó chịu, mẹ sao lại cù chỏ đưa ra ngoài, tin người ngoài, không nghe lời người nhà nói vậy? Cô lười không muốn nói, xoay người vào bếp. Xem ra, nhất định phải đuổi Lục Tử Hiên đi!

Lúc ăn tối, trên bàn đầy thức ăn ngon, mẹ cô gấp rau bỏ vào chén Ninh Tiểu Thuần, “Ăn nhiều một chút.” “Dạ.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu, miệng nhét đầy đồ ăn.

“Đây, tiểu Lục cũng ăn nhiều lên.” Mẹ cô cũng gấp đồ ăn bỏ vào chén Lục Tử Hiên, Ninh Tiểu Thuần ăn mất ngon, cô đưa mắt ra hiệu Lục Tử Hiên, để hắn ăn cơm xong thì rút đi. Lục Tử Hiên chỉ cười không nói, cuối cùng rất nghe lời không ăn nhiều, ăn cơm xong rất lễ phép chào ba mẹ Ninh Tiểu Thuần ra về.

Ông Ninh nói: “Tối nay sao không ngủ lại đây, ở khách sạn không thoải mái bằng ở nhà.”

“Ba, nhà mình còn phòng nào cho anh ta ở đâu.” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng xoá tan ý nghĩ của ba, “Huống hồ, anh có việc gấp phải về. Đúng không?” Cô quay đầu nhìn chằm chằm Lục Tử Hiên, nếu hắn dám nói không có, cô nhất định tiêu diệt hắn.

“Đúng ạ, hôm nay đã quấy rầy cả nhà nhiều, con về trước.” Lục Tử Hiên thức thời nói.

Ông Ninh thấy thế cũng không khuyên nữa, “Lái xe về nhà cẩn thận đó, sau này thường xuyên đến chơi nhà cháu.”

“Tiểu Thuần, con tiễn tiểu Lục xuống lầu đi.” Mẹ cô đứng bên ra lệnh.

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần sáng khoái đáp, mượn cơ hội này gọi điện cho Cung Triệt.

Lúc xuống lầu, Ninh Tiểu Thuần chợt nhớ ra một chuyện, vọt lên trước Lục Tử Hiên: “Sao anh biết địa chỉ nhà tôi?”

“Chuyện nhỏ.” Lục Tử Hiên vuốt vuốt tay.

Ặc, Ninh Tiểu Thuần trong lòng ra sức nguyên rửa hắn. “Tôi hi vọng sau này anh đừng phá rối nhà tôi nữa.”

“Chỉ cần cô làm xong mọi chuyện, tôi cũng chẳng đến đây làm gì. Tự cô lo liệu đi, về thì gọi cho tôi, mong chờ biểu hiện của cô đó.” Lục Tử Hiên bỏ lại mấy câu rồi quay đầu đi luôn.

Lúc này đã là xẩm tối, màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ, ngọn núi giữa trời chiều, ẩm đậm mà trắng lè. Đường phố cách đó không xa tiếng người tiếng xe cộ dần ồn ào, thị trấn nhỏ bắt đầu về đêm. Ninh Tiểu Thuần đứng trên đường nhỏ tiểu khu, nhìn ánh tà dương ca thán: “Trời chiều đẹp vô cùng, chỉ là sắp hoàng hôn.” Phía sau bỗng có tiếng kêu: “Ninh Tiểu Thuần?!” Giọng nói không chắc chắn.

Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc xoay người, thấy một cô gái mặc bộ thể thao màu đỏ đi tới, thoạt nhìn hơi quen quen. Cô nghi ngờ chỉ chỉ mình, hỏi: “Cô tìm tôi?”

“Là chị thật nha, tôi còn cho là mình nhìn lầm nữa chứ. Tôi ở dưới lầu nhà chị, là đàn em hồi trung học.” Cô gái nhiệt tình nói, con người trong suốt như nước nhìn Ninh Tiểu Thuần không chớp mắt... Như là dò hỏi, như là niềm nở, như là hỏi han.

Ninh Tiểu Thuần không quen ánh mắt nhìn cô chăm chú, mới hỏi: “Tìm tôi có gì không?”

Cô gái thần bí tới gần Ninh Tiểu Thuần: “Cái đó... xin hỏi, sáng nay lúc lên diễn đàn X có thấy topic, cô gái trên đó là chị hả?”

Ninh Tiểu Thuần nghe xong, thân hình cứng đờ, tim đập như sấm, ngón tay như đang run rẩy. Cô giữ bình tĩnh, nghĩ thầm dù sao đã bị xoá, không có chứng cứ, đánh chết cô cũng không nhận, người khác không thể ép được cô. đọc truyện tại . Cô xoa xoa trán, mờ mịt nhìn cô gái, ngờ ngác hỏi: “Cô đang nói gì vậy? Topic gì?”

“Chị không biết? Nói đúng ra là chuyện sinh viên nữ làm người tình, có điều...” Cô gái nghi ngờ nhìn Ninh Tiểu Thuần, chống cằm quan sát cô, lẩm bẩm: “Có vẻ không phải, người trong hình rất dễ thương, trang điểm đậm, nhưng chị thế này khó mà liên quan người trong hình được, ừ, chắc không phải...”

“Ha ha.” Ninh Tiểu Thuần cười khỏ, “Cô chắc nhận lầm người, tôi có việc, đi trước đây.” Cô định về nhà lại phải chạy đi, tránh xa cô gái đó, đến công viên không xa đường cái tránh nạn.

Cô tìm nơi vắng người ngồi xuống, thở dài, quả nhiên vẫn có người quen xem topic đó. Chẳng lẽ họ là cú đêm cả sao, cả ngày trên mạng làm gì chứ, thật là! nguồn

Đều do tên ôn thần Lục Tử Hiên gây hoạ, cô nhặt hòn đá nhỏ dưới đất lên ném xuống hồ. Từng vòng gợn lan xa, mặt hồ yên tĩnh bị phá huỷ, cũng như tâm trạng cô, sục sôi cuộn cuộn.

Cô lấy điện thoại, nhấn gọi Cung Triệt, “Tu tu tu...” Thật lâu mới có người nghe.

“Alo.” Tiếng Cung Triệt trầm ấm vang lên.

“Là em.” Ninh Tiểu Thuần không kiềm được hỏi, “Vừa rồi anh làm gì vậy, sao lâu thế mới nghe điện thoại?” Nói xong cô liền hối hận, thế này có tính là can thiệp chuyện riêng của anh, vượt rào không?

“Vừa rồi đang tắm.” Cung Triệt không để ý giọng điệu Ninh Tiểu Thuần, rất tự nhiên trả lời, “Đúng rồi, em thế nào rồi, Lục Tử Hiên muốn làm gì?”

“À, em biết ý đồ của hắn, là...” Ninh Tiểu Thuần đem hết chuyện Lục Tử Hiên ra kể.

“Ừ.” Cung Triệt khi nghe xong chỉ ừ một tiếng.

“Vậy, chúng ta nên làm sao?” Ninh Tiểu Thuần hỏi tới.

Cung Triệt im lặng một lúc, “Em trước tiên cứ làm có lệ theo hắn, cho hắn tin em, chuyện còn lại giao cho anh.” Anh phải nhờ cổ tận gốc, trừ bỏ hậu hoạ.

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần đáp, cô không muốn thêm nghĩ anh muốn đối phó với Lục Tử Hiên thế nào, cô tin anh sẽ giải quyết toàn vẹn. Cứ lo lắng thế này nữa, cô sẽ giảm thọ.

Lục Tử Hiên đã đi, nguy hiểm bên ba mẹ đã giải quyết, cô thở dài nhẹ nhõm, sau này sẽ giải thích quan hệ giữa cô với Lục Tử Hiên, tối nay phải ngủ một giấc, lấy lại tinh thần, tiếp tục chiến đấu.

“Hôm nay phiền anh đến đây, tối nay anh nghỉ ngơi đi, ngày mai về, Lục Tử Hiên đã đi rồi.” Ninh Tiểu Thuần thật có lỗi nói, đi đường mệt mỏi, tin rằng anh nhất định rất mệt.

“Không, lần này tới đúng lúc.” Cung Triệt nói, “Có một vị uy tín rất cao trong thương giới sau khi về hưu thì nghỉ ngơi ở đây, ngày mai đúng lúc sinh nhật ông ấy, anh muốn đến thăm hỏi.”

“À.”

“Nếu có tiệc, có lẽ cần em làm bạn gái anh, giờ nói với em trước, có vấn đề gì không?” Cung Triệt hỏi.

Nếu là công việc cần, có vấn đề cũng thành không có vấn đề, cô chính là nhân viên cần cù yêu nghề mà. Cô nói mấy câu với Cung Triệt rồi cúp máy, ngày mai có thể lại gặp việc lớn, cô phải dưỡng đủ tinh thần.

Màn đêm lén lút buông xuống, ánh trăng khoác lên mặt đất một tầng bụi mỏng, như một bàn tay vẽ nên tất cả sắc thái thần bí. Gió đêm nhẹ nhàng, mang đến mùi hương quế thơm ngát, khẽ phất qua mặt và tóc Ninh Tiểu Thuần, như hai bàn tay mẹ, dịu dàng an ủi.

Ninh Tiểu Thuần đi chậm rãi, suy nghĩ mông lung. Lục Tử Hiên yêu cầu cô phá hoại hạng mục lựa Thịnh gia, là vì sao? Nếu phá thật, thì tốt cho Lục Tử Hiên ở chỗ nào? Chẳng lẽ hắn vì trả thù riêng? Hoàn Nghệ

phá hoại hạng mục lựa Thịnh gia, vậy Hồ tổng sẽ không còn tin tưởng Hoàn Nghệ, tin rằng ông ta sẽ giao quyền tiêu thụ cho người khác, vậy sẽ giao ai đây?

Cô chợt nghĩ ra, người được lợi lớn nhất là Ngự Hoa, Ngự Hoa từng cạnh tranh quyền tiêu thụ với Hoàn Nghệ. Lục Tử Hiên làm vậy, là bị người ta sai khiến ư? Người phía sau là chủ Ngự Hoa ư? Nếu vậy, Tưởng Phàm là tổng giám đốc Ngự Hoa, chẳng lẽ là anh ta ra lệnh?

Không, không chắc. Tuy cô không hiểu nhiều về Tưởng Phàm, nhưng anh ta rất có phong độ, không làm chuyện bỉ ổi sau lưng người khác. Có thể làm cho Ngự Hoa nhanh chóng phát triển, anh ta nhất định rất có thực lực, dựa vào thủ đoạn đầu cơ trục lợi sẽ không thể thành công.

Anh ta bây giờ được khen ngợi, sẽ không ngu ngốc đẩy mình vào hổ, để mang tiếng như bị mọi người chê cười. Cho nên, vấn đề xét đến cùng là ở chỗ Lục Tử Hiên, chỉ cần biết động cơ vì sao hắn làm vậy, thì bí mật được giải quyết.

Ồi, không suy nghĩ nữa, mấy suy nghĩ này cứ biến thành từng dây nhỏ, vô hình trung cuộn thành cuộn lớn, khiến cô phiền loạn. Cô nên về nhà ngủ thật ngon giấc, xe đến núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

62. Chương 62: Lễ Phục Đỏ Hấp Dẫn

Ninh Tiểu Thuần ngủ một đêm không mộng mị, ngủ thẳng cẳng đến mười hai giờ trưa, mặt trời chiếu đến mờng. Đã lâu không có cảm giác ngủ ngon đến tự tỉnh, cô ngồi trên giường, vươn vai. Ba cô gõ nhẹ cửa, gọi nhỏ: “Tiểu Thuần, con dậy chưa?”

“Dạ, dậy rồi.” Ninh Tiểu Thuần xuống giường, đáp.

“Cơm nấu xong rồi, con ra ăn đi.” Ba nói. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Cảm giác quần áo đưa đến tay, cơm đưa tận miệng, thật không tệ. Ninh Tiểu Thuần rời giường tận hưởng bữa ăn ngon, tán gẫu với ba một hồi, vốn tưởng có thể ra ban công tắm nắng, không ngờ một cú điện thoại gọi đến phá vỡ kế hoạch.

Thấy tên người gọi là Cung Triệt, cô xoa nhẹ trán, cũng đoán được ý định của cuộc gọi này. “Alo.” Ninh Tiểu Thuần nằm trên ghế dựa, lười biếng lên tiếng. Ánh nắng xuyên qua tán lá, tạo thành từng đốm nắng nhỏ, vươn tay ra còn có những vầng sáng trong suốt trên tay.

“Bây giờ tôi ở khách sạn quốc tế tổ chức tiệc, năm giờ rưỡi em đến khách sạn anh ở. Không sao chứ?” Giọng Cung Triệt truyền đến.

“Vâng, không sao. Vậy, chúng ta dự tiệc xong rồi về phải không, ngày mai còn đi làm...” Ninh Tiểu Thuần hỏi, cô đang nghĩ xem có nên mang cả hành lý theo không, như vậy chỉ cần xong tiệc là về thành phố lại ngay.

“Xem tình hình đã, em thu dọn đồ đạc trước đi.” Cung Triệt đáp, bên kia như có tiếng nói chuyện, anh dừng vài giây, rồi nói: “Giờ anh có việc, em chuẩn bị đằng hoàng, anh cho tiểu Ngô qua đón em.”

“Á, còn...” Ninh Tiểu Thuần vẫn chưa nói hết, Cung Triệt đã cúp điện thoại, tiếng tu tu truyền sang, Ninh Tiểu Thuần buồn bực để điện thoại xuống. Cô muốn hỏi có thể mang hành lý qua khách sạn anh ở luôn không, thêm nữa nếu tiểu Ngô đến, ngừng xe xa xa là được, rồi gọi điện thoại cho cô, sau đó cô mới xuống. Cô không muốn ba mẹ thấy có xe đến đón cô, vậy sẽ làm họ suy nghĩ lung tung. Aiz, tại anh gấp gáp cúp điện thoại trước hết đó.

Ninh Tiểu Thuần ra phòng khách, nói với ba đang xem TV: “Ba ơi, mai con đi làm, phải về liền, chắc không chờ mẹ đi làm về được, ba nói với mẹ giùm con.”

Ông Ninh lưu luyến không muốn buông tay Ninh Tiểu Thuần: “Vừa về chưa lâu đã đi. Giờ ba nấu bữa tối, con ăn rồi hẵng đi.” Ông Ninh không muốn con gái đi sớm, khi con gái đi rồi không biết chừng nào mới về lại nữa.

“Thôi khỏi ba ơi, con vừa ăn xong, cũng còn no, chưa tiêu hết nữa.” Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống, vỗ vỗ lưng bàn tay ông: “Con rảnh sẽ về thăm ba mẹ mà, đừng lo lắng cho con.” Cô biết ba nghĩ gì, nuôi con trăm tuổi đã lo hết chín mươi chín năm.

Tình cảm đẹp nhất trên đời chính là tình thân. Muôn đời muôn kiếp, ruột thịt là thân thuộc nhất. Tình thân là là tóc ba mẹ ngày càng bạc hơn, là quan tâm cùng mong ngóng trong mắt. Tình thân là ngọn đèn trong đêm, để con người vén mây mù, tìm ra hi vọng. Mắt Ninh Tiểu Thuần nóng lên, mũi xót xót, cô khó chịu cúi đầu.

“Con gọi ẹ đi, nói bà ấy một tiếng, nếu không bà ấy về lại cần nhân ba.” Ông Ninh vỗ vỗ tay Ninh Tiểu Thuần.

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần về phong vừa thu dọn đồ đạc vừa gọi điện ẹ.

Không ngoài dự đoán, mẹ cô không ngờ con gái đi, không chờ đến lúc bà về mà cầu nhau một hồi mới dặn cô đi đường cẩn thận, về làm việc cho tốt, tự chăm sóc bản thân vv... “Dạ dạ...” Ninh Tiểu Thuần gật đầu liên tục.

Nói chuyện với mẹ xong, cô cũng dọn đồ xong. Cô mặc đồ chỉnh tề, ôm túi xách rời phòng, thấy ba đang bận rộn trong bếp, cô đi đến gọi “Ba” một tiếng.

Ông Ninh quay lại, cầm gì đó đưa cô, nói: “Dọn xong rồi à? Sáng này ba mua điểm tâm con thích nhất nè, con mang theo ăn đi.”

Ninh Tiểu Thuần nhận bằng hai tay, định nói gì đó, điện thoại lại reo lên. đọc truyện tại . Cô nhanh chóng móc ra, nhìn nhìn, không phải số quen, cô lạ kì nhìn thoáng, bấm nghe: “Alo, xin chào.”

“Cô Ninh, tôi là tiểu Ngô, tổng giám đốc bảo tôi đến đón cô.”

“Vâng, được rồi, cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần không nói gì thêm, vội cúp máy, quay sang nói với ba: “Ba, con đi nha, muộn nữa sợ không còn xe.”

“Ba đi với con ra nhà ga.” Ông Ninh đưa tay định cầm túi cho cô, Ninh Tiểu Thuần giữ tay ông lại, cười nói: “Ba ơi thôi mà, con tự đi được, ba ở nhà nghỉ ngơi đi... Hôm nay không phải có trận đá bóng sao, đừng bỏ lỡ mà ba.”

Ninh Tiểu Thuần thành công cản được ba cô, mang túi xách đi xuống. Cô đi ra tiểu khu thì thấy chiếc BMW đậu ở ven đường, cô đảo mắt nhìn chung quanh, thấy không có ai mới nhanh chân chạy tới, mở cửa xe ngồi vào.

Tiểu Ngô chở Ninh Tiểu Thuần đến khách sạn, đưa tới thẻ vào phòng: “Tổng giám đốc nửa tiếng nữa mới về, quần áo đã chuẩn bị xong, cô Ninh lên phòng chuẩn bị trước, số phòng đây.”

Ninh Tiểu Thuần cầm thẻ, gật đầu, đi vào khách sạn. Khách sạn năm sao quả nhiên lộng lẫy, đại sảnh trang trí đúng chuẩn, thể hiện nếp sống châu Âu, mang phong cách Baroque hiện đại, không khí đơn giản, không quá xa hoa. Cô nhìn quanh, sau đó đến thang máy, cô thấy một thang máy đang khép cửa bên trong có mấy người, hình như có dáng người rất quen. Cô nheo nheo mắt, cuối cùng chỉ kịp nhìn mặt người đó, cửa thang máy khép lại.

Trong đầu cô nhanh chóng tua lại, sau đó dừng lại ở một hình ảnh. Người... người này không phải giống Tưởng Phàm lắm sao?!

Nếu người đó là Tưởng Phàm, sao anh ta ở đây? Tuy người ta có tự do, muốn đi đâu thì đi, cô không thể xen vào. Nhưng mà, Lục Tử Hiên vừa đi khỏi, cô đã thấy anh ta xuất hiện ở đây, thế này không khỏi có phần trùng hợp. Ninh Tiểu Thuần nhúc nhích, lòng tràn ngập nghi ngờ. Chẳng lẽ anh ta với Lục Tử Hiên là đồng bọn? Không, không, không thể nào lại vậy... (Y Sắc: con gái, con nghĩ nhiều quá...)

Thang máy xuống đến, Ninh Tiểu Thuần lắc lắc đầu bước vào. Tìm phòng 827, cô lấy chìa khoá mở cửa, đi vào. Đây là một căn phòng cao cấp rộng lớn, cô dạo quanh phòng, thấy trên giường có một cái hộp. Cô đi qua mở ra, trong hộp là bộ lễ phục đỏ thắm, cô luôn mặc màu sắc trang nhã, màu sắc loá mắt nổi bật này cô không có tự tin để mặc.

Cô cầm váy mà run run, trên váy đính rất nhiều viên đá lớn nhỏ, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào lễ phục làm chiếc váy sáng lấp lánh, khiến người ta không thể rời mắt, thật sự rất đẹp.

Cô hơi động lòng, bèn chạy vào phòng tắm cởi quần áo, thay váy vào. Váy mặc lên người, không chật không rộng, trên lưng có một dải nơ bướm đen hẹp, càng tôn thêm dáng người. Cô lấy túi đồ trang điểm ra, bắt đầu trang điểm, đánh phấn lót, phấn mắt, vẽ mắt, đánh má hồng, cả gương mặt có vẻ dịu dàng tự nhiên, cuối cùng thoa son môi, trang điểm đơn giản.

Cảm giác không giống với chiếc váy quây trắng lần trước, lần này mặc lễ phục đỏ, có vẻ hết sức xinh đẹp, hàng mi cong và đôi mắt long lanh dễ thương. Cô thừa dịp Cung Triệt vẫn chưa về, tranh thủ đứng trước gương tạo dáng, quay tới quay lui ngoái đầu mím cười mê hoặc.

Nên lúc Cung Triệt vào phòng, đi vào phòng tắm, hình ảnh thấy đầu tiên chính là dáng vẻ này của Ninh Tiểu Thuần. Anh mím cười nhìn cô, tay khoanh trước ngực, tán thưởng: “Rất đẹp, thưa Nữ hoàng điện hạ.”

Bất ngờ có tiếng nói làm Ninh Tiểu Thuần giật bắn người, chân mềm nhũn loạng choạng, té sấp lên bồn rửa tay.

“Anh... Anh vào hồi nào...” Ninh Tiểu Thuần đỏ mặt hỏi, cô tin chắc mấy động tác mất mặt vừa rồi đều bị anh nhìn thấy. Cô thật muốn tìm cái hang nào đó chui vào, sau này bảo cô làm sao nhìn mặt anh đây.

“Cửa không khoá.” Cung Triệt vô tội khoát tay.

“Anh... Em... Em ra ngoài...” Ninh Tiểu Thuần lúng túng, kéo váy, sau đó lao ra. Lúc đi ngang Cung Triệt, cô bị cản lại. Cung Triệt giăng tay ra cản đường cô, sau đó ôm cô vào lòng, ôm siết vòng eo nhỏ của cô, khẽ sát tai cô nói: “Anh thật sự không nên lựa bộ váy màu đỏ này.”

“Hử?!” Ninh Tiểu Thuần không hiểu, ngược lên nhìn anh. Vì hai người gần nhau, môi cô khẽ lướt qua mặt anh, để lại một vệt màu hồng mỏng. Mặt cô càng đỏ thêm, cô xấu hổ nói: “Xin... xin lỗi...”

Cung Triệt đưa tay lau vết son, sau đó ngón tay lướt nhẹ qua môi cô, khom xuống, nói vào tai cô: “Không sao, có điều, anh hi vọng em hôn môi anh.”

63. Chương 63: Giao Hoan Nguyên Thủy

Ninh Tiểu Thuần nghe Cung Triệt nói xong, xấu hổ đỏ mặt đến mang tai, làn môi bị ngón tay anh vuốt lên, cũng hơi hơi nóng lên, như thoáng có luồng điện xẹt qua, cô vô thức lè lưỡi, đầu lưỡi liếm nhanh qua môi. Mắt Cung Triệt vừa vận rơi xuống, cú “liếm” dụ hoặc rơi ngay tầm mắt anh, đối với đàn ông mà nói, không thể nghi ngờ đây là cảm dỗ im lặng.

Con người đen chột loé, yết hầu trượt lên xuống, anh chậm rãi nâng tay khẽ vuốt cằm cô. Thân hình Ninh Tiểu Thuần khẽ run rẩy, chân như mềm nhũn, không thể giữ vững thân người, cô đành bám lấy quần áo anh, ngửa đầu nhìn anh, môi son khẽ hé, hơi thở như hoa. Cô khẽ nhếch đôi môi hấp dẫn, khiến người khác không kiềm nổi ý muốn âu yếm.

Ngón tay anh thon dài để lên môi cô, như bôi lên lớp son, như nhẹ nhàng mơn trớn, cô run khe khẽ, đôi ngực phập phồng lên xuống, như đoá hoa bồng bềnh trong gió nhẹ. Trong con người đen là hình ảnh phản chiếu của anh, hàng mi dài cong cong như cánh bướm dập dờn, sóng mũi xinh xắn thẳng tắp, cánh môi ướt át tươi thắm hơi run rẩy, da thịt cũng ửng hồng khó hiểu. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [cham](#)

Mắt Cung Triệt thăm thăm khoá chặt gương mặt rung động lòng người trong ngực không rời, mơn trớn mặt cô, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại thơm tho, môi cô mềm đến vậy, thơm ngọt đến vậy, khiến anh lưu luyến quên mất lối về.

Hơi thở anh nóng rực phả lên mặt, đôi môi dịu dàng nóng cháy ép sát môi cô, Ninh Tiểu Thuần nhắm mắt, cảm nhận trái tim hừng hực trong ngực đang nảy thành thạch. Chung quanh tất cả như dừng lại, toàn bộ thế giới chỉ còn lại anh và cô, hơi thở ấm áp của hai người quyện vào nhau, có thể nghe rất rõ.

Anh khẽ nhay liếm môi cô, cọ xát, anh phát hiện hương vị cô còn ngọt ngào hơn trước, anh không khống chế nổi lại muốn càng nhiều, cạy mở răng cô, tiến thẳng vào, lưỡi mềm dẻo mà tham lam chiếm hữu.

Cô khép chặt mắt, cảm nhận cảm giác mát lạnh bành bồng trong miệng, mũi tràn ngập hương vị nam tính tinh khiết của anh, dễ chịu đến choáng váng, cô nhanh chóng bị cảm giác này cuốn hút, đầu óc trống rỗng. Cô đáp lại anh theo bản năng, nhẹ ngậm lưỡi anh, mút liếm.

Anh mở to mắt, trong mắt tràn ý cười, hơi thở ấm áp phun lên mặt cô, làm cô ngứa ngáy. Bàn tay anh phủ lên cổ cô, dịu dàng mơn trớn. Cô như con mèo nhỏ được chủ nhân vuốt ve, tiếng ừm đầy thỏa mãn.

Hai người quấn quýt nhau, ngực dần dần nóng lên, hơi thở ngày càng nặng nề, nhưng hai người vẫn dán chặt vào nhau, không thể rời nhau, không ngừng đòi hỏi, tham lam hơi ấm đối phương. Thật lâu sau, môi hai người tách ra, Cung Triệt như còn đói khát, đôi môi mềm rê nhanh xuống sườn cổ cô, khẽ liếm hôn, rồi dời xuống xương quai xanh mảnh khảnh, luyến tiếc cọ môi. Bàn tay nóng như lửa cởi dải thắt lưng nơ bướm, vén làn váy, đi thẳng lên trên tìm kiếm, đến khi chụp lên bộ ngực đầy đặn.

Bàn tay nóng hổi như môi thêm cho ngọn lửa âm ỉ trong cơ thể Ninh Tiểu Thuần, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, da thịt cả người cô ửng hồng. Tay Cung Triệt quàng ra lưng cô, ngón tay thành thạo cởi móc áo ngực, cặp vú trắng nõn nà thoát khỏi trói buộc, bật ra. Bàn tay anh phủ lên, che lên một bên, nhẹ nhàng ve vuốt, tay kia từ hông chuyển xuống mông, chậm rãi xoa nắn.

“Um... Không, không được... đến giờ...” Ninh Tiểu Thuần nói đứt quãng, tuy cô sắp bị tình dục chiếm cứ, nhưng vẫn sót lại chút lí trí cuối cùng, cô đè hai tay Cung Triệt, ngược lên nhìn anh.

Cung Triệt ngừng lại, giơ tay nhìn đồng hồ, giọng nói trầm khàn đầy ham muốn: “Từ đây đến chỗ dự tiệc mất nửa tiếng đi xe, bây giờ còn một tiếng, đủ rồi...”

“Nhưng mà...” Ninh Tiểu Thuần còn định nói gì đó nhưng miệng đã bị người bịt chặt. Anh đóng cửa phòng tắm lại, ấn cô lên ván cửa, thân hình đè lên cô, tiếp tục làm tiếp chuyện còn dang dở. Anh vừa hôn cô, bàn tay vừa vươn xuống mông cô, cách lớp váy mơn trớn. Bờ môi anh kéo xuống dưới, khẽ liếm cổ cô, bàn tay cũng dần vươn vào trong quần, vuốt ve gốc đùi, với khe đùi.

“Um...” Ninh Tiểu Thuần hựt hơi, thở hổn hển, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng yếu ớt.

Cung Triệt kéo dây kéo, kéo váy cô xuống, cởi tới lưng chừng, cúi đầu hôn lên ngực cô, đầu lưỡi vòng quanh núm vú liếm từng vòng tròn. Bàn tay không để yên, lướt ra trước, cách quần lót, hơi ấn vào vùng kín.

“Ừhh ưmmm...” Cô vì anh mà rên rỉ, nửa thân dưới râm ran, khó chịu, bụng dưới tê tê, như buồn tiểu.

Anh hé miệng ngậm núm vú, ra sức cắn mút. “Arg...” Cô ôm chặt đầu anh, ép đầu anh vào sát ngực cô, ngón tay đan vào mái tóc đen mềm của anh.

Không gian mờ ám ngoại trừ hơi thở hổn hển nặng nề, còn có âm thanh anh liếm láp ngực cô khiến ai nghe thấy cũng đỏ mặt. Đầu vú dưới sự trêu đùa của lưỡi anh, đã ướt ươn ướt, ướt át non mềm. Chỉ chốc lát sau, còn dựng đứng, thô cứng.

Anh ngừng đầu, từ sau ôm lấy cô, vừa hôn tấm lưng trơn mịn, hai tay vừa vuốt ve cặp ngực. Hơi thở anh ấm áp phả lên da cô, nơi đó nháy mắt đã đỏ rực. “U... Ah...” Cô vừa kêu khe khẽ, tay vừa ôm hai tay anh, di chuyển theo anh.

Cung Triệt vì hít thở nặng nhọc, vòm ngực phập phồng, ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực anh, sau đó lan tràn toàn thân, rồi tập trung lại đi xuống, vật đàn ông đang ngủ say bỗng thức tỉnh. Anh gằm nhẹ, ôm người cô, mở cửa đi ra, thả cô lên giường, sau đó đè lên, nghiêng người ôm cô. Anh nâng một chân cô lên, ngón tay thăm dò chỗ kín, chuẩn xác tìm ra nhụy hoa, ấn mạnh.

“Áhhh...” Ninh Tiểu Thuần nghiêng người, hai tay siết dra giường. Từ chỗ ngón tay dưới thân cô, cảm giác thoải mái tập trung ngay bụng, cô hé miệng rên rỉ.

Cung Triệt lật người cô lại, để cô nằm sấp, cởi váy cô ra, hôn từ trên lưng xuống tới mông. “Ừm...” Anh vừa hôn, vừa phát ra tiếng. Anh đưa tay ra giữa hai chân cô, kéo cô nhô người trên giường. Bàn tay vuốt ve qua lại trong đáy quần, xoay tròn một vòng, nhắm trúng lối vào, dùng hai ngón tay đè nhấn xuống.

“Áhhh...” Ninh Tiểu Thuần hét lớn, kích động, một dòng nước ấm từ trong rỉ ra, đọng trên quần lót. Cung Triệt cảm thấy ẩm áp, cười cười, bàn tay vẫn tiếp tục ở lối vào xoay tròn, ấn, rồi đâm.

Dòng nước không ngừng rịn ra, ướt cả vùng kín. Cô siết chặt dra giường, hưởng thụ từng cơn sóng đánh tới. Anh cởi quần lót cô ra, quỳ trên giường, đầu lưỡi từ sau liếm lên trên, đầu lưỡi mang đến kích thích khiến cô sung sướng run rẩy.

Tư thế này thật nguyên thủy, khiến Ninh Tiểu Thuần nghĩ đến cảnh lúc động vật giao phối, nhất là đầu lưỡi Cung Triệt cứng cáp mạnh mẽ khiêu khích chỗ kín, anh rất giống con đực vội vàng tìm lối vào của con cái. Có lẽ chính vì nguyên thủy, mà kích thích dục vọng hoang dã nhất trong cô, hơn nữa dục vọng này còn mang sức mạnh không thể ngăn cản, khiến tiếng rên rỉ của cô biến thành tiếng gầm gừ của một con cái.

Dưới sự tấn công mãnh liệt của lưỡi anh, chất dịch ngọt ngào của cô chảy ra ngày càng nhiều, nhưng tất cả đều bị anh nuốt hết. Anh nhắm ngay lối vào, cố sức mút vào, như muốn hút hết chất dịch ngọt ẩn sâu bên trong ra. Anh vừa mút chỗ kín, hai tay vừa kích thích ngực cô.

Chỗ kín bị mút tràn ngập cảm giác khó tả, Ninh Tiểu Thuần kéo dra giường, cắn chặt, tiếng rên rỉ vẫn theo kẽ răng thoát ra, “Ừ...ừ...a...”

Anh từ giữa hai chân cô ngẩng lên, tay trái đỡ bụng cô, tay phải hoạt động, từ phía sau cắm vào. Anh vươn hai ngón tay, đâm nhanh vào trong cô. Bên trong đã ướt đầm, ngón tay ra vào rất dễ dàng, anh chậm rãi xoay tròn ngón tay đục vào trong cô, ra vào rất nhanh. Ngón tay và chất dịch hoà nhau, tốc độ ra vào nhanh, gây ra âm thanh đâm đục.

“A... a a... doc truyện tai . Em, em không chịu... a...” Cô quỳ trên giường, cong mông, tay nắm chặt dra. Lúc ngón tay ra vào, kéo theo rất nhiều chất dịch, chất dịch chảy từ háng xuống, từng giọt từng giọt nhỏ lên giường.

Người Ninh Tiểu Thuần chột bồng bềnh nhẹ bổng, như đi trên mây, không tìm ra phương hướng. Toàn thân cô khoan khoái, dòng khí tụ trong ngực như được người khác vuốt xuôi, hoa lửa lên đỉnh bùng nổ trong người. Ngón tay Cung Triệt đâm vào, cô hét to, thân hình run rẩy sụp xuống, sau đó thở mạnh ra, nhũn người gục xuống, cô đã lên đỉnh.

Cung Triệt rút tay ra, thấy ngón tay dính sợi tơ trong suốt, mỉm cười, nằm nghiêng bên cạnh Ninh Tiểu Thuần. Nhìn ngực cô vì thở gấp mà phập phồng lên xuống, khoé miệng nhếch lên, vươn nhanh ngón tay ra, bôi chất dịch dính trên ngón tay lên ngực cô.

“A... Anh, anh đang làm gì vậy?” Ninh Tiểu Thuần thở hổn hển hỏi.

“Chất nhờn của em...” Cung Triệt cười vuốt vuốt đầu vú cô, “Tới phiên em làm.”

“Hử?” Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu, ánh mắt mê mẩn nhìn anh.

Cung Triệt kéo tay cô, để xuống háng anh. Vật đàn ông sưng phồng đội tay cô, cách lớp vải truyền sang nhiệt độ. Cô lập tức hiểu anh muốn cô làm gì, máu nóng dồn lên mặt, cô ập ứng: “Ừ, vậy... làm nữa... sẽ... không kịp giờ...”

64. Chương 64: Giao Hoan Nguyên Thủy

“Không đâu...” Cung Triệt cắn cắn vành tai cô, nói: “Em yên tâm, sẽ đủ thời gian để ”xông pha chiến đấu“.”

Aiz, cô không phải ý này. Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu, đỏ mặt không nói. Cô sợ sau khi tình cảm mãnh liệt tràn qua, sẽ không có thời gian điều chỉnh trạng thái, trong buổi tiệc bị người ta dòm ngó sẽ không tốt, sẽ mất hết hình tượng. Nhưng nếu không giải quyết cho người này, anh sẽ kiềm nén quá mà sinh bệnh. Cô đành phải làm, theo ý nghĩ tốc chiến tốc thắng, thấy chết không sờn ngồi dậy, bổ nhào lên người Cung Triệt, bắt đầu cưỡi thất lưng cho anh.

Cung Triệt dựa trên đầu giường, nhìn Ninh Tiểu Thuần nằm trên người mình mê say làm việc, mắt đầy vui vẻ, anh nhắm mắt, chờ đợi sự phục vụ của cô. đọc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần cưỡi thất lưng xong chậm rãi kéo quần anh ra, thấy vật đàn ông dưới quần lót CK đã to lớn. Cô nuốt nước miếng, tay run run cầm nó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cung Triệt khê thở dài, cổ họng trượt lên xuống mấy cái. Cô kéo quần lót xuống, vật thô to đập vào mắt, ấm nóng rần rần chắc sừng sừng dần dần ngóc lên, nắm trong tay thấy nóng như thiêu đốt. hai tay cô nắm thẳng bé, trượt lên xuống vài cái, cô nghe tiếng Cung Triệt hít mạnh, bèn ra sức trượt lên xuống mạnh hơn.

Một lát sau, Cung Triệt bỗng nhiên mở mắt, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Dùng miệng em săn sóc nó đi.” Ninh Tiểu Thuần biết trốn không thoát, nghe lời cúi đầu, tay cầm của anh, lưỡi khê liếm hai viên ngọc, dần dần viên ngọc bị nước miếng cô thấm ướt. Cô vuốt đám cỏ ngược lên, sau đó ngậm hết viên ngọc vào miệng. Tiếp đến lại chậm rãi ngậm vật cứng như thép, đôi môi ướt át ngậm dính đầu trước, tay nắm chặt phần còn lại, từ từ liếm láp.

Vật của anh đã rất to, lúc này ở trong miệng cô càng sừng to, muốn lấp đầy miệng cô, cô vội vàng nhả ra, thả lỏng người, quyết định làm kiểu khác trước. Cô nâng vật cứng lên để lộ viên ngọc, lưỡi liếm từ phần dưới viên ngọc liếm thẳng ra trước đến đỉnh đầu, lên xuống vài lần, như là liếm kẹo que.

Cung Triệt thở dốc, lông mày nhíu chặt giãn ra, tế bào trong thân như sống lại, toàn thân khoan khoái. “Ngậm nó.” Anh ra lệnh, giọng nói khàn khàn trầm thấp, tràn ngập ham muốn.

Cô vẫn ngậm hết anh theo sức mình, tay nắm phần còn lại, di chuyển rất nhanh. Vật của anh trong miệng cô ra ra vào vào, vật thô bị nước miếng cô thấm ướt sũng, trơn ướt làm người ta không cầm chắc được. Đầu cô quay vòng, lúc xoay đầu qua lại, của anh cọ vào hai bên miệng cô, chạm đến từng chỗ khác nhau. Từ khoe miệng cô vang lên âm thanh, làm anh thần hồn điên đảo.

Từng cơn khoái cảm đánh úp vào Cung Triệt, khoái cảm đè nén trong cơ thể nháy mắt bùng nổ, máu toàn thân chạy rần rật. Anh nắm chặt tay, thân hình bắt đầu run rẩy, sắp lên đến đỉnh điểm. Ninh Tiểu Thuần biết đây là phản ứng lúc anh sắp xuất tinh, định nhanh chóng rút ra, không ngờ cánh tay Cung Triệt duỗi dài ra, đè gáy cô lại, để của anh tiếp tục ấn vào miệng cô.

Vật thô nóng ấn thật sâu vào miệng cô, đâm vào cổ họng, cô cảm thấy rất khó chịu muốn nôn, nhưng cô bị Cung Triệt đè lại, không thể nhúc nhích, nôn nóng đến khoe mắt đã ướt ươn ướt.

Cung Triệt nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Ngoan, thả lỏng.” Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, bình tĩnh lại, giao quyền chủ động cho anh, ngậm chặt vật đang run run.

Cung Triệt bây giờ hoàn toàn là người kiểm soát, điều khiển cả quá trình. Anh đè đầu cô, thân hình nghiêng ra trước, dong đưa vòng eo, vật cứng nhịp nhàng qua lại ra vào trong miệng cô, động tác thông thả dịu dàng, như đang ân ái.

Anh để vật cứng vào nơi sâu nhất trong miệng cô, cô cảm thấy hơi khó thở, bụng cuộn thắt mạnh, “Ồ... Ừm...” Cô ừ ừ. Nếu không thể thay đổi hoàn cảnh, cách duy nhất là thay đổi bản thân. Cô nén cảm giác buồn nôn, thoáng điều chỉnh người, tìm tư thế thoải mái nhất, đầu hơi ngửa ra sau, phối hợp với ra vào của anh.

Vừa nãy Cung Triệt nén cảm giác bùng nổ, giờ không nhịn được nữa, người anh run mạnh, khoái cảm đạt đến cực hạn, anh thả lỏng người, phóng hết hạt giống ẩn sâu trong người ra. Một dòng chất nóng chảy vào cổ họng Ninh Tiểu Thuần, mạnh mẽ mà dai dẳng. Cô không thể ngăn tinh dịch anh bắn ra, nên nuốt vào không ít.

Cung Triệt rút của anh ra khỏi miệng cô, quỳ trên giường thở hổn hển. Miệng Ninh Tiểu Thuần được giải thoát, cô lập tức cúi gập lên giường, nhổ hết tinh dịch còn trong miệng ra.

“Khụ khụ khụ...” Cô ho khan, cô bị sặc. Chất lỏng màu trắng từ khoé miệng chảy xuống, chảy xuống hàm dưới.

Cô lau miệng, tê liệt ngồi trên giường, miệng còn nồng hương vị đặc trưng của tinh dịch, cô quay đầu trừng Cung Triệt. Cung Triệt kéo tay cô, ôm cô vào lòng, vuốt ve người cô: “Sao vậy? Không cho em ăn no, nên em giận à?”

Hừ, con người này được lợi còn ra vẻ. Ninh Tiểu Thuần phủ tay anh, bỏ khỏi ngực anh, bỏ được hai bước đã bị người nào đó ôm ngang lưng lại. “Nè, anh làm gì vậy?” Ninh Tiểu Thuần vung cánh tay trắng tinh đánh anh. Cung Triệt càng ôm siết cô, đôi môi khêu gợi cố ý lướt lên lưng cô.

“Em, em muốn đi tắm...” Ninh Tiểu Thuần nói đứt quãng, thần kinh cô vì môi anh lướt qua mà căng lên.

“Chưa cho em ăn no, anh không thể thả em đi được...” Cung Triệt vừa nói vừa hôn lưng cô, môi hôn một đường xuống mông. Cô quỳ sấp trên giường, hai khuỷu tay chống xuống giường, anh ghé môi hôn cô, tư thế hai người ái muội, ngay tư thế vào từ phía sau.

Bờ môi anh hôn lên mông, đầu lưỡi khẽ liếm da cô, đầu lưỡi ướt át làm cả người cô không được tự nhiên, khơi lên cảm giác lạ thường. Bàn tay anh vò nhẹ đôi ngực, thỏa sức tận hưởng đầu vú cô, tay kia lén vươn xuống, lại phát hiện phía dưới cô đã ướt đầm. Anh dán sát tai cô, hà hơi vào tai, giọng dịu nhẹ: “Đã ướt hết rồi, chẳng lẽ không muốn sao? Đúng là không thành thật...”

Anh thừa dịp cô không kịp phản ứng, hai ngón tay khép lại, mượn chất dịch bôi trơn, đâm vào trong cô. “Ah...” Thành linh bị đâm vào gây ra cảm giác, cô không kiềm được kêu lên. Ngón tay anh rong ruổi bên trong, ra vào rất nhanh, mang theo rất nhiều chất dịch.

Nghe tiếng rên rỉ mê hồn của cô, ngắm thân thể xinh đẹp của cô, vật vừa được giải tỏa xong lại có phản ứng, anh rút tay ra, nằm sấp trên lưng cô, nâng mông cô lên, xông vào, dùng tư thế doggy tiến vào, vật cứng chóp mắt chìm vào trong.

“Ừm... ừ...” Cô rên rỉ, thằng bé của anh không hề báo trước đã đi vào, tiến thẳng tận cùng, cô cảm thấy hơi đau, hít vào một hơi. Nhưng khi eo anh đóng đưa, ra vào thật nhanh, đau đớn chuyển thành khoái cảm không cách nào tả xiết.

Trong cô ngậm chặt anh, mút siết khiến anh cực kì sướng khoái, anh hít sâu mấy cái, cứ thế đi vào. Trong lúc ra vào anh tìm đến vị trí quan trọng, kiểm soát biên độ và tần suất di chuyển, khoái cảm mãnh liệt đánh úp về cả hai người.

Hai tay Ninh Tiểu Thuần nắm chặt dra giường, thân dưới hạ xuống, phối hợp với anh, chủ động đón nhận động tác của anh. Mông cô đầy đặn tròn căng lắc lư, tạo thành miếng đệm, khiến hai người đều nhận được khoái lạc dễ chịu.

“A... a... Em... Emm... m...” Ninh Tiểu Thuần chỉ còn có thể rên rỉ, từng đợt từng đợt va chạm trong cơ thể sắp làm cô không chịu nổi, cô cảm giác mình như búp bê bằng sứ vỡ vụn, hai tay mềm nhũn, sắp không đỡ nổi cơ thể.

Trong cô co thắt, kẹp chặt của anh, muốn buông lỏng nhưng lại siết chặt, làm anh càng vui sướng, càng kích thích anh xuất tinh. Trần Cung Triệt đầy mồ hôi, anh gằm nhẹ, bàn tay thô bạo vuốt ve ngực cô, nửa thân dưới nhanh hơn, điên cuồng vào ra, âm thanh giao hợp ngượng ngùng vang lên trong phòng.

“A... a... E, em tới...” Ninh Tiểu Thuần quơ tay chụp tay anh, khàn giọng thét lớn.

“Tới đi!” Cung Triệt kêu lớn, mạnh mẽ đến nơi sâu nhất trong cô, hai người cùng lên đỉnh.

Sau khi mây mưa, toàn thân hai người đều đầy mồ hôi, thở hổn hển nằm sấp trên giường. Điện thoại trên bàn reo lên, Cung Triệt buông Ninh Tiểu Thuần ra, hắng giọng, đi qua bắt máy. tại

“Thưa tổng giám đốc, sắp đến giờ đi dự tiệc rồi.” Giọng tiểu Ngô truyền đến.

“Ừ, tôi biết rồi.” Cung Triệt nói xong buông điện thoại, bước qua ôm Ninh Tiểu Thuần đang nằm trên giường, đi vào phòng tắm.

Anh vừa đi vừa nói: “Mệt lắm hả? Em đi dự tiệc được không?”

“Đều tại anh!” Ninh Tiểu Thuần xoa nhẹ vùng eo đau nhức, giận dữ nói, “Vẫn còn đi được.”

65. Chương 65: Quan Hệ Không Ít

Lúc Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần hai người mặc đồ xong xuôi xuống lầu, cũng là chuyện của nửa tiếng sau đó. Tiểu Ngô nhanh nhẹn xuống xe, mở cửa xe cho họ. Khi anh ta thấy vừa thấy Ninh Tiểu Thuần, đã bị cô hút hồn. Ninh Tiểu Thuần mặc bộ lễ phục đỏ toả sức hấp dẫn khác với trước đây, không còn ngây ngô, mà trưởng thành, quyến rũ, cuốn hút cực kì, anh ta không kiềm được nuốt nước bọt.

Tổng giám đốc với cô ấy ở trên phòng lâu như vậy là vì sao chứ, chẳng lẽ... Tiểu Ngô chợt nghĩ đến chỗ không chính đáng, anh ta đóng cửa xe đi vòng lại, cười cực kì đen tối, đôi mắt nhỏ híp lại chỉ còn một đường chỉ.

“Bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới khách sạn.” Tiểu Ngô vừa ngồi vào xe bỗng nghe Cung Triệt ngồi phía sau ra lệnh, thì lập tức ném hết YY trong đầu xuống đất, nhấn ga, xe như tên rời cung, lao vút đi.

“Em đến đó phải làm gì?” Ninh Tiểu Thuần quay sang hỏi Cung Triệt.

“Tận tình ăn là được.” Cung Triệt đáp.

Cô có phải quý đối đầu thai đâu, ăn nhiều sẽ ảnh hưởng hình tượng, điều này cô cũng biết mà. Nhưng có điều Cung Triệt nhắc đến chuyện ăn uống, cô cảm thấy mình thật sự rất đói bụng, vì vừa rồi vận động kịch liệt tiêu hao quá nhiều thể lực.

“Hừ hừ.” Ninh Tiểu Thuần hừ hai tiếng xem như đáp lại.

Tiểu Ngô không thẹn với nhiệm vụ, trước khi bữa tiệc khai mạc đã đưa hai người đến khách sạn. Cung Triệt xuống xe, hơi khom lưng, vươn tay cho Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần giơ tay đặt vào tay anh, từ trong xe bước ra. Tuấn nam mỹ nữ, nhất thời thu hút ánh mắt của mọi người.

Lúc Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần vào trong hội trường, bên trong đã có không ít người ngồi. Đây là bữa tiệc đứng, giảm bớt rất nhiều phiền phức, khách khứa có thể tùy ý bắt chuyện, không hạn chế. Ninh Tiểu Thuần buồn chán nhìn quanh hội trường, không thấy người quen nào, lúc này ngoài cửa bỗng xôn xao, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Thì ra là người được chúc thọ xuất hiện, ông lão đã gần tám mươi tuổi, nhưng tinh thần khoẻ mạnh, râu tóc bạc phơ, quắc thước, miệng mỉm cười. Ông chống gậy, có người dìu chậm rãi bước vào hội trường.

Ông lão tên Chu Trường, là nhân vật tiếng tăm trong thương giới, hết sức quyền uy. Lúc giới tài chính lung lay, ông với tài lãnh đạo phi thường mới có thể tạo lập ra kì tích thương nghiệp của thế kỉ 20. Công ty ông khi đó dưới sự dẫn dắt của ông trở thành công ty đứng đầu châu Á, và cũng trở thành công ty có giá trị lớn nhất thế giới.

Khi đó có rất nhiều công ty lớn trong tình trạng khủng hoảng kinh tế thế giới như quân bài domino sụp đổ hàng loạt, tổng giám đốc của chúng cũng thay đổi xoành xoạch, nhưng ông lão với chức vị tổng giám đốc lại sừng sững bất động, vì ông tạo ra kì tích lợi nhuận và thu nhập. Nguồn tại

Sau khi ông về hưu, cuộc sống giao thiệp cũng ít hẳn, lần mừng thọ này chỉ mời bạn bè thân nhau mấy đời và một vài người thành công trong thương giới.

Ninh Tiểu Thuần tò mò nhìn người đàn ông bên cạnh ông lão, nhìn thoáng qua, đã chết sững tại chỗ. Chỉ người đó đáng người cao lớn, ngũ quan rõ ràng sắc nét, hai hàng lông mày rậm, luôn luôn mang nét cười mỉm, như trăng thượng tuần sáng rực trên bầu trời đêm. Người này không phải Tưởng Phàm thì là ai? Lúc này người cô thấy trong thang máy chính là anh ta sao?!

Ninh Tiểu Thuần kéo tay Cung Triệt nắm chặt, Cung Triệt cúi đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Người đó là Tưởng Phàm?!” Cô nhướn mắt ý hỏi.

“Ừ.” Cung Triệt nhường mảy đáp. Tưởng Phàm xuất hiện ở đây không có gì đáng kinh ngạc, nhưng anh ta có thể đứng cạnh Chu lão tiên sinh, thân phận nhất định rất đặc biệt. Điểm này làm anh hơi giật mình, quan hệ giữa họ nhất định không ít, Cung Triệt rũ mắt trầm ngâm.

Tưởng Phàm giúp ông lão bước từng bước vào hội trường, khi họ đi ngang Cung Triệt, Cung Triệt gật đầu lễ phép chào hỏi, “Chu lão, xin chào ngài, tôi là Cung Triệt.”

Ông lão ngừng lại, mỉm cười, đôi mắt sáng ngời có thần loé sáng, ông nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Cung Triệt, “Ha ha, thì ra là Triệt à, thời gian quả là nhanh thật, lúc trước gặp cậu, cậu vẫn còn nhỏ xíu, giờ chớp mắt đã trưởng thành rồi, sắp không nhận ra được nữa. doc truyện tại . Tưởng tá thật khô ngô, nhất định là rất được con gái mến mộ nhỉ.”

“Ha ha, Chu lão ngài thật biết nói đùa, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.” Cung Triệt cười nói.

“Được được, ngoan lắm. Nghe nói Hoàn Nghệ dưới sự lãnh đạo của cậu phát triển không ngừng, xem ra năng lực cũng không tệ, Cung Hằng hẳn là yên tâm rồi, ha ha. Đúng rồi, lâu quá không gặp ba mẹ cậu, họ hiện giờ thế nào?” Chu lão tiên sinh đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Cung Triệt.

“Haha, ngài quá khen, tôi còn rất nhiều chỗ thiếu sót, còn phải học hỏi ở ngài.” Cung Triệt khiêm nhường nói, “Nhờ phúc của ngài, ba mẹ quả thật rất khỏe, còn thường hay đi du lịch đây đó.”

“Cậu đừng khiêm tốn, tiểu Tưởng cứ khen cậu không dứt, hậu sinh khả ỷ mà.” Chu lão vỗ vỗ vai Cung Triệt.

Cung Triệt nghe vậy, ngẩng lên Tưởng Phàm, tầm mắt không hẹn mà gặp anh ta, hai người gật đầu mỉm cười, xem như chào hỏi. Ninh Tiểu Thuần đang trộm quan sát hai người qua đuôi mắt cuối cùng cũng bị ông lão chú ý, Chu lão nghi hoặc nhìn Ninh Tiểu Thuần, hỏi: “Cô gái xinh đẹp này là ai?”

“Trợ lý của tôi, Ninh Tiểu Thuần.” Cung Triệt giới thiệu.

“Xin chào ngài.” Ninh Tiểu Thuần lễ phép xoay người gật đầu, cô chú ý tới ánh mắt Tưởng Phàm, theo phép lịch sự, cô ngẩng đầu mỉm cười với anh ta. Cô thấy Tưởng Phàm mỉm cười đôi mắt xẹt qua tia sáng khó hiểu, cô cúi đầu, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Cung Triệt.

“Ha ha.” Chu lão thú vị nhìn Ninh Tiểu Thuần, bảo Cung Triệt, “Các người cứ vui chơi thoải mái, tôi đi trước.”

“Vâng.” Cung Triệt gật gật đầu.

Tưởng Phàm đỡ ông lão đi vào hội trường, hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không khí hoà hợp. Cung Triệt nhìn bóng lưng họ, mảy khẽ chau nhanh. Ha ha, anh không đoán nổi quan hệ của họ ra sao, chuyện này thật thú vị.

Chỉ chốc lát sau, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Người chủ trì đứng trên bục tạo không khí sôi động, hài hước dí dỏm tuyên bố lí do làm mọi người háo hức. “Tám mươi là con số may mắn, là biểu thị cho viên mãn và bắt đầu. Đẳng đẳng tám mươi xuân xanh, chứa vô số gian khổ lận đận, cũng bào hàm hạnh phúc và vui sướng vô tận. Nhưng trong cuộc sống đặc biệt này, chúng ta chỉ cần gạt bỏ những gì hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất cùng với vui sướng đơn giản nhất, trút hết vào ngày hôm nay chúc mừng cho người đang ngồi ở đây! Xin mọi người cho tràng pháo tay nhiệt liệt nhất mời người được chúc lên bục!” Người chủ trì vừa nói dứt, toàn phòng liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tưởng Phàm đỡ ông lão lên bục, sau đó đứng lùi một bên, ông lão hắng giọng, cầm micro, giọng nói hùng hồn: “Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất trong đời tôi. Trong không khí sung sướng hạnh phúc này, tôi chào đón sinh nhật của mình, giờ phút này được các vị bớt chút thời giờ quý báu đến chung vui cùng tôi, còn mang đến rất nhiều lời chúc chân thật, làm bữa tiệc này càng thêm vui. Nhân đây, tôi cũng hoan nghênh các vị bạn bè thân hữu đến chúc mừng và cũng xin chân thành cảm ơn. Hôm nay tôi đã chuẩn bị bữa rượu nhạt, hi vọng mọi người sẽ thích, uống thật vui vẻ, chơi thật thoải mái! Nếu có chỗ nào tiếp đón thiếu sót, xin mọi người rộng lượng bỏ qua!”

Ông lão nói xong, dưới bục lại vang lên tiếng vỗ tay. Bữa tiệc chính thức bắt đầu, những người khách bưng ly rượu đi băng qua hội trường, tập trung lại bàn bạc vấn đề thú vị.

“Muốn ăn chút gì không?” Cung Triệt cúi xuống hỏi Ninh Tiểu Thuần.

Mắt Ninh Tiểu Thuần đã sớm bay đến đậu trên thức ăn đặt trên bàn dài cách đó không xa, cô kéo tay Cung Triệt: “Mau lên, chúng ta qua đó xem.”

Cung Triệt không nói gì, để mặc cô kéo anh dạt đám đông, đi đến bàn ăn dài hẹp. Ninh Tiểu Thuần đảo hết món ăn một lần, sau đó mỗi món gấp một chút, ném thử, rồi mới quyết định tập trung chọn món nào. Cô vừa gấp rau vào đĩa, vừa nhìn Cung Triệt, thấy trong khay của anh đều là một ít thức ăn nhẹ, hơn nữa còn bày trí đẹp mắt càng khiến người ta muốn ăn, so ra, thức ăn trong khay của mình hình như hơi dầu mỡ, còn bày trí có phần lộn xộn.

“Còn muốn lấy gì nữa không?” Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần xịu mặt, không hiểu hỏi: “Em sao vậy?”

“Ừm, không có gì.” Ninh Tiểu Thuần ngừng gấp thức ăn, rầu rĩ không vui nói: “Qua kia ngồi đi.”

Cung Triệt nhìn cô một cái, không hỏi nữa, đi cùng cô ngồi xuống. Đối diện với món ngon, Ninh Tiểu Thuần vốn đang ủ rũ chỉ chốc lát sau cảm xúc đó đã bị ném lên chín tầng mây, sung sướng hưởng thụ món ngon vật lạ. Nếu lúc này Cung Triệt đã bảo cô chỉ cần tận tình ăn, vậy cô không khách sáo. Cô tiêu diệt sạch đồ ăn trong khay, chạy lấy thêm mấy lần, cuối cùng cũng bỏ sung xong thể lực đã tiêu hao.

Cung Triệt tạo nhả lau miệng, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Món ngọt đã có rồi, muốn ăn thử một chút không? Bánh chocolate của khách sạn này rất nổi tiếng.”

Ninh Tiểu Thuần định giả vờ từ chối, nhưng bị câu cuối của Cung Triệt đâm chết tươi, lời định nói ra lại nuốt vào bụng. Cô cười híp mắt nói: “Tốt quá, có muốn em lấy một phần cho anh không?”

“Không cần, em mau đi đi, nếu không bị cướp hết đó.” Cung Triệt trêu chọc nói.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, chạy hai bước đã qua đến, có điều cô lại nghĩ ra, bánh ngọt vừa béo vừa ngọt là loại mấy thực nữ kiên quyết tránh xa, lỡ tham ăn nhiều quá, sau này còn tốn tiền giảm béo, các cô chắc chắn không thích. Cho nên, cô cơ bản không cần lo bánh sẽ cướp hết.

Cô bĩu môi, gấp một miếng bánh, lúc chuẩn bị quay lại chỗ, sau lưng chợt có tiếng cười đùa âm ỉ, tiếng giày cao gót vang “cộp cộp”, cô không kịp đề phòng, người ở đâu đã vọt tới, cô đứng không vững, khay trên tay cũng sắp rớt, cô đau xót nhắm mắt, lòng nghĩ sắp bị mất mặt rồi.

May mà ông Trời không ngủ quên, quá nhân từ giúp cô một phen. Cái khay được người khác giữ lại, lưng cũng được ai đó ôm chặt, cô bình an vô sự dựa vào ngực ai đó. Phuuuu, cô thở dài nhẹ nhõm, mở to mắt, một đôi mắt sâu trong suốt lọt vào mắt cô.

Mắt cô cẩn thận dời xuống, mày rậm mắt sáng, mũi cao thẳng, dáng môi tuyệt đẹp, hơi hé ra cao quý và tao nhã. Đây, đây, chẳng phải là Tưởng Phàm ư? Cô sợ đến mức vùng khỏi ngực anh ta, xoắn tay nói: “Cảm ơn anh, thật xin lỗi...”

66. Chương 66: Rượu Bị Bỏ Thuốc

Tưởng Phàm thấy Ninh Tiểu Thuần lo lắng bất an, mỉm cười ôn hoà, và nói: “Cô không sao chứ?!” Ninh Tiểu Thuần cắn môi, ngược mắt, lắc đầu, rồi nói cảm ơn.

“Bánh của cô đây.” Tưởng Phàm dịu dàng nói, sẵn sàng đưa đĩa qua cho Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần cảm kích gật đầu, lúc cô đang cầm, phía sau một cô gái chạy đến, không ngừng nói với cô: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý...”

Ninh Tiểu Thuần nhìn cô gái nhỏ nhắn thanh tú, sinh lòng thương hại, khoát tay nói: “Không sao.”

Cô gái nghe Ninh Tiểu Thuần nói thế, thở ra nhẹ nhõm, khuôn mặt ỉu xìu tươi cười. Lúc này có một chàng trai từ đằng sau chạy đến, để ly rượu cầm trên tay lên bàn, khẩn trương hỏi cô gái: “Em có sao không?!”

“Đều do anh!” Cô gái vùng bàn tay trắng nõn, đánh lên ngực chàng trai, đôi môi đỏ mọng chu ra nũng nịu. “Ừ, là lỗi của anh, em đừng giận ha.” Chàng trai thấy dáng vẻ này, ngữ điệu bất giác mềm mỏng, cúi đầu dỗ dành.

Ninh Tiểu Thuần thấy cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cảm thấy cánh tay lạnh ngắt, như rất lạnh, nổi cả da gà, hơn nữa lông tơ còn dựng đứng lên. Cô lén liếc về phía trước, ánh mắt lướt qua đám đông, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc. Nhưng Cung Triệt không còn ngồi ở chỗ của họ, anh chạy đi đâu rồi?

“Thật xin lỗi.” Chàng trai dỗ cô gái xong, đi đến trước mặt Ninh Tiểu Thuần xin lỗi.

“Khụ khụ, chú ý một chút là được, tôi không sao.” Ninh Tiểu Thuần nhướn mắt liếc chàng trai, cười cười đáp. Chàng trai này vóc dáng rất cao, da ngăm đen, xem ra là chàng trai làm việc ngoài trời. Nhưng ngữ quan không phải quá xuất sắc, chỉ là dáng vẻ bình thường. Nguồn tại

“Ở nơi tiệc tùng đừng chạy quá nhanh, chú ý phép tắc chút.” Vẫn luôn im lặng Tưởng Phàm bỗng lên tiếng, uy nghiêm trong giọng nói không cho phép xem nhẹ, chàng trai không tự giác gật đầu.

Câu nói như bản nhạc đệm vang lên khiến mọi người chung quanh chú ý, nhưng không ảnh hưởng đến toàn bộ mọi người, tựa như hòn đá quăng xuống mặt nước, tạo nên một vòng gợn sóng, nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Nhưng số người ném ánh mắt đến khiến Ninh Tiểu Thuần không được tự nhiên, cô cười lớn, tiện tay cầm ly rượu trên bàn, uống một hớp, muốn mượn ly rượu hoá giải sự xấu hổ của cô.

“Không được uống...” Chàng trai chợt kêu lên với Ninh Tiểu Thuần.

Tiếng kêu lớn làm Ninh Tiểu Thuần đang nuốt xuống giật mình, cô bị sặc, lấy tay che miệng ho nhẹ. Chuyện này lại khiến cô rơi vào cảnh xấu hổ, chung quanh vừa thu tầm mắt lại ném sang lần nữa, hơn nữa cách đó không xa cũng có người chú ý đến bên này.

“Sao rồi?” Tưởng Phàm đứng bên cạnh Ninh Tiểu Thuần rút khăn tay đưa cô, cúi đầu quan tâm hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nhận khăn, che miệng ho vài cái, trên khăn tay thoảng mùi hương bạc hà dễ chịu, mát dịu làm cô thấy thoải mái, cô hít sâu mấy cái, thở ra, rồi cảm ơn Tưởng Phàm, sau đó quay lại hỏi chàng trai: “Tại sao?”

Chàng trai như có chút căng thẳng, chau mày, đáy mắt kinh hoàng, cậu ta ấp a ấp úng: “À, to.. tôi, ừm, không có gì.”

Ninh Tiểu Thuần lấy làm lạ nhìn chàng trai rồi bởi trước mặt, sinh lòng nghi hoặc. Cô lại cảm nhận ánh mắt nóng rực chung quanh, nhất thời lúng túng, cô không muốn phá rối bữa tiệc của người ta, đành bưng ly uống hớp nữa.

Chàng trai nhìn Ninh Tiểu Thuần uống từng hớp từng hớp, mồ hôi lạnh rịn trên trán, môi mấp máy, nhưng không nói thành lời. Cậu ta gật đầu với Ninh Tiểu Thuần và Tưởng Phàm, kéo tay cô gái, nhanh chóng rời khỏi hội trường. Tưởng Phàm nhìn bóng lưng bọn họ, ánh mắt thâm trầm.

Ninh Tiểu Thuần đặt ly rượu xuống, vẫy vẫy chiếc khăn trên tay, nhìn Tưởng Phàm có lỗi: “Thật ngại quá, làm dơ khăn của anh, tôi sẽ giặt sạch rồi trả lại cho anh.”

“Đừng để ý, không sao đâu.” Tưởng Phàm nói.

Ninh Tiểu Thuần đành đưa khăn cất vào túi xách, bưng chén đĩa lên, nói: “Vây, tôi về chỗ ngồi, tạm biệt anh Tưởng.” Cô vừa đi vài bước, đột nhiên choáng váng, cô vỗ vỗ trán, thân hình lắc lư, Tưởng Phàm nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, đặt chén đĩa cô lên bàn: “Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Tiểu Thuần nhú mày, người khi nãy còn thấy mát mát, giờ lại thay đổi, nhiệt độ cơ thể cứ tăng lên, có đám lửa thiêu đốt trong người, cô cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, trong lòng trống rỗng, muốn tìm gì đó lấp vào.

Cô bây giờ, rất nhạy cảm, rất khao khát, ý nghĩ trong nháy mắt trống không. Tưởng Phàm đang vịn tay cô, quan tâm nhìn cô, cô cảm thấy tay anh ta như có ma lực, truyền sang cảm giác mát rượi, khiến cô rất thoải mái, thân hình khô nóng tựa như quân bình một chút. Cô kiểm soát không nổi tâm mê trong cảm giác đó, tự dưng dựa sát vào ngực anh ta, mượn nơi đó để ngọn lửa trong cơ thể mình hạ xuống.

Nhưng mà, không như mong muốn, cô cảm giác thân nhiệt cứ tăng lên, da toàn thân trở nên nóng rực, mặt đỏ hồng, mắt bắt đầu mờ màng. doc truyện tại . Nhưng nếu rời khỏi ngực anh ta, cô sẽ càng thêm khó chịu, cô không muốn rời khỏi, đành phải tiếp tục dựa vào ngực anh ta.

Tướng Phàm kinh ngạc nhìn Ninh Tiểu Thuần trong ngực, tay anh nắm tay cô cảm nhận nhiệt độ thay đổi, cô trước và sau khác nhau quá xa. Anh nhìn Ninh Tiểu Thuần mặt mày ửng hồng, thân hình nóng mềm oặt, hơi thở nóng hổi, bất an trong lòng dâng lên.

Ninh Tiểu Thuần như rắn nước bám trên người anh, không muốn rời đi, anh chợt nhớ bộ dạng áp úng của chàng trai khi nãy, ý nghĩ chợt hình thành trong đầu. Chẳng lẽ ly rượu đó... bị bỏ thuốc?!

“Ừm, nóng...” Ninh Tiểu Thuần khẽ hé môi, hai tay ôm cổ Tướng Phàm, giọng nói ướt át nũng nịu. Hơi thở ấm áp phun lên cổ Tướng Phàm, ngứa ngáy, da thịt cả người cũng nóng lên.

“Cô Ninh cô Ninh...” Tướng Phàm ra sức kéo gấu koala Ninh Tiểu Thuần đang bám trên người mình xuống, giữ khoảng cách với cô, không ngừng khẽ gọi cô.

Ninh Tiểu Thuần đôi chút tỉnh táo, cô quạt quạt hai má, muốn xua đi hơi nóng trong cơ thể, “Cung, Cung Triệt...” Cô gọi bằng giọng thật nhỏ, tầm mắt lướt chung quanh, muốn tìm kiếm người ấy. Nhưng tiếc rằng, cô bị lừa trong người thiêu huỷ chút lí trí còn sót lại, ánh mắt không thể lướt hết, tất cả chung quanh như biến mất, chỉ còn Tướng Phàm trước mắt cô. Cô cảm giác trong bụng trào lên luồng nhiệt, truyền khắp tứ chi, lòng trống trải, người dưới như tràn ra chút dịch, kèm cảm giác ngứa ngáy.

Cô mờ mịt nhìn Tướng Phàm, miệng khẽ khàng gọi mấy tiếng, giọng nói khàn khàn, đầy gợi cảm mê hoặc. Mắt cô loé sáng khó hiểu, thân hình vô thức nhào qua Tướng Phàm, tay cô sờ lung tung lên ngực anh, thì thào nói: “Tôi, tôi nóng quá, khó chịu quá... Ừ...”

Tướng Phàm bị Ninh Tiểu Thuần sờ soạng tứ tung trở nên lúng túng, anh biết ánh mắt dò xét của những người xung quanh, không suy nghĩ nhiều, lập tức ôm eo Ninh Tiểu Thuần, đưa cô rời hội trường.

67. Chương 67: Cảnh Xuân Kiều Diễm

Tướng Phàm nửa kéo nửa lôi Ninh Tiểu Thuần ra hội trường, đi đến cuối hành lang thì đứng lại. Ninh Tiểu Thuần vẫn còn mơ mơ màng màng, dựa người trên người Tướng Phàm, bàn tay bé nhỏ chụp lên mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Cô bị ham muốn ẩn giấu trong người khổng chế lí trí, không ý thức được hành vi của mình quá trớn đến đâu...

Mấy luồng nhiệt luồn vào cơ thể Ninh Tiểu Thuần, va vào nhau, kích thích tầng lớp đốm lửa, tính dục nhảy mất dăng cao, cô cảm thấy miệng khô ran, vờn lưỡi, liếm liếm đôi môi đỏ mọng, thân hình cứ xoay tới xoay lui.

Người đẹp trong ngực, Tướng Phàm không phải Liễu Hạ Huệ, có thể ngồi yên không loạn thật rất khó, đây quả là tra tấn. Anh chỉ riêng chuyện giữ vững thân hình lộn xộn của cô đã vô cùng vất vả, cô cố tình không an phận thật đã khơi dậy kích thích anh.

Tướng Phàm kéo cô ra, vỗ vỗ mặt cô, nói: “Cô Ninh, cô hiện giờ cảm thấy ra sao rồi?”

“Ừm, tôi nóng quá...” Ninh Tiểu Thuần trề môi nói, toàn thân ửng đỏ, ý nghĩ mơ màng. Cô nôn nao, thấy môi Tướng Phàm gần trong gang tấc, nhịn không được nuốt nước miếng. Đôi môi tuyệt mỹ, làm người ta muốn cắn một cái, nhưng cô vẫn kiềm chế bản thân, không gây ra hành vi cảm thú.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện.” Tướng Phàm nhìn Ninh Tiểu Thuần mềm như cọng bún rúc vào ngực mình, cau mày, lo lắng nói.

Bệnh viện?! Ninh Tiểu Thuần nghe chữ đó, đầu óc tỉnh táo vài phần, cô sợ tiêm nhất, nên không muốn đi bệnh viện. “Không, tôi không đến bệnh viện...”

“Cô thế này... không đi bệnh viện không được...” Tưởng Phàm chần chừ mở miệng.

Dục vọng ục tới, Ninh Tiểu Thuần khó chịu cực kì, giống như con vật nhỏ bị bẫy, tìm không ra lối thoát, kêu thút thít. Cô biết phản ứng bản thân mình là gì, cố gắng đè ép phản ứng xuống, nhưng không hiệu quả, điều này khiến cô thật thất bại. Cô không biết thân thể mình tại sao lại có phản ứng vô lý thế này, phản ứng không bình thường này là vì sao? Sao giống tình tiết trong phim, cô bị người ta bỏ thuốc kích thích quá vậy.

Nhưng chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, chẳng lẽ vì ly rượu vừa rồi?! Cô nhớ chàng trai khi nãy trước khi đi phản ứng rất kì lạ, đợi chút, rượu đó có thuốc? Chẳng lẽ chàng trai đó tính cho cô gái uống? Nghĩ thế, cô thấy đau đầu. Lòng người hiểm ác, bởi thế, phải dùng mắt nhìn người.

“Cung... Cung Triệt...” Cô cắn môi, lắc lắc đầu, tìm chút tỉnh táo, thì thào gọi tên Cung Triệt. May mà cô không phải cô gái liệt nữ, có Cung Triệt, cô hẳn là có thể giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt.

Ninh Tiểu Thuần ra sức bấm móng tay vào lòng bàn tay, định làm mình đau đớn, để mình tỉnh lại đôi chút. Cô đẩy Tưởng Phàm ra, dựa trên tường hành lang, tay run rẩy lấy điện thoại trong túi ra, tìm số Cung Triệt, vừa nhấn gọi, điện thoại đã trượt khỏi tay. Cô a lên, mắt thấy điện thoại thân yêu sắp rớt xuống đất, một bàn tay to vừa lúc đưa ra chụp lại kịp. “Tôi giúp cô.” Tưởng Phàm để điện thoại bên tai Ninh Tiểu Thuần.

Điện thoại có người nhận, nhưng đầu kia không ai lên tiếng. “Alo?” Ninh Tiểu Thuần cố nén luồng khí nóng từ bụng xông lên, thở hổn hển nói. Nhưng đầu kia không đáp lại, Ninh Tiểu Thuần nhin không được rên khe khẽ tiếng, cô sắp không chịu nổi rồi, cô cảm thấy rất khổ sở. đọc truyện tại . Mấy giọt mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, luồng nhiệt từ bụng xông lên đỉnh đầu, muốn tập hợp với luồng nhiệt trong đầu, tập trung trên đầu càng lâu, đỉnh đầu càng phát đau.

Lúc cô mềm nhũn sắp ngồi bẹp xuống, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai bàn tay đồng thời nắm cánh tay cô. Ninh Tiểu Thuần ngược mắt, thấy Cung Triệt xuất hiện trước mặt, anh cau mày, môi mím chặt, bàn tay nắm mạnh tay cô, cô nhếch miệng nở nụ cười với anh.

Tưởng Phàm thấy Cung Triệt từ đầu kia hành lang xông đến, đã sửng sốt một lúc. Anh thấy Ninh Tiểu Thuần an tâm tươi cười, liền buông tay ra, để mặc Cung Triệt kéo cô.

Ninh Tiểu Thuần dựa vào lòng Cung Triệt, nghe mùi bạc hà thoang thoảng quen thuộc, trái tim căng thẳng rơi xuống, nhưng cô dán chặt lấy Cung Triệt, thân nhiệt không hạ trái lại còn tăng, tim đập thành thịch, sắp lao ra khỏi lồng ngực. Tay cô lại bắt đầu không khống chế, tùy tiện sờ lung tung lên ngực Cung Triệt.

Cung Triệt ôm chặt eo cô, bắt bàn tay lộn xộn của cô, ngẩng đầu nhìn Tưởng Phàm. Lúc này trong hội trường, anh gặp vài người quen, không kịp nói qua với Ninh Tiểu Thuần đã đi nói chuyện. Lúc trong hội trường xôn xao, anh cũng chú ý thấy, có điều còn cách tường người, anh không thấy rõ lắm. Nhưng anh không tìm thấy Ninh Tiểu Thuần, đành phải ra ngoài đi dạo, lại gặp cô ngay cuối hành lang. xem tại

Lúc anh thấy cô dựa vào lòng Tưởng Phàm, lòng không hiểu sao lại thấy tức giận, có cảm giác bị phản bội, cảm giác trong lòng như bị ai đó nhéo mạnh một cái. Lúc có điện thoại gọi đến, anh không kịp nhìn số đã nhận máy, nghe tiếng nói khác lạ của Ninh Tiểu Thuần, anh liền nhanh chóng chạy tới, cuối cùng trước khi cô ngã xuống đã giữ chặt cô.

Tưởng Phàm nhìn thẳng vào mắt Cung Triệt, hiểu ngay mọi chuyện, nhanh chóng kể ngắn gọn sự việc. “Mau đưa cô ấy đến bệnh viện, nếu không sẽ không kịp.” Tưởng Phàm nói.

Cung Triệt nhìn Ninh Tiểu Thuần ngơ ngáo trong ngực, cảm nhận thân nhiệt nóng rực của cô, nghe cô cúi đầu rên rỉ, mắt anh loé lên: “Không kịp, anh có thể đặt một phòng giúp tôi không?”

Tưởng Phàm nhìn nhìn Cung Triệt, rồi nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, có hơi chần chừ. Cung Triệt ôm chặt Ninh Tiểu Thuần, ánh mắt kiên định nhìn Tưởng Phàm, nói: “Anh không cần lo lắng, cô ấy là người của tôi.”

Cung Triệt đã nói vậy, Tưởng Phàm cũng không nói gì thêm, bảo họ đợi chỗ thang máy. Thật ra, khi anh thấy Ninh Tiểu Thuần có thể thả lỏng, an tâm dựa vào lòng Cung Triệt làm vậy, đã biết quan hệ giữa hai người không phải là ít.

Cung Triệt ôm Ninh Tiểu Thuần đứng ở cuối hành lang, ẩn vào bóng tối. Anh sờ sờ mặt Ninh Tiểu Thuần, nói: “Nhìn em làm chuyện tốt gì này, anh vừa vắng một chút đã thành thế này...” Nếu anh không đi tìm cô, như vậy... cô có phải đã đi theo Tưởng Phàm rồi hay không?! Nghĩ vậy, anh thấy bức mình.

“Em, em, em là người bị hại, em vô tội mà...” Ninh Tiểu Thuần biện bạch ỳnh, cô vừa nói vừa đưa môi đến gần, không kiềm được hôn lên môi Cung Triệt.

“Ừmmm...” Cô kêu một tiếng, thanh âm tràn ngập khao khát trong bóng tối có vẻ hấp dẫn lạ kì.

Cung Triệt rên nhẹ, bàn tay phủ lên gáy cô, đáp lại nụ hôn của cô. Anh biết bây giờ phải khắc chế dục vọng của cô, không thể đổ thêm dầu vào lửa, bằng không dục vọng sẽ càng cháy lớn, không thể cứu vãn. Nhưng ma xui quỷ khiến, anh vẫn đoạt quyền chủ động, đáp lại nụ hôn của cô. Aizz.

Không khí chung quanh bỗng mập mờ, mắt anh đảo tròn, trong mắt có tình cảm mà ai thấy cũng không hiểu, chung quanh tất cả như dừng lại, trên đời này chỉ còn hai người họ, chỉ nghe thấy tiếng tim hai người đập rộn ràng. Trong bóng tối, lưỡi quấn quýt, hơi thở quyện nhau, hiện ra cảnh xuân kiều diễm.

68. Chương 68: – Cảm Xúc Mãnh Liệt Ngủ Đông

Trong hội trường đông đúc, vô cùng náo nhiệt, ngoài hội trường yên tĩnh không tiếng động, khung cảnh kiều diễm. Cuối hành lang, hai bóng người ôm nhau nép mình trong bóng tối, như ẩn như hiện. Cẩn thận lắng nghe là nhận ra không khí mờ ám, thỉnh thoảng có tiếng quần áo cọ vào nhau, có tiếng tim đập thành thịch, cùng tiếng đôi môi cọ sát khiến người nghe mặt đỏ tim đập.

Ninh Tiểu Thuần hai tay vòng quanh cổ Cung Triệt, thân hình như gấu koala dính trên người anh. Cô mở miệng, lưỡi cô nóng bỏng mút môi anh, mặc sức hút nước bọt trong miệng anh.

Cung Triệt một tay ôm eo cô, tay kia phủ lên sau đầu cô, hôn sâu hơn. Anh chiếm lại thế chủ động, dẫn dắt cô hôn theo từng bước. Hơi thở hai người ẩm áp lượn lờ, khó mà dứt khỏi.

Anh như nước suối ngọt lành, chậm rãi hoá giải khô nóng trên người cô. Cô ưm một tiếng, muốn chiếm lấy nhiều hơn, muốn dễ chịu nhiều hơn. Bàn tay nhỏ nhắn từ cổ anh dời xuống, mơn trớn lưng anh, dừng lại trên lưng quần anh.

Cung Triệt với tay đè chặt tay cô, ngăn động tác tiếp theo của cô. Môi anh rời khỏi môi cô, khẽ thở dốc, nói vào tai cô: “Ngoan, kiên nhẫn một chút...”

“Ừm, em, em muốn...” Giọng Ninh Tiểu Thuần thật khê, mang đầy ham muốn. Người trước mặt là Cung Triệt, nên đứng trước anh, cô có thể đỡ bỏ dè phòng, rất nhẹ nhàng tỏ rõ dục vọng trong lòng. Cô không kiềm được hôn lên cổ anh, đầu lưỡi khê liếm làn da.

Da anh bị lưỡi cô trêu đùa, cơn run rẩy từ trên cổ truyền ra, nhanh chóng lan khắp toàn thân. Anh vén tóc cô ra sau vành tai, vừa đưa tay khê vuốt lưng cô, vừa ngậm vành tai trắng tinh của cô: “Ừ, chờ lát nữa, là có thể ngay...”

Nếu như là ngày thường, cô chắc chắn có thể khống chế được thân thể mình, nhưng tình trạng của cô bây giờ không giống ngày thường, cô khó nhịn khao khát, dục vọng cao hơn lí trí, ham muốn ào ào kéo tới thể này cô không thể kiềm chế được. Mồ hôi rịn trên trán, ham muốn trong người ục xuống từng cơn, cô không thể ngăn trở, đành để lưỡi tiếp tục gây loạn.

“Ừm ưh...” Cô rên rỉ khe khẽ mấy tiếng, trong không gian yên tĩnh có vẻ kì lạ khó lường.

Cung Triệt cảm thấy thân hình cô run rẩy, xót xa ôm chặt cô, nhẹ nghịch tóc cô, để mặc lưỡi cô liếm lên da mình. Mong là đừng có mấy dấu đỏ, anh còn phải ra ngoài gặp gỡ nhiều người.

Không xa có tiếng bước chân, mắt Cung Triệt dè phòng nhìn về phía trước, anh lúc này như con báo ẩn trong tối, tinh táo nhìn đằng trước, chờ cơ hội hành động, đôi mắt xinh đẹp như đá đen rực rỡ lấp lánh.

“Khụ khụ...” Thân hình cao lớn phủ lên họ, người đó chìa ngón tay thon dài, đưa qua khe cửa.

Cung Triệt thấy người đến là Tưởng Phàm, trấn tĩnh lại, ấn đầu Ninh Tiểu Thuần vào ngực mình, cầm chìa khoá phòng, ném ánh mắt cảm kích cho Tưởng Phàm.

Tưởng Phàm liếc nhìn họ, lúng túng quay đầu, không nhìn hai người đang quần nhau, nhẹ nhàng nói: “Phòng ở lầu 10, phòng 508.”

“Chúng ta đi.” Cung Triệt ghé bên Ninh Tiểu Thuần nói. Ninh Tiểu Thuần sắp rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, cô vô thức đáp lại, để mặc Cung Triệt kéo cô đi.

Cung Triệt ôm Ninh Tiểu Thuần vào thang máy, trước khi cửa thang máy đóng lại, anh liếc nhìn Tưởng Phàm, ánh mắt sâu xa, trong mắt có ý gì đó mà người xem không hiểu.

Ninh Tiểu Thuần không kiềm nổi nữa, ham muốn ẩn trong cơ thể làm cô nổi lên thú tính, môi cô hôn lên cổ anh, kéo một đường đi xuống, cách lớp vải áo hôn lên ngực anh. doc truyện tại . Nhưng có chướng ngại cản trở cô, cô bất mãn chu môi, thì thào mấy câu, bàn tay bèn để lên cởi nút áo Cung Triệt.

Cung Triệt nhìn Ninh Tiểu Thuần, dở khóc dở cười, có điều đáng vẽ cô nhiệt tình thế này anh lại cực kì thích, nhưng nếu nhiệt tình này thể hiện trên thân người đàn ông nào khác, thì là chuyện khác. Mới nghĩ thế, anh đã thấy khó chịu.

Lầu 10 đến rất nhanh, Cung Triệt ôm ngang người cô rời thang máy. Môi Ninh Tiểu Thuần lại chạm môi anh, quần hôn. Anh đi đến cửa phòng, vừa hôn cô vừa lấy chìa khoá mở cửa. mới nhất ở

“Ừm... ư...” Ninh Tiểu Thuần thở ngày càng dồn dập, đôi ngực phập phồng liên tục, từng chút từng chút chạm ngực Cung Triệt. Con người Cung Triệt loé sáng, hơi thở anh trở nên nặng nề.

Cửa phòng bật mở, Cung Triệt đẩy cửa, ôm Ninh Tiểu Thuần bước vào, để cô xuống, đưa tay đẩy, cửa liền đóng lại. Anh ôm chặt cô, nụ hôn của anh vốn dịu dàng đã trở nên thô bạo, nặng nề chặn môi cô, xộc thẳng vào, bắt đầu tấn công.

Cơ thể hai người ép sát, bước chân giẫm lung tung, từ cửa hôn vừa hôn vừa xoay tròn đến giường. Anh ôm cô ngã xuống giường, môi rời khỏi môi cô, hôn xuống dưới, ở xương quai xanh gặm cắn nhiều lần.

Tay Ninh Tiểu Thuần từ lưng lướt xuống eo anh, vừa tận hưởng nụ hôn, vừa kéo áo anh, bàn tay lòn vào trong áo, vuốt ve lên xuống bờ lưng.

Cung Triệt kéo lễ phục Ninh Tiểu Thuần xuống, thân trên trắng mịn hiện ra, mắt anh rực sáng, khoé miệng nhếch cong xinh đẹp, anh cúi xuống, hôn lên ngực cô.

Môi anh mang đến ma lực khó tả, đến mức, tất cả đều bắn ra hoa lửa, trong cơ thể Ninh Tiểu Thuần nóng bừng, đánh thức toàn bộ tế bào trong người cô.

Tay anh rê xuống đùi, thoang thả vuốt ve, khiến cô rùng mình từng cơn. Bàn tay anh di chuyển lên trên, đến chỗ kín của cô. Anh lướt hờ qua quần lót, cảm xúc mãnh liệt ngủ đông tan rã từng chút trong sự trêu ghẹo.

Bụng dưới cô thất một cái, rên rỉ khe khẽ, ham muốn trong cơ thể không ngừng dâng cao, làm cô khô nóng không chịu nổi, hơi thở nam tính tràn ngập trong mũi cô, cô tham lam hít sâu mấy cái.

Cô mềm nhũn, nhưng vẫn cố ngồi dậy dựa vào anh, cảm thấy độ ẩm cơ thể anh, cô càng dán sát vào. Cô bỗng cảm giác vật nóng rực của anh để trên bụng mình, cả người run rẩy, cô đưa tay sờ soạng ở eo anh.

Cô tìm đến thắt lưng bằng da, lòng vui vẻ, nhanh chóng cởi ra, kéo dây kéo quần anh, bàn tay nhỏ bé run rẩy vói vào trong quần, cầm vật thô nóng của anh, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Hừ...” Cung Triệt găm nhẹ, anh cắn mạnh lên đầu vú cô. Bàn tay phủ lên chỗ kín, vuốt ve mơn trớn.

“A... Ummm...” Ninh Tiểu Thuần hét lớn, đau đớn với khoái cảm cùng kết hợp, cảm giác tuyệt vời dâng lên. Cô theo bản năng quần chặt hai chân quanh eo anh, cố gắng ưỡn người lên phía anh.

Cung Triệt lấy gối nằm nhét dưới lưng Ninh Tiểu Thuần, kéo quần lót cô ra, nâng hai chân cô lên. Ninh Tiểu Thuần phối hợp với anh, cởi quần ngoài và quần lót anh xuống, hai chân anh thon dài mạnh mẽ hiện ra trước mắt cô.

Ánh mắt cô từ bắp đùi chuyển qua vật của anh, vật nóng thô đang ngẩng lên trời, hùng dũng hiên ngang đứng đứng, cô không nén nổi nuốt nuốt nước miếng.

Cung Triệt cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nóng rực, hơi thở ấm áp phun lên ngực cô, ngứa ngứa. Cô đưa tay lên lướt qua ngực, xoa nhẹ cặp vú.

Mắt Cung Triệt chợt loé, đột nhiên nâng eo cô, nâng hông nhanh chóng bắt ngờ, đi vào trong cô.

“A...” Ninh Tiểu Thuần kêu thét, hé miệng ngậm đầu vú anh.

Cung Triệt gầm nhẹ, nhanh chóng rút ra đưa vào, eo đóng đưa có nhịp điệu. Ninh Tiểu Thuần rên rỉ theo nhịp điệu của anh, cắn cắn đầu vú anh.

Từng luồng nhiệt chảy xuống bụng dưới cô, tràn ra, rơi xuống. Phối hợp với chất dịch của cô, anh tăng tốc càng nhanh, càng thêm mạnh bạo. Từng đợt khoái cảm phủ chụp lên cô, cô đã sắp bị khoái cảm bao phủ.

“A... a... a...” Cô gào khàn giọng, siết chặt cánh tay anh, “Triệt... Triệt... Triệt...” Cô đột nhiên gọi tên Cung Triệt.

Cung Triệt nằm trên người cô vận động bỗng ngừng lại, có chút lơ đãng, mắt anh loé loé, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Anh đâm mạnh vào, nói: “Tới đi...” Nháy mắt đưa thẳng bé đến nơi sâu nhất.

“A...” Ninh Tiểu Thuần kích động cắn một cái lên vai anh, răng cắm sâu vào thịt vai. Theo va chạm mãnh liệt của anh, người cô run rẩy vài lần, hai người đồng thời lên đỉnh.

69. Chương 69: Cuộc Nói Chuyện Của Đàn Ông

Khi Ninh Tiểu Thuần buông đôi chân quấn chặt eo Cung Triệt, rã rời nằm trên giường, đây là lần thứ tư hai người kịch chiến. Máu toàn thân cô chảy thông suốt, cô nhắm mắt, thỏa mãn thở dài. Dục vọng như hố sâu vĩnh viễn không thể lấp đầy, đã ngã vào là không trở lên được.

Cung Triệt nghiêng người nằm xuống, nâng tay vén tóc vì mồ hôi mà bết dính trên mặt Ninh Tiểu Thuần, anh hỏi cô: “Thỏa mãn chưa?”

Ninh Tiểu Thuần lúc này đã mệt rũ rượi, đầu lằng lằng, không thể suy nghĩ, cô mơ mơ màng màng đáp, rồi nghiêng người, tìm vị trí thoải mái bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Vị trí cô cho là thoải mái chính là gối lên tay Cung Triệt, rúc vào ngực anh, ôm hờ anh ngủ. Chắc ngày mai sau khi tỉnh dậy cô mà biết mình đã làm những chuyện gì, sẽ xấu hổ đến muốn chui xuống đất.

Cung Triệt nghe cô gái hít thở đều đều, anh cúi đầu nhìn cô ngủ an lành, đành phải mỉm cười. Anh không rút cánh tay ra ngay, vì anh sợ làm cô thức giấc.

Đạo này thật là hỗn loạn, thậm chí ngay cả mấy tình huống tưởng chừng chỉ có trong phim cũng rơi xuống người họ. May mà anh tìm được cô, may mà anh đang ở cạnh cô, nếu cô bị Tưởng Phạm đưa đi, sự việc sẽ còn phát triển ra sao nữa, anh không thể đoán, cũng không muốn đoán.

Anh nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, trong lòng liền hoảng sợ, anh không biết bản thân tại sao lại thế, có lẽ anh cố chấp muốn chiếm giữ, không muốn đồ của mình bị người khác dây vào. Anh chỉ có thể dùng cách giải thích này.

Thế nhưng, cô không phải đồ vật, cô là con người có tình cảm có suy nghĩ...

Aiz, tựa như có một sợi dây tình cảm khó nói thành lời chậm chậm nảy sinh trong lòng, nhưng anh không chạm đến được, lại nhìn không ra, điều này làm anh khó nghĩ đến phiền não. Cung Triệt đưa tay vuốt vuốt tóc, cúi đầu nhìn Ninh Tiểu Thuần trong lòng. Hai mắt cô nhắm nghiền, lông mi thật dài theo hơi thở nhẹ mà run run, tạo một bóng mờ trên mặt.

Cô có sống mũi cao thẳng, trên chóp mũi còn đôi ba vết tàn nhang, nhưng bị phần lót che không nhìn thấy rõ. Khuôn miệng nhỏ nhắn có bờ môi đẹp, nhưng cũng không phải quá xuất sắc. Ngũ quan hợp lại, cả khuôn mặt nhìn sơ không được xem là đẹp sắc sảo, nhưng lại rất có nét, rất dễ nhìn, càng nhìn càng dễ thương.

Anh hình như chưa từng thật sự ngắm cô, cô là cô gái dịu dàng kiên cường, khi yếu ớt sẽ làm người ta không kiềm được muốn ôm vào lòng, lo lắng chăm sóc. Tim anh khẽ nhói, đáy mắt bất giác đầy dịu dàng. Anh không tự chủ chìa ngón tay, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt lên cánh môi cô.

Ninh Tiểu Thuần như cảm thấy có vật gậy rối trên môi, ưm một tiếng, đôi môi đỏ mọng hé mở, mấp máy, khẽ mở khẽ khép, như mời gọi ai đó âu yếm. Cung Triệt không kiềm được cúi xuống hôn lên đôi môi ướt át đỏ mọng ấy, nhưng chỉ nhẹ lướt vài cái rồi rời đi. Vì anh bị cử chỉ của mình làm hoảng sợ, anh ngại người nhìn môi cô, suy nghĩ có phần hỗn loạn.

Một lát sau, anh nhẹ rút tay mình ra, phủ áo choàng tắm ra ban công. Anh đứng dưới bầu trời đêm, gió đêm hây hây, bầu trời đầy sao, nhấp nháy lập loè. Ánh trăng như nước sông trút xuống không ngừng, dần dần chiếu sáng khách sạn.

Đứng trên ban công trong chốc lát, phiền não trong lòng như bị gió đêm thổi đi ít nhiều, anh xoay người vào phòng, nhìn nhìn di động, bây giờ đã là mười giờ đêm. Anh đoán bữa tiệc chắc hẳn đã kết thúc. Thêm nữa, anh gián tiếp nợ ân nghĩa Tưởng Phàm. Nợ ân nghĩa là khó khăn nhất, anh lại không thích mang nợ người khác, thế là anh cầm di động, lục tìm danh bạ, tìm số điện thoại Tưởng Phàm, chờ một hồi, mới bấm gọi.

Điện thoại vang lên một lát mới được nhận, Cung Triệt nói: “Là tôi, Cung Triệt, anh hiện giờ đang ở đâu?”

Tưởng Phàm bên kia ngay lúc nghe thấy giọng Cung Triệt, có hơi sửng sốt, sau đó bình tĩnh lại, anh đáp: “Tôi trong quán rượu.”

“Bây giờ rảnh không? Tôi muốn gặp anh.” Cung Triệt hỏi. mới nhất ở

“Rảnh.” Tưởng Phàm thẳng thắn đáp.

“Tốt lắm, nửa tiếng nữa gặp nhau ở quán cà phê dưới lầu.”

Cung Triệt cúp điện thoại, đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa. Vòi sen bắn dòng nước ấm áp, từ đỉnh đầu anh đi thẳng xuống, phòng tắm mở một hơi nước. Cung Triệt sờ đến trên vai chỗ Ninh Tiểu Thuần cắn, bắt lực nở nụ cười. Trên vai còn dấu răng rất rõ, in thật sâu trên da anh, trong thời gian ngắn khó mà biến mất.

Khi đó anh bị cô cắn, cảm thấy có chút đau đớn, anh kêu đau rồi không có phản ứng gì. Anh tình nguyện bị cô cắn, để lại dấu vết không thể sao chép, dấu vết chỉ duy nhất thuộc về cô.

Tại sao lại như vậy, nguyên nhân anh không biết, anh chỉ biết là anh muốn thế, nên cứ để thế. doc truyện tại . Nước từ vòi sen chảy xuống, làm mờ vẻ mặt anh.

Nửa tiếng sau Cung Triệt ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, lúc tới quán cà phê, Tưởng Phàm đã ngồi chờ. Anh ung dung đi qua, gật đầu chào anh ta.

“Thưa anh, xin hỏi anh muốn uống gì?” Một người phục vụ đến hỏi.

“Cà phê đen, không bỏ đường, cảm ơn.” Cung Triệt đáp.

“Vâng, xin chờ một lát.” Phục vụ đi khỏi.

“Khẩu vị của anh khá giống tôi.” Tưởng Phàm ngồi đối diện lên tiếng.

“A, vậy à.” Cung Triệt thản nhiên đáp.

Quán cà phê trang trí theo phong cách rất nhẹ nhàng, bức tranh lớn trên tường rất đẹp, tấm kính trên bề mặt bức tranh phản chiếu phố xa đông nghịt ngoài cửa sổ, cảnh đường phố rất thư thái rất tuyệt vời. Trong quán ánh đèn sáng rõ, ấm áp chiếu khắp mọi góc. Hai người đàn ông ngồi trong góc chốc lát đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Hai người đàn ông xuất sắc đủ sánh bằng ngôi sao quốc tế được bao phủ trong ánh đèn nhạt màu, tựa như thiên sứ được bọc trong ánh hào quang, hào quang của họ như khiến cả quán sáng rực. Nếu có paparazi trong quán này, chắc chắn sẽ khai thác thành tin tức.

Tổng giám đốc của hai công ty lớn trong giới tài chính cùng ngồi uống cà phê, chuyện này chấn động biết bao nhiêu... Nếu chụp mấy tấm hình, tùy ý bịa đại mấy câu, là có thể lên trang đầu, thành tin tức độc quyền, lượng tiêu thụ của báo cứ tăng lên vù vù.

“Hôm nay, cảm ơn anh.” Cung Triệt tao nhã nhấp cà phê, buông tách nói.

“Có gì đâu, không cần nói cảm ơn.” Tưởng Phàm vẫn giữ vẻ tươi cười ung dung.

Cung Triệt nghĩ đến đầu số gây ra chuyện này, đang cân nhắc xem nên nhắc đến thế nào. Tưởng Phàm như có năng lực quan sát nhạy bén, anh như nhìn thấu suy nghĩ Cung Triệt, chậm rãi nói: “Chàng trai kia là nhân viên làm việc ở đại lý xe, cô gái là con gái tập đoàn nào đó, người nhà cô gái phản đối hai người quen nhau, nên chàng trai bất đắc dĩ phải chọn cách này...”

Cung Triệt nghe vậy, không nói gì. Dùng thủ đoạn thấp hèn này, ý đồ gao nấu thành cơm để đạt mục tiêu, đẩy người khác vào thế đã rồi. Cách làm này thật khiến người ta khinh thường, hại người lại hại mình.

70. Chương 70: Cuộc Nói Chuyện Của Đàn Ông

“Tôi đã cảnh cáo cậu ta, chuyện tình này không thành, hi vọng cô bé ấy đừng khăng khăng cố chấp.” Tưởng Phàm nói xong bưng tách đưa lên miệng, uống một ngụm cà phê.

“Ừ, nhìn người cho kĩ sẽ không bị lừa.” Cung Triệt cũng bưng tách cà phê lẳng lặng uống, nếu chuyện này Tưởng Phàm đã giải quyết, vậy anh không cần lo lắng làm gì, dù sao anh vẫn rất tin tưởng ở anh ta.

Hai người không nói gì thêm, trong một lúc không khí im lặng đến kì lạ.

Thật ra Tưởng Phàm muốn hỏi thêm tình trạng của Ninh Tiểu Thuần một chút, nhưng anh nhúng tay vào đó hình như không hay lắm, dù trong lòng có nhiều thắc mắc, nhưng anh vẫn nén xuống.

Cung Triệt thả tách xuống, mở miệng lên tiếng, trước hết là phá vỡ sự yên lặng. Anh nói: “Tưởng tổng quen giám đốc Cố Minh Vũ bên công ty chúng tôi không?” Lần này anh hẹn Tưởng Phàm ra, một là vì chuyện Ninh Tiểu Thuần, sau đó là nhân cơ hội này, nói chuyện giữa Hoàn Nghệ và Ngự Hoa. Cứ luôn chịu đựng không phải là cách, chẳng thà vui vẻ xác nhận, giải quyết sớm một chút.

“Hà?” Tưởng Phàm nghe câu hỏi của Cung Triệt, lông mày hơi chau, mắt chợt loé, trong lòng thót lại. Anh buông tách, thản nhiên nói: “Ừ, có quen.”

Cung Triệt nghe Tưởng Phàm trả lời, con ngươi đen thoáng loé sáng. Anh không nói tiếp mà chờ câu sau của Tưởng Phàm.

Hai người đều là người khéo léo và sâu xa, nhạy bén sắc sảo ngồi với nhau, hiểu rõ lòng nhau, lại chơi trò chơi chữ, khách sáo nói chuyện, thật khá thú vị.

“Anh có được một tướng tài.” Tưởng Phàm sâu xa nhìn Cung Triệt.

“Ồ?! Xem ra Tưởng tổng đánh giá rất cao giám đốc Cố của chúng tôi.” Cung Triệt cười hiểu ý.

“Tôi thích người có tài.” Tưởng Phàm đáp.

Cung Triệt nhướng mày, như lơ đãng hỏi: “À, thì ra là vậy, nghe nói gần đây Tưởng tổng đang chiêu mộ nhân tài, không biết Tưởng tổng nhìn trúng ai? Ngự Hoa ngày càng phát triển không ngừng, đều là công lao chọn đúng người của Tưởng tổng nhỉ.”

Cuối cùng cũng vào chuyện chính, hai người không nói gì chỉ nhìn nhau cười. Tưởng Phàm khoát tay, câu từ gãy gọn, mang chút tiếc rẻ nói: “Nói thật, tôi rất có hứng thú với giám đốc Cố của quý công ty, từng mời nhiều lần, ra điều kiện đãi ngộ cao, nhưng giám đốc Cố vẫn không động tĩnh, hướng về Hoàn Nghệ. Cung tổng có thể có một tướng tài như vậy, thật làm người khác hâm mộ.”

Cung Triệt nghe vậy, có chút giật mình. đọc truyện tại . Anh tin lời Tưởng Phàm nói, đây không phải là giả, anh vẫn luôn lo Cố Minh Vũ sẽ vì lương à nhảy sang chỗ khác, sợ Hoàn Nghệ sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực, như vậy Hoàn Nghệ sẽ tổn thất nặng nề. Nhưng hiện giờ xem ra là do anh lo lắng quá dư thừa chăng?!

Bất kể Cố Minh Vũ vì có tình cảm với Hoàn Nghệ, dựa vào tâm lý cảm ơn hay vì nguyên nhân nào khác, anh ta cuối cùng vẫn chọn Hoàn Nghệ, đây là chuyện đáng vui mừng.

Dù anh từng tiểu nhân lấy Lạc Hi Hi ra uy hiếp, dùng điểm yếu này khống chế Cố Minh Vũ, nhưng hiện giờ không cần làm vậy nữa. Trong đầu anh chợt hiện ra khuôn mặt cười tươi như hoa, anh nhói tim, trong lòng thầm quyết định...

“Người dưới trướng Cung tổng như mây trời, có thể thấy con người Cung tổng có sức hấp dẫn to lớn.” Tưởng Phàm nói.

“Tưởng tổng quá khen.” Cung Triệt thản nhiên nói, “Tưởng tổng vẫn là nhân vật truyền kì mới xuất hiện, cải cách Ngự Hoa quản lý kiểu mới không hạn chế, đây quả thật là cách làm tuyệt hay.” Cung Triệt thật lòng tán dương, tài hoa của Tưởng Phàm quả đáng cho anh ngưỡng mộ.

“Cung tổng, năng lực quản lý của anh rất mạnh, có nhiều chỗ đáng cho tôi học hỏi.” Tưởng Phàm cười nói: “Không biết hiện giờ Cung tổng có rảnh không, chúng ta đi uống một ly?”

Vì cái gọi là, “không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có địch thủ vĩnh viễn, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn”, Cung Triệt cũng ghét kiểu đối thoại vô vị, có thể vứt bỏ bộ mặt giả dối, mang ánh mắt tán thưởng, bằng trạng thái bình thản trò chuyện với Tưởng Phàm, vẫn có thể xem là chuyện tốt. Thế là Cung Triệt gật gật đầu, đồng ý.

Hai người đàn ông đẹp trai nhanh nhẹn đứng dậy, phất tay áo, không để lại vết tích, nhưng để lại hàng khối cô gái tan nát trái tim thiếu nữ che mặt thở dài... Truyện được tại

Trăng thượng tuần dần dần trôi về phía chân trời, bầu trời thẫm màu bắt đầu chuyển sang sáng trắng, dần dần sáng rõ. Mặt trời rời khỏi đường chân trời, đỏ rực, dường như có một vòng mã não chói lọi rực rỡ, chậm rãi nhô lên. Xung quanh mặt trời, hào quang nhuộm cả vòng tròn. Đám mây thông thả trôi, như cô gái mặc trang phục đỏ, đang nhẹ nhàng nhảy múa.

“Ummm...” Cô gái trên giường ưm một tiếng, từ từ tỉnh lại, mở đôi mắt còn ngái ngủ, bất ngờ bị ánh sáng rọi vào làm đau mắt, cô đưa tay cản ánh sáng, nghiêng người, đập vào mắt là nền nhà thật rộng. Ngoài cửa sổ, ánh nắng sáng rực, ánh nắng vàng rực rỡ rọi vào qua cửa sổ, bên trong tràn ánh nắng mặt trời, ấm áp.

Ninh Tiểu Thuần thích ứng với ánh sáng, lạ lắm quan sát chung quanh, căn phòng này thật xa lạ, như không phải chỗ cô quen thuộc. Ninh Tiểu Thuần đưa tay chống người ngồi dậy, phát hiện toàn thân đau nhức, hai chân như đeo đá, không duỗi thẳng theo ý muốn, mềm yếu không lực. Đây là chuyện gì vậy?

Đầu Ninh Tiểu Thuần chợt oành một phát trống rỗng, cô hơi ngồi lên, tấm chăn mỏng trên người trượt xuống, lộ ra bộ ngực không mảnh vải che. Xương quai xanh cô có mấy dấu hôn xanh tím mất trật tự, rõ ràng là bị người ta in dấu.

Sấm sét âm âm, tim cô đập như trống trận, suýt chút nữa nín thở.

71. Chương 71: Sói Tiên Sinh Là Một Thụ

Tay Ninh Tiểu Thuần vô thức sờ sang gối bên cạnh, trên đó có dấu vết lõm xuống, còn chút hơi ấm, không chú ý sẽ không biết có người đã ngủ trên đó.

Có những đoạn rời rạc hiện lên trong đầu cô, hình ảnh màu hồng khựng lại trong đầu, vang ầm ầm, cô ngây ra. Tối hôm qua cô hình như giống một con người phóng đảng bám víu trên người Tưởng Phàm, cô nhớ mang máng là mình uống hết ly rượu kì lạ mới có bộ dạng đó...

Cô gõ đầu thật mạnh, muốn suy nghĩ rõ ràng một chút, nhưng đầu nhức bưng bưng, không thể nối kết được mọi chuyện, aa...

Tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?! Chẳng lẽ tối qua Tưởng Phàm bị ép làm thuốc giải, cô ăn anh ta sao? Nghĩ đến đó, mặt cô đỏ ghê gớm, cô đột nhiên nhớ đến Cung Triệt, một cảm giác phức tạp ập vào lòng. Sao cô có cảm giác như mình yêu đương vụng trộm, phản bội anh vậy...

Nhưng mà anh đi đâu. Không thấy cô, anh cũng không thấy lo sao?

Điều hoà trong phòng đang hoạt động, hơi lạnh vừa đủ, cô kéo chăn, tay chà chà cánh tay, cô không thể nghĩ ra vuốt ve tối qua, hình như vuốt ve của người tối hôm qua khiến người ta thấy rất quen thuộc...

Nhưng mà, người đó là Tưởng Phàm ư, chính cô cũng không thể xác định...

A... Đầu cô sắp nổ tung, phòng rất yên tĩnh, như chỉ có mình cô ở đây, cô nhìn y phục và xắc tay của mình để trên salon cách đó không xa, cô bèn quần chân quanh người, nhảy nhảy qua đó.

Cô muốn nhân cơ hội này chạy cho lẹ, cô không muốn chạm mặt người đàn ông. Hiện giờ đầu cô nhẹ hẫng, không thể suy nghĩ nổi. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, chuyện về sau để sau này tính.

Nhưng ông trời không chiều lòng người, lúc Ninh Tiểu Thuần đang vén chăn đến đùi, nhấc chân xỏ vào quần lót, thì tay nắm cửa bị ai đó vặn mở, cửa mở cái cạch, Ninh Tiểu Thuần nhất thời hoá đá, động tác mặc quần lót bị người đó cắt ngang không kiên nhẫn.

Thế nên, lúc Cung Triệt mang giày tây từ ngoài cửa đi vào, thì nhìn thấy tư thế buồn cười của Ninh Tiểu Thuần. Cô lấy chăn bao quanh người, nửa người dưới vị vén lên, trần truồng lộ cặp chân thon dài trắng nõn. Cô khom người, nhấc một chân, hai tay nắm quần lót ren, kéo tới giữa đùi, thân hình đông cứng.

Mắt Cung Triệt nhú lại, nhanh chóng đưa tay đóng cửa, từng bước đi vào bên trong. Ninh Tiểu Thuần bị tiếng mở cửa làm hết hồn, giờ thấy Cung Triệt xuất hiện trước mắt càng thêm giật mình, cô vẫn ngơ ngác giữ nguyên tư thế này.

Cung Triệt đi đến trước mặt Ninh Tiểu Thuần, mắt tràn ngập ý cười, anh cười khê, sẵn sóc xoay người mặc quần lót giúp cô. Khớp ngón tay anh chạm vào da thịt cô, cô cảm nhận ngón tay anh ấm áp, đột nhiên tỉnh người, mặt mày xám ngắt.

“Mặt em sao hồng vậy? Bệnh rồi à?” Cung Triệt như đứa trẻ đùa dai, được tiện nghi còn tỏ vẻ, đưa tay áp lên trán Ninh Tiểu Thuần, đo thân nhiệt cho cô.

“Em... em...” Ninh Tiểu Thuần ấp úng, không biết trả lời sao. Cô không phải bệnh, mà là thẹn muốn chui xuống đất thôi!

“Em rốt cuộc có chuyện gì?” Cung Triệt cố nén cười, hạ giọng hỏi.

“Em không sao!” Ninh Tiểu Thuần nói lớn, cô nhặt lễ phục trên ghế salon lên, phóng vèo vào phòng tắm. Ngay lúc cô định đóng cửa, tiếng Cung Triệt miễn cưỡng vang lên: “Chẳng lẽ em không mặc áo ngực hả?”

Ninh Tiểu Thuần nghe thấy, thiếu chút nữa trượt chân. Cô ló đầu qua cánh cửa khép hờ, thấy Cung Triệt dựa trên tay vịn salon, nắm áo ngực màu trắng nhạt trong tay, vẫy vẫy trước mặt cô. Ầm ầm, mặt cô muốn phún máu.

Cô kéo lại chăn, bước nhanh qua, giật phắt áo ngực trong tay anh, tiếp tục nhanh chóng chui vào phòng tắm. Lúc cô vừa khép cửa lại, tiếng Cung Triệt lại truyền đến từ xa xa, “Có muốn anh lấy giúp em cái áo sạch không...”

“Không cần!” Ninh Tiểu Thuần tức giận nói, giọng anh đầy ý cười trêu chọc, cô tức muốn xì khói. doc truyện tại . Chẳng lẽ anh muốn đi mua cho cô một cái sao, hừ, cứ luôn lấy cô ra đùa, làm thế vui lắm à?!

Ngoài phòng khách Cung Triệt rất vô tội xua tay, anh mang hành lí của họ từ khách sạn bên kia sang khách sạn bên này, anh có lòng tốt mới hỏi, ai ngờ không biết mang ơn. Thật là làm ơn mắc oán, không thấy được lòng tốt của người ta.

Nhưng mà, sói tiên sinh thân ái, cô bé quàng khăn đỏ làm sao biết được lòng tốt của ngài chứ...

Ninh Tiểu Thuần trong phòng tắm cọ rửa nửa tiếng đồng hồ, tắm nước nóng, sấy khô tóc, mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra. Bây giờ đã gần mười một giờ trưa, cô chưa về làm, bị trừ hết tiền chuyên cần rồi, hicccc. Nhưng cô không phải vô duyên vô cớ trốn việc, cô vì công ty mà nghỉ làm, không đúng, cô đang làm việc, cô đang đi công tác với sếp tổng...

Như vậy cô có thể lấy lại được tiền thưởng chuyên cần không ha?!

Cô ra phòng tắm, thấy Cung Triệt đang ngồi trên ghế salon, đang ôm laptop làm việc. Cô đi qua, kéo mép váy nói: “Em, em tắm xong rồi...”

“Ừ...” Cung Triệt ngẩng đầu từ laptop, thấy Ninh Tiểu Thuần mặc nguyên bộ váy dạ hội, nhú nhú mày bảo: “Đi thay đồ đi, chẳng lẽ em còn định dụ dỗ anh?”

Giữa ban ngày ban mặt, anh nói chuyện quái quỷ gì vậy chứ. Ninh Tiểu Thuần trề môi, nói: “Em... Em dụ dỗ anh hồi nào... Em, bây giờ em chỉ có bộ này...” Chẳng lẽ kêu cô mặc áo tắm, vậy không phải càng khiến người ta nghĩ ngợi vớ vẩn à!!

“Hành lí ở đó.” Cánh tay Cung Triệt duỗi ra, chỉ vào tủ quần áo.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, bước qua, mở tủ, thấy hành lí mình đang ở trong tủ. Cô không thể ngờ nổi nói: “Sao nó ở đây?”

Chẳng lẽ nó tự mọc chân chạy tới đây? “Anh mang tới.” Cung Triệt xoa xoa trán, nói tiếp, “Thay quần áo chúng ta xuống ăn cơm, mau lên.”

Nhắc đến ăn cơm, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng cầm quần áo, lê chân chui vào phòng tắm. Bụng cô đói kêu ùng ục, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, sao cô tiêu hao nhiều thể lực đến vậy?

Cô cởi váy, nhìn dấu đỏ đỏ trước ngực, mặt đỏ phừng. Cô xoay cái eo nổi nhừ, hít vào thở ra, đây có thể thấy tối hôm qua chiến đấu kịch liệt đến mức độ nào.

Nếu Cung Triệt xuất hiện trong phòng này, vậy tối hôm qua người làm dữ dội với cô là Cung Triệt à, cô không phải 419 với người lạ à?!! Nghĩ vậy, tảng đá lớn trong lòng cô rơi xuống, cô nhất thời hiểu rõ, cảm xúc buồn bực lo lắng bị quét sạch, biến thành kích động hỗn hởi. nguồn

Nhưng cô vô cùng tò mò chuyện tối qua, nóng lòng muốn biết rõ ràng mọi chuyện. Cô mang nghi vấn mở cửa ra, Cung Triệt thấy cô ra, khép laptop lại, đứng lên đi ra hướng cửa: “Đi xuống ăn cơm.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần đuổi theo bước chân anh.

Lúc hai người đứng trong thang máy, Ninh Tiểu Thuần không kiềm được mở lời hỏi: “Em không nhớ chuyện gì tối qua hết, tối qua... rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hừ hừm.” Cung Triệt nghe vậy, liếc xéo cô một cái, chậm rãi nói: “Đó là có một cô uống say bết nhè, thú tính nổi lên, hoá thân thành sắc nữ, muốn bắt đàn ông ăn sạch sẽ.”

Ninh Tiểu Thuần nghe lời anh nói, phẫn nộ, cô sao cảm thú thế được?! Trước giờ cô đều là cô bé quàng khăn đỏ bị sói xam lam thịt, đáng thương vô cùng, cô từ hồi nào từ nông nô vươn lên thành địa chủ, lại còn là bên công nữa chứ... Nhưng cô dường như nhận thấy Cung Triệt có chút không vui, thế là đành phải oán thầm anh trong bụng.

“Vậy cô đó ăn anh nào à?” Ninh Tiểu Thuần hỏi ngược lại. Cô nhớ cô chỉ uống có mấy hớp rượu thôi, mà ly rượu đó hình như bị người ta giả trò, rồi sau đó cô có hành động khác với ngày thường. Á, hình như cô còn làm mấy chuyện làm người ta xấu hổ...

Cô nhớ Tưởng Phàm ở bên cạnh cô, cô không phải trước bao nhiêu người, y như bạch tuộc bám chặt anh ta chứ?! Nghĩ vậy, cô sợ đến mức lòng bàn tay rịn mồ hôi, mặt hơi đỏ lên.

Cung Triệt thấy cô có dáng vẻ thẹn thùng, thì âm thầm khó chịu, ai biết được trong đầu con nhỏ này nghĩ gì. Anh thần nhiên nói: “Cô nào đó muốn Bá vương ngành thượng cung, nhưng người ta thà chết không làm theo, chống cự hết sức, vì tránh cho cô nào đó không thoả mãn dục vọng, làm trăm họ lầm than, gây ra tình huống bị thảm máu chảy thành sông, anh đành phải hi sinh cái tôi vì tập thể, tạm thời khuất phục dưới dâm uy của cô nào đó...”

“Khụ khụ...” Ninh Tiểu Thuần thiếu chút nữa cười sằng sặc, sao cô không biết Cung Triệt còn có khiếu hài hước vậy ta. Tuy cô bị bốn cột “thê thảm” như thế, cô vẫn cười trừ. Vì cô từ lời nói của Cung Triệt mà biết chuyện xảy ra tới qua, còn nữa, cô phát hiện một chuyện kinh người, đó chính là tới qua Cung Triệt là một thụ?! Ha ha ha, cô muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Tối hôm qua chắc chắn cô vì thuốc trong rượu làm phát tác thú tính quá độ, (tác giả: con gái, cuối cùng con cũng thừa nhận...) do đó mới áp bức Tưởng Phàm, muốn ăn anh ta vào bụng, nhưng mà người ta bị hù dọa, không muốn hi sinh nhan sắc để cứu vớt kẻ bị hại vô tội là cô, cuối cùng Cung Triệt làm ngơ không được, lương tâm trời dậy, tiến lên làm anh hùng cứu “mỹ nhân”, cứu Tưởng Phàm thoát khỏi móng vuốt cô, đổi thành đem mình dâng vào miệng cạp.

A, mẹ ơi, chết đi... Cô sao lại từ cô gái hồn nhiên ngây thơ tốt bụng trong một đêm biến thành sắc nữ cầm thú, bẻ cành vùi hoa... Cô không tiếp nhận được... Sau này làm sao cô đối mặt với Tưởng Phàm đây, không chừng gặp anh ta, cô sẽ như chuột gặp mèo, vội vàng ôm đầu lủi mất...

Thang máy ngừng lại, Cung Triệt bước ra trước, không để ý một mình Ninh Tiểu Thuần YY. Chuyện tới hôm qua cứ để cô tự đoán đi...

Hai người ăn cơm xong liền khởi hành quay về thành phố. Lúc vào đến thành phố, đã là bốn giờ chiều, Cung Triệt bảo tiểu Ngô chạy về công ty trước. Ninh Tiểu Thuần nhìn mình mặc quần jean với áo khoác, ngại ngần nói: “Em không mặc đồ đi làm.” Mặc đồ thường vào công ty, thật không ổn.

“Không sao, về có mấy văn kiện cần xử lý, nên không thể trốn việc buổi chiều được.” Cung Triệt đáp.

Hừ, cũng sắp hết giờ làm việc rồi, trốn việc với không trốn việc, có khác nhau gì đâu. Ninh Tiểu Thuần nghĩ thầm.

“Tối muộn còn hơn không tới.” Cung Triệt như nhìn thấu ý nghĩ Ninh Tiểu Thuần, thông thả nói.

Ninh Tiểu Thuần lắp bắp kinh hãi, sói tiên sinh sao có lúc lại nhạy bén quá vậy.

“Vâng, xin ghi nhớ lời tổng giám đốc.”

72. Chương 72: Xin Lỗi, Tôi Không Thể Thích Anh

Tiểu Ngô chạy xe đến Hoàn Nghệ, đến bãi đậu xe, Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần cùng xuống xe, đáng lẽ định đi thang máy ở bãi đậu xe lên lầu, nhưng thang máy bị hư đúng lúc này, hai người cùng đường đành ra khỏi bãi, vào cửa chính toà nhà. Lúc đến cửa, Ninh Tiểu Thuần mới phát hiện bỏ quên túi xách, đành mượn chìa khoá xe Cung Triệt, quay ngược trở lại bãi đậu xe.

Lúc Ninh Tiểu Thuần cầm túi vào toà nhà, cô cảm thấy trước sảnh có hai MM đang dùng ánh mắt dò xét nhìn cô, cô cảm thấy mình y như khỉ trong đoàn xiếc, bị người ta thưởng lãm, cô bị dòm lom lom làm cả người không thoải mái, mới sờ sờ mặt, bước nhanh vào thang máy.

Thang máy chưa xuống đến, cô chán nản nhìn chằm chằm ngón chân. Chỉ chốc lát sau, có một cô gái ôm một chồng tài liệu lớn từ sảnh đi đến, đứng cạnh Ninh Tiểu Thuần, ló đầu sau chồng tài liệu, lén lút quan sát cô.

Ninh Tiểu Thuần cố gắng phớt lờ ánh mắt nóng rực kia, mắt nhìn thẳng, nghiêm túc nhìn chăm chú của thang máy. Nhưng cô em được đăng chân lần đăng đầu, từ lén lút chuyển thành công khai, mạnh dạn nhìn cô, Ninh Tiểu Thuần nhất thời thấy da đầu run lên, cô không nhận được ho khẽ mấy tiếng: “Khụ khụ...”

Cô em mắt chớp chớp cụp xuống, nhưng vẫn nhìn từ đầu đến chân Ninh Tiểu Thuần một lần, dù Ninh Tiểu Thuần kiểm chế tốt, nhưng lúc này cuối cùng cũng chịu hết nổi, mà cô lại không bùng nổ được, vừa lúc thang máy đến, cô bước nhanh vào, nhấn số tầng, đứng trong góc, giữ khoảng cách với cô em đó.

“Phiền chị nhấn lầu 18 giúp tôi.” Cô em đó đang ôm đồm nhiều không thể nhấn được.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy nhấn giùm cô ta, rồi bực mình nhìn chằm chằm vào gương thang máy, vừa lúc đó thấy người đẹp trí thức và đàn ông giày tây, cô mặc đồ thường không hợp nơi này, nên cô mới bị nhìn?

Trừ chuyện này ra, cô không nghĩ ra nguyên nhân nào khác. Nhưng chuyện này có phần cường điệu thì phải? Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, có cần nhìn người ta như nhìn khi đột thế không?! Ninh Tiểu Thuần bắt đầu dĩ thử dài.

Cô thật hi vọng mình nhanh chóng rời chỗ này, vì cô thấy cô em phía sau có vẻ muốn nói lại thôi, lén lút nhích lại gần cô.

“Khụ khụ...” Cô cũng kín đáo nhích ra cửa.

Cô em thấy thế, lại nhích đến chỗ cô, Ninh Tiểu Thuần thật nhịn hết nổi, hít sâu một hơi, đang định quay lại hỏi, thì có người đang chờ thang máy. Người đến thấy Ninh Tiểu Thuần, hưng phấn đi đến cạnh cô, nói: “Tiểu Thuần!”

Ninh Tiểu Thuần nghe âm thanh quen thuộc, quay lại thấy Ngô Kỳ Vũ, cô nhếch miệng cười, nói: “Chào anh Ngô.” Mấy ngày gần đây xảy ra rất nhiều việc, như đã một thế kỉ trôi qua, cô thấy Ngô Kỳ Vũ cũng cảm thấy rất hoảng hốt.

Ngô Kỳ Vũ nghe Ninh Tiểu Thuần gọi anh là anh Ngô, có chút không vui, nhưng anh thấy cô bình yên vô sự xuất hiện ở công ty, liền thở dài nhẹ nhõm, để vấn đề xưng hô sang một bên, trước mắt có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Anh nhíu mày hỏi Ninh Tiểu Thuần: “Sáng nay cô không đi làm?”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mỉm cười, đáp: “Vâng, có việc.”

“Sao điện thoại di động của cô gọi không được vậy?” Tươi Mơn Mơn hỏi ráo riết.

Hả?! Ninh Tiểu Thuần vội vàng lấy điện thoại trong túi xách ra, nhìn nhìn, thì ra hết pin nên tự tắt. Cô giờ giờ điện thoại về phía Tươi Mơn Mơn, nói: “Ngại quá, hết pin. Anh tìm tôi có gì không?”

Tươi Mơn Mơn muốn hỏi chuyện giấu trong lòng, nhưng ngại có người ngoài, mới nuốt lại vào bụng, đành phải nói: “Lát nói sau.”

Cô em luôn đứng lẳng lặng ở sau thấy đã đến tầng 18, không còn thời gian, bỏ qua lúc này sẽ không tốt, thế là dũng cảm tiến lên, cố vươn tay vỗ vỗ vai Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần giật mình, ôm ngực xoay lại hỏi: “Chuyện gì?”

Cô em cười hì hì nói: “Cô là trợ lý tổng giám đốc hả?”

Ninh Tiểu Thuần không đoán nổi chuyện gì, gật gật đầu.

Cô em kích động, vui vẻ nói: “Cô gái trong topic trên diễn đàn X là cô phải không?!”

Diễn đàn X! Topic! Ninh Tiểu Thuần bất ngờ sợ đến ngây người, topic không phải đã xóa rồi sao, sao giờ trong công ty còn có người biết chuyện này?!

“Là cô đúng không, đúng không?” Cô em vội vàng hỏi han, gấp gáp muốn biết câu trả lời, “Là cô với tổng giám đốc hả, hai người hẹn hò đúng không?” Câu cuối cùng hỏi rất nhỏ.

Ninh Tiểu Thuần còn chưa phản ứng kịp, trong đầu hỗn loạn, không phản bác được, nhưng lại cố sức lắc đầu theo bản năng.

“Đúng là cô rồi, trong công ty có người thấy topic đó, nói rất giống cô. Tuy họ không tham dự tiệc sinh nhật tổng giám đốc, nhưng họ nói người đó hình dáng rất giống cô... Nghe nói cô là người thứ ba, ý đồ chen ngang vợ chưa cưới tổng giám đốc...” Cô em bám riết không tha.

Ngô Kỳ Vũ đứng bên cạnh nghe cô em ép hỏi, có hơi nóng nảy. Anh sáng nay mới biết chuyện này, là từ mấy cô thích buôn chuyện trong phòng mà biết được.

Mặc dù là tin nhỏ, nhưng anh muốn xác định, dù sao căn cứ theo miêu tả của mấy cô đó, quần áo đồ vật gì gì của người trong hình cũng giống họ đêm đó, thế là anh lên văn phòng tìm Ninh Tiểu Thuần, thì biết cô không đi làm, gọi điện thoại cũng không được, gấp gáp muốn chết, lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện gì. Hiện giờ thấy cô, trái tim cũng bớt căng thẳng, nhưng lại có người cố tình khơi mào chuyện này.

Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa. Không chừng vụ tai tiếng này đã sớm được bàn tán rôm rả trong Hoàn Nghệ, hơn nữa buổi sáng Ninh Tiểu Thuần với tổng giám đốc cùng nhau nghỉ làm, càng làm nhiều người phỏng đoán, khiến vụ tai tiếng càng thêm lan rộng.

“Cô đừng ăn nói lung tung, bớt nhiều chuyện mà làm nhiều vào.” Ngô Kỳ Vũ tức giận nói.

“Ôi, tôi cũng nghe người ta nói thôi mà, anh tức giận gì chứ.” Can hệ quái gì đến anh!! nguồn

“Đinh...” Thang máy dừng lại, cửa mở ra, cô em không cam lòng vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Im lặng chính là thừa nhận, thừa nhận cô với tổng giám đốc có JQ đúng không?”

Môi Ninh Tiểu Thuần khê đóng khê mở, nhưng không nói thành lời. đọc truyện tại . Ngô Kỳ Vũ nhìn thấy cô em như muốn công bố rộng rãi chuyện này với thiên hạ, vội vàng nói: “Mấy người không cần đoán, đêm đó tôi với Tiểu Thuần ở cùng nhau...”

Cửa thang máy khép lại, cô em giật mình cũng biến mất. Ninh Tiểu Thuần vì câu nói của Ngô Kỳ Vũ mà lo âu, làm ơn đi, Tươi Mơn Mơn anh nói như vậy, vậy là thừa nhận người đó chính là cô, giải thích chính là che giấu, ngược lại giờ lại càng làm rối chuyện.

Cô bắt lực vỗ trán nói: “Anh sao lại nói dối thế?”

“Tôi không muốn em bị chỉ trích sau lưng.” Tươi Mơn Mơn nói.

“Vậy anh cho rằng tôi chính là người đó sao?” Trực tiếp nhận định cô, sắp xếp cô, hơn nữa còn khiến chuyện càng làm càng hồng бет, Ninh Tiểu Thuần có chút nổi giận.

“Nói thật đi, người trong hình là em và Cung Triệt phải không?” Tươi Mơn Mơn nghiêm túc nhìn Ninh Tiểu Thuần.

Dù Tươi Mơn Mơn là có ý tốt, là quan tâm cô, nhưng bây giờ cô rất bức mình, không muốn lãng nhãng với anh ta, không muốn trả lời chuyện gì. Vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc tốt đẹp, ai ngờ lại dậy sóng, cô đau đầu không dứt. Ninh Tiểu Thuần thần nhiên nói: “Phải thì sao, mà không phải thì sao? Việc này không liên quan đến anh, cảm ơn đã quan tâm.”

“Anh là vì quan tâm em.” Ngô Kỳ Vũ kích động dè bả vai Ninh Tiểu Thuần, nói “Em ở chung với Cung Triệt rất khổ sở, không bằng buông tay, trong mắt đừng chỉ nhìn thấy anh ta, em có thể nhìn thấy nhiều người quanh em.”

Ninh Tiểu Thuần nghe Ngô Kỳ Vũ nói, tim nhảy lên, cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe hiểu ý tứ sâu xa của anh ta, anh ta cuối cùng anh ta cũng thẳng thừng rồi sao? Cô hoảng loạn, không dấu vết tránh anh, thấy thang máy dừng lại, cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Tiểu Thuần.” Ngô Kỳ Vũ đuổi theo, giữ chặt tay Ninh Tiểu Thuần.

“Tôi phải về làm việc.” Ninh Tiểu Thuần lăm bắm.

“Em có thể chia sẻ chút ánh mắt lên anh.” Tay Ngô Kỳ Vũ thăm mò hơi.

Lúc này hai người đứng trên hành lang, tình cờ có mấy người đồng nghiệp cầm văn kiện đi qua đi lại, thấy hai người dằng dãi, tò mò ném ánh mắt dò xét về phía họ.

Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng bỏ tay Ngô Kỳ Vũ ra, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, anh rất tốt, nhưng tôi không thể thích anh, anh đừng đặt tâm tư vào tôi.”

Ngô Kỳ Vũ nghe thế, cánh tay buông thõng xuống, không nói một câu, sợi tóc rũ xuống trán, che đi ánh mắt anh, làm người khác không nhìn thấy vẻ mặt anh.

“Thật xin lỗi...” Ninh Tiểu Thuần xoay người đi nhanh vào văn phòng.

73. Chương 73: Lời Đồn Nhảm Bay Đầy Trời

Ninh Tiểu Thuần không hề quay đầu lại đi thẳng vào văn phòng, cô không biết biểu hiện của Ngô Kỳ Vũ đứng phía sau ra sao, không biết anh ta là xoay người bỏ đi hay vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo lưng cô. Cô không thể biết, mà cũng không muốn biết.

Cô chân như có gió, như mọc cánh, nhanh như chớp hướng về văn phòng mình, hoàn toàn không nhìn ánh mắt ngơ ngác hoặc dò xét của đồng nghiệp ngồi bên ngoài. Cô đẩy cửa phòng tổng giám đốc, lách vào, khép cửa lại, dựa trên cửa thở hào hển.

Cô ôm trái tim đập dồn dập, hít thở sâu. Bây giờ thật là thời buổi rối ren, một chút cũng không được yên. Cô thật là nữ hoàng bị kịch!

Cô không phải đầu gỗ, qua thời gian dài tiếp xúc, tim cô như gương sáng, đương nhiên biết tâm ý Ngô Kỳ Vũ, nhưng tấm giấy mỏng này vẫn không bị phá vỡ, cô vẫn xem mình là đầu gỗ phiền phức, xem mình như đà điểu, chôn đầu xuống cát, làm như không biết gì...

Nói thật là, Ngô Kỳ Vũ đáng vẻ tuần tú, trong sáng như nước, có tư chất khiến những cô gái gào thét. Hơn nữa anh ta tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tương lai sau này tươi sáng, có tiềm lực. Hiện giờ mâm cỗ này tự động đưa đến cửa, cô lại không muốn nhận, có thể sẽ có người cười cô ngốc nghếch, nhưng mà, cô làm theo lòng mình, cô chỉ có thể coi anh là người tốt, nói câu xin lỗi.

Cô có nguyên tắc với tình cảm thà thiếu chứ không thừa, huống chi cô nhận ra lòng mình trong lúc sơ ý đã rơi vào tay giặc, trái tim bị người khác lấp đầy. Lòng bàn tay cô cảm thấy trái tim nảy lên, ngược mắt nhìn cánh cửa đen dày, tim vừa nhói, đi đến, định gõ thì cánh cửa bị đẩy ra, mũi cô đụng phải Cổ Minh Vũ ôm một đồng văn kiện đi ra.

“Không sao chứ?” Cổ Minh Vũ quan tâm hỏi.

Ninh Tiểu Thuần đứng vững, sờ sờ mũi, nói: “Ừm, không sao.”

Cổ Minh Vũ nghe vậy, nhìn cô một cái, lịch sự gật đầu rồi mới đi ra.

Cung Triệt ngồi sau bàn thấy Ninh Tiểu Thuần ngoài cửa, hỏi: “Có chuyện gì à?! Vào đi.”

Ninh Tiểu Thuần nhanh nhẹn gạt đầu, đi vào, khép cửa lại, cô ấp úng nói: “Chuyện... liên quan tới topic trên diễn đàn X...”

“Hửm?!” Cung Triệt ra dấu bằng mắt ý bảo cô nói tiếp.

“Chính là một số người trong công ty thấy topic đó... Bọn họ bàn tán, đang suy đoán...” Ninh Tiểu Thuần đến trước mặt Cung Triệt, từ đầu đến cuối nói hết mọi chuyện.

Cung Triệt nghe xong, lặng yên vài giây, ngược mắt nói: “Đừng lo lắng, không có chứng cứ chính xác, họ không dám nói bậy đâu.” Trừ khi có người tãm hinh, xác nhận rõ ràng nhân vật chính trong hình là hai người, bằng không không ai dám nói ra ngoài, tin rằng chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc.

“Còn nữa...” Lúc Cung Triệt đang trầm tư, Ninh Tiểu Thuần lại lên tiếng, cô cụp mắt, thật cẩn thận nói: “Vừa rồi trong thang máy gặp trợ lý Ngô, anh ta... anh ta lại đi thừa nhận người trong hình là anh ta, đem đó anh ta với em ở chung...”

Cung Triệt nghe nhưng không lên tiếng. Ngô Kỳ Vũ làm rối rắm thêm như vậy, không nghi ngờ gì là đã xác định người trong hình là Ninh Tiểu Thuần, anh ta quá xúc động rồi, dù có muốn bảo vệ cô, nhưng suy nghĩ như vậy thật không thoả đáng. Thêm nữa, bất luận người khác có tin lời Ngô Kỳ Vũ hay không, cứ thế, quan hệ giữa anh ta và Ninh Tiểu Thuần trong mắt người khác không còn đơn thuần nữa... Nghĩ đến đây, mắt Cung Triệt hiện lên chút ít bực bội.

Ninh Tiểu Thuần chờ thật lâu không thấy Cung Triệt lên tiếng, cô ngẩng đầu, yếu ớt hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Em không cần để ý chuyện này, sẽ càng tỏ càng đen, em chỉ cần giống như bình thường, làm việc như mọi ngày, không cần lo lắng. Tin đồn rất nhanh sẽ lắng xuống, giao cho anh xử lý là được.” Cung Triệt nói.

“Dạ.” Hiện giờ chỉ có thể như vậy, cô bây giờ rất rối, không thể xử lý chuyện này.

“Đem mấy phần văn kiện này chỉnh sửa lại, rồi chúng ta về.” Cung Triệt đưa mấy tập tài liệu qua.

“Được.” Ninh Tiểu Thuần nhận lấy, đẩy cửa ra ngoài.

Cô ngồi vào chỗ, bắt đầu chăm chỉ làm việc. Lúc cô đang cắm cúi làm việc, các cô gái trong Hoàn Nghệ đã bàn tán xôn xao chuyện đó. Từ tầng cao nhất xuống tầng thấp nhất, tất cả đều bàn tán, đều thì thầm với nhau, bàn về chuyện của cô em mới kể ra. Bởi thế có thể thấy, tốc độ của lời đồn thật đáng sợ biết là bao.

“Có thật không?”

“Đương nhiên là chắc chắn rồi, nghe nói chính miệng trợ lý Ngô thừa nhận.”

“Là ai chính tai nghe vậy?”

“Hình như là em gái mới đến ở phòng thư kí...”

“Thật không ngờ, bọn họ sao lại bị quyến rũ chứ, để học hỏi thủ đoạn mới được.”

“Đây có bao giờ chỉ là che mắt thôi không?”

“Nghe trên mạng nói cô ta là kẻ thứ ba, anh trai Ngô có vợ chưa cưới à?”

“Cái gì?? Vào làm thực tập sinh, chưa đến một tháng đã lên làm trợ lý tổng giám đốc rồi, nhất định trong đó có bí mật.”

“Tôi thấy cô ta rồi, mặt mũi cũng bình thường, anh trai Ngô sao lại để mắt đến cô ta chứ, hu hu...”

“Có hình trong topic đó không? Tin vịt hình như không đúng lắm đâu.”

...

Những câu nói như vậy ở góc lầu sáng sủa, trong WC, trong phòng trà nước, mấy cô hào hứng điên cuồng, hoặc phẫn nộ không thôi, hoặc vỗ trán tiếc hận, nhưng đều quyết tâm moi cho ra sự thật. Nhưng cảm xúc kích động của mấy cô rất nhanh đã bị dập tắt, vì đang lúc tin tức lan truyền nhanh chóng, thì tầng trên cùng truyền lệnh xuống, cấm mọi người trong thời gian làm việc tán gẫu nói chuyện riêng, ai vi phạm trừ lương.

Hiển nhiên là tầng trên cùng đã biết vụ việc này, mới bắt đầu hành động, nếu các thành viên buôn chuyện không tuân thủ, vậy thì chết chắc. Thế là, các cô lập tức tản ra, quyết định sau giờ làm việc bàn tán tiếp.

Ninh Tiểu Thuần không để ý đến chuyện bên ngoài, cắm cúi làm cho xong việc thì cũng vừa lúc hết giờ làm được khoảng mười phút. Cô với thân phận thực tập vào Hoàn Nghệ, đã lập tức thăng chức, làm trợ lý tổng giám đốc, qua hai tháng rèn luyện, hiệu quả công việc của cô đã rất cao, thật sự là đáng mừng.

Cô đem hết văn kiện vào cho Cung Triệt, Cung Triệt lật lật, xem mấy lần, nói: “Em chờ anh một chút, chúng ta cùng về.”

Cô hiện giờ đang ở chỗ nước sôi lửa bỏng, đứng nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận, sao cô dám cùng về với tổng giám đốc đại nhân chứ. Cô bây giờ phải giữ khoảng cách an toàn với toàn bộ động vật giống đực, đây mới là cách tốt nhất. Cô không muốn hại người một mình.

Cô vội vàng khoát tay, nói: “Bây giờ em là nhân vật nguy hiểm, nếu chúng ta cùng về, hậu quả khó lường lắm...”

“Hành lí của em còn trong xe anh, chẳng lẽ em không định lấy?” Cung Triệt buông viết, đan tay, ngược cầm nói, “Tuy là thanh giả tự thanh, nhưng chúng ta vốn không thanh không bạch, căn bản không cần tránh hiềm nghi. Nếu cố ý tránh, ngược lại còn giấu đầu lòi đuôi.”

Ninh Tiểu Thuần thiếu chút nữa sặc nước miếng. Được rồi, tổng giám đốc đại nhân nói rất đúng, giữa họ thật không thanh không bạch, nhưng từ ngữ này vẫn thật , nghe thật đen tối, làm người ta đỏ mặt, cô hiện giờ trong đầu đầy hình ảnh tươi đẹp.

“Mặt em sao đỏ vậy, nóng lắm à?” Khoé miệng Cung Triệt thoáng nét cười, tựa như biết cô đang suy nghĩ điều gì.

“Khụ khụ, anh nhìn lầm rồi.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng xoay người, xua tay nói, “Em ra ngoài chờ anh.”

Ninh Tiểu Thuần “chạy trốn chết” ra ngoài còn lấy tay quạt gió trên mặt, ôi cha, cô sao dễ đỏ mặt thế này. Cô phải luyện bằng được da mặt dày như Cung Triệt thôi, hừ hừ.

Di động hết pin mà tự tắt nên cô về văn phòng bắt đầu sạc pin. Cô ngồi vào bàn, cầm di động mở máy. Màn hình sáng lên, liền có rất nhiều tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ ào vào máy. Cô nhìn một dãy, thấy Ngô Kỳ Vũ gọi cho cô những hai mươi cuộc, còn gửi thêm năm tin nhắn, cô phát lú lờ. Tươi Mơn Mơn là thật lòng quan tâm cô, aizz, cô có cảm giác tội lỗi, cảm thấy mình rất có lỗi với anh ta.

Ngoại trừ điện thoại của Ngô Kỳ Vũ, còn có điện thoại nhà, chắc là ba mẹ gọi đến xem cô đã về nhà chưa. Ba mẹ không gọi được cho cô chắc là rất sốt ruột. Thế là cô rút dây sạc, gọi về nhà cho ba mẹ.

Điện thoại vừa gọi đã có người bắt, giọng mẹ cô lo lắng: “Tiểu Thuần hả, điện thoại sao tắt vậy, con không sao chứ?”

“Mẹ, con rất khỏe, cục sạc bị hư mà vừa lúc di động hết pin nên tắt thôi, con xin lỗi, làm mẹ lo rồi.” Ninh Tiểu Thuần bắt đầu bịa chuyện.

“Vậy thì tốt, có chuyện gì nhất định phải nói cho ở nhà biết...” Mẹ lằng nhằng nói.

“Dạ, con biết rồi.”

Ninh Tiểu Thuần nói chuyện với mẹ một hồi mới tắt điện thoại, lúc này Cung Triệt cầm cặp đi ra, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Có thể về được chưa?”

“Được.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng cầm túi xách, hấp tấp đi xuống theo Cung Triệt.

Ninh Tiểu Thuần vốn lo rằng lúc đi ra sẽ gặp rất nhiều đồng nghiệp, sẽ nhận rất nhiều ánh mắt chăm chú, không ngờ lại bình an vô sự, cho đến tận khi họ ra khỏi toà nhà Hoàn Nghệ, cũng chỉ gặp mấy đồng nghiệp nam, cô mới thôi căng thẳng.

Thật ra cô không biết, có nhiều người nhiều chuyện vừa hết giờ làm đã lao bản đi. doc truyện tại . Vì các cô vội vàng tìm nơi để xì xào bàn tán tiếp... Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Aizzz, phụ nữ quả nhiên thích nhiều chuyện. Nhiều chuyện là tính cách riêng của phụ nữ, nhiều chuyện đã trở thành gia vị không thể thiếu trong cuộc sống của phụ nữ...

74. Chương 74: Con Cừu Nhỏ

Ninh Tiểu Thuần đi theo Cung Triệt đến bãi đậu xe, cô định lấy hành lí rồi về, thì Cung Triệt nói: “Bỏ ra, anh đưa em về.” Ninh Tiểu Thuần xua tay: “Khỏi làm phiền anh, tự em đón xe về được rồi.”

“Lên đây đi.” Cung Triệt nói, “Em muốn đứng đó làm người ta chú ý, rồi sau đó để họ biết chúng ta không thanh không bạch sao?”

Nè nè, anh mau im đi, bị ai đó nghe thấy thì làm sao? Ninh Tiểu Thuần trầm nghĩ, rồi ngoan ngoãn lên xe. Xe chạy như bay ra ngoài, lúc dừng đèn đỏ, Cung Triệt vừa nhìn phía trước, vừa không để ý hỏi han: “Cuối tuần sau khai giảng rồi à?”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần nghe vậy gật đầu, có hơi kinh ngạc anh sao lại hỏi vậy, còn nữa sao anh lại biết.

“Học kì này có lịch học không?” Tay Cung Triệt gõ gõ tay lái.

“Không có, học kì này được phép đi thực tập.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

“Chuyển chính thức đi.” Lúc hết đèn đỏ, Cung Triệt nhấn ga, xe lại lao về trước.

“Ồh.” Ninh Tiểu Thuần đáp theo quán tính, một lát sau cô bỗng hiểu ra ý Cung Triệt. Cái gì, anh nói cô chuyển từ thực tập lên nhân viên chính thức?! Cô không nghe lầm chứ...

“Không phải ba tháng mới được lên chính thức sao?” Ninh Tiểu Thuần không tin hỏi lại.

“Người biểu hiện xuất sắc có thể được ưu tiên chuyển lên.” Cung Triệt quay lại nhìn cô, “Chẳng lẽ em không muốn hả?”

Không, không, cô dĩ nhiên là muốn chứ, chức vụ ở Hoàn Nghệ nha, đây là bát sắt, à không, là chén vàng nha, rất nhiều người tha thiết mong ước nha! Có tổng giám đốc đại nhân bảo đảm, cô quả là vui muốn bay lên trời. Tâm tình buồn bực khi nãy trở nên khoan khoái hơn, hoho.

“Nhưng mà...” Ninh Tiểu Thuần chột ngón tay nói, “Sau khai giảng có một số việc phải xử lý, có thể phải xin nghỉ mấy ngày, có được không?”

“Hoàn Nghệ là công ty có nhân tính.” Cung Triệt nói.

“Cảm ơn tổng giám đốc đại nhân!” Ninh Tiểu Thuần vui vẻ nói.

Tổng giám đốc đại nhân nghe thấy, nhướn mày, nói: “Không có chi.”

...

Cung Triệt đưa Ninh Tiểu Thuần về nhà rồi lái xe đi, Ninh Tiểu Thuần vì tối qua vận động quá độ, eo với chân cô mỏi nhừ, cô ăn đại bữa tối rồi lên giường nằm nghỉ. Lúc cô đang mơ màng thiêu thiêu ngủ, điện thoại lại reo lên, đuối sâu ngủ đi. Cô bực bội với điện thoại trên tủ đầu giường, thấy tên trên điện thoại, tâm tình từ buồn bực chuyển thành phần nộ còn có bất lực, là Lục Tử Hiên gọi đến...

“Có chuyện gì?” Ninh Tiểu Thuần đề phòng hỏi.

“Không có gì, chỉ là gọi đến cần hỏi thăm tí thôi, thuận tiện nói luôn, cô phải làm việc rồi.” Giọng Lục Tử Hiên nhừa nhựa vang lên.

Ôi, nếu hần không gọi đến, họ suýt nữa đã quên tên ôn thần đeo bám này rồi, quên luôn chuyện này... Bạn đang xem tại - .

“Anh muốn tôi làm sao?” Ninh Tiểu Thuần hỏi. Trước hết cô phải biết biện pháp của hần.

“Chuyện đó tiến hành đến đâu rồi, kế tiếp là làm gì?” Lục Tử Hiên hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói dối: “Hình như là đang tiến hành đến giai đoạn quảng cáo.”

“Vậy à...” Lục Tử Hiên nói, “Cô nghĩ cách sửa lại lúc kế hoạch quảng cáo phát ra đi, để ở dưới làm theo mệnh lệnh sai, làm bọn chúng chậm trễ thời gian quảng cáo là tốt nhất.” Để chúng lãng phí nhân lực và tiền của, hừ.

Ninh Tiểu Thuần khó xử nói: “Chuyện này hình như hơi khó.”

“Tôi không cần biết cô khó hay không, tóm lại tôi không quan tâm quá trình, tôi chỉ để ý kết quả. Tự cô xem mà lo liệu đi, tôi có việc, tí tí tí...” Lục Tử Hiên không đợi Ninh Tiểu Thuần trả lời đã cúp máy.

Tên khốn kiếp vô đạo đức này... Ninh Tiểu Thuần nhin không được chữ hửn mấy câu, nếu cô nổi giáo cho giặc, vậy thì quả là mất bị mù. Nhưng nếu cô không làm, không có kết quả vừa ý để bịt mồm Lục Tử Hiên, cô sẽ chết. Aizzz, nên làm sao đây?

Ninh Tiểu Thuần mở danh bạ, lúc thấy hai chữ Cung Triệt, mắt sáng rực, ngón tay theo bản năng nhấn lên, “Tu tu tu...” điện thoại vang thật lâu mới có người nhận, đầu dây bên kia vang lên giọng nữ dễ nghe, không phải giọng nói quen thuộc cô thường nghe, người đó nói: “Alo...”

Giờ phút này Ninh Tiểu Thuần hoài nghi không biết có phải mình gọi lộn số không, cô vội vàng đưa điện thoại ra trước mặt coi cẩn thận, ừ, không gọi lộn, đúng số Cung Triệt. Người phụ nữ đó là ai, Cung Triệt với cô ta ở cùng để làm gì? Trong phút chốc vô số câu hỏi quần quanh cô, cô phiền não nhưc đầu.

“Alo, alo, xin chào, có ai nghe không?” Cô gái bên kia hỏi.

“Hừm, xin chào, xin hỏi Cung Triệt có đó không?” Ninh Tiểu Thuần hỏi thật cẩn thận.

“À, Triệt vừa đi toalet, xin hỏi cô tìm anh ấy có chuyện gì không? Cô có thể nói với tôi, tôi sẽ nói lại, hoặc là cô gọi lại sau.”

“À, tôi không có chuyện gì, khi nào anh ấy ra nói anh ấy biết là được, tôi không làm phiền nữa, xin chào.” Ninh Tiểu Thuần lễ phép nói xong liền cúp máy. đọc truyện tại . Cô để di động qua một bên, buồn bực giang tay giang chân nằm trên giường.

Sao lại là phụ nữ nhận điện thoại vậy, còn thân mật gọi anh ấy là Triệt nữa chứ, ối chà, cô sao lại thấy khó chịu trong lòng vậy. Ôi ôi, thảm rồi, chẳng lẽ cô rơi hửn vào tay giặc rồi? Cô nhin không được chà chà mặt mình, để mình tỉnh lại.

Lúc Ninh Tiểu Thuần đang trên giường suy nghĩ vẩn vơ, bên kia trong nhà hàng Lạc Hi Hi nhin màn hình điện thoại, lông mày nhăn lại, con cừu nhỏ?! Cung Triệt sao lại lưu tên kì cục thế này?

Lạc Hi Hi láu lỉnh nở nụ cười, giọng người đó hình như hơi quen quen, là ai kia?! Cô thấy Cung Triệt đi ra, đợi anh ngồi xuống, quơ quơ điện thoại trong tay nói: “Vừa rồi có con cừu nhỏ gọi điện cho anh, em nghe giùm anh rồi.”

Cung Triệt nghe vậy, bình tĩnh gật đầu. Lạc Hi Hi hỏi tiếp: “Là ai vậy? Em quen không?” Cung Triệt từ chối không trả lời, cầm điện thoại ra ngoài.

Lạc Hi Hi nhin theo bóng lưng Cung Triệt le lưỡi, cô sợ dĩ dám không hề kiêng kị, đùa cợt với Cung Triệt như vậy là có nguyên nhân. Vì lúc chiều Cố Minh Vũ đột nhiên gọi điện cho cô, nói buổi tối họ với Cung Triệt cùng đi ăn cơm. Lòng cô dù nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời gật đầu đồng ý. Nhưng cô lại quên mất một chuyện, đó là tại sao Cố Minh Vũ gọi điện báo với cô, mà không phải là Cung Triệt.

Đến tối lúc ăn cơm trong nhà hàng, Cung Triệt quăng một quả bom, làm họ chấn động suýt ngất. Cung Triệt tuyên bố, bảo anh tính huỷ bỏ hôn ước với Lạc Hi Hi. Khiến cho Cố Minh Vũ và Lạc Hi Hi chấn động, Cung Triệt nói tiếp, tuy huỷ bỏ hôn ước, nhưng Cung gia vẫn cấp vốn cho Lạc gia.

Lạc Hi Hi mừng suýt phát khóc, thật muốn đứng dậy hoan hô. So ra Cố Minh Vũ vẫn bình tĩnh hơn, anh nén tâm trạng vui mừng, hỏi rõ ràng. Thì ra Cung Triệt sớm đã biết chuyện anh và Hi Hi, có điều chuyện này cũng không có gì lạ, dù sao với sự tinh ý cùng sức quan sát hơn người thường của Cung Triệt, ít nhiều gì cũng phải thấy được chút manh mối. Nhưng anh vẫn không biết, vì sao anh ta đột nhiên buông tay, lúc trước không phải vẫn kiên quyết thực hiện hôn ước sao.

Nhưng Cung Triệt rõ ràng là không muốn giải thích nhiều, chỉ thản nhiên cười cười, nói với anh: “Đối xử tốt với Hi Hi, nếu không tôi không bỏ qua cho cậu.” Anh nghe vậy, gật mạnh đầu, nói: “Ừm, tôi sẽ, hãy yên tâm. Cảm ơn anh.”

Bữa cơm trong bầu không khí vui vẻ thoải mái, nhưng Cố Minh Vũ vẫn lo lắng, họ làm sao ăn nói với ba mẹ hai bên đây? Chuyện này hình như phải suy nghĩ nhiều. Anh định bàn bạc với Cung Triệt vừa đi toalet ra một chút, ai ngờ anh ta lại ra ngoài gọi điện thoại.

Anh thấy Lạc Hi Hi hào hứng, yêu chiều chỉ chỉ mũi cô, nói: “Em đó định nghịch ngợm gì nữa đây?”

“Ha, em rất có hứng thú với đời sống tình cảm của Triệt.” Lạc Hi Hi cười nói.

Anh ấy đã đến lúc tìm người phụ nữ ỉn, bằng không anh sẽ thành kẻ cuồng việc, đời sống tình cảm trống rỗng, làm bác trai bác gái ham có cháu bồng phải thất vọng...

Đang kia Cung Triệt đến nơi vắng người, gọi điện thoại lại. Con cừu nhỏ, anh cũng quên lúc trước sao lại đặt tên như vậy, chắc là cô cho anh cảm giác giống con cừu nhỏ. Ôn hoà, đơn thuần vô hại, giống như con cừu nhỏ sẽ khiến cho sói xám thêm nhỏ dãi.

Mặt khác con cừu nhỏ bên kia thấy sói xám gọi điện lại, bất ngờ lúng túng, trong lòng ngổn ngang trăm mối, cô do dự mãi, mới nhấn nút nghe.

Tiếng cô dịu dàng truyền đến, mềm mại nói: “Alo.” Cung Triệt giọng rõ ràng trầm thấp: “Anh đây, vừa rồi Hi Hi nói em gọi cho anh, có chuyện gì không?”

Oh, thì ra là Lạc Hi Hi, khó trách cô cảm thấy giọng nói rất quen. Lạc Hi Hi là vợ sắp cưới của Cung Triệt, ở chung là chuyện đương nhiên. Ninh Tiểu Thuần tự khuyên mình, rồi mới mang chuyện Lục Tử Hiên ra nói với Cung Triệt.

“Ừ, anh biết rồi, chuyện này giao cho anh, anh sẽ nhanh chóng xử lý.” Cung Triệt trầm ngâm nói. Xem ra không nhấn tâm một chút, chuyện này vĩnh viễn không thể giải quyết tốt đẹp được.

“À, được.” Ninh Tiểu Thuần không biết tiếp theo nên nói gì, định cúp máy, cô nói: “Vậy em không quấy rầy anh, em cúp máy.”

“Không quấy rầy...” Cung Triệt nghĩ nghĩ, đột nhiên nói, “Anh đang cùng Hi Hi, còn có Cố Minh Vũ ăn cơm.”

Ninh Tiểu Thuần đối với lời giải thích bất ngờ của Cung Triệt có hơi kinh ngạc, nhưng ngực cô mau chóng được vui sướng bao phủ. Thì ra hai người họ không phải ở riêng với nhau, ha ha.

“Ừ.” Ninh Tiểu Thuần hạ giọng, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh.

“Em cũng mệt rồi, ngủ sớm chút đi, chúc ngủ ngon.” Cung Triệt nhẹ nhàng nói.

“Chúc ngủ ngon.” Ninh Tiểu Thuần nói rồi cúp điện thoại. Cô lẩn tới lẩn lui trên giường, tâm trạng buồn bực khi nãy đã chạy lên chín tầng mây. Ôiii, tim một khi rơi vào tay giặc sẽ khó trở về nguyên vẹn...

Cô sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên của mình, nhịn không được lại khinh bỉ bản thân một tí.

75. Chương 75: Hai Người Nhìn Nhau, Không Nói Một Lời

Ninh Tiểu Thuần ngày hôm sau dậy sớm đi làm, vì cô muốn thừa dịp còn ít người đã vào văn phòng, như vậy sẽ không gặp phải phiền phức nào. Vì cái gọi là người sợ nổi danh heo sợ mập, cô trong thời gian này ra vào đều phải thật cẩn thận, có điều cảm giác cẩn thận thật sự rất khó chịu.

Nhưng mà buổi sáng cô trốn biệt trong phòng làm việc, chỉ có đi đưa văn kiện một lần, cũng không gặp người nhiều chuyện nào, không nhận ánh mắt đặc biệt nào, mọi người cũng cần cù như bình thường, không lười biếng không nói chuyện riêng, cô bất giác thở dài nhẹ nhõm.

Giữa trưa cô xuống nhà ăn ăn cơm, thì thấy tiểu Tạ đã lâu không gặp. Tiểu Tạ nhiệt tình gọi Ninh Tiểu Thuần qua ngồi, lúc Ninh Tiểu Thuần bụng chén đĩa đi qua ngồi xuống, mới thấy rõ tiểu Tạ ngồi cùng bàn với bà cô già trưởng phòng Lý!

“Chào trưởng phòng Lý.” Ninh Tiểu Thuần bất chấp ngồi xuống, lịch sự chào hỏi cô ta.

“Hừ.” Trưởng phòng Lý chẳng ừ hử gì. Ninh Tiểu Thuần sờ sờ mũi, cười xấu hổ, rồi cúi đầu và cơm. Tiểu Tạ dường như cũng cảm nhận bầu không khí dị thường, cũng im lìm cầm cúi ăn cơm, trong một lúc bàn cơm im lìm đáng sợ.

Trong không khí yên lặng nặng nề, bất chợt giọng bà cô già vang lên: “Trợ lý Ninh, gần đây hình như cô không tệ nhỉ, tươi tắn nhỉ.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, ngừng nhai, ngẩng lên. Trong miệng còn đầy cơm, hai má phồng ra, cô lúng búng nói: “Ừng ực, ừng vui...”

“Đây là chuyện đương nhiên, dù sao cô cùng lúc có cả tình yêu và sự nghiệp mà.” Bà cô già châm biếm. Cô ta là thành viên danh dự trong đội ngũ nhiều chuyện của Hoàn Nghệ, đương nhiên biết rõ tin tức hôm qua, không thể ngờ anh trai Ngô cô ta thầm thương trộm nhớ lại rơi vào tay con nhỏ này, cô ta không cam tâm.

“Khụ khụ...” Ninh Tiểu Thuần bị sặc, tiểu Tạ thấy thế nhanh chóng rót cho cô ly nước, lúc đưa cho cô nhanh nhẩu thì thầm mấy câu: “Cô ta nói vụ tai tiếng cậu với anh trai Ngô á, cô ta ghen tị...”

Ninh Tiểu Thuần nuốt cơm xuống, vội vàng xua tay, hắng giọng nói: “Các người đừng hiểu lầm, tôi với trợ lý Ngô là bạn bè thôi, tôi còn độc thân, không quen với ai cả!”

Nhóm MM trong phạm vi mấy thước này giờ đang giả vờ ăn cơm, giả vờ bình tĩnh, án binh bất động, nhưng lại im lặng chú ý. Thế mà lúc này cả cô cũng vênh tai lên, hết sức chăm chú lắng nghe đối thoại bên này.

Thì ra mọi người không nhiều chuyện trong giờ làm, nhưng đặc biệt nhiều chuyện trong lúc ăn cơm nha!

“Vậy đêm đó cô với anh Ngô tại sao ở cùng nhau, trên mạng tại sao có người nói xấu cô, lời lẽ còn khó nghe.” Bà cô già liếc Ninh Tiểu Thuần, hùng hù hổ hù.

“Thanh giả tự thanh, nhiều lời vô ích. Còn chuyện tôi và trợ lý Ngô ở cùng nhau tôi không thể trả lời, đây là chuyện riêng của tôi.” Ninh Tiểu Thuần thản nhiên nói. Cô không định ngừng ở đây, ánh mắt cực nóng của mấy MM chung quanh từ bốn phương tám hướng phóng đến, cô sắp chịu hết nổi, nếu nán lại ở đây, chỉ lát nữa thôi cô sẽ rối loạn tiêu hoá.

“Tin đồn đa số đều là giả, chị xem tin tức giải trí trên tuần san lá cải, có chuyện gì là thật không? Nhiều khi đều là tin vẹt của paparazi, nhìn hình mà nói thế thôi, không thể tin được. Còn cái topic kia đâm chọc người khác, rõ ràng là có ác ý, có thể là đổ kị năng lực với khuôn mặt đẹp trai của anh trai Ngô hoặc là tiểu nhân giả trò phá rối Hoàn Nghệ mà thôi, ý đồ ly gián quan hệ tốt đẹp giữa nhân viên trong Hoàn Nghệ, làm tổn hại hình tượng của chúng ta.” Tiểu Tạ nói một hơi, giải vây cho Ninh Tiểu Thuần.

“Trợ lý Ngô đã có bạn gái, tôi đã gặp rồi, cô ấy rất đẹp, hơn nữa họ còn là bạn bè, không phải ai muốn chia rẽ họ là chia rẽ được.” Ninh Tiểu Thuần nắm tay nói, “Xin mọi người đừng suy đoán lung tung.” Cô không muốn trở thành kẻ thù chung của nhóm sắc nữ đâu.

Bà cô già nghe Ninh Tiểu Thuần nói anh đẹp trai Ngô có bạn gái, sắc mặt càng khó coi. Thì ra cớ thơm đã có chủ, cô không thể rình trộm, nếu cứ đeo bám, vượt quá giới hạn sẽ thành kẻ mà mọi người gọi là tiểu Tam, hu hu, lòng cô tan nát. Không chỉ một mình bà cô già thổn thức không thôi, các MM mê mẩn Ngô Kỳ Vũ khi nghe được cũng đang khóc nát tim nát phổi. Bạn đang xem tại - .

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàn Nghệ chúng ta ai cũng có tố chất, có đầu óc, sao lại dễ dàng mấy tin vớ vẩn không thật được, đúng không trưởng phòng Lý?” Tiểu Tạ đúng lúc nói mấy câu.

Ninh Tiểu Thuần ném ánh mắt cảm ơn về phía tiểu Tạ. Trưởng phòng Lý nghe xong, chỉ đành gật đầu theo, nếu cô ta bảo không phải thì đúng là tự vả miệng mình rồi, “Đương nhiên, lời đồn chỉ là giải trí.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, đứng lên, bưng khay cơm, gật đầu với trưởng phòng Lý, nói: “Vậy tốt rồi, tôi no rồi, đi trước, chào chị.”

“A, tôi muốn đi toalet.” Tiểu Tạ cũng đứng lên.

Ninh Tiểu Thuần, với tiểu Tạ cùng đi, Tiểu Thuần bảo tiểu Tạ: “Cảm ơn cậu, tiểu Tạ.”

Tiểu Tạ vỗ vỗ vai Ninh Tiểu Thuần, rồi vỗ vỗ ngực mình, rất nghĩa khí nói: “Cảm ơn gì chứ, chúng ta là bạn mà! Cậu là cô gái tốt, sao có thể để mặc người ta chửi xéo chứ.”

“Cảm ơn cậu chịu tin mình.” Ninh Tiểu Thuần chân thành.

“Chúng ta là friend mà, thế... cậu tiết lộ tí được không, cậu với anh trai Ngô ở chung làm gì vậy?” Tiểu Tạ cười gian trá.

Quác quạc... Ninh Tiểu Thuần nghe xong suýt nữa té lăn ra đất, cô cảm thấy như có một đàn quạ bay ngang đầu...

Lúc Ninh Tiểu Thuần về lại văn phòng vẫn chưa tới giờ làm buổi chiều, nhưng cô vẫn ngồi vào bàn. đọc truyện tại . Vì ngày mốt cô có khi phải chạy đi chạy về công ty và trường, có khi công việc sau khi xin nghỉ phép còn tích lại, chất chồng chất đống, cô quyết định tận dụng thời gian, cố gắng giải quyết hết công việc.

Lúc cô mải miết cầm cúi làm, sau nửa tiếng không thể tập trung tinh thần, bởi vì... cô đói bụng...

Hồi nãy ở nhà ăn cô ăn không no, chỉ lua đại mấy miếng cơm, ôi trời, tự gây nghiệt không thể sống. Năng lượng tiêu hao nếu không bổ sung, cô sẽ choáng đầu hoa mắt, tay chân run rẩy, không thể làm việc, chỉ đành phải xuống lầu tìm cái gì bỏ bụng.

Lúc cô chuẩn bị cầm ví đứng dậy, có người ở ngoài gõ cửa, “Mời vào.” Cô ngồi xuống đáp.

Cửa bị đẩy ra, là Ngô Kỳ Vũ. Ninh Tiểu Thuần nhìn anh, trong lòng hơi khó chịu, hiện giờ gặp anh tâm trạng không như trước đây nữa. “Chào trợ lý Ngô, xin hỏi có chuyện gì không?” Cô chỉ nói rập khuôn, để bỏ bớt luồng cuồng trong lòng mình.

“Tôi đem mấy văn kiện tới cho Cung tổng xem.” Ngô Kỳ Vũ không đến gần chỉ đứng xa xa nói.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc buổi chiều không đến công ty, anh có thể văn kiện ở đây, ngày mai tôi mang vào cho.” Ninh Tiểu Thuần nói.

“Được, cảm ơn cô.” Ngô Kỳ Vũ đi tới, đưa mấy tập văn kiện cho Ninh Tiểu Thuần.

“Không có gì.” Ninh Tiểu Thuần nhận lấy.

Ôi chao, nói chuyện thế này xa lạ quá, khó chịu quá... Ninh Tiểu Thuần thở dài trong lòng.

Ngô Kỳ Vũ giao văn kiện cho Ninh Tiểu Thuần lại không đi ngay, mà chỉ đứng ngây ra không nói. Ninh Tiểu Thuần nhìn đôi giày sáng bóng dưới chân anh hơn mười giây, rồi mới ngẩng lên, tươi cười chuyên nghiệp, hỏi: “Xin hỏi còn có gì nữa sao?”

“Cho em.” Ngô Kỳ Vũ chần chờ vài giây, đưa bàn tay vẫn luôn giấu sau lưng, để gì đó lên bàn Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần nhìn thứ trên bàn, nuốt nước bọt, là sandwich chân giò hun khói pho mát?! Cô nghi ngờ nhìn Ngô Kỳ Vũ, muốn tìm kiếm đáp án.

“Tôi thấy em lúc ở nhà ăn rất ít, nên thuận tay mua cho em một phần, chỉ thuận tay thôi, em đói bụng thì ăn đi.” Ngô Kỳ Vũ hơi cúi đầu, nhìn Ninh Tiểu Thuần một cái, rồi dời mắt.

Ngô Kỳ Vũ mặc âu phục màu đen đứng ngược sáng, thân hình trong quầng sáng thon dài. Tóc đen bóng bèn, lông mày gọn, lông mi dài giấu đi đôi mắt ưu tư, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng, anh lúc này như sáng rực, dịu dàng lại mang cảm giác kiên cường, khiến người ta lệ thuộc và say mê. Ninh Tiểu Thuần nhìn Ngô Kỳ Vũ quanh thân như dát vàng, lòng đủ tạp vị.

“Cảm ơn anh.” Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng nói.

“Không có gì.” Ngô Kỳ Vũ cũng nhẹ nhàng đáp.

Hai người nhìn nhau, không nói một lời.

Cuối cùng, Ngô Kỳ Vũ gạt đầu với Ninh Tiểu Thuần, xoay người đi ra cửa.

76. Chương 76: Mất Hết Danh Dự

Cái gọi là, vụ tai tiếng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, mọi người biết Ngô Kỳ Vũ có bạn gái xinh đẹp, hơn nữa tăng trên Hoàn Nghệ không cho phép mọi người bàn tán chuyện riêng, mọi người cảm thấy không thể moi được chuyện gì, thế là trận cuồng phong topic cũng dần dần lắng xuống, ánh mắt kì dị mọi người nhìn Ninh Tiểu Thuần cũng biến mất không ít.

Gần tới ngày khai giảng, Ninh Tiểu Thuần tất bật chạy đi chạy về công ty với trường học, đăng kí, làm đơn xin thực tập v.v..., cũng chẳng rảnh rỗi đi chú ý độ tiến triển của vụ tai tiếng. Mấy ngày nay ở công ty cô không gặp Ngô Kỳ Vũ, Lục Tử Hiên cũng không gọi điện thoại, thế giới của cô yên tĩnh rất nhiều.

Ngày khai giảng Ninh Tiểu Thuần về lại trường trình diện, hai tháng không đến trường, dài như cả thế kỉ, có hơi ngẩn ngơ. Rất kì lạ chính là, cô lại không thấy Lục Tử Hiên, không có chút tin tức của hắn, điều này làm cô cảm thấy kì quái.

Ninh Tiểu Thuần ở trường bận rộn cả ngày, chiều tối về nhà trọ nấu mì ăn liền mở máy tính, vào hộp mail, xem xem có thư của Hoàn Nghệ hay không. Thư từ quan trọng của Hoàn Nghệ thì không có, nhưng có không ít thư rác nhảy vào, lúc cô xóa hết thư rác, ma xui quỷ khiến thế nào lại lên diễn đàn X. Không lên xem thì không sao, lên xem lại chấn động!

Cô thấy một topic vừa mở ba tiếng trước, tiêu đề là [Sinh viên giỏi đại học A lừa tình tôi], người đăng là một MM kí tên là người bị tổn thương. Trong bài viết còn chỉ đích danh mà mắng, kể hết mọi chuyện rành mạch, còn có hình chụp làm bằng chứng, chẳng qua là người trong hình bị làm mờ mặt.

Ý đại khái là cô ta mới ra trường đi làm, làm thư kí cho giám đốc công ty B, tên kia vì có công việc nên hay lui tới công ty cô ta, nên thường xuyên gặp mặt. Tên đó lấy cơ công việc tiếp cận cô, lừa cô tưởng rằng tình cảm giữa hai người là chân thật. Hắn còn lấy rất nhiều bí mật từ cô, còn đưa cô đi uống rượu, lừa cô lên giường, sau khi chán chê lại đá cô ra, còn nói tự cô hiểu lầm. Còn khoe khoang chuyện này với bạn bè, hoàn toàn sỉ nhục cô. Giám đốc công ty sau này biết được, cũng không có phản ứng gì, lại còn câu kết với tên kia.

Một tảng đá tạo thành muôn ngàn lớp sóng, topic này nháy mắt lên hàng hot, được mọi người đăng lại, lượt xem topic cùng lượt phản hồi cũng nhiều chưa từng có. Trong đó đều là chữ mắng, rất nhiều người trên mạng còn thêm mắm dặm muối, nhân vật chính trong topic nháy mắt trở thành sao trên mạng. Nguồn tại

Thế giới mạng rộng lớn, người ở đại học A lợi dụng hoàn cảnh ưu thế của bản thân, trải qua tìm kiếm nhân thân, lập tức biết tên đàn ông đó là ai, còn đưa lên hình chụp tên đề tiện đó lên topic, một kẻ cao lớn cận bã xã hội, từ ngữ và cách thức mắng chửi trước nay chưa bao giờ có bị mọi người đem ra dùng hết.

Ninh Tiểu Thuần bị hình chụp làm hoảng sợ, trợn mắt há miệng xem hình, không thể tiêu hoá nỗi tin này. Tên đề tiện trong hình đúng là Lục Tử Hiên, cô khó mà tin nổi... Hôm nay hắn không đến trường, cũng vì bị vụ này bao vây sao?

Tuy cô nhớ đến những chuyện Lục Tử Hiên đã làm đã phần nộ vô cùng, hận hắn thấu xương, hận hắn không nhanh chóng biến mất trên đời này đi, nhưng bây giờ thấy topic này, cô rất kinh ngạc, không thể tưởng tượng hắn ghê tởm đến mức độ này, làm ra loại chuyện không bằng cảm thú, hiện giờ hắn nhất định là mất hết danh dự. Lúc trước hắn muốn dùng cách này huỷ hoại cô, bây giờ bị người khác lấy cách của hắn trị ngược lại hắn, đáng lẽ phải vui, nhưng tâm trạng cô bây giờ không biết là vui mừng hay thương xót.

Chỉ là, hắn làm ra chuyện này bị trừng phạt là đúng tội, không đáng xót thương.

Ninh Tiểu Thuần tắt máy, tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau báo chí đăng tin này lên trang nhất, lúc Ninh Tiểu Thuần đến công ty, thì thấy có người cầm tờ báo và những người khác bàn tán sự kiện đặc biệt này. Tuy Ninh Tiểu Thuần không biết nhân vật chính chuyện này, nhưng cô vẫn như chuột thấy mèo căng thẳng không thôi. Dù sao Lục Tử Hiên từng là bạn trai cô, hắn tới công ty đón cô, còn có người cười bảo hắn là bạn trai nhị thập tứ hiếu, cô sợ công ty có người nhớ mặt hắn, thấy cô sẽ hỏi này nọ lung tung. doc truyện tại . Cô đã sắp thoát khỏi tâm bão, không muốn bị tiếp tục cuốn vào.

Ôi cha, tên khốn này thật sự là làm liên lụy mình mệt quá!

Ninh Tiểu Thuần thừa dịp chưa tới giờ làm, mở máy lên mạng, cô lại lên topic trên diễn đàn X xem, lướt xem và phản hồi thật chưa ai sánh bằng, không biết chừng Lục Tử Hiên đi đến đâu đều sẽ bị người ta chỉ thẳng mặt mà chửi.

Cung Triệt đến cửa, Ninh Tiểu Thuần thấy anh vội vàng tắt ngay. Cô đứng lên, chào Cung Triệt: “Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Cung Triệt nghe vậy gật đầu, rồi mới đi vào phòng mình, lúc anh vừa đẩy cửa, Ninh Tiểu Thuần gọi anh.

“Anh... anh biết chuyện đó chưa?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Hửm?” Cung Triệt quay lại, nhướn mày.

“Là topic trên mạng, có liên quan đến Lục Tử Hiên...” Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn chăm chú mặt Cung Triệt.

Biểu hiện Cung Triệt thờ ơ, không hề ngạc nhiên chút nào, anh nói: “Anh biết.”

“Vây, có phải đã lên kế hoạch rồi không?” Ninh Tiểu Thuần tối qua đã nghi ngờ chuyện này, lúc trước Cung Triệt có nói anh sẽ xử lý hẳn, chuyện này xảy ra vừa lúc, là trùng hợp hay là đã tính trước? Cô hỏi anh như vậy, có bao giờ làm anh cảm thấy cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử không đây? Cô chỉ muốn xác nhận một chút thôi, Lục Tử Hiên có kết cục như hôm nay, tự hắn gây ra thì hẳn gánh chịu.

Cung Triệt đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn Ninh Tiểu Thuần, thản nhiên nói: “Em thấy sao?”

Cô không biết mới hỏi mà... Ninh Tiểu Thuần so so tay, lòng lo lắng không yên, “Em, em không biết.” Dù sao đó cũng là chuyện anh tình tôi nguyện, người ngoài chỉ có thể giúp chút ít mà thôi, nói đến cùng vẫn là người trong cuộc quyết định mới quan trọng.

“Chuyện này không liên quan đến chuyện của em, chuyện còn chưa chấm dứt đâu. Em lo làm việc đi, lát còn mở cuộc họp sáng, chuẩn bị tài liệu xong chưa?” Cung Triệt đều đều nói.

“Chuẩn bị xong rồi.” Ninh Tiểu Thuần cầm tài liệu trên bàn gơ gơ lên.

Cung Triệt hài lòng gật đầu, đi vào phòng.

Anh nói chuyện còn chưa chấm dứt?! Chẳng lẽ tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện lớn gì nữa? Vây anh sao lại biết được? Ninh Tiểu Thuần trong một lúc bị vô số câu hỏi bủa vây, ôi, phiền muốn chết. Kệ đi kệ đi, cô phải chăm chỉ làm việc!

Lúc Ninh Tiểu Thuần hết giờ làm, lại biết thêm một chuyện, tiến đến với áp lực cực kì lớn, phòng làm việc của Lục Tử Hiên bắt buộc phải ngừng kinh doanh, sản xuất đóng cửa, toàn bộ nhân viên đều về. Cả phòng làm việc trống rỗng không còn ai, cảm giác vô cùng vắng vẻ.

Từ đó về sau có vài trang web sợ thiên hạ bình yên, lại đi phỏng vấn Lục Tử Hiên, làm tiết mục đặc biệt về hắn ta.

Đang thời điểm tin tức còn nóng trên mạng, dẫn đến chửi mắng thậm tệ, nghi ngờ và đồng tình, khiến ột số người bắt đầu tìm tòi nguyên nhân sau chuyện này, thì tin tức lại bùng nổ, thay đổi sự chú ý của mọi người.

Thì ra công ty B là một công ty gia đình phi pháp, gần đây Lục Tử Hiên lại gia nhập với công ty này, hiện giờ công ty gia đình này liên quan đến góp vốn trái phép, khiến cơ quan điều tra để mắt, người liên can cũng bị thẩm tra.

Chuyện này vừa lắng, chuyện kia lại nổi, chuyện ngoài ý muốn thi nhau kéo đến, khiến người đối phó không xuể, nguy cơ của Lục Tử Hiên đã đạt đến giới hạn.

77. Chương 77: Người Khách Thân Phận Không Rõ Ràng

Sự kiện Lục Tử Hiên “Dụ dỗ lừa tình” và “Góp vốn làm ăn phi pháp” đã trở thành đề tài trà dư tửu hậu của đông đảo người dân thành phố, thông qua những người thúc đẩy cho chuyện lan nhanh, sự kiện này đã khiến giới truyền thông và chính phủ chú ý. Vì giới truyền thông thường xuyên quấy rầy và cơ quan điều tra vào cuộc, dồn Lục Tử Hiên vào đường cùng, hấn đột nhiên mất tích, như tia chớp biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ninh Tiểu Thuần theo dõi tin qua mạng, thổn thức không thôi. Thiện có thiện báo, ác có ác báo, Lục Tử Hiên rơi vào kết cục này, chỉ có thể tự trách hấn.

Sự nghiệp của hấn vừa khởi đầu, giờ xảy ra chuyện thế này, không thể nghĩ ngờ gì sự nghiệp đã bị huỷ diệt, uy tín và nhân cách hấn bị người đời phủ định. Về phía trường học, tốt nghiệp hay không cũng thành vấn đề, có điều hiện giờ Lục Tử Hiên đã cuốn gói đi, có lấy bằng tốt nghiệp hay không cũng không sao. Một thanh niên tương lai xán lạn lại đi vào ngõ cụt, aizz...

Lúc Ninh Tiểu Thuần cau mày suy tư, điện thoại văn phòng vang lên, cô tỉnh người, bắt máy: “Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc Hoàn Nghệ.”

“Anh đây.” Giọng nói trầm êm tai từ đầu dây kia truyền đến.

“Tổng giám đốc?” Ninh Tiểu Thuần khó hiểu, “Có chuyện gì ạ?”

“Anh bỏ quên một số giấy tờ ở nhà, nhưng bây giờ anh đang bàn chuyện với thương gia nước ngoài, không thể về lấy được.” Cung Triệt nói.

Ý anh là bảo cô đến nhà anh lấy, rồi đưa qua cho anh?!

Rất nhanh, lời Cung Triệt nói chứng thực ý nghĩ của Ninh Tiểu Thuần, anh nói: “Trong ngăn kéo ở phòng làm việc của anh có chìa khoá, hồ sơ để trong phòng làm việc ở nhà, em về lấy ngay giùm anh, được chứ?”

Câu hỏi cuối của Cung Triệt khiến Ninh Tiểu Thuần giật mình, cô bừng tỉnh, rồi mới nói: “Được.”

“Lấy hồ sơ xong, em đến Ngự Hoa.” Cung Triệt ném một quả bom.

Ngự Hoa?! Ninh Tiểu Thuần lắp bắp, Hoàn Nghệ với Ngự Hoa không phải là đối thủ một mất một còn sao, Cung Triệt sao lại đến Ngự Hoa? Hơn nữa anh vừa mới nói bàn chuyện với thương nhân nước ngoài, sao lại nhắc đến Ngự Hoa? Cô lòng đầy nghi hoặc.

“Anh chờ em.” Cung Triệt nói xong cúp điện thoại.

Ba chữ rất bình thường tạo thành một câu nói rất bình thường, anh chờ em. Ninh Tiểu Thuần lại vì ba chữ đó mà tim tăng nhịp đập, không biết đã xem ở đâu có câu thế này: một câu anh chờ em, không biết cần bao nhiêu dũng khí, nó cần rất nhiều dũng khí hơn hấn so với ba chữ anh yêu em.

Stop, stop, bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện này, Ninh Tiểu Thuần lắc lắc đầu, đi vào phòng Cung Triệt, tìm trong ngăn kéo chìa khoá, rồi chạy như bay xuống tầng hầm, ngồi xe đến nhà Cung Triệt.

Thật ra bây giờ đã sắp đến giờ tan tầm, đường sá bắt đầu bị tắc nghẽn, Ninh Tiểu Thuần không ngừng thúc giục tài xế tìm đường tắt, chạy với tốc độ nhanh nhất. Qua thật lâu, chú tài xế hầu như không còn kiên nhẫn thì khu nhà Cung Triệt cuối cùng cũng hiện ra trước mắt. Ninh Tiểu Thuần nhanh nhẹn thanh toán tiền xe, nhảy xuống xe vào cao ốc. Ông quản lý đang tuần tra chỉ thấy một trận gió thổi qua, hoàn toàn không thấy bóng dáng Ninh Tiểu Thuần...

Ninh Tiểu Thuần lại lần nữa đến nhà Cung Triệt, xem ra nơi này vẫn giống như trước, không có thay đổi gì lớn. Cô tìm được hồ sơ trong phòng làm việc, lúc chuẩn bị đi thì chuông cửa reo lên.

Ai vậy nhỉ? Ninh Tiểu Thuần đi ra, nghi hoặc mở cửa. Ngoài cửa có hai người, một người đàn ông trung niên mặc bộ âu phục trắng thớm, năm tháng lưu lại dấu vết mờ mờ trên gương mặt, nhưng vẫn không che giấu được khuôn mặt anh tuấn lúc còn trẻ, mặt ông ta khiến Ninh Tiểu Thuần cảm thấy có chút quen thuộc.

Người còn lại là phụ nữ trung niên ăn mặc đẹp dễ sang trọng, có khuôn mặt sắc sảo, thanh lịch mà cao quý. Bà có vẻ đánh giá, nghi hoặc nhìn Ninh Tiểu Thuần, rồi lùi lại vài bước, nhìn sổ phòng cửa, hỏi: “Đây là nhà Cung Triệt đúng không?”

Ninh Tiểu Thuần như vừa thoát khỏi cơn mê, mỉm cười, đáp: “Vâng ạ.” Rồi cô làm tư thế mời vào, mời họ vào nhà.

Hai người ngồi xuống salon, Ninh Tiểu Thuần vừa định vào bếp pha trà, vị phu nhân bèn lên tiếng: “Cung Triệt có nhà không?”

Ninh Tiểu Thuần lễ phép trả lời: “Cung tổng còn đang họp.” Xem ra cô không đi ngay được, nhưng hồ sơ này cần phải đưa gấp, nên làm sao bây giờ?

Vị phu nhân nhìn trang phục đi làm của cô, không giống đồ công sở cho lắm, cô ta là ai vậy, sao xuất hiện trong nhà Cung Triệt? Vị phu nhân quan sát nhìn nhìn Ninh Tiểu Thuần, hỏi tiếp: “Cô gái, cô đây là?” xem tại

Ninh Tiểu Thuần cảm nhận ánh mắt chăm chú của bà dán lên người cô, làm cô hơi mất tự nhiên. Cô ngược lên đáp: “Cháu là Ninh Tiểu Thuần, là trợ lý của Cung tổng, đến đây lấy hồ sơ.” Cô giơ tập hồ sơ lên, quơ quơ trước mặt họ, chứng minh lời cô nói là đúng sự thật.

Vị phu nhân nghe cô trả lời, ánh mắt sắc sảo dời khỏi người cô, Ninh Tiểu Thuần chợt thở dài nhẹ nhõm.

“Khoảng giờ nào Cung Triệt mới về?” Phu nhân hỏi.

“Cháu, cháu không biết.” Ninh Tiểu Thuần thật thà.

Bà ấy nghe vậy, nhú mày không vui, lúc đang tính lên tiếng thì bị người bên cạnh vẫn luôn im lặng ngắt lời, ông nói: “Hồ sơ cô Ninh cầm chắc là cần dùng vội?”

Ninh Tiểu Thuần gật gật đầu, ông ấy đứng lên, nói: “Vân Ly, chúng ta đi thôi, đừng làm lỡ công việc cô Ninh.”

Phu nhân được gọi là Vân Ly cũng đứng lên, nói: “Được rồi, Hằng, chúng ta đi.” Chờ thăng nhóc đó về sẽ tìm nó tính sổ.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy thì mừng như điên, cô tiễn họ ra cửa, gật đầu chào họ. Người đàn ông quay lại cười, rồi đưa phu nhân vào thang máy. Ninh Tiểu Thuần đóng cửa lại, thở ra nhẹ nhõm. Cô thật không biết cách nói chuyện với người khác, hướng chỉ là người không quen biết. Có điều người đàn ông đó cho cô ấn tượng cũng không tệ, xem ra là người dễ gần.

À, đúng rồi, cô còn không biết hai người đó là ai, không biết họ tìm Cung Triệt làm gì. Aiz, chết thật, quên hỏi.

Cô không còn thời gian suy nghĩ nhiều, nhanh chóng cầm hồ sơ với chìa khoá chạy đi. đọc truyện tại . Cô đến Ngự Hoa, thấy toà nhà Ngự Hoa cũng cùng khí chất với Hoàn Nghệ, nhìn không được le lưỡi, bước nhanh vào. Cô lúc trong xe đã gọi điện thoại cho Cung Triệt, cô vừa vào đại sảnh ngồi, đã thấy Cung Triệt từ thang máy đi ra.

Ninh Tiểu Thuần bước đến, đưa hồ sơ cho anh, nói: “Là cái này đúng không?”

Cung Triệt cầm lấy, nhìn thoáng qua, gật gật đầu, lúc định quay vào, thì Ninh Tiểu Thuần gọi anh lại, “Vừa rồi lúc em đến nhà anh, có hai người khách đến kiếm.”

Cung Triệt nghe vậy hỏi: “Ai vậy?”

“Em không biết, quên hỏi, hình như là một đôi vợ chồng, người vợ hình như tên là Vân Ly gì đó.” Ninh Tiểu Thuần nói những gì cô biết ra.

Lúc Cung Triệt nghe hai chữ Vân Ly, mày thoáng nhăn lại, anh nói: “Anh biết rồi, em về trước đi.”

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần kì lạ nhìn Cung Triệt, rồi mới ra khỏi toà nhà.

Lúc cô ra đến ngoài, chợt nghe tiếng nói thánh thót như tiếng chuông: “Chị Ninh, chị Ninh?!”

Ninh Tiểu Thuần theo hướng phát ra tiếng nói quay lại, thấy một thân hình nhỏ nhắn từ bên trái chạy đến. Cô bé mặc áo thể dục màu đỏ, có vẻ thoải mái, mạnh mẽ làm sao, thật giống như một áng mây đỏ bay tới. Còn thêm một chùm dây lụa đỏ sẫm. Mái tóc đen sau ót, hết như thác nước trút xuống giữa khe núi trong đêm trăng tĩnh mịch. Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu hơn hờn tươi cười xinh đẹp, từ xa nhìn thấy, y như một con bướm nhỏ bay qua.

Tướng Đồng Bạch?!

78. Chương 78: Cùng Tắm Chung

Ninh Tiểu Thuần vẫn chưa kịp phản ứng, bạn nhỏ Tướng Đồng Bạch giống như con bướm nhào vào lòng cô.

“Chị, là chị thật rồi.” Tướng Đồng Bạch vui vẻ kéo chéo áo Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong sững sờ, cô lẳng lặng kéo Tướng Đồng Bạch còn hưng phấn không thôi ra, nói: “Lâu quá không gặp em, Đồng Bạch.” Thật ra, hai người chỉ mới gặp nhau một lần.

Lần đó vì Tướng Phàm cảm ơn cô giúp Tướng Đồng Bạch mà mời cô đi ăn, trước lúc chia tay, bạn nhỏ Tướng Đồng Bạch còn hỏi số QQ của cô. Tướng Đồng Bạch đáng thương nói, chung quanh nó đều là mấy ông già bà cả, không thể nào tâm sự như với chị được, nên muốn làm bạn với cô.

Ninh Tiểu Thuần vừa nghe, không đành lòng mới cho số QQ, nghĩ rằng dù sao cô cũng chẳng mất gì. Ha ha, nhưng cô quên mất câu nói ba năm con mương nhỏ, năm năm đã thành con sông lớn, suy nghĩ của cô đã không theo kịp nhóc con này. Bạn nhỏ Tướng từng mấy lần kể chuyện tình cảm của ba nó cho cô nghe, bà cụ non ranh ma nói ba nó, tức là Tướng Phàm, không hiểu phong tình, cô thư kí tô mắt lấp lánh như sao trời thương thầm trộm nhớ, ba nó cũng chẳng thêm ngó đến, cuối cùng còn đuổi việc con người ta.

Còn bảo nó lớn đến từng tuổi này, vẫn chưa hề thấy ba nó mang cô nào về nhà, về lâu về dài nó thật lo ba nó không biết có phải là gay không nữa...

Khoảnh khắc đó Ninh Tiểu Thuần như bay theo gió, ngoại trừ mồ hôi ròng ròng, còn lại không lộ ra vẻ gì nổi. Nhóc con này còn ít tuổi mà, sao suy nghĩ lại già dặn đến vậy, già dặn đến làm cho người ta sợ hãi, trong đầu nó chứa cái gì vậy trời?

Từ sau khi Ninh Tiểu Thuần nhận lãnh ngôn từ giết người không đền mạng của bạn nhỏ Tướng, cô không dám trò chuyện với nó nữa, mỗi lần lên mạng cô đều ẩn nick, cẩn thận để nội tạng không bị thương. Chẳng qua là, từ chuyện này mà biết, sự tự chủ của Tướng Phàm rất mạnh, không dễ dàng bị nữ sắc dụ dỗ. doc truyện tại . Hơn nữa, đời sống tình cảm của anh ta trống trải. Người đàn ông đẹp trai lại giàu có mà bên cạnh lại không có hồng nhan tri kỉ, chuyện này khó trách người khác nghĩ đến phương diện kia...

“Chị ơi, gây đây chị bận lắm hả, không thấy chị lên QQ, em buồn ghê luôn.” Tướng Đồng Bạch chu miệng nói.

“Ahaha, đúng vậy, gần đây chị bận lắm.” Ninh Tiểu Thuần đỡ nó xuống bậc tam cấp.

Tướng Đồng Bạch không nghi ngờ gì, nói tiếp: “Chị, cuối tuần đi chơi với em được không, chúng ta ra ngoại thành đi dạo nha?”

“À, không biết ngày đó chị có thời gian không?” Ninh Tiểu Thuần nói.

Tướng Đồng Bạch chán chường nói: “Ba bận đến không có thời gian ăn cơm với em, cả chị cũng không chơi với em, em đáng thương y như cô bé bán diêm.”

“Được rồi được rồi.” Ninh Tiểu Thuần chịu không nổi bộ dạng méo máo kia, yếu lòng nói, “Nếu rảnh chị sẽ đi, được rồi chứ?”

“Chị là người tốt nhất trên đời!” Tưởng Đồng Bạch vui vẻ kéo tay Ninh Tiểu Thuần lắc lắc.

“Tiểu thư, chúng ta nên vào thôi.” Cùng đến với Tưởng Đồng Bạch, người luôn không được để ý đến, ông quản gia nói với Tưởng Đồng Bạch.

Tưởng Đồng Bạch lưu luyến không muốn rời Ninh Tiểu Thuần: “Chị ơi em vào, chị nhất định phải nhớ lời hẹn của chúng ta đó nha.”

Ninh Tiểu Thuần bắt đầu đi gặt đầu, Tưởng Đồng Bạch thấy cô cam đoan, sôi nổi chạy vào toà nhà Ngự Hoa. Cô thở dài một hơi, gặt đầu chào quản gia rồi đi.

Buổi tối lúc mười một giờ, Cung Triệt đến nhà trọ màu hồng. Ninh Tiểu Thuần mở cửa cho anh, ngăn người, anh hình như lâu rồi chưa đến tìm cô muộn thế này.

“Anh ăn cơm chưa?” Ninh Tiểu Thuần hỏi, chẳng lẽ anh bận đến bây giờ luôn ư?

“Anh muốn tắm.” Cung Triệt không đầu không đuôi đáp.

Ninh Tiểu Thuần thấy sự mệt mỏi nơi đầu lông mày anh, bèn tự giác vào phòng tắm pha nước cho anh, còn nhỏ mấy giọt tinh dầu lavender.

“Ngâm người cho đỡ mệt.” Ninh Tiểu Thuần nói với Cung Triệt.

“Ừ.” Cung Triệt nói xong bắt đầu cởi quần áo, Ninh Tiểu Thuần thấy thể tính đi ra, không ngờ cô bị Cung Triệt giữ lại.

“Chuyện gì vậy?” Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc nhìn Cung Triệt.

“Tắm với anh.” Cung Triệt vừa nói vừa kéo cô vào bồn tắm. xem tại

Ninh Tiểu Thuần cố ghì người lại, không chịu đi: “Em tắm rồi.”

“Vây tắm thêm lần nữa.” Cung Triệt cũng đứng lại theo cô, nhưng tay đẩy tới, Ninh Tiểu Thuần bất ngờ không đề phòng, ngã ngồi lên thành bồn tắm, nước bắn lên, thấm ướt áo ngủ cô.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần giận dữ nhìn chằm chằm Cung Triệt.

Cung Triệt bình tĩnh cởi quần áo, nhấc chân, bước vào bồn. Anh nửa ngồi dựa vào thành bồn, khuôn mặt bị hơi nước làm hồng lên, cặp mắt sâu thẳm không thấy đáy như khiêu khích lòng người. Nước trong bồn dập dờn, phác họa đường nét đáng người của anh. Thân hình anh cường tráng, cơ bắp hoàn hảo, thừa một chút e là béo, thiếu một chút e lại gầy, thật khiến mạch máu người ta muốn trương phồng lên... Ninh Tiểu Thuần xấu hổ quá mức, mắt nhìn chung quanh nhưng không nhìn tới thân người trần truồng của anh.

Chợt có đôi cánh tay dài vờn quanh hông Ninh Tiểu Thuần, cô phản ứng không kịp, bị ai đó kéo vào trong bồn. Cô ngã vào lòng Cung Triệt, theo bản năng muốn tìm gì đó để đỡ cơ thể mình, thế là hai tay cô để lên ngực Cung Triệt, định cố đứng dậy.

Bả vai rộng lớn, cơ thể rắn chắc, sờ vào cảm giác thật thích. Ninh Tiểu Thuần đỏ bừng mặt nghĩ, bắt giác nảy sinh ý nghĩ kích động muốn sờ xuống.

Nước ấm áp vào cô, áo ngủ cô hoàn toàn ướt đầm, trở nên hơi mờ, dán sát lên người, đường cong hoàn mỹ lộ hẳn ra. Giọt nước thật nhỏ lướt qua hai gò má cô, mái tóc đen tán loạn trên vai, có vài sợi tóc không an phận dán lên mặt cô, càng thêm phong tình.

Cung Triệt nhìn thẳng cô, khoé miệng nhếch lên, cười gian trá. Anh thấy bộ dạng Ninh Tiểu Thuần, bỗng nhớ đến câu: “Cái cúi đầu kia sao quá đối dịu dàng, tựa đoá sen e ấp chao ngang trước làn gió mát.”

“Đẹp thật.” Anh hé đôi môi khêu gợi nhẹ nhàng phun ra hai chữ, âm điệu mang mấy phần hấp dẫn, mấy phần dịu dàng.

Anh thở ra khí nóng khiến cổ Ninh Tiểu Thuần hồng hồng, ngứa ngứa, lòng cô chộn rộn bất an. Hơi nước bốc lên, ngực Cung Triệt lộ trên mặt nước, quang cảnh phía dưới như ẩn như hiện. Giọt nước trong suốt trên cơ thể rắn chắc, chậm rãi chảy xuống, làm người ta miệt mài nhìn theo.

Khuôn mặt thoáng mờ, da thịt không tì vết, bụng phẳng lì, chân dài co lên, tam giác bí mật... A a a, cảnh đẹp trước mắt thiêu đốt lí trí cô! Yêu nghiệt, quá yêu nghiệt...

Ninh Tiểu Thuần kiên quyết đứng dậy, nói: “Em, em đi ra...” Cô chưa kịp bước ra, eo lần nữa bị cánh tay dài vòng quanh. Cung Triệt dùng lực, cô lại rơi vào ngực anh, miệng bị cánh môi ấm áp chặn lại.

Đầu tiên là thoáng qua như chạm khê, rồi lưỡi anh khéo léo mở miệng cô, xông thẳng vào, quấn quýt với lưỡi cô, liếm láp, mút vào, hết sức khiêu khích. Anh tham lam bú mút, để cô dưới sự dẫn dắt của anh mà hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời này.

Một đốm lửa nhỏ, có thể cháy lan cả đồng cỏ.

Ninh Tiểu Thuần bị anh hôn đến mặt đỏ tai hồng, ý loạn tình mê. Ngón tay Cung Triệt nhẹ xẹt qua gò má xương xương của Ninh Tiểu Thuần, hôn đến huyệt hơi, mới lưu luyến buông cô ra. Anh ngửi mùi thơm đặc trưng trên người cô, đôi mắt càng sâu thêm, có đốm lửa khó hiểu lung linh trong mắt. Sáng lấp lánh, như đã thú tham lam, đầy mắt tràn đầy dục vọng. Anh vòng tay ra sau lưng cô, ôm cô từ phía sau.

Ninh Tiểu Thuần toàn thân vô lực, không có phản kháng, thân mình mềm mại dựa vào lòng Cung Triệt, hai tay ôm vòng cổ anh. Cung Triệt ôm Ninh Tiểu Thuần nhẹ trượt lên thành bồn, xoay người phủ lên cô. Anh cúi đầu hôn lên cổ cô, tay anh vói vào trong áo ngủ, vuốt ve sau lưng cô. Lòng bàn tay anh có vết chai mỏng, vuốt lên lưng cảm giác thật lạ lùng, tim cô lập tức đập dồn dập. Tay anh như có ma lực, nhen lên mối lửa ẩn trong cơ thể cô, đến chỗ nào chỗ đó cũng bốc lên lửa tình hừng hực.

“Ừm...” Cô bắt giác ngửa đầu, rên khê.

Cung Triệt đưa tay cởi áo ngủ ướt đẫm nước, thân thể hai người trần truồng gặp nhau.

Vốn dĩ nước đã dần nguội lạnh lại vì thân nhiệt hai người mà từ từ nóng lên, từng đợt từng đợt dập dềnh, nước gợn quanh thân hình hai người quấn lấy nhau, dịu dàng mơn trớn.

Gợn nước dịu dàng bập bềnh, không khí mờ ám, ánh sáng mờ mờ, trong không khí tràn ngập mùi tinh dầu lavender thơm ngát, nhịp điệu chuyển động chậm chậm, như tình nhân dịu dàng chạm nhau.

Không khí kiều diễm say lòng người như thế, gợi lên dục vọng nguyên thủy trong cơ thể con người, dù hoặc tình cảm mãnh liệt tỉnh dậy, lửa tình trong phút chốc cháy điên cuồng...

79. Chương 79: Quan Hệ Thân Mật

Trong gợn nước bập bềnh, tay Cung Triệt từ cổ Ninh Tiểu Thuần theo đường cong đi xuống, mơn trớn xương quai xanh, mơn trớn gò ngực, mơn trớn vùng bụng, đi vào bắp đùi. Ngón tay thon dài vẽ các vòng tròn trên bắp đùi, khiến Ninh Tiểu Thuần rung mình từng cơn. Bàn tay đổi chỗ, dần dần di chuyển ra trước, nhẹ nhàng đảo qua nơi bí mật. Cô rất nhạy cảm, cả người căng thẳng tức khắc, bụng dưới thắt lại một cái, như có dòng ấm nóng từ bụng đổ xuống.

Hai tay Ninh Tiểu Thuần ôm siết eo Cung Triệt, cảm nhận tay anh dịu dàng vuốt ve. Tay Cung Triệt ở chỗ kín cô thoải thích trên đùi, lúc đầu khều nhẹ, rồi sau đó phủ cả bàn tay lên, nghịch ngợm cào mạnh, Ninh Tiểu Thuần hoảng hồn rên khê liên tục.

Ninh Tiểu Thuần hung hăng trừng mắt liếc Cung Triệt, trong lòng không phục, bàn tay đang ôm eo anh lên lút trượt xuống, vòng ra trước, nhắm trúng mục tiêu, chụp xuống, nhanh chuẩn mạnh, vật thô rắn trơn tuột đã bị cô nắm trong lòng bàn tay.

“Hừ hừm...” Yết hầu Cung Triệt trượt lên xuống, gầm nhẹ một tiếng. Anh hoàn toàn không ngờ Ninh Tiểu Thuần sẽ làm thế, thỉnh thoảng bị kích thích làm té bả toàn thân anh thức tỉnh.

Mắt Cung Triệt loé lên, bàn tay để lên “gò núi nhỏ” ở chỗ kín Ninh Tiểu Thuần, ngón tay nhẹ nhàng để lên cánh hoa, ngón cái tách ra để lên bắp đùi trong. Anh nhẹ nhàng chậm chạp ấn xuống gò nhỏ, chuyển động vòng quanh.

“Ừ... Hur...” Ninh Tiểu Thuần ôm siết cánh tay Cung Triệt, môi mọng khê hé, thốt ra mấy từ đơn nhuộm màu tình dục.

Cung Triệt tiếp tục dùng ngón tay vỗ nhẹ lên cánh hoa vài lần, rồi mới quay lại gò nhỏ, lặp lại chuyển động xoay tròn và vỗ nhẹ. Anh kề tai Ninh Tiểu Thuần, phả ra hơi thở ấm áp, “Sao vậy, không trút giận đi? Có còn muốn ”dạy dỗ” anh nữa không?” Anh dùng bàn tay còn lại nắm chặt tay Ninh Tiểu Thuần, để cô nắm lấy thăng bé của mình.

Ninh Tiểu Thuần biết thăng bé của anh trong nước ấm đã thức tỉnh, bưng bưng kêu gào, chuẩn bị ra quân. doc truyện tại . Sau lưng cô là thành bồn, không thể nhúc nhích, cô biết điều nói: “Không dám không dám, tổng giám đốc đại nhân anh minh, em nào dám dạy dỗ tổng giám đốc đại nhân anh chứ, có phải không...” Cô cố phớt lờ vật đang dần dần sưng to trong tay cô.

“Ngoan.” Cung Triệt cười khê, bàn tay buông chỗ kín cô, rồi nhẹ đẩy một ngón tay thật sâu vào trong cô.

Đột nhiên bị đút vào khiến bên trong Ninh Tiểu Thuần hơi đau, cô hơi nhúu mày. Nhưng chất dịch đã hoà với nước ấm trong bồn làm chất bôi trơn, ngón tay Cung Triệt trong cô tùy ý rong ruổi. Khi cô thích ứng, đã không còn cảm thấy đau đớn, đưa đến lại là khoái cảm.

Cung Triệt thấy cô chuẩn bị tốt, lại đưa thêm một ngón vào. Vách tường trong cô cắn chặt ngón tay anh, truyền đến cảm giác chặt khít khó tả. Nếu đổi ngón tay thành thăng bé, cảm giác này sẽ là khoái cảm cực độ. Ngón tay anh để ở hậu môn cô, vừa đưa đẩy ngón tay trong chỗ kín, vừa nhấn mạnh chỗ kia.

“Ừh... A... A...” Ninh Tiểu Thuần bị kĩ xảo thuần thực của anh trêu đùa đến rối loạn tâm thần, đầu óc trống rỗng, cảm giác như có vô số tơ liễu từ trên trời bay xuống, bao trùm mắt cô, ngứa ngáy, làm thế nào cũng không rời rụng, cảm giác ngứa ngáy này liên tục vươn dài vào bụng.

Khi cô mặc tình rên rỉ, thì cường độ tay cũng tăng thêm, vật thô cứng trong tay cô bị nắm mạnh hơn, khoái cảm cùng đau đớn truyền qua dây thần kinh, trong lúc rối loạn cô nghe thấy tiếng Cung Triệt gầm nhẹ.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần gò má đỏ bừng, mắt mê say, thân dưới càng sưng đau dữ dội. Anh rút ngón tay ra, rồi bàn tay ngứa ra theo tư thế hướng lên, ngón tay được bôi trơn lại đâm vào trong cô, anh tìm đến một nơi như đồng xu, cảm giác hạt đậu khá gồ ghề là điểm G, anh thông thả xoay quanh chà nhẹ lên điểm G, sau đó để cô cảm nhận khoái cảm liên tục, lại đổi thành hai ngón tay tăng thêm kích thích, khiến cô lên đỉnh rất nhanh!

“Ừm ư...” Ninh Tiểu Thuần không nén nổi, bật rên lớn. Tiếng rên khàn khàn mang đặc ham muốn, tràn khắp căn phòng nhỏ.

Cô thở hổn hển, mềm nhũn ngồi rũ trong bồn tắm, gợn nước dịu dàng vuốt ve cơ thể cô, mang đến cảm giác dễ chịu khó nói thành lời.

“Em ngồi lên đi.” Cung Triệt ôm eo Ninh Tiểu Thuần, nhắc cô lên, rồi anh nghiêng người nằm xuống.

Ninh Tiểu Thuần dựa vào thành bồn, đôi mắt mờ mịt nhìn anh.

“Em trên anh dưới.” Cung Triệt nói.

Tắm trong bồn, muốn dùng tư thế nam trên nữ dưới không dễ, lúc này có thể dùng “thế Rồng cuộn Hồ ngỗng”, tư thế ngồi nữ trên nam dưới sẽ càng thuận tiện, thao tác đứng lên sẽ càng dễ dàng.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mặt đỏ lên. Đây là cơ hội cho cô từ nông nô vươn lên thành địa chủ sao?

“Mau lên đây!” Tiếng Cung Triệt trầm khàn, mang cảm xúc không hài lòng bị đè nén.

Đàn ông chưa thoả mãn dục vọng là kinh khủng nhất!

Ninh Tiểu Thuần nhận ra được điều đó, liền lập tức phản ứng có điều kiện, ngoan ngoãn leo lên. Cô xoắn chân đứng trên háng anh, tay cầm vật cứng, rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, để cửa mình nhắm ngay vật cứng, từ từ ngồi xuống.

Vật cứng từng chút từng chút đi vào, cô cau nhẹ mày ngân khê, rồi bắt đầu đóng đưa eo, di chuyển lên xuống.

Ninh Tiểu Thuần nắm quyền chủ động, khống chế độ mạnh yếu và nông sâu, ra sức đóng đưa vòng eo, dần dần đưa hai người vào cõi tiên.

Rên rỉ, cô gái xoay người ngân nga, hai tầng lửa bằng tình dục.

“Ngn... hah...” Ninh Tiểu Thuần vừa vặn uốn, vừa rên thành tiếng, mồ hôi rịn đầy trán.

Vật rắn ma xát vách tường, cùng chất dịch trơn trượt, nơi giao hoan phát ra âm thanh mê người. Bên trong nóng bỏng của Ninh Tiểu Thuần run rẩy liên tục, càng kẹp chặt vật to cứng, cảm giác sướng khoái dần nhanh xuống háng Cung Triệt làm anh điên cuồng. Tay anh vừa xoa ngực Ninh Tiểu Thuần, vừa nhắm mắt cảm thụ nhịp điệu đóng đưa của cô.

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy trên người có luồng điện không ngừng luồn vào, đau đớn bị khoái cảm khó nói thành lời thay thế, mồ hôi từng giọt rơi xuống, tiếng rên như ngọt ngào như đau đớn tràn ra khoe môi, âm thanh giao hoan mê đắm mà hoang dại lặp đi lặp lại...

ML tuyệt đối là chuyện vất vả, tiêu hao rất nhiều calo, mồ hôi ướt đầm. Chỉ chót lát sau, Ninh Tiểu Thuần đã mệt thở hổn hển, tuy rằng ham muốn mạnh mẽ lại lần nữa bốc cháy, nhưng cô lên xuống này giờ, thể lực không còn chịu nổi. Bất đắc dĩ, cô đành dựa vào ngực Cung Triệt, hơi thở nóng hổi, “Em mệt...”

“Để anh...” Cung Triệt nói rồi hai tay vịn eo Ninh Tiểu Thuần, dùng sức, trợ lực cho cô.

Nhờ sự giúp đỡ của Cung Triệt, tốc độ Ninh Tiểu Thuần nhanh hơn. Vào, ra, vào, ra... nhịp điệu có tiết tấu khiến hai người đều nhận được khoái cảm không gì sánh kịp, tiếng rên rỉ của cô cùng tiếng gầm của anh nhanh chóng chìm trong âm thanh giao hợp càng lúc càng lớn...

Bên trong Ninh Tiểu Thuần chợt co thắt, lúc cô sắp lên đỉnh, người Cung Triệt cũng không chịu nổi cũng hơi run lên. Cô cắn môi, vỗ tay Cung Triệt: “Mau lên, anh ra đi...”

Cung Triệt cảm nhận thăng bé căng phồng sưng đau như sắp nổ tung, đau nhức khi không giải thoát được cuốn theo trống rỗng vô tận cuộn đến trước mặt. Anh thấy Ninh Tiểu Thuần chớp đôi mắt mơ màng long lanh nước, cổ nén phóng thích dục vọng, hôn thật sâu lên đôi môi mấp máy vì rên rỉ của cô, rồi mới rút ra, một dòng nóng rực như nham thạch nóng chảy bùng nổ trong bồn tắm...

Sau khi hai người hồ hấp bình thường lại, nước trong bồn đã lạnh. Cung Triệt với tay lấy chai sữa tắm bên cạnh xịt một ít sữa tắm ra, xoa lên người Ninh Tiểu Thuần, cẩn thận tắm cho cô.

“Em tự làm...” Làn da Ninh Tiểu Thuần vì anh vuốt ve mà ửng hồng, thân nhiệt vừa hạ xuống lại tăng lên.

Chuyện của mình vẫn là tự mình làm, lỡ như súng cướp cò, cô lại chịu không nổi...

Cung Triệt nhìn cô, không nói gì, buông cô ra, rồi tự tắm.

Khi hai người tắm xong, sấy khô tóc, lên giường đi ngủ, thì đã gần rạng sáng. Text được lấy tại

Ninh Tiểu Thuần mệt đến vừa nằm lên giường đã ngủ, lúc mơ mơ màng màng cô chợt nhớ chiều này gặp hai người kia, bèn quay sang, dí đôi mắt buồn ngủ hỏi: “Hai người em gặp ở nhà anh hôm nay là ai vậy?”

Một hồi lâu, Cung Triệt mới trả lời, “Ba mẹ anh.”

À, thì ra là ba mẹ Cung Triệt... Ninh Tiểu Thuần đầu óc lơ mơ, không tiếp nhận hết thông tin, cô nghe xong xoay người ngủ tiếp... Qua thật lâu cô mới có phản ứng

Á, cái gì?! Là ba mẹ Cung Triệt?!

80. Chương 80: Có Hi Vọng

Ngày hôm sau Ninh Tiểu Thuần mang đôi mắt gấu trúc đi làm, vì tối hôm qua chấn kinh quá lớn, làm cô ngủ không yên giấc. Thì ra cô đã gặp được thái thượng hoàng với hoàng thái hậu...

Rất nhanh đến buổi trưa, Ninh Tiểu Thuần xuống lầu đưa hồ sơ. Trong lúc cô từ văn phòng Cố Minh Vũ đi ra, thì gặp Lạc Hi Hi ở hành lang. đọc truyện tại . Lạc Hi Hi mặc cái áo khoác nhỏ siêu ngắn hiệu Joe&Jules màu tím nhạt, phối hợp với váy dài ngang gối bằng nhung màu vàng nhạt hiệu Chanel, thêm đôi boots đen hiệu PINKY&ROSE, làm tôn dáng vóc tuyệt đẹp của cô. Tóc xoăn lộn to để xoã trên vai, đôi mắt sáng ngời trong suốt, lông mày cong cong, làn da trắng nõn không tì vết hồng hào, thật sự xinh đẹp vô cùng. Cô chậm rãi đi tới, đôi mắt mấy tên đàn ông cực nóng lên lút nhìn cô, trong lòng như cũng phải thốt lên bốn chữ: khuyh quốc khuyh thành!

Tâm trạng Lạc Hi Hi hình như rất vui, cô xem nhẹ ánh mắt sói đói vồ mồi, bước từng bước tới trước. Cô đi ngang qua Ninh Tiểu Thuần, gật đầu mỉm cười, rồi mới lướt qua cô ấy, đẩy cửa bước vào văn phòng Cố Minh Vũ.

Ninh Tiểu Thuần đứng ngây ra nhìn cửa phòng đóng lại, kinh ngạc mãi thôi. Lạc Hi Hi không phải vợ sắp cưới của Cung Triệt sao, sao cô ấy dám ăn mặc như vậy, trước mặt bao người, nghênh ngang vào phòng Cố Minh Vũ? Đây chắc chắn là cho Cung Triệt đội nón xanh à nha...

Chẳng lẽ giữa họ đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?! Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc liếc một cái, rồi xoay người rời đi.

Lúc ăn cơm trưa Ninh Tiểu Thuần xuống lầu tìm tiểu Tạ ăn cơm, ở trước cửa toilet lại chạm mặt Lạc Hi Hi. Ninh Tiểu Thuần mỉm cười gật đầu chào, Lạc Hi Hi cũng gật chào lại, cuối cùng khi hai người đi lướt qua, Ninh Tiểu Thuần lại gọi Lạc Hi Hi lại.

Cô nhìn chung quanh, thấy không có người nào, liền cẩn thận bước đến, nói: “Sao cô lại công khai tìm anh ta vậy?” Chẳng lẽ không sợ gì sao?!

Lạc Hi Hi nghe vậy, thản nhiên cười nói: “Tôi với Cung Triệt huỷ hôn rồi.”

Ninh Tiểu Thuần nghe được, lắp bắp kinh hãi. Cô vẫn chưa tiếp nhận hết tin này, Lạc Hi Hi liền vỗ vỗ vai cô nói: “Xin hãy tiếp tục cố gắng...” Rồi như cánh bướm nhẹ nhàng lướt đi.

Cô ấy nói thế là ý gì?! Ninh Tiểu Thuần mờ mịt...

“Này!” Tiểu Tạ từ trong WC đi ra, vỗ vỗ Ninh Tiểu Thuần đang xuất thần.

“Hả, chuyện gì?” Ninh Tiểu Thuần vỗ ngực nói.

“Có gì đâu, cậu đứng đây làm vậy? Mau đi ăn cơm thôi.” Tiểu Tạ kì lạ nhìn Ninh Tiểu Thuần.

“Ừ.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

Lúc hai người đi xuống nhà ăn dưới lầu, tiết mục giải trí trên TV vừa hết, đang chiếu đến quảng cáo, tiểu Tạ đặt đĩa xuống, nhìn màn hình cảm thán, “Cô ấy thật là đẹp...”

“Ai?” Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu hỏi.

“Hạ Phi Sắc.” Tiểu Tạ đang xem quảng cáo không chớp mắt.

Ninh Tiểu Thuần nghe tên đó, nhướn mày, tên này hình như rất quen. Cô quay lại nhìn TV, vừa nhìn đã biết vì sao cảm thấy quen thuộc, nếu cô không nhận lầm người, người đó là cô Hạ ở tầng trên...

Tiểu Tạ nghĩ Ninh Tiểu Thuần không biết ngôi sao mới nổi này, liền lục trí nhớ nói hết những thông tin ra: “Hạ Phi Sắc, tên tiếng Anh là Elanne, cao 1m7, chòm sao Thiên Bình, nhóm máu O, con lai Trung-Hàn. Năm 2010 tham gia cuộc thi Star Tân Tú đoạt giải quán quân, thành cô gái siêu nổi tiếng. Sau khi lần lượt chụp ảnh quay quảng cáo, vì ngoại hình thanh tú, có nụ cười ngây thơ ngọt ngào, mắt to long lanh nước với má lúm đồng tiền, nhanh chóng trở thành nữ hoàng quảng cáo, được người trong giới khen ngợi. công ty kí hợp đồng với số tiền lớn bắt đầu đóng bộ phim đầu tiên...”

Ninh Tiểu Thuần chờ tiểu Tạ nói xong một hơi, liền cầm ly nước đẩy tới. Tiểu Tạ cũng không màu mè, bưng uống liền.

Hoá ra người ở tầng trên được hâm mộ dữ nha, sao cô không nhận ra chút nào nhỉ, ... Ninh Tiểu Thuần chống cằm trầm tư, có điều cô không biết cũng là có nguyên nhân, cô Hạ bệ bọn công việc, thường không ở nhà, hơn nữa một tháng cũng không gặp được mấy lần, nghe nói cô ta định chuyển nhà...

“Nghe nói hạng mục lựa Thịnh gia lần này cần tìm một ngôi sao đại diện, không chừng Hạ Phi Sắc có hi vọng...” Tiểu Tạ lén đem tin này nói nhỏ với Ninh Tiểu Thuần.

“Ồ?!” Ninh Tiểu Thuần nghe vậy ngẩn người, hạng mục này cô cũng tham dự, nhưng sao cô không biết chuyện này?

“Nghe bà cô già nói người đó là do đích thân tổng giám đốc tuyển chọn, không chừng tổng giám đốc với Hạ Phi Sắc có quan hệ không tầm thường.” Tiểu Tạ ra vẻ mình đoán trúng rồi, đắc ý nói.

Quan hệ không hề tầm thường?! Ninh Tiểu Thuần cắn đũa nghiến ngấm mấy chữ này.

Qua giờ cơm trưa, Ninh Tiểu Thuần về lại văn phòng, ngồi ngẩn người trên ghế. Hồi lâu sau, Cung Triệt cũng từ ngoài về, vừa vào đã thấy Ninh Tiểu Thuần ngơ ngác mất hồn, anh đi qua, gõ nhẹ ngón tay lên bàn cô.

“A...” Ninh Tiểu Thuần phát hoảng, tim đập thành thịch, thấy người đến là Cung Triệt, ngượng ngùng cúi đầu.

“Giờ làm việc không được ngẩn người.” Cung Triệt nghiêm túc nói. Truyện được tại

“Vâng, tôi biết ạ.” Ninh Tiểu Thuần ngoan ngoãn nhận lỗi. Nhưng cô vô tình liếc xuống đồng hồ trên máy tính thì mới phát hiện vẫn chưa tới giờ làm việc... Nhưng cô không thể bắt bẻ tổng giám đốc đại nhân, đành tạm thời ngoan ngoãn làm nhân viên nhẩn nhục chịu đựng.

Cung Triệt rất hài lòng với biểu hiện của cô, quay đi định vào văn phòng. Ninh Tiểu Thuần chần chờ một lúc, vẫn quyết định gọi Cung Triệt lại: “À...”

“Hửm?” Cung Triệt dừng lại xoay người.

“Em... Em gặp cô Lạc, nghe nói hai người, huỷ hôn rồi?” Ninh Tiểu Thuần ấp úng nói. Vì cô cảm thấy hình như mình vượt quá lần ranh, chuyện này có vẻ không liên quan đến cô, không nên nhúng tay vào.

“Ừ, phải.” Cung Triệt thoải mái trả lời.

Anh tự ý huỷ hôn, không bàn trước với hai gia đình, cũng không cho hay liền, cuối cùng bị người lớn biết được. Từ nhỏ người lớn hai nhà thấy họ lớn lên cùng nhau đều hi vọng anh và Hi Hi nên đôi, thân càng thêm thân, thế nhưng anh lại phá tan ý nguyện của họ, thế này cũng xem như chọc họ nổi giận, thế nên không phải có người lập tức đến nhà tìm anh tính sổ đó sao.

Hôm qua anh với ba mẹ mình vòng vo thật lâu mới thoát thân, nói đến cùng cũng là ba mẹ rất tin tưởng anh, giao Hoàn Nghệ cho anh, nên với chuyện anh quyết định cũng không ngăn cản nhiều, chỉ là từ nhỏ mẹ anh đã thương yêu Hi Hi, muốn để cô thành con mình, bây giờ giấc mơ của mẹ anh sụp đổ, tức giận nên tóm lấy ba anh đến tìm anh tính sổ cho hả giận thôi.

Chắc anh sẽ bị mẹ cắn nhằn một chút, còn bên Lạc gia, anh sẽ xử lý thích đáng. Đây là quyết định của anh, tất cả hậu quả do anh gánh chịu.

Ninh Tiểu Thuần nghe Cung Triệt trả lời, xác nhận sự thật. Còn là tại sao, cô không thể hỏi tiếp, như thế rất xấu hổ. Còn người nói ra chuyện đó, hiện giờ cũng không phải lúc để hỏi, sau này giải quyết tiếp vậy. Cô yên lặng rút cổ, làm việc của mình.

Cung Triệt như suy nghĩ gì đó nhìn Ninh Tiểu Thuần, nhưng không nói gì nữa, lập tức đi vào căn phòng.

81. Chương 81: Ba Người Đi Chơi

Thời gian bận rộn nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã đến cuối tuần. Đáng lẽ Ninh Tiểu Thuần muốn ngủ nướng nhưng lại tan tành giấc mộng, vì cô phải đi chơi với Tưởng Đồng Bạch ở ngoại thành. Cô không tìm được lý do để từ chối, mà không thể từ chối nên đành phải đi theo.

Ninh Tiểu Thuần dậy sớm, mặc đồ xong, đến trạm xe đã hẹn chờ Tưởng Đồng Bạch. Thời gian trôi qua, người chờ xe ngày càng đông, chỉ chốc sau chiếc xe buýt từ đằng xa chầm chậm trở tới, mọi người bắt đầu tuôn lên, chen lấn về phía chiếc xe chạy đến. Ninh Tiểu Thuần nhìn dòng người đông nghịt, sung sướng thở dài, may mà cô không phải lên chiếc này, bằng không chen lên xe, chen chúc y như cá mồi đóng hộp.

Sau khi chiếc xe chạy đi, bến xe cũng ít hẳn người, Ninh Tiểu Thuần nhàm chán cúi đầu nhìn mũi giày. Lúc này có một chiếc Mercedes-Benz C lữ hành chạy đến, phong cách tạo hình trẻ trung phối hợp với phần đuôi tròn trịa, khiến cả chiếc xe nhìn sơ qua vô cùng hài hoà, đường sá vắng vẻ rất dễ nhìn thấy, thu hút không ít ánh nhìn của những người chờ xe.

Chiếc Mercedes-Benz chậm rãi ngừng ở trạm, cửa xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú trước ánh mắt mọi người. Đúng lúc Ninh Tiểu Thuần ngước lên, nhìn thấy ánh mắt người trong xe, bốn mắt nhìn nhau, đều có tâm tư.

Ninh Tiểu Thuần sững sờ hồi lâu mới tỉnh lại, cười khẽ. Không ngờ ở đây cũng gặp Tưởng Phàm, đời người nơi nào mà không gặp lại chứ, nhưng cô quên ba của đứa bé mà cô hẹn chính là Tưởng Phàm. Cô nhìn Tưởng Phàm cũng gật đầu mỉm cười với mình, rồi mới thấy xe anh dừng ở ven đường, đang nghĩ xem có nên bước đến nói vài câu không, thì băng ghế sau một cô bé lộ đầu ra, nó hào hứng gọi: “Chị ơi chị...”

Ninh Tiểu Thuần thấy người đó là Tưởng Đồng Bạch, không kịp lên tiếng, thì thấy Tưởng Phàm đã bước xuống xe, đến cạnh cô.

Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu nhìn về phía anh, cô phát hiện anh rất cao, cô phải ngước ới có thể nhìn thẳng anh. Hôm nay Tưởng Phàm mặc thường phục, anh đứng ngược sáng, nên khuôn mặt không thấy rõ. Ánh nắng quá chói mắt, trái lại chỉ có thể thấy hình dáng thân người, nhưng cô cảm nhận được nụ cười thân thiết mê hoặc của anh, để lộ sức quyến rũ đặc biệt của đàn ông.

“Cô Ninh.” Giọng Tưởng Phàm trong trẻo vang lên, rồi anh đón cái làn trên tay Ninh Tiểu Thuần. Trong làn đựng sandwich ba lớp với trái cây mà cô chuẩn bị cho lần dã ngoại này.

“Vâng?” Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu nhìn anh, không biết anh muốn làm gì.

“Mời cô lên xe.” Tưởng Phàm đưa tay mời.

Ninh Tiểu Thuần nhìn nhìn Tưởng Phàm, rồi nhìn nhìn Tưởng Đồng Bạch hào hứng trên xe, bèn buồn bực đi về phía chiếc xe. Không phải Tưởng Đồng Bạch nói Tưởng Phàm bận đến không có thời gian ăn cơm chung với nó sao, vậy bây giờ cô với nó đi chơi, sao anh ta lại đến đây? Anh ta không thể nào làm tài xế được à...

Tưởng Phàm lịch sự mở cửa xe giúp Ninh Tiểu Thuần, Ninh Tiểu Thuần cảm ơn rồi ngồi vào. đọc truyện tại . Cô nhân lúc Tưởng Phàm ra sau bỏ đồ vào cốp xe, túm Tưởng Đồng Bạch hỏi: “Lần này đi chơi không phải chỉ có chị với em thôi sao?”

Tưởng Đồng Bạch hai mắt loé sáng, nó nói: “Cuối tuần ba em đúng lúc rảnh rỗi, nên em mời luôn, nhiều người mới vui mà, không được hả chị?”

Đương nhiên không được! Như vậy cô sẽ bó tay bó chân, không được tự nhiên... Có điều, cô không nói câu đó ra, mà chỉ quay đầu nhìn ra cửa sổ, vì Tưởng Phàm đã ngồi vào xe.

Vì có Tưởng Đồng Bạch nghịch ngợm, nên không phải lo lắng chuyện lúng túng. Tưởng Phàm lái xe ra ngoại thành, ngừng lại ở một sườn núi nhỏ. Cuối thu thời tiết mát mẻ quả thật thích hợp đi dạo, trời âm trầm, non xanh nước biếc trong thiên nhiên rộng lớn thư giãn tinh thần và thể xác, đối với người vừa đi làm chính thức như cô mà nói là điều kiện giải tỏa áp lực, giải tỏa những chuyện không vừa ý nhất.

Tướng Phàm tìm chỗ đậu xe, Ninh Tiểu Thuần với Tướng Đồng Bạch mang làn leo lên sườn núi. Hai người thu dọn chung quanh, chọn một vùng cỏ rất lớn, trải miếng vải caro lên, ngồi xuống bày biện đồ vật trong làn ra.

Mùa thu vùng ngoại ô như một bức tranh nhiều màu bao la hùng vĩ, một bên triền núi là đồng ruộng bạt ngàn vàng ươm sắp thu hoạch, gió nhẹ phất qua mang theo mùi hương thơm ngát, từng dãy ruộng ngô chờ thu hoạch xanh tươi, trải dài nổi bật dưới bầu trời xanh...

Cuối tuần rất nhiều người đi dã ngoại, trên trắng cỏ đủ loại màu sắc vải trải, người lớn tập trung ăn uống, chuyện trò việc nhà. Trẻ con ở gần đó chơi đùa, thả diều với nhóm bạn, truyền đến từng tràng tiếng cười, cách đó không xa còn có một con chó chăn cừu nằm sấp lười biếng trên cỏ lim dim.

Lúc này thật sự là thời gian tốt đẹp, Ninh Tiểu Thuần hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Đến khi cô mở mắt, thấy Tướng Phàm đã đến, còn ngồi xuống cạnh cô. Người ta tự nhiên, tràn trề vui vẻ, cô cũng không cần phải nhăn nhó nhó nhó.

“Chị ơi, cho chị nè, cơm nắm tự tay em làm đó.” Tướng Đồng Bạch như dâng bảo vật đưa miếng cơm nắm rong biển không ra hình thù nào cho Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần cầm lấy, do dự nhìn mấy lần, Tướng Đồng Bạch không kiên nhẫn thúc giục: “Chị mau nếm thử xem, xem mùi vị thế nào, em học theo cô giúp việc đó, giỏi không?”

“Ba, cho ba một miếng luôn.” Tướng Đồng Bạch nhét miếng cơm nắm rong biển “vô cùng thâm thúy” vào tay Tướng Phàm, “Con làm ba cái, ba một cái, con một cái, chị một cái, hì hì.”

“Ha ha, cũng không tệ lắm.” Ninh Tiểu Thuần gượng cười cắn một cái, nhai nhai, mới thấy cơm nắm tuy hình thức kém, nhưng mùi vị cũng tạm, chắc là người giúp việc đã chuẩn bị vật liệu hết, con bé chỉ phụ trách nắm cơm mà thôi.

Tướng Đồng Bạch được sự xác nhận của Ninh Tiểu Thuần, vui vẻ hoa tay múa chân, nó ăn vài miếng, ngồi chưa nóng đít, đã âm ỉ muốn đi thả diều. Thế là Ninh Tiểu Thuần đành phải bỏ “ăn” theo chăm sóc nhân vật chính, hai người đến nơi trống trải. Ninh Tiểu Thuần theo hướng ngược gió, ngón cái và ngón trỏ hai tay nhẹ đỡ khung sau con diều, chờ cơn gió bắt đầu thổi lên, liền buông diều ra. Tướng Đồng Bạch vừa chạy vừa thả dây, đến khi cảm thấy đủ sức gió, diều bay lên cao thì mới dừng lại rồi từ từ thả thêm dây. Truyện được tại

Ninh Tiểu Thuần đứng một bên nhìn Tướng Đồng Bạch chơi quên trời đất, khoe miệng nhếch cao. Chợt cô thấy đỉnh đầu tối sầm, có một thân hình cao lớn bao phủ, cô ngẩng đầu, nhận ra là Tướng Phàm.

“Đến tầng cây bên kia ngồi chứ?” Tướng Phàm đề nghị.

Bên kia có thể hóng mát, tầm nhìn rộng rãi, có thể nhìn rõ mọi động tác của Tướng Đồng Bạch, là nơi khá ổn, thế là Ninh Tiểu Thuần gật đầu, đi theo Tướng Phàm đến gốc cây to cách đó không xa. Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh, cuối cùng dừng mắt ở một nơi trên sườn núi lân cận, dừng lại.

Đó là một bãi cỏ lớn, giữa bãi cỏ có vô số hoa hồng được kết thành hình trái tim cực lớn, bóng bay màu sắc rực rỡ từ trong lùm cây bay lên, mấy đôi tình nhân trong đó ôm hôn say sưa.

Hai rặng mây đỏ in trên hai má Ninh Tiểu Thuần, cô ngượng ngùng xoay mặt, đi hai bước lên trước, lại đâm sầm vào một lồng ngực ấm áp. Bất ngờ bị đụng khiến cô theo bản năng giật bắn ngược về sau, nhưng bị một cánh tay mạnh mẽ ôm eo, kéo mạnh lại.

“Cẩn thận một chút.” Tướng Phàm nói bằng giọng êm tai nam tính.

Cô và anh đứng rất gần nhau, giọng nói anh truyền từ đỉnh đầu cô xuống, nhưng gần gũi như nỉ non bên tai, hơi thở ấm áp của anh quanh quần bên tai cô, thật lâu không tan. Ninh Tiểu Thuần mặt càng thêm đỏ, cô khẽ gật đầu, rồi tránh khỏi ngực anh, tìm đập loạn xạ, nẩy thành thạch không ngừng.

Lòng ngực Tướng Phàm chợt không còn người, anh phút chốc thất thần, lòng có cảm giác mất mát kì lạ. Anh khẽ nhún mày, quay đầu nhìn sườn núi phía trước, cười mà không nói gì, xoay người đi thẳng từng bước về trước, bước chân thong thả, lại kiên định vững chắc.

82. Chương 82: Hoá Ra Là Ngày Đặc Biệt

Thời gian vui vẻ luôn trôi rất mau, lần này đi dã ngoại Tưởng Đồng Bạch đã chơi thoải thích, Ninh Tiểu Thuần lo lắng bất an với Tưởng Phàm không biết là vui hay buồn ra về. Tưởng Phàm cõng Tưởng Đồng Bạch chơi một ngủ vùi xuống núi, Ninh Tiểu Thuần xách làn đi theo họ.

Lúc này trời đã gần hoàng hôn, mặt trời chậm rãi ẩn sau tầng mây mỏng, biến thành một khối tròn hồng hồng. Màu đỏ lan ra khắp nơi, lan nửa bầu trời, từng lúc nhạt dần, đến khi biến thành màu xám trắng. Không khí êm ả, trong suốt.

“Hôm nay, cảm ơn cô.” Tưởng Phàm vẫn im lặng này giờ chợt lên tiếng.

Ninh Tiểu Thuần yên lặng đi theo nghe Tưởng Phàm nói, kinh ngạc ngược nhìn Tưởng Phàm phía trước, hỏi: “Cảm ơn tôi cái gì?” Bạn đang đọc chuyện tại

Tưởng Phàm không trả lời ngay, chỉ dần dần thả chậm bước chân, như đang chờ Ninh Tiểu Thuần theo kịp, Ninh Tiểu Thuần không nghe Tưởng Phàm trả lời, lẽ lười với bóng lưng cao lớn của anh, bước nhanh theo. Đến khi cô sánh vai cùng Tưởng Phàm, họ đã đến chân núi.

Tưởng Phàm cẩn thận để Tưởng Đồng Bạch vào băng ghế sau xe, nhìn con bé ngủ ngon lành, mắt anh dịu dàng, anh xoa xoa tóc nó, đắp chăn cho nó, nhẹ nhàng khép cửa xe. Ninh Tiểu Thuần cất làn vừa xong, đi vòng ra trước xe, thấy Tưởng Phàm dựa bên thân xe, nhìn về hướng cô, mỉm cười.

Trời chiều chiếu lên mái tóc đen của anh, ánh màu sắc ôn hoà. Lông mi anh thật dài dưới đôi mắt như sương mai, mũi thẳng, độ cong thật đẹp. Ninh Tiểu Thuần nhìn thẳng vào mắt anh, dường như bắt được cảm xúc khó hiểu loé lên trong đó, lông mày thanh tú khẽ cau, chậm rãi đi về phía anh.

“Cảm ơn cô hôm nay làm bạn với chúng tôi.” Tiếng nói Tưởng Phàm tựa như từ nơi xa vọng đến, hư vô mờ ảo.

Ninh Tiểu Thuần sau đấy mới kịp hiểu, rõ ràng câu này là trả lời cho câu hỏi khi nãy của cô. “Tôi hôm nay cũng rất vui.” Ninh Tiểu Thuần cười híp mắt trả lời.

Tưởng Phàm nghe vậy, nhướn mày, không nói gì, người vẫn dựa thân xe, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt ném ra xa. Rặng mây đỏ nơi chân trời chiếu đỏ bầu trời, chiếu trên người anh, nhuộm một lớp màu hồng loá mắt, thân hình anh cao ngất đứng trong sắc đỏ sáng rực tựa như thật cô độc...

Tình cảnh này làm Ninh Tiểu Thuần nhớ đến một bài thơ: “Cây khô, cành cỗi, quạ chiều. Chiếc cầu nhỏ, nước reo bên nhà. Gió tây đường cũ ngựa già. Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.” Cô cảm thấy có một loại cảm giác áp lực khó nói, lẳng lặng đứng cạnh anh, không lên tiếng, cùng ngắm phong cảnh phía xa.

“Thật ra,” Tưởng đại soái ca cuối cùng cũng khai mở kim khẩu, “Hôm nay là sinh nhật Đồng Bạch, cũng là ngày giỗ của vợ tôi.”

Ninh Tiểu Thuần nghe thế, theo bản năng đứng thẳng lên, lỗ tai dựng đứng. Đây là lần đầu tiên cô với Tưởng Phàm ở riêng, lần đầu tiên anh ta trước mặt cô kể chuyện liên quan đến anh. Cô đương nhiên phải cẩn thận lắng nghe, làm một người hết sức biết lắng nghe. Theo báo chí mà biết, Tưởng Phàm là người thần bí và kín kẽ, rất ít khi nói chuyện đời sống cá nhân của anh ra ngoài, giới truyền thông rất ít đưa tin đời sống cá nhân của anh. Lần này anh tự động kể, cô may mắn dữ dội nha, có điều anh ta không bản khoăn, dám nói việc này với cô ư?! Là tin tưởng cô, hay là vì nguyên nhân nào khác?

“Đồng Bạch vừa ra đời, đã không còn mẹ, thiếu đi tình thương của mẹ, tôi vì công việc bận rộn, nên dành thời gian cho nó rất rất ít...” Tưởng Phàm như than khẽ.

Xem ra hôm nay là một ngày đặc biệt, anh chỉ muốn tìm người nghe anh nói mà thôi. Ninh Tiểu Thuần biết nên không nói gì thêm, tiếp tục lắng nghe.

“Con bé hình như rất thích cô, thích gần gũi với cô, đây là chuyện tốt, tôi không muốn nó giữ khoảng cách với người khác.” Tưởng Phàm đột nhiên quay sang nhìn Ninh Tiểu Thuần.

Đang bận quan sát đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của Tưởng Phàm, Ninh Tiểu Thuần hết hồn, như người làm chuyện xấu bị bắt quả tang, cô lúng túng cúi đầu, nhìn xuống đất, không nhúc nhích. Ánh mắt Tưởng Phàm sắc bén nhận ra khó xử ngượng ngùng của cô, mỉm cười, phản ứng như không có chuyện gì, tiếp tục nói tiếp: “Hôm nay vì có cô đi cùng Đồng Bạch, nó thật sự rất vui, cảm ơn cô.” Anh nói xong khoe miệng thoáng cong lên, hôm nay vì có cô, tâm tình anh cũng rất vui vẻ.

Cô cho anh cảm giác thật tươi mát, tuy chỉ mới tiếp xúc mấy lần, nhưng cô khiến anh cảm thấy cô là cô gái khá dịu dàng. Hình dung thế nào cho thích hợp nhỉ, cô chính là ánh nắng sớm mùa thu, không có cái nắng gắt của mùa hè, có thể khiến người ta nhẹ nhõm cùng trong lành. Cô chính là ly trà hoa cúc trên tay, lơ đãng không chú ý đến vẻ đẹp của bản thân, còn tỏa ra mùi hương thơm ngát nhàn nhạt. Cô chính là bức tranh sơn thủy treo trước cửa sổ, mỗi một nét bút mỗi một nơi, đều khắc nên vẻ ung dung và hờ hững.

Ninh Tiểu Thuần nghe Tưởng Phàm nói cảm ơn, nhất thời cảm thấy thật có lỗi, thật ra cô cũng chẳng làm gì. Tưởng Đồng Bạch là đứa bé đáng yêu, tuy đôi khi có những suy nghĩ không phù hợp với lứa tuổi, nhưng nó vẫn là đứa trẻ, cần người chăm sóc, cần người yêu thương. Cô có thể khiến mình vui người vui, có gì mà không làm...

Cô xua tay nói: “Anh Tưởng đừng nên cảm ơn tôi, không có gì đâu, được tiểu Đồng Bạch thích, tôi rất vui, hôm nay tôi cũng rất thích thú.”

“Nếu không có gì, thì đừng nên gọi tôi là anh Tưởng nữa, gọi tôi Tưởng Phàm là được. Giờ không phải lúc bàn công việc làm ăn, không cần khách sáo.” Tưởng Phàm thản nhiên cười.

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần đành phải gật đầu.

“Có muốn đi uống một ly không?” Tưởng Phàm đột nhiên đề nghị.

Ninh Tiểu Thuần không ngờ anh lại nói vậy, ngẩng đầu nhìn anh, vừa lúc rơi vào trông mắt đẹp đẽ. doc truyện tại . Mắt anh trong suốt như bầu trời, lại thăm thẳm như biển cả, bình minh hoà cùng hoàng hôn, ánh nắng hoà với bóng râm, đều trộn lẫn trong đấy.

Cô cảm thấy hôm nay anh không còn là người quá xa xôi, khá bình dị gần gũi, khiến người ta lại muốn đến gần. Nếu hôm nay là ngày đặc biệt như thế, cô lại không tìm được lý do gì để từ chối, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

“Vâng, tốt quá.” Ninh Tiểu Thuần cười gật đầu.

Sắc trời đã tối, hai người không ở lại nữa, lên xe chạy đi. Tưởng Phàm vừa lái xe vừa nói: “Tôi đưa Đồng Bạch về trước, rồi lại đến tìm cô, vẫn chờ ở trạm xe đầu đường sáng nay?”

“Được.” Ninh Tiểu Thuần trả lời.

Nếu muốn uống rượu, vậy cô đi với anh đến night club rồi, hôm nay họ đều mặc thường phục, không thích hợp đến đó, nên phải về nhà thay đồ. Hiện giờ cô bắt đầu lo nghĩ không biết lát nữa nên mặc đồ gì đây...

Trên đời này không có cô gái xấu, chỉ có cô gái lười biếng. Đứng bên cạnh một đại soái ca thu hút ánh mắt người khác như thế, cô không thể ăn mặc tầm thường, mặc vậy sẽ không mặt mũi nào đi chung với anh.

Vừa nghĩ đến cuộc hẹn, cô thấy hào hứng một chút. Í, hẹn á?! Cô sao lại nghĩ đến từ này vậy. Mặt cô chợt nóng lên, nhưng ánh sáng trong xe trong quá sáng, cô mới giấu được xấu hổ...

83. Chương 83: Dẫn Sói Đến Gần

Ninh Tiểu Thuần về đến nhà, lục tung quần áo, lần lượt thử từng cái, cuối cùng mới chọn được. Chiếc áo màu đen kêu gọi thêm khăn lụa dài buông hờ phong cách lãng mạn, nửa buông nửa choàng, như ẩn như

hiện, mang thêm đôi giày cao gót đen, chân cô có vẻ thon dài mà hấp dẫn.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, viền mắt đen nhạt, lông mi thật dài, phấn mắt màu vàng nhạt, phấn lót hơi mỏng, thêm đôi môi ngọt ngào, liền trở nên nhẹ nhàng sáng ngời. Ninh Tiểu Thuần nhìn mình trong gương, nhếch khoé miệng cười cười, nghĩ thầm bề ngoài hẳn là đã đạt tiêu chuẩn...

Nhìn đồng hồ, cô cầm túi xách đen ra cửa. Đứng ở trạm xe đầu đường chờ Tưởng Phàm, cô nhàm chán ngược đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng trên trời thật chói mắt, những vì sao như được khảm bên cạnh, lấp loè, chúng tuy không huy hoàng như mặt trời, cũng không trong trẻo bằng ánh trăng, nhưng chúng rắc xuống ánh sáng mờ ảo, biến mặt đất thành thế giới lạ kì.

Mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, ba thứ xinh đẹp này khiến cô nhớ đến ba người, không khỏi che miệng cười.

Cô cảm thấy Cung Triệt tựa như mặt trời, chói mắt như mặt trời, không ai có thể nhìn thẳng vào, nhưng cũng không cách nào xem nhẹ. Anh sáng nóng, nhìn như ấm áp, nhưng lúc đến gần anh, lại phát hiện quá trình này cần phải nỗ lực thật nhiều thật nhiều, chỉ một lần không cẩn thận, không những không thể hấp thu được hơi ấm của anh, mà còn tiêu tan thành tro bụi.

Tưởng Phàm như mặt trăng trên trời, cao quý, thanh lịch, thuần khiết, nhưng trăng lại khi tròn khi khuyết, làm người ta cảm giác như gần như xa. Anh cũng cho người khác cảm giác xa vời mờ mịt, mọi người chỉ dám ngược nhìn, không dám chạm đến, vì cái gọi là chỉ có thể đứng ngắm từ xa không thể đến gần vậy. Tim anh nồng nhiệt nhưng hiếm ai thấy, tựa như cự tuyệt cho thấy đáng vẻ chân thật. Bạn đang đọc chuyện tại

Còn cô cảm giác mình như ánh sao hằng hà sa số trên bầu trời, yên lặng ẩn náu giữa vô vàn vì sao, cố gắng loé lên trên trời. Đôi khi sẽ không nhìn thấy nó, không phải vì nó không đủ sáng, mà chính vì bị những ngôi sao khác che lấp ánh sáng. Nhưng nó sẽ luôn cố định chờ đợi ở đó, đợi đến một ngày cuối cùng có người phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Ninh Tiểu Thuần đang ngắm sao chợt nhận thấy có vài luồng mắt quái dị, cô theo bản năng quay đầu, nhìn về phía ánh mắt đó, phát hiện cách đó khoảng vài chục bước có ba người đàn ông đợi xe đang nhìn cô. Ninh Tiểu Thuần bực mình, lẳng lặng lùi lại mấy bước, để phòng nhìn bọn họ chăm chăm.

Ánh mắt ba tên đó nhìn từ trên xuống dưới Ninh Tiểu Thuần, khoé miệng mang nụ cười khó hiểu, huyết sáo khả ố. Trong đó có một tên nhuộm tóc vàng thì thầm mấy câu với hai tên còn lại, rồi đi về hướng Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần nhìn bốn phía, lúc này đã qua giờ tan tầm, chung quanh im ắng, không có ai đi ngang qua, một cơn gió thổi qua, tay cô nổi gai ốc, trong lòng kinh hoàng. Cô ôm tay, lùi lại vài bước, nghĩ thầm chỗ này cách nhà trọ không xa lắm, chạy về sẽ không mất bao nhiêu thời gian, thế là cô lập tức chạy trốn, nhắc chân bỏ chạy.

Nhưng đáng tiếc là, cô mang giày cao gót cơ bản là chạy không nhanh, cô mới vừa bước mấy bước, đã bị tên tóc vàng chụp vai. “Cô em, em muốn đi đâu?” Tóc vàng cười nhàn nhả.

“Không liên quan đến anh.” Ninh Tiểu Thuần gạt phắt tay hắn ra, lùi từng bước.

Phía trước hai tên kia cũng đi đến, bao vây Ninh Tiểu Thuần, tên tóc vàng nắm cánh tay cô nói: “Có muốn đi uống với mấy anh không?”

“Không.” Ninh Tiểu Thuần trả lời ngay, muốn bỏ tay heo kia ra, nhưng không làm sao bỏ được.

“Mời em đi uống là nể mặt em...” một tên khác vậy cô lên tiếng, mắt liếc lên cô.

“Mấy người còn làm vậy, tôi la lên, tôi sẽ báo cảnh sát.” Ninh Tiểu Thuần cố vờ trấn tĩnh nói.

“Em dám làm thử xem...” Tóc vàng uy hiếp nói, còn đưa tay đoạt túi xách Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần thấy thế, túm chặt túi không buông, tóc vàng thấy thế, nói với đồng bọn hắn, “Giữ nó lại!”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, thân người bắt đầu run rẩy, cô hung hăng nhào vào tên tóc vàng, lại bị hai tên kia kéo tay lại, tiến thoái không được.

Đột nhiên nơi khúc quanh có chiếc Porsche đen chạy đến, chợt dừng xe sát phía trước, tiếng bánh xe lết trên mặt đường nghe rít tai. một người đàn ông mặc đồ đen từ trên xe bước xuống, giơ chân đá tên tóc vàng ra.

“Tướng Phàm?!” Ninh Tiểu Thuần gọi lớn.

Tướng Phàm thừa dịp bọn côn đồ bị tình huống bất ngờ còn ngơ ngẩn, nắm chặt tay Ninh Tiểu Thuần, đẩy cô ra sau lưng, rồi che cho cô đi về chiếc Porsche.

“Cẩn thận!” Ninh Tiểu Thuần bình tĩnh lại, thấy hai tên không việc gì phía sau bỏ tới họ, cô không nhẹn được hét lên.

Tướng Phàm che cho Ninh Tiểu Thuần nhanh nhẹn tránh sang bên, nhẹ đẩy cô sang một bên, nói: “Vào xe đi!” Rồi quay lại nhún người một cái, đá mạnh tên đó một cú. Tên tóc vàng bỏ chạy được cùng tên còn lại tấn công Tướng Phàm, một tên đá phía dưới, một tên đá phía trên. Tướng Phàm thân thủ nhanh nhẹn tránh đi, lùi sang, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh tới, dùng cú đá xoáy đá bay từng tên, bọn chúng đều nằm rạp.

Ninh Tiểu Thuần nghe lời Tướng Phàm, lập tức ngồi vào xe, khoá kĩ cửa sổ. Cô vỗ vỗ ngực, ghé vào cửa kính, quan sát tình hình bên ngoài. Vì trời tối tầm nhìn không rõ lắm, cô không thấy rõ tình hình đánh nhau bên ngoài, nhưng cảm giác chỉ chốc lát sau, bọn côn đồ gục trên đất, kêu rên không ngừng. Cô thấy Tướng Phàm xoa nhẹ cổ tay, phúi phúi quần áo, nhìn người nằm la liệt, môi mấp máy, không biết nói gì đó, rồi anh không hề nhìn đến chúng, ung dung đi về phía này.

Tướng Phàm mở cửa xe, ngồi vào, khởi động xe, chạy đi.

“Anh không sao chứ?” Ninh Tiểu Thuần nhìn cảnh vật lùi lại, nỗi sợ hãi cuối cùng cũng mất dần, nhưng nghĩ đến trận đánh nhau vừa rồi, tim lại lơ lửng, lập tức hỏi thăm Tướng Phàm.

“Không có gì, còn cô?” Tướng Phàm quay đầu, trong tròng mắt đen có cảm xúc lo lắng.

Ninh Tiểu Thuần nghe thế, thở phào nhẹ nhõm, cô lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không bị gì. đọc truyện tại . May mà Tướng Phàm chạy đến kịp thời, bằng không không biết bọn côn đồ sẽ làm gì với cô. Cô nhìn y phục trên người, hít sâu, thật không nên ăn mặc thế này đi ngoài đường, dẫn sỏi đến gần, thật là tự tạo nghiệt không thể sống.

Cô ngượng ngập kéo kéo váy, điều hoà trong xe làm chỗ da thịt lộ ra mát mát. Váy này cũng không dài, ngồi xuống là bị kéo ngược lên, lộ hơn phân nửa đùi. Cô lén liếc qua gương người bên cạnh, người ta mặc đồ thường, đơn giản mà vẫn đẹp. Có điều, người ta có dáng mặc đồ, mặc gì cũng đẹp, phối hợp với khuôn mặt tuấn tú người gặp người thích, làm say đắm hàng vạn hàng nghìn cô gái.

Tướng Phàm như nhận thấy ánh mắt Ninh Tiểu Thuần, quay sang, giọng dò hỏi, “Sao vậy?”

“Không gì.” Ninh Tiểu Thuần cúi đầu, che giấu thất thố, cô chợt đến một chuyện, vội vàng mở túi xách, lấy khăn tay, nói với Tướng Phàm: “Cảm ơn anh lần trước cho tôi mượn khăn, tôi đã giặt sạch rồi.” Khăn tay là lần trước ở buổi tiệc chúc thọ Chu lão tiên sinh Tướng Phàm đưa cho cô, cô giặt sạch sau đó luôn bảo quản rất kĩ, nhưng chưa tìm ra cơ hội thích hợp trả cho anh.

Tướng Phàm nghe vậy, nhúu mày, nhìn Ninh Tiểu Thuần, một tay cầm lái, tay kia đưa qua, lấy khăn bỏ vào túi quần. Tay anh thon dài như quý tộc, xương tay rõ ràng, thật là đẹp, dưới ánh đèn trong xe chiếu xuống, dường như trong suốt.

Lúc Ninh Tiểu Thuần đang cảm thán mỹ nam chính là thế này, thì mỹ nam bên cạnh mở miệng nói chuyện: “Phụ nữ ra ngoài nên cẩn thận một chút, đặc biệt là buổi tối, đừng để kẻ xấu có cơ hội.”

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần rất vâng lời, đầu gật như gà mổ thóc. Dù có đánh chết cô, sau này cô cũng không mặc quần áo thế này đi lung tung ngoài đường.

“Gần đây đi đứng phải chú ý một chút.” Tướng Phàm dùng đuôi mắt nhìn nhìn cô.

“Vâng, tôi sẽ.” Ninh Tiểu Thuần vì anh sẵn sóc mà cảm động.

Xe rất nhanh vào trung tâm thành phố, thành phố ban đêm chìm trong tiếng xe cộ ồn ã, cửa hàng hai bên đường sáng rực ánh đèn, đan vào nhau, ánh đèn rực rỡ giao hoà cùng bóng đêm dịu dàng. Trên đường lớn xe cộ như nước, đèn xe màu cam hội tụ thành một dòng suối phồn hoa, chậm rãi tiến lên.

“Đến rồi.” Tướng Phàm vừa đánh tay lái, chậm chậm ngừng xe sát đường, vừa nói với Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần nghe Tưởng Phàm nói, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, con đường này là mảnh đất phát triển nhất trung tâm thành phố, ngã tư đường muôn màu muôn vẻ, ánh đèn neon san sát khiến người ta chú ý, trên đường khách bộ hành nhộn nhịp, đi lại như mắc cửi. Người thợ khéo léo treo các dây đèn neon uốn lượn như các cô gái thon thả yêu kiều, thướt tha nhảy múa, biểu hiện phong phú. Có một toà nhà sáu tầng trang hoàng tráng lệ kiến trúc lộng lẫy rất dễ thấy sừng sững giữa phố, phía trên cánh cửa loé lên ánh đèn neon dần dần hiện ra chữ “Đế Đô” thật lớn.

Tim Ninh Tiểu Thuần bắt đầu đập thình thịch không ngừng, không vì hưng phấn, mà vì hoảng hốt. Đế Đô, là nơi cô không muốn nhắc đến. Cô đã rời xa nơi làng chơi ngọt ngào bản thủ này, không muốn lại liên quan dính líu gì đến nữa.

“Đây là một câu lạc bộ xa hoa, đồ vật và chất lượng ẩm thực đều rất khá, chúng ta vào thôi.” Tưởng Phàm nói xong đẩy cửa xe bước ra.

Tưởng Phàm vừa xuống xe, liền có một nhân viên của bãi đậu xe mặc đồng phục tươm tất chạy đến chào đón, lễ phép cúi đầu khom lưng với anh. Tưởng Phàm giao chìa khoá xe cho cậu ta, rồi mở cửa xe giúp Ninh Tiểu Thuần, lịch sự đỡ cô xuống xe.

Ninh Tiểu Thuần như trúng thuật Định thân, không bước xuống. Cô rũ mắt, lòng đấu tranh, không biết nên làm sao. Tưởng Phàm nhận thấy cô bất thường, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ cô không thích chỗ này?

Ninh Tiểu Thuần nghĩ ngợi nên làm sao truyền đạt khéo léo ý mình, thì thấy cậu nhân viên đang u oán nhìn cô. Cô biết nếu không nhanh để cậu ta lái xe đi, thì sẽ ách tắc giao thông. Cô nhìn Tưởng Phàm cau cau mày, đáng vẻ khó hiểu, trong lòng thở dài, đành nhắc chân xuống xe.

Đi bước nào tính bước nấy vậy.

84. Chương 84: Đêm Đế Đô

Ninh Tiểu Thuần từ trong xe đi ra, ngẩng đầu nhìn toà nhà xa hoa, dừng lại không bước lên. Tưởng Phàm đứng bên cạnh, thấy cô ra, liền nói: “Chúng ta đi vào thôi.” Ninh Tiểu Thuần quay đầu lại, gật gật đầu, đi theo Tưởng Phàm vào.

Đẩy cánh cửa kính xoay tròn, bước vào là gian phòng giữa, mặt sàn nhẵn bóng như gương, hơi lạnh phả thẳng vào mặt, một nhân viên nam mặc đồng phục tiến đến chào đón, phong thái nhẹ nhàng, nho nhã, lễ độ hơi khom mình hỏi: “Xin chào quý khách. Xin hỏi là lầu trên hay lầu dưới?”

Đế Đô cũng khá nổi danh là câu lạc bộ xa hoa, tất nhiên có chỗ đặc biệt của nó. Nó chia làm nhiều tầng, tầng dưới cùng là quầy rượu bình thường nhất cùng âm nhạc đường phố, chủ yếu là rượu và nhảy múa. Tầng hai là “Nhà hàng ca vũ”, tầng này chẳng những có ăn uống còn có ca múa, thích cô gái nào ăn mặc và trang điểm xinh đẹp, lập tức trên ghê, kéo ra ngoài sofa, còn có thể vào phòng trong biểu diễn riêng cho xem. Lầu ba là sòng bạc, đương nhiên có các cô gái phục vụ xinh đẹp. Lầu 4 đều là phòng, có phòng đơn cũng có buồng trong, có thể cung cấp chỗ ngủ, tiệc tùng, biểu diễn “tiết mục nhỏ” v.v... đủ các loại phục vụ. Còn lại là tầng phục vụ khách hàng Vip.

“Chúng tôi ở dưới lầu xem trước, rồi lên lầu hai dùng bữa. Cậu không cần tiếp đón chúng tôi.” Tưởng Phàm khoát tay ngăn lại, vẻ quen thuộc, Ninh Tiểu Thuần đoán rằng trước đây anh hay tới chỗ này. Nhân viên phục vụ thấy người tới là người rành rẽ, nên gật đầu rồi đi.

“Chúng ta qua kia.” Tưởng Phàm đến cạnh Ninh Tiểu Thuần, ra hiệu nói.

Bên phải gian phòng giữa là cầu thang, bên trái là sảnh quán bar. Ninh Tiểu Thuần đi theo Tưởng Phàm vào quán bar, ngọn đèn bên trong dù không quá loá mắt, cũng không quá sáng. Ánh sáng mờ mờ, bartender khẽ lắc ly thân hình, cực kì tao nhã pha cocktail nhiều màu. Ánh đèn neon chớp tắt liên tục trong phòng, thu hút từng tâm hồn khao khát và cần xoa dịu.

Chính giữa là sàn nhảy, phục vụ cà phê, bia, đồ uống và trái cây, các cô phục vụ mặc váy ngắn bưng mâm đi xuyên qua các bàn. Bốn chóa đèn ánh sáng mạnh chiếu lên sàn nhảy, trong sàn nhảy có mấy đôi trai gái ôm cổ ôm eo, dựa sát vào nhau đong đưa theo tiếng nhạc, thay vì nói là khiêu vũ, chi bằng nói là khiêu khích ham muốn. Sàn nhảy bốn phía đèn đều mờ mờ, rất nhiều bàn rải rác, đủ loại người ngồi ở bàn, cười cười nói nói, tranh cãi âm ỉ.

Tướng Phàm với Ninh Tiểu Thuần tìm một bàn trống ngồi xuống, cô gái phục vụ mỉm cười bước đến, cô ta tươi cười dễ thương với Tướng Phàm, giọng nói ôn ỉn: “Anh đẹp trai, anh cần gì không?”

“Không cần, cảm ơn.” Tướng Phàm đáp, khoé miệng mỉm cười thản nhiên.

Cô nàng phục vụ vẫn chưa từ bỏ ý định, cố sức chào mời anh mua rượu. Lúc này toàn bộ loa trong sảnh rung lên hết cường độ, một bài nhạc điên cuồng vang lên, một đôi nam nữ đi ra sàn nhảy. Tướng Phàm hơi cúi đầu, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Chúng ta qua nhé.”

Ninh Tiểu Thuần còn đang suy nghĩ có nên ra hay không, đang do dự thì bị Tướng Phàm kéo ra, anh dường như là người yêu của cô, một tay ôm eo cô, ôm cô ra sàn nhảy, khéo léo thể hiện ý tứ cho cô nàng phục vụ thấy.

“Chưa được nửa tiếng, đừng mong về được.” Tướng Phàm sát vào Ninh Tiểu Thuần, đưa mắt ra hiệu cho cô, nói bên tai cô.

Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng hiểu ý Tướng Phàm, ở chỗ này, các cô vũ công sẽ quần lấy bạn, không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ. Cô ở Đế Đô một thời gian, đã biết sự lợi hại của các cô ấy.

Trên sàn nhảy có vô số nam nữ nhảy điên cuồng, mang theo tiếng cười trẻ trung hoạt bát, trên tay còn có ly rượu. Đại đa số mọi người kết bạn trên sàn nhảy, đương nhiên, chen chúc trên sàn nhảy thì không thiếu những gã nhảy múa suông sã.

“Muốn nhảy không?” Tướng Phàm đưa Ninh Tiểu Thuần ra sàn nhảy, hỏi ý cô, “Nếu không nhảy, chúng ta có thể đến quầy bar ngồi một chút.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mỉm cười, lựa chọn điều sau. Thật ra Tướng Phàm với cô vẫn còn khá xa lạ, vẫn không thể xếp anh vào phía bạn bè, nên cô không dám khiêu vũ với anh.

Thế là hai người từ sàn nhảy tìm đến quầy bar vắng người, tìm chỗ ngồi. Vì Đế Đô khách đông, quầy bar vốn rất dài, bartender đứng quầy cũng không ít. đọc truyện tại . Tướng Phàm nói với một bartender còn trẻ: “Allen, cho tôi một ly Scotland đây có đấy...”

Bartender nghe Tướng Phàm gọi, ngẩng lên, lúc anh ta thấy Tướng Phàm thì có hơi kinh ngạc, đôi mắt sáng ngời lúc chớp thì hiện ra tia sáng thâm trầm, loại ánh mắt u buồn mà bi thương khiến người khác nhìn một lần sẽ bị anh ta hấp dẫn.

“Được, xin chờ một chút!” Bartender rõ ràng là quen biết Tướng Phàm, nhưng anh ta chỉ gật đầu mỉm cười, không nói nhiều. Anh ta thấy Tướng Phàm ngồi cạnh Ninh Tiểu Thuần, môi mấp máy, thản nhiên nhìn cô, lập tức pha rượu.

Ninh Tiểu Thuần cũng ngẩng lên nhìn trộm bartender, cô không có chút ấn tượng nào với người này, họ chắc là chưa từng gặp mặt. Dù sao quy mô Đế Đô lớn như thế, nhân viên nhiều như vậy, trước kia cô chủ yếu ở lâu hai ca hát, khi đó cô trang điểm thật đậm, nên không dễ có mấy ai nhận, cô thâm nghĩ.

“Còn có?” Tướng Phàm nghiêng đầu hỏi Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần hồi tỉnh, nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Tôi muốn Margaret lam.” Bắt nguồn của Margaret lam, là một chuyện tình đẹp. Cô chưa uống lần nào, rất muốn nhấp nháp một lần, nghe nói Margaret lam làm người ta liên tưởng đến biển Ca-ri-bê xanh thẳm.

“Allen, pha ly Margaret lam.” Tướng Phàm nói với bartender tên Allen.

Allen gật đầu, đổ các loại vật liệu vào ly cocktail, rồi một tay cầm nhanh ly rượu, ba ngón tay nắm ly rượu bên cạnh, lắc nhẹ. Chắt lỏng trong ly nhọn nhọn trong tay anh ta, rõ ràng rượu sắp rơi khỏi ly, nhưng ly rượu kia trong tay anh ta như có ma lực, rượu vừa bắn ra lập tức được ly này hứng trọn.

Ly rượu bay lượn trước ngực anh ta, sau khi biểu diễn động tác hoàn mỹ, anh ta đặt ly rượu trên bàn, đưa đến trước mặt Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần nhìn quá trình anh ta làm xong ly rượu, mắt loé sáng liên tục.

Allen làm xong việc, dựa vào quầy bar, anh ta thản nhiên nhìn Ninh Tiểu Thuần, nói với Tưởng Phàm: “Clarence, có đi thăm Sarah không?”

Tưởng Phàm giơ ly lên, ngửa cổ uống hết ly Scotland, chậm rì rì buông ly xuống nói: “Ừ, đi rồi.”

Allen rót thêm ly nữa cho Tưởng Phàm, rồi chậm chậm lau cái ly, nói chậm rãi: “Chúc sinh nhật Alice giùm tôi.”

“Cậu tự mình gọi điện thoại đi, chắc là nó vui lắm đấy.” Tưởng Phàm lấy ngón tay nhẹ vuốt ve cái ly.

Allen không lên tiếng, chỉ máy móc lặp lại động tác lau ly.

Ninh Tiểu Thuần nghe mà không hiểu gì, ngồi một bên giữ im lặng, hai người họ nói chuyện với nhau hình như không có chỗ cho cô chen vào, cô không hiểu họ nói gì, hơn nữa cô cảm thấy không khí này thật kì lạ, không hề sinh động, tựa như có cảm xúc bị thương lòng mờ không dễ nhận thấy. Cô vẫn ngoan ngoãn cúi đầu nhăm nháp ly Margaret lam.

Nhưng qua một lúc lâu, yên lặng bị phá vỡ, ánh mắt Allen ném lên người Ninh Tiểu Thuần, chủ đề câu nói đầu tiên liên quan đến cô, anh ta hỏi Tưởng Phàm: “Cô gái xinh đẹp này là?” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Tôi họ Ninh.” Ninh Tiểu Thuần nhanh nhẹn trả lời, sau khi trả lời lại có chút hối hận, cô sao lại trả lời vội vàng như thế, người ta đâu phải hỏi cô. Nếu Tưởng Phàm trả lời, vậy anh sẽ nói sao, anh và cô là quan hệ gì? Chỉ mới gặp nhau mấy lần lại ngồi cùng bàn uống rượu, có hơi quái dị.

Cô lén liếc nhìn Tưởng Phàm qua khoé mắt, trong quầng sáng nhàn nhạt, bên mặt anh hiện lên hoàn mỹ, ánh mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng, đường cong môi dịu dàng, khiến người ta không muốn rời mắt.

Đôi môi Tưởng Phàm như mấp máy, nhưng cũng không đáp lại, anh như nhận ra gì đó, định quay đầu sang, Ninh Tiểu Thuần thấy thế vội vàng thu tầm mắt, nhìn chăm chăm quan sát ly rượu trước mặt. Đúng lúc này, trong hội trường tiếng nhạc sôi động ngừng lại, sắp chuyển sang tiếng nhạc dịu dàng thì tiếng một cô gái thét lớn, sà nhảy xôn xao, thu hút mọi người chú ý.

85. Chương 85: Đêm Đế Đô

Sàn nhảy xôn xao, tập trung ở giữa, vây chung quanh là cả tầng người, ồn ào nhốn nháo, Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc liếc mắt nhìn về phía đó. Một cô gái nhỏ nhắn vội vàng chen từ trong đi ra, chạy đến chỗ ít người. Theo sau có một người đàn ông mặc áo sơ mi in hoa, phong cách Hawaii không hợp với hoàn cảnh nơi này hốt hển chạy tới, mắt thấy hướng cô gái chạy đến, thì gào lên đuổi theo.

Người chung quanh khoanh hai tay trước ngực, thú vị nhìn hai người truy đuổi, đáng vẻ xem trò vui. Tưởng Phàm cũng chú ý sự kiện “bất ngờ” này, mày cau chặt, không phải do âm ỉ quấy rầy tâm tình uống rượu của anh, mà do cô gái đó lão đảo chạy về phía họ, cô ta vừa chạy vừa quay đầu, thật dễ đụng phải người khác.

Ninh Tiểu Thuần mới đầu cảm thấy cô gái đó có hơi quen mắt, lúc cô ta càng chạy đến gần, cô mới nhờ ánh đèn neon chớp tắt mà thấy rõ mặt cô gái kia, cô gái mặc áo cổ lá sen viền đàngten hở vai không phải là Thiệp Khiết Nhi tầng trên ư?!

Cô chưa kịp hỏi gì, thì bên cạnh có tiếng trầm thấp: “Cẩn thận.” Rồi cánh tay cô bị ai đó giữ chặt, kéo nhẹ, cô bị kéo sang bên, ngã vào vòm ngực ấm áp. Một bóng dáng xẹt qua trước mặt cô, bổ nhào vào quầy bar, cái ghế cô vừa ngồi bị kéo ngã, gây ra tiếng ồn ào.

Ninh Tiểu Thuần mở to mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn, không biết nên phản ứng thế nào. Tưởng Phàm giữ chặt Ninh Tiểu Thuần nhìn cô gái nhào vào quầy bar, nhíu mày, nhếch nhếch khoé miệng, đáng vẻ đã lường trước.

“Ui da.” Cô gái té vào quầy bar đứng thẳng dậy, xoa xoa cái trán bị đụng đau, miệng kêu khê.

“NND, xem ông đây còn không bắt được mày...” Tên chạy theo đề vai cô gái lại, hùng hổ.

“Buông bàn tay heo của mày ra.” Cô gái cố sức giãy khỏi tay tên đó.

“Ông không buông, mày làm gì được ông?” Tên đó cười thô bỉ.

“Mày không buông, tao sẽ, tao kêu...” Cô gái nói như hết hơi.

Tên đó tựa như nghe chuyện cười, cười ha hả: “Đây là địa bàn của ông, ông làm chủ! Đã nói chơi đoán số thua thì bị sờ ngực, sao nào, mày muốn ăn quýt hả?!”

“Là mấy người tự ý, tao không đồng ý...” Cô gái tranh cãi với tên đó.

Tưởng Phàm nhìn hai người đỏ mặt tía tai, đầy mắt hiện vẻ bức bối, anh kéo Ninh Tiểu Thuần vừa lùi ra vừa nói: “Chúng ta lên lầu hai.”

Chuyện thế này ở quán bar là chuyện thường xuyên xảy ra, vốn không nên xen vào, nhưng cô ta là người Ninh Tiểu Thuần quen biết, mà tên kia cũng coi như cô có quen, vì hẳn chính là lúc cô quay lại Đế Đô lấy tiền lương, ở hành lang gặp hắn bảo là muốn nhắm nháp mùi vị của cô, là phục vụ phụ trách rượu của Đế Đô. Tên này gặp cô nào đẹp là mê mẩn, quen thói động tay động chân. Cứ đà này, Thiện Khiết Nhi nhất định không may, chịu thiệt thòi lớn!

“Có chuyện gì vậy?” Tưởng Phàm thấy Ninh Tiểu Thuần không chịu đi, khó hiểu hỏi. Nơi này quá hỗn tạp, anh không thích.

“Cô ấy ở lầu trên chỗ tôi.” Ninh Tiểu Thuần kiễng chân, nói bên tai Tưởng Phàm. Cô quên cô bị Tưởng Phàm giữ trong tay, cô cứ động một cái làm hai người càng gần hơn, tăng thêm thân mật của hai người, trong mắt người ngoài họ như một đôi tình nhân. Bartender Allen nhìn nhìn họ, mặt có vẻ đánh giá.

Tưởng Phàm có thể cảm nhận rõ hơi thở Ninh Tiểu Thuần lúc nói chuyện, phả vào cổ anh, truyền đến cảm xúc tê dại. Anh ho nhẹ, lẳng lặng kéo giãn khoảng cách của anh và cô.

“Cô muốn giải vây giúp cô ta?” Tưởng Phàm hỏi. Bạn đang xem tại - .

“Ừm.” Ninh Tiểu Thuần thành thật trả lời, nhưng cô không biết nên làm thế nào, cô không dám bước đến, sợ bí mật của cô bị bại lộ, không biết kết thúc thế nào. Giúp và không giúp, hai cái khó lựa chọn, thật là rối rắm. “Tên đó là phục vụ ở đây.” Cô bổ sung thêm.

Tưởng Phàm nghe vậy nhìn cô một cái, lấy làm lạ là sao cô lại biết. Có điều anh không nghĩ nhiều, buông Ninh Tiểu Thuần ra, đi tới, cầm tay tên muốn sờ ngực.

“Mày muốn gì?” Tên đó hung ác nhìn Tưởng Phàm.

“Anh à, anh đây là quấy rối tình dục đó.” Tưởng Phàm nói hợp tình hợp lý.

“Liên quan gì đến mày, tránh ra, bằng không đừng trách ông mày không nể mặt.” Tên đó vô cùng tức giận.

“Tiểu Kiếm, không được gây chuyện, đừng đập đổ bát cơm của mình.” Allen đứng ở quầy bar chậm rãi lau ly chợt lên tiếng.

Tên được gọi là tiểu Kiếm nghe Allen nói, chau mày, vẻ mặt không chắc chắn. Nhưng ngại có mấy tên bạn ở đây, hắn không muốn làm kẻ hèn nhất, thế là hắn kéo phát Thiện Khiết Nhi, nói với Allen: “Chúng tôi ra ngoài giải quyết, sẽ không gây sự ở Đế Đô.”

Không phải chẳng khác nhau gì sao... Ninh Tiểu Thuần lau mồ hôi.

“Buông ra.” Thiện Khiết Nhi phải tiểu Kiếm, muốn tự cứu. Cô trong lúc vô ý thoáng nhìn Ninh Tiểu Thuần đứng sau Tưởng Phàm, mắt loé hi vọng, cô đáng thương nhìn Ninh Tiểu Thuần, ý đồ cầu cứu cô hàng xóm không quá quen này.

Ninh Tiểu Thuần lại không nhận thấy ánh mắt Thiện Khiết Nhi, vì lúc họ nhìn qua cô đã cúi đầu, không nói câu nào, cố gắng giảm đi sự tồn tại của mình. Tưởng Phàm tiếp tục làm hết phận sự thực hiện nghĩa vụ anh hùng, anh dè dặt vai tiểu Kiếm lại, nói: “Buông cô ấy ra!”

“Mày nhất định phải đối đầu với ông sao?” Tiểu Kiếm không thích nhìn chằm chằm Tưởng Phàm, lại bắt ngờ nhìn cô gái sau anh, cảm giận nói: “Bản thân cũng có bạn gái, thì đừng can thiệp. Nếu không, chúng ta trao đổi đi, thế nào?” Xem cô gái kia đáng người cũng không tệ lắm, hần cười gian sờ sờ cằm.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, thân hìn run rẩy, cô không muốn đầu nha...

“Buông cô ấy ra.” Tưởng Phàm vẫn nói câu đó, nhưng lực tay cầm tay tên kia mạnh thêm, làm hần phải lu loa kêu to, hần không thể không buông Thiện Khiết Nhi.

Thiện Khiết Nhi được tự do, cảm kích nhìn Tưởng Phàm, rồi nhanh chóng chuẩn bị. Tiểu Kiếm nhìn món ngon đến miệng bay mất, tức đến ói máu. Hần tự biết mình không phải đối thủ của Tưởng Phàm, đành dùng sức bỏ tay Tưởng Phàm ra, cố làm ra vẻ, chịu đau tàn nhẫn nói: “Xem như mày lợi hại, sau này đừng để ông thấy mày.” Rồi xám mặt bỏ đi. Mọi người thấy kịch hay đã hạ màn, liền né đi, tự tìm thú vui riêng.

“Chúng ta lên lầu hai ăn cơm.” Tưởng Phàm quay lại nói với Ninh Tiểu Thuần. Tâm tình hứng thú uống rượu đã không còn, không muốn ngồi ở dưới nữa.

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần ngoan ngoãn đáp. Cô cũng không muốn ở đây đụng mặt tên kia.

Tưởng Phàm gạt đầu với Allen, liền đưa Ninh Tiểu Thuần lên lầu hai. Lầu hai là nhà hàng ca múa đặc sắc, là chỗ Ninh Tiểu Thuần đến hát trước đây, lần nữa bước vào nơi này, như đã qua một thế kỷ, cảnh còn người mất.

Cô và Tưởng Phàm ngồi xuống, chợt nghe trên sân khấu có người ca hát, cô ngược nhìn lên sân khấu, thấy một cô gái trẻ lắng lặng hát. Tiếng hát của cô trong trẻo dễ nghe, du dương như giọt sương trên lá cây vào sáng sớm. Cô mỉm cười, đang nhớ lại bản thân ngày đó. Nơi này là bước ngoặt trong cuộc đời cô, là nơi khiến cô được tự do, xán lạn...

Cô đáng lẽ cho rằng bữa cơm này diễn ra trong bầu không khí tốt đẹp, rồi kết thúc hoàn hảo, nhưng trái với mong đợi, tên mặc áo hoa xuất hiện, chứng thực câu nói không phải kẻ thù thì không đụng mặt.

“Ô, đây không phải Ninh Tiểu Thuần sao?!” Tên áo hoa đi cùng mấy người lúc vào nhà hàng, liếc mắt đã thấy Tưởng Phàm và Ninh Tiểu Thuần ngồi ở vị trí trung tâm, định đi đường vòng, bất ngờ thấy mặt Ninh Tiểu Thuần, cảm thấy cô rất quen, vắt hết óc nghĩ ngợi, cuối cùng cũng nhớ ra cô là ai, hần còn ghi hận cô đá vô thành em của hần. Thế là hần và bạn tách ra, nghênh ngang đi qua, giả vờ thân thiện chào hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nghe ra ý xấu trong câu nói, kinh hoàng không dám ngược lên, mắt nhìn chăm chăm bàn ăn không chớp, không nói câu nào. Thật ra để Tưởng Phàm biết chuyện trước kia của cô cũng không sao, sợ nhất chính là vì vậy mà dính đến chuyện cô là tình nhân của tổng giám đốc, thân phận hiện giờ của cô ở Hoàn Nghệ là trợ lý tổng giám đốc, hình tượng rất quan trọng, không thể để chuyện của cô liên lụy đến Hoàn Nghệ.

Thảm thật, hôm nay đúng ra không nên ra đường.

Tưởng Phàm nghe tiểu Kiếm nói, mắt từ người hần dời qua Ninh Tiểu Thuần, muốn hỏi chuyện ra sao. doc truyện tại . Tên áo hoa cứ thế kéo ghế ra ngồi, tiếp tục gây hại nhân gian: “Khó trách cô không hát ở Đế Đô nữa, hoá ra được nhà giàu bao rồi...”

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần giận dữ trừng tên áo hoa, tức đến không biết nói gì. Tưởng Phàm nghe thấy, mặt hiện vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng giấu đi, bình thường lại.

“À, thì ra là ông anh đây không phải như tôi nghĩ... Bạn trai à?” Tên áo hoa ra vẻ ngạc nhiên, làm như xấu hổ, “Anh không biết trước đây Ninh Tiểu Thuần hát ở Đế Đô sao?” Câu cuối hần nhìn Tưởng Phàm nói, đầy mắt hờn hờ vì thực hiện được gian kế.

“Xin hỏi anh muốn gì?” Tưởng Phàm nghiêm mặt hỏi.

Tên áo hoa thấy phản ứng của Tưởng Phàm thì có chút khó hiểu, người này thoát nhìn rất có hơi thở quý tộc, hẳn là người của xã hội thượng lưu, chẳng lẽ không để ý quá khứ bạn gái mình sao? Hắn lạ kì nói: “Cô ta làm ở nơi hỗn tạp, anh không để tâm?”

“Đây là chuyện của tôi với cô ấy, không liên quan đến anh, anh có thể đi rồi.” Tưởng Phàm cười thản nhiên, ngữ điệu vẫn rất tao nhã lịch sự, nhưng trong mắt lại có ý cảnh cáo ngầm ngấm.

Tên áo hoa ngại khí thế mạnh mẽ của Tưởng Phàm, đành sờ sờ mũi, xám ngoét bỏ đi.

“Chúng ta đi thôi.” Tưởng Phàm đề nghị.

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu, ở đây cô sắp không chịu nổi nữa.

Hai người ra khỏi Đế Đô, bầu trời đen bên ngoài thoáng dăng, sao lập loè, gió đêm hây hẩy, ngả tư phồn hoa đông nghịt người, đèn đường trên cao chiếu xuống sáng như ban ngày. Cậu phục vụ đánh xe từ bãi đậu ra, Tưởng Phàm đưa Ninh Tiểu Thuần về nhà.

Chiếc Porsche đen chạy như bay trên đường, trong xe lặng im, Ninh Tiểu Thuần nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, suy nghĩ mông lung.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Hai người lặng yên không nói lại cùng lúc lên tiếng, nói xong nhìn nhau cười.

“Tôi làm anh bị gây rối, nên tôi muốn nói xin lỗi. Còn anh sao lại xin lỗi tôi?” Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu hỏi.

“Là tôi đưa cô đến Đế Đô, khiến cô lâm vào hoàn cảnh khó xử.” Tưởng Phàm có lỗi nói.

Ninh Tiểu Thuần cười cười, lắc đầu. “Anh không muốn biết chuyện của tôi sao? Có... xem thường tôi không?” Cô nhìn anh hỏi.

“Mỗi người đều có trách nhiệm của mình, nên mỗi người cũng đều có những chuyện bất đắc dĩ. Ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc và thỏa mãn của mình, đều có cách làm của mình, không ai có thể chỉ trích ai. Mình cho rằng bản thân làm đúng là được.” Tưởng Phàm nói.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, thoải mái nở nụ cười.

86. Chương 86: Vụ Tai Tiếng Tình Ái

Sau chuyện ở Đế Đô, Thiện Khiết Nhi tìm đến nhà Ninh Tiểu Thuần cảm ơn, rồi rút cảm ơn, biểu đạt hết thành ý của cô ấy mới hài lòng ra về. Ninh Tiểu Thuần lau mồ hôi, thật ra người Thiện Khiết Nhi nên cảm ơn là Tưởng Phàm mới đúng, cô chẳng làm gì để giúp cả. Có điều cũng may cho cô là Thiện Khiết Nhi không hỏi về Tưởng Phàm, bằng không lại gây phiền cho Tưởng Phàm thì không ổn.

Ngày cứ vậy bình yên trôi qua, Ninh Tiểu Thuần làm việc cẩn thận, cuộc sống bình thường, đơn giản tốt đẹp. Nếu về mặt tình cảm mà đặc ý hơn nữa, vậy thì liền vô cùng hoàn hảo, nhưng ác thay ông trời luôn trêu cợt con người, đây không phải có người đẹp xuất hiện, mà là vụ tai tiếng tình ái có quan hệ không tầm thường với Cung Triệt trong miệng mọi người.

Hạ Phi Sắc đi cùng Ngô Kỳ Vũ đến phòng họp, tóc cô quăn lộn to, đen nhánh óng ả, lông mày cong cong như lá liễu, dài nhỏ xinh đẹp, mũi thẳng xinh xắn, miệng như anh đào, môi đỏ như son. Cặp mắt kai khiến người khác thấy cô cực kì thông minh, cô mặc váy dài màu lam, một cái vòng ngọc ôm trọn cổ tay trắng nõn, phản chiếu ánh sáng dịu dịu, như nụ cười của cô.

Ninh Tiểu Thuần ngây người thật lâu, có chút hốt hoảng nhìn hai người. Cô hình như đã lâu không gặp Tươi Mơn Mơn, anh ta không thay đổi gì nhiều, nhưng đáy mắt bình lặng, xem ra gần đây anh ta khá bận rộn.

Gần đây cô cũng không gặp Hạ Phi Sắc, lúc trước cô từ miệng tiểu Tạ mà biết Hạ Phi Sắc có chút quan hệ không rõ với Cung Triệt, trong lòng được thoải mái, bất kể nó là thật hay giả. Có điều Cung Triệt là tổng giám đốc Hoàn Nghệ, là công tử xã hội thượng lưu, tuổi trẻ tài cao, giao tiếp rộng rãi, yểu oanh vây quanh cũng là bình thường, nên có quan hệ với nữ minh tinh cũng không quá khác thường, trong TV trên tạp chí trong tiểu thuyết không phải thường xuyên có tình tiết này đó sao.

Ninh Tiểu Thuần còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Hạ Phi Sắc đã gạt đầu mỉm cười với cô. Cô lấy lại tinh thần, vội vàng lộ ra nụ cười nghề nghiệp, mời họ ngồi.

“Muốn uống gì ạ?” Ninh Tiểu Thuần đặt tài liệu lên bàn xong rồi hỏi. Sáng nay cô đến mới biết phải mở cuộc họp đột xuất, nội dung cuộc họp là chiến lược tiêu thụ lụa Thịnh gia. Hình như quyết định chọn ngôi sao làm đại diện cho sản phẩm, lắng xê ngôi sao, hai bên cùng hợp tác. Nhưng cô không biết chính xác là ngôi sao nào đến công ty, hiện giờ với tình hình trước mắt, vị trí người phát ngôn đã nằm trong lòng bàn tay Hạ Phi Sắc. Hạ Phi Sắc tuy rằng không nổi tiếng lắm, nhưng cô là thần tượng mới nổi, hình tượng ổn, rất phù hợp với hình tượng sản phẩm của lụa Thịnh gia.

Nếu là cô gái tổng giám đốc tự tay chọn như lời đồn, thì cô ấy nhất định có chỗ hơn người, vì Cung Triệt chắc chắn sẽ không làm chuyện không chắc thắng. Ninh Tiểu Thuần khó chịu nghĩ.

“Nước suối, cảm ơn.” Hạ Phi Sắc mỉm cười nói.

“Tôi đi lấy tài liệu trước, Elanne, cô ngồi đây nhé.” Ngô Kỳ Vũ đứng cạnh Hạ Phi Sắc, cúi đầu nói.

“Kỳ Vũ anh đi mau đi, không cần tiếp tôi, có Tiểu Thuần nhi ở đây rồi.” Hạ Phi Sắc ân cần nói. doc truyện tại . Bạn đang xem tại - .

Tiểu Thuần nhi?! Ngô Kỳ Vũ nghe ba chữ này, kì quái nhìn Ninh Tiểu Thuần, mắt hiện chút nghi hoặc, rồi mới gạt đầu với hai người, rồi đi.

Ninh Tiểu Thuần cố phớt lờ ba chữ Tiểu Thuần nhi, đặt chú ý lên Ngô Kỳ Vũ, chẳng lẽ anh ta và Hạ Phi Sắc quen lắm sao? Chẳng lẽ sức hút của mỹ nhân là không thể ngăn cản, vừa xuất chiêu, đã gió thổi cỏ rạp? Ninh Tiểu Thuần chột ử rử, cô yên lặng đi ra bưng nước.

Nói về tên Tiểu Thuần nhi này, sau nó còn cả một câu chuyện, là chuyện buồn cười. Chuyện kể rằng lúc Ninh Tiểu Thuần vừa dọn đến nhà trọ màu hồng, quen người hàng xóm đầu tiên chính là Hạ Phi Sắc. Khi đó cô vừa dọn nhà mới, mất không ít sức lực, lúc đang ăn ngón ngấu thì có người gõ cửa, cô mở cửa xem ai, ngoài cửa là cô gái xinh đẹp, tức là Hạ Phi Sắc. Hạ Phi Sắc vì quên mang chìa khoá nhà, không thể mở cửa, nên qua nhà Ninh Tiểu Thuần gọi nhờ điện thoại đến chỗ làm khoá. Ninh Tiểu Thuần nhiệt tình giúp đỡ Hạ Phi Sắc, trước hi về Hạ Phi Sắc nói: “Tôi là Hạ Phi Sắc, còn cô?”

Ninh Tiểu Thuần vội vàng nói: “Tôi là Ninh Tiểu Thuần... ừc...” Vì ăn quá no, cô nấc cụt, thế là tới tai Hạ Phi Sắc, lại thành tôi là Ninh Tiểu Thuần nhi. Hiểu lầm này làm Ninh Tiểu Thuần đỏ khóc đỏ cười, nhưng sau đó Hạ Phi Sắc cố tình không đổi cách gọi, trêu cô làm vui, cô không thể cãi được, đành để mặc cô ấy gọi gì thì gọi.

Đúng mười giờ, phụ trách các phòng Marketing, phòng Truyền thông, phòng Tài vụ nối đuôi nhau vào phòng họp. Cung Triệt vào cuối cùng, theo sau còn một người phụ nữ trung niên, dáng vẻ khá kinh nghiệm. Cô ngồi chỗ kế bên Hạ Phi Sắc, thì thầm với cô ấy vài câu.

Cuộc họp đúng giờ bắt đầu, mọi người nhiệt tình thảo luận kế hoạch chiến lược quảng cáo, rất nhanh đã quyết định phương án quảng cáo với chụp hình, lập các chỉ tiêu quan trọng. Tối gần giờ cơm trưa, cuộc họp chấm dứt, nhiều người đều đi ăn cơm. Phòng họp rộng lớn chỉ còn lại mấy người Ninh Tiểu Thuần, Cung Triệt, cô chỉ thu dọn tài liệu, chợt nghe Đinh Cẩm nói: “Cung tổng, có hân hạnh được mời ngài cùng ăn bữa cơm không?” À, Đinh Cẩm là người phụ nữ trung niên, đại diện của Hạ Phi Sắc.

Cung Triệt nghe vậy, mỉm cười, nói: “Ha ha, em đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Ninh Tiểu Thuần nghe Cung Triệt trả lời, lặng đi một chút, hình như trong trí nhớ của cô, Cung Triệt với lời mời của phái nữ, luôn khéo léo từ chối, không ngờ lần này anh lại thoả mái đồng ý, nguyên nhân là do người đẹp Hạ à? Cô lén nhìn Hạ Phi Sắc, sau đó dời sang nhìn Cung Triệt, ừm, tuấn nam mỹ nữ, khá xứng đôi.

“Tiểu Thuần nhi muốn đi chung không?” Hạ Phi Sắc nói với Ninh Tiểu Thuần còn thu dọn tài liệu.

Cung Triệt nghe vậy, nhướn mày, cảm thấy kì quái với ba chữ Tiểu Thuần nhi này, sau đó mấp máy môi, ném ánh mắt về phía Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần như cảm nhận được ánh mắt Cung Triệt, ngơ ngác ngược lên, nghĩ bụng người ta mời là lịch sự thôi, cô không đi vẫn là hợp lý nhất. Hơn nữa nhìn ánh mắt Cung Triệt là biết, hẳn anh muốn ám chỉ cô đừng nên làm bóng đèn siêu sáng, thế là cô nhẹ nhàng nói: “Không cần, mọi người đi ăn vui vẻ nhé.”

Cung Triệt lấy làm lạ nhìn Ninh Tiểu Thuần, không nói gì. Ngô Kỳ Vũ đứng cạnh cũng không nói, chỉ theo chân Hạ Phi Sắc đi ra. Cung Triệt đi đến cạnh Ninh Tiểu Thuần đứng lại, do dự một hồi, mới nói: “Anh với chị Cẩm có chút chuyện cần bàn bạc...”

Nên cùng nhau ăn cơm?! Ninh Tiểu Thuần ngừng tay lại, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn vào mắt Cung Triệt. Ánh mắt anh sâu như hố không đáy, mắt sáng như đuốc, cô mau chóng cúi đầu nhìn xuống đất, vì cô có cảm giác mình ánh mắt hút vào.

“Ừ.” Cô khẽ đáp, vẻ mặt không được tự nhiên.

“Anh sẽ về sớm.” Cung Triệt trước khi đi chợt bổ thêm một câu như thế.

Câu nói bình thường, nhưng lại như bao hàm ý tứ sâu xa, như gió xuân thổi vào mặt, khiến tâm trạng Ninh Tiểu Thuần lâng lâng, nhưng đồng thời lại mờ mịt khó hiểu. Cô một mình đứng trong phòng họp vắng người, lát sau mới sực tỉnh.

Cung Triệt, Ngô Kỳ Vũ, Hạ Phi Sắc cùng chị Cẩm đi xuống lầu đến bãi đậu xe, chuẩn bị đến nhà hàng đặt chuẩn mới khai trương ăn cơm. Đến bãi đậu xe, chị Cẩm đột nhiên vỗ trán, nói: “Ôi cha, tôi sao không cẩn thận thế này, hình như để quên điện thoại ở trên đó rồi.”

Mặt Hạ Phi Sắc không thấy lạ, bất đắc dĩ nói: “Chị Cẩm, chị có thói quen bỏ bậy di động hồi nào vậy?”

“Ha ha...” Đinh Cẩm cười gượng: “Chị đi lấy đã, Phi Sắc em chờ chị một chút.”

“Tôi đi với chị.” Ngô Kỳ Vũ đột nhiên nói, mặt đỏ ửng khả nghi, “Tôi quên lấy chìa khoá xe.”

Cung Triệt nghe xong, khoé mắt nheo nheo, không cho ý kiến. Hạ Phi Sắc phát phát tay với họ, ý bảo hai người đi nhanh về nhanh. Đi vài bước Đinh Cẩm quay lại nói: “Để Cung tổng với Phi Sắc đặt bàn trước, chị với tiểu Ngô đến sau, chị sợ chờ sẽ không có chỗ đẹp đâu.”

“Đành vậy thôi.” Hạ Phi Sắc đáp.

Cung Triệt ngẫm nghĩ, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người đứng đây đợi thật phí thời gian, không bằng đến nhà hàng trước đợi họ. Thế là anh đưa tay mời Hạ Phi Sắc, Hạ Phi Sắc cũng không ngần ngại, cười với Cung Triệt, rồi lên xe anh.

Chiếc BMW khởi động, vòng một vòng, rất nhanh rời khỏi bãi đậu xe, chợt từ chỗ khuất trong bãi đậu xe nhảy ra một bóng đen, đội mũ lưỡi trai, mặc áo khoác màu sáng, cầm máy chụp hình, động tác chuyên nghiệp, không ngừng nhấn nút, ánh chớp loé sáng, “Clak clak” mấy tiếng, chụp lại hết các ảnh. Bóng đen hài lòng nhìn máy chụp hình, nhếch miệng cười, lập tức lao vào chiếc xe màu đen bên cạnh, nhấn ga đuổi theo.

87. Chương 87: Đây Là Hẹn Hò Đấy Ừ?

Thời gian trôi qua rất mau, ông mặt trời sắp lặn lút lặn xuống phía Tây, đã tới giờ tan tầm. Ninh Tiểu Thuần thu dọn đồ đạc xong, đang chuẩn bị ra về, thì điện thoại trong phòng vang lên, cô đành ngồi xuống

bắt máy: “Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc Hoàn Nghệ.”

“Là anh.” Nụ cười khê từ đầu dây kia truyền sang.

Ninh Tiểu Thuần lặng đi một chút, vội vàng nhìn hộp hiển thị số, cô xoa trán thở dài, là số trong phòng Cung Triệt, anh tính làm gì vậy chứ, “Tổng giám đốc có chuyện gì không?”

“Ăn cơm với anh đi.” Cung Triệt nhẹ nhàng nói, tâm tình hình như khá vui vẻ.

Tâm trạng anh tốt vậy là vì người đẹp Hạ à, Ninh Tiểu Thuần âm thầm nghĩ. Có điều bữa tối miễn phí đưa đến miệng, tội gì không ăn, ăn cũng không phải trả tiền, thế nên cô đồng ý.

Chẳng qua là, thiên hạ không có “bữa tối” miễn phí, đạo lý này Ninh Tiểu Thuần đã biết từ sớm. Nên bây giờ cô ngồi trong phòng, chờ Cung Triệt làm xong việc. Cô nhàm chán tìm quanh tìm quất, thấy không có chuyện gì làm, bèn khởi động máy lên mạng. Trong lúc cô đang muốn xem tin tức giải trí, thì Cung Triệt đi ra, cô không kịp xem đề mục phải tắt trang web ngay, tắt máy chạy lấy người.

Cung Triệt nói đưa cô đến một nhà hàng thú vị ăn cơm, Ninh Tiểu Thuần dọc đường cứ hỏi nhà hàng đó thú vị đến thế nào, anh đều cười không đáp, cuối cùng cô lười chẳng muốn hỏi, hừ, chơi trò bí mật nữa kia đấy. Có điều cô loáng thoáng cảm thấy hưng phấn, đây không phải là hẹn hò đấy chứ. Ninh Tiểu Thuần lén lén liếc trộm Cung Triệt, phát hiện sườn mặt anh rất tuấn tú, khoé miệng hơi cong cong, sóng mũi cao thẳng gồ gồ thật đẹp, khí khái vô cùng. doc truyện tại . Khuôn mặt sáng sủa, mang hơi thở tôn quý làm người khác phục tùng.

Cung Triệt dường như cảm nhận ánh mắt Ninh Tiểu Thuần, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì không?” “Không có không có.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng cup mắt, xua tay. Anh thật là đáng nhìn thật, nhìn mãi không chán.

Cung Triệt lái xe ra hướng vịnh, lúc này bóng đêm bao phủ bầu trời trên biển, biển ẩn trong bóng tối, loang loáng trên mặt biển là ngọn hải đăng như mắt biển. “Đến rồi.” Cung Triệt tìm chỗ đậu xe, nói với Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần tò mò xuống xe, đón gió biển mặn mòi, rít rít ẩm ướt, mang theo hương vị biển nhàn nhạt. Cô nhắm mắt, giang rộng hai tay, cảm nhận vòng ôm của biển, cảm nhận hơi thở của biển. Nước biển dâng lên, sóng cuộn đánh vào bờ, đánh vào bãi đá ngầm bên bờ biển, bắn ra bọt sóng cao vút, phát ra tiếng “ào ào” tuyệt vời. Cô đứng trên bờ biển, nhìn hướng ra xa, cách đó không xa hình như có chiếc máy bay sừng sững trong đêm, dường như muốn giương đôi cánh khổng lồ.

Trong mắt Ninh Tiểu Thuần có mê hoặc còn có chút hào hứng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm máy bay đằng xa. Cung Triệt tựa như biết cô nghĩ gì, cười tủm tỉm nói: “Nhà hàng mô phỏng, chúng ta qua đó đi.” Nói rồi rất tự nhiên, kéo nhẹ tay Ninh Tiểu Thuần, chậm rãi đi qua.

Ninh Tiểu Thuần bị nhà hàng máy bay thu hút, toàn bộ tâm tư đều bị hút theo, không chú ý mười ngón tay hai người đan chặt nhau. Đây là nhà hàng thú vị Cung Triệt muốn dẫn cô đến sao, thật là ngạc nhiên nha, tâm tình cô vô cùng kích động, một mực kéo tay Cung Triệt “không ngại học hỏi”.

“Đó là máy bay quân đội thả ra được cải tạo thành nhà hàng, phục vụ khách hàng. Lúc dùng bữa khách hàng có thể quan sát buồng điều khiển, quan sát trạng thái khoang máy bay lúc bay, có thể nhấn nút gọi phục vụ giống như lúc đi máy bay thật luôn...” Cung Triệt kiên nhẫn giải thích. Đương nhiên, chuyện này là do anh nghe kể lại, chứ vẫn chưa tự thể nghiệm lần nào.

Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần vào máy bay, lên bậc thang, thì có phục vụ ra đón, đưa họ vào chỗ ngồi đặt trước. Chiếc máy bay này từng bay khắp thế giới làm nhiệm vụ, sau đó ngừng bay. Không gian bên trong nó rất lớn. hoàn toàn thích hợp để cải tạo thành nhà hàng, có thể thu hút hành khách cảm thấy hứng thú đối với bộ khung bên trong, cũng như những người hiếu kỳ như Ninh Tiểu Thuần. Nội thất có hơn bốn mươi chỗ ngồi, còn có một quầy bar đa năng, khách hàng ở đây có thể nhắm nhấp bia, rượu vang cùng các loại beefsteak.

“Anh đặt chỗ ngồi nào vậy?” Ninh Tiểu Thuần ngồi vào ghế, nhìn đông ngó tây. Chẳng lẽ anh đã “âm mưu” từ trước?

“Vô tình mà có.” Cung Triệt tâm trạng rất tốt, giọng điệu thoải mái.

Bữa tối lần này là do thắng Đình Cẩm, anh và Đình Cẩm quen nhau đã lâu, khi đó anh du học ở nước ngoài, qua mấy người bạn mà quen với Đình Cẩm năng lực xuất sắc, phong thái vô hạn. Hai người học chung trường đại học, chị là đàn chị của anh. Đàn chị này có sở thích đặc biệt, rất thích trêu ghẹo đàn em, họ đều sợ chị, nhưng lại không ghét. Sau khi anh tốt nghiệp về nước, bắt đầu bận rộn công việc, không còn liên hệ, gần đây mới gặp được một lần. Nhiều năm không gặp, chị vẫn cứ hay trêu chọc, nhưng anh đã không còn là chàng trai ngây ngô của trước kia, trên bàn ăn đấu trí với chị Cẩm, thắng được bữa cơm này.

Vô tình mà có?! Ninh Tiểu Thuần nghiền ngẫm bốn chữ này, không hiểu ra sao. Thức ăn ngon mắt đưa lên, cô không nghĩ nữa, bắt đầu tấn công tới tấp. Bữa tối ngon miệng hoàn cảnh vừa ý, không khí ấm áp, không biết thế giới bên ngoài đã bắt đầu cuộn sóng.

Báo chiều toà soạn nào đó đăng tin giật tít có một không hai [CON CÙNG GIỚI TÀI CHÍNH YÊU NGƯỜI MẪU THỜI TRANG HẠ PHI SẮC NỔI TIẾNG], văn hay hình đẹp nói rõ thần tượng Hạ Phi Sắc mới nổi đào hoa đầy người, lúc trước thì dính tai tiếng tình ái với tổng giám đốc J giới tài chính, sau thì ra ngoài hẹn hò với tổng giám đốc G, vẻ mặt ngọt ngào, nghi ngờ có tình yêu mới...

Tuy rằng mắt người đàn ông trong hình bị che mờ, nhưng người tinh mắt đều có thể thấy anh ta là ai. Khoảng thời gian này giới giải trí sóng êm gió lặng, không xảy ra chuyện gì, thế là paparazi quyết định cắn chặt không buông chuyện này, tranh thủ tăng lượng tiêu thụ báo của toà soạn, đào bới tận gốc rễ.

Nam chính trong hình không hề hay biết đang cùng cô gái của mình ngồi trong khoang máy bay vui vẻ dùng bữa. Cung Triệt lắc lắc ly rượu chân dài trên tay, nhấp một hớp, hỏi Ninh Tiểu Thuần: “Beefsteak tối nay ra sao?”

Ninh Tiểu Thuần buông dao nĩa, lấy khăn lau miệng, nói: “Rất ngon.” Ăn ngon đến nỗi thiếu chút nữa nuốt luôn lưỡi, cô cười thoải mái. tại

Sau khi ăn uống no nê, hai người thanh toán xong, rời nhà hàng. Hai người chậm rãi đi dạo ven bờ biển, biển vỗ dưới chân họ, sóng nhẹ nhàng vỗ vào đá, chạm nhau tạo thành bọt sóng. Ánh trăng dịu dịu chiếu trên mặt biển. Ánh sáng của ngọn hải đăng xa xa tỏa trong không gian tối tăm, như một viên hồng ngọc.

Hai người bây giờ như thoải mái hơn, hướng đi ra biển. Gió biển vẫn lạnh, phất vào mặt, quất lên mọi chỗ trên người. Ninh Tiểu Thuần nhảy nhót chạy băng băng trên bờ cát, đi vài bước cát len vào giày, cô cởi giày cao gót ra, chân trần giẫm lên cát mềm. Hạt cát còn mang hơi nóng mặt trời, ấm áp, làm cho chân thấy ngứa. Cung Triệt thấy cô vui thích, bắt giắc nở nụ cười.

Ninh Tiểu Thuần nhìn biển rộng mênh mông, bầu trời đen thẫm, thoải mái thờ phào nhẹ nhõm. Một ngày mệt nhọc như bị gió biển thổi bay, cô ngồi trên tảng đá lạnh lẽo ướt nhẹp, hít vào gió biển xen lẫn mùi cá, hơn hử thò tay nghịch nước. Cung Triệt cũng bước đến, đứng cạnh cô, ân cần chắn gió cho cô.

“Em rất thích biển.” Ninh Tiểu Thuần đột nhiên nghiêng đầu, nhìn Cung Triệt nói. Cung Triệt sững người, vươn tay xoa xoa đầu Ninh Tiểu Thuần, không nói gì.

Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, tất cả như dừng lại. Ninh Tiểu Thuần khe khẽ nhắm mắt, hít sâu, cảm thấy như mình sắp tan vào biển, toàn thân thoáng cái như được lọc sạch. Lúc ấy trong đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ, đó chính là có anh mỗi ngày bầu bạn bên cạnh, nhìn ngắm biển khơi, trải nghiệm hi vọng ái ố của biển, cho đến già, hạnh phúc biết bao...

Lúc cô gần mở mắt, Cung Triệt chợt một tay ôm vai cô, một tay vòng qua eo cô, ôm cô nhốt vào ngực mình. Hơi thở ấm áp phả vào mặt, anh dịu dàng vươn ngón tay, lướt nhẹ qua gò má cô, chạm rài viền quanh bờ môi, sau đó đôi môi mỏng lạnh buốt ẩm ướt chợt ập đến, phủ lên môi cô. Môi cô được mơn trớn lướt nhẹ, làm cô nôn nao. Rồi anh tăng thêm lực hôn, mút mát môi cô, lưỡi khẽ liếm trêu đùa cánh môi.

Anh đột nhiên hôn làm Ninh Tiểu Thuần ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng, hai tay vòng qua cổ anh, đáp trả lại anh. Cô run rẩy hé môi, để lưỡi anh luồn vào miệng, mặc anh công thành chiếm đất.

Bàn tay Cung Triệt siết chặt eo cô hơn, lưỡi mềm linh hoạt di chuyển trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi cô, cuộn lưỡi cô cùng múa với anh, mút hết ngọt ngào trong cô.

Dòng nước ẩm lên khắp thân cô, đọng vào trái tim run bần bật. Anh mút chất ngọt, trắng trợn tìm kiếm môi lưỡi mềm mại của cô. “Em thật ngọt ngào...” Cung Triệt lẩm bẩm không rõ, tiếp tục dụ dỗ lưỡi cô.

Ninh Tiểu Thuần lén mở to mắt, mê mẩn nhìn Cung Triệt đang say tình, tóc anh rũ xuống trán hơi rối, như muốn phủ cả mi mắt. Anh khép hờ mắt, cảm giác thật mơ màng, mắt anh như có cảm xúc mãnh liệt bốc lên... Trời ạ, anh nhìn thế này thật đẹp, làm tim cô đập thình thịch, khó trách có nhiều cô sẵn lòng phủ phục dưới gấu quần anh.

“Nhắm mắt lại, ngoan nào.” Cung Triệt đưa tay che mắt Ninh Tiểu Thuần, khàn khàn nói.

Tay anh che trên mắt cô, che hết tất cả ánh sáng, đêm rất đen, nhưng lòng cô không trống vắng, vì có anh ở đây, cô có thể yên tâm. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn nồng nàn nóng bỏng.

88. Chương 88: Ngoài Trời

“Ừm...” Bốn cánh môi quện lấy nhau, mút thật nồng nàn, quán quýt, khó mà tách rời.

Qua hồi lâu, môi Cung Triệt mới từ từ rút ra, buông Ninh Tiểu Thuần đang hụt hơi ra. Anh nhìn dáng vẻ cô má đỏ môi hồng đáng yêu, khoe miệng cong lên, nghiêng người hôn lên cằm cô. Diên cuồng gặm cắn, khiến Ninh Tiểu Thuần cảm thấy ngứa ngáy, đau đớn, cô không kiềm chế được càu nhàu lẩm bẩm.

Cung Triệt cười khế, chuyển môi qua tai cô, thổi hơi vào trong tai, dễ dàng khiêu khích. Anh ngửi được mùi thơm nữ tính trên cơ thể cô, mùi hương sạch sẽ mà thơm tho làm anh mê mẩn say đắm. Anh vươn lưỡi, bắt đầu vẽ thoe hình dáng tai cô, liếm láp vành tai xinh xắn, rồi ngậm nó, mặc sức đùa giỡn.

“Ừhh...” Ninh Tiểu Thuần khẽ thở hổn hển, hai tay ôm chặt cổ Cung Triệt.

Âm thanh duy nhất hấp dẫn từ miệng cô tràn ra, khơi gợi thần kinh nhạy cảm của anh. Lưỡi anh xộc vào tai cô, linh hoạt liếm láp trong không gian nhỏ bé, làm cô rên rỉ không ngớt. Tay anh ôm vai cô dờn ra phía trước, ngón tay khéo léo mở nút áo sơ mi cô, bờ vai như ẩn như hiện lộ ra.

Cảm xúc cực nóng trong mắt Cung Triệt tăng lên, anh thở hổn hển, hơi nóng len trong cơ thể, ham muốn dâng trào, không muốn dừng lại, cũng không cách nào dừng lại. Môi anh dờn đến chiếc cổ trơn mịn của Ninh Tiểu Thuần, cẩn thận hôn lên. Tay anh vén vạt áo sơ mi, từ dưới vạt luồn vào trong áo, bàn tay to lớn vuốt ve da thịt cô.

Bàn tay dạo trên thân thể cô, cảm giác lành lạnh dễ chịu làm người cô run rẩy, thân nhiệt vốn đang tăng lên lại dịu đi, thoải mái làm cô rên nhỏ: “Ngn.... Ừ...”

Anh vuốt ve làm toàn thân cô tê dại, đầu óc trống rỗng, đành bám vào người Cung Triệt, thân hình dán sát anh.

Tay Cung Triệt chậm rãi di chuyển lên trên, chuyển lên gò ngực, bàn tay to phủ lên ngực Ninh Tiểu Thuần, vuốt ve xung quanh.

“Ừ...” Ninh Tiểu Thuần khẽ rên một tiếng, thân nhiệt lần nữa tăng lên phủ ập thần trí yếu ớt của cô. Cô cảm thấy bụng dưới có vật cứng không thể xem thường, cô mở đôi mắt mơ màng, nhìn thẳng vào mắt Cung Triệt, trong đó cũng như cô có gì đó cực nóng chớp loé.

Cung Triệt tươi cười mê đắm, đặt nhẹ cô lên đá, cúi người hôn xương quai xanh cô. Bàn tay tùy ý vuốt ve trên ngực cô rời khỏi vị trí, bỏ qua đôi ngực mượt mà, trượt đến đùi cô. Tay lao vào trong quần, từ dưới lên trên, vuốt ve da cô.

“Ừ...Hừ...” Ninh Tiểu Thuần ngửa cổ, bật ra tiếng rên rỉ. Cô nhìn bầu trời đầy những đốm nhỏ, chợt tắt chợt loé, bỗng có cảm giác bị rình trộm. Cô dè bàn tay không an phận của Cung Triệt, thở gấp gấp nói: “Dừng... doc truyện tại . Chỗ... chỗ này là bên ngoài... không thể...” Sẽ có người qua lại.

Cung Triệt nắm tay Ninh Tiểu Thuần, áp vào tai cô nói: “Đừng sợ, có đá che chắn cho chúng ta.” Con đường ven biển cũng coi như là nhộn nhịp, có khách đi đến, nhưng bên này không sáng bằng bên đó, thưa thớt người qua lại, không có mấy người đến đây.

Hơn nữa, ngoài trời là lần đầu tiên thử, hình như rất hứng thú, hình như rất kích thích.

Vòm ngực cường tráng vẫn đè lên cô, không hề nhúc nhích, Ninh Tiểu Thuần tiếp tục thuyết phục: “Chỗ này thật sự không tiện... Hay chúng ta...” Hay là về xe, hoặc là tìm phòng khách sạn nào đó, ít ra sẽ không ngoài trời, không có cảm giác an toàn... Nhưng cô chưa nói hết câu, con người mạnh mẽ kia đã bịt kín miệng cô, bịt đến không còn kẽ hở, không thể từ chối. Nụ hôn này thật mãnh liệt, thành công ném bay ý nghĩ của cô, khiến đầu óc cô lún sâu rơi vào trạng thái trống rỗng. xem tại

“Anh không đợi được...” Môi anh từ cổ cô từng chút từng chút để lại dấu vết, xẹt qua xương quai xanh hút hồn, hướng xuống liếm lên lớp vải mỏng, như nhấm nháp món ăn ngon. Bàn tay cũng không ngừng hoạt động, vuốt ve bóp đùi trong, đầu ngón tay nhẹ nhàng lượn vòng, khơi lên lửa dục của cô.

“Ummm...” Ninh Tiểu Thuần cảm thấy bụng mình nóng như lửa đốt, thân nhiệt cả người tăng lên, máu cũng sôi lên. Cô cảm thấy miệng khô khốc, thân hình vô ý hơi ưỡn lên, hướng về Cung Triệt.

Tay Cung Triệt nhẹ lướt qua quần lót Ninh Tiểu Thuần, khiến cô rùng mình từng cơn. Anh cười gian xảo, bàn tay còn cách đáy quần áp lên chỗ kín, khe khàng vỗ về, làm cô rên từng hồi, chất dịch thấm ướt làn vải mỏng.

“Ah... Ừhh” Cô cố đè nén, nuốt tiếng rên vào miệng, nhưng bất lực, tiếng rên vẫn thoát khỏi miệng, tan trong gió biển, như tiếng nước nở của vật nhỏ...

Anh cúi xuống ngậm môi cô, nuốt tiếng rên của cô, lực tay mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, vỗ về trên đầu chỗ kín. Khoái cảm từng đợt đánh ụp về phía Ninh Tiểu Thuần, đầu óc cô ngừng hoạt động, điều gì cũng không nghĩ được, thân hình như bông bênh, dục vọng bao phủ ý chí cô. Từng dòng chất dịch rỉ ra, thấm ướt quần lót.

Ninh Tiểu Thuần bấu chặt cánh tay Cung Triệt, đáp lại nụ hôn của anh. Không khí lơ lửng hơi thở ái muội, làm người ta trầm mê không kiềm chế nổi. Tay Cung Triệt chuyển qua hông Ninh Tiểu Thuần, nâng mông cô lên, chậm rãi cởi quần lót, nơi bí mật say lòng người lộ ra ngoài, cảm giác mát lạnh, vẫn không làm dịu khô nóng trong người.

Vật nóng rực của anh chọc lên bụng cô, không ngừng truyền sang nhiệt độ. Anh nhìn thật lâu cô gái dưới người, cười nhẹ, rồi cởi bỏ thắt lưng, kéo khoá quần, đẩy người lên, vật cứng nóng thông thả đẩy vào nơi ướt át.

“Hừ hừm...” Ninh Tiểu Thuần mở ra, yên ổn nhận anh vào.

Vật thô cứng từng chút từng chút chìm vào trong, ham muốn đè nén đã lâu được giải tỏa, đầu tiên thông thả di chuyển trong cô, sau gia tăng tốc độ, rong ruổi theo nhịp, đâm vào, mỗi nơi mỗi chỗ chiếm lấy biến nó thành lãnh địa của mình.

“A...” Làn da toàn thân Ninh Tiểu Thuần đều ứng đó, đẹp mê hồn. Cô ôm chặt anh, theo nhịp điệu của anh mà đóng đưa vòng eo. Anh gầm gừ, đẩy vào càng lúc càng mạnh, càng lúc càng gấp rút, xâm nhập càng lúc càng thẳng đến nơi sâu nhất.

“Uaa...” Ninh Tiểu Thuần đầm đìa mồ hôi, tiếng rên rĩ đứt quãng trong miệng bị gió biển thổi bay mất, đã không thành điệu.

Cung Triệt ra sức đẩy vào, bằng tư thế chuẩn xác nhất, âm thanh giao hoan tuyệt vời vang vang ở nơi vắng vẻ, làm người nghe mặt đỏ tim đập. Cơ thể vốn hư không vào giờ phút này được lấp đầy, toàn thân khoan khoái, tâm tình sung sướng.

“Anh đến đây...” Cung Triệt gầm lên, dùng hết sức đâm vào, đến nơi kết hợp hoàn mỹ nhất.

“Ahhh...” Hai người chìm sâu trong cơn sóng cực khoái, tìm đến thỏa mãn...

89. Chương 89: Tìm Kho Báu

Cảm xúc mê mẩn phát ra hoa lửa sáng rực, hai người đều thoả mãn, sửa lại quần áo, thở hổn hển ôm nhau. Gió biển mằn mặn thổi vào, Ninh Tiểu Thuần đầu tóc rối bù hoà với mồ hôi ướt trên mặt, sau khi hoan ái càng tăng thêm phong tình. Cung Triệt cúi xuống hôn lên viền tóc trán của cô, vòng tay ôm cô vào lòng, cười khê.

“Anh cười gì vậy?” Ninh Tiểu Thuần nghe lồng ngực anh run run, trầm ổn mạnh mẽ, xuyên qua lớp áo, rung động con tim cô. Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng khó có được này.

Cô dựa vào lòng Cung Triệt, suy nghĩ miên man. Dường như cô phát hiện có một tình cảm đặc biệt nào đó lặng lẽ len lỏi giữa hai người, chậm rãi nảy sinh, không kịp phát hiện đã ăn sâu bén rễ. Cô dụi mắt vào chỗ trái tim anh, nghe nhịp đập mạnh mẽ vững vàng, tình cảm trong lòng ngày càng rõ ràng. Gió thổi hơi thổi anh bay vào mũi cô, cô càng khẳng định tình cảm của mình.

Cô thừa nhận, cô thích anh. Cô yêu anh, bằng không sẽ không vì anh có vợ chưa cưới mà buồn bã, sẽ không để ý đến tai tiếng giữa anh và Hạ Phi Sắc. Phải, cô đã yêu người đàn ông bụng dạ xấu xa như loài sói này rồi. Anh ngay lúc cô bắt lực nhất, đã đưa tay, cứu vớt cô, bất kể là cố ý hay vô tình, anh đều là người cứu cô. Trong lúc gần nhau, cô đã yêu con người cao cao tại thượng này, dù cô vẫn chưa vào được trái tim anh. Tim một khi rơi vào tay người khác, khó có thể lấy lại, không thể toàn vẹn như trước. Cô muốn tình yêu, có thể người trao tặng không phải là anh, nhưng cô không hối hận, cô chỉ hết lòng với tình cảm của mình.

Nhưng con người luôn tham lam, cô yêu anh, đồng thời cũng muốn anh có cảm xúc đó, cũng yêu giống cô. Cô nhận thấy trong thời gian vừa qua giữa họ hình như có gì đó khó lý giải, anh và cô ở chung như tình nhân thật sự, đặc biệt là đôi khi động tác và lời nói của anh, càng làm cô có cảm giác này.

Cô thừa nhận mình là người có lòng tham, cô không muốn hiểu sai, mà muốn tình cảm chân thật. Một tờ hợp đồng giao dịch, để hai con người là hai đường thẳng song song lại giao nhau, vậy sau khi hết hợp đồng, họ sẽ mỗi người mỗi ngả sao, cô không muốn một mình đi trên con đường của riêng mình. Nhưng lòng anh cho tới giờ cô vẫn không hiểu, cô nên làm sao bây giờ?

“Không có gì.” Cung Triệt lắc đầu nói.

“Ồ.” Ninh Tiểu Thuần từ ngực anh ngẩng lên, định đẩy anh ra đứng lên.

“Em xem kìa, sao đêm nay đẹp quá.” Cung Triệt ngẩng lên, chỉ trời sao nói.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, cũng ngẩng lên, thấy vầng trăng như một đoá hoa trắng, sự tĩnh lặng trải khắp bầu trời đen thẫm. Hằng hà sa số ngôi sao như những viên ngọc được khảm trên bầu trời, phát ra tia sáng lấp loè. Ừm, có sao có trăng, không tệ, nhưng cũng chỉ là trăng sao bình thường, chẳng có gì đặc biệt. đọc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần thoáng nhíu mày, vẫn gật đầu, miệng khe khẽ thì thầm.

Cung Triệt không bỏ qua vẻ mặt thay đổi của Ninh Tiểu Thuần, anh thả cô ra, để cô dựa vào đá, thông thả nói: “Cảnh đẹp, tâm trạng và người bên cạnh là ai không quan hệ. Mà nên dùng tấm lòng nhận ra cái gì ở bên cạnh mình.”

Tim Ninh Tiểu Thuần đột nhiên đập dồn dập, lời anh nói có ý gì đây, có phải cũng như cũng giống ý cô hay không? Cô mở to mắt nhìn một bên mặt Cung Triệt, xoắn xoắn tay hỏi: “Vậy bây giờ anh có vui không?” Bởi vì bây giờ người bên cạnh anh là em, tâm trạng của anh thấy thế nào?

Cung Triệt nghe vậy quay lại, thấy mặt Ninh Tiểu Thuần đỏ ửng, vẻ mặt chờ đợi, mắt anh thoáng hiện ra tia sáng không rõ, môi anh mấp máy, tự hỏi nên trả lời thế nào. Chợt không biết từ đâu có một cái chai thuỷ tinh lăn đến, đụng vào chân Cung Triệt, cái chai lăn vài vòng mới dừng lại, trong ban đêm tĩnh lặng, tiếng chai lăn nghe trong trẻo vô cùng.

“Chai phiêu lưu?” Ninh Tiểu Thuần nghe tiếng động, vội vàng quay lại, mắt dán lên cái chai. Cái chai không cũ lắm, trong chai có một cuộn giấy nằm yên tĩnh.

Cung Triệt nhướn mày, chẳng ừ chẳng hử. Ninh Tiểu Thuần hưng phấn chạy qua, cúi nhặt cái chai, cười tươi tắn bảo Cung Triệt: “Anh nói trong này có bao giờ chứa bản đồ kho báu không?”

“Ngốc.” Cung Triệt dứt hai tay túi quần, nhàn nhã dựa vào tảng đá, khoé miệng nhếch nhẹ, nhìn Ninh Tiểu Thuần nói, trong giọng nói có chút yêu thương không dễ phát hiện.

Ninh Tiểu Thuần không chịu, tự động bỏ qua lời trêu chọc của anh, rút nút chai, trút cuộn giấy ra, là tấm giấy da dê, mép giấy bị đốt không theo hình thù nào. Trên da cừu rõ ràng còn vẽ một tấm bản đồ.

“Là bản đồ kho báu, anh xem anh xem...” Ninh Tiểu Thuần hào hứng khoe Cung Triệt. “Vậy em muốn đi tìm kho báu?” Cung Triệt cười hỏi.

“Tất nhiên rồi, sao không tìm được?” Ninh Tiểu Thuần dương dương tự đắc cầm bản đồ trong tay nói. Bản đồ từ trên trời rơi xuống, không sử dụng cho tốt, sẽ bị ông trời chê cười.

“Vậy em đọc hiểu bản đồ chưa?” Cung Triệt vẫn dựa vào đá, dáng vẻ bình tĩnh ung dung.

“Bản đồ nhặt được ở đây, vậy dựa theo tổng thể vùng lân cận, chắc là từ chỗ này trở đi...” Ninh Tiểu Thuần nhìn chăm chăm tấm bản đồ thì thào. Cô nhìn về biển chung quanh, quan sát vị trí, rồi tiếp tục đối chiếu bản đồ, thấy địa hình rất trùng khớp, lòng mừng như điên.

“Anh xem nè, chỗ này thật đó!” Ninh Tiểu Thuần đến trước mặt Cung Triệt, chỉ vào bản đồ.

Cung Triệt thấy cô hứng khởi dạt dào, phối hợp cúi xuống nhìn bản đồ. Anh thấy trên bản đồ có một con đường, chỉ theo phương hướng nào đó, anh cầm bản đồ trên tay Ninh Tiểu Thuần, đối chiếu chỗ đó với ven biển, rồi mới nói: “Thẳng hướng bờ cát vùng này có một tiệm cà phê, chắc là trạm thứ nhất.”

“Ha ha, chúng ta qua đó đi.” Ninh Tiểu Thuần bắt chột nắm tay Cung Triệt, vui vẻ kéo anh đi theo hướng đó.

Cung Triệt để mặc Ninh Tiểu Thuần kéo anh đi, anh vừa đi vừa nhìn bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình, cảm giác khác thường xao động trong lòng, tựa như có gì đó anh không kiểm soát được đang nảy mầm. “Đồ ngốc.” Anh nói nhỏ, đưa tay vuốt tóc rồi giúp cô.

Hai người đi bộ đến quán cà phê cách đó không xa cạnh bờ biển, quán cà phê tên là “lemon tree”, rất có chất thơ. Quán có hai tầng lầu, mặt tiền quán rất đơn giản, bày trí trong phòng cũng rất đơn giản, không có dấu vết của nhà thiết kế tài ba nào, mà chính chủ quán tự tạo ra không gian cho quán. Vật dụng làm bếp đều là hàng tốt, có cửa sổ lớn sát đất, rèm cửa và khăn trải bàn xinh đẹp. Trong quán còn để đồng lớn đồ chơi, trên tường dán rất nhiều ảnh chụp, tất cả đều là dấu vết chân thật.

Ninh Tiểu Thuần vừa vào đến đã thấy thích nơi này. Nơi này có cái bàn vô cùng ấm áp thoải mái, trên quầy bar còn để một cái laptop màu trắng, một cô gái mặc váy dài ngồi trong quầy, mặt mày như vẽ. Cô ấy thấy Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần bước vào, liền đứng lên, cất lời: “Hoan nghênh quý khách.”

Cô gái váy dài đi ra, dẫn họ ngồi vào bàn, nhưng Ninh Tiểu Thuần không nhúc nhích, mỉm cười khách khí, nói muốn vào quán nhìn ngắm, cô gái không nói gì, mỉm cười tránh đi.

Ninh Tiểu Thuần ngẩn ngía xung quanh, đi khắp nơi trong quán, sờ đông sờ tây. Cung Triệt đi theo sau cô, mỉm cười nhìn cô chạy lăn xăn. Ninh Tiểu Thuần không thấy gì khác thường, tìm không ra manh mối, nên hơi mất hứng. Cung Triệt cầm bản đồ trên tay cô, đến trước quầy bar, đưa cô gái váy dài xem, lịch sự nho nhã hỏi cô ấy. Cô gái điềm đạm cười, lắc đầu, Ninh Tiểu Thuần thấy phản ứng của cô ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn bí xị.

“Đi thôi.” Cung Triệt ôm vai Ninh Tiểu Thuần, nhỏ giọng nói.

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, không bằng ngồi xuống uống ly cà phê, tôi mời.” Cô gái chủ động lên tiếng mời, “Ngồi bên cửa sổ, nhìn bờ biển xinh đẹp, hay là nhắm mắt thưởng thức mùi vị cà phê, nghe âm thanh của biển, không thấy thanh thản sao?”

“Vậy chúng ta ngồi chứ?” Ninh Tiểu Thuần hỏi Cung Triệt.

“Ừ, tùy em.” Cung Triệt trả lời.

Khách trong quán không nhiều lắm, chỉ lác đác mấy người, Ninh Tiểu Thuần với Cung Triệt chọn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô gái váy dài bảo xin đợi một chút, một lát sau, cà phê được bưng ra. Cà phê được đựng trong tách nhỏ, màu sắc đậm đà, hương thơm la toả, làm người ta muốn vội nhắm nháp. Cô gái váy dài đưa cà phê xong không đi ngay, cô nhỏ nhẹ nói: “Tách của chúng tôi ở đây đều được tìm ở khắp nơi mang về, có chút đặc sắc, đặc biệt là đáy tách, sẽ cho quý khách điều bất ngờ.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, nhắc tách lên xem, thì phát hiện có chìa khoá dính trên đáy tách. “Cái này là?” Ninh Tiểu Thuần nghi hoặc hỏi, thoáng cảm thấy kích động.

“Xin mời tiếp tục tìm kho báu.” Cô gái cười nhẹ, rời đi.

Ninh Tiểu Thuần liếc Cung Triệt một cái, lòng mừng như điên, lấy bản đồ đứng dậy đi ra. Cung Triệt cười bất lực, đuổi theo cô. Ninh Tiểu Thuần căn cứ theo bản đồ, ở nơi kế tiếp tìm được cái xẻng. Sau đó đi tới, đến chỗ đánh dấu cuối cùng, Ninh Tiểu Thuần nhận thấy hai rễ cây tạo thành dấu X lớn. Cô lấy xẻng đào đất, thấy cái hòm bị khoá. Cô lấy chìa khoá tìm được trong quán cà phê mở hòm ra, thấy trong đó là hai chiếc nhẫn cỏ bốn lá. Clover, tên của cỏ bốn lá, mặt trong nhẫn là chữ Clover, màu trắng bạc và màu xanh tươi hỗ trợ cho nhau, đẹp đến cực kì.

Trong truyền thuyết cỏ bốn lá là Eve từ trên vườn Địa đàng mang xuống trần gian, ý nghĩa là hạnh phúc. Cỏ bốn lá cũng có tên là cỏ linh lăng bình thường chỉ có ba cánh, cơ hội tìm được cỏ có bốn cánh chỉ là 1/10.000, hàm ý hạnh phúc được trời chiếu cố. Mọi người cũng nói, tìm được cỏ bốn lá sẽ tìm được hạnh phúc, đó là vì, lá đầu tiên tượng trưng cho hi vọng, lá thứ hai tượng trưng cho nỗ lực, lá thứ ba tượng trưng cho tình yêu, còn lá thứ tư hiếm thấy chính là hạnh phúc!

Ninh Tiểu Thuần xúc động cầm nhẫn, nói với Cung Triệt: “Đây là thế nào vậy?” Text được lấy tại

“Hỏi chủ quán cà phê thì biết.” Cung Triệt nói.

“Chúng ta quay lại đó đi.” Ninh Tiểu Thuần không biết mết kéo Cung Triệt đi.

Ninh Tiểu Thuần với Cung Triệt về đến quán, liền được khuôn mặt tươi cười vui vẻ chào đón, cô gái váy dài ngồi trong quầy bar, nói: “Đây là hoạt động nổi tiếng của quán, người nào nhặt được bình phiêu lưu là người đó may mắn. Nếu hạnh phúc đến quá dễ dàng, thì rất dễ bị trôi mất. Chỉ có quan tâm nhau, quý trọng nhau mới có hạnh phúc... Cỏ bốn lá là nhân chứng cho tình yêu, có được nó, sẽ mang đến vận may cho hai người. Cỏ bốn lá này là lời cầu chúc của tôi, hi vọng hai người có thể hạnh phúc. Tình yêu nằm trong tay hai người, xin hãy trân trọng nó thật tốt.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn nhẫn trong tay, nhất thời không biết làm sao. Cung Triệt lẳng lặng đứng cạnh Ninh Tiểu Thuần, nghiêm túc nhìn cô. Anh cảm thấy có gì đó đang phá kén chui ra, không thể chống đỡ. Anh thở dài, kéo tay cô rời khỏi quán cà phê.

“Chúng ta về thôi.” Anh nói.

“Dạ.” Cô đáp.

Dọc đường về hai người lặng yên không nói, cả hai đều suy nghĩ, không khí thật kì lạ.

90. Chương 90: – Thật

Ninh Tiểu Thuần không nhớ tối hôm qua mình về nhà như thế nào, cô chỉ nhớ vừa về đến nhà đã ngã lên giường ngủ say sưa, hai chiếc nhẫn còn nắm chặt trong tay. Sau khi rời khỏi quán cà phê, nhẫn đều do cô cầm, Cung Triệt cũng không nói gì, cô do dự không biết có nên chia cho anh một chiếc không nữa.

Còn chuyện tin tức trên báo, hôm sau đến Hoàn Nghệ cô mới nghe người khác kể lại. Người khác chính là nữ hoàng nhiều chuyện tiểu Tạ, Tiểu Thuần lúc chờ thang máy thì gặp tiểu Tạ, tiểu Tạ tóm tay cô, hào hứng kê sát tai cô nói: “Ha ha, dự liệu của mình thật chuẩn quá đi, tổng giám đốc G nhất định là Cung

tổng của chúng ta, trên báo có hình chụp làm bằng chứng, Hạ Phi Sắc quả nhiên có mờ ám với Cung tổng, hai người hẹn hò ngọt ngào ghê...”

Ninh Tiểu Thuần không hiểu, hỏi ra mới biết chuyện gì đã xảy ra. Oh, chuyện này là sao vậy, hôm qua đi ăn không phải còn đại diện của Hạ Phi Sắc với Ngô Kỳ Vũ sao, sao lại biến thành Cung Triệt hẹn hò với Hạ Phi Sắc vậy? Chẳng lẽ Tươi Mơn Mơn với người đại diện chỉ là làn khói, Cung Triệt với Hạ Phi Sắc thật sự ung dung mà đi? Không, chắc chắn không phải thế, nhất định là giới báo chí ác ý dựng chuyện, theo hình chụp, hoàn toàn bỏ qua hai người còn lại, tạo ra ấn tượng sai.

Đúng, nhất định là vậy. Ninh Tiểu Thuần tin tưởng thuyết phục mình, làm vậy hình như lòng sẽ thấy thoải mái hơn. “Trên báo nói thường là lừa gạt, cậu đừng đoán mò, không được nói bậy nói bạ.” Ninh Tiểu Thuần có thiện ý nhắc nhở tiểu Tạ.

“Thật thật giả giả, ai mà biết được chứ? Mình không nói, cũng có người khác nói, aiz, tai tiếng tình ái giống như đốt hết cỏ dại, gió xuân thổi tới lại đâm chồi.” Tiểu Tạ trề môi, nói tiếp: “Cậu ”mai phục” cạnh Cung tổng lâu thế, có thấy được gì không?”

Mai phục?! Cô có phải làm nhiệm vụ đặc biệt gì đâu... “Lời đồn làm mờ mắt người thông minh, thang máy đến rồi...” Ninh Tiểu Thuần đi trước vào thang máy, không nói chuyện tâm phào với tiểu Tạ nữa.

Ninh Tiểu Thuần đến văn phòng tổng giám đốc, thừa lúc chưa đến giờ làm việc, bèn khởi động máy lên mạng xem báo. Cô rất nhanh đã tìm ra vụ tai tiếng, click vào xem, thì thấy câu chữ trong bài báo đã khẳng định quan hệ giữa hai người không tầm thường. Cô đang định nhìn kĩ hình chụp, thì cửa văn phòng bất chợt mở ra, một hình dáng mạnh mẽ rảo bước đi vào, cô chưa kịp tắt trang web, thủ tiêu chứng cứ đã bị người đó bắt gặp tại trận.

“Ha ha, tổng giám đốc, chào buổi sáng...” Ninh Tiểu Thuần vẫn tắt trang web đi, đứng lên cười cười chào hỏi.

“Ừ, chào buổi sáng.” Cung Triệt đều giọng trả lời, nhìn Ninh Tiểu Thuần một cái, đi vào văn phòng, nhưng vừa đi vài bước thì đứng lại, quay đầu nói: “Phải rồi, ngày mai đi công tác đến C, em đi với anh.”

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần đáp, “Có cần chuẩn bị gì không?” Cô hỏi han, là lần đầu cô đi công tác mà.

Có vẻ như C là một thành phố cổ, di tích cổ nhiều, phong cảnh tuyệt đẹp, là một nơi đẹp. Ninh Tiểu Thuần có chút thích thú, có thể xem như đi du lịch đi, hì hì.

“Bàn bạc kế hoạch Lư thị, đi khoảng một tuần.” Cung Triệt đáp xong liền đi vào văn phòng.

“Vâng, em biết rồi.” Ninh Tiểu Thuần nhìn bóng lưng Cung Triệt to lớn, muốn nói lại thôi. Nghi ngờ vẫn chiếm cứ trong lòng, muốn hỏi thẳng ra, nhưng môi cô mấp máy mấy cái, cuối cùng vẫn không hỏi được. Cô chẳng là gì của anh, hình như không có tư cách chất vấn anh vụ tai tiếng.

Bỏ đi, làm việc chăm chỉ vậy, người đàm phán bên Lư thị là một ông già cổ chấp, muốn hoàn thành nhiệm vụ, yêu cầu phải bỏ hết công sức. Ninh Tiểu Thuần nhức đầu, ngồi xuống.

Ngày mai đi công tác, phải đặt khách sạn trước, cô tra cứu tài liệu, chọn khách sạn năm sao, gọi điện sang, một giọng nữ ngọt ngào tiếp điện thoại, lúc cô ấy hỏi cô cần đặt mấy phòng, Ninh Tiểu Thuần sững sốt.

Đặt một phòng? Trong đầu Ninh Tiểu Thuần xuất hiện hình ảnh kiều diễm, NO, cô lập tức gạt bỏ hình ảnh xấu. Một tuyệt đối không được, anh là tổng giám đốc, cô là trợ lý, họ đi công tác chung, không phải du sơn ngoạn thủy, nhất định phải hai phòng.

“Hai phòng, cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng giấu xuống khuôn mặt đỏ hồng tim đập thình thịch, điềm tỉnh đáp.

Cúp điện thoại, cô ủ ê nằm sấp trên bàn tiến hành kiểm điểm nặng nề.

Sắp đến giờ nghỉ trưa, Ninh Tiểu Thuần nhận được điện thoại của bảo vệ dưới lầu, bảo là phát hiện dưới lầu có mấy người, hình như là phóng viên, hành vi lén lút, bảo tổng giám đốc ra vào chú ý một chút. Paparazi ở đâu cũng có, thật đáng ghét, Ninh Tiểu Thuần nghĩ thầm.

Cô cúp điện thoại, nhấn số gọi vào phòng Cung Triệt, chờ một lúc, điện thoại có người bắt, giọng nói trầm ấm êm tai từ đầu dây kia vang sang: “Alo?”

Ninh Tiểu Thuần thuật lại lời bảo vệ nói, Cung Triệt nghe xong, ừ rồi chẳng nói gì thêm, “Vậy, em đi ăn lunch trước nha?” Ninh Tiểu Thuần nói, muốn cúp điện thoại.

“Tiểu Thuần nhi?” Giọng Cung Triệt chợt truyền đến.

Ninh Tiểu Thuần nghe ba chữ đó từ miệng Cung Triệt chậm rãi nhả ra, nhất thời hoá đá. “Ahaha...” Cô đành cười trừ.

“Em quen cô Hạ?”

Cô Hạ? Là Hạ Phi Sắc hả? “Cô ấy ở lầu trên chỗ em.” Cô đáp.

“Ừ, Tiểu Thuần nhi.” Giọng Cung Triệt rõ ràng mang ý cười trêu chọc, “Thật thú vị, tu tu tu...” Điện thoại cúp....

Ninh Tiểu Thuần vẫn hoá đá tại chỗ, thật lâu cũng chưa tỉnh lại. Không đầy nửa ngày đã đến mấy lần, a a...

Cho đến khi cuộc điện thoại gọi hồn của tiểu Tạ gọi đến, Ninh Tiểu Thuần mới hoàn hồn, cô suýt nữa quên có hẹn cùng ăn cơm với tiểu Tạ. Cô vội vàng lấy ví tiền trong túi xách ra, chuẩn bị đi, thì thấy trong túi xách có cái hộp đựng hai chiếc nhẫn cổ bốn lá, cô lặng đi một chút, xoay người rời đi.

Chiếc nhẫn đó nhất định phải tìm cơ hội đưa cho Cung Triệt, bất kể anh có muốn hay không. Đây là họ cùng tìm ra, cô không thể độc chiếm, thứ tốt phải cùng chia xẻ mà, cô nghĩ thế.

Lúc ăn cơm, tiểu Tạ tiếp tục thể hiện tài năng nhiều chuyện, báo cáo sự việc mới theo dõi sau này cho Ninh Tiểu Thuần, “Nghe nói Hạ Phi Sắc đêm đó bay đi đâu đó, giới kí giả không tìm thấy người, không được cô trả lời, nhưng quản lý của cô ở công ty tuyên bố, làm sáng tỏ sự thật, nói là còn có người cùng ăn cơm, nhân viên nhà hàng có thể làm chứng...”

Ninh Tiểu Thuần đang nhai cơm, nghe tiểu Tạ nói vậy, tự nhiên cảm thấy cơm trong miệng tản ra hương vị ngọt ngào. Quả nhiên là thế, họ tuyệt đối không phải hẹn hò!

“Nhưng mà bọn paparazi này đúng là vô vị, còn chạy đến công ty chúng ta nằm vùng... Chỉ có điều, haha, điều này chứng minh tổng giám đốc chúng ta có sức hấp dẫn chết người, có giá trị thời sự!” Tiểu Tạ ra vẻ hãnh diện.

Ninh Tiểu Thuần phụ họa theo cô ấy, khẽ mỉm cười. Tâm tình của cô tự nhiên tốt lên, cả ngày đều ngập tràn hăng hái. Xem ra cô càng lún càng sâu, là vui hay là buồn đây?

Ninh Tiểu Thuần hôm sau dậy thật sớm, chuẩn bị đầy đủ, cùng Cung Triệt đi đến C. Trên đường đi, Ninh Tiểu Thuần mở bản lịch trình của Cung Triệt ra xem, thấy lịch trình dày đặc, nhiệm vụ nặng nề, xem ra bề bộn à.

Buổi trưa đến khách sạn thành phố C, Ninh Tiểu Thuần vừa mang hành lí vào sảnh, thì đụng phải nữ hoàng Hạ Phi Sắc trong vụ tai tiếng. Thật là có duyên lại gặp mà.

“Cung tổng, Tiểu Thuần nhi...” Hạ Phi Sắc đi tới, mỉm cười chào hỏi. Cô mặc váy thêu xanh nhạt, có dáng vẻ đặc trưng của con gái Giang Nam, dịu dàng uyển chuyển, ngọt ngào mà không ngấy, cũng như sông nước Giang Nam trong suốt, như thấm đẫm linh khí và tiên khí vùng sông nước, đẹp cực kì.

“Hi.” Ninh Tiểu Thuần trả lời.

“Chào cô Hạ.” Cung Triệt hiểu ý cười.

Nụ cười này không biết hút hồn bao nhiêu MM, họa thủy, yêu nghiệt! Ninh Tiểu Thuần cảm phần ngẫm.

“Hi, Triệt.” Chị Cẩm đại diện của Hạ Phi Sắc không biết từ nơi nào xuất hiện, “Đi công tác hả?”

“Vâng, chị Cẩm.” Cung Triệt đáp.

Chị Cẩm giờ tay xem đồng hồ, nói: “Chúng tôi đi trước, Phi Sắc đến giờ đi chụp ngoại cảnh rồi, dù sao chúng ta ở cùng khách sạn, rảnh gọi chị ăn cơm với nha.” Chị vỗ vỗ cánh tay Cung Triệt, dẫn Hạ Phi Sắc đi theo.

Ninh Tiểu Thuần lấy thẻ phòng từ quầy tiếp tân, đi vào thang máy với Cung Triệt.

“Lịch trình hôm nay thế nào?” Cung Triệt hỏi.

“Ba giờ chiều đến công ty con tuần sát kiểm tra, năm giờ họp với người phụ trách các phòng, buổi tối liên hoan.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

“Ừ.” Cung Triệt ừ xong thì thang máy dừng lại, hai người đi ra, Ninh Tiểu Thuần đưa thẻ phòng ra, nói: “Phòng anh là 1047, em là 1048...”

Cung Triệt nhận thẻ phòng, mày nín lại, mắt như hiện chút không vui.

Ồ, chẳng lẽ cô quên đặt phòng Tổng thống xa hoa nhất cho anh, nên anh bất mãn à? Bây giờ đổi phòng được không nhỉ? “À, thật xin lỗi, em không đặt phòng Tổng thống trước cho anh...”

“Không cần.” Cung Triệt lãnh đạm nói, “Mau sắp xếp đồ, lát xuống ăn cơm.”

“Vâng ạ.” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng mở cửa, lao vào phòng mình.

Sau khi ăn cơm trưa xong, công ty con cho xe đến rước Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần. Toà nhà công ty con không hùng vĩ như trụ sở chính, nhưng cũng tính là đẹp, Ninh Tiểu Thuần xuống xe đi theo Cung Triệt, ngược lên thấy ngoài sảnh có một loạt giày Tây thẳng tắp, nhiệt tình mời họ vào. Wow, phó trưởng ghé nha, Ninh Tiểu Thuần được chào đón nồng nhiệt tự nhiên thấy sờ sợ.

Giám đốc chi nhánh đưa Cung Triệt đến từng phòng ban thị sát, Ninh Tiểu Thuần nhu thuận theo sát Cung Triệt, nhìn trái nhìn phải, được nhiều người đi theo thế này, thật là oai quá. Tuần sát xong, Cung Triệt liền triệu tập phụ trách các phòng đến họp, báo cáo tình trạng công ty, tổng kết tình trạng công việc. Cuộc họp kéo dài rất lâu, lúc kết thúc đã gần tối.

“Tổng giám đốc, chúng tôi đã chuẩn bị tiệc, để thết đãi ngài từ xa xôi đến đây, xin mời đến ”Nhã hiên“.” Giám đốc tươi cười nói.

Cung Triệt nghe vậy gật đầu, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Đi thôi.” Nói xong đi te te lên trước, Ninh Tiểu Thuần đành hấp tấp đuổi theo.

Tiệc rượu được đặt ở khách sạn cao cấp nhất thành phố C, bao hết cả phòng rộng, khung cảnh tao nhã, thức ăn vô cùng phong phú. Cung Triệt ngồi ở ghế chủ trì, bên cạnh là giám đốc và Ninh Tiểu Thuần, vị trí của Ninh Tiểu Thuần là nhiều người đặt biệt để cho cô ngồi, cô cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa còn vô cùng áp lực.

Người đi theo đa số là nam, cũng có mấy cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp, các cô “như hổ rình mồi” nhìn chăm chăm Ninh Tiểu Thuần.

“Tổng giám đốc, ngài đi đường cực khổ, tôi xin thay mặt toàn thể nhân viên chúc ngài sức khỏe dồi dào, vui vẻ. Tôi kính ngài trước một ly.” Giám đốc đứng lên mời rượu.

Cung Triệt cũng đứng lên, giơ ly rượu, khiêm nhường lễ độ: “Giám đốc Vương, tôi mời anh một ly, anh vì công ty mà nỗ lực rất nhiều, vô cùng chuyên nghiệp, làm việc kiên định, thân thiện với cấp dưới, anh là tấm gương của công ty chúng ta, cảm ơn anh! Còn nữa, tôi chân thành chúc mọi người trên con đường làm việc, cố gắng thực hiện đầy đủ tinh thần của tập đoàn Hoàn Nghệ, đoàn kết phấn đấu, làm đến nơi đến chốn, dám nghĩ dám làm, dùng trí tuệ của mọi người tạo nên Hoàn Nghệ huy hoàng sau này! Vì tất cả chúng ta cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly...”

...

Nhiều người giơ ly lên uống một hơi cạn sạch, mấy ly hạ xuống, không khí cả phòng sinh động, không hề gò bó.

“Em đừng uống nhiều quá, ăn cơm đi.” Cung Triệt chợt cúi đầu nói với Ninh Tiểu Thuần, Ninh Tiểu Thuần hoảng hồn, rồi ngoan ngoãn gật đầu, lòng thấy ngọt ngào.

Lúc này một người đẹp ngồi ở bàn đột nhiên đứng dậy, hơi nghiêng người, tay phải bưng ly rượu, tay trái đỡ đáy ly, mỉm cười, ném ánh mắt lên người Cung Triệt, ngọt ngào nói: “Tôi hôm nay lần đầu tiên được gặp tổng giám đốc, muốn mượn cơ hội này, kính rượu tổng giám đốc. Tôi vào công ty đã gần ba tháng, vô cùng cảm ơn chiếu cố và đào tạo của Hoàn Nghệ, xin tổng giám đốc sau này chiếu cố nhiều, hi vọng sau này được chỉ bảo nhiều hơn.”

Người đẹp nói xong, cười nhẹ, cầm ly rượu nhấp khẽ. Cung Triệt không tiện từ chối, đành nâng ly lên uống. Ninh Tiểu Thuần bất đắc dĩ cực kì, mị lực đàn ông không thể đỡ ả. Mấy cô trên bàn cũng bắt chước theo, lục tục đứng lên mời rượu, còn cố tình liếc mắt đưa tình, đàn ông trên bàn nhìn nhau, lòng hiểu mà không nói nổi nụ cười.

Hoà theo không khí, có mấy anh chàng cũng bắt chước mấy cô, mời rượu Ninh Tiểu Thuần. Tất cả mọi người cao hứng nâng ly, Ninh Tiểu Thuần không thể từ chối, cũng hợp vài hớp.

Cung Triệt nhìn quanh phòng, đáy mắt thoáng hiện nét lạnh lẽo khó phát giác, anh đứng lên, bưng ly nói: “Mọi người có thể quen biết, làm việc chung trong Hoàn Nghệ, là một duyên phận, hi vọng chúng ta trong lúc làm việc phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau; trong cuộc sống quan tâm, giúp đỡ nhau, để công ty chúng ta càng thêm phát triển. Mọi người vui vẻ là được rồi, đừng uống quá nhiều.”

“Được rồi, mọi người ăn cơm đi, ngày mai còn phải đi làm, đừng uống nhiều quá.” Giám đốc kịp thời đứng lên khuyên giải. Giám đốc khoảng tuổi trung niên, là người thông minh, mắt Cung Triệt hiện vẻ không kiên nhẫn vừa rồi đã bị ông nhìn thấy. Text được lấy tại

Nếu hai Boss lớn đều nói vậy, mọi người cũng không dám làm quá, đành cầm cúi ăn cơm.

Bữa tiệc đang lúc tiến hành, nhưng Ninh Tiểu Thuần uống rất nhiều nước, muốn đi WC, đành đứng dậy bảo Cung Triệt: “Thật xin lỗi, tôi đi rửa tay.” “Ừ.” Cung Triệt gật đầu, cười nói: “Đừng lạc đường đấy.”

Hứ, Ninh Tiểu Thuần thầm khinh bỉ anh, vẫn cứ thích trêu chọc cô. Cô bĩu môi, cầm túi xách đi ra.

Phòng khách sạn thiết kế lấy màu vàng kim là chủ đạo, đầy phong cách Đại Trung Hải, còn thêm đồ trang trí từ khắp nơi trên thế giới. doc truyện tại . Hành lang khách sạn có suối phun theo tiếng nhạc kiểu Italy, phong thái riêng biệt, xa hoa. Ninh Tiểu Thuần lúc đi ngang đó, vô tình thấy bóng dáng quen thuộc.

Có một chàng trai nho nhã khôi ngô cực kì đứng đó, như đồ dành trẻ con, giọng nói dịu dàng nói với cô gái: “Ngoan, đừng giận mà, vào ăn cơm đi.”

Cô gái nhíu đôi mày thanh tú, tràn đầy oán giận trừng người trước mặt, giả bộ tức giận hừ một tiếng. Chàng trai yêu thương ôm cô vào ngực, thân mật vuốt ve mái tóc đen mềm của cô gái. Mặt anh ta ngập tràn cưng chiều với người yêu, thần sắc biểu cảm đó là người ta mê muội.

Cô gái đẩy anh ta ra, nói: “Được rồi, chúng ta ăn cơm.” Nói xong xoay người, giẫm gót giày đi vào phòng. Nhưng mắt cô nàng rõ ràng là đang cười vui, không thấy giận chút nào, chàng trai sau cô bất đắc dĩ thở dài, đi theo.

Ninh Tiểu Thuần đứng từ xa thấy cảnh đó, kinh ngạc không thôi. Cô gái đó là Hạ Phi Sắc, vậy người kia là bạn trai cô ấy sao? Cứ xem là vậy, người đó không phải là tổng giám đốc J báo chí nhắc đến đó chứ? Vậy là, cô ấy với Cung Triệt lúc đó không có gì mờ ám à?

Nghĩ vậy, cô chợt nở nụ cười. Chuyện xảy ra gần đây, thật là làm cho lòng người thấp thỏm, thật ...

Ninh Tiểu Thuần cười cười, đi vào phòng. Cô trở lại bữa tiệc không lâu, Cung Triệt nói phải chuẩn bị về. Ninh Tiểu Thuần không có ý kiến, cả ngày nay bận rộn làm cô cũng mệt mỏi, về sớm nghỉ ngơi cho khoẻ. Mọi người lại không chịu, nhiệt tình muốn Cung Triệt ở lại, bảo anh về trễ một chút, nhưng Cung Triệt đứng lên nói: “Ngại quá, có người mệt mỏi, mọi người cứ tiếp tục, chúng tôi về trước.” Nói xong kéo tay

Ninh Tiểu Thuần, ý bảo cô đứng lên đi về. Mọi người nghe vậy, đều sửng sốt một hồi. Người đó là anh, hay là người ngồi cạnh anh là cô đây?

Ninh Tiểu Thuần không chú ý biểu cảm của mọi người, nghe lời đứng lên, gật đầu chào họ, theo Cung Triệt ra ngoài. Cô đang đi đột nhiên cảm thấy như có mũi nhọn sau lưng, phía sau hình như có rất nhiều ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm cô. Cảm giác này thật khổ sở, cô đổ mồ hôi lạnh, bước nhanh hơn, ra khỏi phòng.

Trên đời này, không có nhất, chỉ có hơn...

91. Chương 91: Tên Đàn Ông Ôn Ào

Ninh Tiểu Thuần ngồi trên xe Cung Triệt rời khỏi khách sạn, dọc đường buồn chán, cô muốn tìm đề tài để giết thời gian, bỗng nhớ đến câu Cung Triệt nói trước khi ra về, bèn hỏi: “Anh mệt hả?”

“Hử?” Cung Triệt vẫn không quay lại, cầm tay lái, mắt nhìn thẳng, nói: “Là em mệt.”

“Em?!” Cô nói cô mệt hồi nào, chẳng lẽ anh không cần đoán cũng biết? Ninh Tiểu Thuần rầu rĩ, lời anh nói có nhiều nghĩa, thật dễ làm người ta hiểu lầm quá.

“Ừ, em mệt.” Cung Triệt mặt không đổi sắc nói.

“Ừ, em mệt.” Ninh Tiểu Thuần lười phản bác, yếu ớt nói, “Dùng cốc này để đi về, thật là đặc biệt nha...”

“Quá khen.” Người nào đó khiêm tốn đáp.

Phụt. Ninh Tiểu Thuần muốn học máu...

Trở lại khách sạn, Ninh Tiểu Thuần định về phòng mình, đột nhiên nhớ ra một chuyện, thế là kéo tay Cung Triệt, nói: “Em có cái này cho anh, vào đây.”

Cung Triệt nhượng mảy, không nói gì, theo vào. Ninh Tiểu Thuần lấy cái hộp từ trong túi xách, mở ra, lấy ra một chiếc nhẫn cổ bốn lá, nói: “Đây, cho anh.” Cung Triệt nhận, cầm trên tay thoả sức ngắm nghía.

“Mỗi người một cái, rất công bằng, em không chiếm riêng nha. Tuy nó không đáng giá, nhưng quý ở ý nghĩa ẩn chứa bên trong.” Ninh Tiểu Thuần nói xong, thì cảm thấy mình có hơi ngu ngốc, cô cười ha ha, giơ tay trái, đeo nhẫn vào ngón giữa. Thật ra đeo ở ngón áp út vừa hơn, ngón giữa có hơi chật, nhưng đeo nhẫn trên tay trái là có ý nghĩa, đeo ngón áp út là cho thấy đã đính hôn hoặc đã kết hôn, nên cô chọn ngón giữa. mới nhất ở

“Anh xem, đẹp không?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Ừ, nhưng nếu đeo ở đây càng đẹp hơn.” Cung Triệt nâng tay cô, tháo nhẫn ra, xỏ vào ngón áp út.

Ninh Tiểu Thuần vì động tác này của anh, tim đập chậm một nhịp, cô ngừng thở, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay.

Cung Triệt nhìn chiếc nhẫn trắng bạc đẹp đẽ hoà với sắc xanh biếc ôm vừa khít ngón tay cô, rất hợp, rất đẹp, anh ngẩn người, có hơi thất thần, anh cũng không hiểu tại sao mình lại làm thế này. Anh buông tay cô ra, vỗ vỗ đầu cô, đứng lên, nói: “Đi ngủ sớm chút.” Rồi nhanh chóng rời phòng cô.

Ninh Tiểu Thuần giang tay giang chân nằm trên giường, giơ tay lên, nhìn ánh đèn chiếu xuống chiếc nhẫn sáng bóng, lòng có chút phức tạp. Cô không muốn nghĩ nhiều, tắm rửa sơ sài rồi đi ngủ. Hôm sau cô bị Morning Call của khách sạn đánh thức, rời giường rửa mặt xong, cùng Cung Triệt ăn điểm tâm, rồi đến tập đoàn Lư thị.

Hôm nay là ngày thảo luận một kế hoạch lớn với người phụ trách Lư thị, kế hoạch này có ý nghĩa quan trọng với Hoàn Nghệ, bằng không Cung Triệt sẽ không đích thân bay đến đây. Không ngờ Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt đến tập đoàn Lư thị theo đúng giờ hẹn, mới biết Lư lão tiên sinh của tập đoàn Lư thị vì việc riêng đã bay sang Mỹ, phái giám đốc Lư ra tiếp đãi họ.

Lúc Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần ngồi trong phòng khách uống trà, một người đàn ông mặt đỏ ửng, vui cười hớn hở đón chào: “Cung tổng hạ cố đến đây, không tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi cho.”

Cung Triệt cười khẽ, ung dung bắt tay với giám đốc Lư. Giám đốc Lư, chính là cháu Lư lão tiên sinh, mặt mũi cũng coi như tuần tú lịch sự, nhưng có người đồn hắn lên đến chức này là do dựa vào quan hệ thân thích. “Cô đây là?” Giám đốc Lư mỉm cười nhìn Ninh Tiểu Thuần.

“Xin chào, tôi là Ninh Tiểu Thuần, trợ lý của Cung tổng.” Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng vươn tay ra bắt.

“Xin chào, cô Ninh thật là người đẹp giọng ngọt ngào.” Giám đốc Lư ý tứ khó dò mỉm cười, không động tĩnh đánh giá Ninh Tiểu Thuần.

“Giám đốc Lư, chúng ta ngồi xuống thảo luận kế hoạch chứ?” Cung Triệt khách khí cười, hơi nghiêng người qua, chần tằm nhìn giám đốc Lư.

“Nếu chú đã giao phó trọng trách này cho tôi, tôi nhất định tận tình, chiều dài mọi người. Không biết Cung tổng thích ăn món gì, để tôi đặt trước khách sạn. Còn nữa, không biết trợ lý Ninh có thích đánh tennis không, chúng ta có rảnh thì đi đánh với nhau.” Giám đốc Lư cười híp mắt nói một tràng, hoàn toàn không đề cập đến chuyện chính.

“Giám đốc Lư, không cần phiền ngài đến thế, chúng ta cứ nói một chút về phương án thực hiện cụ thể của hạng mục lần này thôi, trợ lý Ninh, đưa tài liệu cho giám đốc Lư xem đi.” Cung Triệt hình như bực mình.

Ninh Tiểu Thuần vội vàng lấy tài liệu đưa cho giám đốc Lư, rồi ngồi bên cạnh Cung Triệt, mở laptop bắt đầu làm việc.

“Trong kế hoạch này chia làm ba phần, phần đầu là phân tích nguồn gốc khách hàng và đánh giá nhu cầu thị trường; thứ nhì là văn bản thuyết minh hoạt động, chính là mục tiêu thiết kế, có VI, CI, và hệ thống SOP; thứ ba là dự án ước tính kết quả đạt được. Hoàn Nghệ chúng tôi chắc chắn, chỉ cần cẩn thận, tiến hành phân tích so sánh và ưu hoá tổ hợp, nhằm thực hiện tốt nhất hiệu quả và lợi ích. Phương án này mang tính táo bạo, không biết quý công ty có hài lòng không?” Cung Triệt nói.

Giám đốc Lư tùy tiện lật đại mấy tờ, nói vuốt theo Cung Triệt: “Ừ, Hoàn Nghệ đứng đầu trong giới tài chính, các người làm việc là tôi yên tâm, tôi tin chú mình cũng sẽ hài lòng.”

“Giám đốc Lư, mười hai phần này là phần khung của kế hoạch, anh xem xem...” Ninh Tiểu Thuần vừa giải thích vừa thao tác trên máy tính, chiếu nội dung trong laptop lên màn hình lớn trên tường.

“Ừ...” Giám đốc Lư không hề để tâm nghe, gật đầu phụ hoạ.

Ninh Tiểu Thuần giải thích xong kế hoạch, mỉm cười chuyên nghiệp, hỏi: “Giám đốc Lư, anh còn còn vấn đề gì cần tôi giải thích nữa không?”

“Không còn, cô Ninh giải thích rất rõ ràng, tôi hiểu rõ hết.” Giám đốc Lư giơ tay xem giờ, nói, “Tới giờ ăn trưa rồi, chỉ bằng chúng ta đi ăn trước. Tôi muốn mang kế hoạch về để chúng tôi bàn bạc thêm, rồi mới quyết định.”

“Được, phiền giám đốc Lư.” Cung Triệt mỉm cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt, anh nói tiếp: “Có điều buổi trưa chúng tôi có hẹn rồi, chỉ e phụ thịnh tình giám đốc Lư.” Anh nhú mày, vẻ mặt xin lỗi.

Ninh Tiểu Thuần rất không tự nhiên run rẩy khoé miệng, cô biết Cung Triệt đang giả vờ, vì họ căn bản là không có hẹn. Chỉ là giám đốc Lư ồn ào thế này, thật là làm người ta chán ngán.

“Vây à, đáng tiếc quá, chúng ta hẹn lần sau nhé. Chẳng hay buổi chiều có được không Cung tổng?” Giám đốc Lư hỏi.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Cung Triệt khách khí hỏi.

“Chỉ là như tôi nói vừa rồi, buổi chiều cùng đi đánh tennis? Tôi nghe nói Cung tổng đánh tennis rất khá, không biết có cơ hội tỉ thí một chút không?” Giám đốc Lư tiếp tục không chịu bỏ qua.

Chiều này của hắn đúng là không làm người ta nói được lời nào, không nói rõ trước là chuyện gì, ngược lại hỏi họ có được không, tiếp đó nói muốn đấu với Cung Triệt, làm người ta không từ chối được. Hừ, vút cái

tiếng tận tình tiếp đãi cho rồi, chỉ toàn thoả mãn ham muốn khoe tài với lưỡi biếng củn bản thân thôi. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần oán thầm trong bụng.

“À, vừa may, tôi rảnh buổi chiều.” Cung Triệt trả lời làm Ninh Tiểu Thuần ngẩn người, anh cả bữa tiệc còn chẳng đồng ý, sao lại đồng ý đánh tennis vậy?

Giám đốc Lư rất hưng phấn, nói không ngớt lời: “Thật tốt quá, thật tốt quá! Cô Ninh cũng đến nhé.”

“Ha haa, tôi, không biết đánh...” Ninh Tiểu Thuần xua tay nói.

“Không biết có thể học mà, trò chơi này cũng chẳng khó khăn gì, chơi một chút cô sẽ biết liền. Để lát nữa tôi dạy cô, không phải tôi khoe chứ, tôi rất biết cách dạy.” Cây thủy tiên Lư tự kiêu nói.

Ninh Tiểu Thuần đành gượng cười, không nói. Cho dù có người dạy thì sao, cô chẳng có đồng phục để mặc. Cung Triệt đứng lên, vươn tay bắt tay với giám đốc Lư, muốn đi về: “Chúng tôi đi trước, buổi chiều gặp.”

“Được được, cô Ninh nhớ đến nha.” Hắc vẫn ồn ào không từ bỏ ý định.

Ninh Tiểu Thuần cười cười, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, về theo Cung Triệt. Thằng cha này người sống chó đến gần...

92. Chương 92: Hoàng Tử Tennis

Ninh Tiểu Thuần mặc bộ đồng phục tennis màu xanh lam từ phòng thay đồ câu lạc bộ đi ra, ngược đầu nhìn trời, thấy bầu trời thật trong xanh, mây từng cụm lớn bay qua, ánh nắng cũng không gắt, dịu dịu chiếu xuống, làm ấm người. Gió thổi tới lành lạnh, làm người ta vui vẻ dễ chịu. Cô nhắm mắt, hít sâu vài lần, thời tiết thế này thật khoan khoái, thật thích hợp vận động.

Lúc ba giờ chiều, giám đốc Lư đặc biệt cho xe con đến khách sạn, đón hai người họ đi đánh tennis. Ninh Tiểu Thuần còn đang suy nghĩ vấn đề trang phục, Cung Triệt đã xuất hiện ngay trước cửa đưa cho cô một gói to, cô mở ra xem, là bộ đồng phục tennis mới tinh, còn thêm đôi giày. Anh sắm sửa đầy đủ cho cô ra trận, sao cô mới lâm trận bỏ trốn được. Được rồi, hôm nay cô phải thử một chút cái gọi là thể thao quý tộc.

Sân tennis đẹp vô cùng, những ô xanh xanh ngang dọc trên mặt đất bên ngoài kẻ những vạch trắng, tuy cô không biết tên gọi chính thức, nhưng cô biết đó là “biên”. Ở giữa sân có giăng cái lưới cao khoảng nửa người, gọi là “tuyến giữa”.

Một thân hình mảnh mẽ nhẹ nhàng chạy trên sân, chỉ thấy người đó tay trái cầm banh, tay phải cầm vợt, thân trên vận áo T-shirt màu xanh lam, thân dưới mặc quần sooc, hiên ngang mảnh mẽ, tư thế oai hùng, đôi chân thon dài làm người ta thèm thuồng, khí thế đó không phải Cung Triệt sao?! Cung Triệt soái cô đã biết từ lâu, có điều bộ đồ của anh nhìn quen quá, hình như cùng kiểu với cô, nhìn qua giống như đồ tình nhân! Bạn đang đọc chuyện tại

Giám đốc Lư mặc bộ đồ đen đi qua chỗ Cung Triệt, tính nói chuyện với anh một chút, không ngờ điện thoại Cung Triệt reo lên ngay lúc đó, anh xin lỗi rồi tránh đi nghe điện thoại, giám đốc Lư đành thôi. Hắc nhìn thấy Ninh Tiểu Thuần đã ra, hai mắt sáng rỡ, vội vàng đi qua, cười ngả ngớn: “Cô Ninh mặc đồ tennis thật là đẹp.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, kéo rìa mũ, giật nhẹ mép váy, ngượng ngùng: “Giám đốc Lư quá khen.”

“Cô Ninh đừng khách sáo, gọi tôi là Lư Vĩ đi.”

A, quên nói, giám đốc Lư tên là Lư Vĩ, ha ha, Lư Vĩ, lau sậy. Điều này làm Ninh Tiểu Thuần nhớ đến hai câu: lau sậy đầu tường, đầu nặng gốc nhẹ; măng tre trong núi, da dày bụng rỗng. Câu này tả thực ghê gớm, Ninh Tiểu Thuần cười thầm muốn nội thương.

“Chi bằng tôi dạy cô đánh tennis?” Lư Vĩ thấy Cung Triệt không có trong sân, không đợi Ninh Tiểu Thuần trả lời, to gan kéo cô đi vào sân.

“Ha ha, phiền phức lắm, tôi đứng ngoài xem các người chơi là đủ rồi.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng xua tay từ chối.

“Không cần khách sáo với tôi, rất dễ học.” Lư Vĩ đưa cho Ninh Tiểu Thuần cái vợt, tiếp tục nhiệt tình, “Nhìn thẳng lưới, hai chân mở, hơi thu vai, phần gối thả lỏng, thân trên hơi cúi ra trước, trọng tâm đặt trên đầu ngón chân. Được rồi, chính là vậy, tay phải nắm nhẹ cán vợt, tay trái cầm chặt vợt, đặt vợt cao ngang giữa rốn và ngực.”

Ninh Tiểu Thuần không cách nào từ chối, đành phải làm theo lời Lư Vĩ tạo tư thế, ai ngờ Lư Vĩ lòng tham không đáy, quần ra sau lưng cô, đứng sát cô, hai tay nắm tay cô, thân mật dạy cô làm thế nào đánh bóng. Hắn đứng như vậy, giống như cô dựa vào ngực hắn, thật đen tối, thật xấu hổ.

“Hai khuỷu tay chạm nhẹ bên sườn, mắt nhìn kĩ trái bóng. Quan trọng là cơ thể phải thả lỏng, vai và tay cầm cũng phải thả lỏng, gồng cứng là không thể nào vung vợt được. Cần căn cứ quả bóng đến để phản ứng, để tay thuận đánh trả, còn có thể có động tác nhảy bật người nữa.” Lư Vĩ tiếp tục mặt không đỏ tim không đập nhanh chỉ bảo, nhưng ánh mắt hắn lại tiết lộ thần sắc, bên trong có ý cười thực hiện được quỷ kế.

Ninh Tiểu Thuần không thể động dậy, toàn thân cứng ngắc, bị hắn cầm hai tay, bị động làm động tác tung bóng. “Tôi, tôi không học được.” Cô muốn né khỏi ngực hắn.

“Sao có thể bỏ dở nửa chừng được chứ, chúng ta tiếp tục học, cô sẽ học được ngay.” Lư Vĩ không buông tha.

“Thật sự không cần, tế bào vận động của tôi không phát triển. Á, tôi muốn đi toilet...” Ninh Tiểu Thuần viện lí do lung tung.

“Khụ.” Tiếng ho nhẹ từ sau vang lên, mang theo bất mãn. “Hai người đang làm gì vậy?” Cung Triệt nói chuyện điện thoại xong quay lại, thì thấy cảnh họ thân mật ôm ôm quàng quàng. doc truyện tại . Anh ra phía trước họ, khoanh tay nhìn họ hỏi.

“À, Cung tổng hả, tôi đang dạy cô Ninh cách đánh bóng.” Lư Vĩ cười cười nói.

Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt, tựa như thấy cứu tinh, ánh mắt đáng thương ném về phía anh. Cung Triệt nhíu chặt mày, nói với Lư Vĩ: “Giám đốc Lư, chúng ta đánh một hiệp đi.” Rồi kéo tay Ninh Tiểu Thuần, tách cô khỏi Lư Vĩ, nói: “Trợ lý Ninh giúp chúng tôi lấy nước uống đến đây đi.”

“Được.” Ninh Tiểu Thuần tuân lệnh, vội vàng rời khỏi hiện trường, tránh xa nhân vật nguy hiểm.

Lúc cô cầm mấy chai nước trở lại, trận đấu của hai người đã bắt đầu. Cung Triệt vững vàng trên sân, vừa nhìn đã biết là lão tướng kinh nghiệm đầy mình. Lư Vĩ đứng trên sân, tay cầm vợt, tràn đầy tự tin, như dáng vẻ nhất định phải có của quán quân. Ninh Tiểu Thuần lảng lảng đến đường biên sân bóng, làm người xem.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần đến, nhìn cô một cái, rồi dời mắt trở lại sân bóng. Lư Vĩ cũng nhìn Ninh Tiểu Thuần, cười rục rịch, bắt đầu phát bóng.

Trận đấu bắt đầu, Lư Vĩ phát mấy quả Cung Triệt đều đón được rất nhẹ nhàng, thành thạo, điều này làm hắn khó chịu. Đúng lúc này Cung Triệt chợt vung thẳng vợt, nhảy lên, trái bóng nhanh như chớp xẹt qua Lư Vĩ, gọn gàng linh hoạt đánh cú quyết định. Lư Vĩ chậm một nhịp, không kịp đỡ, suýt nữa té lăn trên sân. Sau đó Cung Triệt mấy lần đánh bóng làm Lư Vĩ khí thế hùng hổ xẹp lẹp, Lư Vĩ sắp không chịu được nữa.

“A, lợi hại thật...” một cô gái đi qua nói.

“”Đúng đó, đánh rất đẹp, rất đẹp trai.” Cô kia phụ họa.

Lư Vĩ cảm giận bất bình liếc mắt về phía khách xem bên ngoài, nghĩ thầm chẳng lẽ hắn thua dưới tay Cung Triệt ư? Hắn còn muốn tỏ rõ phong thái trước mặt trợ lý Ninh mà, sao có thể làm mất cô ấy dính trên người Cung Triệt được? Thế là, Lư Vĩ muốn thể hiện bản lĩnh xuất chúng của hắn, hắn tự nhận mình có cú phát bóng cực mạnh “bom bay”.

Hắn duỗi thẳng tay, dùng sức vung vợt, cái vợt màu vàng tựa như cánh quạt vút mạnh. Gió rất hợp lúc thổi ào, làm người ta bị ảo giác, cảm thấy cái vợt phát ra tiếng gió, cỏ và lá cây chung quanh tốc lên, bay

múa trong gió.

“Woawoaaaa...”

“Hình như lợi hại nha!” Hai cô gái bên ngoài thảo luận.

Lư Vĩ có chút đắc ý, hai mắt phát ra tia sáng hưng phấn, hần đột nhiên hét to “Xẹt nhanh!” trái bóng tung lên, vọt vút cao thuận thể đập vào trái bóng. Trái bóng này giống bom bay vèo đi, bằng tốc độ xé gió bay về phía Cung Triệt!

Người ngoài sân háng hái xem trận đấu, dù cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào của nhân viên bảo vệ và một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mọi người cũng không bận tâm, hoàn toàn bị nhất cử nhất động hai người trên sân làm căng thẳng. Ninh Tiểu Thuần đứng một bên, nhìn chăm chăm trái bóng xé gió, tự nhiên hồi hộp.

Cung Triệt lại lạnh lùng mím miệng, trong đôi mắt đen sâu là hờ hững mà bình tĩnh, tầm mắt anh bám chặt hướng trái bóng, rồi thân thể nhẹ nhàng nhảy, hai chân hơi cách mặt đất, vạt áo màu xanh như cánh chim theo động tác của anh phát lên rồi rơi xuống. Cánh tay thon dài mạnh mẽ rất nhanh mà đẹp dễ گیر lên, hoàn mỹ uyển chuyển vung về trái bóng, đánh qua trở lại! Trái bóng mang theo luồng gió, như mìn nóng không khí.

Lư Vĩ nhìn chăm chăm trái bóng bay vút tới, chợt thấy căng thẳng, tay run lên, nhưng không thể đón được, trái bóng xẹt qua tai hần, minh chứng hần thất thủ.

“Woa ” Mọi người ồ lên, không khí sân bóng nóng lên, người xung quanh đang chơi cũng ngừng lại, thưởng thức trận đấu này.

Ninh Tiểu Thuần kích động, cũng vỗ tay theo mấy cô chung quanh.

“Vừa rồi chỉ là làm nóng!” Lư Vĩ suy sụp, lằm bằm. Hần như con khỉ bị chọc giận, chân giậm nhảy, không cam lòng ra sức tung bóng, lại đánh cú “bom bay” tuyệt kĩ sở trường của hần về Cung Triệt!

Cung Triệt không tốn sức đánh trả, nhanh chóng đưa bóng trả lại, Lư Vĩ dốc toàn lực, lao về hướng bóng, lại đánh ngược trở qua. Cung Triệt bước lên một bước dài, nhẹ nhàng vung tay, vọt chuẩn xác đánh trúng bóng, Lư Vĩ thất tha thất thểu lao theo, thoát hiểm đón được.

“Quá... quá mạnh... Hần có phải là người không?” Hần tru như sói trong bụng.

Tình hình thi đấu càng lúc càng gay cấn, chỉ thấy trái bóng nho nhỏ như ngôi sao xanh, xẹt qua xẹt lại. Lư Vĩ đẹp dễ đánh bóng xoáy mạnh thì Cung Triệt nhảy lên, đường bóng uốn lượn, lần này bóng như khối đá xẹt thẳng vào hướng Lư Vĩ, đánh ngay giữa bụng hần, làm hần lùi ra sau, vẻ mặt đau đớn, mới đầu hần còn đắc ý vênh váo giờ nể quả đáng. Bóng từ bụng văng ngược ra, rớt xuống đất phát ra tiếng bộp.

Mọi người nhìn tình huống trước mắt, trong một lúc không kịp phản ứng, hoá đá tại chỗ. “Woa, thắng rồi.” Không biết ai hét lên, mọi người sức tĩnh, vỗ tay lớp lớp.

Cung Triệt mỉm cười như gió xuân ấm áp, giết chết mọi người, nhưng Ninh Tiểu Thuần lại cảm thấy nụ cười của anh là đắc ý là do đạt được ý đồ xấu. Cung Triệt từng bước một đi về phía Lư Vĩ, lúc này Lư Vĩ còn ôm bụng vật vã ngồi bệt trên đất, Cung Triệt dừng lại trước mặt hần, vươn tay, lịch sự kéo hần đứng lên, “Cảm ơn giám đốc Lư.”

Lư Vĩ không tiếp nhận, hậm hực đứng lên, giả vờ giả vịt nói: “Cung tổng không cần phải khách khí, do anh có thực lực.” Nói xong thất tha thất thểu đi về ghế cách đó không xa ngồi, cầm khăn mặt lau mồ hôi. Mọi người thấy hết chuyện, lưu luyến giải tán.

Ninh Tiểu Thuần nhìn Lư Vĩ thương hại, vọt đến cạnh Cung Triệt, đưa khăn, “Anh thật lợi hại nha.”

Cung Triệt nhận khăn, khoé miệng khẽ nhếch lên thành một vòng cung nhỏ, “Quá khen.”

Ninh Tiểu Thuần mở nắp chai nước, đưa cho anh, Cung Triệt cười, nói cảm ơn rồi ngửa đầu uống. Ninh Tiểu Thuần đứng một bên nhìn động tác Cung Triệt lau mồ hôi uống nước, trong lòng dâng lên chút kì lạ nhưng mang theo hưng phấn. Cô nhớ trong tiểu thuyết thường xuất hiện tình tiết, nam chính thi đấu, nữ chính cầm khăn và nước uống đứng ngoài sân, vì anh ta hò hét cổ vũ, trong mắt chỉ một mình nam chính,

không chứa được người khác. Đến lúc nam chính rời sân, cô liền bước đến đưa khăn đưa nước, hai người đứng ngoài sân bóng, hoàn toàn không ngó ngang đến đám đông ồn ào, nhìn nhau cười, hạnh phúc dạt dào.

Hình ảnh này biết bao nhiêu cô gái ao ước. Ninh Tiểu Thuần mắt sáng như sao, nhìn chăm chăm Cung Triệt đến xuất thần.

“Có muốn anh dạy em chơi không?” Cung Triệt chợt hỏi.

Ninh Tiểu Thuần sực tỉnh, gật gật, nói: “Muốn.” Cô cầm cây vợt, vẻ mặt tươi cười, dáng người nhẹ nhàng, sôi nổi chạy ra sân.

Cung Triệt quay lại, liếc Lư Vĩ cách đó không xa một cái, vỗ vỗ cây vợt, đến chỗ Ninh Tiểu Thuần.

À, là anh cố ý đánh trúng bụng Lư Vĩ, ai bảo hần dám để tay bậy bạ. Phù, xem ra anh thành người xấu mất rồi...

93. Chương 93: – Kẻ Đê Tiện Là Kẻ Vô Địch

Sau sự kiện tennis, Lư Vĩ đáng vẻ bề bề co lại không ít, Ninh Tiểu Thuần có được một chỗ yên tĩnh, nhưng hần lại làm khó làm dễ trong công việc, kéo dài quyết định kế hoạch, không cho câu trả lời xác đáng. Ninh Tiểu Thuần nóng nảy, trái ngược với Cung Triệt nhàn nhã điềm tĩnh, không lo âu chút nào, ung dung tự tại. Có thời gian rảnh thì đến công ty con, hoặc là lái xe đi hóng gió, chở cô đi dạo, rất hoan hỉ.

“Đã đến ngày thứ Năm rồi.” Một hôm nọ Cung Triệt lại chở Ninh Tiểu Thuần đến chỗ ngắm cảnh, Ninh Tiểu Thuần không nhịn nổi cần nhàn.

“Lá phong chỗ này sao thế này, có đẹp hơn chỗ Hương Sơn Bắc Kinh không?” Cung Triệt nhặt một lá phong rụng xuống nói. Bạn đang đọc chuyện tại

Cô chưa từng đến Hương Sơn Bắc Kinh, không nhìn thấy sao so sánh được. Nhưng nơi này rõ ràng rất đẹp, đập vào mắt chính là, từng mảng từng mảng rừng phong đỏ ối, nhìn từ xa, như Hoả Diệm Sơn. Lá phong phát phơ trong gió, gật đầu mỉm cười với người đi đường. Cô nhặt một lá, cẩn thận quan sát, một tấm lá phong do bay cánh lá tạo thành, mép lá hơi thô, cọng màu đỏ hẹp dài, như một bàn tay xò ra. Lá phong mùa xuân là màu xanh biếc, nhưng đến mùa thu liền dần dần biến thành màu đỏ. màu đỏ của lửa, như một ma pháp sư, cực kì xinh đẹp.

“Đẹp.” Ninh Tiểu Thuần đáp, chỉ đơn giản vì lá phong đẹp, không hề so sánh.

“Đẹp thì tốt rồi, em cứ ngắm đi, xem như nghỉ phép, không cần sốt ruột. Ngày mai chắc chắn sẽ có câu trả lời xác đáng.” Cung Triệt ngẩng đầu nhìn Ninh Tiểu Thuần nói.

Ngày mai? Anh là Gia Cát Lượng hử, có thể đoán trước chuyện tương lai sao? Hay là anh đã chuẩn bị ngay từ đầu, đã tiên liệu trước? Ninh Tiểu Thuần đau đầu, nghĩ mãi không ra. Level của Đại thần nghiệp dư như cô không thể đạt đến, vì vậy cô không suy nghĩ nữa. Nhưng Ninh Tiểu Thuần nghe hai chữ nghỉ phép, nghĩ đến một chuyện, bèn nịnh nọt nói: “Tổng giám đốc tôn kính, mấy ngày nữa em muốn xin nghỉ phép.”

“Có chuyện gì à?” Cung Triệt dời mắt sang cô.

“Du lịch tốt nghiệp.” Gần đây nhóm QQ lớp cứ luôn nháng lên, mọi người lên bàn bạc chuyện này, ý kiến lại không thống nhất, bắt phân thắng bại, địa điểm du lịch vẫn chưa xác định, nhưng có điều đã ấn định thời gian, “Sau lễ Quốc khánh.”

“Ừ, phê chuẩn.” Boss đáp.

“Cảm ơn, em sẽ bắt kịp tiến độ công việc.” Ninh Tiểu Thuần nắm tay, nói quả quyết. Công việc kế tiếp của cô chính là theo hạng mục quay hình quảng cáo lựa Thịnh gia, làm cho xong công đoạn quảng cáo cuối cùng. Sau khi hoàn thành kế hoạch ở đây, quay về đã là lễ Quốc khánh, cô sẽ tăng ca trong ngày nghỉ, hoàn thành cho xong xuôi hết. Ninh Tiểu Thuần thăm vạch kế hoạch mấy ngày sau.

Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt đi ngắm cảnh về thì nhận được điện thoại của Lư thị, nói Lư lão tiên sinh đã về đến, mời Cung tổng ngày mai ghé đến bàn bạc thủ tục. đọc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần tròn mắt nhìn Cung Triệt, cảm thán anh biết trước, Cung Triệt chỉ cười mà không nói.

Lư lão tiên sinh về làm chủ công việc, kế hoạch rất nhanh đã định, trở ngại nhỏ cũng thoả thuận xong, Ninh Tiểu Thuần rất vui vẻ theo sát Cung Triệt quay về trụ sở chính. Ninh Tiểu Thuần tràn đầy vui mừng trở về, vốn định được nghỉ lễ Quốc khánh nhiều ngày cho đã, ai ngờ đúng lúc đó lại biết một tin. Nội dung tin này liên quan đến Hạ Phi Sắc, liên quan đến Cung Triệt, cũng liên quan đến Ninh Tiểu Thuần cô.

Rắc rối hỗn loạn vẫn chưa yên, thật khiến thể xác và tinh thần con người ta phiền não. Nội dung tin trước đây chủ yếu xoay quanh Hạ Phi Sắc, giờ tin tức lại chuyển sang Cung Triệt. Tựa đề là: [THEO DẤU TÌNH YÊU HẠ PHI SẮC: TÌNH YÊU TAN VỠ, NGƯỜI MỚI CỦA CON CÙNG GIỚI TÀI CHÍNH LỘ DIỆN?!], lời văn viết rất lưu loát, nói là phóng viên theo dõi đưa tin, phát hiện Hạ Phi Sắc đêm đó bay đến thành phố C, Cung Triệt (thân phận người mới của anh đã lộ diện, chỉ đích danh tên họ) ngày hôm sau cũng đến thành phố C, ở cùng khách sạn, sau đó phóng viên chụp được hình hai người từ đại sảnh khách sạn cùng đi ra.

Vốn tưởng rằng hai người yêu nhau cuồng nhiệt, không thể chia cắt, không ngờ nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim, người này chính là Ninh Tiểu Thuần. Người viết tự xưng có quan hệ không tầm thường với Cung Triệt, thể là đăng tất cả hình chứng minh, hình Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần đến nhà hàng phi cơ, hình họ cùng vào khách sạn, thậm chí có cả hình chụp phòng Ninh Tiểu Thuần, còn có hình Cung Triệt thân mật dạy tennis cho Ninh Tiểu Thuần, hai người lái xe đi dạo, hình chụp lên núi ngắm rừng phong.

Chứng cứ chuẩn xác, lời “chân tướng” ra, làm tình cảm của họ càng khó hiểu rõ. Nhưng trên báo không nói rõ thân phận Ninh Tiểu Thuần, xem ra sẽ còn đưa tin kì sau, tiếp tục thêm mắm dặm muối, kiểm lượng độc giả.

Ninh Tiểu Thuần về đến nhà, ngồi chưa nóng chỗ, đã bị tin tức này làm cho trợn mắt há mồm. Trời ạ, cô vô tội mà, cô không làm phiền ai, cũng đừng ai đến làm phiền cô chứ, cô thật là nữ hoàng bị kịch! Nếu paparazi tiếp tục điều tra, không phải chuyện cũ của cô sẽ dễ dàng bị bóc ra?

“Làm sao đây làm sao đây anh?” Ninh Tiểu Thuần lo lắng hỏi Cung Triệt trong điện thoại.

“Bịa đặt ác ý, không cần quan tâm.” Cung Triệt trấn an nói. Chuyện này là toà soạn bịa đặt trắng trợn, nếu họ lên tiếng, ngược lại càng cung cấp cho người ta cơ hội bịa đặt tin tức, nên đối với chuyện này tiến hành “xử nguội” sẽ hay hơn. Đặc biệt toà soạn báo này tiếng xấu đồn xa, thường xuyên đào bới chuyện riêng của ngôi sao diễn viên, đã khiến trời và người đều phẫn nộ.

“Nhưng... nếu họ điều tra ra, chuyện em ở Đế Đô... lộ ra...” Ninh Tiểu Thuần lo lắng.

“Không có gì đâu, cứ giao anh, đừng lo nghĩ nhiều.” Cung Triệt nhẹ nhàng nói.

Nếu Cung Triệt đã nói vậy, Ninh Tiểu Thuần cũng không tiện nói gì thêm, chỉ tin tưởng vào anh, trước tiên phải giữ bình tĩnh. Ngày đầu của lễ Quốc khánh, Ninh Tiểu Thuần kinh hồn bạt vía, đứng ngồi không yên, rơi vào tình trạng ăn không biết ngon. Vất vả chịu đựng đến hôm sau, trong lúc kể nhiều chuyện làm không biết mệt, say sưa bàn tán rót cuộc ai mới là chính ai mới là người chen ngang, toà soạn đó bám riết không tha tiếp tục tung ra tin tức, để chính “chân chính” nổi lên mặt nước.

Người viết truyền ra hôn sự của Cung Triệt với Lạc Hi Hi. Lạc Hi Hi là đại tiểu thư tập đoàn Lạc thị, là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Cung Triệt, như vậy vị hôn thê được ủng hộ đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, làm sự việc chớp mắt thay đổi, Ninh Tiểu Thuần và Hạ Phi Sắc đều thành người chen ngang, đông đảo quần chúng thổn thức không thôi.

Người viết còn truyền ra Ninh Tiểu Thuần là trợ lý tổng giám đốc, bắt đầu quan hệ tình cảm văn phòng với Cung Triệt, nghi là có quy tắc ngầm. Hạ Phi Sắc cũng có thể là quy tắc ngầm, nương nhờ địa vị Cung Triệt. Còn hình ảnh to lớn của Cung Triệt bị chửi bới, bị dán nhãn lẳng nhăng, một chân đạp ba thuyền. Báo chí còn nói anh có ngầm bao nhiêu thuyền cũng không ai biết nổi.

Ninh Tiểu Thuần tức đến vứt tờ báo xuống đất, sao mới ngủ một giấc, sự thật lại trở nên méo mó thế này, tình thế ngày càng không kiểm soát được. Chẳng lẽ bọn họ nói chuyện không dùng não sao, cơm có thể ăn

bậy, nhưng không thể nói lung tung, báo chí tùy tiện bịa đặt sự thật, bôi nhọ hình tượng của họ, họ bất cứ lúc nào cũng tố cáo toà soạn tội phỉ báng.

Nhưng mà, Ninh Tiểu Thuần đã quên có người từng nói “Kẻ đê tiện là kẻ vô địch”, người không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ, chớ không biết xấu hổ một gậy đánh chết, xã hội này hạng người nào cũng có.

“Vậy phải làm sao hả anh?” Ninh Tiểu Thuần lại hỏi Cung Triệt trong điện thoại.

“Giấy hầu toà, hợp báo, tẩy chay tuyệt đối.” Cung Triệt đáp.

94. Chương 94: Trò Chơi Màu Đào

Toà soạn tên gọi toà soạn ác ý này đưa tin thoả mạ hoàn toàn chọc giận một số người, đương nhiên, mấy đương sự cho rằng thanh giả tự thanh, không cần để chuyện giả dối mà buồn rầu rối rắm, nhưng chuyện này đã không còn chỉ liên quan đến chuyện cá nhân của họ nữa, mà là liên quan đến danh dự và thể diện của gia tộc cùng công ty. Thành viên trong gia tộc không cho phép chuyện này bêu xấu thanh danh này xảy ra, thế là nhắm ngay đầu sỏ, dự định kiên quyết dạy dỗ nó một trận ra trò.

Mấy giấy toà gọi cùng lúc được đưa đến tay toà soạn, có Cung gia, công ty Hạ Phi Sắc, tổng giám đốc J theo lời đồn. Hơn nữa toà soạn còn gây thù chuốc oán khắp nơi, một vài ngôi sao nổi tiếng đã lâu có oán hận chất chứa với toà soạn cũng nhân dịp gây khó dễ, cũng gửi giấy mời, ý định đánh nát toà soạn vạn người ghét này. Đồng thời, còn có một tập đoàn thể lực hùng hậu cũng tham gia, trợ giúp phía sau, cho toà soạn một vô thật mạnh, nhưng chuyện này về sau hãy nói.

Cung Triệt và Hạ Phi Sắc từng người mở hợp báo, làm sáng tỏ sự thật, chỉ trích toà soạn kia bịa đặt chứng cứ, đưa tin không xác thực, gây tổn thất tiền bạc và tinh thần của đương sự, hô hào truyền thông và người của mọi tầng lớp tẩy chay. Trong lúc toà soạn đó bận đến cháy đầu cháy tóc, toà án triệu tập, bốn bề thọ địch. Cuối cùng áp lực dồn ép, bại trận trước dư luận xã hội và pháp luật, phải xám ngoét cuốn gói chạy trốn, mọi người cuối cùng cũng có được giây phút yên ổn.

Vụ tai tiếng tình ái cuối cùng cũng ổn định, nhưng tiếng tăm Ninh Tiểu Thuần lại tăng lên. Cô lộ diện dưới ánh mắt bình phẩm đủ kiểu của mọi người, sao chán quá thay! Cô chỉ muốn cuộc sống bình thường, không sống không gió đã thoả mãn, nhưng những chuyện trái ý muốn, tạo hoá trêu ngươi, cô không biết sao mình lại bị cuốn vào cơn lốc này.

Thời gian trong lúc lộn xộn len lén trôi qua, rất nhanh đã đến thời gian cô đi du lịch tốt nghiệp. Qua vụ hỗn độn lần này, tin rằng các bạn học sẽ càng nhìn cô xa cách và dò xét nhiều hơn, nhưng du lịch tốt nghiệp dù sao cũng là hoạt động tập thể, là sự kiện hết sức ý nghĩa trong quá trình học đại học, cô không nên vô cớ vắng mặt.

Lần đi du lịch này quyết định đến vùng G như thơ như hoạ, núi non trùng điệp, bao quanh, sông nước bao quanh, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ. Đi bốn ngày ba đêm, chơi đã mới về.

Ninh Tiểu Thuần bàn giao công việc cần làm gấp cho những đồng nghiệp khác, liền yên tâm gói ghém hành lý xuất phát. Đêm trước khi đi du lịch, Cung Triệt đến nhà trọ màu hồng tìm Ninh Tiểu Thuần. Gần đây xảy ra nhiều chuyện đáng ghét, hai người ngoại trừ gặp nhau ở công ty, còn lại chẳng thể thấy mặt. Đây là lần đầu họ ở riêng sau sự kiện đó.

Cung Triệt từ buổi tiệc xã giao chạy đến, trên người anh có mùi rượu, mắt có vẻ mệt mỏi. Anh dùng ngón trỏ tay phải móc áo khoác ngoài, mặc áo sơ mi trắng, cà vạt lỏng lẻo lủng lẳng trên cổ, nút thắt cà vạt bị kéo xuống đến nút áo thứ hai. Hai nút áo bị mở ra, lộ ra xương quai xanh đường nét rõ rệt như ẩn như hiện. Bên ngoài hình như có gió, tóc anh loà xoà trước trán, cả người đầy gợi cảm, làm người ta nhìn mãi không chán.

Chỉ là cô nhìn mắt anh có hơi lơ mơ, hình như đã ngà ngà say, mặt còn hồng hồng, khoé môi như luôn cười. Cô đỡ anh đến ngồi trên ghế salon, rồi mới đi lấy cho anh tách nước mật ong. Uống chút nước sẽ giảm bớt chứng đau đầu, hơn nữa mật ong còn có tác dụng gây buồn ngủ, có thể làm người uống rất dễ ngủ.

Cung Triệt cầm cái tách, nhưng không đưa lên miệng, mà để nó lên bàn. Anh đưa tay kéo Ninh Tiểu Thuần, làm cô ngã ngồi lên đùi anh. Anh tựa cằm lên vai cô, ngửi mùi hương nữ tính đặc trưng trên người cô, cả người cảm thấy dễ chịu hơn hẳn, cảm giác say đã giảm đi một nửa. Anh nhẹ nói: “Hay là chúng ta chơi trò này đi...”

Ninh Tiểu Thuần nghe thấy, mặt hơi hơi đỏ lên, sau đó trấn tĩnh lại. Kì thật cô cũng không kinh ngạc cho lắm, đối với yêu cầu anh đột ngột đưa ra cũng không kháng cự là mấy. Cô nghĩ thầm, Cung Triệt này, đàn ông khí huyết bừng bừng, luôn có nhu cầu gì gì đó thôi, thấy anh gần đây bẽ bộn công việc, không chừng sắp nghen chết rồi. Anh vốn là người có nhu cầu cao về mặt tình dục (khụ khụ, Tiểu Thuần nhĩ tự nghĩ nha...), cô chỉ là con cừu nhỏ phải đi lâu như thế, không cho sói xám này ăn no thì làm sao mà đi.

Thế là cô rất có giác ngộ nộp mình vào miệng sói, cho anh ăn no thì mọi chuyện đều thuận lợi, đàn ông không được thỏa mãn thì rất đáng sợ.

Được rồi, thế là trò chơi bắt đầu...

Đêm mùa thu là thời gian hoa cỏ toả ra mùi thơm, hoa đông đưa nhờ gió đêm gửi mùi hương vào phòng, hương thơm nhạt làm người ta say đắm. Trên bầu trời đầy sao chớp tắt, vầng trăng sáng trong như cô gái uyển chuyển, chậm rãi nhảy điệu Valse.

Trong phòng ngọn đèn dịu dàng, vách tường thuần sắc trắng vừa đủ, trang nhã lịch sự, sàn gỗ màu nâu dịu nhạt, màu sắc phối hợp hài hoà, làm người ta cảm thấy khá là ấm áp. Giữa phòng có một cái giường nệm mềm êm ái, ánh đèn vàng trên tường chiếu xuống, có vẻ ấm áp dễ chịu. Một chàng trai anh tuấn nằm trên giường, khuôn mặt đẹp không chỗ chê, nhưng lại chau mày, môi nhếch nhẹ, dáng vẻ không được khoan khoái. Một cô gái nhỏ xinh lẳng lặng đến gần bên giường, đưa tay nhẹ phủ lên trán chàng trai, ý định vuốt nếp nhăn trán cho chàng ấy.

Chàng trai cảm nhận được bàn tay vuốt ve dịu dàng của cô gái, từ từ tĩnh lại, mở đôi mắt sáng như sao trời. Cô gái bỗng hoảng hốt, định tránh đi, lại bị chàng trai nắm cổ tay kéo lại. “Cô là ai?” Chàng trai giọng khàn khàn hỏi.

“Tôi, tôi họ Ninh, là y tá ở đây...” Cô gái bình tĩnh lại, mỉm cười trả lời, định che giấu kích động của mình, “Tôi đang xem anh hạ sốt chưa.”

Chàng trai nhìn cô gái cười tươi như hoa, đáy mắt hiện đốm lửa khó hiểu, chàng ta buông tay cô gái ra, khoé miệng nhếch nhẹ cười nhạt khó phát hiện, “Y tá Ninh, tôi cảm thấy cổ đau lắm.”

“Cung tiên sinh, tôi xoa cho anh nhé?” Y tá Ninh dịu dàng nói.

“Được, cảm ơn cô.” Chàng trai nói.

Thế là trong đêm khuya dào dạt cảnh xuân, Cung tiên sinh đóng giả bệnh nhân, Ninh Tiểu Thuần rùng mình biến thành y tá tốt bụng trong sáng, dịu dàng chở che người bệnh, đắp bóp cho anh, làm dịu cơn đau. Vậy là y tá và bệnh nhân ở trong phòng bệnh nảy sinh trò vui diễm ngộ giật kéo màn che, cuối cùng kết quả sẽ là, khi anh liên tiếp dẫn dắt, cô mới nhận ra đã không còn có thể xoay chuyển tình thế...

“Cung tiên sinh, anh hiện giờ cảm thấy ra sao rồi?” Y tá Ninh ngồi ở mép giường, đôi tay nhỏ nhẹ nhàng để trên cổ bệnh nhân, vừa mát xa vừa hỏi.

Bệnh nhân Cung nhắm mắt lại, hưởng thụ hầu hạ của mỹ nữ y tá, ngón tay cô nhẹ nhàng di động trên cổ anh, làm anh cảm thấy ngứa ngứa. Môi anh khẽ hé, nói: “Cổ đỡ hơn nhiều, nhưng lại bắt đầu thấy đau lưng.”

“Vậy tôi xoa bóp giúp anh.” Tay y tá Ninh từ vai lần xuống thắt lưng, làm cho anh rùng mình. Hai tay cô trên phần lưng anh mát xa tới lui, năm ngón tay khép lại, nắm mấy ngón tay lại, lực chú ý tập trung trên tay, giữ đều lực tay. Anh cảm thấy toàn thân thư thái, khá thoải mái, khe khẽ thở ra mấy hơi.

Một lát sau, y tá Ninh ở sau lưng bệnh nhân Cung hỏi nhỏ: “Chân anh có cần xoa bóp không?” Hơi thở ấm áp của cô phả lên cổ anh, ngứa ngáy, quanh quần đầu mũi là mùi hương ngọt ngào của hơi thở cô, anh tự nhiên xốn xan trong dạ, phối hợp gật đầu, “Được, phiền cô.”

Y tá Ninh ngọt ngào cô, xoay lại trước mắt anh, bắt đầu mát xa chân cho anh. Hai tay cô luân phiên nắn bóp từ trong ra ngoài, mát xa từ mắt cá lên đến gốc đùi, hai chân trái phải lặp lại động tác này rất nhiều lần.

“Anh co chân trái lên.” Y tá Ninh chợt nói. Cung tiên sinh không thắc mắc, làm theo lời y tá. Khi anh co lên, lúc chân gập lại, y tá Ninh lót một cái gối mềm dưới mông anh, rồi cô mới bò lên giường, quỳ gối giữa đầu gối anh mát xa!!

Cung tiên sinh sững sốt, câu chữ bay mất hết. Y tá Ninh hết sức chăm chú bắt tay tiến hành làm việc, ngón tay cô dính chặt chân anh, dần dần hướng lên trên, lên tới gốc đùi thì ngón tay chuyển ra phía sau, anh đột nhiên cảm thấy bắp đùi tràn đầy sức sống.

Cô dùng ngón tay ấn nhẹ bắp đùi trong một hồi, rồi mới dời bàn tay ấn lên, sau đó lại dùng đầu ngón tay xoay ấn. Cung tiên sinh chợt thấy hưng phấn hẳn, cô kích thích bắp đùi trong của anh như vậy, lại làm anh nổi hứng.

Y tá Ninh cảm cúi mát xa, cổ áo sơ mi trễ xuống, từ góc độ của bệnh nhân Cung có thể dòm trộm hết cảnh bên trong. Mà cô lại không hay biết cảnh xuân đã lộ ra, tiếp tục cúi người làm việc, làm anh thấy không sót thứ gì. Máu trong cơ thể anh sôi sục, bụng thắt lại, ham muốn dâng lên, vật phía dưới hình như dần dần đội lên, thật là đồ sộ. Anh rất hoài nghi phương pháp mát xa của cô thế này có phải là sai lầm rồi không, sao giống mát xa thanh nữ quá vậy?

“Ôi trời, Cung tiên sinh, thân nhiệt anh sao cao quá vậy, vẫn chưa hạ sốt sao?” Y tá Ninh cảm nhận đùi anh nóng rực, kinh hoàng kêu lên, rồi cúi người về trước, tay áp lên trán anh.

Động tác cô trong lúc vô tình, làm thân thể hai người ép sát, bụng cô nhẹ lướt qua chỗ đội lên dưới quần anh, anh thở dốc kinh ngạc, nén xuống tiếng rên rỉ đã ra đến miệng.

“Hình như hâm hấp nóng, làm sao đây nhỉ, à, tôi lấy nước lau người cho anh nha!” Y tá Ninh xông xáo mang chậu nước vào.

“Cởi quần áo ra đi.” Cô nói.

Bệnh nhân Cung ngoan ngoãn theo lời y tá bảo, hai ba lần đã cởi sạch quần áo, nằm trên giường chờ cô lau người. Y tá Ninh nhìn người đàn ông trần truồng nằm trên giường, mắt muốn rớt ra ngoài, máu mũi cũng phun ra luôn, thật là sắc đẹp mê người...

“Y tá Ninh, có thể bắt đầu chưa?” Mỹ nam khề chau mày, ánh mắt mơ màng.

Y tá Ninh chống cự không nổi sức hấp dẫn của mỹ nam, cắn răng, dứt khoát nhìn qua, thu hết sắc đẹp vào mắt. Cô ngâm khăn vào nước ấm, rồi vắt, bắt đầu lau người y nam!

Phiên ngoại Tưởng Phàm

Lúc toà soạn nhận được giấy mời hầu toà, vẫn không biết hồi cải, dự định lần nữa đào bới mọi chuyện, rút củi dưới đáy nồi. Bọn họ nhắm ngay cô gái thân phận khả nghi bên cạnh Cung Triệt Ninh Tiểu Thuần, nói cô là sinh viên còn chưa tốt nghiệp lại được làm trợ lý tổng giám đốc, đúng là đáng nghi, vậy chắc chắn sau lưng có bí mật. Vậy là bọn họ định hao phí sức chín trâu hai hổ, điều tra sự tình.

Vừa đúng lúc này có nhân vật thần bí cung cấp manh mối, để họ chú ý đến Nightclub Đế Đô. Lúc paparazi cải trang đến Đế Đô tìm hiểu, vừa may đụng phải Tưởng Phàm đang dự xã giao ở đó. Paparazi nóng lòng thành công, động tác điều tra phô trương làm Tưởng Phàm chú ý. Mà sau khi Tưởng Phàm biết mục đích của họ, suy tư một hồi bèn hành động, phong toả tin tức, không cho paparazi moi được tin tức. mới nhất ở

Hơn nữa anh còn báo cho nhân viên ở Đế Đô biết thân phận của bọn họ, Đế Đô là câu lạc bộ cao cấp, tôn trọng quyền riêng tư của khách hàng, không cho phép kí giả lén vào thu thập tin tức, thế là bọn họ bị “mời” ra ngoài.

Khi đó Tưởng Phàm đang ngồi ở quầy bar, thấy bảo vệ đuổi paparazi đi, cười khê, ly rượu đông đưa trên tay. Mặc dù anh không tiếp xúc nhiều với Ninh Tiểu Thuần, nhưng anh biết cô là cô gái tốt, nếu bị kí giả viết bậy viết bạ, hình tượng cô sẽ bị tổn hại, ảnh hưởng đến sự nghiệp vừa lên của cô.

Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, anh cảm thấy hành động lần này của anh là đúng đắn, anh nâng ly rượu, nhấp một ngụm.

“Clarence...” Đứng trong quầy bar Allen dò xét nhìn phía Tưởng Phàm.

“Gi?” Tưởng Phàm ngược mắt nhìn anh ta.

“Đã bốn năm rồi, cậu không định tìm mẹ cho Tưởng Đồng Bạch à...” Allen cúi đầu lau cái ly chân dài, thông thả nói.

Tưởng Phàm nghe vậy, nhú mày, hỏi: “Sao vậy? Cho phép tôi tìm phụ nữ à?”

Động tác lau ly của Allen ngừng một chút, giọng nói mang chút buồn rầu: “Tôi không thể dùng ý kiến cá nhân của mình trói buộc cậu, tôi tin Sarah cũng hi vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc, không thể tiếp tục bất hạnh.”

Tưởng Phàm nghe lời Allen nói, mím môi, không nói gì thêm, trong đầu hiện lên khuôn mặt của cô gái xinh đẹp trong kí ức phủ đầy bụi. Suy nghĩ của anh dần dần bay xa, bay về nơi sâu thẳm trong trí nhớ...

N năm trước, Tưởng Phàm học ở Anh, học tài chính và quản lý, lúc đó đang trong giai đoạn tuổi trẻ nhiệt huyết, anh gặp Allen và Sarah, vốn là đường thẳng song song lại giao nhau ở nơi này, vận mệnh ba người bắt đầu quấn vào nhau. Allen là bạn cùng lớp với anh, vì hai người đều là người Hoa, tha hương gặp người cùng nước, vừa gặp đã thân, tình cảm hai người đặc biệt tốt.

Hai người ở trường ngoại quốc, hai bên giúp đỡ qua lại, thân như anh em ruột. Nhưng quan hệ hai người từ sau khi gặp một đàn em nghịch ngợm thú vị bắt đầu thay đổi. Tưởng Phàm gặp Sarah Chu Nhược Lâm vào năm cuối, cô học khoa nghệ thuật, hai người gặp nhau rất là hài hước.

Lúc nhập học khoá mới, trong trường rộn ràng, rất là náo nhiệt, Tưởng Phàm đi từ thư viện ra, lúc đi ngang cái hồ nhỏ ở góc vườn trường thì thấy xa xa có một cô gái cầm cành cây, ngồi xổm trên bờ chọc chọc xuống nước.

Cô gái dáng vẻ xinh đẹp, nhỏ bé và yếu ớt, hình như là người Đông phương, dù cầm cành cây chọc xuống nước vẫn rất nữ tính, tựa như cao quý từ tận trong xương. Tưởng Phàm đột nhiên cảm thấy cô gái đó thật đặc biệt, bèn đi qua đó, anh thấy cô ấy chau mày, dáng vẻ đáng thương, nên dùng tiếng Anh hỏi cô có vấn đề gì.

Cô gái nghe tiếng con trai phía sau, hoảng sợ, suýt nữa ngã ngồi xuống đất. Đôi mắt trong suốt sáng ngời phản chiếu hình dáng to lớn của Tưởng Phàm, lông mi thật dài dưới đôi mày cong cong hơi rung, khi thấy người đến là một người phương Đông anh tuấn, mặt hơi đỏ lên, làn da trắng nõn hơi hồng, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng ướm át mềm mại. Cô mím môi, chỉ vào mặt hồ nói: “Giày của em... rơi xuống nước...”

Tưởng Phàm nghe vậy, theo bản năng nhìn vào chân cô gái, thấy một chân cô không có giày, chân còn lại mang chiếc giày cao gót, lúc này mới hiểu ra hành động kì lạ vừa rồi của cô, thì ra là cô ấy muốn nhặt lại giày. Nhưng mà, nhánh cây đó có thể móc giày được sao? Anh đột nhiên rất muốn cười, nhưng cô gái cứ lúng ta lúng túng, làm người ta thương cảm, anh đành nín cười, quay lưng lại, ho nhẹ mấy cái.

“Vậy em định làm sao?” Tưởng Phàm hỏi.

“Em, không biết. Không thể đi chân trần về kí túc xá được, mất mặt lắm, không ra dáng thực nữ! Hơn nữa... Em không biết đường...” Cô gái cong môi nói.

Tưởng Phàm nhìn cô gái hờn dỗi, cảm thấy cô rất đáng yêu, nên bắt đầu nảy sinh ý nghĩ giúp đỡ trong đầu. Nơi này hơi vắng người qua lại, nếu không đi tắt, thì ban ngày rất ít người đi ngang đây. Nếu anh không giúp cô, cô có thể sẽ đợi dài cổ.

Nói là làm, nên Tưởng Phàm ngồi xuống, ga lăng nói: “Anh công em về, thế nào?”

Cô gái thở dài, cuối cùng gật gật đầu, đồng ý đề nghị của anh, cẩn thận leo lên lưng anh. Lưng anh dày rộng ấm áp, làm người ta sản sinh cảm giác yên tâm và ỷ lại. doc truyện tại . Cô chỉ cho anh khu nhà kí túc xá cô ở, rồi mới ngoan ngoãn nằm úp lên không dám nhúc nhích.

Lúc Tưởng Phàm công cô cảm thấy cô rất nhẹ, cô gái xinh xắn hoạt bát, anh vững vàng đi tới. Qua chuyện này mà quen biết nhau, cô tên Chu Nhược Lâm, cũng là người Hoa, mới vừa nhập học, nên dạo quanh sân trường một chút, rồi mới đến đó. Cô dạo quanh bờ hồ mấy vòng, đang định đi về, lại đập trúng cục đá nhỏ, nên té ngã, một chiếc giày văng xuống hồ, cô lại quên mang di động, nên không thể gọi cho ai, vì thế anh mới thấy được cảnh đó.

Cô nhìn sơ chính là tiểu thư con nhà giàu có, anh không ngờ là cô lại ở kí túc xá trong trường, mà không phải ở ngoài, hưởng sự chăm sóc của bảo mẫu. Cô không núp trong đôi cánh của ba mẹ mà trưởng thành, điều này làm anh nhìn cô bằng cặp mắt khác trước.

Hai người gặp nhau và bắt đầu từ giờ khắc này, bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, đưa bọn họ hướng về tương lai không biết trước.

Chưa quen với cuộc sống ở đây, Tưởng Phàm đã thành người bạn đầu tiên của Sarah, cô biến thành cái đuôi theo anh, thường hay theo sát sau lưng anh. Tưởng Phàm cũng không giận, càng săn sóc cô bé đàn em này hơn. Sarah bước vào cuộc sống của Tưởng Phàm, nên lẽ đương nhiên, cũng quen thân với Allen, ba người trong mắt người ngoài y như anh em ruột hơn là bạn bè thân thiết.

Sarah rất có dáng dấp của người đẹp phương Đông xưa, trong trường rất được chào đón, có cả tá người theo đuổi, nhưng cô không nhận lời ai, tuyên bố với mọi người là cô đã có người mình thích, nhưng ong bướm vẫn không giảm.

Khi đó Tưởng Phàm sắp tốt nghiệp, khoa anh tổ chức vũ hội hoá trang, Sarah là “người nhà” cũng được tham dự. Vì họ không đi chung, nên người này không biết người kia giả thành ai. Tối nay Sarah cải trang thành nữ chiến sĩ xinh đẹp, chen qua rất nhiều người. Cô đứng trong hội trường nhìn quanh, phát hiện tối nay yêu ma quỷ quái tề tựu đông đủ, như đại hội võ lâm đại chiến yêu quái!

Cô nhón chân nhìn quanh đám đông, thấy thân hình cao ngất, anh mặc bộ đồ kị sĩ, đeo mặt nạ màu bạc, hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Cô nhớ Tưởng Phàm rất hợp với nhân vật kị sĩ này, hơn nữa bóng dáng kia tản ra hơi thở anh tuấn không khác ngày thường, trực giác cho cô biết đó là Tưởng Phàm, thế là vui vẻ đi tới.

Tối nay cô đến tham gia vũ hội là mang nhiệm vụ trọng đại. Bởi vì, cô quyết định tỏ tình với Tưởng Phàm. Đúng vậy, người cô thích chính là Tưởng Phàm. Cô không biết từ khi nào mình đã thích anh, có lẽ là lần đầu tiên gặp nhau thì phải, khi đó Tưởng Phàm mang hình tượng kị sĩ anh dũng xuất hiện trước mặt cô, cứu công chúa gặp nạn là cô. Từ khi đó cô đã có tình cảm khó nói nên lời với anh.

“Anh đến đây một chút.” Sarah chạy tới, kéo góc áo người con trai, then thùng nói.

Người con trai không phản đối, im lặng theo cô ra ban công. Sarah căng thẳng nắm chéo áo, mặt ửng hai đám mây đỏ, tiếng nói nhỏ rí, khê khàng nói: “À là... Khụ khụ... I know an angel was sent just for me, and i know I meant to be where I am. I love you more than i can say !”

Chàng trai nghe thấy, ngẩn người, đôi mắt ẩn dưới mặt nạ hiện tia vui sướng khó tin. Giọng anh trong trẻo vang lên: “I love you forever!” rồi kích động kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Khi Sarah nghe tiếng nói của anh, ngay lúc rơi vào lồng ngực anh, thân thể cô cứng ngắc, hơi thở trở nên rối loạn. Anh ta không Tưởng Phàm! Ý nghĩ đó lao vào đầu óc cô. Hơi thở và độ ẩm cơ thể Tưởng Phàm cô nhớ mãi, cô khẳng định người này tuyệt đối không phải anh!

Sarah xấu hổ đẩy anh ta ra, xoa xoa tay, nói: “Thật xin lỗi, tôi nhận lầm người.”

Chàng trai nghe vậy, cơ thể cứng đờ, anh ta không hề chớp mắt nhìn cô gái đứng trước mặt, tay dần nắm thành nắm.

“Sorry, tôi, tôi...” Cô đỏ mặt, không biết giải thích thế nào.

“Nếu anh đoán không lầm, em thích Tưởng Phàm.” chàng trai lạnh lùng nói, rồi mới tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

“Allen...” Cô không ngờ đến che miệng.

Allen mắt đầy đau buồn nhìn cô, nói từng chữ từng chữ: “Sarah, anh thích em. Em có thể chú ý đến anh dù chỉ một chút thôi được không, chỉ một chút là được.” Đừng chỉ nhìn thấy mỗi Tưởng Phàm, anh không tham lam, chỉ một chút là đã thỏa mãn. Allen nói xong rồi rời khỏi ban công, dáng người nhanh chóng hoà lẫn trong đám đông.

Sarah còn kinh hoàng chìm trong lời tỏ bày của Allen, ngơ ngác đứng ở ban công. Cho đến lúc lâu sau, giọng nói dịu dàng của Tưởng Phàm vang lên sau lưng, cô mới bình tĩnh. Tưởng Phàm mặc trang phục mà cà rồng gây chú ý, thần bí hắc ám.

“Anh Clarence, em thích anh, ngay từ đầu em đã thích anh, chúng ta quen nhau đi.” Sarah nắm tay Tưởng Phàm, vội vàng nói.

Tưởng Phàm nghe Sarah nói, không hề kinh ngạc, nhưng đôi mắt hiện lên nét khó xử. Anh đương nhiên biết tình cảm của cô bé này, nhưng anh không muốn bóc trần, định cứ thế cho qua, không ai bị tổn thương. Nhưng cái gì đến sẽ đến, không tránh được, rốt cuộc bản thân phải tổn thương, mới có thể rút kinh nghiệm. Con người phải bị thương mới hiểu biết, mới trưởng thành.

“Nhược Lâm, anh chỉ xem em như em gái, anh chưa hề nghĩ ngợi nhiều.” Tưởng Phàm vịn vai cô.

Sarah nhất thời cảm thấy gió đêm sao lại lạnh đến thế, toàn thân cô lạnh lẽo, từ ngoài da đến tận trong lòng. Cô lần đầu tiên thích một người, lần đầu tiên thu hết can đảm bày tỏ, lại có kết quả thế này, cô không cam lòng. Cô không thể chấp nhận câu nói đó của Tưởng Phàm, cô muốn nhận được tình cảm cũng như cô bỏ ra. “Clarence, em thật sự thích anh, em yêu anh, chúng ta quen nhau đi.” Sarah nôn nóng đến đỏ bừng mặt, khoé mắt ngấn nước.

“Anh xin lỗi, Nhược Lâm, anh không thể nhận tình cảm của em.” Tưởng Phàm khẽ nói.

“Em mặc kệ, em chỉ biết em yêu anh, em cũng muốn anh yêu em. Chúng ta thử quen đi, không chừng anh sẽ thích em thì sao...” Sarah gỡ mặt nạ, đồng thời đưa tay kéo Tưởng Phàm, cô kiễng chân, ngược mặt lên, định hôn anh.

Tưởng Phàm ngạc nhiên, mặt né sang bên, muốn tránh né nụ hôn của cô. Nên môi Sarah nhẹ lướt qua cánh môi mát lạnh của anh, dán lên mặt anh.

“Sarah, em đừng như thế!” Tưởng Phàm đẩy cô ra, dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Anh mãi mãi là anh trai của em, mãi mãi bảo vệ em.”

Nhưng cô không muốn anh làm anh trai của cô! Nước mắt Sarah từng giọt từng giọt rơi xuống, làm nhòa lớp phấn trang điểm. “Anh đưa em về.” Tưởng Phàm ôm cô, đưa cô ra khỏi hội trường.

Từ sau đó, Sarah không xuất hiện trước mặt họ nữa, biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện. Tưởng Phàm biết cô trốn trong thế giới của mình chữa thương, nên cũng không đến kiếm cô, để hai người khỏi xấu hổ, làm cô càng thêm đau lòng.

Vào ngày Tưởng Phàm tốt nghiệp, Sarah cuối cùng cũng xuất hiện. Cô cầm hoa đến trước mặt anh, mỉm cười, nói lời chúc mừng, hoạt bát nghịch ngợm như trước kia, giống như chuyện tồi đó không hề xảy ra.

Đêm đó chia tay bạn bè, Tưởng Phàm Allen với Sarah đi bar uống rượu. Vì sắp chia tay lúc tốt nghiệp mà thấy buồn bã, anh và Allen đêm nay đều buông thả, uống hết ly này đến ly khác. Sarah ngồi kế với họ, cúi đầu không nói, chỉ yên lặng rót rượu.

Allen đêm đó không biết vì sao, như đặc biệt đa cảm, vừa uống rượu giải sầu, vừa không ngừng chuốc rượu Tưởng Phàm, đến nửa đêm, cả hai người đều không biết mình đang làm gì, uống đến mơ mơ màng màng, không còn tỉnh táo.

Say rượu dễ xảy ra chuyện. Ngày hôm sau khi Tưởng Phàm tỉnh lại, phát hiện Sarah lại nằm trên giường anh, hai người trần như nhộng. Sự thật rất rõ ràng, anh và cô đã nảy sinh quan hệ. Rốt cuộc tồi qua xảy

ra chuyện gì, anh một chút cũng không nhớ, rất đau đầu, không thể suy nghĩ.

Khi Allen từ ngoài đi vào phòng Tưởng Phàm, thấy cảnh đó làm anh đau lòng, anh khó nén cơn giận, vung nắm đấm vào mặt Tưởng Phàm...

Việc đã đến nước này, đã không cách nào đảo ngược. Hai tháng sau, Sarah đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện cô đã mang thai. Bốn tháng sau, Tưởng Phàm và Sarah kết hôn, cô mặc váy cưới trắng, gả cho người cô yêu thương, dù người đó không có tình yêu với cô, nhưng cô tin lâu ngày sẽ có tình cảm, họ còn rất nhiều thời gian sống cạnh nhau, cô tin tình yêu sẽ có lúc nở hoa.

Mang thai mười tháng, tới lúc đứa trẻ cất tiếng chào đời, con gái đáng yêu ra đời, còn Sarah vì sinh khó mà mất. Lúc sinh đứa bé cô kiên quyết giữ lại, chọn cách hi sinh bản thân.

95. Chương 95: Hai Tầng Lửa Băng

Ninh Tiểu Thuần nhúng khăn vào nước ấm, vắt ráo nước, rồi nhẹ nhàng chà lau lên người Cung tiên sinh. Wow, sao da mỹ nam đẹp thế này, quả là không khác da dẻ mịn màng của con gái, dưới ánh đèn dịu dịu, lại sáng bóng ôn nhuận. Cô nhìn không được sờ sờ chỗ lồng ngực anh. Ừm, trơn bóng, cảm giác rất đã tay, có thể sánh ngang lúc sờ tơ lụa.

Người anh tỉ lệ cân xứng đến động lòng người, mỗi một khối cơ bắp không phải loại có tiếng mà không có miếng như mấy anh chàng vai u thịt bắp trong phòng tập thể hình, chúng không quá lớn, nhưng có được sự săn chắc. Anh vai rộng eo hẹp, khiến ánh mắt người khác không muốn rời. Đôi chân thon dài mạnh mẽ, làm phụ nữ không ngừng ngưỡng mộ.

Y tá Ninh lén dờ mắt lên mọi nơi trên người Cung tiên sinh, càng nhìn càng ghen tị, càng nhìn càng muốn chảy máu mũi! Ông trời thật sự không công bằng, đem nhiều cái đẹp nhất tập trung chỉ một người, có muốn người ta sống hay không vậy? Toàn thân anh mỗi một chỗ đều bị cô nhìn hết, nhưng cô cố ý không nhìn tới háng anh. Ôi ôi, thế nhưng, không phải cố ý không nhìn là có thể phớt lờ, vật nam tính đó cứ hiển hiện trước mắt cô, chiếm cứ tầm mắt cô, làm người ta then quá chừng.

Cô nhìn không được lén liếc nhanh một cái, lập tức bị vật sừng phồng kia làm hoảng sợ, cô lập tức quay đi, tập trung nhìn chăm chăm khăn tay, sợ nhìn một lần nữa sẽ phụt máu mà chết.

Tử viết: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thánh, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động.” Y tá Ninh mặt xám ngắt như gan heo, cô giả vờ trấn tĩnh trong lòng lảm nhảm lời thánh Khổng tử nói.

“Hừ hừ... y tá Ninh, cô có thể đổi chỗ lau không?” Tiếng Cung tiên sinh chọt từ dưới vang lên, xen lẫn tiếng ồ ồ, hình như có màu sắc ham muốn khó hiểu, hơi thở nóng phun lên mặt y tá Ninh, tê ngứa. Y tá Ninh lấy làm lạ ngẩng đầu, Cung tiên sinh chỉ chỉ ngực mình, vẻ mặt như khó xử. Y tá Ninh nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mình vẫn đang lau ở bên ngực trái người ta, làm ngực người ta đỏ tấy.

“A, ngại quá...” Y tá Ninh cười biết lỗi, nhanh chóng nhắc tay anh lên lau chùi.

“Y tá Ninh, chỗ đó của tôi rất nóng, rất khó chịu.” Cung tiên sinh chọt bắt lấy tay y tá Ninh, khổ sở nói.

“Chỗ nào?” Y tá Ninh lo lắng hỏi.

“Chỗ này...” Cung tiên sinh khoé miệng dường như mang ý cười thoáng qua, kéo tay y tá Ninh nắm nơi nào đó trên thân thể anh.

Cảm giác nóng rực truyền sang lòng bàn tay, y tá Ninh nhìn về nơi phát ra độ nóng, phát hiện mình đang nắm cái gì gì đó dưới háng Cung tiên sinh, máu nóng dồn lên trán, mặt cô muốn ứa máu.

“Hạ nhiệt giúp tôi nha y tá Ninh...” Bệnh nhân Cung ánh mắt tha thiết ném lên người cô.

“Tôi, tôi...” Y tá Ninh hoảng đến độ không biết làm sao, nhưng cô nghĩ lại, cảm thấy thân là y tá thiên thần, nên có tấm lòng nhiệt tình lương thiện, phải lấy bệnh nhân làm trung tâm, lấy chất lượng làm chủ yếu, mục

đích là cung cấp cho bệnh nhân chất lượng phục vụ tốt nhất. Thế là cô hít sâu một hơi, tạm thời bỏ qua sĩ diện, nhìn thẳng bộ phận nam tính nóng rực sưng to, cô cầm khăn bắt đầu cẩn thận lau. Bạn đang xem tại - .

Cảm giác ấm áp nhất thời từ nơi mẫn cảm nhất truyền khắp toàn thân, thêm bàn tay nhỏ bé mềm mại lần khăn mặt ấm áp khuấy động trên dưới, cảm giác tuyệt vời khó thể nói thành lời, Cung tiên sinh nhin không được hừ nhẹ. Máu rần rật dồn xuống vật to lớn thẳng cứng của anh hoàn toàn phơi bày trước mặt cô.

Cung tiên sinh thấy nét mặt chăm chú của y tá Ninh, mắt loé sáng. Căn phòng im ắng, anh có thể cảm nhận hơi thở của cô, hơi thở thơm tho, quanh quẩn quanh anh. Làm Cung tiên sinh đang nhiệt huyết sôi trào cực lực khắc chế ý chí bạc nhược của bản thân, không thể vứt bỏ khí giới đầu hàng nhanh thế được.

“Ừm... Y tá Ninh, hình như càng ngày càng nóng...” Giọng Cung tiên sinh khàn khàn trầm thấp, ẩn chứa hàng nghìn hàng vạn tình cảm không nói nên lời.

“Vậy phải làm sao?” Y tá Ninh cũng cảm nhận thấy vật to lớn trong tay càng lúc càng nóng, càng lúc càng thô.

“Dập lửa...” Cung tiên sinh thở ồ ồ, nói ra một phương án.

Y tá Ninh mặt đỏ như gấc vừa bớt được không ít, giờ nghe bệnh nhân Cung nói vậy, mặt lại phừng lên. Nhưng bệnh tình không thể kéo dài, cô không thể lại chần chừ, thế là y tá Ninh tốt bụng thuận khiết lập tức chấp hành mệnh lệnh của mỹ nam, lấy ly nước lạnh, uống một hớp lớn vào miệng, rồi cúi đầu bắt đầu liếm láp đầu vú Cung tiên sinh, tai, cùng với vật đàn ông căng lớn.

Lúc này lưỡi của cô còn sót lại cảm giác lạnh lẽo mang đến cho Cung tiên sinh thể nghiệm mới hoàn toàn, đưa anh từ gần đến đỉnh ham muốn về lại cảm giác bình thường. Độ ẩm trong miệng cô tăng lên, cô lại lập lại bước vừa rồi, uống nước làm nhiệt độ miệng hạ xuống, tiếp tục liếm láp vật đó của anh. Nhiệt độ thay đổi liên tục, làm Cung tiên sinh muốn ngừng mà không được.

Y tá Ninh tuy rằng không muốn chú tâm đến chuyện miệng đang làm, nhưng tiếc rằng, thân nhiệt cô lại đột nhiên tăng lên, cảm giác tê ngứa khó nhin từ bụng lan đi, cả người tựa như bị kiến cắn. Toàn thân cô da đều ửng hồng nhàn nhạt, làm người ta thêm muốn. Cô ngẩng đầu, ý nghĩ hỗn loạn, hơi thở đứt quãng nói: “Cung tiên sinh, anh hiện giờ cảm thấy thế nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện giọng mình hình như thay đổi, mềm nhũn, manh theo sắc thái ham muốn khàn khàn.

“Ừm... Hình như lạnh... Muốn ấm...” Cung tiên sinh đòi hỏi nhiều hơn.

“Vậy tôi xoa giúp anh.” Y tá Ninh rất chuyên nghiệp. Cô dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa nắn lên xuống, sau đó một tay kẹp phần đầu, chuyển động theo hình chữ S, muốn nó nóng nhanh trở lại.

Cung tiên sinh hưởng thụ tay nghề y tá Ninh biến hoá liên tiếp, cảm nhận được thêm nhiều thể nghiệm mới lạ. Tế bào toàn thân anh như sống lại, trong cơ thể vô cùng sinh động, khí huyết thông thuận, từng đợt ập vào lí trí anh. Anh nhìn cô y tá thẹn thùng dễ thương, lòng ngứa ngáy khó chịu, bỗng vươn tay chụp ngực y tá Ninh, chậm chậm xoa nắn.

Y tá Ninh hoảng sợ, âm thanh run rẩy: “Cung... tiên... sinh... ừm...” Theo vuốt ve thông thả của tay Cung tiên sinh, máu trong cơ thể cô sôi lên, câu nói đứt quãng không rõ. Cô cảm thấy toàn thân tê dại, ý nghĩ lung tung rối loạn, muốn đẩy tay anh ra, nhưng lại không làm được. Theo lực tay mạnh yếu thay đổi của Cung tiên sinh, ngực cô bị nắn không ra hình dạng nào, truyền đến đau đớn, nhưng xen lẫn đau đớn là khoái cảm hưng phấn khó hiểu, cô cảm thấy mình muốn phát điên, miệng lại bật tiếng rên rĩ.

“Tiếp tục, đừng ngừng...” Cung tiên sinh hạ lệnh, nhắc nhở công việc của tay cô.

Y tá Ninh đã muốn bay lên chín tầng mây, theo bản năng nghe lời Cung tiên sinh, tay tiếp tục di chuyển, thay đổi các thủ pháp khuấy động, xoa nắn, kẹp, cào nhẹ, đồng thời dùng một ngón tay cái xoay tròn chung quanh hậu môn anh...

“Ừgh ừgh...” Cung tiên sinh bị chiêu mơn trớn mắt hờn này kêu gọi nên cố hết sức trấn áp lửa dục hừng hực, trấn anh rịn mồ hôi, anh cắn chặt răng, tiếp tục đấu tranh với dục vọng trong lòng. Bàn tay anh đã dời khỏi ngực y tá Ninh, dời xuống dưới váy cô.

Bàn tay phủ quần lót cô, cố ý vỗ về trêu đùa. Các luồng khí nóng ầm ầm mãnh liệt đụng nhau trong cơ thể, khơi dậy vô số hoa lửa, bàn tay anh lại bóp nhẹ chỗ kín cô.

“Ah...” Y tá Ninh rên rỉ ra miệng, một dòng nước ấm áp từ bụng rỉ xuống, làm ướt quần cô.

“Hừ...” Cung tiên sinh gầm nhẹ, không được, anh không thể nén được nữa, anh muốn lập tức mây mưa.

Anh xoay người, đè lên y tá Ninh, để cô quỳ trên giường, vén váy cô lên, xé quần lót, thuần thực không động tác thừa. Y tá Ninh trong một lúc quên mất phản ứng, sững sờ trên giường. Anh ôm kéo hông cô ra sau, dán sát tai cô nói nhỏ: “Anh đến đây.” Rồi chồm người, chậm rãi đưa vật đỏ từ phía sau đẩy vào trong cô.

“Ừ... A...” Y tá Ninh đột nhiên bị vật to lớn đâm vào làm hoảng hốt, bỗng nhiên tỉnh lại.

Cung tiên sinh không cho cô thời gian suy nghĩ, vật nóng ra vào, di chuyển tới lui lặp lại. Bàn tay anh nắm eo cô, tay kia thì đưa ra trước vuốt ve nhụy hoa. Lúc này y tá Ninh dần thở gấp gấp, mặt đỏ hồng, mắt mơ màng.

Anh nhắc phần eo nữ tính, chen đầu gối mình vào giữa hai đầu gối cô, làm cô mở rộng hai chân, để anh thay đổi góc độ. Cô nhận được khoái cảm thật nhiều, vô thức vận vẹo eo, hông càng ma sát vào giữa đùi anh, cho anh cảm giác thật dễ chịu.

Cung tiên sinh hừ mấy tiếng, chỉnh lại độ sâu ra vào, khiến cô càng thấy thoải mái. Anh còn ưỡn người về sau, khiến vật đàn ông xuyên thẳng lối vào, kích thích trực tiếp thể này làm y tá Ninh khó kiềm kích động, cô vận eo, không hề nén kềm lên, từng tràng rên rỉ yêu kiều làm người ta thương xót.

Chiến đấu kịch liệt không lâu, hai người đều đổ mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, đau mà cũng sướng khoái. doc truyện tại . Đến cuối cùng hai người tạo thành hai đường gấp cong, y tá Ninh nằm sấp duỗi thẳng chân, Cung tiên sinh thì chuyển động eo, ra vào từ bên trên, mạnh mẽ va chạm và đâm vào người cô, khiến hai người đều muốn lên đỉnh.

Cung tiên sinh nắm thời cơ, rút ra, phun hết dịch trắng lên đùi y tá Ninh. Chất lỏng dính dấp đầy chân cô, như từng dãy núi.

Sau khi mây mưa, hai người mệt mỏi nằm trên giường thở hào hển. Đến lúc này, trò chơi cosplay mới hạ màn.

Ninh Tiểu Thuần nghe hơi thở nóng hổi không ổn định của người nằm cạnh, thấy ngực anh phập phồng liên hồi, chợt rung động, đưa tay áp lên, cảm nhận nhịp tim anh đập dồn dập. Cảm giác yên ổn pha chút ngại ngùng tràn đầy lòng cô, cô bất giác khẽ thở một hơi dài.

“Em sao vậy?” Cung Triệt hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy trò chơi đó biến thái quá...” Ninh Tiểu Thuần tìm đại lý do.

“Ha ha...” Cung Triệt cười khê, đòi ngực phập phồng, tâm tình hình như không tệ. Anh đột nhiên cúi mặt, lưỡi ấm áp vạch một đường lên cổ Ninh Tiểu Thuần, liếm ngay mạch đập nhạy cảm nhất.

“Ừ... Đứng...” Ninh Tiểu Thuần giữ một tay anh, đẩy ra, ngăn cản khiêu khích của anh, “Mai em còn phải đi du lịch... Ngủ sớm chút đi...”

Cung Triệt liền ngừng ngay, buông cô ra, nằm trên giường, nhắm mắt lại, nói: “Nhớ về sớm một chút.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần nhìn mặt anh, gật đầu.

Đời người vô thường, chuyện đời khó đoán, ai có thể đoán được đến lúc đó lại xảy ra một ít việc khó thể biết trước...

Những con đường nhìn như chẳng chịt, nhưng lại là quỹ đạo chi phối vận mệnh.

96. Chương 96: Gặp Chuyện Không May

Chuyến du lịch tốt nghiệp chờ mong đã lâu cuối cùng cũng đến, mọi người ngàn dặm xa xôi đến khu thắng cảnh, dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch du sơn ngoạn thủy, vui đến chết được. Cuối ngày đi thăm đập chứa nước, nước sông xinh đẹp quanh co uốn lượn theo núi cao trùng điệp, chậm rãi chảy vào nơi tiếp giáp với huyện. Nơi này đồi núi trập trùng, xen kẽ dọc ngang, sông ngòi đan nhau, núi kéo dài từng dãy, cây rừng xanh mướt, hồ nước lóng lánh.

Hướng dẫn viên du lịch dẫn họ đi xung quanh, giải thích một hồi, rồi dặn họ không được đi lung tung, rồi để họ tự do hoạt động. Ninh Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, ngồi xuống tảng đá bên bờ sông. Núi xanh, nước biếc, con người, tạo thành một bức tranh xinh đẹp, thật là vui tai vui mắt.

Ninh Tiểu Thuần lấy điện thoại di động trong balo ra, nhìn nhìn, điện thoại lặng im, không có cuộc gọi đến, cũng không có tin nhắn mới. Ôi, cô thở dài. Cô không biết rốt cuộc mình đang chờ mong điều gì, đi đến đây đã bốn ngày, cô và Cung Triệt chưa liên lạc, một lần cũng không. Đọc truyện tai. Điện thoại di động cô luôn mang theo bên người, không làm gì lại lấy ra xem, rất sợ bỏ lỡ cuộc gọi của anh, nhưng điện thoại của cô chưa hề reo lần nào.

Cô không thể nghe giọng nói anh, không thể nhìn thấy anh, lòng có chút mất mát. Một ngày không gặp, như cách ba thu, cô hình như hiểu phần nào ý câu này rồi.

Thật ra cô biết mong đợi trong lòng chỉ là xa vời, không thể nào thực hiện. Vì Cung Triệt không thể nào chủ động gọi điện đến được, cô cũng không có lý do gì gọi cho anh, cho nên, tình trạng hiện giờ không phải đã lường trước rồi sao, sao lại còn nảy sinh cảm giác mất mát chứ.

Haiz, Ninh Tiểu Thuần đồ ngốc này, mà mê thâm rồi... Cô cười cười tự chế giễu. Vì có người nói: trong tình yêu, ai yêu đối phương trước, thì người đó đã định sẵn là thua cuộc...

Lúc Ninh Tiểu Thuần đang tự trách, thì hai cô gái học cùng lớp đến, đứng một bên khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống, liếc Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy có ánh mắt cực nóng đang nhìn, quay lại, nhìn hai người đó, ngẩn người. Học chung bốn năm, cô không quen thân với hai cô này, chỉ quen sơ. Cô nghi hoặc nhìn hai người, lòng rung lên, hỏi: “Có chuyện gì hả?” Không phải vì tin tức trên báo đấy chứ, cô trước đó đã nhận ra các cô ấy nhìn cô bằng ánh mắt vụng trộm dò xét khó hiểu, ánh mắt đó hình như chứa cả phẫn nộ, đố kỵ, khinh bỉ, bực bội v.v..., thật rất phức tạp...

“Chuyện đó...” Một cô khom xuống, kề tai Ninh Tiểu Thuần, mờ ám nói: “Là dựa vào quy tắc ngầm đúng không?”

Quy tắc ngầm?! Ninh Tiểu Thuần kinh ngạc tròn mắt, ngẩng đầu, mắt mang ý tức giận. Bản thân cô cố gắng bao nhiêu, trong lòng cô biết rõ, nhưng các cô sẽ không thấy được. Hừ, các cô sao cứ thích nhìn người bằng thành kiến vậy.

“Cô đừng giả vờ hiền lành ngây thơ, nhìn là thấy ghét rồi. Suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, có thể leo đến vị trí kia, không phải là dùng thân thể đối lấy sao, hừ...” Một cô khác căm giận nói. Sao cô ta không tìm được công việc tốt bằng một phần đó thôi cũng được, cô ta có thân hình có dung mạo có bằng cấp, sao lại thua con nhỏ xấu xí này.

Ninh Tiểu Thuần nắm chặt tay, đứng lên. Cô không muốn cãi nhau với mấy người đó, thanh giả tự thanh. Cô lạnh lùng thốt: “Mấy người súc miệng cho sạch chút đi.” Cô nói xong nhanh chóng chạy lên trước, gia nhập nhóm thám hiểm. Nhóm đó thừa dịp người hướng dẫn đi đâu đó, chuẩn bị đến bên kia con đê nhìn ngắm, nghe nói chỗ đó có toà tháp lâm từng bị nước lũ phá huỷ. Bọn đang xem tại - .

Ninh Tiểu Thuần không phải sợ các cô đó, làm vậy chỉ là không muốn dồng dài với họ mà thôi. Chuyến đi này hẳn là nên hoà thuận kết thúc tốt đẹp.

Thuyền nhỏ neo ở đê, Ninh Tiểu Thuần vừa lắc la lắc lư leo lên. Hai cô đó tức tái mặt vội đuổi theo nói: “Ninh Tiểu Thuần cô không được đi, lên đây cho tôi.” Ninh Tiểu Thuần cắn môi, không nhìn đến họ, nói: “Không, đi thôi.”

Mấy nam sinh ra sức rẽ nước, thuyền lướt nhanh, chỉ chốc lát đã rời xa bờ. Dòng nước rất mạnh, thân thuyền lắc lư trông trơn tru, như bất cứ lúc nào cũng bị sóng đánh lật úp. Nước sông chảy xiết, tiếng nước chảy ầm vang rất lớn, từng cuộn bọt nước lao nhanh xuống hạ du. Tim Ninh Tiểu Thuần đập bình bịch, cảm thấy chuyển thám hiểm mới lạ này thật kích thích, nhưng mơ hồ có chút không yên tâm, không biết có xảy ra chuyện gì hay không...

...

Người đàn ông phong độ ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc sang trọng quý phái, ánh nắng xuyên qua cửa sổ ném vào trong phòng, ảm áp sáng ngời.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần, còn đây là mấy văn kiện cần anh kí tên.” Cố Minh Vũ ngồi đối diện bàn Cung Triệt, cầm chồng văn kiện đưa đến.

Cung Triệt hơi gật đầu, nhận văn kiện, cúi đầu lật xem. Anh xem mấy lần, đột nhiên ngẩng lên, nhìn người đối diện, “Trợ lý Ngô, cậu sắp về rồi sao?”

Ngô Kỳ Vũ nghe thấy, gật đầu, nói: “Công việc bên này cơ bản đã hoàn thành xong, là lúc tôi về lại Thịnh gia, mấy ngày nay nhờ sự chăm sóc về mọi mặt của mọi người, cảm ơn.”

“Trợ lý Ngô không cần quá khách khí, may nhờ có sự ủng hộ và giúp đỡ của cậu, chúng tôi mới có thể hoàn thành nhanh chóng hạng mục này.” Cung Triệt lại cười nói, “Để thể hiện lòng cảm ơn đối với cậu, Hoàn Nghệ chúng tôi định mở tiệc tiễn cậu, không biết ý trợ lý Ngô thế nào?”

Ngô Kỳ Vũ không phản đối, gật đầu đồng ý. Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt trong sáng, họ dường như đã lâu không gặp mặt, vừa rồi lên cũng không thấy cô. Trước khi đi, hộp mặt với mọi người đã, sau này người nam kẻ bắc, chỉ e không thể gặp lại, anh không khỏi thở dài trong lòng.

Từ trước đến nay duyên mỏng, làm gì có tình thâm.

“Chuyện này giao cho tôi đi.” Cố Minh Vũ nói.

“Cũng tốt, vậy làm phiền cậu.” Cung Triệt gật đầu.

“Cung tổng, không còn việc gì tôi đi trước.” Ngô Kỳ Vũ đứng lên, lễ phép gật đầu, ra khỏi văn phòng. Anh lúc đi ra ngoài, thấy bàn Ninh Tiểu Thuần vẫn trống không, trong lòng càng thêm hụt hẫng.

Trong phòng chỉ còn hai người đàn ông, Cung Triệt đặt văn kiện đã kí xong lên bàn, hỏi: “Tính chừng nào cưới?”

Cố Minh Vũ nghe Cung Triệt hỏi, ngẩn người, giữa lòng mảy có chút thanh thản và vui sướng, nhưng sâu trong đáy mắt có chút ảm đạm. Anh cười nói: “Làm gì nhanh vậy được, vẫn chưa được người lớn Lạc gia đồng ý, còn phải cố gắng...”

“Yên tâm đi, bác trai bác gái hiểu rõ Hi Hi nhất, Hi Hi lại không phải cậu thì không lấy, họ sẽ không cản ngăn hai người đâu.” Cung Triệt vỗ vỗ bả vai Cố Minh Vũ, cười nói.

Cố Minh Vũ cũng cười, chỉ hy vọng là thế.

“Thật ra, tôi còn nợ anh lời cảm ơn.” Cố Minh Vũ nghiêm túc nói.

Cung Triệt đương nhiên hiểu anh muốn nói chuyện gì, phối hợp với anh, giả vờ nghiêm sắc mặt, nói: “Đối xử tốt với Hi Hi.”

“Tôi sẽ.” Cố Minh Vũ trịnh trọng gật đầu.

Sau đó hai người nhìn nhau cười, ăn ý hơn cả bình thường.

Cố Minh Vũ chợt nhớ đến Ninh Tiểu Thuần, nhẹ nhàng hỏi: “Còn trợ lý Ninh?” Kỳ thật, anh hỏi câu này có hai tầng nghĩa, một là hỏi Ninh Tiểu Thuần ở đâu, hai là không rõ hỏi Cung Triệt, thế giới tình cảm của anh rốt cuộc thế nào, có phải có tình cảm với Ninh Tiểu Thuần rồi không.

Cung Triệt nghe Cố Minh Vũ nhắc đến Ninh Tiểu Thuần, lòng mảy lại khê chau. Hôm nay đã là ngày thứ Năm, Ninh Tiểu Thuần đi du lịch bốn ngày ba đêm đáng lẽ phải về rồi, hôm nay hẳn là phải đến làm việc,

nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng, cũng không gọi điện xin phép, rốt cuộc đã có chuyện gì, cô không phải người vô kỷ luật như vậy.

Mấy ngày nay anh luôn bận rộn, còn không ra ngoài được. Có lúc từng nghĩ muốn gọi điện cho cô, nhưng cảm thấy không có lý do gì, trong lòng khó chịu, nên vẫn không gọi, nghĩ cô sẽ về nhanh, thế là miệt mài nhanh chóng làm cho xong việc, chạy về nhà.

Về đến lại không thấy cô, không khỏi có chút chán nản. Anh không phải chán cô, mà là chán bản thân anh. Vì anh hành động khác với mọi ngày, vì cảm xúc lo lắng trong lòng mà chán nản, tất cả chuyện này hình như hoàn toàn rối loạn. Anh càng nghĩ, lại càng cau chặt mày, môi mím lại, mặt sa sầm.

Cố Minh Vũ nhận thấy Cung Triệt khác thường, chằm chằm dán mắt nhìn anh, cảm giác hình như là lạ. Anh vẫn chưa Cung Triệt trả lời, điện thoại anh vang lên. Anh xin lỗi rồi ra ngoài nghe, khi anh nghe xong nội dung, thần sắc lo lắng hiện trên đuôi lông mày.

Vừa rồi là trưởng phòng nhân sự gọi đến, nói có điện thoại nơi khác gọi đến Hoàn Nghệ, nói là đoàn du lịch nào đó đến G gặp tai nạn ngoài ý muốn, có vài hành khách liên lạc không được, trong đó có tên Ninh Tiểu Thuần, vì liên lạc không được ba mẹ cô ấy, nên gọi đến Hoàn Nghệ báo với họ.

Cố Minh Vũ để cúp điện thoại, xoay qua vội vàng nói với Cung Triệt: “Tổng giám đốc, có chuyện rồi, trợ lý Ninh đã xảy ra chuyện.”

Cung Triệt nghe vậy, cảm thấy căng thẳng, bật đứng dậy, bất giác nắm chặt bàn, không tin hỏi lại: “Cậu nói cái gì?”

97. Chương 97: Lăn Ranh Sinh Tử

“Trợ lý Ninh... Cô ấy ở G gặp nạn...” Cố Minh Vũ nói lại lần nữa.

Ninh Tiểu Thuần ngồi trên thuyền của đội thám hiểm gì đấy do mấy bạn học cùng lớp tổ chức, đi đến chỗ chưa biết. Lúc hướng dẫn viên quay lại, mới biết họ chạy đến bên kia con đê, thì giận cùng cực. Vì thời gian qua đã lâu, vẫn không thấy đội thám hiểm trở về, hướng dẫn viên lo lắng, sợ họ xảy ra chuyện, anh ta không gánh nổi trách nhiệm. đọc truyện tại . Thế là nhanh chóng gọi điện thoại cho họ, không ngờ không ai nhận máy, hướng dẫn viên bắt đầu nóng ruột, đoán chắc đã xảy ra sự cố, liền nhanh chóng đi tìm, còn báo cảnh sát, sẵn đó báo cho người nhà những người bị mất tích.

Cung Triệt nghe xong, ngực chột đau thắt, tim đập lỡ một nhịp, không thể tin được. Cố Minh Vũ thấy sắc mặt Cung Triệt thay đổi đột ngột, mắt tràn ngập lo lắng, anh nhẹ gọi: “Tổng giám đốc?”

Cung Triệt bất giác nắm chặt tay, huyết Thái dương nảy thành thạch, đáy mắt hiện đầy hoang mang, bình tĩnh ổn định ngày thường đã biến mất khỏi mặt anh, anh kéo cravat, không cách nào duy trì nổi bình tĩnh. Trong đầu luôn có ý nghĩ, nếu cô xảy ra chuyện thì làm sao đây, làm sao đây...

“Vũ, chuyện công ty giao cho cậu.” Cung Triệt bỗng dưng nắm chìa khoá xe trên bàn đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Cố Minh Vũ hỏi với theo anh.

“Sân bay.” Cung Triệt đáp rồi sải bước rời văn phòng.

Cố Minh Vũ nhìn hình dáng cao lớn của Cung Triệt dần dần khuất ngoài cửa văn phòng, mắt hiện rõ vẻ bình tĩnh, anh ấy, yêu rồi sao. Nhưng anh ngoài mặt thì vui, trong lòng lại lo lắng vô cùng. Ninh Tiểu Thuần sẽ không sao đâu, con đường tương lai của họ sẽ ra sao đây?

Lặng người một hồi, Cố Minh Vũ lắc đầu, cười khổ. Đây có vẻ không phải chuyện anh có thể lo được, cũng không phải chuyện anh có thể nắm chắc. Anh chỉ ở cạnh tiếp thêm sức mạnh cho họ mà thôi, còn lại phải xem họ thế nào. Anh chợt rất nhớ rất nhớ cô gái thuộc về mình. Khoé miệng anh mỉm cười, cảm thấy yên rồi khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Còn Cung Triệt vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, vào thang máy, anh đứng trong thang máy, nhìn con số màu đỏ thông thả đếm ngược, trong lòng bực mình, bình thường sao không cảm thấy tốc độ thang máy không đủ nhanh như này, xem ra sau này phải sửa lại.

Như đã trôi qua cả vạn năm, thang máy cũng xuống đến tầng hầm đậu xe. Anh lái xe chạy vội đến sân bay, lúc mua vé lên máy bay, bất an nóng nảy trong lòng vẫn không hết. Anh nhìn mây trắng ngoài cửa sổ máy bay, nghĩ đến hành động của mình, chợt mím chặt môi, đôi mắt hiện lên cảm xúc khó hiểu.

Anh hít sâu một hơi, xoa nhẹ ấn đường, giữa lông mày thanh tú lộ ra vẻ mờ mịt. Trong lòng anh bắt đầu dấy lên cảm xúc xa lạ, tựa như có một bí mật khó phát hiện ẩn sâu trong lòng bây giờ lại trôi lên, làm anh tâm thần không yên, đứng ngồi không yên.

Đôi mắt đen như mực của anh chậm rãi bị đám sương bịt kín, dường như tự hỏi gì đó. Anh buộc bản thân phải tỉnh táo, dần dần nhớ lại phản ứng vừa rồi của mình, không khỏi cười khổ, chuyện này hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo so với bản thân ngày thường. Ninh Tiểu Thuần, em thật có bản lĩnh, lại làm anh không khống chế được đến nông nổi này...

Lúm đồng tiền như hoa của cô hiện trong trí nhớ anh, sau đó bắt đầu mơ hồ dần, anh cố nhớ đến hình dáng của cô, hàng lông mày, đôi mắt, cô nhăn mày, cô cười, dường như đều khắc vào tim, giờ phút này hình dáng cô lại hiện thật rõ ràng. Cung Triệt nhắm mắt, chậm rãi sắp xếp suy nghĩ của mình.

Khoảng cách từ nơi này đến G là 1000km, con đường gian nan 1000km, anh không cần gì khác, chỉ mong thấy lại lúm đồng tiền của cô, cảm nhận độ ấm của cô, thế đã đủ lắm rồi.

Không hề báo trước, hình ảnh năm xưa lướt qua, ai lơ đãng mỉm cười, đã lấp đầy trái tim của ai.

Lúc máy bay hạ cánh, Cung Triệt liên lạc được với nhân viên cứu nạn, lúc đến đập chứa nước đã là bốn giờ chiều. “Tình hình bây giờ thế nào rồi?” Cung Triệt túm lại một người hỏi, mặt hiện vẻ lo lắng rõ rệt.

Nhân viên cứu nạn là một cô gái trẻ, cô ta bị Cung Triệt kéo tay, hoảng sợ, ngoái lại thì thấy Cung Triệt mặt mày anh tuấn, sưng sờ rồi mới hồi tỉnh, ngượng ngùng cười cười, mới trả lời câu hỏi của Cung Triệt.

Lúc ấy đi thám hiểm có tám người, năm nam ba nữ. Khi đó địa phương nhận được tin báo, cũng nhanh chóng đáp ứng nhu cầu cứu nạn khẩn cấp, tập hợp mấy chiếc thuyền triển khai tìm kiếm. Tìm kiếm hơn hai tiếng, cuối cùng tìm được ba người, một nam lúc được vớt lên đã ngừng thở. Còn một nam và một nữ kia được dòng nước xiết đẩy lên bờ, giữ được tính mạng. Các thành viên còn lại rơi xuống đến nay không rõ. Hiện giờ phần lớn thành viên đoàn du lịch đã quay về thành phố.

Cung Triệt nghe nhân viên cứu nạn kể lại, chợt hoảng hốt, bất an cùng sợ hãi tràn lan trong lòng. Dường như có vật nhọn đâm mạnh vào lòng, như ngàn vạn kim thép chạy dọc theo mạch máu hướng về mỗi đầu dây thần kinh.

Từ lúc xảy ra sự cố đến giờ, đã gần một ngày một đêm, mà bây giờ chưa tìm thấy người, có nghĩa là... Anh không dám nghĩ tiếp, anh tin chắc sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì...

No news is good news.

“Tôi đi với các người.” Cung Triệt chợt thấy có mấy người chuẩn bị lên thuyền, anh nhanh chóng bước lên tỏ rõ ý mình.

“Anh à, chúng tôi đang làm việc, anh không thể đi theo, nguy hiểm lắm.” Một người đàn ông nói.

“Tôi muốn đi.” Thái độ Cung Triệt kiên định, không cho từ chối.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải. Họ cứ giằng co nhau, cuối cùng bị cường khí tấn công quanh người Cung Triệt chinh phục, vì công việc gấp gáp, không thể chậm trễ, đành để anh đi theo.

Thuyền rời bờ rất nhanh, đi xuôi theo dòng nước, trôi được một nửa, dòng nước bắt đầu chảy xiết hơn. Hơn nửa lâu lâu sẽ có một cơn sóng đánh tới, làm quần áo mọi người đều ướt. Cũng may kỹ thuật lái thuyền của họ tốt, Cung Triệt có thể đứng vững ở đầu thuyền, trong chốc lát thuyền đã vượt thoát chỗ nguy hiểm.

“Anh là người nhà của họ à?” Một người hỏi. Họ, là chỉ người mất tích.

Cung Triệt mím chặt môi, gật đầu, đôi mắt loé lên, quan sát bốn phía và tiến độ làm việc của nhân viên cứu nạn. Khi anh tự đưa mình đến nơi sông nước hung hãn này, mới cảm giác sâu sắc đau khổ. Tim anh cũng như chiếc thuyền lá, chợt trôi chợt hụp, trôi nổi bất định.

Trước thiên nhiên hùng vĩ, con người dường như thật nhỏ bé. Nhưng bất kể ra sao, không phải có câu con người có thể chiến thắng thiên nhiên đó sao, anh nhất định sẽ tìm ra cô, cô nhất định ở hiền gặp lành, không có việc gì. Cung Triệt nắm chặt tay, kiên định với ý nghĩ đó.

“Nước mạnh thế này, mấy cô cậu đó rất có thể bị chìm xuống, hoặc là trôi xuống chỗ xa hơn.” Một người đàn ông đứng tuổi nói, giọng nói mang chút thương xót.

“Tóm lại không thấy thi thể không thể nói cô ấy đã chết.” Giọng Cung Triệt đột nhiên nôn nóng, thêm vài phần sắc bén và run rẩy, “Tôi biết cô ấy còn sống, cô ấy nhất định còn sống! Chúng ta lên hướng Bắc tìm xem.”

Mọi người bị ngữ giọng của anh làm hoảng sợ, đành vội vàng quay thuyền lại. Đi theo hướng Bắc thật lâu, xa xa có một mảng lớn màu đen chìm trong nước sông. “Đó là gì vậy?” Cung Triệt hỏi.

“Thấp lắm, bị nước lũ phá huỷ.” Người đàn ông đứng tuổi đáp.

“A, nghe mấy người bạn kia nói họ tính đến thấp lâm thám hiểm.” Một người còn trẻ la lớn.

Cung Triệt lão đảo đứng thẳng người, nhìn về hướng xa xa, kiên quyết nói: “Chúng ta qua đó xem.”

“Tuyệt đối không được, thấp lâm bị bỏ hoang đã lâu, tường tháp bị nước lũ phá huỷ, hiện giờ thành đá ngầm, bức tường đồ hoàn toàn, thuyền chúng ta không những không qua được, hơn nữa sơ ý đụng phải có thể vỡ thuyền.” Người đứng tuổi lo lắng.

“Bất kể thế nào cũng hãy qua đó xem đã, tôi có linh cảm cô ấy đang ở đó.” Cung Triệt nhìn chằm chằm phía trước, mắt sáng như sao.

“Chàng trai trẻ, cậu đừng kích động, chỗ đó thật sự không thể đi tiếp được nữa. Hướng hồ chỗ đó địa hình phức tạp, người ngoài khó mà biết, nhóm người họ không chắc sẽ đến đó.” Ông chú nói.

“Vậy các người cho tôi mượn thuyền, tôi tự qua đó xem.” Cung Triệt hơi mất kiên nhẫn, trong lòng đau khổ, không thể giải thích được.

“Chàng trai trẻ à...” Ông chú còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng ông thấy trong mắt Cung Triệt tản ra hơi lạnh thấu xương, cảm thấy người nọ rất dứt khoát, thái độ kiên định như vậy, tim không khỏi mềm nhũn. Ông và mấy người trong nhóm bàn tính chốc lát, cuối cùng đồng ý yêu cầu của Cung Triệt, đi cùng anh đến thấp lâm.

“Cảm ơn.” Cung Triệt khàn khàn nói. nguồn

Thuyền tiếp tục đi tới, vật trôi nổi trên mặt nước ngày càng nhiều, có thể lơ lửng thấy đỉnh tháp lâm nhon hoắt phía trước. Thuyền nhỏ rẽ sóng, cẩn thận lướt đến thấp lâm. Dập dềnh đi tới, nhiều lần đụng phải vật gì đó không rõ, nhưng cuối cùng may mắn thoát khỏi nguy hiểm đến gần thấp lâm. Họ dừng ở nơi gần gác xép nhất, cảm nhận trong đó u ám tĩnh mịch.

Cung Triệt quan sát địa hình nói: “Leo lên thì thế nào, có được không?”

“Nguy hiểm lắm...”

“Lỡ leo lên một nửa, tầng gác bị sụp xuống thì sao?”

“Chúng ta gọi người trước đã, xem có người trong đó không?”

“Cẩn thận vẫn hơn, phải quý trọng tính mạng của mình...”

“Có ai ở đó không?”

Mọi người âm ỉ thảo luận, Cung Triệt mắt điếc tai ngơ, nhưng mắt không hề chớp chăm chăm quan sát tầng gác hơi rung. Tới gần chỗ này, tim anh đập càng dồn dập, gần như muốn nhảy vọt ra ngoài, như có sức mạnh vô hình dẫn đường anh đến đây.

Tuy tầng gác có thể sụp, nhưng cũng có thể không, không phải sao. Nếu đã đến đây, sao không thử nghiệm một chút, xác suất 50/50, thì đánh cuộc với trời một lần. Cung Triệt leo lên, cẩn thận giẫm lên tầng gác lung lay sắp đổ.

Trong chốc lát, mọi người mới phản ứng kịp, cực kì hoảng sợ, la hoảng: “Nguy hiểm, mau xuống đây.”

Bậc thang bị giẫm lên, rung rung, rõ ràng là chịu sức nặng của một người là rất miễn cưỡng, nếu họ đều leo lên nhất định sẽ sụp đổ.

Cung Triệt bỏ mọi người ở phía sau, dứt khoát đi vào trong. Anh nín thở, đi mỗi bước đều thật cẩn thận, sợ nỗ lực này giờ sẽ tan biến hết. Anh quan sát chung quanh, phân nửa vách tường đã sụp, còn lại đều là gạch ngói vỡ lở chổm, ván gỗ mục nát. Phía trước có bậc thang đi lên tầng cao nhất, anh nhẹ nhàng bước đi, thời gian trong giây phút này cực kì chậm chạp, trôi qua từng chút từng chút một.

Như cả thế kỉ, cuối cùng anh mới đến được cầu thang, lên tầng thứ nhất, anh nhìn thấy Ninh Tiểu Thuần. Cả người anh run lấy bầy, tay nắm tay vịn, nổi gân xanh. Anh nghĩ tất cả những gì trước mắt chỉ là ảo giác, nhưng không phải, đây là chân thật hiển hiện rõ ràng trước mắt anh, cách chỗ này không đến hai thước, người nằm đó chính là cô gái anh quen thuộc.

Giờ khắc này, không phải là mơ.

Chỉ một giây, anh từ biển băng Nam Cực bay lên Thiên đường, lại từ Thiên đường rơi vào biển băng.

Ninh Tiểu Thuần nằm im không nhúc nhích, không chút sức sống. Trên đùi trên cánh tay cô vết thương chi chít, vết máu loang lổ. Tóc cô rối bù, che kín cả khuôn mặt tròn, làm người ta không nhìn được vẻ mặt cô.

Cô có chuyện gì? Sẽ không sao chứ...

Cung Triệt chợt thấy hai chân mềm nhũn, khoảng cách chỉ hai thước, lại dường như không thể bước đến. “Ninh Tiểu Thuần...” Anh khê kêu.

Hoàn toàn yên lặng, không ai trả lời. Nỗi sợ hãi chết chóc nháy mắt tràn ngập toàn thân, người anh lạnh lẽo, như người thấy hơi thở chết chóc.

“Ninh Tiểu Thuần!!” Cung Triệt gọi lớn hơn, đi nhanh qua ôm chặt cô, đôi mắt ráo hoảnh, anh lăm bắm: “Anh tìm được em rồi! Cuối cùng cũng tìm được em rồi!”

Quần áo khắp người cô ướt đầm, thân nhiệt thấp đến làm người ta sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh, như vừa gặp gió đã tan biến. Cung Triệt gơ tay, run run đưa sát mũi cô, cảm nhận hơi thở cô yếu ớt nhưng đều đặn, tim mới bớt lo sợ. Anh ôm thân thể cô, truyền cho cô hơi ấm.

Lần đầu tiên anh nhận ra cô gầy yếu đến thế, gầy yếu như muốn bay theo gió. Tay anh dịu dàng lướt qua hàng lông mày mảnh, lông mi thật dài, sóng mũi nhỏ nhắn, khuôn mặt dịu dàng, cánh môi tái nhợt, tất cả chuyện này không thật biết là bao.

Mất mà có lại được, đây đủ quý giá.

Ngón tay Ninh Tiểu Thuần chợt giật giật, miệng phát ra tiếng ưm yếu ớt. Cung Triệt căng thẳng ngược lên, vui sướng nhìn Ninh Tiểu Thuần, chỉ thấy lông mi cô khê run, đôi mắt gượng mở ra, đồng tử mờ lung. Lòng Cung Triệt hoảng sợ, ngay sau đó thấy Ninh Tiểu Thuần thều thào: “Cung... Triệt...” Rồi ngoẹo đầu hôn mê lần nữa.

“Ừ, anh ở đây.” Cung Triệt đáp, rồi ôm ngang lưng Ninh Tiểu Thuần, bước đi nặng nề, mà vô cùng kiên quyết đi ra ngoài.

Anh đến rồi, yên tâm, anh sẽ không để em có việc gì.

Cung Triệt nắm chặt cánh tay Ninh Tiểu Thuần vòng qua, cúi đầu nhìn cô, tim rung động, cúi xuống hôn nhẹ lên mắt cô.

98. Chương 98: Mờ Âm Trôi Nổi

Gian phòng nào đó thoải mái dễ chịu, lịch sự tao nhã đơn giản, im lìm tĩnh lặng, cơn gió ban trưa lùa vào phòng qua cửa sổ để mở, bức rèm bay lất phất, tựa như cánh bướm muốn vỗ cánh bay, thật là xinh đẹp.

Một cô gái trẻ lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô khốc mím lại, vàng trán nhú chặt, như đang chịu đựng điều gì đó. Chợt ngón tay cô giật nhẹ, lông mi thật dài nhấp nháy, ý thức như sắp khôi phục.

Ninh Tiểu Thuần cố mở mắt, ánh sáng bất ngờ làm chói mắt cô, làm cô không thích ứng kịp, cô giơ tay che đi ánh sáng, ai ngờ toàn thân mềm nhũn, không còn sức lực. Nhưng cả người đau nhức, như bị xe cán lên, toàn thân có cảm giác như bị đứt rời, cô khó chịu phải rên rỉ thành tiếng.

Một người đàn ông vừa lúc đó đẩy cửa bước vào, nghe tiếng cô, vui sướng bước nhanh tới, hỏi: “ Tỉnh rồi?”

Ninh Tiểu Thuần nghe âm thanh quen thuộc, tưởng nghe nhầm, cô hơi hé mắt, đã quen với ánh sáng, nhìn thấy toàn màu trắng, trần nhà màu trắng, vách tường màu trắng, trong không khí còn có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt. Đây là bệnh viện sao?

Mắt cô chậm rãi dời về phía phát ra tiếng nói, thấy khuôn mặt anh tuấn, cô cố đưa tay, khế dụi mắt, xác định không phải là ảo giác, cô chần chừ mở miệng: “Cung Triệt?” Cô nhẹ nhàng nhả ra hai chữ, giật mình vì giọng nói khàn khàn, hơn nữa còn có vẻ thô sượng, cổ họng đau đớn, đau như bị dao cắt qua.

“Nước...” Ninh Tiểu Thuần chỉ vào cổ mình nói.

Cung Triệt gật gật đầu, rót ly nước cho cô, Ninh Tiểu Thuần muốn ngồi dậy, Cung Triệt lập tức ngăn cản cô, để ly nước sang bên, ân cần đỡ cô ngồi dậy, lấy gối chèn sau lưng cô, rồi mới đưa ly nước lên môi cô, dịu dàng nói: “Uống từ từ thôi.”

Ninh Tiểu Thuần ngược nhìn anh, có chút hoảng. Lông mi đen tuyền làm con gái hâm mộ, như cánh quạt nhẹ nhàng phe phẩy, cắt mắt sâu thẳm mê người, đang nhìn cô thật sâu, cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, lúng túng cúi đầu, liền uống mấy hớp nước, thấm giọng.

“Cảm thấy sao rồi? Có khó chịu ở đâu không?” Cung Triệt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không việc gì, chẳng qua toàn thân đau nhức mệt mỏi thôi.

“Anh gọi bác sĩ, em ở đây đợi anh.” Cung Triệt vỗ vỗ đầu cô, bước nhanh ra ngoài.

Căn phòng bệnh rộng rãi chóc lát chỉ còn một mình Ninh Tiểu Thuần, cô bắt đầu quan sát khắp phòng, hiển nhiên đây là căn phòng tương đối cao cấp. Cô cúi đầu nhìn quần áo bệnh nhân mình đang mặc, dấu vết trầy xước trên cánh tay, cô cẩn thận đụng vào vết thương trên cánh tay, nhin không được nhú mảy.

Lúc này cô mới phát hiện mình đang truyền dịch, bên cạnh giường là giá truyền dịch, trên giá treo bình nước biển, có một cái ống nối với bình nước biển, còn đầu kia thì gắn trên tay cô, dưới làn da gần như trong suốt là mạch máu nhỏ nhợt nhạt.

Đầu óc cô nháy mắt trống rỗng, chuyện gì vậy? Sau đó cô mới loáng thoáng nhớ lại một việc, bọn họ chèo thuyền đi thám hiểm, rồi giữa đường xảy ra tai nạn...

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, Cung Triệt bước vào, theo sau là một bác sĩ trung niên mặc blouse trắng. Bác sĩ mỉm cười với Ninh Tiểu Thuần, như gió xuân ấm áp, làm cô thấy dễ chịu, rồi mới bắt đầu kiểm tra cho cô. Ninh Tiểu Thuần ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ, một lát sau, bác sĩ kiểm tra xong, cười cười nói với Cung Triệt và cô: “Đã không sao nữa rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏi.”

Cung Triệt nghe vậy, khuôn mặt căng thẳng trở nên dịu dàng, hình như thở dài một hơi nhẹ nhõm, anh tiếp tục cẩn thận nghe bác sĩ căn dặn, chờ bác sĩ dặn dò xong, mới cảm ơn, rồi tiễn ông đến cửa. Khi anh xoay qua, thấy Ninh Tiểu Thuần dựa trên giường sững sờ. “Em sao vậy?” Anh ngồi trên giường, lo lắng hỏi han.

Ninh Tiểu Thuần lấy lại tinh thần, cười cười, lắc đầu như không có gì. Cổ họng cô rất đau, tốt nhất là không nên nói chuyện nhiều. Vừa rồi cô nhớ đến chuyện xảy ra lúc thám hiểm, nhớ lại tình cảnh lúc đó mà

thấy sợ, hiện giờ cô được cứu, thật sự là may mắn. Cô rất sợ ra đi mãi mãi, lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng cái chết gần kề mà sợ hãi.

Lần này thật sự đối mặt với cái chết, nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có tràn ngập trong lòng, cô mới cảm nhận được sinh mệnh đáng quý! Cô còn rất nhiều việc chưa kịp làm, còn rất nhiều lời chưa nói với ba mẹ, còn rất nhiều tình cảm chưa nói rõ với anh. Hiện giờ tìm được đường sống trong chỗ chết, nhìn anh anh tuần trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy khuôn mặt tuần tú quyến rũ, càng nhìn càng cảm thấy địa vị quan trọng của anh trong lòng cô, càng nhìn càng cảm thấy tình yêu với anh càng ngày càng sâu đậm.

Dường như có niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng, Ninh Tiểu Thuần nhìn người tồn tại chân thật trước mặt, mỉm cười nhẹ, khoé mắt đã ướt ướt, nước mắt cứ vậy từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cung Triệt thấy nước mắt của cô, thì nhú mày, vội vã hỏi: “Có chuyện gì, em đau ở đâu à?”

Ninh Tiểu Thuần lắc đầu, không nói lời nào, chỉ rơi nước mắt. Là khóc vì quãng đời vui vẻ sau này, hay là khóc vì sợ hãi khi suýt chết? Cô không biết, nước mắt cứ thế không khống chế rơi xuống, nín cũng không nín được.

Cung Triệt đưa mu bàn tay, dịu dàng lau nước mắt cho Ninh Tiểu Thuần, rồi hơi nghiêng người, ôm cô vào lòng, ôm chặt cô, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, đừng khóc.” Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng dựa vào lòng anh, đầu vùi ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập, Hơi thở nam tính của anh nóng đến vậy, quanh quẩn bốn phía, phủ kín cô. Vòng tay mạnh mẽ của anh làm cô cảm thấy an tâm, nhưng cánh tay anh dần dần siết chặt, làm cô càng sát anh hơn, thiếu chút nữa ép cô đến không thở nổi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy rùng mình, tai đỏ lên. doc truyện tại . Anh tình tứ thế này, làm cô bỗng thấy lo sợ, cảm thấy mê loạn, làm cô không thích ứng kịp, như đang nằm mơ.

Ninh Tiểu Thuần ép mình trong lòng Cung Triệt dần dần bình tĩnh lại, cô lau nước mắt, rời khỏi ngực anh, lẩm bẩm: “Xin lỗi...”

Cung Triệt thấy trên mặt Ninh Tiểu Thuần xuất hiện hai vệt đỏ, không khỏi mỉm cười, sau đó đổi đề tài, “Em ngủ hai ngày hai đêm rồi, đói bụng chưa?”

Cô ngủ hai ngày hai đêm?! Ninh Tiểu Thuần kinh ngạc, chắc là cô vì bị thương lúc gặp nạn, lại mất sức nghiêm trọng, nên mới ngủ vùi không tỉnh. Bây giờ anh vừa nói, cô quả thật thấy đói, nên thành thật gật đầu.

“Em chờ một chút.” Cung Triệt cười cười với cô, rồi đứng dậy ra ngoài.

Không bao lâu, Cung Triệt quay lại, trên tay còn cầm garment, trong đó cháo nóng bốc khói nghi ngút, mùi thơm toả ra, dụ dỗ con sâu tham ăn trong bụng Ninh Tiểu Thuần. Cung Triệt cầm muỗng chén cháo, đi đến cạnh Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống, Ninh Tiểu Thuần vừa định cầm thì bị Cung Triệt né đi. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Anh trêu chọc nói: “Em bây giờ ngay cả sức cầm muỗng cũng không có, cứ để anh...” Anh cầm muỗng khuấy cho cháo nguội bớt, rồi múc một muỗng, đưa lên miệng thổi, rồi mới đưa đến miệng Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần ngây người nhìn động tác săn sóc cẩn thận của Cung Triệt, tim đập loạn xạ không ngừng, hai vệt đỏ nổi trên gò má, thắm nghĩ, anh dịu dàng thế là vì sao đây, chẳng lẽ anh cũng như cô, cũng có tình cảm giống cô sao?

99. Chương 99: Nụ Hôn Đính Ước

Ninh Tiểu Thuần ngày đầu tiên tỉnh lại phải trải qua tình trạng đỏ mặt thẹn thùng, Cung Triệt bất ngờ có hành động dịu dàng làm cô kinh ngạc vô cùng, không nên đối mặt với anh thế nào. Trong lúc cô hôn mê đã xảy ra chuyện gì, sao cảm thấy như anh thay đổi, quan hệ giữa hai người hình như có chuyển biến.

Kì quái, thật sự kì quái... Nhưng kì quái thế này lại làm cô cảm thấy ngọt ngào...

Cùng ngày hôm đó tia nắng chiều cuối cùng vừa biến mất, đèn đường bật sáng, màn đêm buông xuống. Phía chân trời mênh mông, tĩnh lặng trong màn đêm. Trên bầu trời ánh sao chớp loé, Ninh Tiểu Thuần nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhớ đến chuyện vừa xảy ra, lòng không khỏi lạnh lẽo.

Cô nghe Cung Triệt kể lại mới biết, sự cố lần này, tám người trong nhóm thám hiểm, năm người chết ba người bị thương, kết thúc bi kịch. Trừ một nam một nữ được dòng nước xiết cuốn lên bờ, giữ được tính mạng, người sống sót còn lại chính là cô.

Việc đời vô thường, lần du lịch này vốn là kỉ ức tốt đẹp nhất trong đời, nhưng giờ lại xảy ra cố sự thế này, cuối cùng lại trở thành tổn thương trong lòng bọn họ, không thể xoá bỏ. May mà cô giữ được mạng, phải tạ ơn trời đất rồi.

Cô nhớ rõ sau khi họ bơi thuyền vào con sông, đập gió rẽ sóng, vốn cho rằng có thể thuận lợi đến đích. Ai ngờ nửa đường gió lớn, ngay lúc cách bờ khoảng hơn 100m bỗng một cơn sóng ập tới, thuyền bị lật úp, họ bất ngờ không chuẩn bị kịp mà rơi xuống nước.

Nước chảy xiết đưa họ đến từng nơi khác nhau, Ninh Tiểu Thuần mặc dù biết bơi, nhưng kĩ thuật không tốt cho lắm, cô luống cuống trong dòng nước xiết, tay chân trở nên không linh hoạt. Cô mệt mỏi trôi giạt, cố sức quẫy đạp trong dòng nước xiết. Nhưng chẳng giúp được gì, nước sông ào ào tràn vào mũi miệng và tai cô, không ngừng tràn theo đường hô hấp, cô bị ngạt thở ho khan liên tục. Cô dần dần phát hiện mình sức cùng lực kiệt, cảm giác cái chết sắp đến cũng dội vào lòng cô.

Trong nước đá tảng san sát hỗn tạp cửa vào làm toàn thân cô đau đớn, cô không kịp suy nghĩ, ngay sau đó đã bị dòng nước cuốn xuống hạ du, bọt nước bắn tung toá, khí thế hung hãn. Thân thể cô dần dần chìm xuống, tim thắt chặt, nước sông mặn chát tràn ngập vị giác, dạ dày đảo ngược...

Trong đầu óc cô chỉ còn sót lại ý nghĩ này cũng bắt đầu lạng lẽ tan rã, chợt đột nhiên có một cơn sóng lớn đánh tới, sóng dữ ầm ầm, nước sông mờ mịt, thân hình cô như dải lụa bay trên trời, cô biết mình dư nhiều lạnh lẽo, ý thức tan rã, chậm rãi chìm vào dòng nước tối đen lạnh như băng...

Nghe nói cô bị đánh dạt vào trong thác lâm đổ nát, tạm thời giữ được tính mạng. Còn làm sao cô bị dạt vào địa hình phức tạp rắc rối như vậy, vẫn là một ẩn số, chỉ có thể nói cô ở hiền thì gặp lành, cực kì may mắn.

“Em được cứu ra sao vậy?” Ninh Tiểu Thuần chậm rãi quay lại, hỏi Cung Triệt ngồi trên ghế salon, giọng nói còn khàn khàn.

“Đội cứu hộ mở rộng tìm kiếm.” Cung Triệt quay đi, thản nhiên nói.

“À...” Ninh Tiểu Thuần đáp, nhưng sao họ lại tìm đến đó lận, nghe nói chỗ đó hiểm trở, khó vào được.

Ninh Tiểu Thuần còn tính hỏi gì đó, thì điện thoại Cung Triệt vang lên, anh lấy ra nhìn, rồi đi ra ngoài nghe. Ninh Tiểu Thuần đành lẳng lặng nằm trên giường, ngây người nhìn chằm chằm trần nhà.

Tính mạng con người thật yếu ớt, không giữ được qua thử thách của thiên nhiên, cũng không giữ được trong hành hạ của con người. Bây giờ chuyện đó đã qua, cô phải quý trọng mạng sống bản thân, giờ phút này cô cảm thấy còn sống thật là tốt.

Y tá vào thay băng cho Ninh Tiểu Thuần, cánh tay và chân cô đều bị thương, vết thương chi chít, nếu không xử lý tốt sẽ để lại sẹo. Y tá vừa thay băng cho Ninh Tiểu Thuần, vừa cảm thán nói: “Bạn trai cô đối xử với cô tốt thật, thật làm người ta hâm mộ.”

“Bạn trai?!” Ninh Tiểu Thuần gãi đầu, vẻ mặt không hiểu.

Y tá vẫn không ngừng tay, miệng tiếp tục nói: “Đúng vậy, thật là đẹp trai, lại yêu cô, vì cô không ngại nguy hiểm cứu cô đem về, đàn ông tốt vậy đốt đuốc tìm cũng không thấy đâu...”

Ninh Tiểu Thuần nghe, trong lòng lơ mơ có chút manh mối, nhưng trong đầu vẫn hỗn loạn, không thông suốt lắm, nên cô hỏi: “Cô đang nói gì vậy, tôi không hiểu lắm.”

Y tá kêu lên một tiếng, nói: “Cô không biết hả?”

Ninh Tiểu Thuần thành thật gật đầu, cô có biết gì đâu.

“Chuyện là thế này...” Y tá bla bla nói một tràng, Ninh Tiểu Thuần cuối cùng cũng biết sự tình.

Thì ra là Cung Triệt cứu cô...

Nhưng vừa rồi cô hỏi anh, sao anh không trả lời thẳng, sao không nói rõ sự thật với cô...

Một dòng nước ấm chảy vào lòng, cô đột nhiên cảm động muốn khóc. doc truyện tại . Anh làm như vậy, có phải chứng tỏ cô đã có chỗ trong lòng anh không? Cho dù chỉ là một chỗ nhỏ nhoi, cô cũng rất sung sướng...

Y tá thu dọn đồ đạc xong, thấy Ninh Tiểu Thuần đang cảm động, cười cười nói: “Nhớ cố gắng quý trọng nhé, bất cứ giá nào cũng đừng để người khác đoạt mất, ha ha...” Nói xong rời phòng.

Lúc Cung Triệt từ ngoài đi vào, thấy Ninh Tiểu Thuần chực khóc, anh ngăn người, bước đến hỏi cô: “Em sao vậy?”

Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt, hốc mắt nóng lên, nước mắt vòng quanh muốn rơi xuống. Cô ghen ngào sau đó mím môi nói, “Em...” Giọng nói hơi nghèn nghẹn.

Cung Triệt nghĩ cô vì bạn bè mất đi mà đau lòng, bèn ngồi lên giường, định xoa đầu cô an ủi, ai ngờ Ninh Tiểu Thuần ôm chặt anh, cọ đầu vào ngực anh. “Có chuyện gì?” Cung Triệt vỗ về lưng cô, dịu giọng nói.

“Cám ơn anh.” Giọng Ninh Tiểu Thuần rầu rĩ.

“Sao?” Cung Triệt nhíu mày.

“Cám ơn anh đã cứu em.” Ninh Tiểu Thuần ôm chặt eo anh, hít vào ấm áp của anh.

Cung Triệt nghe vậy nhíu mày, không nói gì, lòng thầm nghĩ đã có ai đó nói cho cô biết.

“Em nghĩ em chết chắc rồi, uhuhu...” Ninh Tiểu Thuần meo meo khóc, câu nói như mang mùi vị nũng nịu.

“Không được nói chết!” Cung Triệt không vui nói, rồi cong ngón tay gõ nhẹ lên trán cô, “Em bây giờ không phải tốt rồi sao, không được suy nghĩ nữa. Thật là con bé phiền phức, ai bảo em đi thám hiểm làm gì!”

“Em, em...” Ninh Tiểu Thuần không cách nào biện hộ ình, quả thật là tự cô chạy đi thám hiểm, tự gây nghiệt không thể sống.

“Con bé liều lĩnh, hừ...” Cung Triệt như trừng phạt nhéo nhéo eo cô.

“Ha ha...” Ninh Tiểu Thuần thấy nhột, cười nắc nẻ, cô muốn tránh đi, đưa tay đẩy ngực anh, nhưng Cung Triệt không cho, cánh tay thít chặt, cố định cô trong ngực anh.

“Ừm, em có chuyện muốn nói với anh...” Ninh Tiểu Thuần khẽ nói.

Cung Triệt đặt cầm lên tóc cô, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, nói: “Ừ, anh nghe.”

Ninh Tiểu Thuần hiện giờ đang đấu tranh nội tâm dữ dội, vì chuyện cô sắp nói đây có thể gây sóng gió giữa hai người, có thể sẽ thay đổi quan hệ của hai người. Nhưng cô vừa từ Quỷ Môn quan quay về, cảm giác sâu sắc cuộc đời vô thường, hiểu rõ nếu bây giờ không nói, sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội. Hơn nữa những lời này cô để trong lòng đã lâu rồi, hiện giờ rất muốn nói hết ra. Cô không thêm nghĩ đến hậu quả nữa, cứ nói hết ra, sẽ không có lỗi với bản thân, sau này sẽ không hối hận.

“Em có lời muốn nói với anh, lời này đã giấu trong lòng lâu rồi, sau khi em chết đi sống lại, em mới có dũng khí nói ra. Cung Triệt, em thích anh, khi ở chung vô tình em đã thích anh. Em thích anh, đây là chuyện của em, không liên quan đến anh. Anh đừng cảm thấy có áp lực.” Ninh Tiểu Thuần cố hết sức hạ giọng thật nhỏ, thật nhẹ. Cô cứ vùi vào lòng Cung Triệt, không dám ngẩng lên, mặt ửng đỏ. Cô nín lại, chờ phản ứng của anh.

Nhưng khi Cung Triệt nghe cô nói xong, lại không lên tiếng. Cô cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cô thậm chí còn cảm thấy nhịp tim anh cũng thay đổi. Nó không đều đều có quy luật như vừa rồi, mà ngược lại, nó trở nên rối loạn.

Làm anh sợ sao, điều này làm anh không tiếp nhận được sao? Anh sẽ ghét bỏ cô, nhạo báng cô sao?

Ninh Tiểu Thuần ngừng thở, cổ khổng chế hô hấp của mình không để nó rối loạn, bàn tay vò vò chéo áo. Thời gian chậm rãi trôi qua, lòng cô dần dần trở lạnh, tựa như còn có buồn tủi đột nhiên đánh úp nơi mềm mại nhất trong lòng.

Tuy cô nói với bản thân, chỉ cần nói ra tình yêu thì không có lỗi với tình cảm của mình. Nhưng con người luôn tham lam, cô cũng chờ mong được đáp lại giống vậy biết bao...

Thời gian càng trôi, Ninh Tiểu Thuần càng quẫn bách, không biết làm sao nhìn mặt anh, hơn nữa cô còn dựa vào ngực anh, tư thế mập mờ, thật sự không ổn. Nhưng cô không muốn lập tức đẩy anh ra, tay anh không buông, cô cũng không muốn buông. Cô không suy nghĩ đến hậu quả và tầm quan trọng của nó nữa, mà chỉ muốn hưởng thụ chăm sóc khó có được.

Cô cố hít ngửi mùi hương của riêng anh, cố gắng hít vào ấm áp của anh, vĩnh viễn ghi khắc giờ phút này vào lòng. Vì sau khi giờ phút này qua đi, tất cả đều thành hư vô...

Cung Triệt thở dài thật khẽ, cúi đầu ẩn môi lên tóc cô, thật lâu sau, mới chậm rãi đẩy cô ra, khoé miệng mang theo nụ cười, thân mật kề mặt sát mặt cô. Hơi thở anh phun lên mặt cô, ngứa ngáy, hơi nóng. Ninh Tiểu Thuần không dám ngược lên nhìn mắt Cung Triệt, chỉ dám nhìn chằm chằm cổ áo anh.

“Yêu tình...” Cung Triệt khẽ gọi một tiếng, khoé miệng vương nụ cười, đưa tay nâng mặt Ninh Tiểu Thuần lên, để cô đối diện với mình, không cho cự tuyệt. Anh thấy mặt cô đỏ hồng, sáng mắt xinh đẹp, nhẹ nhẹ cắn môi dưới, hồi hộp làm hàng mi run nhẹ, ánh mắt mơ màng.

Tâm trạng anh thật tốt, cúi đầu hôn lên mắt cô, hôn mũi cô, hôn lên môi cô, lẩm bẩm: “Yêu tình trộm tim...” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Ninh Tiểu Thuần bất ngờ bị hôn hoảng đến mức sửng sốt, suýt nữa quên thở, cô yên lặng nhìn đôi mắt sâu đen kia, cơ hồ như bị lạc trong đó, không tìm được thần trí của mình. Cô nhẹ nhàng bật ra một tiếng, hai tay không kiềm được vòng lên bả vai dày của anh, rồi nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh lúc đầu dịu dàng, sau đó lại mạnh mẽ, chiếc lưỡi nóng bỏng tiến vào trong miệng cô tham lam hút hơi thở ngọt ngào của cô, tay phải đỡ gáy cô, thu ngắn nhất khoảng cách giữa hai người.

Mắt anh dán lên mặt cô, ghi nhớ khuôn mặt cô vào tim. Môi cô trong trẻo như nụ hoa sáng sớm, làm anh muốn ngừng mà không ngừng được. Anh như người lữ hành đang khát cháy cổ gặp được một dòng suối mát, anh tham lam, triền miên hôn cô, như cả thế giới chỉ còn lại có anh và cô...

100. Chương 100: Trạm Kế Tiếp Hạnh Phúc?

Ninh Tiểu Thuần nằm viện hai ngày thì rời thị trấn G, trong lúc đó luôn có Cung Triệt ở bên, hết lòng chăm sóc, làm cô cảm thấy không chân thật, lâng lâng như được đi trên mây. Đêm đó cô lấy hết can đảm bày tỏ, sau đó họ ôm hôn, sau khi ôm nhau, hai người đều thở gấp, mặt mày hồng rực. Ninh Tiểu Thuần xấu hổ vô cùng, cụp mắt mỉm cười, không nói gì. Cô chờ Cung Triệt chủ động nói chuyện, nói ra lời cô muốn nghe.

Nhưng cô chờ một hồi cũng chỉ là yên lặng, không gian lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng hít thở của hai người. Qua hồi lâu, Ninh Tiểu Thuần không nhịn được, nhướn mắt lên nhìn Cung Triệt, bỗng rơi vào đáy mắt đen như mặt. Cung Triệt nhẹ thở dài, tay nắm chặt tay cô, cúi đầu nói một câu: “Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm.” (Tình không biết từ lúc nào, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm)

Tim Ninh Tiểu Thuần chợt lạc mất một nhịp, lòng bàn tay rịn mồ hôi, môi mím lại chờ anh nói tiếp.

“Lúc nghe em gặp nạn, lòng anh bỗng lạnh ngắt.” Tay Cung Triệt bao lấy tay Ninh Tiểu Thuần, nắm thật chặt, nói tiếp, “Anh mà lại luống cuống, dù chưa nghe hết tình trạng lúc đó. Tim anh như thiếu mất một khối, không bù đắp được, còn trống hơn cả trống, haha... Em nói xem, đây là vì sao?”

Anh khẽ cười mấy tiếng, Ninh Tiểu Thuần ngược mắt nhìn anh, không nói gì. Kì thật, tim cô đã đập không còn theo nhịp.

“Không quan tâm công việc làm, bay đến đây. Trong lòng bắt đầu có cảm xúc xa lạ, làm tâm thần anh không yên. Nghe nhân viên cứu hộ nói vẫn chưa tìm được mọi người, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, anh cảm thấy đầu óc trống rỗng, chuyện gì cũng suy nghĩ không ngớt. Anh từ khi nào mà hoảng hốt lo sợ thế này. Lúc ấy anh cảm thấy, không gì quan trọng hơn, quý giá hơn sự an toàn của em. Đâu đó có một sức mạnh thần kì không cưỡng lại được, dẫn dắt anh đến thấp lẫm. Chỉ một đoạn đường ngắn, nhưng anh cảm thấy rất dài rất dài, dài như giấc mộng anh không thể thoát ra được. Khi cuối cùng anh tìm thấy em, cảm nhận sự tồn tại chân thật của em, tim anh mới nhẹ nhõm.”

Giọng anh trong trẻo, như rượu gạo lên men, cô vui sướng ngất ngây nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mặt.

“Tình cảm thường nảy sinh trong lúc không hay không biết, nhiều người khi đối mặt với tình cảm của mình lại nhìn không hiểu nghĩ không ra. Anh dường như không muốn, cũng không thể để em ngay cạnh anh lại biến mất không nhìn thấy. Em còn thiếu nợ anh, chưa trả hết nợ, em đừng hòng đi đâu được, biết chưa?” Cung Triệt hung hăng nhìn chăm chăm vào mắt Ninh Tiểu Thuần, tựa như muốn nhìn thấy linh hồn cô.

Ninh Tiểu Thuần nhìn lại anh, trong một lúc không biết làm sao. Có người nói, có kiếp này là vì còn nợ của kiếp trước, ai yêu ai, ai nợ ai! Có lẽ, yêu anh, là món nợ của cô từ kiếp trước, ông trời muốn cô dùng kiếp này để bù đắp gấp bội.

Ninh Tiểu Thuần yêu Cung Triệt, Cung Triệt là nợ của Ninh Tiểu Thuần, vậy là anh cũng yêu cô sao, anh chính là nợ của cô sao. Kiếp trước rốt cuộc là ai nợ nhiều hơn đây?

“Anh thích em hả?” Hoặc là anh yêu em đúng không? Ninh Tiểu Thuần không xác định hỏi.

“Em nói xem?” Cung Triệt hỏi ngược lại.

“Em không biết...” Ninh Tiểu Thuần thành thật trả lời. Cô cảm thấy rất không chân thật, rất không có cảm giác an toàn, y như một giấc mộng, sau khi tỉnh lại tất cả đều hoá thành hiện thực tàn khốc, cô vẫn là cô, anh vẫn là anh, mà không là anh và cô.

Cung Triệt cúi đầu thở dài, kéo vai cô qua, nhẹ nhàng nói, gắng từng tiếng vô cùng rõ ràng, “Anh nghĩ, anh hình như đã thích em, trong lúc không hề hay biết...”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mắt đột nhiên sáng loá, trở nên long lanh. Trong nháy mắt trái tim trống rỗng đã lâu được lấp đầy, cô nhếch môi cười, như tắm gió xuân, có cảm giác rất thoải mái.

Mắt Cung Triệt chứa bóng hình xinh đẹp của cô, cảm xúc lạ lẫm tràn ra, ê ẩm, mang theo chút vị ngọt. Anh không kìm lòng được cúi xuống, phủ môi lên môi cô, mút vào...

Hai người đi máy bay quay về, lúc xuống máy bay đi ra, thì thấy tài xế tiểu Ngô đã sớm chờ ở ngoài. Tiểu Ngô cung kính mở cửa xe, đón chào bọn họ trở về. “Tổng giám đốc, phải về đâu ạ?” Tiểu Ngô hỏi.

Cung Triệt ra dấu bảo anh ta đi thẳng đến nhà anh, Ninh Tiểu Thuần ngồi bên cạnh nói nhỏ: “Không phải em... phải về nhà trọ màu hồng sao?”

“Về chỗ anh.” Cung Triệt nói, khoé miệng mang nụ cười thản nhiên, không để người ta cự tuyệt.

Chỉ trong chốc lát, xe đã ngừng trước cao ốc. Tiểu Ngô mở cửa xe cho họ, Cung Triệt bước xuống, quay lại đưa tay ra. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần thấy tiểu Ngô đứng bên vẽ mặt tỉnh quái, cười mờ ám, mặt cô lại đỏ lên. Cô ho nhẹ vài cái, không đưa tay ra, cứ thế xuống xe. Cung Triệt không nói không rằng nhìn cô một cái, đi qua nói nhỏ với tiểu Ngô vài câu, rồi cùng cô lên lầu.

Đến nhà Cung Triệt, Ninh Tiểu Thuần ngồi trên ghế salon, mắt đảo quanh, nhìn khắp nơi. Nơi này hình như không mấy thay đổi, cũng giống như lúc trước cô đến đây, nhưng giờ cô cảm thấy như cách cả một đời.

Kì thật, chúng chưa từng thay đổi, nhưng chúng không còn giống như trước đây cô đã thấy, chúng có lẽ được di dời một chút, có lẽ đã bám một lớp bụi bặm. Giờ phút này, vẫn yên ổn đứng thẳng ở nơi này.

Bởi vì tâm trạng khác nhau, quan hệ biến chuyển, làm người ta xúc động rất nhiều.

Cung Triệt vào phòng thay quần áo, lúc đi ra ném cho Ninh Tiểu Thuần một món đồ, cô chụp được, nhìn lại là một chùm chìa khoá.

“Em cầm đi, bây giờ anh có việc phải về công ty.” Cung Triệt vừa nói vừa mang giày.

Anh đưa chìa khoá cho cô, là ý gì? Ninh Tiểu Thuần nhìn chăm chăm chìa khoá trong tay, như cầm củ khoai nóng.

Cung Triệt như nhìn ra tâm tư cô, anh nói: “Em ở lại đây, buổi tối chúng ta cùng ăn cơm.”

Ở lại đây? Là bảo cô ở đây chờ anh về ăn cơm, hay là bảo cô ở đây luôn, tức là họ sống chung?!

Sống chung...

Ninh Tiểu Thuần lập tức ngây ngẩn, Cung Triệt đã ra đến cửa, anh lo lắng ngoái lại nói: “Em vừa xuống máy bay mệt lắm rồi, đi ngủ một lát đi.” Nói xong biến mất ngoài cửa.

Ninh Tiểu Thuần ngồi trong phòng khách ngây ra thật lâu, mới chậm rãi tỉnh táo lại. Cô đứng lên, đi một vòng trong căn phòng lớn, rồi nằm giang tay trên ghế salon, nhìn trần trần nhà, suy nghĩ miên man, khoẻ miệng lại nhếch lên.

Tục ngữ nói, đại nạn không chết, sau tất có phúc. Đây có được tính là biến chuyển trong đời cô, có tính là tình cảm của cô cập đúng trạm cuối cùng hay không?

Mơ mơ màng màng nghĩ ngợi, sâu ngủ bò đến, cô ngáp một cái, nằm trên ghế ngủ. Không biết ngủ bao lâu, bỗng tiếng chuông cửa vang dồn dập đánh thức. Cô dụi mắt, chạy ra mở cửa, ngoài cửa là một thanh niên mặc đồng phục, anh ta lễ phép hỏi: “Xin hỏi có phải cô Ninh không?”

Ninh Tiểu Thuần gãi gãi đầu, theo bản năng gật đầu. Người đó thấy vậy, đưa gói đồ tới, nói: “Cô có bưu kiện, xin kí nhận.”

“Của tôi?” Ninh Tiểu Thuần lúc này đã tỉnh ngủ, cô vừa về đã đến nhà Cung Triệt, sao có người thân thông quảng đại, biết tung tích cô mà gửi đến hay vậy. Trong này chứa thứ gì, có phải là thứ nguy hiểm không nhỉ? Trong TV đều có cảnh này mà. tại

Người trẻ tuổi gật đầu khẳng định, đưa gói đồ cho Ninh Tiểu Thuần, nói: “Đúng là đồ của cô Ninh Tiểu Thuần, xin kí nhận ở chỗ này.”

Ninh Tiểu Thuần đành phải nhận, kí tên. Người chuyển hàng lễ phép gật đầu, rồi đi.

Ninh Tiểu Thuần lo sợ bất an đóng cửa, để gói đồ lên bàn, nhìn trái sờ phải, lòng bất ổn. Cô lòng vòng mấy vòng trong phòng khách, do dự thật lâu, cuối cùng quyết định mở ra!

Cô mở thật cẩn thận, sau khi thấy đồ bên trong, sững sờ ngây người. Chẳng phải là vật nguy hiểm, mà là một bộ mỹ phẩm, đóng gói tinh xảo còn đẹp đẽ quý giá, nhìn là biết giá rất mắc. Trên đó đều là tiếng Anh, không có chữ tiếng Trung nào, nhìn chai chai lọ lọ, Ninh Tiểu Thuần không biết nên dùng nét mặt nào diễn tả cảm xúc của mình.

Cô cầm cái chai giống giống chai tinh dầu, neho mắt đọc chữ, một hồi mới hiểu đồng mỹ phẩm này có tác dụng làm mờ sẹo liền sẹo, trả lại làn da sáng bóng nhẵn mịn.

Ninh Tiểu Thuần nhìn đồng chai lọ, ầm ập chảy vào tim. Toàn bộ chuyện này, đáp án rất rõ ràng, đây không phải là “kiệt tác” của người nào đó thì còn là ai.

Cô mặt mày hớn hở, chợt muốn nghe giọng anh, thế là cầm điện thoại, bấm bấm một hồi, cô mới nhớ ra điện thoại của cô sau vụ đó đã hỏng hoàn toàn. Hơn nữa nhấn cô bốn lá cũng không thấy. Nghĩ vậy, cô bỗng cảm thấy đau xót.

Mất đi thứ gì đó, vĩnh viễn sẽ không thấy nó, vĩnh viễn không tìm lại được. Nhưng mà, vẫn còn người và vật trước mắt, nên tích cực tranh thủ, hết sức quý trọng.

Có lẽ, cuộc đời chính là như thế, mất đi, chấm dứt, bắt đầu, tiếp tục, lại chấm dứt, rồi biến mất... Cho dù thế nào, chúng ta đều muốn gánh hết tai nạn và hạnh phúc của riêng mình, tiến lên phía trước, không quay đầu lại.

101. Chương 101: Lăn Trên Khăn Trải Giường

Ninh Tiểu Thuần cầm chai lọ nghiên cứu cả một buổi chiều, rồi lại ngẩn người một hồi, sau đó mơ hồ đi loanh quanh nhà Cung Triệt, cuối cùng trời cũng sụp tối. Khi Cung Triệt về nhà thì thấy Ninh Tiểu Thuần đang nhảy lên nhảy xuống, dáng vẻ đầy sức sống, thì hoàn toàn mù mờ.

“Cái đó, cảm ơn anh...” Ninh Tiểu Thuần chỉ vào đồng hồ mỹ phẩm trên bàn.

Cung Triệt nhướn mày, gật gật đầu, đến quầy bar rót nước uống. Anh hoàn toàn không hiểu gì về mỹ phẩm của phụ nữ, chỉ biết cô có thể cần dùng, nên nhờ một cô thư kí đặt mua giùm.

Anh về phòng thay quần áo, rồi cùng Ninh Tiểu Thuần ra ngoài ăn cơm. Ăn cơm xong, Cung Triệt dẫn cô đi shopping. Ninh Tiểu Thuần đứng trong trung tâm thương mại nhìn đèn đuốc sáng trưng, đám đông tuôn vào trung tâm, ngẩn người, ngơ ngác hỏi: “Chúng ta đến đây làm gì?”

Cung Triệt cười cười, không đáp, kéo tay cô đi lên thang máy. Anh đưa cô đến gian hàng được trang hoàng vô cùng đẹp đẽ, mỉm cười nói: “Vào xem đi.” Ninh Tiểu Thuần ngược lên nhìn bày trí của cửa hàng một cái, đi theo anh vào trong, đứng trước quầy kiếng đủ loại điện thoại di động, bỗng nhiên trong lòng có niềm hạnh phúc nho nhỏ từ từ bay lên.

Nhân viên đứng trước quầy bước đến, lễ phép chào hỏi: “Xin chào, xin hỏi có thể giúp được gì cho anh chị?”

“Lựa cái em thích nhất đi.” Cung Triệt đứng cạnh nói với Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần chớp mắt long lanh, cảm động nhìn Cung Triệt. Nhưng sau đó cô nghĩ mình cũng chẳng mang nhiều tiền theo, nếu cô tự mua thì trả không nổi, vậy thật mất mặt.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần hiền lành như con mèo đáng yêu, đưa tay vỗ vỗ tay cô, miệng cong lên, “Qua kia xem thử.” Anh kéo tay cô qua lựa điện thoại. Nguồn tại

Ninh Tiểu Thuần nhìn điện thoại rực rỡ nhiều màu, xinh đẹp không dứt mắt khó mà lựa được, cuối cùng lựa cái vừa xuất hiện trên thị trường nhưng giá tiền vừa tầm. Lúc đến quầy tính tiền, Cung Triệt tự động rút ví thanh toán.

Ninh Tiểu Thuần cầm di động, tung tẩy theo sát Cung Triệt. Cô chợt cảm thấy đàn ông nhiều tiền thật là dễ dãi. Đặc biệt là người đó chỉ thuộc về cô, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện cho cô tiêu tiền, làm cô gái của anh thật rất hạnh phúc.

Ninh Tiểu Thuần nhìn bóng lưng cao lớn của Cung Triệt, đột nhiên cảm thấy rất không chân thật. Cung Triệt đi phía trước, cảm nhận thấy ánh mắt nóng cháy phía sau, anh ngoái lại, thấy Ninh Tiểu Thuần trầm tư, nhíu mày, đứng lại chờ cô đi tới, rồi rất tự nhiên kéo tay cô, đi đến bãi đậu xe.

Bàn tay anh dày rộng, ngón tay thon dài, ấm áp mà mạnh mẽ, làm người ta rất yên tâm. Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng nắm tay anh, cùng theo anh về nhà.

Ừ, về nhà. Từ này làm lòng cô rung động.

Trời đêm lạnh lạnh, ánh trăng chênh chếch trên bầu trời, ánh sao chớp tắt. Ánh trăng hôm nay dường như đặc biệt đẹp, luồng sáng dịu dàng xuyên qua cửa sổ, rơi trên cửa sổ, cửa sổ như được mạ bạc. Ninh Tiểu Thuần mặc áo choàng tắm đứng trên ban công, sương đêm rơi xuống, đêm cuối thu có cảm giác mát mẻ, cô khép cổ áo lại, che khuất làn da lộ ra. Thành phố ban đêm nơi nơi đều là ánh đèn, giao hoà, vô cùng xinh đẹp.

Một bóng đen xuất hiện sau lưng Ninh Tiểu Thuần, tinh bơ ôm eo cô, giọng nói trầm ấm vang lên: “Còn chưa ngủ?”

Lúc lưng Ninh Tiểu Thuần dán lên ngực người đó thì hoảng hồn, nhưng cô nghe tiếng Cung Triệt thì thấy an tâm, nhưng sau đó cũng thẹn thùng, tai thoáng ửng hồng. Trước đây chưa xác định quan hệ, họ hình như chưa từng có động tác thân mật như thế ấm áp như thế, cô trong một lúc vẫn chưa quen.

Anh nói anh thích cô, và bây giờ anh muốn cô ở nhà anh, ở cùng chỗ với anh, vậy họ xem như đã xác định quan hệ rồi chứ, không còn là loại quan hệ hợp đồng giấy trao đổi trắng mực đen lạnh băng, mà là quan hệ nam nữ đơn thuần, cả hai cùng yêu thương nhau dịu dàng thắm thiết!

Nghĩ vậy, miệng cô không kiềm chế được mà cong lên, “Chuẩn bị đi ngủ, anh xong việc chưa?” Họ vừa về, anh đã lao vào phòng làm việc bận rộn. Anh vì cô, theo cô ở bệnh viện tỉnh G mấy ngày, tin rằng công việc đã tồn đọng rất nhiều.

Cung Triệt ừ, nhắm mắt lại, đầu dựa vào hõm vai cô, hơi thở nóng phả lên mặt cô, làm ảm ướt vành tai cô. Ôm thân hình mềm mại vào lòng, làm tâm thần anh phơi phới, anh khoan khoái thở dài một hơi.

Mùi hương cơ thể nhẹ như hương hoa thoảng vào mũi anh, anh hít thật sâu, mùi hương này anh rất thích, rất say mê. Khuôn mặt anh tuần lộc vẻ thoả mãn, mắt mở to, miệng mỉm cười nhìn cô gái trước mặt. doc truyện tại . Anh giơ tay khẽ vuốt da thịt ở cổ cô, cảm giác chạm tay vào sự mềm mại và nhẵn mịn như lụa.

Vài lọn tóc đen nhánh của cô rơi vào trong ngực anh, anh vén lại đưa lên mũi ngửi, mùi hương thơm mát quen thuộc quanh quẩn nơi chóp mũi, anh chợt cảm thấy đầy ắp cảm giác ấm áp. Đây là hương vị thuộc về gia đình, thuộc về hương vị của họ.

Thân thể cô tròn trịa duyên dáng được bao trong áo choàng rộng, không giấu được đường cong uyển chuyển động lòng người. Anh động tình, mở miệng ngậm vành tai hồng, khe khẽ liếm mát.

“Ừm... ừ... Anh...” Mặt Ninh Tiểu Thuần đỏ ửng, anh chậm chậm lặp lại, nháy mắt lòng cô rung động, khó chịu muốn chết, cảm giác tê tê nói không nên lời quét qua toàn thân.

Cô cảm giác môi anh trượt đến sườn cổ cô, một bàn tay anh từ eo cô di chuyển lên trên, như có như không cọ lên ngực cô. Mặt cô đỏ bừng như tiết gà, cô cực kì nhanh mắt nhìn xuống dưới ban công, bỗng kinh hoàng sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Có người...”

Cung Triệt bình thản ung dung, cười khẽ một tiếng, lập tức vươn tay xoay người cô 180 độ, nhìn thẳng vào đôi mắt lo sợ của cô. Cô trong lòng anh ngược mặt lên, nhìn vào mắt anh, ánh trăng nhạt chiếu lên mặt cô, dát một lớp ánh sáng nhạt, toàn thân cô như mờ ảo.

“Tiểu Thuần...” Anh cúi đầu gọi hai chữ, thanh âm cực kì dịu dàng, lúc cô còn chưa phản ứng đã cúi xuống hôn lên môi cô.

Bàn tay anh ôm siết vòng eo mảnh mai nhỏ nhắn của cô, anh như con thú dữ không biết đủ cần nuốt con mồi, tham lam mà điên cuồng hôn cô, cắn cắn cánh môi cô, nuốt hơi thở gấp gáp của cô, mút hương thơm của cô. Cô ở ngay trong ngực anh, ở nơi anh có thể chạm đến, anh an tâm buông thả tình cảm của mình, để mặc vành tai mái tóc cọ sát lẫn nhau.

Đêm mùa thu tăm tối mênh mông, trong bóng đêm có hai người ôm chặt lấy nhau trút hết tình cảm. Trong triển miên nồng nàn, anh hài lòng nhếch môi, đưa tay rút dây lưng áo choàng của Ninh Tiểu Thuần, hai tay di chuyển trên thân thể mềm mại xinh xắn. Anh chậm rãi rời môi cô, chuyển qua cắn cổ trắng mịn, nhẹ nhàng gặm cắn.

Bàn tay anh lướt qua da thịt mịn màng, thăm dò tiến đến ngực cô, xoa đôi núm phong tròn đầy mẫn cảm. “Umm...” Thân thể cô không thể kiềm được mà run rẩy, miệng bật ra tiếng rên trên trêu người, càng làm lửa dục trong người Cung Triệt bốc cháy bùng bùng.

Cung Triệt thành thạo cởi áo ngực Ninh Tiểu Thuần, ngực cô nảy ra, anh ôm eo cô, để ngực cô dán sát đôi ngực rắn chắc của anh. Đôi mắt cô đẹp như nước, ánh mắt mơ màng trong suốt thăm thẳm làm anh thần hồn điên đảo... Anh như si như say nhìn chăm chú gò ngực mềm hơi phập phồng, đầu vú như anh đào trong tuyết vừa hé nụ, đã từng từng vươn cao, làm người ta không nhịn được muốn nhắm nháp.

“Đừng... Đừng ở... đây...” Ninh Tiểu Thuần cố nín giữ chút lí trí ít ỏi, bàn tay nhỏ bé đẩy vào ngực Cung Triệt.

Cung Triệt bế cô lên, bước thẳng đến phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, rồi xoay người đè lên. Áo choàng tằm mở rộng làm nổi bật thân hình cân xứng của cô, tản ra khêu gợi mê hoặc. Mái tóc xoà

tung đèn nhánh như mây, cần cổ cao hoàn mỹ thanh nhã, bờ vai tròn, bộ ngực đầy đà, như dãy núi nhấp nhô, đẹp không sao tả xiết.

Ninh Tiểu Thuần đưa tay xoa xoa lông mày Cung Triệt, chậm rãi chuyển qua môi anh, ngón tay lướt theo đường viền môi. Hai tay Cung Triệt chống hai bên sườn cô, nhìn cô không chớp mắt, rồi hôn lên môi cô, môi lưỡi hoà quyện, dục vọng thiêu đốt, hai người say sưa lẫn lộn trên giường, thật lâu anh mới buông cô ra.

Anh cúi đầu, vùi đầu vào ngực cô, đầu lưỡi ẩm áp về theo đầu vú mềm mại xinh đẹp, rồi mới ngậm, mút nhẹ. Khoái cảm từ ngực truyền từng đợt, thân thể Ninh Tiểu Thuần không tự chủ mà run lên nhẹ nhẹ, hơi thở bắt đầu trở nên rối loạn mà dồn dập. Cô vứt bỏ lí trí, xuôi theo tình cảm thật trong lòng, hai tay ôm cổ Cung Triệt, theo bản năng hơi cong người, làm cô càng dán chặt anh hơn.

Cảm giác ấm nóng làm yết hầu Cung Triệt bật rên khao khát, đến khi đầu vú tươi đẹp sưng đỏ, môi anh rời khỏi ngực cô, lướt theo đường cong, từ trán hôn xuống cổ, rồi trượt xuống vòng eo nhỏ. Da thịt Ninh Tiểu Thuần trắng mịn lấp lánh trong mắt anh, anh cẩn thận hôn mỗi tấc da thịt cô, thưởng thức da thịt trong suốt ngọt ngào sẵn chắc.

Nụ hôn nóng bỏng làm cả người Ninh Tiểu Thuần mềm nhũn, gần như tan thành nước, áo tắm trên người cô bị cởi bỏ, quần quýt đến cuối cùng, cô đã trần trụi. Quần áo trên người Cung Triệt cũng rơi xuống, anh trên người cô nhìn theo đường cong duyên dáng, yết hầu trượt lên xuống, mắt ẩn chứa đốm lửa cháy rực.

Chân anh tách đôi chân trắng nõn của cô ra, hoa viên thơm ngát luôn được đôi chân che kín hiện rõ trước mắt anh. Vật nam tính đã sẵn sàng để lên chỗ mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng cọ xát, liên tục truyền sang nhiệt độ.

“Ừ...” Ninh Tiểu Thuần ngửa đầu rên nhỏ, hai tay vòng qua thắt lưng Cung Triệt.

Cung Triệt được cô khuyến khích, bàn tay chiếm hữu che lên khu vườn tuyệt vời, chuẩn xác tìm đến nhụy hoa, chậm rãi vuốt ve từ nhẹ đến mạnh.

Cô cắn môi, cảm nhận cảm giác ngứa ngáy khó chịu từ trung tâm cơ thể khuếch tán rất nhanh, ăn mòn tất cả ý chí của cô.

Anh nghe tiếng cô rên rỉ, càng thêm suồng sã đi xuống, vỗ về chơi đùa lồi vào mềm mại, từ cao xuống thấp, từ dưới lên trên xoay tròn qua lại. Anh đưa ngón trở thăm dò lồi vào ướt át, cẩn thận dò xét đường đi. Sau đó cho thêm ngón giữa tiến vào dẫn dụ chất dịch bên trong, động tác âu yếm dần dần nhanh hơn.

“A...Ah...” Ninh Tiểu Thuần không thể đè nén tiếng rên, thân hình cong lên, để thân thể hai người không còn chút khe hở.

Cung Triệt gầm nhẹ một tiếng, cũng không thể đè nén dục vọng được nữa, anh rút ngón tay ra, nâng hai chân cô lên, đẩy mạnh vật nam tính to lớn vào trong cô. Có chất dịch ướt át bôi trơn, anh vào dễ dàng, thuận lợi đến nơi sâu nhất.

Vật nóng bỏng cọ xát lồi đi mềm mại, làm vách tường trong cô không ngừng co thắt, siết chặt của anh, chặt đến mức làm anh vừa đau vừa sung sướng.

Anh thấy dáng vẻ xinh đẹp khổ sở cắn môi không lên tiếng của cô, càng gợi lên dục vọng thật lớn trong anh, anh nhẹ nhàng hôn cắn ngực cô, ngón tay anh quay lại nơi lồi vào ướt sũng, vẫn về day ấn nhụy hoa mẫn cảm.

Anh đóng đưa thân hình, mỗi lần ra vào đều làm cô mê mẩn không tả nổi. Cô đón nhận tầng tầng lớp lớp khoái cảm, nhịp điệu ân ái trong cơ thể bắn ra hoa lửa tươi đẹp. Anh lần nữa xâm nhập va chạm, làm cô không chịu nổi đợt tấn công nóng bỏng, cô kiềm không được rên rỉ thành tiếng...

Mỗi một tế bào trong thân thể hai người đều mặc sức kêu gào, vui sướng dần dần tích tụ, họ say sưa chuyển động, cùng nhau đón đỉnh triều sau cuối...

102. Chương 102: Em Là Của Anh

Ngày hôm sau tỉnh lại, Ninh Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân đau nhức, cô xoa xoa eo, che người ngồi dậy, ngó trân trân vào không khí ngẩn người. Có phải sau tai nạn cơ thể cô chưa khôi phục lại, hơn nữa lâu ngày không vận động mạnh, nên người cô không chịu nổi, nên bây giờ bị đau lưng?

Hôm nay thời tiết hình như khá đẹp, ánh nắng ngoài cửa sổ tươi sáng, không có hơi lạnh cuối thu. Lúc Cung Triệt thức dậy, cô cũng dần dần tỉnh lại, bây giờ Cung Triệt đã đến công ty, cô còn trên giường. Vốn cô định hôm nay đi làm lại, nhớ đến công việc chồng chất là lại đau đầu, nhưng Cung Triệt lại bảo cô ở nhà nghỉ ngơi, ngày mai đi làm lại.

Hừ, chắc là anh biết bản thân tôi qua rất “đói khát”, giống như dã thú không biết thỏa mãn cứ không ngừng đòi hỏi cô, giờ áy náy trong lòng chứ gì. đọc truyện tại . Quên đi, tâm trạng cô bây giờ cũng không thích hợp đi làm, tiếp tục tự mình thêm ngày nghỉ vậy, hi vọng Hoàn Nghệ không vì cô trốn việc nhiều, mà đuổi việc cô, bằng không nhất định cô sẽ khóc lóc ăn vạ Cung Triệt.

Cô miễn cưỡng nằm trên giường thật lâu, cho đến khi mặt trời chiếu đến mông mới chậm chạp rời giường rửa mặt. Cô vào bếp mở tủ lạnh, muốn tìm gì đó lấp bụng, không ngờ trong tủ lạnh chẳng có thứ gì giải quyết vấn đề ẩm no, chỉ có một đồng nước sôi với đồ uống. Cô không khỏi thở dài, chắc phòng bếp đa số đàn ông đều để cho có, cô đành xuống lầu kiểm đồ ăn.

Lúc đi ngang siêu thị, Ninh Tiểu Thuần bước vào mua một ít rau củ, mang về nhét đồng rau củ vào tủ lạnh, nhìn tủ lạnh được lấp đầy thức ăn, cô thỏa mãn nở nụ cười.

Chợt điện thoại trong phòng khách vang lên, cô bước qua, do dự không biết nên bắt máy hay không, dù sao đây là nhà Cung Triệt, không ai biết hiện giờ cô ở đây, tự nhiên nhận điện thoại hình như không hay lắm. Trong lúc sơ ý cô thấy số gọi đến, mới bớt lo lắng căng thẳng. Cô nhớ rõ đây là số văn phòng Cung Triệt.

“Alo?” Ninh Tiểu Thuần bắt máy, còn nghĩ thầm sao anh không gọi di động cho cô, mấy giây sau mới chợt nhớ, cô mới mua điện thoại mới, nhưng chưa có thẻ sim, chẳng trách anh lại gọi điện thoại nhà.

“Thức rồi à?” Tâm trạng người đầu dây kia hình như không xấu, giọng nói vui vẻ.

“Dạ...” Ninh Tiểu Thuần trề môi, đáp. Nguồn tại

“Ăn cơm chưa?” Cung Triệt hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nghe thấy, hạnh phúc trào dâng, cảm giác được người ta nhớ dường như khá tốt. “Ăn rồi, trong nhà chẳng có gì hết, em phải ăn tiệm. Còn anh?” Cô hỏi ngược lại, giọng nói mang theo mùi vị làm nũng và trách móc khó nhận ra.

“Ừ, anh ăn rồi.” Cung Triệt nhận ra bất mãn của cô, cười khẽ, “Vậy em muốn mua gì, hết giờ anh về mua cho.”

“Không cần, em đã mau nhiều lắm rồi...” Ninh Tiểu Thuần nói rồi mới thấy chợt dạ, cô không được sự đồng ý của anh đã tự tiện mua đồ nhét vào, không biết anh có để ý không nữa.

“Ừ, vậy thì được rồi... Anh có điện thoại, về nhà nói tiếp.” Cung Triệt nói.

“Dạ, bye bye...” Ninh Tiểu Thuần lưu luyến không muốn cúp máy, xem chừng anh cũng không bài xích cô nhúng tay vào cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của anh, thế thì tí nữa cô hỏi xem anh thích gì, để còn mua về giúp anh. Hiện giờ hai người ở chung, mắm muối củi gạo đều phải quan tâm, dù đó là việc vặt, nhưng cô vui vẻ chấp nhận.

Ninh Tiểu Thuần tự nhiên thấy vui, cô đến tủ lạnh lấy bánh pudding xoài vừa mua ra ăn, cô mới múc một miếng bỏ vào miệng, điện thoại lại vang lên. Cọ bỏ bánh xuống chạy đến, nhất thời sơ suất, không xem số đã bắt máy, “Xin chào.”

Đầu bên kia không ai đáp, im lặng, Ninh Tiểu Thuần không chắc chắn hỏi lại: “Alo, xin chào?” Vẫn không ai lên tiếng, nếu không phải cô thính tai nghe bên kia có tiếng hít thở, cô còn tưởng ban ngày ban mặt lại có ma.

Ninh Tiểu Thuần định kiên nhẫn hỏi nữa, đầu kia lại cúp máy. “Kì cục.” Ninh Tiểu Thuần để điện thoại xuống, bực mình nhìn chăm chăm ống nghe. Nhất định là có người rảnh rỗi đùa dai. Cô lúc lắc đầu, không nghĩ đến nữa, ăn hết bánh pudding sẽ mua thẻ sim lắp vào, rồi về nhà trọ của mình, dọn đồ đạc, toàn bộ dời qua chỗ Cung Triệt.

Tối Cung Triệt về nhà, nói cô biết ngày mai cuối giờ công ty sẽ tổ chức bữa tiệc nhỏ chia tay.

“Chia tay ai?” Ninh Tiểu Thuần ngồi trên ghế salon, vừa xem TV vừa hỏi.

“Ngô Kỳ Vũ.” Cung Triệt vừa cởi cravat vừa đi về phòng.

“À, anh ta sao vậy?” Ninh Tiểu Thuần lấp ba lấp bắp.

“Hạng mục gần hoàn thành, cậu ta phải về lựa Thịnh gia.” Cô rõ ràng đã quên Ngô Kỳ Vũ không phải nhân viên của Hoàn Nghệ, Cung Triệt quay lại nhìn cô một cái, rồi lập tức đi vào phòng ngủ.

“À...” Ninh Tiểu Thuần nghiêng đầu ngồi trên ghế trầm tư.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã mấy tháng, người ở cạnh đến rồi đi, người còn lại cũng chỉ mấy người, ghét nhất là đưa tiễn hàng năm...

Tuy cô đối với Ngô Kỳ Vũ không có tình cảm nam nữ, nhưng cô đã xem anh là bạn của mình. Làm chung một thời gian ngắn, nhưng chuyện xảy ra lúc đó còn hiện rõ mồn một trước mắt cô, anh rất tốt với cô, cô luôn ghi trong lòng, vẫn chưa nghĩ ra phải đền bù cho anh ra sao, anh lại phải đi.

Aiz. Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Sao lại thở dài?” Cung Triệt không biết thay quần áo xong đi ra từ khi nào, tới cạnh cô ngồi xuống.

“Không có gì.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng khoát tay. Cô với Ngô Kỳ Vũ có chuyện gút mắc không thể để Cung Triệt biết, nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện, để anh khỏi hiểu lầm.

“Phải không?” Cung Triệt không tin, nhíu mày nhìn cô.

Ninh Tiểu Thuần bị anh nhìn nên hơi chột dạ, nhưng cô không biết tại sao mình lại chột dạ, cô không làm việc gì trái lương tâm. Cô cố ưỡn ngực, dùng ngữ giọng bình thường: “Em, em đang nghĩ xem có nên mua quà tặng trợ lý Ngô không?”

“À...” Cung Triệt kéo dài giọng, đôi mắt sâu loé tia sáng khó hiểu, anh cười mà như không, nói, “Em thân với trợ lý Ngô lắm à?”

“Mọi người làm việc chung với nhau, quen nhau, có hơi thân chút thôi...” Ninh Tiểu Thuần cẩn thận nhìn anh, cô biết anh là người rất thông minh, nhưng chẳng lẽ anh thần thông quảng đại đến mức biết hết mọi việc ư, biết luôn tình cảm của Ngô Kỳ Vũ ư?!

“Ừ.” Cung Triệt nghe vậy, chỉ ừ một tiếng.

Anh không tin sao? Trời đất làm chứng, cô không làm chuyện gì có lỗi với anh, cho dù là chuyện trước đây, huống hồ cô với Ngô Kỳ Vũ là trong sáng, một chút chuyện cũng chẳng xảy ra.

Ninh Tiểu Thuần đứng lên, nói: “Anh muốn ăn bánh pudding không, hôm nay em mua đủ vị hết, cũng ngon lắm, ăn thử nha.” Cô không biết Cung Triệt có thích ăn đồ ngọt hay không, nhưng cô cảm thấy không khí hình như trở nên kì lạ, thế là đổi đề tài, muốn làm không khí sôi động lên.

Cô không chờ Cung Triệt trả lời, định vào phòng bếp, ai ngờ cô chưa bước được nửa bước, đã bị Cung Triệt nắm tay, kéo mạnh lại, cô theo đà ngã vào ngực anh.

“Không ăn.” Cung Triệt chợt nói.

Oh, vậy thì thôi, cô ăn hết. Cô bĩu môi, muốn đứng lên, nhưng Cung Triệt không chịu buông tay. Ninh Tiểu Thuần ngước mắt lên, nghi hoặc nhìn Cung Triệt.

“Ăn em.” Cung Triệt thấy ánh mắt Ninh Tiểu Thuần, cười gian manh, chậm chậm nói.

Ninh Tiểu Thuần nhất thời xấu hổ đỏ mặt, đẩy đẩy ngực anh, cúi đầu nói: “Em, em ngày mai còn đi làm...”

Cung Triệt chẳng hề nhúc nhích, nhìn thẳng mắt cô. Ninh Tiểu Thuần bị nhìn đến nóng người, bất giác ngó lơ, không nhìn anh. Cung Triệt thấy thế, thành linh cúi đầu, hung hăng cắn môi Ninh Tiểu Thuần, Ninh Tiểu Thuần bị đau khê la lên, bất mãn bĩu môi, giận dữ trừng Cung Triệt, không biết sao anh đối xử thô bạo với cô!

Cung Triệt không chấp nhận, trong lòng anh, đây chính là trừng phạt mang tên tình yêu đầy chết. Đừng tưởng anh không biết lúc Ngô Kỳ Vũ nhìn cô, trong mắt luôn có tình cảm nóng bỏng, anh không tin cô không nhận ra. Lần này là trừng phạt nhẹ, để cô nhớ thật lâu, cách xa mỹ nam, quý trọng người trước mắt.

Anh lè lưỡi, liếm cánh môi cô, nói: “Em bây giờ là của anh.” Cho nên chỉ có thể nhìn anh, trong mắt không thể tồn tại hình bóng người đàn ông nào khác.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mặt càng thêm đỏ, cô đẩy mạnh anh ra, đứng lên nói: “Em muốn đi tắm...”

Bây giờ anh cứ hay nói lời làm cô đỏ mặt, tuy chỉ vài ba chữ, cô cảm giác trái tim cô muốn vọt lên miệng. Ôi chao, hết chịu nổi.

“Được.” Vậy tắm chung. Cung Triệt ôm ngang lưng cô, vững vàng hướng đến phòng tắm.

Ninh Tiểu Thuần chẳng nói được lời nào, đây có tính là cô tự tạo nghiệt không thể sống không?!

103. Chương 103: Dững Khí Yêu Nhau

Ninh Tiểu Thuần phát hiện mấy ngày cô không đến công ty, đã không theo kịp thời đại, thế giới thay đổi quá nhanh, tự cô OUT rồi.

Đáng lẽ cô không biết chuyện Ngô Kỳ Vũ phải đi, việc này là nghe từ miệng Cung Triệt. Nên vấn đề tặng hay không tặng quà, cô đã không thêm suy nghĩ nữa. Chỉ có câu giữ gìn sức khỏe, ngoài ra, đều là dư thừa.

Tiếp theo chính là, thư kí Hứa phòng tổng giám đốc nghỉ hộ sản đã trở lại, cô không thể chiếm ghế người ta được, thế là phải trả chỗ. doc truyện tại . Cung Triệt cho làm thêm một phòng ở ngoài nữa, để cô với thư kí Hứa ngồi chung. Vì cuối năm có rất nhiều công việc cần phải giải quyết, thế là cô vẫn phụ trách công việc cũ, còn công việc mới thì chờ sau tết bố trí lại.

Tiếp theo là, tin đồn lúc trước nói Hạ Phi Sắc có quen biết với Cung Triệt, nên mới được lựa chọn làm người phát ngôn. Nhưng thật ra không phải, trợ lý Ngô-Ngô Kỳ Vũ mới quen biết với Hạ Phi Sắc, nghe đồn hai người là bạn học đại học, quan hệ không nhỏ, còn với Cung Triệt chẳng hề quen biết.

Mọi người cảm thấy không moi được gì trong vụ tai tiếng tình ái, liền chuyển qua Ngô Kỳ Vũ và cô trợ lý Ninh văn phòng tổng giám đốc, vì còn vài người nhớ đến topic trên diễn đàn X trước đó, vì sau khi Ngô Kỳ Vũ làm rõ, nói đêm đó Ninh Tiểu Thuần ở cùng với anh, mọi người liền cảm thấy Ngô Kỳ Vũ và Ninh Tiểu Thuần có rắc rối. Nhưng giờ phút này bạn gái chính thức Dương Vi của trợ lý Ngô xuất đầu lộ diện, người ta ăn mặc xinh đẹp lịch sự, thân mật ôm tay Ngô Kỳ Vũ xuất hiện ở party, mấy cô thôn thức không thôi, còi lòng tan nát.

Còn thêm, giám đốc Cố Minh Vũ trong lòng của mấy cô còn lại ở Hoàn Nghệ cũng là hoa đã có chủ, người đó là Đại tiểu thư của Lạc thị, đáng vẻ trong sáng động lòng người, tuần nam mỹ nữ, trời sinh một đôi, giết chết ao ước của người ngoài. Tim mấy cô lần nữa nát bét, nhất là trưởng phòng tài vụ Lý, quả thật là bị ai muốn chết.

Cho nên, khi Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt cùng nhau xuất hiện trong hội trường party, ánh mắt mọi người như tia laser bắn lên bọn họ, bởi vì đêm nay mấy cô chịu đả kích quá lớn, tổng giám đốc cao cao tại thượng, sự tồn tại như thần thánh nếu cũng thuộc về người khác, trái tim các cô không chỉ nát, mà lòng cũng sẽ rỉ máu.

Ninh Tiểu Thuần nhìn mấy cô tham gia party, đều dùng ánh mắt xem xét, nghi hoặc đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, cô nhất thời cảm thấy cả người không được tự nhiên, cảm thấy áp lực không gì ngăn nổi như dời núi lấp biển từ bốn phía kéo đến.

Cô vốn định duy trì quan hệ thuần túy cấp trên cấp dưới trước kia với Cung Triệt, không muốn công khai quan hệ của hai người, như vậy sẽ không bị dị nghị, không bị soi mói, có thể yên tĩnh lỗ tai, nhưng hình như không được. Cô định hết giờ làm sẽ tự mình đón xe đến đây, ai ngờ Cung Triệt lại cùng cô đến. Thật ra bảo rằng đi nhờ xe thì cũng không có gì, nhưng cô vì sao phải làm bạn gái anh, ôm tay anh bước vào?! Thật ra ôm tay anh vào đây cũng không có gì, đây là nghi thức cơ bản, nhưng anh vì sao lại rất thân mật ôm eo cô, đáng vẻ thể hiện công khai quyền sở hữu?!

Tuy rằng đây chỉ là bữa tiệc đứng đơn giản, chỉ chiêu đãi cấp quản lí ở Hoàn Nghệ và một số người Ngô Kỳ Vũ quen biết, người dự mặc dù không nhiều, nhưng tốc độ truyền tin rất nhanh, một truyền mười, mười truyền trăm, tin rằng ngày hôm sau cả Hoàn Nghệ ai ai cũng biết.

Tuy cô biết cô và Cung Triệt đi chung là chuyện của hai người, nhưng mà không phải, Cung Triệt không phải đàn ông bình thường, anh là đàn ông chất lượng tốt, là tổng giám đốc Hoàn Nghệ, là con trưởng gia tộc Cung thị, ở chung với anh nhất định phải đối mặt rất nhiều khó khăn, như chỉ riêng ánh mắt dò xét này cũng đủ làm cô hoảng sợ, vậy sau này làm sao đối mặt với lực cản lớn hơn đây, làm sao tính chuyện tương lai hai người...

Ôi, Ninh Tiểu Thuần không khỏi thở dài, tâm tình như cà héo.

“Em sao vậy?” Cung Triệt bắt gặp tâm trạng cô thay đổi, cúi đầu hỏi. Anh thấy tóc cô có mấy cọng rơi xuống, nên rất tự nhiên đưa tay vén lên giùm cô.

“Không có gì, em đói bụng, tìm đồ ăn trước.” Ninh Tiểu Thuần đỏ tai, vội vàng buông tay Cung Triệt ra, chạy đến góc sáng ít người.

Cung Triệt nhìn theo hình dáng Ninh Tiểu Thuần chạy trốn, đồng tử hiện vẻ ảm đạm. Đây chỉ mới là bắt đầu, trước tiên cho cô một mũi phòng ngừa, sau này sẽ còn nhiều trường hợp cần đối mặt, còn nhiều khó khăn cần giải quyết. Nếu ý chí không kiên định, tình cảm hai người không thể bền vững lâu dài, như vậy thì làm sao đây...

Nhưng, anh tuyệt đối sẽ không buông tay. Anh sẽ cố hết khả năng, chống đỡ mảnh trời cho cô, bảo vệ cô trong đôi cánh của anh, che chắn gió mưa cho cô. Chỉ mong hai người có thể hiểu thấu lòng nhau, vượt qua mưa gió, đi đến bờ bến hạnh phúc.

“Cô Ninh.” Giọng nói trong trẻo của người phía sau vang lên, Ninh Tiểu Thuần cầm đĩa gấp đồ ăn quay lại, nhìn hồi lâu mới thấy Lạc Hi Hi.

Ninh Tiểu Thuần đặc biệt chọn một góc không ai lui tới trốn tránh, khẩn cầu được yên ổn. Cô biết vẫn có không ít người nhìn sang bên này, nhưng không ai dám đến bắt chuyện, không ngờ rằng Lạc Hi Hi lại đến nói chuyện với cô. Cô nhìn Lạc Hi Hi vẻ mặt hạnh phúc, gật đầu chào cô ấy, mỉm cười thân thiện.

Lạc Hi Hi lơ đãng cầm đại ly nước ép, chỉ vào sofa nhỏ gần đó, nói: “Chúng ta qua kia ngồi một chút chứ?”

“Được.” Hiện giờ Lạc Hi Hi đã không còn là vợ sắp cưới của Cung Triệt, đối với cô không có thái độ thù địch, hơn nữa Ninh Tiểu Thuần cảm thấy tính cách cô ấy cũng tốt, không kiêu căng, nên cũng có cảm tình với cô ấy. Ha ha, phụ nữ thật sự là động vật kì lạ, trở nên rất lương thiện.

Hai người ngồi lên sofa, trong một lúc không biết nói gì. Ninh Tiểu Thuần cười nhẹ, dùng nĩa xiên bánh ngọt đưa lên miệng, lẳng lặng chờ Lạc Hi Hi nói tiếp. Tục ngữ nói, không có chuyện không đến tìm, tuy câu này dùng vào trong thời điểm này không thích hợp lắm, nhưng ý nghĩa cũng tương đương.

Lạc Hi Hi thấy Ninh Tiểu Thuần điềm tĩnh ngồi ăn bánh, không hỏi không nhìn, bản thân ngược lại không nén được, cô nghiêng qua, thần bí hỏi han: “Có phải cô ở chung với Triệt rồi không?” Thực nữ cũng có quyền nhiều chuyện.

“Khụ khụ...” Ninh Tiểu Thuần bị nghẹn miếng bánh trong cổ, khó khăn ho sặc sụa. Tuy cô có chuẩn bị tâm lí, đợi câu hỏi của cô ấy, nhưng không ngờ Lạc Hi Hi hỏi thẳng tuột, giết cô chết tươi, hơn nữa giọng nói

còn che giấu vui sướng không ngớt.

“Đây, uống miếng nước đi.” Lạc Hi Hi đưa ly nước ép chưa uống qua cho Ninh Tiểu Thuần, nhân tiện giúp cô hết ghen.

Ninh Tiểu Thuần nuốt miếng bánh xuống, cầm ly nước, nói cảm ơn.

“Tôi làm cô sợ hãi?” Lạc Hi Hi cẩn thận quan sát thần sắc Ninh Tiểu Thuần, “Con người tôi hay nói thẳng, cô đừng để ý nha.”

“Cô Lạc với tổng giám đốc là thanh mai trúc mã đúng không?” Ninh Tiểu Thuần đột nhiên hỏi. xem tại

Lạc Hi Hi ngẩn người, không ngờ trước Ninh Tiểu Thuần sẽ hỏi câu này. “Cô gọi tôi là Hi Hi đi, đừng xem tôi như người xa lạ.” Cô cân nhắc một hồi, nói tiếp: “Nhà tôi với nhà họ Cung là thế gia, ở cũng gần, nên quan hệ rất tốt, tôi với anh ấy từ nhỏ lớn lên, coi như thanh mai trúc mã đi. Triệt lớn hơn tôi vài tuổi, anh ấy vẫn là anh trai, rất chăm sóc tôi, nhưng giữa chúng tôi không có tình yêu nam nữ, vì chúng tôi cũng biết, người này không phải là người mà người kia muốn tìm.”

Lạc Hi Hi thấy Ninh Tiểu Thuần lắng nghe, bèn nói tiếp, “Tuy vì một vài nguyên nhân, chúng tôi từng mang danh nghĩa vợ chồng chưa cưới, khi đó tâm trạng cả hai rất tệ, tôi vẫn luôn bị anh ấy bắt ép, nhưng cuối cùng anh ấy vẫn chọn buông tay, anh ấy hi vọng tôi hạnh phúc, là thật lòng, tôi biết.” Cô đối với Ninh Tiểu Thuần mới gặp vài lần cũng có cảm tình, cảm thấy cô ấy là cô gái tốt, hai người hẳn là hợp nhau.

Ninh Tiểu Thuần nghe Lạc Hi Hi nói, biết Cung Triệt chỉ xem cô ấy như em gái, lòng có chút nhẹ nhõm. Phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, trong mắt không chứa được dù chỉ là một hạt cát.

“Cô phải cố lên, đừng dễ dàng buông tay.” Lạc Hi Hi bỗng cầm tay Ninh Tiểu Thuần, hai mắt sáng rực, hưng phấn nói: “Mấy năm nay không thấy cô gái nào bên cạnh Triệt, anh ấy công khai đi cùng cô như vậy, còn săn sóc từng chút, chắc chắn anh ấy rất xem trọng cô, hì hì. Cô phải chịu đựng tính khí anh ấy, lúc anh ấy ngang ngược, cô phải phản kháng, không thể để anh ấy hống hách. Đàn ông mà, quan trọng là phải trị họ, họ mới nghe lời. Tôi sẽ ủng hộ cô, go, go, go, cố lên.”

Ninh Tiểu Thuần nghe Lạc Hi Hi nói năng lộn xộn, không nói gì, cụp mắt, suy nghĩ miên man. Lạc Hi Hi không biết cô nghĩ gì, nên không nói gì thêm, chỉ ngồi im bên cạnh.

Người trong hội trường đã đến gần đông đủ, mọi người tập trung một chỗ nói chuyện. Lúc này Cung Triệt bước lên bục nhỏ, khách sáo đọc diễn văn theo công thức. Ninh Tiểu Thuần nhìn người đàn ông sáng chói trên bục, trong lòng cực kì phức tạp, không biết là chua xót hay ngọt ngào.

Sau khi Cung Triệt nói xong, đến lượt Ngô Kỳ Vũ lên nói, giọng nói rất dễ nghe: “Thời gian vừa qua cảm ơn sự giúp đỡ và hợp tác của mọi người... Ở đây quen biết rất nhiều người, có người có lẽ cả đời này cũng sẽ không quên...” Nói xong, ánh mắt anh hình như lướt qua đám đông, ném về nơi vắng vẻ nào đó.

Ánh mắt Ninh Tiểu Thuần và Ngô Kỳ Vũ đụng nhau trong không trung, cô bất giác nhìn đi chỗ khác. Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô lại cảm thấy anh đặc biệt tìm kiếm hình dáng cô trong đám đông.

“Tuy rằng rất luyến tiếc, nhưng vẫn phải nói tạm biệt, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn... Cảm ơn mọi người cho tôi hồi ức tốt đẹp, cảm ơn sự tin tưởng của mọi người, mong sau này sẽ hợp tác ăn ý hơn.” Ngô Kỳ Vũ khẽ gật đầu, đi xuống bục.

Dưới này vang lên từng tràng vỗ tay, thấm đẫm tình cảm lưu luyến không rời...

Lạc Hi Hi đã về bên cạnh Cố Minh Vũ, Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng một mình ngồi trong góc uống nước ép, một dáng người chậm rãi đến gần cô, cô ngước lên, thấy Ngô Kỳ Vũ.

“Hi, đã lâu không gặp.” Ngô Kỳ Vũ chủ động chào hỏi.

“Phải, đã lâu không gặp.” Ninh Tiểu Thuần đáp, từ sau khi hai người nói rõ, không biết là anh cố ý né tránh hay là thế nào, hai người trong công ty chưa hề gặp mặt. Đặc biệt sau tai nạn, cô chưa đến công ty, càng không có cơ hội gặp lại.

“Tôi ngày mốt phải đi.” Ngô Kỳ Vũ nhìn thẳng Ninh Tiểu Thuần.

“Ừ...” Ninh Tiểu Thuần suy tư, không biết phải trả lời thế nào, mẩu đối thoại giữa hai người khách sáo mà xa cách, thật khó xử, cô im lặng thật lâu, mới nói ra hai chữ: “Bảo trọng.”

“Trợ lý Ngô.” Giọng nói trầm thấp từ sau truyền đến, ngay sau đó eo Ninh Tiểu Thuần bị hai bàn tay to lớn ôm lấy, Cung Triệt hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Chỉ tạm biệt, cảm ơn cô Ninh quan tâm từ trước đến nay.” Ngô Kỳ Vũ nhẹ nhàng cười, hơi cúi người, “Cung tổng, tôi qua bên kia trước.”

“Ừ, được.” Cung Triệt ôn hoà nói, bàn tay vẫn không rời eo Ninh Tiểu Thuần.

“Bảo trọng.” Ngô Kỳ Vũ nhìn Ninh Tiểu Thuần, thản nhiên nói một tiếng, xoay người bỏ đi.

Ninh Tiểu Thuần nhìn theo hình dáng Ngô Kỳ Vũ, cúi đầu thở dài, thân hình không tự chủ được dựa vào lòng Cung Triệt.

“Sao vậy, không nở hả?” Giọng nói không vui vang bên tai, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, ngứa ngáy.

Ninh Tiểu Thuần mở to hai mắt, cố sức tránh khỏi vòm ngực anh, nhảy ra xa. Cô sao lại không cảnh giác vậy, ở đây lại đi dựa vào ngực anh. Cô bỗng chốc xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu, che giấu lúng túng.

“Em phải tập quen đi.” Cung Triệt đi tới, cầm tay cô, không cho cô rút ra.

Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, đôi mắt đen như hồ không thấy đáy, trong suốt mà lại cất giấu không biết bao nhiêu bí mật, cố sức hút như làm cô không cách nào trốn thoát. Cô hít một hơi thật sâu, gật gật đầu.

Yêu nhau, chỉ cần có cơ hội, nhưng có thể ở cùng nhau là cần cơ duyên. Trên con đường bạch đầu giai lão còn lắm trạm kiểm soát phải đi qua, không có dừng khất, không thể đi đến cuối đường.

104. Chương 104: Anh Và Cô

Ngày thứ nhất trôi qua, một ngày sống chung suôn sẻ, đã qua.

Thời gian sống chung với tổng giám đốc vẫn tiếp tục, tuy rằng bình bình thường thường, không sóng không gió, Ninh Tiểu Thuần lại cảm thấy đôi lúc có chút ngọt ngào trong lòng.

Gần đến cuối năm, công việc chất chồng như núi, Ninh Tiểu Thuần mỗi ngày mải miết làm việc, hận không thể để thời gian một ngày kéo dài, dài nữa, dài mãi. Cô cuối cùng cũng cảm nhận được tiến độ của công ty lớn, áp lực công việc nhiều, hơi chậm một bước, không biết đã thụt lùi hơn người bao nhiêu.

Chính vì cái gọi là người đo với người thì một mất một còn, thư kí Hứa năng lực làm việc nhanh đến mức làm cô lú lờ, hơn nữa chất lượng công việc cao, cô tự thấy xấu hổ, dứt khoát xem thư kí Hứa thành thần tượng mà sùng bái. Xem ra cô chỉ có con đường là chạy thật nhanh mới có thể duy trì tốc độ cùng sánh vai với người khác, mới có thể đứng vững vàng ở nơi này.

Sau đó, cuộc sống bận rộn như nước trôi qua, lơ đãng phát hiện, cuộc sống không ngừng có người đi hoặc đến, nhìn thấy, không nhìn thấy; ghi nhớ, quên lãng. Chính như vậy, một số người dần dần rơi rớt theo năm tháng, tiếp tục lưu luyến cũng chỉ là quá khứ.

Cô thỉnh thoảng có thời gian rảnh, sẽ chống tay dưới cằm ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ, lúc này đang nhớ đến câu nói rất kịch: Chúng ta cứ thế già đi, từ ngày này sang ngày khác, xin đừng nói tạm biệt, không cần phải gặp lại nữa.

Ngô Kỳ Vũ đi là hôm thứ Bảy, cô không đi đưa tiễn, ở lì trong nhà xem TV. Trong công ty có mấy cô MM trẻ chạy đi tạm biệt Ngô Kỳ Vũ, lúc chia tay lệ rơi khắp sân bay, Ninh Tiểu Thuần nghe kể lại mà dở khóc dở cười.

Tạm biệt, là vì sau đây, có thể còn tốt đẹp gặp lại. Có những người đã định sẽ không hề gặp lại, nên cũng không cần nói tạm biệt...

Ninh Tiểu Thuần cảm thán bản thân sao khi không trở nên sâu não, tự cười chế giễu, nhìn màn hình máy tính, đứng lên, vịn vịn lưng, đi xuống lầu ăn cơm trưa.

Nhà ăn dưới lầu giờ cơm trưa, cô đụng phải tiểu Tạ, tiểu Tạ lại bắt đầu công việc nhiều chuyện dò hỏi cô. Sau party lần đó, công ty bắt đầu lưu truyền tin đồn giữa cô và Cung Triệt. Nhưng may mắn là, e ngại nhân vật chính là tổng giám đốc, hơn nữa chân tướng sự việc vẫn chưa rõ, mọi người không dám nói bậy bạ lung tung, nên lời đồn chưa lan rộng. Chỉ là bình thường cô đi lại trong công ty thì có ánh mắt ném lên người, mang ý khó hiểu dò xét quan sát.

“Tiểu Thuần, đây không phải lời đồn vô căn cứ chứ?” Tiểu Tạ cẩn thận quan sát sắc mặt Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần bắt đầu dĩ thử dài, mỉm cười, nói: “Muốn biết câu trả lời, thì hỏi thẳng tổng giám đốc chúng ta đi.” mới nhất ở

“Ôi.” Tiểu Tạ nghe vậy rụt cổ, làm vậy không phải muốn cô chủ động đi làm bia đỡ đạn sao, kệ đi kệ đi! Nếu Ninh Tiểu Thuần không muốn trả lời thẳng vấn đề này, cô cũng không hỏi, cô xoa tay, nói: “Mình ăn no rồi, đi lên trước nha, bà cô chồng giao ãnh cả đồng công việc, làm hoài không xong.”

“À, bye.” Ninh Tiểu Thuần chào tiểu Tạ.

Cô chậm rãi nuốt xuống cơm cuối cùng, nhìn khuôn mặt phản chiếu của mình trên bàn ăn sáng bóng, mơ hồ không rõ. Cô đứng lên, cầm chén đĩa ra ngoài.

Cô và Cung Triệt, từ tình cảm mờ ám đến cảm mến, đến yêu thương nhau, rất không xác định, rất không chân thật. doc truyện tại . Cô vừa ngọt ngào như ướp mật, vừa lo sợ bất an, sợ hạnh phúc sẽ nháy mắt biến mất không thấy nữa, tất cả sẽ quay về thời điểm ban đầu. Thật ra cô không cần nhiều, cô chỉ muốn, cả đời toàn tâm toàn ý, hai người suốt đời suốt kiếp.

Ninh Tiểu Thuần về văn phòng ngồi, lúc này thư kí Hứa ở đối diện đang nghe điện thoại, sau đó đứng lên, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Tiểu Thuần, em thu dọn phòng khách một chút, sẵn đó báo với tổng giám đốc, nói Cung Húc tiên sinh đã về, muốn đến công ty xem xét.”

Hôm nay Cung Triệt ra ngoài bàn chuyện làm ăn, không ở công ty, lúc này Cung Húc tiên sinh đến công ty, phải lập tức call anh về? Cung Húc tiên sinh gì đó này rất cuộc là ai, cùng họ Cung, vậy là người lớn nhà Cung Triệt sao?

Ninh Tiểu Thuần có hơi khó hiểu, thư kí Hứa định xoay người đi ra, thấy thần sắc Ninh Tiểu Thuần, tựa như cũng hiểu, nói: “Cung Húc tiên sinh là cổ đông lớn ở Hoàn Nghệ, hơn nữa còn là tổng giám đốc công ty trực thuộc khổng chế cổ phần công ty mình, bình dị gần gũi, là người rất được tôn kính.” Cô ấy nói xong cũng đi ra dặn dò người khác chuẩn bị.

Thư kí Hứa quả nhiên làm việc lâu năm, đối với chuyện công ty hiểu biết rất rõ ràng, xem ra mình còn phải học hỏi nhiều. Ninh Tiểu Thuần cảm thán xong, nhanh chóng bấm điện thoại cho Cung Triệt, thật lâu điện thoại mới được nhận, Ninh Tiểu Thuần vội vàng thuật lại lời thư kí Hứa rồi im lặng chờ Cung Triệt trả lời.

“Ừ.” Cung Triệt nghe xong, trầm ngâm giây lát, nói: “Chờ anh làm xong bên này, nếu kịp thì về.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần nghe được câu trả lời mới cúp máy, rồi chạy đến phòng khách chuẩn bị mọi việc.

Lúc ba giờ chiều, một chiếc xe màu đen dừng trước cửa Hoàn Nghệ, giám đốc Cố Minh Vũ dẫn theo mấy trưởng phòng ra đón. Ninh Tiểu Thuần là trợ lý tổng giám đốc, cũng đi theo ra, đứng ở cuối cùng, chăm chú lắng nghe.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông đứng tuổi bước ra, ông mặc quần tây màu xám đậm, tinh tế mà xa hoa, tôn thêm khí chất trên người, trong nháy mắt có xa cách. Dáng người ông ta cao lớn, ngũ quan rõ ràng, như tượng điêu khắc Hy Lạp, đồng tử đen, lộ vẻ trầm ổn. Năm tháng không để lại được bao nhiêu dấu vết trên mặt ông, xem ra là mỹ nam thượng hạng. Hơn nữa mắt mũi có nét giống Cung Triệt, làm người ta không dời mắt được. Xem ra, ông ta chính là Cung Húc.

Ông ta đứng bên, vươn tay vào trong xe, một đôi tay ngọc đặt lên tay ông ta, một hình dáng mỹ lệ xuất hiện trước mắt mọi người. Người phụ nữ mặc bộ váy xanh đậm, tôn dáng người thành thực, cô ấy phong thái yếu điệu, dung mạo cực đẹp, đẹp mà không lẳng lơ, xinh tươi mà không dung tục, nhìn không ra tuổi thật, đôi mắt hẹp dài tựa như có thể câu hồn phách con người. Cô ấy như đoá mai ngạo nghễ trong tuyết, đứng lặng trong sơn cốc tĩnh mịch, diễm tĩnh tao nhã, bất kể xung quanh có bao nhiêu người nhìn cô chăm chú, cô ấy đã thành thói quen, như bản thân ở vùng quê vắng người, khoe mắt đầu mày, đều tràn đầy hơi thở cao quý tao nhã. Ninh Tiểu Thuần âm thầm tán thưởng, báu vật là đây.

Bọn họ đi đến, Cố Minh Vũ liền dẫn mọi người tiến tới bắt tay ân cần thăm hỏi. Cung Húc mỉm cười gật nhẹ đầu với những người hỏi chuyện, đi theo mọi người vào công ty. Ninh Tiểu Thuần theo đuôi họ lên lầu, sau đó liền đi chuẩn bị.

Cung Húc và Cố Minh Vũ ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, Ninh Tiểu Thuần rời đó trước, không khỏi quay lại liếc qua bọn họ một cái, một phòng toàn tuấn nam mỹ nữ, thật là đẹp mắt.

Gần hết giờ làm việc, Cung Triệt quay về công ty. Ninh Tiểu Thuần đi đến trước, chỉ chỉ phòng khách, nói: “Họ ở trong đó.” Cung Triệt nghe vậy, gật gật đầu, định đi đến đó, thì cửa phòng khách bị đẩy ra, Cung Húc dẫn đầu đoàn người vừa nói vừa cười từ trong đi ra.

Ánh mắt Cung Triệt nhìn qua mấy người đó, sau đó ánh mắt anh dừng lại trên một người, người hơi ngần ra, mắt hiện tia sáng khác thường, vẻ mặt trở nên vô cùng quái gở. Cảm xúc lặng yên khó hiểu tràn ngập, Ninh Tiểu Thuần theo bản năng quay đầu nhìn sang Cung Triệt, nhìn theo hướng ánh mắt anh, ánh mắt dừng lại trên người đẹp mỉm cười duyên dáng.

Đang kia Cung Húc tinh mắt nhìn thấy Cung Triệt, sang sang gọi: “Triệt.”

Về mặt Cung Triệt khôi phục bình thường, dường như thần sắc kì lạ vừa rồi là một ảo giác. Anh bước đến, đứng trước bọn họ, thản nhiên gọi Cung Húc: “Chú Hai.” Ninh Tiểu Thuần còn chưa kịp phản ứng, Cung Triệt liền nhìn sang người đẹp bên cạnh, chậm rãi nói: “Thím... Hai...”

Thím Hai?! Ninh Tiểu Thuần hơi kinh ngạc, cô gái đẹp đó không ngờ là thím của Cung Triệt, mới nhìn không ngờ nổi, cô ấy trẻ như thế...

105. Chương 105: Hiểu Lầm

Bóng đêm như tấm màn sân khấu rộng vô tận, lén lút kéo lại, bao hết toàn thành phố. Sương đêm rơi xuống, đêm cuối thu mọi âm thanh đều tĩnh lặng, ánh trăng mờ mờ, nhìn không thấy sao. Ninh Tiểu Thuần làm ỏ trong phòng, hai tay chống cằm, nhìn màn hình máy tính ngẩn người.

Đêm như biển nước màu đen mênh mông, dập dờn gợn sóng. Trên màn hình chiếu bộ phim điện ảnh, nhạc nền ngân nga kéo dài càng làm sự yên tĩnh trong căn phòng rõ ràng hơn, căn phòng to lớn nhường này cũng như toà thành trống không.

Cung Húc dẫn vợ là Nhạc Hà Na từ nước ngoài trở về, gia đình tụ họp là chuyện tất nhiên, đêm nay mở bữa tiệc nhỏ trong nhà, Cung Triệt không thể không đến, mà quan hệ hai người chưa công khai, cô không danh không phận, đành một mình ở lại coi nhà.

Dù Cung Triệt muốn dẫn cô đến, cô cũng không chịu, vì cô sợ, cô mặc cảm, cô chưa chuẩn bị. Sau đó cô mới nhận ra, hiểu rõ, cảm nhận chính xác khoảng cách giữa hai người, giữa hai người có rất nhiều vấn đề thật sự không thể xem nhẹ.

Hơn nữa, cô cảm giác ánh mắt Cung Triệt nhìn Nhạc Hà Na bao hàm rất nhiều ý nghĩa, làm cô cảm thấy rất khó chịu. Dựa vào trực giác phụ nữ, cô cảm thấy anh và cô ta nhất định có quan hệ nào đó, suy đoán này làm cô trở nên lo sợ bất an, lo được lo mất.

Cô cảm thấy thím Hai kia là trái bom tiềm ẩn, sẽ uy hiếp tình cảm của cô và Cung Triệt. Trước mặt người phụ nữ xinh đẹp, cô tự ti, cô chỉ là vịt con xấu xí, kém xa thiên nga trắng xinh đẹp.

Lúc này đột nhiên có tiếng títt títt trên QQ, làm Ninh Tiểu Thuần đang ngẩn ngơ bừng tỉnh, cô mở ra nhìn, thì ra là con bé nghịch ngợm Tưởng Đồng Bạch.

“Chị, ngày kia chị rảnh không?” Tưởng Đồng Bạch hỏi.

Ngày kia? Hôm nay là thứ Sáu, ngày kia là Chủ nhật. Cô không biết Tưởng Đồng Bạch có ý định gì, nhưng vẫn thật lòng trả lời: “Có, có gì không em?”

“Trường em có hoạt động, thầy nói, muốn tụi em cùng tham gia với người lớn, chị giúp em nha?” Nó còn gởi qua icon làm nũng.

Ninh Tiểu Thuần nhìn icon mỉm cười, lòng thoải mái rất nhiều, cô gõ chữ liên hồi: “Ba em đâu, ba em không đi với em được hả?”

“Ba em không rảnh, huhu, chẳng lẽ muốn bác quản gia theo em sao, ông lão đó, em không thèm.” Nó lại gởi qua mấy icon khóc oà oà.

Ninh Tiểu Thuần dở khóc dở cười, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi: “Là hoạt động gì vậy?” Cô không phải người lòng dạ sắt đá, nhưng không muốn qua lại với họ nhiều, dù sao cô là nhân viên Hoàn Nghiê, bây giờ còn là bạn gái Cung Triệt, quan hệ thân thiết với người nhà tổng giám đốc Ngự Hoa tóm lại là không tốt, bị người ta hiểu lầm thì phiền lắm, hay là hỏi rõ ràng, trong khả năng giúp được thì giúp, ngoài khả năng đành phải từ chối.

Câu hỏi của cô gởi qua, bên kia con nhỏ lâu lâu thật lâu vẫn chưa trả lời, Ninh Tiểu Thuần cũng không hối thúc, vừa lướt mạng vừa chú ý động tĩnh khung chat. Năm phút sau, Tưởng Đồng Bạch mới rề rề gởi qua icon cười, “Em quên tên hoạt động rồi, chỉ là đại hội thể thao thôi à, cần người lớn chơi chung với trẻ em, chị đồng ý nha chị, em mời chị ăn McDonald.” mới nhất ở

Ninh Tiểu Thuần gởi icon bĩu môi qua, nói: “Là ngày hội gia đình chứ gì?” Hoạt động nhà trẻ đa số đều là vậy, dùng hoạt động trường thúc đẩy tình cảm giữa cha mẹ và con cái, Tưởng Đồng Bạch đừng hòng lừa bịp cô.

Tưởng Đồng Bạch bắt chước cô cũng gởi icon bĩu môi, “Chị... chị sai rồi, là đại hội thể thao gia đình.” Sau đó còn khuyến mãi icon cười đắc ý.

, Ninh Tiểu Thuần không còn gì để nói.

“Chị, đến nha chị, bằng không không ai đến với em, em là đứa bé không ai thương không ai yêu, trên đời chỉ có mẹ là tốt thôi, đứa bé có mẹ được xem như bảo bối, oaoa, em không có mẹ, ba cũng không theo giúp em, ngay cả chị cũng không quan tâm em, không bằng lòng với em...” Con nhóc ăn vạ.

“Được rồi được rồi, chị suy nghĩ đã.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng gõ mấy chữ, cuống quýt logout.

Tưởng Đồng Bạch chắc lên chức ác ma được rồi, cô thật sợ con bé quá rồi.

Ninh Tiểu Thuần xem hết phim, đã đến mười một giờ rưỡi, Cung Triệt vẫn chưa về, cô hơi trống vắng. Cô ngáp một cái, tắt máy, tắt hết đèn trong phòng, chỉ để đèn ngay đầu giường. Thân hình nhỏ nhắn cuộn tròn trong chăn, im lặng nhìn đèn bàn toả ra ánh sáng dịu dàng...

Cô tuy buồn ngủ, nhưng ngủ không được, trong đầu cứ nghĩ Cung Triệt lúc này đang làm gì, với ai.

Khoảng thời gian này cô đã quen có người bên cạnh cùng mình bình yên đi vào giấc ngủ, chợt bên cạnh trống trải, cảm giác rất không quen. Đêm càng khuya, ngoài gió đêm thổi ù ù ngoài cửa sổ, vạn vật cũng chìm vào giấc ngủ, cô vừa nhớ lại chuyện trước đây của anh và cô, vừa dần dần tiến vào giấc mộng.

Đến nửa đêm, Ninh Tiểu Thuần mới lo mơ nghe trong phòng có tiếng cởi quần áo sột soạt, rồi phàn nệm bên cạnh lún xuống, sau đó có thân hình ấm áp chui vào chăn, một bàn tay vòng qua eo cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

Hơi thở dần ông quen thuộc quanh quẩn ngay mũi, làm cô trong giấc ngủ mơ màng cảm thấy yên tâm, cô khẽ chau mày rồi giãn ra, rồi mới chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, người bên cạnh đã không thấy, không biết đã đi đâu, nhưng trong không khí vẫn còn lưu lại hơi thở nhàn nhạt của anh. Ninh Tiểu Thuần lần một vòng, lần nằm lên chỗ Cung Triệt ngủ, phát hiện chỗ này vẫn còn hơi ấm, cho thấy anh vừa rời giường chưa lâu.

Ninh Tiểu Thuần xốc chăn, khoác áo xuống giường. Cô đứng ở cửa phòng nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Cung Triệt, lúc cô định về phòng, loáng thoáng nghe tiếng Cung Triệt nói chuyện, cô nghiêng tai lắng nghe, có vẻ tiếng nói từ phòng làm việc vọng ra, cô nhẹ chân đi tới.

Cửa phòng khép hờ, Cung Triệt đứng ở cửa sổ, cầm điện thoại nói chuyện.

“Xin lỗi, tôi có việc, không thể gặp... Ngày mai không phải còn cuộc họp gia đình chính thức sao, đón tiếp các người từ xa về, đến lúc đó là gặp... doc truyện tại . Ừm, tôi rất khỏe, chắc rằng bên đó cũng vậy, xin l... Đã là quá khứ rồi... Tin là chọn lựa lúc trước... Ừm, cứ vậy đi, thím Hai...” Cung Triệt lãnh đạm nói xong, không hề lưu luyến cúp điện thoại.

Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng đứng ngoài cửa, nghe Cung Triệt nói chuyện, tuy cô biết nghe lén là không đúng, nhưng cô lại không thể cứ vậy mà bỏ đi. Cô nghe không rõ nội dung cuộc gọi, nhưng cô chú ý đến hai chữ cuối: “Thím Hai”!

Xem ra, không phải cô suy nghĩ nhiều, mà là giữa họ thật sự tồn tại vướng mắc. Nếu không sao mới sáng sớm anh đã tránh trong phòng làm việc gọi điện thoại cho thím Hai, tối hôm qua không phải mới gặp rồi sao? Cô nhìn chăm chăm xuống đất, không nhìn Cung Triệt đang đắm mình trong nắng mai. Trong lòng cô chợt bất an, mím môi không nói một câu, đầu càng cúi thấp hơn, làm người ta không cảm thấy sự tồn tại của cô.

Lúc Cung Triệt quay lại, thì thấy Ninh Tiểu Thuần đứng ở cửa, ánh mắt anh chợt biến sắc, trầm lại, nhưng lập tức nói cười tự nhiên. Anh mỉm cười đi đến, bàn tay để lên vai Ninh Tiểu Thuần, hỏi: “Thức rồi? Sao em đứng đây?”

Ninh Tiểu Thuần cắn môi, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô nắm chặt áo khoác, ngắc đầu nói: “Thức dậy không thấy anh, nên em đi tìm.”

Cung Triệt khẽ cười cười, tay ôm thành vòng quanh eo cô, cúi đầu ấn nụ hôn lên trán cô, vừa ôm cô đi ra vừa nói: “Muốn ăn sáng món gì? Anh đi mua.”

Ninh Tiểu Thuần lắc đầu, nói: “Gì cũng được.” Cô rất muốn hỏi chuyện anh và thím Hai đó, nhưng không có can đảm lên tiếng, cô sợ cô vừa hỏi, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Cô biết mỗi người đều có quá khứ của mình, hoặc khắc cốt ghi tâm hoặc bình lặng như nước, nhưng dù sao cũng là chuyện quá khứ, chuyện quá khứ rồi sẽ bay theo gió, chỉ cần nghĩ không được để chuyện quá khứ ảnh hưởng đến tình cảm hiện tại là được. Nhưng vấn đề hiện tại là, cô không biết chắc chuyện quá khứ của anh có ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai của họ hay không nữa.

Cung Triệt nhận ra Ninh Tiểu Thuần không ổn, cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Suy nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là tự nhiên nghĩ đến bánh bao hấp thịt cua, rất muốn ăn.” Ninh Tiểu Thuần nói lảng chuyện khác.

Cung Triệt như nghĩ gì đó nhìn cô gái bên cạnh, xoa xoa đầu cô: “Được rồi, anh đi mua.” Anh biết cô có tâm sự, cô không muốn nói, anh cũng không ép, chỉ lặng lẽ chờ cô nói ra. Đồng thời anh nghĩ đến một chuyện, phụ nữ vốn nhạy cảm, chẳng lẽ cô nhận ra điều gì rồi sao?

106. Chương 106: Ngửa Bài

Ninh Tiểu Thuần cả ngày đều trong trạng thái ngơ ngác, không phải bỏ quần áo vô máy giặt rồi đứng chờ ra quên nhấn nút, thì chính là ăn cơm no rúc vào salon đọc sách, xem nửa tiếng chỉ có một trang, bộ dạng cứ không tập trung.

Cung Triệt từ phòng làm việc đi ra uống nước, thì thấy Ninh Tiểu Thuần đứng pha cà phê, trong phòng thơm nồng mùi cà phê. Nhưng bếp lò có tiếng xèo xèo, cà phê tràn ra, rồi rơi xuống bếp. Anh nhẩn máy, mang dép chạy tới, tắt bếp, nói: “Em pha cà phê sao không nhìn lửa? Như vậy rất nguy hiểm, em có biết không?”

Anh bưng bình thủy tinh xuống, làn khói xám bay lên, rồi tắt mắt. doc truyện tại . Anh đưa tay nhẹ gõ lên trán cô: “Tiểu Thuần, em rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“A.” Ninh Tiểu Thuần bị đau quay lại, thấy khuôn mặt anh tuần trước mặt, và bình cà phê nóng hổi đã đổ xuống, luống cuống tay chân, “Em xin lỗi!”

Cung Triệt xoay vai cô lại, kéo cô đứng thẳng trước mặt mình, ngăn cản bối rối của cô. Anh trừng phạt cúi đầu cắn cắn cánh môi cô, nghe cô kêu đau, mới buông cô ra. Anh nhìn mắt cô nói: “Sau này còn hấp tấp, lơ đãng như vậy, em chết chắc.”

“Ừ, em sẽ chú ý, sẽ không tái phạm.” Ninh Tiểu Thuần cụp mắt đáp.

“Ngoan.” Cung Triệt lại nghiêng người hôn cô, “Phiền não chuyện gì, nói anh nghe.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, nhưng mắt vẫn cụp xuống, không nhìn thẳng anh, cô lắc đầu, nói: “Em chỉ mệt mỏi thôi, không phiền não gì hết.”

“Không được nói dối anh.” Tay Cung Triệt kéo một cái, ôm Ninh Tiểu Thuần vào lòng, cơ thể hai người dính chặt nhau. Ninh Tiểu Thuần dựa vào lồng ngực ấm áp dày rộng của anh, hơi thở anh quanh quẩn bên mặt cô, ngứa ngứa. Cô hít sâu một hơi, lâu sau mới thốt ra một câu: “Thím Hai của anh rất đẹp.”

“Hử?” Cung Triệt nghe thấy, nhíu nhíu mày, chờ cô nói tiếp. Không ngoài dự đoán, cô quả nhiên đã chú ý. Cô nhất định đã nghe thấy nội dung cuộc điện thoại hồi sáng, rồi bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Anh thích người đẹp giống như thế hả?” Ninh Tiểu Thuần cân nhắc từ ngữ.

“Có đẹp đi nữa cũng là của người ta.” Cung Triệt ôm cô, mỉm cười, nói, “Có em là được rồi, sao vậy, đang lúc phụ nữ hâm mộ ghen tị à?”

Viên đạn bọc đường như bây giờ cũng không giật đổ được bức tường ấy trong lòng cô, có đẹp cũng là của người ta, đây là biểu hiện ghen tuông sao? Ninh Tiểu Thuần nhíu mày, nghĩ nghĩ, hỏi thẳng: “Anh với cô ấy là quan hệ thế nào?” Tiếp tục vòng vo hỏi han, đúng là chẳng được tin tức hữu dụng nào, anh là người thông minh, làm việc từ xưa đến nay vẫn rất cẩn thận, lần này lại có thể để cô dễ dàng phát giác ra chút manh mối, cô hiểu anh rất rõ, là do người đó có ảnh hưởng rất lớn đối với anh, do đó làm anh không khống chế tốt tình cảm, lộ cảm xúc ra ngoài?

“Quan hệ thím cháu.” Cung Triệt trầm ngâm đáp.

Ninh Tiểu Thuần mỉm cười, nhưng ý cười một chút cũng không chạm đến mắt. Cô nhìn mắt Cung Triệt, nói: “Không, là em hỏi trước kia.”

Cung Triệt nhìn Ninh Tiểu Thuần, không khỏi ngăn người, hai tay anh ôm eo cô, nói từng chữ từng chữ: “Cô ta là thím Hai của anh, vẫn luôn là thế!”

“Không, em muốn biết, các người từng có quan hệ gì, hiện giờ là quan hệ gì?” Ninh Tiểu Thuần cố gắng ngược lên, đè nén run rẩy, chậm rãi nói.

“Không, có, quan, hệ.” Cung Triệt định cúi xuống hôn cô, nhưng hai tay Ninh Tiểu Thuần chống lên ngực anh, dùng sức tạo khoảng cách giữa anh và cô, không cho anh được như ý.

“Em muốn nghe nói thật.” Ninh Tiểu Thuần nói.

“Bây giờ anh sống chung với em.” Cung Triệt vẽ mặt chán nản, ấn đầu cô vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

Anh trả lời như vậy, không phải là trả lời khéo câu hỏi của cô đó ư? Họ trước kia quả nhiên có vấn đề, vậy hiện tại thì sao?

Được rồi, anh bây giờ ở chung với cô, nhưng cô lại thấy không có cảm giác an toàn, tình cảm không bảo đảm, đây cũng như trong vườn hoa vậy, đẹp thì đẹp, lại chẳng biết lúc nào chịu không nổi mưa gió tàn phá mà âm ỉ sụp đổ. Nhảy múa trên mũi dao, mặc dù cẩn thận rất nhiều, từ lòng bàn chân đến đáy lòng, cũng có chút đau, có chút sắc nhọn.

“Vậy anh còn cảm giác với cô ấy không?” Ninh Tiểu Thuần nhìn ngón chân, cúi đầu hỏi.

“Tiểu Thuần...” Cung Triệt đối mặt thẳng với Ninh Tiểu Thuần có hơi hùng hổ hăm dọa, bỗng cảm thấy mệt mỏi, “Em trước đây không phải thế này...”

Cô trước đây thế nào? Ngoan hiền? Hiếu lòng người? Nghe lời?

Thường có câu, lòng của phụ nữ, như mây mùa thu. Phụ nữ lúc yêu đương, so với đàn ông càng tinh tế nhạy cảm, lòng dạ càng phức tạp, hay thay đổi, làm người ta không nắm bắt được. Rất dễ dàng vì một chuyện nhỏ mà trong lòng có cảm giác áp lực, đến nỗi dễ dàng sinh ra tình cảm bùng nổ mãnh liệt. Không nhớ cái gai này đi, trong lòng sẽ không tràn trề ánh nắng mặt trời.

Bình thường cô có thể làm con cừu nhỏ ngoan hiền, bất cứ chuyện gì cô đều có thể nhẫn nhịn, nhưng đừng tưởng cừu vĩnh viễn sẽ không tức giận, con thỏ nóng nảy còn thể giẫm được chim ưng. Giờ phút này cô cảm thấy mình không thể yên lặng chịu đựng, vì cô muốn bảo vệ tình yêu của mình, phòng ngừa chu đáo hoàn hảo. Nhưng mà, đây có phải việc làm ngọc đá cùng vỡ hay không?

Hiện giờ cô cảm thấy chung quanh cô như có áp suất thấp, cô đột nhiên có cảm giác bị đánh bại. Cô hít thật sâu, chậm rãi rời vòng ôm của Cung Triệt, “Xin lỗi.”

Cô yếu đuối, sợ hãi, khiếp đảm.

Cô chạy trốn vào WC, khoá cửa lại, nhìn bản thân mình trong gương, vẽ mặt thất bại, vẽ mặt lo lắng, ngay cả mình còn thấy không thú vị. Cô nhăn mũi, nói hết một lần sẽ trở nên thế nào đây? Ngày còn dài, nếu muốn nắm tay nhau lâu dài, phải bình tĩnh xử lý. Làm cứng kiêu này, sẽ có ngăn cách, sẽ chỉ làm quan hệ của hai người rơi vào bế tắc, tra tấn lẫn nhau.

Cô phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa. Rồi tìm cơ hội nói chuyện đằng hoàng với anh, không chuyện gì là không giải quyết được.

Thế là cô vốc nước vỗ lên mặt, nhìn gương mỉm cười, rồi mở cửa, ung dung ra ngoài.

Sau bữa cơm chiều, Ninh Tiểu Thuần bị bao vây trên giường. Cung Triệt nằm trên người cô, cắn nhẹ nhè nhẹ tai cô, hơi thở dồn dập, “Không được nghĩ ngợi lung tung.”

Ninh Tiểu Thuần nằm trên giường ngửa đầu nhìn trần nhà, không lên tiếng. Anh vì trừng phạt cô không lên tiếng, cắn mạnh một cái. Cô bị đau kêu khẽ, mắt trong suốt, che miệng, hung dữ nhìn anh.

Anh cười khẽ một tiếng, cúi xuống cắn nút thắt, đẩy đẩy trước ngực cô. Bàn tay luồn xuống dưới, lén lút chui vào trong váy cô, ngón tay linh hoạt đi dọc bên đùi cô thăm dò lên xuống, thông thả êm ái, rồi hết sức mê hoặc.

Cô cắn môi, tiếp tục nhìn trần nhà, bàn tay buông thõng bên hông nắm chặt dra giường. Ngón tay bên trong từng chút trêu chọc cô, cảm giác thân thể càng ngày càng nhạy cảm, cảm giác tê dại xẹt thẳng từ đùi, cô căng cứng toàn thân.

Anh mở nút áo cô, luồn ngón tay vào giữa áo lót kéo xuống, cởi áo lót, hai bầu ngực căng tròn hiện ra. Mặt anh dán xuống, hôn thật sâu lên đầu ngực, xúc giác nhạy bén nhất dường như tập trung ở đây, kêu gào bùng nổ.

Da thịt trên đùi cô đã trở nên nóng bừng, ngón tay anh nhẹ xẹt qua lại châm lên ngọn lửa trong cô, lửa tình cháy lan đồng cỏ, lan tràn toàn thân. Cô bị trêu chọc đến nôn nao, cả người yếu ớt, không đẩy tay anh ra nổi, đành không kìm lòng mà vòng quanh cổ anh, tìm kiếm môi anh, hôn trả lại anh. Truyện được tại

Động tác của anh càng táo tợn, bàn tay dần dần trơn trượt chìm vào lối vào bí mật. Nơi đó đã ướt đầm, anh thả lỏng mình, ngón tay đi vào thật sâu trong cô, rồi theo trơn ướt của cô nhẹ nhàng đưa đẩy. Thân thể cô khẽ run, môi ưm một tiếng, lưỡi mềm ngoan quấn lấy anh.

Anh bắt đầu kích thích bộ phận nhạy cảm của cô, ngón tay đặt lên nhụy hoa, nhẹ nhàng mơn trớn. Con sóng thật lớn bao trùm ụp vào cô, tứ chi mềm yếu như bông, cả người cô run rẩy như co giật, cuối cùng không kiềm được mà rên thành tiếng.

Ngón tay anh đã dính ướt, nhụy hoa đỏ hồng bị vằn vê mà sưng đỏ, căng sưng cứng. Trong người tràn ra từng hồi từng hồi nóng ẩm, dra giường bên dưới dường như bị thấm ướt.

Anh nhanh chóng cởi quần áo hai người, hai người gặp nhau, anh nâng chân cô lên, đẩy eo, liền lọt vào con đường trơn ướt trong cơ thể cô. Vách tường ẩm áp ướt át chặt chẽ bao quanh dực vọng nam tính của anh, bên trong co chặt, như vô số miệng nhỏ hút lấy nó.

Ninh Tiểu Thuần dưới người anh rên một tiếng, hai mắt ướt nước. Đường cong thân thể anh rắn chắc mạnh mẽ, mong anh đừng đưa nên dực vọng nam tính ra vào có quy luật, cô vịn cai anh, không ngừng thở hổn hển, nhẹ nhàng rên khe khẽ để anh chậm lại.

Anh cúi đầu nhìn cô, cảm giác của cô ẩm áp bao bọc bản thân, làm anh quỵn luyến không thôi. Động tác của anh nhanh dần, khoảng cách rút ra tiến vào ngày càng ngắn, tiếng chạm nhau thân dưới càng ngày càng dồn dập. Toàn thân cô đều run rẩy, trán đầm mồ hôi, ngón tay bấu vào vai anh run không ngừng.

Môi anh vờn trên môi cô, hôn nhẹ, lực thân dưới không giảm, nặng nề va chạm. Trong mỗi lần va chạm, cô bị rút hết sức lực, ngay cả tiếng rên rỉ cũng yếu ớt, toàn thân run không ngừng, không chịu nổi kích tình mãnh liệt.

Anh thở hào hển, cắn mạnh môi chịu đựng, lại nặng nề chạm sâu trong cơ thể cô, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ. Anh run rẩy kịch liệt, chất lỏng nóng rực bắn vào nơi sâu nhất trong cô, cô bị anh ôm chặt vào ngực, cùng nhau lên đỉnh.

Đến khi hai người hết run rẩy, anh mới nhẹ nhàng dịch chuyển, điều chỉnh tư thế để hai người đều thoải mái. Hơi thở nặng nề quanh quẩn giữa mũi nhau, ngón tay ẩm áp của anh di chuyển chậm chậm trên đường cong trơn bóng của cô, anh lẩm bầm bên tai cô: “Ngày mai gia đình họp mặt, theo anh đến chứ?”

“Không.” Ninh Tiểu Thuần không nghĩ ngợi gì đã kêu lên.

Anh nói muốn dẫn cô gặp mặt gia đình, có phải là biểu lộ tâm ý của anh không, nhưng giờ phút này, cô lại lưỡng lự không chắc, lòng cô rất rối, không có bất kì sự chuẩn bị tư tưởng nào, không thể bước vào ngôi nhà tượng trưng cho địa vị thân phận kia.

Aiz.

“Em chưa chuẩn bị sẵn sàng... Hơn nữa, em, mai em có hẹn rồi.” Cô nói thêm.

Cung Triệt nghe vậy, hôn tóc cô, dịu dàng nói: “Anh sẽ không ép em, anh chờ em.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần dựa vào ngực anh nhắm mắt lại.

Tạm thời để cô làm đà điều đi, xin anh.

107. Chương 107: Tướng Vợ Chồng

Hôm sau Ninh Tiểu Thuần dậy thật sớm, đón xe đến nhà trẻ Tướng Đồng Bạch. Hôm nay Cung Triệt phải tham gia họp mặt gia đình, cô ở một mình vắng vẻ lắm. Hơn nữa tối qua cô đã nói dối trước mặt Cung Triệt, nói có hẹn, nếu cứ ở nhà sẽ khó che giấu, cô liền tạm thời đồng ý lời mời tham dự đại hội thể thao của Tướng Đồng Bạch.

Nếu cô biết trước, có đánh chết cô cũng không đến tham gia đại hội thể thao gia đình tào lao này. Cô còn phát hiện mình bị con nhóc kia gài bẫy, còn nhỏ mà học đòi bắt chước người ta làm bà mai rồi!

Cô đi xe đến nhà trẻ xứng danh quý tộc thì ở đó đã vô cùng náo nhiệt, nhộn nhịp rộn ràng, ngoài cửa đậu rất nhiều xe mắc tiền, cô thiếu chút nữa là không vào trong được. Xa xa cô thấy hai người quen đứng trước cổng nhà trẻ, một người là Tướng Đồng Bạch mặt mày hớn hởi, mặc váy đẹp, người kia là Tướng Phàm mặc thường phục, anh tuấn nhẹ nhàng khoan khoái. Sao anh ta ở đây, không phải Tướng Đồng Bạch nói anh ta không đến sao?

“Chị, bên này...” Tướng Đồng Bạch giơ tay vẫy vẫy, vui vẻ kêu lớn.

Trán cô rịn mồ hôi, bước từng bước chậm rãi đi qua. “Hi.” Cô hơi gật đầu chào Tướng Phàm.

Tướng Phàm hiểu ý cười, anh cười thật mê người, trong mắt có gì đó khiến người ta thót tim.

“Chúng ta mau vào đi.” Tướng Đồng Bạch cười xảo quyệt, mỗi tay kéo một người, kéo họ đi vào.

Trong nhà trẻ có rất nhiều người, phóng mắt nhìn quanh, trên mặt mỗi đứa trẻ đều tràn đầy hạnh phúc, tâm trạng bực bội của Ninh Tiểu Thuần cũng giảm bớt. Đại hội thể thao gia đình sắp bắt đầu, Tướng Đồng Bạch chạy đi thay quần áo chuẩn bị ra sân trình diễn, để lại Ninh Tiểu Thuần với Tướng Phàm.

“Đồng Bạch rất tùy hứng, xin lỗi, mang đến phiền phức cho cô.” Tướng Phàm đột nhiên quay qua nói với Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần vội xua tay, nói: “Không sao không sao.”

Khi bọn họ nói chuyện, đại hội thể thao gia đình đã bắt đầu. Các thầy cô rất nhiệt tình, sau màn biểu diễn mở màn [thể dục boxing] hoành tráng, làm bọn trẻ cũng bị lây tinh thần phấn chấn, âm nhạc sống động như thật vì bày hết các dụng cụ thể dục, đội hình biến hoá, biểu hiện xuất sắc không chỉ thể hiện tinh thần đoàn kết, tinh thần yêu thích vận động của bọn trẻ, mà còn thể hiện sáng tạo sắp xếp tiết mục của các thầy cô.

Ninh Tiểu Thuần đứng ở dưới, cảm nhận tiết tấu âm nhạc cô đọng dứt khoát đột phá, nhìn Tướng Đồng Bạch trên sân cười tươi như hoa, tâm tình cũng trở nên sục sôi, vỗ tay theo mọi người. Tướng Phàm đứng cạnh Ninh Tiểu Thuần, nhìn con gái trên sân, rồi nhìn Ninh Tiểu Thuần bên cạnh, cũng bị sự vui vẻ của hai người đó lôi cuốn, khoe miệng cũng nhếch nhẹ, mỉm cười thật rạng rỡ, sinh vật giống cái trong phạm vi vài thước chung quanh đều bị anh thu hút.

Sau biểu diễn là thi đấu, trận đầu là thi chạy 30m. doc truyện tại . Các thầy cô thu dọn sạch sẽ, chuẩn bị sắp xếp mọi thứ xong xuôi. Một tiếng còi phát ra, các tuyển thủ nhí chạy như bay, bám sát dũng cảm tranh chạy trước. Tướng Đồng Bạch đang chạy băng băng, không cẩn thận lão đảo một chút. Ninh Tiểu Thuần đứng ngoài này căng thẳng, hô to một tiếng: “Cẩn thận.” Suýt nữa định chạy đến đỡ con bé, không ngờ Tướng Phàm ngăn cô lại.

Tướng Đồng Bạch đáng thương đứng vững, ném ánh mắt tủi thân sang chỗ họ. Tướng Phàm vẫn không nhúc nhích, nhưng ôn hoà nhìn Tướng Đồng Bạch, cổ vũ con bé bằng mắt. Tướng Đồng Bạch sờ sờ mặt, mỉm cười, dậm chân chạy, nghiêng ngả lão đảo chạy đến đích. Ninh Tiểu Thuần thấy động tác của hai cha con, cười cười, đi đến đích.

“Đồng Bạch, em giỏi nhất.” Ninh Tiểu Thuần lấy khăn lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Tướng Đồng Bạch, rồi bật ngón cái khen ngợi nó.

“Đương nhiên.” Tướng Đồng Bạch nhếch miệng cười to, “Em là ai chứ, em là con gái của ba mà.” Nó thật tự hào.

“Đúng vậy, con gái ba giỏi giang nhất.” Tưởng Phàm đi đến, ôm Tưởng Đồng Bạch, vẻ mặt hiền hoà.

Nhóm các bà mẹ đứng bên quan sát, có thầy cô giữ trật tự, càng không ngừng cầm camera quay hình. Có mấy người đứng cạnh, nhìn họ cười nói: “Một nhà ba người hạnh phúc thật đó.”

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mặt hơi đỏ lên, xấu hổ, vội vàng xua tay, nói: “Mấy chị hiểu lầm rồi, tôi không phải...”

“Không phải gì?” “Con gái cô đáng yêu thật.” “Giống chồng cô ghê, đúng là gien tốt...” Mấy bà mẹ mỗi người một câu, làm Ninh Tiểu Thuần càng thêm xấu hổ. Hơn nữa cô già vậy sao, còn có con gái nữa chứ...

“Khụ khụ.” Tưởng Phàm hơ nhẹ mấy cái, mỉm cười với mấy bà mẹ, gật đầu ý bảo, “Chúng tôi qua kia.” Sau đó ôm Tưởng Đồng Bạch đi trước, ra hiệu Ninh Tiểu Thuần đuổi theo.

Đi đến khoảng đất trống, Tưởng Phàm thả Tưởng Đồng Bạch xuống, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Làm phiền cô rồi.”

Ninh Tiểu Thuần không biết nên nói gì, chỉ xua tay, bảo không có gì.

“Ôi chà, chị với ba đứng kế đẹp đôi nha, mấy dì đó không phải nói chúng ta là một nhà sao, chứng tỏ hai người có tướng vợ chồng.” Tưởng Đồng Bạch xấu xa cười nói.

Tướng vợ chồng?!

Quác quác quác, một đàn quạ bay ngang qua...

Ninh Tiểu Thuần và Tưởng Phàm đồng thời đổ mồ hôi.

“Con nít không được nói lung tung, ai dạy con từ đó?” Tưởng Phàm không vui nhìn con gái.

Ninh Tiểu Thuần lúng túng không biết nên để tay ở đâu, con nhóc xấu xa này, cứ hay làm cô xấu hổ, cô già cả làm sao chịu đựng nổi.

“Trên TV người ta nói thế mà.” Bạn Tưởng Đồng Bạch ưỡn thẳng lưng, nói.

“Toàn linh tinh.” Tưởng Phàm dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán nó, giả vờ tức giận nói: “Bị bạn trai chị nghe được, con nhất định chết chắc.” nguồn

“Chị, chị có bạn trai rồi hả?” Tưởng Đồng Bạch nghe thế, túm nhanh tay Ninh Tiểu Thuần hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nín lặng nhìn trời, sao Tưởng Phàm đi nói mấy câu đó với Tưởng Đồng Bạch. Nó còn nhỏ mà, nói gì mà bạn trai cô chứ.

“Chị, chị mau nói em biết đi.” Tưởng Đồng Bạch không chịu bỏ qua.

Ninh Tiểu Thuần liếc qua Tưởng Phàm một cái, rồi cúi xuống nhìn Tưởng Đồng Bạch, gật đầu, xem như trả lời.

Tưởng Đồng Bạch có vẻ thất vọng, khuôn mặt xị xuống nhăn nhó, lát sau mới thoáng hiện nét cười, cười hi hi: “Chị, em thích chị lắm đó, chị không suy nghĩ đến ba em chút nào sao, ba em vừa đẹp trai vừa có tiền, là Vương lão ngô kim cương hấp dẫn à nha.”

Còn Vương lão ngô kim cương hấp dẫn nữa à. Ninh Tiểu Thuần không còn lời nào để nói.

“Tưởng Đồng Bạch!” Tưởng Phàm trợn mắt lườm nó, dùng ánh mắt cảnh cáo nó không được nói năng bừa bãi.

“Hừ.” Tưởng Đồng Bạch không khoe ba nó nữa, kéo tay Ninh Tiểu Thuần vừa đi vừa nói: “Chị, chúng ta qua kia đi, có thi trượt ván.”

Ninh Tiểu Thuần vuốt vuốt tay, bắt lực mỉm cười với Tưởng Phàm, bị động đi theo Tưởng Đồng Bạch.

Lúc hai người đến thì không khí trận đấu đã đến đỉnh điểm. Các phụ huynh ngồi trên một góc ván trượt vuông, do con mình đẩy tới trước. Vì tuổi còn nhỏ, bọn trẻ không giữ hướng tốt, đẩy một hồi rất dễ mất kiểm soát, xe hoặc là lệch hướng, hoặc là ngã ngang, làm ba mẹ bình thường nghiêm túc giờ nhếch nhác không chịu nổi, khiến mọi người cười vang.

Ninh Tiểu Thuần đứng bên, thấy Tưởng Phàm bị ép phải ra thi, mím chặt môi cười. Lúc Tưởng Đồng Bạch đẩy, Tưởng Phàm ngồi trên ván trượt được đẩy tới. Hai người phối hợp, tấm ván nhỏ ẹo qua ẹo lại tiến tới, đi đến nửa đường, Tưởng Phàm tự nhiên ngồi không vững, suýt nữa thì ngã. Thấy họ chật vật chán nản, Ninh Tiểu Thuần cười không ngớt.

Giờ phút này, Ninh Tiểu Thuần cảm thấy nơi này thật tốt. Không có phiền não của thế giới người lớn, chỉ có khuôn mặt ngây thơ, nụ cười tươi tắn, tất cả thật tốt đẹp.

Thời gian qua rất nhanh, đại hội thể thao gia đình cũng kết thúc trong tiếng hoan hô. Tưởng Phàm mời Ninh Tiểu Thuần đi ăn, không thể từ chối, Ninh Tiểu Thuần đành đồng ý. Lúc về, Tưởng Đồng Bạch đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, Tưởng Phàm vừa lái xe vừa nói: “Cô Ninh, hôm nay cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo.” Ninh Tiểu Thuần khoát tay nói, “Hôm nay tôi cũng rất vui.”

Tưởng Phàm không phải người dài dòng, mỉm cười hỏi: “Nhà cô Ninh đi hướng này đúng không?” Anh từng đến đón cô, trong trí nhớ là đi hướng này.

Ninh Tiểu Thuần nhìn ngoài cửa sổ, thấy cảnh đường phố lùi lại quen thuộc, đây là đường về nhà trọ màu hồng, hiện nay cô ở nhà Cung Triệt mà. Cô thoáng nghĩ, cười xin lỗi, mới lên tiếng: “Phiền anh đưa tôi đến đường XX.”

Tưởng Phàm nghe vậy, nhú mày, không nói gì, chỉ nhanh chóng xoay volang, vòng qua khúc ngoặt, quay đầu xe đi theo hướng ngược lại. Cô tới giao lộ phía trước thì xuống xe, cảm ơn Tưởng Phàm rồi đi về hướng khu nhà Cung Triệt.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, ngược lên thấy đèn đuốc sáng trưng. Cô đứng trước cửa nhà, mở cửa bước vào, trong phòng tối thui. Cô mở đèn, chậm chạp thay giày, vào phòng tắm. Lúc cô nhắm mắt ngâm mình trong bồn tắm, trong đầu luôn nghĩ Cung Triệt bây giờ đang làm gì, ở cùng với ai, đêm nay mấy giờ mới về. Cô như cô vợ trẻ chờ chồng về nhà, trong lòng là ưu sầu ngọt ngào không rõ.

Lúc gần đi ngủ, cô nhìn chăm chăm di động, chần chừ không biết có nên gọi cho Cung Triệt không. Bạn gái gọi điện, đòi bạn trai báo cáo, là rất bình thường đúng không. Cô bình thường không thích bám người ta, lâu lâu gọi điện thoại hỏi bạn trai đi đâu có sao không nhỉ?

Ninh Tiểu Thuần đấu tranh nội tâm một hồi lâu sau, cuối cùng quyết định gọi điện cho Cung Triệt, bằng không e là cô không ngủ được. Chỉ hỏi một câu thôi, chắc là không mất bao nhiêu thời gian.

Cô nhấn số, nhạc chuông êm tai, hồi hộp chờ đợi. Thật lâu, điện thoại mới có người nhận, Ninh Tiểu Thuần chưa kịp lên tiếng, đầu dây kia đã vang giọng nữ: “Alo?”

Ninh Tiểu Thuần ngẩn người, ngỡ mình gọi nhầm số, vội đưa di động ra xem, đúng mà, đúng là số Cung Triệt mà, cô không gọi nhầm, vậy người phụ nữ bên kia là ai?

“Alo, xin chào?” Đầu dây kia thấy không ai trả lời, hỏi lại.

Tiếng nói này có vẻ quen thuộc, chẳng lẽ là thím Hai?

Tay Ninh Tiểu Thuần run lên, theo bản năng cúp điện thoại.

Không gọi thì tốt rồi, gọi rồi tự tìm khổ, xem ra đêm nay cô khó ngủ đây.

108. Chương 108: Thời Buổi Rối Loạn

Cung Triệt cả đêm không về nhà, Ninh Tiểu Thuần tự đón xe đến công ty. Cô mặt không đổi sắc xử lý hết công việc buổi sáng, Cung Triệt cuối cùng cũng xuất hiện. Đồng thời cô cũng nghe được tin tức nhỏ, làm cô càng thêm không đổi sắc mặt. Mặt không biểu hiện gì là vì chuyện tối qua, cô tâm tình buồn bực, sau là vì tin tức kia, làm cô giật mình kích động cuối cùng mặt mũi nhăn nhó, làm cho cơ mặt căng cứng, không chút biểu hiện.

Nhà đột còn gặp mưa dầm, thuyền chậm còn đi ngược gió, tai ương vô vàn!

Ngày hôm qua nhân vật cấp cao nào đó của công ty đi tham gia đại hội thể thao của con mình, lúc dùng camera thu hình, một vài người ngoài ý muốn lọt vào màn hình. Mà người đó phát hiện trợ lý tổng giám đốc công ty mình và tổng giám đốc Ngự Hoa cùng tham gia, bên cạnh còn có cô bé đáng yêu, tổ hợp đó làm người ta suy nghĩ miên man. Thế là, phát hiện đáng kinh ngạc này được một vài nhóm cấp cao lên truyền tai nhau.

Thì ra, đặc quyền nhiều chuyện không chỉ dành cho phụ nữ, mà đàn ông cũng có phần tử nhiều chuyện điên cuồng...

“Cùng ăn cơm nhé?” Cung Triệt đi đến gõ gõ bàn Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần nhìn xung quanh, thấy thư kí Hứa đi khỏi, thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi gạt đầu.

“Em lo cái gì vậy?” Cung Triệt nhướn mày nhìn Ninh Tiểu Thuần.

“Không có gì.” Ninh Tiểu Thuần nhìn anh đáng vẻ nhàn nhã ung dung, đột nhiên sinh lòng phẫn nộ, tức giận nói.

“Anh không tin.” Cung Triệt dựa mép bàn Ninh Tiểu Thuần, không chớp mắt nhìn cô.

Ninh Tiểu Thuần nghe Cung Triệt nói thế, tâm tình phẫn nộ đột nhiên thay đổi, vì giọng điệu anh thật giống trẻ con, làm cô muốn bật cười. Nhưng cô cố nén, phụng phịu nói: “Không tin thì thôi.”

Cô còn để bụng chuyện điện thoại tối qua, anh không về cũng không gọi điện báo cô biết một tiếng, làm cô ngáy ngốc chờ, cảm giác này không tốt, thật không tốt.

Cung Triệt nghe lời cô, phút chốc giật mình, anh sao có cảm giác con bé này đang phản nghịch. “Đi thôi, ăn cơm.” Anh đi trước ra cửa.

Ninh Tiểu Thuần ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng anh càng lúc càng xa, cảm thấy bi ai. Trên con đường tình cảm này, có phải sau này anh cũng giống như bây giờ dứt khoát xoay đi, không quan tâm cô có theo kịp hay không, có đuổi kịp bước chân anh hay không?

“Còn không đi?” Đi tới cửa Cung Triệt chợt dừng lại, xoay người nói với Ninh Tiểu Thuần đang sững sờ.

“À à.” Ninh Tiểu Thuần vội vàng cầm xác tay, theo Cung Triệt xuống lầu.

Giờ phút này, anh sẵn lòng dừng lại, xoay người tìm kiếm cô, kêu cô nhanh lên, như vậy trên con đường tình yêu, anh có vút bỏ cô không?

Hai người ngồi trong phòng ăn chờ thức ăn mang lên, Cung Triệt hỏi Ninh Tiểu Thuần: “Hôm qua em đi chơi với ai?”

“Hẹn bạn.” Ninh Tiểu Thuần nghe hỏi một đằng, trả lời một nẻo. Chẳng lẽ tin nhỏ đó đã lọt đến tai Cung Triệt, nhưng không phải anh vừa mới về sao, sao nhanh vậy đã nghe được?! “Anh hôm qua họp mặt gia đình thế nào rồi?” Anh với chú Hai anh lâu không gặp, chắc là có nhiều chuyện để nói, đặc biệt là với thím Hai. Ninh Tiểu Thuần thầm thì trong lòng.

“Có việc bàn với chú Hai, nên anh ngủ lại luôn. Lúc đó cũng muộn, sợ làm em thức, nên không gọi cho em.” Cung Triệt cầm ly nước uống một miếng. Anh không phải là người chuyện gì cũng giải thích, nói rõ ràng mọi chuyện thế này đã là cực hạn của anh.

“À.” Ninh Tiểu Thuần rất muốn hỏi cú điện thoại đó, chẳng lẽ anh không biết cô gọi cho anh?

Bữa cơm trưa rơi vào không khí trầm buồn, hai người đều có tâm sự.

Buổi tối, Cung Triệt xoay người trên giường, đưa tay kéo cô qua, cúi người hôn cô. doc truyện tại . Lúc nụ hôn trở nên nồng nàn say đắm, lửa sắp cháy lan, Ninh Tiểu Thuần kịp lúc ghì cương bên bờ vực, ngừng lại, cô đẩy anh ra, xoay lưng, nói: “Tối nay không được, em mệt.” Chủ yếu chính là cô không có tâm trạng.

Lúc ở công ty, cô rất ghét ánh mắt dò xét của mấy người kia, ở nhà cô ghét bản thân cứ đoán già đoán non lòng dạ không yên.

Cung Triệt nghe vậy, không nói gì, nằm xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, “Ừ, ngủ đi.”

Liên tiếp mấy ngày, Ninh Tiểu Thuần đều trong lúc nguy cấp chớp thời cơ cự tuyệt Cung Triệt, Cung Triệt muốn mà không được bực dọc cào cào tóc, trên mặt nhăn nhó, bất lực nói: “Em muốn anh chết ngạt hả?”

“Vậy anh tự giải quyết đi?” Ninh Tiểu Thuần yếu ớt nói.

Khoẻ miệng Cung Triệt giật giật, bước xuống vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau truyền ra tiếng nước ào ào. Ninh Tiểu Thuần nằm trên giường, thở ra, là lưỡi. Anh lấy nước đập lửa, quá đáng thương, làm vậy không hư hại gì chứ? Nhưng cô không có tâm trạng, chẳng lẽ đây là thời kì lãnh cảm sao?

Cứ như vậy, sau một tuần người đòi hỏi người không chịu, Cung Triệt trước lúc đi ngủ đưa cho Ninh Tiểu Thuần một gói đồ to. “Là gì vậy?” Ninh Tiểu Thuần vừa hỏi vừa mở, thấy bên trong là nguyên bộ váy dài hở vai màu trắng, còn có một áo choàng cùng màu, rất đẹp.

“Tối mai có party, chúng ta phải tham dự.” Cung Triệt ngồi trên giường nói.

Chúng ta?! “Là công việc hả?” Ninh Tiểu Thuần hỏi.

“Cá nhân.” Cung Triệt đáp.

“Có chuyện gì à, em không đi có sao không?” Ninh Tiểu Thuần dò hỏi.

Nhân vật nổi tiếng tụ họp, chắc chắn là đèn đóm chói mắt, âm nhạc tao nhã, thức ăn ngon, rượu vang làm bạn, giai nhân đi cùng, tiệc tùng xa hoa, đàn ca múa hát. Cô có thể quen sao, cô cảm thấy, thế giới đó, không hợp với cô.

“Anh phải dẫn bạn gái, mà em là bạn gái anh.” Cung Triệt nắm cổ tay Ninh Tiểu Thuần kéo cô vào lòng. Hương thơm nữ tính ngọt ngào quanh quẩn mũi anh, làm thần trí người ta nhộn nhạo. nguồn

Bạn gái, những chữ ngọt ngào. “Không quen ai, em chán lắm.” Ninh Tiểu Thuần dựa vào ngực anh, tránh né.

“Giới thiệu cho em làm quen, sau này sẽ quen.” Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần còn muốn nói gì đó, lập tức cúi xuống, dùng môi ngăn lại. Đôi môi đỏ mọng ướt át, làm người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Anh thừa dịp cô kêu lên, đầu lưỡi chui vào miệng cô, chơi đùa cùng lưỡi cô. Lưỡi anh đảo mọi nơi trong miệng cô, cuốn hết toàn bộ hương thơm.

Lâu rồi người nào đó chưa được ăn, không thoả mãn với chỉ lướt qua thế này rồi ngừng, anh như dã thú đói khát, gấp gáp thưởng thức con mồi trước mắt. Bàn tay vén vạt áo cô, lao vào trong. Đi theo đường cong, sờ khắp trên dưới, da thịt mềm mịn làm anh quyến luyến quên cả lối về.

Môi anh rời môi cô, hôn lên cằm, lên vành tai cô, hơi thở ấm áp phả vào tai, thân nhiệt cô nháy mắt tăng vù vù, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hơi thở rối loạn.

Cô vừa mới tắm xong, nên không mặc áo ngực, vì vậy tay anh rất thuận lợi phủ lên ngực cô, lúc này cô bỗng bình tĩnh, cô vừa định theo quán tính khước từ, Cung Triệt đã hung hăng nhéo nhéo đầu vú, giọng nói khàn khàn: “Không được từ chối nữa, anh không muốn bị cảm lạnh!”

“Cảm lạnh?” Ninh Tiểu Thuần khó hiểu phun ra hai chữ.

“Ngoan, trời lạnh tắm nước lạnh khổ lắm.” Cung Triệt đã mở nút thắt áo ngủ, há miệng ngậm đầu vú cô.

“Ugh... Ừm...” Ninh Tiểu Thuần hoảng sợ, cắn môi ngăn tiếng la hoảng.

Anh mãi miết trước ngực cô, tận tình phát tiết khó chịu tích lũy mấy ngày nay. Ninh Tiểu Thuần bị tiếng anh liếm mút nho nhỏ làm đỏ mặt, cô nhìn người đàn ông cô yêu, chợt nơi mềm mại nhất trong tim thấy xúc động, cô không chống cự, vòng hai tay qua ôm đầu anh, làm hai người càng thêm gần nhau.

Cung Triệt cảm nhận được động tác của cô, miệng mỉm cười, càng ra sức làm việc, bàn tay không kiêng nể kéo lưng quần cô xuống, chen vào, chạm đến nơi bí ẩn tuyệt vời.

“Ừm...” Hai tay Ninh Tiểu Thuần đan trong tóc anh, buông thả bản thân, xuôi theo phản ứng của cơ thể, cùng anh trầm luân trong biển tình...

Tối hôm sau Ninh Tiểu Thuần dù không muốn cũng phải theo Cung Triệt tham gia party, vì Cung Triệt nói, nếu cô không ngoan, sẽ trừng phạt cô trên giường thật nặng. Tối hôm qua tấn công hùng dũng của người nào đó làm cô ăn không tiêu, nên cô sợ.

Party này là sinh nhật của nhà giàu, tổ chức trong biệt thự, mở tiệc chiêu đãi người quen. Ninh Tiểu Thuần mặc lễ phục cắt may khéo léo, nắm tay Cung Triệt xuống xe. Tà váy thật dài buông xuống trên nền đất, trải ra như đoá hoa nở rộ. Mái tóc đen vẫn lên, lộ ra cần cổ mảnh khảnh trơn bóng. Đôi bàn tay mềm cầm chặt chiếc ví, đi theo sát Cung Triệt, mặt hơi đỏ, có hơi khấn trương.

Lúc cô vào trong, thấy một vài ngôi sao của giới giải trí, không chỉ có người mới, còn có vài người cô thích, cô kinh ngạc kéo kéo tay Cung Triệt, cúi đầu nói: “Còn có cả diễn viên nổi tiếng.” Lần đầu tiên đứng cùng chỗ với người nổi tiếng, cô cảm thấy thật lạ lẫm.

“Đây là hoạt động giao tiếp bình thường, rất phổ biến, quen là được thôi.” Cung Triệt kê sát tai cô.

“À.” Cô ngạc nhiên, chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy, cuộc sống xã hội thượng lưu, cô đã xem trong TV, con nhà giàu với diễn viên nổi tiếng gì gì đó, quy tắc ngầm gì gì đó, câu được đại gia, gả cho nhà giàu v.v... muôn màu muôn vẻ luẩn quẩn nhìn mãi cũng quen.

Cung Triệt dẫn Ninh Tiểu Thuần đi vào, đụng phải rất nhiều người Cung Triệt quen biết, Cung Triệt dừng lại chào hỏi người ta thì Ninh Tiểu Thuần im lặng đứng một bên, bình tĩnh mỉm cười. Đến chỗ này đều là người đứng mực, đa số trường hợp, đều là nhẹ nhàng nhìn Ninh Tiểu Thuần, gật đầu mỉm cười, không dò xét gì nhiều, điều này Ninh Tiểu Thuần an tâm rất nhiều, không còn câu nệ nữa.

Hai người đi đến bàn để thức ăn, Cung Triệt cầm hai ly nước, đưa một ly cho Ninh Tiểu Thuần, cô cầm nó, nhấp một miếng, đầu lưỡi thấm chất lỏng, có hơi tươi mát, còn mang hương vị cam đậm đà.

“Đây là nước trái cây?” Ninh Tiểu Thuần hỏi Cung Triệt.

“Ừ, con nít uống nước trái cây vẫn hay hơn.” Cung Triệt làm như thật nói.

Anh mới là con nít, nhà anh đều là con nít. Ninh Tiểu Thuần bắt măn trề môi, để ly nước trái cây xuống, cố tình lấy ly cocktail xinh đẹp. Màu sắc rượu rực rỡ đẹp thật nha, làm người ta ngon miệng.

Cung Triệt cản cô, cầm ly rượu của anh đưa lên miệng cô, nói: “Cho em uống một chút, không được uống nhiều, uống rượu không tốt.”

“Hừ.” Ninh Tiểu Thuần liền cầm tay anh kê ly uống, “Không phải anh uống rồi hả, định làm em ném phải nước bọt của anh chứ gì?”

“Không phải ném rồi sao.” Cung Triệt bước đến kê sát tai cô nói mập mờ.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, hai gò má đỏ bừng, tròng mắt hờn dỗi, Cung Triệt nhìn cô thẹn thùng như thế, không khỏi nở nụ cười. Đang lúc hai người cười đùa, một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ sau vang đến: “Triệt.”

Ninh Tiểu Thuần nhìn nơi phát ra âm thanh, thấy đó là Cung Húc đang cười yếu ớt đi về phía họ, tay ông còn dẫn Nhạc Hà Na mặc lễ phục lụa trẻ ngực và áo choàng lông chồn tuyết, hiện rõ khí chất vô cùng cao quý. Cô vốn đang tươi cười, nhất thời ngẩn người, dường như theo bản năng, nụ cười trên mặt tắt hẳn, luống cuống quay đầu nhìn Cung Triệt bên cạnh.

Chỉ thấy Cung Triệt nhếch miệng thoáng nét cười, cung kính chào hai người: “Chú Hai, thím Hai.” Nói xong anh dời mắt thật nhanh, cúi đầu nhìn Ninh Tiểu Thuần đang căng thẳng, nhẹ nhàng nắm trọn bàn tay mềm mại mảnh khảnh của cô trong tay.

Ninh Tiểu Thuần không tự chủ nắm chặt tay anh, giống như, chỉ có thân nhiệt từ lòng bàn tay anh liên tục truyền sang, mới làm cô can đảm ngừng đầu, mỉm cười với họ.

109. Chương 109: – Quyết Đấu

Ninh Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, mỉm cười gật đầu chào Cung Húc và Nhạc Hà Na, “Chào chú thím.”

Cung Húc lịch sự gật đầu mỉm cười lại với Ninh Tiểu Thuần, Nhạc Hà Na vốn đang nhìn Cung Triệt đã dời mắt sang Ninh Tiểu Thuần bất rứt không yên, “Cô gái này là?” Cô dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi.

“Bạn gái của cháu, Ninh Tiểu Thuần.” Cung Triệt ôm eo Ninh Tiểu Thuần nói.

“Sao, bạn gái?” Cung Húc nghe vậy, hứng thú nhìn Ninh Tiểu Thuần, nhướn mắt bảo Cung Triệt, “Thằng nhóc này cháu có bạn gái sao không đưa về nhà, hôm họp mặt cũng phải đưa đến cho người lớn xem mặt chứ, cô gái đáng yêu thế này chắc chắn rất được chào đón.”

Ninh Tiểu Thuần đứng bên cạnh, không yên, hai tay siết chặt quai ví. Chú Hai Cung Triệt nhìn có vẻ hoà nhả dễ gần, chắc không phải dạng người bảo thủ, không có tư tưởng giai cấp gì đó rồi.

“Chú Hai, cô ấy da mặt mỏng, không chịu được chú trêu chọc đâu.” Cung Triệt vòng chặt tay, ôm Ninh Tiểu Thuần, làm cô yên lòng.

“Ha ha, nhìn cháu căng thẳng kìa.” Cung Húc nở nụ cười sáng khoải, vẻ mặt ôn hoà, “Có người quen bên kia, chú thím qua đó, cô gái, chúng ta trò chuyện sau nhé.” Nửa câu đầu là nói với Cung Triệt, nửa câu sau như nói với Ninh Tiểu Thuần.

“Vâng, Cung tiên sinh.” Ninh Tiểu Thuần mỉm cười, ép mình phải vờ không thấy ánh mắt dò xét của Nhạc Hà Na.

Cung Húc nghe vậy, vờ như giận nhứ mày nói: “Đừng xa lạ vậy, kêu chú Hai theo Cung Triệt đi.”

“Chú Hai.” Ninh Tiểu Thuần hiền lành nói.

“Ngoan.” Cung Húc tâm trạng vui vẻ, thấy Ninh Tiểu Thuần càng nhìn càng vừa mắt, cười cười dẫn Nhạc Hà Na đi.

Đợi khi họ đi khỏi, Cung Triệt cầm tay cô, cảm thấy tay cô lạnh như băng, mới hỏi: “Sao lạnh thế này?” Nói rồi áp tay cô trong tay mình, truyền hơi ấm cho cô.

“Chú Hai của anh hình như rất dễ gần.” Ninh Tiểu Thuần đột nhiên nói.

“Ừ, chú ấy là con út của ông nội, lúc còn trẻ du học ở nước ngoài, tư tưởng khá cởi mở, không khác gì thế hệ chúng ta.” Cung Triệt kéo cô đến sofa ngồi xuống.

“À.” Ninh Tiểu Thuần đáp.

Cung Triệt kéo áo choàng khép lại cho cô, “Đừng căng thẳng, làm như bình thường là được. Tin rằng chú Hai rất thích em.”

Thế này có tính là gặp phụ huynh rồi không, tình cảm của họ sẽ không chết yếu chứ? Cô có phần sợ hãi.

Gả vào gia đình giàu có không phải dễ dàng, giàu có chính là tường bao bên ngoài, người bên ngoài tường nhìn vào, hâm mộ không ngừng, người trong tường nhìn ra, lại buồn bã vô cùng. Huống chi cô không phải ham tiền của anh, cô là yêu con người anh, cô không khôn khéo giống người ta, cô sẽ không lấy lòng, cô sợ bị người ta chỉ trích, sợ bị người ta ghét bỏ.

“Hi, Triệt, Tiểu Thuần.” Lúc cô đang miên man suy nghĩ, một giọng nữ trong veo từ phía trước truyền đến, thấy Lạc Hi Hi mặc lễ phục kết hợp với váy bong bóng màu đen, gọi cảm mẹ người đồng thời lại đáng yêu, kéo tay Cố Minh Vũ, đi về phía họ.

“Hi.” Ninh Tiểu Thuần bình tâm lại, gật đầu mỉm cười với họ.

Cung Triệt chợt nhớ ra một việc, đứng lên nói với Lạc Hi Hi: “Anh có chuyện muốn nói với Cố Minh Vũ, Hi Hi em ở đây nói chuyện với Tiểu Thuần giúp anh.”

“Được, hai anh cứ nói chuyện đi, phụ nữ chúng em cũng có chuyện cần nói.” Lạc Hi Hi đặt mông ngồi xuống, ôm tay Ninh Tiểu Thuần, không kiên nhẫn phẩy tay với hai người.

“Vây em ngồi đây, anh đi nhanh rồi về.” Cung Triệt cúi đầu nói với Ninh Tiểu Thuần.

“Dạ.” Cô gật gật đầu.

Chờ Cung Triệt và Cố Minh Vũ đi rồi, Lạc Hi Hi lập tức đến trước mặt Ninh Tiểu Thuần, cười hì hì, “Xem ra hai người tiến triển không tệ nha.”

“Ha ha, vậy à?” Ninh Tiểu Thuần hỏi ngược lại.

“Ừ, phải tin tưởng bản thân chứ.” Lạc Hi Hi cầm tay Ninh Tiểu Thuần, cảm giác rất thông cảm. “Tôi tiếp sức cho cô, cố lên. Đừng lo đầu lo cuối, bằng không tình yêu sẽ dễ trốn đi lắm.” Cô ra vẻ từng trải, kinh nghiệm giảng giải truyền thụ cho Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần thấy Lạc Hi Hi chân thành, cong miệng cười: “Cám ơn cô.”

“Cám ơn gì chứ, giữa chúng ta không cần khách sáo thế, tôi rất thích cô, chắc rằng bác trai bác gái cũng sẽ thích cô, yên tâm đi.” Lạc Hi Hi nói.

Bác trai bác gái?! Ba mẹ Cung Triệt sao? Ninh Tiểu Thuần đột nhiên nhớ Lạc Hi Hi và Cung Triệt là lớn lên cùng nhau, xem như thanh mai trúc mã, hẳn là cũng hiểu rõ người nhà của nhau, nên cô yếu ớt hỏi: “Vây... ba mẹ Cung Triệt là người thế nào?”

“Bác trai là người dễ gần, tuy bác trai bình thường không rõ buồn vui, lạnh lùng nhưng tuyệt đối là người tốt, Triệt rất giống bác trai á, cô có thể tưởng tượng. Còn bác gái, à, nói sao đây, ngoài mặt là người mạnh mẽ, yêu cầu chúng tôi rất cao, rất nghiêm khắc, nhưng mà, bác gái là người ngoài cứng trong mềm, đặc biệt bác gái bị bác trai ăn sạch sẽ, hì hì...” Lạc Hi Hi nói một tràng.

Từ câu chuyện này, Ninh Tiểu Thuần rút ra hai kết luận, thứ nhất, nếu cô gặp người lớn, vấn đề khó khăn lớn nhất có thể là ở mẹ Cung Triệt, cô sẽ bị xét nét, phải là người hoàn mỹ, mà chuyện đó thì có chút khó khăn với cô. Hai là, nếu mang Boss lớn nhất đằng sau, tức là ba Cung Triệt ra đoán chừng, thì cửa thứ nhất sẽ không thành vấn đề.

Cha con họ giống nhau, cô có thể thành bạn gái Cung Triệt, vậy cô chắc sẽ được lòng ba Cung Triệt rồi... Không biết nghĩ thế có được hay không?

Lúc Ninh Tiểu Thuần còn đang rối rắm, Lạc Hi Hi bên cạnh chợt kêu to, kéo tay Ninh Tiểu Thuần, kích động nói: “Oa, là Aaron, tôi rất anh ta đóng phim...”

Ninh Tiểu Thuần thấy Lạc Hi Hi dáng vẻ kích động, cười cười, “Vây cô qua đó chào hỏi đi, sẵn đó xin chữ kí luôn.”

“Có được không?” Lạc Hi Hi quay đầu, khó xử nhìn Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần tâm sáng như gương, vỗ vỗ tay cô ấy, dịu dàng nói: “Cô đi đi, không cần theo tôi, tôi ngồi một mình tốt hơn, huống chi ở đây thức ăn ngon mà, tôi đang muốn ăn.”

“Vây tôi qua đó, cô ok nha, Triệt sẽ không mắng tôi chứ?” Lạc Hi Hi đứng lên, vừa nhìn bên kia vừa nói.

“Đi qua đi, tôi không phải trẻ con, cô không cần lo lắng cho tôi.” Ninh Tiểu Thuần kiên định nói.

“Được, tôi về nhanh lắm.” Lạc Hi Hi nói xong nhanh như chớp chạy mất.

Ninh Tiểu Thuần thấy buồn cười, cô nhìn chung quanh, dò tìm bóng dáng Cung Triệt trong đám đông, lại thấy rất nhiều cô gái con nhà quyền quý cầm ly rượu đi qua đi lại, thảo luận những đề tài không thú vị, cô có phần cụt hết khí thế. Cô đứng lên, cầm ly nước trái cây thông thả đến sát cửa sổ sát đất, cô nhìn xuyên qua cửa sổ xem ánh đèn rực rỡ trắng sáng bên ngoài. Đêm sâu thẳm như một khối nhung tơ thật lớn, chỉ chít sao nhấp nháy trên bầu trời, lúc sáng lúc tối, lại rất đẹp, rất yên tĩnh.

Bên cạnh cửa sổ là cánh cửa thủy tinh, cô đẩy nhẹ, cửa mở ra, bên ngoài là ban công, đủ loại hoa cỏ, sắp xếp ngay ngắn như vườn hoa nhỏ, còn để mấy chiếc ghế đệm dài, rất có nghệ thuật. Một người mặc âu phục đen đứng ngoài ban công gọi điện thoại, anh ta nghe tiếng động quay lại, thấy người đến là Ninh Tiểu Thuần thì mỉm cười.

Ninh Tiểu Thuần ngạc nhiên, không phải là party cá nhân sao, sao mọi người đều đến vậy, sao có cảm giác giống buổi tiệc làm ăn quá. Chẳng lẽ trái đất nhỏ đến thế, nơi nào cũng có thể gặp?

“Hi, anh Tưởng.” Ninh Tiểu Thuần gật đầu mỉm cười.

“Vậy ba tắt máy nhé, về rồi nói tiếp.” Tưởng Phàm dịu dàng nói trong điện thoại, sau đó bye bye mới tắt điện thoại, quay sang hướng Ninh Tiểu Thuần lắc lắc di động nói: “Đang nói chuyện với Tưởng Đồng Bạch, con bé cứ nhớ cô suốt, nói rất cảm ơn cô hôm đó tham gia hoạt động trường nó, nó rất vui.”

Ninh Tiểu Thuần khoát tay, ngồi xuống ghế, “Đừng khách sáo, tôi cũng rất vui mà.”

Tưởng Phàm cũng ngồi theo xuống, anh vuốt vuốt điện thoại: “Hi vọng cô Ninh bỏ qua iệng lưỡi Đồng Bạch, con bé nói chuyện chưa biết suy nghĩ.”

Đầu óc Ninh Tiểu Thuần nhất thời chưa hiểu kịp, không rõ anh đang nói chuyện gì, câu sau của Tưởng Phàm làm cô bật cười, cô mới nhớ ra. Tưởng Phàm nói, chắc phải tìm mẹ cho Đồng Bạch, con bé thiếu thốn tình thương của mẹ.

“Ha ha, đừng bao giờ tìm cho con bé người giống mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết nhé.” Ninh Tiểu Thuần trêu ghẹo nói.

“Không sao, nó sẽ không ăn phải táo độc, ngược lại còn làm mẹ kế sợ mà chạy mất ấy chứ.” Tưởng Phàm nói tiếp.

“Ha ha.” Ninh Tiểu Thuần che miệng cười, không thể tưởng tượng là Tưởng Phàm chín chắn nghiêm túc cũng biết nói đùa, không thể nhìn người qua tướng mạo được rồi.

Hai người cứ ngồi ghế ngoài ban công tán gẫu trong chốc lát, dù vẫn là mới chớm đông, nhưng nhiệt độ bên trong và ngoài phòng chênh lệch nhau khá lớn, Tưởng Phàm đứng lên, ân cần nói: “Hay vào trong thôi, ngoài này gió lớn, không lại cảm lạnh.”

Ninh Tiểu Thuần kéo lại áo choàng, gạt đầu, cô ăn mặc phong phanh thế này, nếu còn hứng gió, sẽ dễ nhiễm lạnh, rất có khả năng sẽ biến thành Lâm Đại Ngọc thân thể gầy yếu. Cô đứng lên, lúc đi vào liếc mắt thấy Cung Triệt cách đó không xa. Dù anh bị mấy cô gái trang điểm xinh đẹp vây quanh, nhưng anh vẫn như mặt trời sáng rực lập tức bị cô nhận ra.

Mấy cô gái cầm ly chân cao vây quanh Cung Triệt, cười tươi như hoa, hào hứng nói chuyện với anh, ánh mắt các cô luôn dán lên người anh, hai mắt toả sáng, không muốn dời. Ninh Tiểu Thuần biết, đó là ánh mắt ái mộ, trắng trợn, không giấu diếm.

Tuy Cung Triệt luôn lịch sự giữ khoảng cách nhất định với các cô, nhưng cô không thích khoe miệng anh mang nụ cười thoảng nhẹ, nhìn sao cũng thấy chướng mắt. Rượu ngon gái đẹp bao quanh, tha hồ thưởng thức, thoải mái thư thái mà.

Trong không khí bay đến mùi dấm chua lâu ngày, chua đến mức cô muốn cau mày. Đúng vậy, cô đang ghen. Thì ra cô đã quên, bạn trai cô là Vương lão ngũ sáng lóng lánh, đi đến đâu cũng đào hoa. Sau một thím Hai, còn có hàng ngàn hàng vạn thím Hai khác, người trước đi người sau kéo đến, theo vòng tuần hoàn.

A, cô mệt rồi. Cô lại có nhiều tình địch thế này, khó lòng đề phòng. Giữ một người đàn ông đã không dễ dàng, càng huống chi là giữ một người có tài có diện mạo.

Tưởng Phàm theo sau Ninh Tiểu Thuần thấy Ninh Tiểu Thuần đột nhiên đứng khựng lại, kì quái nhìn cô, nhìn theo ánh mắt cô, thì thấy người cách đó không xa đang cười rục rĩ, anh đi lên, nói: “Còn không mau đến đó giữ chủ quyền.”

Âm thanh trêu chọc vang bên tai, Ninh Tiểu Thuần bỗng kinh hoảng, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Anh Tưởng, anh đang nói gì vậy?”

“Ha, cô bé, đừng cảm lên.” Tưởng Phàm vỗ vỗ đầu Ninh Tiểu Thuần, rồi đi nhanh vào trong.

Ninh Tiểu Thuần vì động tác của Tưởng Phàm mà sững sờ đứng đờ tại chỗ, động tác vô tình này làm tim cô đập thình thịch, ầm ập lan toàn thân.

“Suy nghĩ gì vậy?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, một thân hình cao gầy xinh đẹp đáng vẻ thướt tha mềm mại đi ra, đứng trước mặt Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn, tim bỗng đập dồn dập, là cô ta?

Nhạc Hà Na chỉ về bên trái nói: “Qua đó ngồi chút chứ?” Cô ta nói rồi giẫm trên đôi giày cao gót hướng đến đó, hoàn toàn không cho Ninh Tiểu Thuần có thời gian trả lời. Đây không phải là hỏi, mà là mệnh lệnh.

Đây là cô gái cứng cỏi. Ninh Tiểu Thuần nhú nhú mày, đầu óc theo bản năng kết luận.

Bên kia có rất nhiều bồn hoa, cho dù là mùa đông vẫn xanh ngắt, sau tán lá xanh là ghế dựa dài, trên đó là tấm đệm lông chồn, nhìn thật ầm ập. Bức tường phía sau là các dây thường xuân, dưới ánh đèn mờ ảo, mơ hồ không rõ.

“Ngồi đây đi.” Nhạc Hà Na ngồi xuống trước, vỗ vị trí bên cạnh bảo Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần rất miễn cưỡng cũng đi qua ngồi, bất kể thế nào, cô ta cũng là bậc cô dì của cô. Tuổi lớn hơn cô, lại là vợ Cung Húc, theo vai vế cô cũng phải gọi cô ta là thím Hai như Cung Triệt.

“Cô tên Ninh Tiểu Thuần?” Ninh Tiểu Thuần vừa mới ngồi, người đẹp lạnh lùng bèn lên tiếng hỏi.

“Vâng.” Ninh Tiểu Thuần như ngồi trên bàn chông, cố hết sức khống chế tâm trạng của mình, bình tĩnh trả lời.

Ninh Tiểu Thuần nói xong mắt nhìn thẳng chằm chằm về mấy chậu hoa phía trước, chờ Nhạc Hà Na nói tiếp. Ai ngờ câu trả lời của cô bay theo gió, người đẹp bên cạnh lặng im, không gây tiếng động nào, thời gian trôi qua từng phút, cô trừng mắt nhìn mấy chậu cây phát đau mắt, người đẹp cũng không nói chuyện, cô không chịu nổi quay đầu lại, tầm mắt chạm phải ánh mắt người đẹp, bốn mắt nhìn nhau, cô bắt giác cụp mắt xuống.

“Cô thương cậu ấy?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng phảng phất như từ trên núi băng truyền xuống, mờ ảo vắng vẻ, lại mang mấy phần rét lạnh, rất không thật.

Ninh Tiểu Thuần không ngờ cô ta hỏi trực tiếp như thế, lúc cô ngồi xuống cạnh người này, thì đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp, cô đã chuẩn bị tư thế chiến đấu, ai ngờ câu đầu tiên cô ta nói đã làm tan rã phòng vệ của cô. Cô đoán được mở đầu, lại không đoán được quá trình, càng đừng nói kết cuộc.

Cô còn ngẩn người, không theo kịp, người bên cạnh đã nhìn cô chăm chú, cô da mặt mỏng, như sắp bị đốt thành một lỗ rồi. “Hừm, sao bà hỏi vậy?” Ninh Tiểu Thuần dùng kính ngữ.

Không chỉ thể hiện cô là người lễ phép, còn gián tiếp nhắc nhở Nhạc Hà Na, cô đã là người đẹp hết thời, tuy là còn dư âm tha thướt, nhưng tốt nhất là trong lòng đừng có ý nghĩ ăn cỏ non, hơn nữa thỏ không ăn cỏ gần hang. Tuy vẫn chưa biết sự việc giữa cô và Cung Triệt trước kia, nhưng ngựa hay không ăn cỏ cũ, mặc xác cô là ngựa hay cỏ, đều không được.

Nghĩ vậy, Ninh Tiểu Thuần gật gù đắc chí, thật muốn vỗ tay khen ngợi mình.

“Tôi chỉ hi vọng cô yêu con người cậu ta, mà không phải vì vật kèm theo trên người.” Nhạc Hà Na đứng lên, nói tiếp: “Vào thôi, ngoài này lạnh.”

Cô biết ngoài này lạnh, vậy mà cô còn bắt tôi ngồi đây nói chuyện với cô?! Ninh Tiểu Thuần mím môi, nhìn chằm chằm bóng lưng Nhạc Hà Na. Cô không ngu ngốc, cô nghe ra ý tứ ngầm ám chỉ trong câu nói của cô ta.

Không phải là cảnh cáo cô, bảo cô an phận, yêu vô tư, đừng xen lẫn ích lợi. Bảo cô đừng vọng tưởng mình có thể bay lên thành Phượng hoàng, đừng mơ mộng bám víu đại gia, gả cho gia đình giàu có, làm thiếu phu nhân, ăn no mặc ấm, hưởng phúc cả đời.

Tuy cô ta nói vậy, là vì tốt cho Cung Triệt, nhưng những câu ấy lọt vào tai cô lại rất khó nghe. Chẳng lẽ cô ta liếc mắt một cái đã nhìn ra dáng vẻ khó coi của cô sao, nên mới vội vã cảnh cáo cô? Để tay lên ngực tự hỏi, có người con gái nào muốn bị người yêu nghi ngờ tình yêu của mình đâu. Người khó chấp nhận sẽ cảm thấy đây là sỉ nhục, nghĩ mãi trong lòng chắc tự tử mất.

Cô ta là thím Hai Cung Triệt, cần gì quan tâm chuyện tình cảm của anh chứ, nhiệt tình quá mức rồi? Hay là, giấu đầu lòi đuôi?

Ninh Tiểu Thuần nắm chặt tay, lòng thấy khó chịu. Một cơn gió thổi qua, lạnh làm cô run lên, cô tụt cổ bước nhanh vào trong. Lúc vào đến cửa, cô thấy cảnh tượng làm mình kinh ngạc, Nhạc Hà Na và Cung Triệt đứng ở cửa sổ sát đất nói chuyện, ngọn đèn trong đại sảnh dịu dàng chiếu lên người họ, mờ ảo, hai người đứng cùng nhau rất xứng đôi, trai tài gái sắc, như một bức tranh đẹp, Ninh Tiểu Thuần bỗng thấy đổ kị.

Cung Triệt như có giác quan thứ sáu, bỗng quay đầu lại, nhìn thẳng ánh mắt Ninh Tiểu Thuần còn đứng ở ngoài, anh nói với Nhạc Hà Na “Sau này nói tiếp” rồi đi ra hướng ban công. Ninh Tiểu Thuần thấy Cung Triệt vờn chải đi về phía cô, lòng lạnh như băng như gặp ánh nắng trên núi tuyết, từng chút từng chút tan ra, ấm áp chậm rãi quay lại trong thân thể.

“Sao lại đứng đây chứ, muốn đông thành đá luôn sao?” Cung Triệt ôm lưng Ninh Tiểu Thuần, vừa nói vừa đi vào.

Vào bên trong ấm cúng, khí lạnh không còn, Ninh Tiểu Thuần ngửa ngửa mũi, muốn hắt xì, cô xoa xoa mũi cố nén. Cung Triệt kéo tay cô, vừa chạm vào đã thấy lạnh, nhíu mày nói: “Lạnh đến thế này rồi.” Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng chà tay cô, làm tay cô ấm lên.

Ninh Tiểu Thuần tranh thủ quay lại liếc qua cửa sổ, thấy Nhạc Hà Na đi đâu mất, không thấy bóng dáng.

“Tiểu Thuần, cô đi đâu vậy?” Tiếng Lạc Hi Hi từ sau vang đến, Ninh Tiểu Thuần quay lại, thấy Lạc Hi Hi như cà héo.

“Tìm cô không ra, tôi bị Triệt mắng. Giờ cô không có gì tốt quá rồi, tôi đi trước.” Cô le lưỡi, bỏ chạy đến chỗ Cổ Minh Vũ, tránh ra rất xa.

Ninh Tiểu Thuần thấy Lạc Hi Hi như con thỏ núp vào hang sườn sỏ, miệng cong lên, thoáng cười.

“Còn dám cười?” Cung Triệt bất ngờ búng ngón tay lên trán Ninh Tiểu Thuần.

“Đau...” Ninh Tiểu Thuần ôm trán kêu nhỏ.

Cung Triệt kéo Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống, rồi đi đâu đó bưng về một ly cacao nóng, lớn tiếng bảo: “Uống đi.”

Ninh Tiểu Thuần cầm ly cacao, có hơi cảm động, uống mấy hớp, cơ thể ấm lên không ít. Cô đang cầm cái ly sưởi ấm, khí nóng bốc lên nghi ngút, tầm mắt cô mơ hồ. “Sao anh lại thích em?” Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng hỏi.

“Cô ấy nói gì với em?” Cung Triệt không đáp hỏi lại.

“Hả?” Ninh Tiểu Thuần chưa biết Cung Triệt đang nói chuyện gì, thì phía trước vang lên tiếng gót giày giẫm lên nền nhà, cô ngước lên, qua tầm mắt mờ hơi nước, thấy Cung Húc và Nhạc Hà Na đang đến chỗ hai người. Lúc này Ninh Tiểu Thuần cũng hiểu ra cô ấy là ai theo lời Cung Triệt. Chắc anh thấy Nhạc Hà Na từ ban công đi ra, rồi cô cũng từ đó đi ra, bây giờ cô lại bắt ngờ hỏi chuyện này, nên anh vừa liên tưởng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chú Hai.” Cung Triệt đứng trước Cung Húc nói, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng buông ly đứng lên theo.

“Cô Ninh sắc mặt không tốt thì phải, có gì sao, không thoải mái à?” Nhạc Hà Na đứng cạnh Cung Húc hỏi, giọng nói vẫn trong trẻo. Không biết bẩm sinh cô ta có giọng nói đó, hay là trưởng thành mới có.

” Xin lỗi, cô ấy không khỏe, tui con về trước. Chú Hai, hôm nào chúng ta lại gặp.” Cung Triệt nói với Cung Húc.

“Ừ, được rồi. Cô gái, hôm nào đi uống trà nhé.” Cung Húc nhã nhặn nói với Ninh Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần cười xin lỗi họ, gật đầu. “Đi thôi.” Cung Triệt gật đầu với Cung Húc, ôm vai Ninh Tiểu Thuần đi ra.

Hai người ra khỏi biệt thự, gió càng lạnh. Ninh Tiểu Thuần không khỏi rụt rụt vai, Cung Triệt cởi áo khoác trên người, choàng lên vai cô, rồi ôm cô ra xe, “Về phải uống trà gừng đấy.”

“Dạ.” Ninh Tiểu Thuần hít mũi đáp.

Đường phố buổi tối vắng xe, Cung Triệt lái xe về nhà rất nhanh. “Đi tắm nước nóng đi.” Vừa về nhà Cung Triệt đã thúc hối Ninh Tiểu Thuần vào phòng tắm. “Dạ.” Ninh Tiểu Thuần không biểu hiện gì, ngoan ngoãn đáp, cầm quần áo vào phòng tắm.

Cung Triệt thấy bóng lưng cô đơn, thở dài, vào bếp nấu trà gừng. Chờ Ninh Tiểu Thuần tắm xong, đã đưa ly trà gừng còn nóng hổi đến trước cô. “Em uống đi.” Cung Triệt kéo cô ra salon ngồi, kê ly bên miệng cô.

“Em tự uống.” Ninh Tiểu Thuần cầm ly tự uống. Cô không quen với sự săn sóc và dịu dàng bất ngờ này của Cung Triệt, sẽ làm cô cảm thấy được chiều chuộng.

Ninh Tiểu Thuần vừa tắm ra, tóc còn ướt sũng, Cung Triệt thuận tay cầm khăn, cẩn thận lau khô cho cô. Động tác của anh nhẹ nhàng, ngón tay qua lại trên tóc cô, Ninh Tiểu Thuần thoải mái thở phào nhẹ nhõm, lòng không khỏi thấy lo lắng. Anh dịu dàng thế này, chắc rằng không người nào không rung động, không ai có thể đề kháng được, dù có cứng lòng đến đâu, cũng bỏ giáp quy hàng.

Viên đạn bọc đường thật sự là vũ khí tốt nhất, áp dụng vào tâm lý chiến, làm suy yếu ý chí của con người, dễ dàng công phá phòng tuyến tâm lý, đánh chiếm khắp nơi.

Anh lau khô tóc cô, rồi ôm cô vào lòng, cằm dựa lên vai cô, nói thật khẽ: “Đừng nghĩ ngợi vớ vẩn, anh với cô ta đã là quá khứ rồi.”

“Ừ, giá mà em biết chuyện giữa hai người nhỉ.” Ninh Tiểu Thuần nhắm mắt dựa vào lòng Cung Triệt.

“Qua rồi, nhắc lại chẳng ý nghĩa gì.” Cung Triệt nói.

Cô tự nhận mình không phải người hay hỏi ra bằng được, nhưng với chuyện của anh, cô lại không như thế, vô cùng cố chấp. Cô muốn biết quá khứ của anh, muốn hiểu rõ anh, dù cô biết yêu cầu này có phần bướng bỉnh, nhưng cô không thể dứt bỏ. Có một số việc chôn vùi theo năm tháng, nhưng không có nghĩa nó sẽ như sương mù dần dần tan đi, rồi hoàn toàn biến mất. Khi vết sẹo xấu xí lần nữa bị bóc lên, vốn tưởng rằng đây chỉ là vết thương, lại thấy nó vẫn còn nung nấu. Cô thà rằng vết sẹo nhọt đến mức mất thường không nhìn thấy, nhưng đừng bao giờ không khép miệng.

Bất kể thế nào, quá khứ, vẫn là sỏi nổi mạnh mẽ, khắc cốt ghi tâm, cô thấy đổ kị. Quá khứ của anh cô không thể có mặt, vậy thì tương lai sau này, cô muốn giữ vị trí trong đời anh, độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế.

“Sao anh lại thích em?” Tối nay cô đôi chút cố chấp.

“Vậy còn em sao lại thích anh?” Cung Triệt hỏi ngược lại.

Tại sao thích anh. Cô từng nghĩ đến, nhưng giống như chưa từng nghĩ. đọc truyện tai . Cô không tin tình yêu sét đánh, nhưng lại tin mưa dầm thấm đất. Cô là người đến sau, nhưng trong cuộc sống, nhiều ngày ở chung, tình yêu đã lặng lẽ nảy sinh. Tại sao thích anh, vì anh độc đoán cố chấp, hay vì anh thính thoảng lại biểu hiện dịu dàng, hay là vì anh quyết đoán quyết định tất cả? Không nói được mà cũng không rõ, thích chính là thích, yêu chính là yêu, đôi khi không tìm ra vết tích. Chính cô còn như thế, có phải anh cũng như cô?

Hiện giờ anh không muốn kể cô nghe câu chuyện đã vùi lấp của họ, vậy cô tạm thời không ép anh, cô sẽ đợi, đợi một ngày anh có thể bình thần kể ra. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Cô tìm tư thế thoải mái trong ngực anh, hai tay ôm quanh hông anh, nhắm mắt. Ngực anh thật ấm áp, lồng ngực anh rất rắn chắc, nhịp tim thật vững vàng, cô ôm anh, như có được cả thế giới. Cô hít vào hơi ấm của anh, không muốn rời đi.

“Không biết.” Đầu cô chôn trước ngực anh, giọng điệu rầu rĩ.

Cung Triệt sờ sờ mái tóc dài của cô, vén tóc cô ra sau tai, mỉm cười: “Đúng là ngốc, dù sao cũng yêu mà còn hỏi ngốc vậy.”

“Anh là kẻ trộm.” Cô nhẹ nhàng nói. Không ai bì nổi, đánh cắp tim cô, mà cô lại cam tâm tình nguyện.

Thời gian từ từ trôi qua, trong phòng im ắng, không ai nói câu nào. Da thịt ôm áp ả ả, không khí ả ả, Ninh Tiểu Thuần co người trong lòng Cung Triệt bắt đầu buồn ngủ. Chợt tiếng Cung Triệt bỗng vang bên tai cô, đuối bốt sâu ngủ, “Em quen Tưởng Phàm?”

Hì, cuối cùng anh cũng hỏi, chắc hết nhịn nổi rồi. Ninh Tiểu Thuần oán thăm trong bụng.

“Em mệt rồi, không nhớ nữa, không quan trọng.” Ninh Tiểu Thuần nhắm mắt bắt đầu ngáy khò khò.

“Không nhớ nổi à, mất trí nhớ hả?” Cung Triệt cúi đầu cắn tai cô, “Tĩnh chưa, tham gia lễ hội gia đình với người ta, tâm sự bí mật ngoài ban công với người ta, sao, đang nhớ đến sao?”

“Em ngủ.” Cô ngáp, mơ màng nói.

“Về phòng ngủ.” Cung Triệt bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu cô, ả cô đi về phòng.

Lúc Ninh Tiểu Thuần ngã lên giường mềm mại thì cô mơ màng nhớ ra một chuyện, sao Cung Triệt biết cô nói chuyện với Tưởng Phàm ngoài ban công, khi đó anh không phải bị mỹ nữ vây quanh, không thể rời ra sao?

Chẳng lẽ có người báo?! Mà là ai kia chứ, là Nhạc Hà Na sao, nhưng cô ta làm vậy để làm gì?

Cơn buồn ngủ ập tới, cô chưa nghĩ thông đã chìm vào giấc mộng, ngủ mê man.

110. Chương 110: Kết Thúc Cổ Tích

Một đêm không mộng寐, sau khi thức dậy, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Ngày ngày bận rộn trôi qua thật nhanh, nháy mắt sắp đến Giáng sinh, trên đường đã có không khí Giáng sinh. Ninh Tiểu Thuần quảng khăn quảng cổ kín mít, buộc chặt dây lưng áo măng tô, bước nhanh trên đường phố. Trời lạnh mà còn đi đưa tài liệu thật muốn giết cô mà.

Ra khỏi toà nhà, lúc chờ đèn đỏ, thấy bên kia đường có một tiệm Starbucks, cô muốn vào đó mua ly cà phê, lúc vào tiệm, qua cửa kính lớn, cô thấy hai người quen thuộc.

Cung Triệt và Nhạc Hà Na ngồi trong góc, vừa uống cà phê vừa trò chuyện. Tuy không nghe được họ nói chuyện gì, nhưng bầu không khí nhìn có vẻ rất hoà thuận. doc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần bỏ ý nghĩ mua cà phê trong đầu, quay ngược lại bỏ đi.

Đi tắt qua con hẻm nhỏ đến trạm xe buýt, Ninh Tiểu Thuần lúc đi đến góc đường, chợt thấy một ông lão đang vịn tường trong góc khuất, hai chân như khuyu xuống, vờ mờ hôi, sắc mặt có vẻ đau đớn.

Ninh Tiểu Thuần sững người, không nghĩ ngợi nhiều, lập tức bước đến hỏi tình hình: “Ông có sao không?”

Ông lão khó khăn xoay lại, ngón tay run run chỉ trên mặt đất: “Thuốc... thuốc...”

Ninh Tiểu Thuần cảm thấy ông lão có chút quen mặt, nhưng trong một lúc không nghĩ ra, bèn không nghĩ nhiều, cúi nhìn theo hướng tay ông lão, thấy trên đất có cái bình thuốc mở nắp, thuốc rơi vãi ra ngoài, cô vội vàng nhặt lên đưa cho ông lão, giúp ông uống thuốc.

Cô thấy sắc mặt ông vẫn rất kém, lập tức chạy ra đầu đường, ngoắc taxi, kêu tài xế đến giúp cô, đưa ông lão lên xe, chở đến bệnh viện gần nhất. Trong túi ông lão có di động, trên đường đến bệnh viện cứ rung không ngừng, Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng nghe giùm, báo cho người nhà đến bệnh viện.

Ninh Tiểu Thuần ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, lẳng lặng chờ đợi. Sự việc này làm cô không về công ty đúng giờ, chắc tối nay phải tăng ca làm cho kịp công việc.

Đúng lúc này, hành lang bên kia truyền đến tiếng bước chân, tiếng chân càng lúc càng gần, rồi dừng bên cạnh Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần ngẩng đầu, thấy hai người đàn ông mang giày Tây.

“Anh Tưởng?” Ninh Tiểu Thuần lắp bắp.

Lúc Tưởng Phàm thấy Ninh Tiểu Thuần, cũng ngây người, vừa tính lên tiếng hỏi, thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, một bác sĩ mặc blouse trắng đi ra, Tưởng Phàm và người kia bước nhanh đến. Bác sĩ tháo khẩu trang, vui mừng nói: “Vì được cho uống thuốc kịp thời, hơn nữa còn nhanh chóng đến bệnh viện, bệnh nhân trước mắt đã qua cơn nguy hiểm. Mọi người không cần quá lo lắng, hiện giờ đã chuyển ông ấy đến phòng bệnh, sau này mọi người chú ý một chút, đừng làm bệnh nhân chịu kích thích hay ở một mình.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Tưởng Phàm khách sáo nói với bác sĩ.

Ninh Tiểu Thuần thấy ông lão không còn đáng ngại, liền đứng lên chào đi về, “Vâng, tôi xin phép.”

“Cô à, cảm ơn cô.” Người đến cùng Tưởng Phàm kích động cảm ơn Ninh Tiểu Thuần, “Thật may nhờ có cô, cảm ơn.”

Ninh Tiểu Thuần khoát tay, “Đừng khách sáo, tôi về làm việc.”

“Cô à, xin để lại cách liên lạc.” Người đó vội nói.

“Tiểu Lư, tôi quen cô Ninh, cậu đưa cô ấy về giúp tôi.” Tưởng Phàm ngắt ngang lời anh ta.

Anh ta nghe vậy, cung kính gật đầu, nói: “Vâng.” Bạn đang xem tại - .

Tưởng Phàm mỉm cười với Ninh Tiểu Thuần, “Cô Ninh, hôm nay cảm ơn cô, giờ tôi phải đến phòng bệnh, cô cũng đang vội, tôi không tiện giữ cô lại, để tiểu Lư đưa cô về trước, hôm nào khác tôi liên lạc với cô sau.”

“Không cần khách sáo, tự tôi về cũng được.” Ninh Tiểu Thuần khoát tay.

“Hi vọng cô Ninh đừng từ chối.” Tưởng Phàm nói.

Cuối cùng Ninh Tiểu Thuần không từ chối được, đành phải đi theo tiểu Lư. Tiểu Lư là người nhiệt tình, lúc trên xe, anh ta cứ nói chuyện với Ninh Tiểu Thuần, qua cuộc đối thoại này, Ninh Tiểu Thuần biết ông lão thời gian trước bị tim phải nhập viện, bây giờ phát bệnh, cách lần vừa rồi không bao lâu, may lần này có cô giúp đỡ, ông lão mới thuận lợi thoát chết.

“Cô Ninh giúp lão gia, là ân nhân của lão gia, cũng là ân nhân của tiểu Lư tôi, cô Ninh sau này có chuyện gì cần giúp đỡ xin cứ nói, tôi nhất định bất cứ khi nào cũng đến, toàn tâm giúp đỡ cô.” Tiểu Lư hứa chắc chắn.

Thì ra tiểu Lư không chỉ nhiệt tình mà còn hăng hái, là người có ơn nhất định báo đáp. “Vâng tôi cảm ơn trước.” Ninh Tiểu Thuần cười nói.

Ninh Tiểu Thuần định hỏi ông lão với Tưởng Phàm có quan hệ gì, chẳng lẽ là cha con? Nhưng vừa mấp máy, toà nhà Hoàn Nghệ đã ở ngay trước mắt, cô đành nén nghi hoặc. “Cảm ơn anh, tạm biệt.” Ninh Tiểu Thuần cảm ơn tiểu Lư rồi mở cửa xuống xe.

Cô về đến văn phòng đã là ba giờ chiều, cô hỏi thư kí Hứa: “Tổng giám đốc về chưa chị?”

“Vẫn chưa, có gì hả, tìm tổng giám đốc có gì sao?” Thư kí Hứa hỏi.

“Không có không có gì.” Ninh Tiểu Thuần lắc đầu.

Đến giờ tan tầm, Cung Triệt vẫn chưa về công ty, Ninh Tiểu Thuần ôm mặt suy nghĩ, chẳng lẽ người đàn ông của cô lêu lổng bên ngoài, vui quên đường về?! Buổi tối, Cung Triệt đúng giờ về nhà, cũng giống như ngày thường, không có gì khác, Ninh Tiểu Thuần không tìm ra manh mối, cũng không hỏi gì anh.

Sáng hôm sau, Ninh Tiểu Thuần đặc biệt dậy sớm, ngồi trước gương trang điểm, còn mặc một cái váy xinh đẹp.

“Có chuyện gì à, hôm nay có hẹn sao?” Cung Triệt đứng sau lưng Ninh Tiểu Thuần, vừa đeo cravat vừa hỏi.

Ninh Tiểu Thuần nghe vậy, mặt cứng một tí. Nghe giọng điệu anh như vậy, rõ ràng là không nhớ hôm nay là ngày gì, hoặc là anh chưa hề biết hôm nay là ngày gì, cảm giác buồn bực thất vọng tràn ngập lồng ngực.

“Không có hẹn!” Ninh Tiểu Thuần nghiêng răng trả lời.

“À.” Cung Triệt nói xong liền ra ngoài.

Ninh Tiểu Thuần nhìn bóng lưng anh biến mất ngoài cửa phòng, chợt không có tâm trạng trang điểm, cô chán nản bỏ son xuống, mắt mình nở nụ cười, trong lòng nói nhỏ: “Em yêu, sinh nhật vui vẻ.”

Ninh Tiểu Thuần đến công ty, vừa bước một chân vào văn phòng thì có mấy đồng nghiệp nữ ủa đến, đưa một bó hoa tươi nhét vào lòng cô, mọi người vây quanh cô cười vui vẻ. Ninh Tiểu Thuần cầm bó hoa, không hiểu chuyện gì.

Đồng nghiệp Giáp nói: “Woa, hoa đẹp thật, ai tặng vậy?”

Ninh Tiểu Thuần im lặng, chính cô còn không biết nữa là.

Đồng nghiệp Ất: “Tiểu Thuần, hi hi, thành thật khai báo mau.”

Ninh Tiểu Thuần bực mình, cô có gì để khai ra mua vui ọi người đâu chứ.

Đồng nghiệp Bính: “Anh nào tặng hoa cho cô vậy? Là bạn trai cô phải không, hay là người theo đuổi cô?”

Ninh Tiểu Thuần nghĩ, bạn trai cô là Cung Triệt, chẳng lẽ anh tặng? Chắc không đâu, anh không giống người màu mè, hơn nữa theo biểu hiện sáng nay hình như anh không biết sinh nhật cô.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Cung Triệt từ bãi đậu xe đi lên, thấy Ninh Tiểu Thuần đang cầm hoa bị vây giữa mấy cô đồng nghiệp, anh khẽ nhíu mày, hai tay rút túi quần, không nói tiếng nào lướt qua.

“A, tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Một nhân viên tinh mắt thấy dáng người Cung Triệt, vội vàng chào hỏi, rồi cụp đuôi về vị trí làm việc.

Mấy cô khác thấy tổng giám đốc đại nhân mặt mày lạnh te, vội vàng làm chim di trú. Mấy cô dù quan tâm dữ lắm, nhưng cuộc sống rất quý giá, giới buôn chuyện càng cao; nếu có sự cố tiền lương, cả hai đều mất!

Ninh Tiểu Thuần không biết làm sao đứng ngây tại chỗ, thấy tầm mắt Cung Triệt lờm mình, chỉ nhìn thoáng qua, anh thu ánh mắt, đi về hướng phòng làm việc. Ninh Tiểu Thuần cảm thấy có áp suất thấp đáng sợ đang dần dần hình thành trong phòng, bất cứ lúc nào cũng tạo thành bão cấp mười hai, cô thức thời quay về chỗ ngồi của mình.

Cô thấy tám card trong bó hoa, trên đó là nét chữ bay bướm chúc sinh nhật vui vẻ, kí tên Clarence. Cô không biết nét chữ của ai, đâm bực mình. Nhưng mà, Clarence, tên này quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi, cô cố lục lại trí nhớ, lại không nhớ được gì. Một bó hoa giao tận tay, không biết người tặng, cô không biết xử lý sao cho tốt.

Lúc này Cung Triệt kêu cô vào, dặn cô một lô công việc, cô nhìn anh, trong lòng cuộn cuộn sôi sục, sao cả một câu chúc sinh nhật anh cũng không có vậy, cô tủi thân quá. Cô lờm anh một cái, gõ gót giày thở phà phà ra khỏi phòng.

Cung Triệt nhìn bóng lưng phần nộ của Ninh Tiểu Thuần, sờ sờ mũi, cười vô tội.

Tới gần lúc hết giờ, Ninh Tiểu Thuần đang nghĩ xem có nên tìm người đi dạo với mình không, thì Cung Triệt gọi điện đến, “Lát nữa ăn cơm với anh.” Là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

“Có hẹn, không rảnh.” Ninh Tiểu Thuần hờn dỗi nói. Lúc chiều Cung Triệt về sớm, không biết chạy đi đâu, thật làm người ta tức giận.

“Từ chối đi.” Cung Triệt nói.

“Không thích.” Ninh Tiểu Thuần tiếp tục dỗi.

“Vậy bỏ bó hoa chướng mắt kia đi.” Cung Triệt không đầu không đuôi buông một câu.

“Không thích, hoa đẹp lắm.” Bó hoa đó quả nhiên không phải anh tặng, vậy là ai chứ, chẳng lẽ có người theo đuổi cô, nhưng sao cô lại không biết kìa, cô không hề tưởng bỏ, cô biết mình không sức hấp dẫn lớn đến vậy.

Cứ anh một câu em một câu đối đầu qua lại, thư kí Hứa ngồi đối diện tò mò nhìn sang chỗ Ninh Tiểu Thuần, miệng mỉm cười, có vẻ muốn nói lại thôi, Ninh Tiểu Thuần, nhanh chóng che ống nghe lại: “Em còn việc phải làm, không nói với anh nữa.”

“Hết giờ ra bãi đậu xe chờ anh.” Cung Triệt kiên trì nói.

“Không muốn.” Ninh Tiểu Thuần còn cố bướng.

“Có cần anh lên mời em không?” Cung Triệt nói từng chữ từng chữ.

“Anh...” Ninh Tiểu Thuần tức gần chết, cuối cùng thấy ánh mắt thú vị của thư kí Hứa, miễn cưỡng thỏa hiệp, “Biết rồi, độc tài.” Ngang ngược không nói lý lẽ, tự tung tự tác, không hiểu phong tình, hừ.

Vừa lúc hết giờ, người trong công ty lập tức về hết, vì hôm nay là đêm Giáng sinh, mọi người có hẹn, hay không hẹn đều bay về nhà.

Cung Triệt đưa cô đến nhà hàng Tây rất lãng mạn, bên trong đã kín gần hết chỗ, còn rất nhiều người xếp hàng chờ. Còn Cung Triệt hình như đã đặt chỗ từ sớm, họ vừa đến đã có waiter dẫn vào.

Trong nhà hàng gam màu trầm làm chủ đạo, cảnh trí tao nhã, không khí hài hoà, từng đôi tình nhân dùng bữa trong tiếng nhạc tuyệt vời. Ánh nến khẽ lay trong gió, tiếng nhạc du dương, thưởng thức vị rượu độc đáo, ngắm nhìn người yêu, ngọt ngào mà lãng mạn. Cung Triệt ngồi đối diện cầm ly rượu chân cao, nhẹ nhàng lắc lắc, nói với Ninh Tiểu Thuần: “Sinh nhật vui vẻ.”

Ninh Tiểu Thuần nghe mà ngẩn người, sau đó khoé miệng thoáng hiện nụ cười. Thì ra anh nhớ, hừ, cô tạm thời tha thứ cho anh.

“Thank you.” Ninh Tiểu Thuần nâng ly cheer với anh.

Bữa cơm kết thúc trong không khí vui vẻ, Cung Triệt không đưa Ninh Tiểu Thuần đi xem phim hay tản bộ ven biển, mà lái xe thẳng về nhà. Ninh Tiểu Thuần ngồi trong xe bực bội, sao không có một chút lãng mạn nào vậy, dù có bữa tối trong ánh nến, nhưng còn lâu mới đủ, nhớ hồi sinh nhật anh, cô còn đích thân làm bánh cho anh nữa mà.

Lúc đến dưới nhà, Cung Triệt đi đậu xe, kêu cô lên trước, cô không nghĩ nhiều, đi thẳng một nước. Lúc cô mở cửa vào nhà, mở đèn lên, ánh sáng chiếu khắp phòng, cô thấy cảnh tượng trước mắt, che miệng kinh ngạc ngẩng người tại chỗ. Vui sướng, cảm động, kích động các loại cảm xúc cứ đan xen trong cô, cô không biết phải phản ứng thế nào.

Cửa bị mở ra, có người đi vào, rồi cô bị người phía sau ôm lấy, hơi thở đàn ông quen thuộc quanh quẩn bên cô, giọng nói trầm ấm vang bên tai cô: “Dear, sinh nhật vui vẻ.”

“Triệt...” Ninh Tiểu Thuần xoay người, ôm chầm Cung Triệt, đầu dựa vào ngực anh. Mắt cô cay cay, sợ chớp mắt, chất lỏng ngân ngấn viền quanh sẽ rơi xuống.

111. Chương 111: Kết Thúc Cổ Tích

Cung Triệt sờ sờ đầu cô, nói: “Còn giận anh không?”

Đưa mắt nhìn hoa hồng phủ kín bên trong, cô còn có thể giận sao, tên đáng ghét này, cứ thích bắt nạt cô, hại cô giận dữ khó chịu. Bên trong phủ kín rất nhiều hoa hồng đỏ, còn xếp thành chữ “I LOVE YOU”, hương thơm nồng nàn quyến rũ. Món quà sinh nhật này làm cô kinh ngạc, cô cảm thấy bỗng bình, như đi trên mây.

Ninh Tiểu Thuần vùng đôi tay trắng muốt đánh lên người Cung Triệt, hét lên: “Đáng ghét, xấu xa...”

“Sao không mắng lưu manh luôn đi?” Tên lưu manh nào đó vừa nói xong, liền cúi xuống ngậm môi Ninh Tiểu Thuần, mút vào, lưỡi cạy mở răng cô, xông thẳng vào trong, càn quét khắp nơi, đoạt lấy mùi thơm trong miệng cô.

Hai tay Ninh Tiểu Thuần vòng qua cổ anh, kiễng chân hôn trả. Cô bị anh tấn công không thở nổi, mặt đỏ bừng, mắt mơ màng.

Hai người hôn nhau từ ngoài cửa vào, cùng ngã lên salon mềm mại, trong phòng khách tràn ngập mùi hoa, làm người ta mê đắm. Cung Triệt cắn môi cô một cái, rồi mới lưu luyến rời khỏi môi cô. Ninh Tiểu Thuần mơ màng nhìn anh, vẻ mặt không hiểu.

Cung Triệt nhồm người lên, lấy một hộp vải nhung vuông trong túi áo ra, đưa tới cho cô: “Quà sinh nhật.”

Còn có hiện vật nữa à?! Ninh Tiểu Thuần ngồi dậy, cô nhìn cái hộp nhỏ nhỏ, tim nảy thình thịch. Cô cầm lấy mở ra, một chiếc nhẫn kim cương cở bốn lá lấp lạng nằm trong hộp nhung, dưới ánh đèn chiếu rọi loé lên ánh sáng dịu dàng. Nguồn tại

Cô nhớ đến sự cố mất nhẫn, lúc đó đau lòng vô cùng, bây giờ thấy chiếc nhẫn cở bốn lá xinh đẹp hơn quý giá hơn, cô đột nhiên cảm thấy nơi thiếu hụt trong lòng được lấp đầy, trong lòng vô cùng cảm động, còn có vui sướng và kì vọng.

Mắt cô sáng lấp lánh nhìn người trước mặt, thấy mắt anh tràn đầy tình cảm dịu dàng, cô cảm thấy như mình sắp đắm chìm trong ánh mắt ấy, thì anh chợt quỳ một chân xuống, nắm tay cô, nhìn vào mắt cô, nồng nàn nói: “Bé à, anh yêu em, lấy anh nhé! Anh sẽ nắm tay em, cùng em đi đến cuối đời. Đầu bạc răng long, nắm tay nhau đến cuối cuộc đời...”

Ninh Tiểu Thuần bị niềm vui sướng lớn lao tràn ngập đầu óc, cô tròn mắt nhìn anh, cô sợ khi cô chớp mắt, anh sẽ biến mất không thấy nữa. Dần dần, mắt cô ngập nước, tầm mắt mơ hồ.

Anh nắm chặt tay cô, không hề chớp mắt nhìn cô, chờ đợi câu trả lời. Bàn tay cô bị anh nắm nhẹ run rẩy, lòng vui mừng khôn xiết, nhưng lại lơ mơ thấy bất an, thật rất rối rắm.

“Bé à, anh yêu em, lấy anh đi!” Người đàn ông quỳ gối nâng tay cô lên hôn, lặp lại câu nói ấy lần nữa.

“Anh... có biết mình đang làm gì không?” Ninh Tiểu Thuần hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Hiện giờ anh đang chờ câu trả lời của em.” Cung Triệt mỉm cười nhìn cô.

Ninh Tiểu Thuần cắn môi, đầu ngón tay càng run rẩy hơn, người đàn ông không ai bì nổi đang quỳ trước cô, là người cô yêu, có thể cùng người yêu đầu bạc răng long, nắm tay trọn đời là giấc mơ của biết bao người. Cô không cần vinh hoa phú quý, không cần cẩm y ngọc thực, cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, cô thật sự có được sao?

“Không cần nghĩ đến chuyện về sau, dựa theo lòng em trả lời, do you?” Cung Triệt nhìn mắt cô hỏi.

“I do.” Ninh Tiểu Thuần ngẩn lẹ, trịnh trọng gật đầu.

Cung Triệt đeo nhẫn cho Ninh Tiểu Thuần, rồi mới đứng lên đưa tay lau nước mắt cho cô. Nhẫn kim cương cở bốn lá trên ngón tay trắng nõn của cô, không một kẻ hở, vừa khít. Cô nhếch miệng cười, nhào vào lòng anh, ôm siết lấy anh.

“Em yêu anh.” Ninh Tiểu Thuần dựa đầu bên ngực trái Cung Triệt, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, khẽ nói.

Cung Triệt nghe thấy, người hơi run lên, hai tay ôm chặt cô, kề sát tai cô: “Anh cũng vậy, I love you.”

Cuối cùng Ninh Tiểu Thuần cũng nghe được câu nói cô muốn nghe nhất, nước mắt càng rơi như mưa, lòng đầy cảm động.

“Đồ ngốc.” Cung Triệt cảm thấy quần áo anh ảm thấp, anh đỡ cô lên, cúi đầu hôn lên mắt cô, từng nụ hôn nhỏ vun rơi lên mặt cô, hôn khô nước mắt cô. Nước mắt mặn mặn, làm tin run rẩy từng cơn, sau này không để cô rơi lệ nữa.

Ninh Tiểu Thuần ôm cổ anh, đưa môi mình lên, lướt qua anh. Ít khi cô chủ động, Cung Triệt để mặ cho cô, để cô chậm rãi thăm dò, để lưỡi cô khiêu khích mình. Lúc cười cô trượt vào trong miệng anh thì anh đoạt lại quyền chủ động, nhẹ nhàng ngậm lưỡi mềm, triền miên mút mát. Tay anh đè gáy cô, làm nụ hôn sâu hơn. Hai người hôn nhau không muốn rời, đạn đã lên nòng, càng không thể rút lui.

Khoảng cách ngắn ngủi từ phòng khách đến phòng ngủ, hai người tóc rối bù, quần áo xốc xếch. Ninh Tiểu Thuần ngã trên giường nệm, Cung Triệt đè lên cô, bàn tay đôi môi cùng đi xuống, khơi lên ham muốn lớn nhất, đục vọng cuộn cuộn tựa như sóng biển đánh ụp về phía họ, bao phủ họ...

Sau khi hoan ái, Ninh Tiểu Thuần thở hổn hển nằm trong lòng Cung Triệt, cô nhẹ đưa tay xoa nhẵn, nhớ đến chuyện vừa xảy ra, còn cảm thấy như trong mơ.

“Merry Christmas.” Tiếng chuông đồng hồ mười hai giờ vang lên, chúc mừng buổi tối giao thừa, Cung Triệt dán bên tai cô nói, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

“The same to you.” Ninh Tiểu Thuần xoay người nói, “Nhẵn của anh đâu?” Cô cầm tay anh, nhìn nhìn, trên ngón tay thon dài không có bất kì trang sức nào.

“Ở chỗ đó.” Cung Triệt cầm cái hộp trên tủ đầu giường, mở ra cho cô xem.

Ninh Tiểu Thuần cầm chiếc nhẫn, nói: “Đưa tay ra.” Cung Triệt nghe lời đưa tay, để cô đeo cho anh. Nhẫn bốn lá đeo trên tay anh, nhưng không hề nữ tính, ngược lại còn có cảm giác thư thái không nói nên lời.

“Hôm qua em thấy anh với thím Hai.” Ninh Tiểu Thuần vừa ngẩng ngửa ngón tay anh vừa nói.

“Hả?!” Cung Triệt nhìn cô, ôm cô vào lòng, hỏi: “Có muốn biết chuyện giữa anh với cô ấy không?” Giọng anh trầm thấp, dịu dàng, hết sức cảm dỗ.

“Không thích nói thì thôi.” Ninh Tiểu Thuần bấu môi đáp. Thật ra trong lòng cô muốn biết hết sức, nhưng không muốn trả lời thẳng thắn, không muốn thể hiện là cô rất dễ tâm.

“Sự thật là, chuyện anh với cô ấy vô cùng đơn giản, chỉ mấy câu là xong. Đó là anh cảm mến cô ấy, nên muốn theo đuổi, ai ngờ cô ấy nói anh biết, là cô ấy có bạn trai rồi, chính là chú Hai anh, rồi họ kết hôn, vợ chồng như hình với bóng, anh thất tình cô độc, chỉ đơn giản vậy thôi.” Cung Triệt nói bằng giọng điệu hết sức thoải mái.

“Em muốn nghe phiên bản chi tiết.” Ninh Tiểu Thuần vung tay đánh lên ngực anh. Anh có thể mỉm cười nói chuyện ngày xưa, có phải cho thấy anh đã thật sự chôn vùi chuyện này?

Cung Triệt đè bàn tay không an phận của cô lại, nhún mày nói: “Con nhóc lòng tham không đáy này, lại muốn anh nhớ lại, vạch sọc của chồng em vui lắm hả?”

“Cấm nói bậy, anh là chồng ai chứ, không biết xấu hổ...” Ninh Tiểu Thuần lăm bằm, ngữ điệu yếu ớt, “Chuyện chưa xong mà...”

“Còn không thừa nhận, vừa rồi ai mới nhận nhẫn của anh, hử?” Giọng điệu tăng cao.

“Trả lại anh nè.” Ninh Tiểu Thuần lớn gan, làm như muốn tháo nhẫn ra.

“Em dám!” Cung Triệt đè tay cô, cực kì phần nộ. doc truyện tai . Con cừu nhỏ này muốn tạo phản rồi, sau này chắc còn leo lên đầu anh luôn quá.

“Hừ hừ!” Ninh Tiểu Thuần hằm hừ.

Cung Triệt không thể trốn tránh, đành hung tợn liếc cô một cái, đầu óc dần dần chìm vào kí ức, chậm rãi nói: “Anh với cô ấy là bạn học, anh ra nước ngoài học một thời gian, tham gia đoàn thể xã hội, qua bạn bè mới quen cô ấy, cô ấy là đàn chị, xinh đẹp, có khí chất, kiên cường, có rất nhiều người theo đuổi, nhưng dường như cô ấy không động tâm. Lúc quen nhau, anh phát hiện bản thân dần dần có tình cảm với cô ấy, tuy cô ấy lớn hơn anh mấy tuổi, nhưng anh không quan tâm. Khi còn trẻ, luôn đa tình tự phụ. Khi đó anh trong trường biểu hiện xuất sắc, tuổi trẻ điên cuồng, làm việc chung với bạn bè, làm mấy đề án, trong trường cũng khá nổi tiếng. Vì muốn bắt kịp cô ấy, chỉ trong hai năm anh đã học xong chương trình đại học, thuận lợi đến nghiên cứu. Lúc ấy chú Hai anh qua công ty con bên đó nhậm chức, thường hay đến trường thăm anh, một lần lạ hai lần quen, chú Hai với tụi anh rất thân thiết.

Bên cạnh cô ấy không có ai, anh tìm cơ hội để tỏ rõ lòng mình, khi anh lấy hết can đảm định bày tỏ vào sinh nhật cô ấy, không ngờ cô ấy dẫn bạn trai đến, lúc đó anh hụt hẫng, vì người đó chính là chú Hai anh. Chú Hai hơn cô ấy hơn mười tuổi, bình thường không ai thấy hai người ở bên nhau, anh hoàn toàn không ngờ họ lại đi chung. Đây là cú sốc rất lớn đối với anh, khi anh đã bắt đầu nhận công việc ở Hoàn Nghệ, vậy là anh toàn tâm toàn ý lao vào học và làm, còn mang danh hiệu người cuồng việc.

Anh nghĩ, có phải trong lúc anh bận khoản chuyện tuổi tác, thì đã mất đi cơ hội thổ lộ, nên cô ấy đã định sẵn là không thuộc về anh. Đây là hậu quả cho bận khoản đó của anh, thích thì phải tiến tới, nắm chắc thời cơ ra tay. Sau đó anh trong thời gian ngắn nhất hoàn thành chương trình học, ngay lúc anh chuẩn bị về nước, thì cô ấy đến tìm anh.

Thì ra cô ấy cãi nhau với chú Hai, nhiều lần suýt chia tay, cô ấy rất đau khổ, tìm đến anh kể lể, tội anh đi quán bar uống rượu, ngắm men rượu, đầu óc không khống chế được, anh thừa dịp ngà ngà say thổ lộ với cô ấy, cô ấy vuốt mặt anh, ánh mắt mê hoặc, anh không kiềm được mối hôn cô ấy, mà cô ấy cũng chẳng kháng cự, hai người cứ vậy đương nhiên ở với nhau. Anh vì cô ấy hoãn thời gian về nước, những ngày ở cùng cô ấy rất vui cứ như trong mơ, nhưng giấc mơ này như bong bóng xà phòng, rốt cuộc cũng tan biến. Một tháng sau cô ấy đứng trước mặt anh, lời lẽ có lỗi nói với anh, họ làm hoà, lại yêu nhau. Ý cô ấy là xin lỗi, cô ấy sẽ đi, cô ấy không thương anh, thời gian vừa rồi anh chỉ là thể thân của chú Hai, hiện giờ cô ấy không cần anh nữa.

Anh rất đau khổ. Lúc cô ấy và anh ở chung, anh biết cô ấy không thể tức khắc từ bỏ mối tình kia, để thích anh hơn, nhưng anh cho là thời gian có thể làm lành vết thương, anh tin cuộc sống sau này, trong mắt cô ấy sẽ có hình bóng của anh, nhất định sẽ có. Không ngờ, anh nghĩ ai cũng say mê mình, thật là buồn cười, anh đúng là ngu ngốc.

Một tháng sau anh về nước, thì nghe tin họ sắp đính hôn, tiệc đính hôn anh không dự, tìm cơ tránh né. Hôm đó, anh đã làm chuyện hoang đường nhất trong đời mình, mà bây giờ anh rất biết ơn nó...”

“Là chuyện gì?” Ninh Tiểu Thuần dường như có câu đáp trong lòng.

“Em đoán xem?” Cung Triệt úp mở.

“Háo sắc, tại sao lại làm vậy?” Ninh Tiểu Thuần biết rõ câu trả lời, hờn giận hỏi tới.

“Lúc làm ăn có quen một vài người bạn, trong một lần uống rượu, có người thấy anh tâm trạng không tốt, nên hỏi anh có muốn chơi một trò giải toả áp lực mới không, ma xui quỷ khiến, anh đồng ý. Nhớ lại ngày đó có người giúp anh vượt qua đau khổ, muốn lợi dụng tình dục làm tê liệt bản thân... Bây giờ nghĩ lại, thấy mình đã từng đó tuổi, còn ngây thơ, mất lí trí như thế, thật rất buồn cười...” Cung Triệt vừa nói vừa quan sát sắc mặt Ninh Tiểu Thuần, cô nằm lặng im, mặt không biểu hiện gì, không nhìn ra được cảm xúc.

“Nếu hôm đó không phải là em thì sao...” Nếu lúc trước cô không bán mình, vậy cô và anh vĩnh viễn không gặp nhau, cứ ngơ ngác trên quỹ đạo của cô, cũng sẽ không có thời khắc bây giờ.

“Đây là ông trời sắp đặt.” Cung Triệt hôn lên ấn đường cô.

“Sau đó sao lại kí hợp đồng với em, nếu người đó không phải em, có phải anh cũng làm vậy không?” Ninh Tiểu Thuần nhìn mắt anh hỏi.

“Anh không biết.” Cung Triệt thành thật nói. Anh quên lúc trước tìm cô làm tình nhân là xuất phát từ mục đích gì, vì tâm lí mắc nợ, thương hại, hay vì đây là định mệnh, không biết được. “Nhưng anh cảm ơn ông trời, anh gặp được em.” Từ ngữ thật Quỳnh Dao, nhưng đây là biểu đạt thật lòng nhất của anh.

“Anh sao lại gặp cô ấy?” Ninh Tiểu Thuần hỏi, cô cảm giác bây giờ mình có tư cách tính sổ cả vốn lẫn lời.

“Hợp mặt bạn cũ.” Lúc ở công ty thấy cô ấy, không thể phủ nhận, thật sự là anh rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau sau thời gian thật lâu không gặp, lòng anh không yên ổn, nhưng dần dần, tìm anh không còn bối rối nữa, mà bình tĩnh lại. Anh biết đây là quá khứ, anh hiểu mình muốn gì, muốn làm gì. Bây giờ nhìn lại, nhận ra tất cả chuyện trước kia đều như mây như gió. Tình yêu tuổi trẻ đẹp đẽ, nhưng chẳng qua chỉ là thanh xuân phóng khoáng, là trắng trong nước lư ảo. Chỉ chạm một ngón tay, cũng sẽ tan mất.

“Hai người nói gì?” Ninh Tiểu Thuần to gan tra hỏi.

“Cô ấy cảm thấy rất có lỗi với anh, rất áy náy, cô ấy hi vọng anh hạnh phúc.” Cung Triệt thản nhiên nói.

“Chỉ vậy thôi?” Ninh Tiểu Thuần nhú mày.

“Không, hôm đó cô ấy còn nói anh biết một chuyện, cô ấy nói mẹ anh chuẩn bị cho anh xem mắt.” Cung Triệt vô tội kể.

Xem mắt?! Ninh Tiểu Thuần mở to mắt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này cũng bình thường. Người lớn tin rằng lập gia đình trước mới xây dựng sự nghiệp sau, Cung Triệt đã đến tuổi lập gia đình, mà anh với Lạc Hi Hi đã hủy hôn, người làm cha mẹ đương nhiên quan tâm đến chuyện hôn nhân của con cái.

“Tìm một ngày chúng ta về nhà ăn cơm.” Cung Triệt vỗ vỗ tóc cô nói, “Nàng dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng, không được từ chối. Yên tâm, em tuyệt đối không phải nàng dâu xấu.”

Ninh Tiểu Thuần đành phải gật đầu, không ình đường lui, cố tiến về phía trước.

“Nhớ kĩ, em là gả cho anh, mà không phải gả cho gia đình anh.” Cung Triệt nói. Anh không cần hôn nhân vì lợi ích, như thế không công bằng cho nhau. Anh không muốn đi con đường bất hạnh mà người khác đã đi.

Được rồi, cô gả cho anh, không phải cho nhà anh. Tuy nói thế, nhưng cô vẫn thấy sợ, lòng hoang mang. Trước đây cô cảm thấy, lấy chồng là một việc rất xa xôi, hiện giờ thoáng cái được tới đích, nên có chút không biết làm sao.

Đời người luôn ngoài ý muốn, khiến con người không ngờ trước được, trở tay không kịp. Cung Triệt đáng lẽ nói tìm ngày đưa cô về ăn cơm gặp cha mẹ, ai ngờ ba mẹ anh lại biết chuyện trước họ một bước.

Sau lễ Giáng sinh mấy ngày, Ninh Tiểu Thuần nhận được điện thoại Tưởng Phàm, Tưởng Phàm lần nữa thể hiện thành ý của anh, nói ông cụ muốn gặp cô, hỏi cô có thể đến bệnh viện được không. Cô không thể từ chối, bèn đồng ý, Tưởng Phàm nói qua đón cô, bị cô từ chối. Cung Triệt ở cạnh hỏi cô việc gì, cô liền kể hết mọi chuyện hôm đó.

112. Chương 112: Kết Thúc Cổ Tích

“Không ngờ Chu lão mà cũng xảy ra chuyện này.” Cung Triệt khá kinh ngạc.

Ninh Tiểu Thuần nghe tên Chu lão cảm thấy rất quen, nhưng nhất thời không nhớ nổi, hỏi một hồi, mới nhớ ra thật lâu trước đây từng đi dự tiệc mừng thọ của Chu lão.

Cung Triệt biết Ninh Tiểu Thuần muốn đến bệnh viện, nên đề nghị đi cùng. Hai người đến bệnh viện, lúc vào phòng bệnh, vừa lúc nghe Tưởng Phàm đang chăm sóc ông, anh đứng trước giường nói: “Ba, đây là canh gà ở nhà hầm, ba thấy được không?”

Một chữ ba nổ tung giữa Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt. Ninh Tiểu Thuần giật mình, Cung Triệt lại nhướn mày rồi khôi phục trạng thái bình thường, anh đứng trước cửa, lịch sự gõ cửa. Tiếng gõ cửa làm người bên trong chú ý, Tưởng Phàm quay lại thấy Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần đứng ngoài, hơi kinh ngạc, sau đó cười: “Mời vào.”

Cung Triệt gật đầu với Tưởng Phàm, kéo Ninh Tiểu Thuần đi vào, anh đứng gần giường lễ phép chào: “Chu lão.” Ninh Tiểu Thuần cũng chào theo: “Chào ông ạ, Chu lão tiên sinh.”

Chu lão sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng ngời, hoàn toàn không có vẻ bệnh hoạn, ông thấy Cung Triệt, hình như rất vui vẻ: “Triệt hả? Sao rảnh rồi đến thăm ông già này vậy?”

Cung Triệt đặt giỏ quà lên bàn, rồi cầm tay Chu lão nói: “Chu lão thể này mà không nói với tôi một tiếng, để tôi được tận tình thăm nom. Sức khỏe ngài tốt hơn không ạ?”

“Không có gì đáng ngại, đều là bệnh cũ, không cần lo lắng.” Chu lão nắm tay Cung Triệt, rồi dời mắt đến Ninh Tiểu Thuần đứng bên cạnh.

Tướng Phàm vội vàng nói: “Ba, đây chính là cô Ninh.” Nguồn tại

“Cháu gái đến đây ngồi nào.” Chu lão vẫy tay gọi Ninh Tiểu Thuần, cười cười: “Lần này may có cháu, ta mới giữ được mạng già này.”

“Chu lão, ông đừng nên nói vậy ạ.” Ninh Tiểu Thuần sợ hãi khoát tay, “Ông phúc đức nhiều, ở hiền gặp lành mà.”

“Ha ha, con bé này thật thú vị. Triệt, đây là bạn gái cậu à?” Chu lão quay sang trêu ghẹo.

“Vâng ạ.” Cung Triệt đứng cạnh, khẽ mỉm cười.

“Ha ha, trai tài gái sắc, thật xứng đôi, sau này nhớ mời ta ăn cưới nhé.” Chu lão tâm tình rất tốt, càng nói càng xa, Ninh Tiểu Thuần mặt đỏ lên, cúi đầu không nói tiếng nào.

“Chu lão sao ngài nói vậy, đến lúc đó mong Chu lão nể mặt...” Cung Triệt tiếp lời.

Ninh Tiểu Thuần càng cúi gằm đầu, chuyện chưa chắc chắn, cứ nói thế, lỡ đến đó không thành, mặt cô bỏ đi đâu.

Họ nói chuyện phiếm với Chu lão trong chốc lát, y tá liền vào đuổi ra, nói bệnh nhân cần nghỉ ngơi. Chu lão đành thở dài, “Cháu gái, hôm nào cùng ăn cơm nhé. Clarence, tiễn họ giùm ba.”

“Dạ thưa ba.” Tướng Phàm đáp.

Clarence, Ninh Tiểu Thuần giật thót một cái, không phải là người tặng hoa cho cô hôm đó sao? Chẳng lẽ trùng tên? Ninh Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tướng Phàm, tầm mắt đụng với mắt anh, Tướng Phàm thấy đáng vẻ ngờ vực của cô, mắt đầy câu hỏi, hình như còn khó hiểu hơn cô. Ninh Tiểu Thuần nhanh chóng cụp mắt, theo Cung Triệt đi về.

Ngày trôi qua cực kì nhanh, ngay lúc Ninh Tiểu Thuần còn đang thắc mắc ai tặng bó hoa kia, thì bữa tiệc quan trọng nhất đã đến. Tết Nguyên đán Cung Triệt nhận được điện thoại ở nhà, nên về nhà một chuyến, một tuần sau anh đột nhiên nói với cô, ba mẹ anh đi du lịch châu âu đã về, muốn anh dẫn bạn gái về nhà ăn bữa cơm.

“Sao ba mẹ anh biết anh có bạn gái, anh nói với họ hả?” Ninh Tiểu Thuần nắm tay áo Cung Triệt hỏi.

“Anh chưa nói.” Cung Triệt vỗ vỗ tay cô.

“Là chú Hai hay thím Hai anh?” Ninh Tiểu Thuần hỏi tiếp.

“Không phải, là Chu lão.” Cung Triệt đành kể rõ, “Ba mẹ anh từ châu Âu về, biết Chu lão bệnh, nên qua thăm ông ấy, Chu lão nói chuyện thì lỡ miệng, nên họ biết chuyện tụi mình.”

“Sao lại vậy được.” Ninh Tiểu Thuần mặt như đưa đám.

“Sớm muộn gì cũng phải đến, không phải sao? Đừng xì mặt nữa, mau thay quần áo, tối nay chúng ta phải đi.” Cung Triệt nói.

Bây giờ không mới trưa sao, sao gấp vậy? Ninh Tiểu Thuần buồn bực.

“Bây giờ chúng ta đi mua quà.” Cung Triệt biết cô nghĩ gì, liền nhắc nhở.

À, được rồi, lần đầu tiên gặp mặt, không thể đi hai tay không đến gặp phụ huynh. “Ba mẹ anh thích gì, em phải mặc quần áo gì, phải ăn nói sao, mẹ anh thích dạng con gái nào...” Ninh Tiểu Thuần hỏi một lô một lốc câu hỏi.

“Bình tĩnh.” Cung Triệt bắt lực ấn vai cô, nói: “Cứ là chính em là được, có anh ở đây.”

Bình tĩnh con khỉ, sao cô không căng thẳng được chứ, ấn tượng đầu tiên quan trọng lắm nha. Tuy trước đây cô có gặp qua ba mẹ anh, nhưng không chừng họ đã quên cô, nên biểu hiện lần này của cô rất quan trọng.

Buổi chiều Cung Triệt đưa cô đi mua sắm, giúp cô chọn hai món quà, Ninh Tiểu Thuần vì cho chắc ăn nên mua thêm hai phần nữa, chuẩn bị lỡ có Cung Húc với Nhạc Hà Na thì đưa.

Chạng vạng, cô mặc váy vải bông, rồi khoác áo khoác màu trắng, trang điểm thật nhẹ, đi theo Cung Triệt. Dọc đường đi cô không ngừng soi gương, Cung Triệt ngồi cạnh bảo: “Đừng soi nữa, cứ soi hoài, gương sắp bị em làm mòn rồi.”

Ninh Tiểu Thuần trừng mắt liếc anh, cắt gương, “Em căng thẳng lắm.”

“Đừng sợ, ba mẹ anh đều là người dễ gần, họ thích cô gái hiền lành ngoan ngoãn.” Cung Triệt vươn một tay vỗ vỗ lưng bàn tay cô, trấn an cô.

Hôm Nguyên đán anh về, anh và ba mẹ nói chuyện trong phòng, còn nói rất lâu. Họ biết sự tồn tại của Ninh Tiểu Thuần, biết cô là nhân viên của Hoàn Nghệ, mẹ nói với anh, tuy bây giờ không phải xã hội phong kiến, chú trọng môn đăng hộ đối, nhưng Cung gia cũng coi như là gia tộc lớn, cưới người vợ cùng địa vị sẽ khá hơn, cũng trợ giúp cho sự nghiệp của anh.

Anh kiên định nói, anh không muốn hôn nhân vì lợi ích, anh không phải vật hi sinh, anh là người bằng xương bằng thịt, anh chỉ cưới người con gái anh yêu, anh không cần đi theo con đường bị kịch của gia đình thượng lưu. Bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, đều có toan tính, cuộc sống như thế rất mệt mỏi. Ở ngoài đấu đá nhau, về nhà ngờ vực nhau, cuộc sống như thế không cần cũng được, không bằng sống độc thân cho thoải mái.

Mẹ còn nói với anh, Triệt, mẹ không có ý gì khác, nhưng con và con bé từ nhỏ hoàn cảnh sống khác nhau, hiện giờ vì đang yêu cuồng nhiệt nên không thấy gì không ổn, nhưng sau khi cưới nhau rồi, quan niệm suy nghĩ lối sống hai người không giống, bạn bè người thân hai bên qua lại nhất định không ít mâu thuẫn, tất cả gom lại, mâu thuẫn không thể hoá giải, chẳng lẽ lúc đó lại chia tay, chẳng phải là hại cả hai hay sao? hai người chung sống, đến lúc giao thiệp, cũng phải chuyện con bé quen thuộc, nhìn thấy nữ chủ nhà có thể giúp cho chồng mình không ít thì nhiều, con bé xử lý ra sao? Con nghĩ nó có thể thích ứng cuộc sống giao tiếp được sao, thân thiện chào hỏi mọi người, thuận buồm xuôi gió, thể hiện được vẻ xinh đẹp sao?

Anh nói, anh cần một người vợ, mà không phải là người tiếp khách. Là bình hoa di động, bên ngoài có rất nhiều, trong nhà anh không cần. Anh sẽ dùng hết khả năng của mình bảo vệ cô, dùng cả đời anh, đổi lấy cho cô thêm mười năm vô lo vô nghĩ nữa...

Đưa con bé về cho ba mẹ gặp mặt đi. Cuối cùng ba anh lên tiếng.

Lydia, con nó lớn rồi, để tự chúng quyết định đi. Đường đi là chúng tự lựa chọn, chúng ta phải tin tưởng con. Tình cảm, như người tự biết ấm lạnh, lúc trước anh với em không phải cũng không theo sắp đặt của người nhà mà lấy nhau sao, dựa hái lúc còn xanh không ngọt. Cung Húc với Chu lão không phải cũng nói con bé tốt lắm sao, chúng ta cứ gặp đã. Ba anh ôm mẹ anh nói.

Mẹ anh nghe xong, mím môi không nói nữa.

...

Đương nhiên anh sẽ không nói với Ninh Tiểu Thuần điều này, nói ra chỉ làm cô thêm lo nghĩ mà thôi. Anh rất biết ơn ba ủng hộ cách làm của anh, có ba ủng hộ mẹ cũng dễ giải quyết. Tin rằng sau khi họ gặp Ninh Tiểu Thuần, cũng sẽ thích cô.

Khi nói chuyện, rất nhanh xe đã chạy vào con đường rừng rộng rãi, biệt thự Cung gia nằm trên lưng chừng núi, phong cảnh tuyệt đẹp, cũng là khu nhà giàu nổi tiếng thành phố, hàng xóm chung quanh đều không phú thì quý. Xe chạy vào khuôn viên Cung gia, Cung Triệt xuống xe dẫn theo Ninh Tiểu Thuần, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đen đi đến, Cung Triệt bảo Ninh Tiểu Thuần: “Đây là chú Kinh, quản gia của Cung gia, làm ở nhà anh lâu năm rồi.”

“Con chào chú Kinh.” Ninh Tiểu Thuần hiền hoà gật đầu.

“Ha ha, chào cô, bên ngoài trời lạnh, mau vào thôi.” Quản gia cười nói.

Ninh Tiểu Thuần vì nụ cười ấm áp ôn hoà của chú Kinh mà bớt căng thẳng, cô mang quà tặng theo Cung Triệt vào nhà. Trong nhà trang trí theo phong cách Trung Quốc cổ, sàn nhà bằng gỗ, dụng cụ gia đình cũng

bằng gỗ, nhất là đồ cổ trên giá đỡ trong phòng khách, nhìn rất xa xỉ. Cô vừa vào nhà đã thấy nhiều người ngồi nói chuyện phiếm trong nhà, Nhạc Hà Na và một người phụ nữ ngồi trên salon uống trà, đây chắc là mẹ Cung Triệt. Cô trước đây ở nhà Cung Triệt có từng gặp qua mẹ anh, gặp vội vàng, chưa nhìn thấy rõ, giờ nhìn thấy, nhận ra mẹ anh đúng là mỹ nhân trẻ đẹp hiếm thấy. Bà chăm sóc rất tốt, trên mặt không để lại nhiều dấu vết năm tháng.

Ba Cung Triệt và Cung Húc ngồi cạnh thảo luận tài chính kinh tế, ba Cung Triệt thoạt nhìn uy nghiêm mà bình dị gần gũi, hai loại khí chất hoàn mỹ vốn không thể hoà hợp xuất hiện trên cùng một người.

Họ thấy Cung Triệt và Ninh Tiểu Thuần đi vào, đều nhìn sang. Ninh Tiểu Thuần trong lòng run lên, lúc cô đứng trước mặt ba mẹ Cung Triệt, cô ép mình phải hoàn toàn bình tĩnh, ung dung khéo léo nhìn từng người. đọc truyện tại . Cô nhu thuận thưa: “Bác trai, bác gái, con chào hai bác, con là Ninh Tiểu Thuần.” Rồi đưa quà bằng hai tay, sau đó xoay qua đưa hai phần quà khác cho Cung Húc và Nhạc Hà Na.

Cung Hằng ba Cung Triệt mỉm cười, hoà ái nói: “Chào con, Triệt đã nhắc đến con với hai bác. Ở đây cứ tự nhiên, muốn làm gì thì làm.”

Bà Cung bước đến, kéo Ninh Tiểu Thuần ngồi xuống, hỏi cô muốn uống gì. Mọi người đều thấy qua quan sát, cô được nuôi dạy đàng hoàng khiến câu hỏi của họ cũng hết sức khiêm nhường. Rất tự nhiên, mọi người trò chuyện, đề tài chuyển đến gia đình Ninh Tiểu Thuần, cô tin họ chắc chắn đã biết lai lịch của cô, điều tra gia đình rành mạch, nhưng cô vẫn trả lời rõ ràng từng câu, công việc của ba mẹ là gì, những người khác trong nhà làm gì.

Tuy nhà cô không sang trọng hiển hách, nhưng ít ra trong sạch, không phải bắn khoăn gì, nhưng chỉ có một điều cô khó mở miệng, là lúc cô ở Đế Đô, rồi làm sao mà quen Cung Triệt, chuyện này sẽ khiến cô xấu hổ trước mặt mọi người. Nhưng câu hỏi của họ không đụng đến vấn đề đó, hình như hoàn toàn không biết gì cả, cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi trò chuyện một hồi, Ninh Tiểu Thuần không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm, tạm thời thả lỏng một chút.

“Ông ngoại con từng tham gia quân giải phóng à?” Cung Hằng nghe Ninh Tiểu Thuần trả lời, mỉm cười hỏi han.

“Vâng ạ, ông ngoại từng tham gia quân giải phóng, lúc còn nhỏ, con rất thích nghe ông ngoại kể chuyện đánh trận. Ông ngoại gầy gò, nhưng rộng lượng như phật Di Lặc vậy, cứ luôn miệng cười, người quen của ông đều nói ông hoà nhã dễ gần.” Ninh Tiểu Thuần nói rõ ràng, đôi mắt sáng ngời.

“Ông ngoại con là anh hùng.” Cung Hằng nói, “Trước đây hồi bác còn đi học, có người thầy là bộ đội nghỉ hưu, khi đó bác cảm thấy thầy rất cao lớn, cảm thấy rất tự hào, vì trường học có anh hùng, đây chắc là tâm tính sùng bái của trẻ nhỏ...”

Ninh Tiểu Thuần lắng nghe Cung Hằng kể chuyện, hơi mỉm cười.

Chốc lát sau dọn cơm, Ninh Tiểu Thuần ngồi kế Cung Triệt, chậm rãi ăn cơm. Không khí bữa cơm nhẹ nhàng mà vui vẻ. Cung Triệt gấp thức ăn cho Ninh Tiểu Thuần, Thịt bò nấu cà ri là món cô thích ăn, nhưng giờ dạ dày lại cuộn lên, mùi vị cà ri làm cô muốn nôn. Chúng trào trong cổ họng cô, khó chịu cực kì, nhưng cô cố hít sâu, bắt chúng quay trở xuống. Cô chậm rãi nhai cơm nuốt xuống, muốn đè nén những thứ trong bụng.

Cung Triệt gấp tiếp thức ăn cho cô, nhưng một miếng cô cũng ăn không vô. “Em sao vậy?” Cung Triệt chú ý sắc mặt Ninh Tiểu Thuần thay đổi, cúi đầu hỏi nhỏ.

“Không...” Ninh Tiểu Thuần nói chưa hết câu, đã thấy buồn nôn, cảm giác muốn nôn lại tới, cô bụm miệng, xin lỗi mọi người, nhanh chóng rời khỏi ghế, chạy về hướng WC. Cô ghé trên bồn cầu nôn khan một hồi, nhưng không nôn được gì, chỉ thấy choáng váng đầu óc.

“Khó chịu ở đâu?” Cung Triệt đi theo vòng tay qua vai cô, dịu dàng hỏi.

Cô vất vả lắm mới nén cảm giác nôn mửa, đứng lên, chậm chậm lắc đầu, hạ giọng nói: “Dạ dày hơi khó chịu.”

“Chúng ta đi khám bệnh.” Cung Triệt ôm eo cô, vây cô trong tay.

“Không cần, chúng ta còn phải ăn cơm với ba mẹ anh...” Ninh Tiểu Thuần thật thiếu sót, hành động kia của cô quá thất lễ, lần gặp mặt này không thể hoàn chỉnh tròn trịa rồi. Sức khoẻ cô vẫn rất tốt, nhưng dạ dày cô cứ khó chịu, người tính không bằng trời tính, aizz.

Khi nói chuyện vị chua lại trào lên, mặt cô trắng bệch, vội vàng nghiêng đầu tránh sang, nhanh chóng ngồi thụp xuống. Cô khó chịu đến mức phát khóc, Cung Triệt nhíu mày, thấy mà đau lòng, nắm tay cô lo lắng, kiên quyết nói: “Cơm chiều bữa khác ăn, bây giờ chúng ta đến bệnh viện.”

Đã đến mức này, cô không thể làm gì được, đành phải gật đầu. Cung Triệt vội vàng vàng dẫn cô đi chào mọi người, bà Cung đi đến, dặn vài câu, không trách cứ, điều này làm Ninh Tiểu Thuần thoải mái. “Con ngại quá...” Ninh Tiểu Thuần vừa ra cửa vừa mỉm cười xin lỗi ông bà Cung, rồi bị Cung Triệt đưa đi.

Cung Triệt đưa Ninh Tiểu Thuần đến bệnh viện tư quen biết, sau một hồi rối loạn, Ninh Tiểu Thuần ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ cuối hành lang. Trước đó bác sĩ cẩn thận hỏi tình trạng bệnh của cô, sau đó nhìn Cung Triệt cạnh cô, tiện đó hỏi thời gian hành kinh của cô, cô lờ mờ, sau đó đi siêu âm. Hiện giờ trong tay cô là phiếu siêu âm, trên phiếu viết ngoáy chữ “sáu tuần”, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sao... sao lại có rồi?

Cung Triệt từ phòng bác sĩ đi ra, người đàn ông luôn ổn định trầm tĩnh trở nên hoảng loạn, cảm thấy lúng túng, hơi thở rối loạn căng thẳng. Trong mắt anh thoáng sáng rực, hai tay ôm chặt Ninh Tiểu Thuần, giọng nói mang theo vui sướng và run rẩy: “Bé à, chúng ta có con rồi.”

Ninh Tiểu Thuần bị Cung Triệt ôm bất thành linh gần như không chống đỡ được, hơi thở anh nóng ẩm phả vào tai cô, mũi cô quanh quẩn hơi thở anh, sung sướng từ nơi sâu nhất trong tim tràn ra, hai tay cô ôm lại anh, gật mạnh đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Phải, chúng ta có con rồi...”

Lần đầu tiên cô cảm nhận được, hạnh phúc gần cô đến thế.

Cô cúi đầu nhìn hình chụp đen trắng trên phiếu siêu âm, trên đó có một khối mờ, hình dạng như hạt đậu nhỏ. Bên trái “hạt đậu” là một điểm sáng cực kì bắt mắt, như đang tràn ngập sức sống lấp lánh.

Là con của họ, là kết tinh tình yêu của họ, họ thật hạnh phúc.

Người nhà họ Cung nghe tin Ninh Tiểu Thuần mang thai, vui vẻ không thôi. Hôm sau, ba mẹ Cung Triệt đến nhà, bà Cung ngồi trên giường, nắm tay Ninh Tiểu Thuần dịu dàng nói: “Chuyện con và Triệt, hai bác cũng mới biết mấy ngày trước, nghe nói con với nó chỉ quen mới mấy tháng, tình cảm chưa chắc đã sâu đậm, hai bác mới đầu còn nghĩ các con không hợp. Hai bác làm cha mẹ, cũng lo nghĩ vì con cái, ai không muốn tốt cho con mình đâu, hoàn cảnh trưởng thành của các con khác nhau, tư tưởng lối sống cũng khác, sợ sau này có mâu thuẫn không thể hoà giải...”

Mẹ Cung Triệt vỗ vỗ tay Ninh Tiểu Thuần, nói tiếp: “Có điều Triệt tìm đủ mọi cách thuyết phục hai bác chấp nhận con, ba nó nói với bác, lẽ nào con trai ngay cả mắt nhìn người cũng không có sao. Cũng may lúc ấy chúng ta có gặp qua, chỉ là không nhận cũng không còn cách nào khác, con cái lớn, đã thành người khác. Hiện giờ con mang thai, hai bác càng khó mà nói được gì. Tình yêu như con người tự biết ấm lạnh. Bác bây giờ hi vọng các con hạnh phúc, bình an, vui vẻ.”

Ninh Tiểu Thuần nghe bà Cung nói, tay xoa bụng, mắt ươn ướt. Đứa bé trong bụng, là ra đời trong sự mong mỏi của mọi người. Nó chắc chắn là đứa trẻ hạnh phúc nhất.

Sau kiếp số, là cầu vòng.

Cuối cùng, cô vẫn chờ được hạnh phúc.

Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

113. Chương 113: 100 Câu Hỏi Vợ Chồng

Trong phòng phỏng vấn tối đen, một quầng sáng xanh chiếu vào một người. Họ Y cầm micro bước lên, cười nhẹ, nói: “Chào mọi người, tôi là Y Sắc, cuối cùng cũng đến tiết mục đặc biệt kinh điển [100 câu hỏi vợ chồng] của chúng tôi, lần này chúng tôi hân hạnh mời được hai diễn viên [Tình khôi và Nồng nhiệt], anh Cung Triệt và cô Ninh Tiểu Thuần cùng đến nơi phỏng vấn của chúng tôi, cảm ơn hai người đã tham gia tiết mục [100 câu hỏi vợ chồng], xin mọi người nhiệt liệt vỗ tay chào đón...”

Cung Triệt giầy tây, tao nhã ngồi trên ghế salon bằng da thật, vẫn khôi ngô phóng khoáng như xưa.

Ninh Tiểu Thuần khép nép ngồi kế bên chồng mình, mỉm cười xinh đẹp, nép vào người bên cạnh.

“Clap clap clap clap...”

“Lốp bóp lốp bóp...”

Tiếng vỗ tay vang lên...

Họ Y cầm micro, tiếp tục văng nước miếng, “Mọi người im lặng im lặng... trong [Hong Lâu Mộng], Bảo Ngọc nói với Đại Ngọc ”Dù cho khát nước ba ngày, ta chỉ chọn một bầu duy nhất“, tình cảm này rung động lòng người biết là bao. Nhưng mà, cuộc sống thật sự rất vụn vặt, tình yêu thật sự rất nhỏ bé. Yêu nhau chỉ cần cơ hội, ở cùng nhau lại cần rất nhiều may mắn. Trên con đường đầy bạc răng long, có lắm trạm kiểm soát bắt chúng ta phải đi qua. Nhưng nếu không đủ duyên phận, không thể kéo dài thành vĩnh viễn...”

Họ Y đang cao hứng, trong lúc vô ý liếc qua đại nhân Cung Triệt nhăn mày không chút dấu vết, mặt kiên nhẫn lạnh lùng nhìn mình, họ Y lập tức bị chém chết, run nhẹ, nhanh chóng vào đề.

“Khoảnh khắc cảm động nhất của tình yêu, vĩnh viễn chỉ có lần đầu tiên lúc nói anh/em yêu em/anh. Nếu bên cạnh bạn có người đáng giao phó cả đời, xin hãy quý trọng. Mong, cả đời toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp song đôi. Bây giờ, bắt đầu trò chơi hỏi đáp của chúng tôi...”

Clap clap clap clap, tung bông...

1/ Xin hỏi tên của hai người?

Cung Triệt: Cung Triệt.

Ninh Tiểu Thuần: Ninh Tiểu Thuần.

2/ Giới tính?

Cung Triệt (liếc xéo MC một cái, hơi miễn cưỡng): Nam.

Ninh Tiểu Thuần (chớp chớp mắt, nhỏ nhẹ đáp): Nữ.

3/ Tuổi?

Cung Triệt: 28

Ninh Tiểu Thuần: 22

4/ Hai người gặp nhau lần đầu tiên ở đâu?

Cung Triệt: Khách sạn.

Ninh Tiểu Thuần (lén liếc người bên cạnh): Khách sạn... phòng 1120...

(Họ Y le lưỡi, cảm thán: Tiểu Thuần trí nhớ thật là tốt, họ Y còn chưa nhớ...)

5/ Hai người lần đầu gặp nhau đã làm gì?

Cung Triệt (liếc xéo họ Y nào đó một cái, mím môi): Không phải cô rõ nhất sao?

Ninh Tiểu Thuần mặt nổi hai vệt đỏ khả nghi, không lên tiếng.

(Họ Y chùi chùi mồ hôi, ho khan vài cái: ha ha, hơi quên chút thôi, ha ha, câu tiếp theo, câu tiếp theo)

6/ Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương như thế nào?

Cung Triệt (trầm ngâm một chút): Con cừu nhỏ hiền lành, làm cho người ta không nhịn được muốn ỨC HIẾP.

Ninh Tiểu Thuần (mặt đỏ hồng, như quả táo đỏ): Anh tuấn lạnh lùng, rất đàn ông, hơn nữa còn xinh đẹp lười nhác.

(Họ Y: haha, sói xám khoác áo giáp nuốt con cừu nhỏ đáng thương vào bụng...)

7/ Thích điểm nào nhất của đối phương?

Cung Triệt (mỉm cười): ngoan ngoãn.

(Họ Y: thấy con người ta nghe lời thì khi dễ à.)

Ninh Tiểu Thuần: rất nhiều.

(Họ Y:...)

8/ Ghét điểm nào nhất của đối phương?

Cung Triệt: Tôi làm sao có thể ghét cô ấy được? Thậm chí ngay cả lúc rất ngoan ngoãn.

(Họ Y: nói trắng cũng cậu, nói đen cũng cậu.)

Ninh Tiểu Thuần: Tôi cảm thấy phụ nữ đều thích anh ấy. Ngay cả có lúc quá mạnh mẽ...

(Họ Y: các người...)

9/ Anh/cô cảm thấy đối phương tương tính với mình chứ?

Cung Triệt: Có.

Ninh Tiểu Thuần: cái đó, tương tính là gì vậy?

(Họ Y ngồi trong góc tường: tôi cũng không biết... cái đó, là từ người khác...)

Cung Triệt (nhíu mày, thở dài): giải thích rõ tương tính, tương tính là giá trị tương đối, là con người ở gần nhau, chung sống hoà hợp.

10/ Anh/cô xưng hô với đối phương thế nào?

Cung Triệt: Tiểu Thuần.

Ninh Tiểu Thuần: Tổng giám đốc.

Cung Triệt (liếc một cái): là gì?

Ninh Tiểu Thuần: Triệt.

(Họ Y: Tiểu Thuần nhi, con thâm quá, bị ăn đến sạch sẽ.)

11/ Anh/cô hi vọng đối phương xưng hô thế nào?

Cung Triệt: Triệt.

Ninh Tiểu Thuần (đỏ mặt): Em yêu.

(Họ Y: Người nào đó biết rồi thì làm đi.)

12/ Nếu so sánh với động vật, anh/cô thấy đối phương là?

Cung Triệt: Cừu.

Ninh Tiểu Thuần: Sói xám. doc truyện tại . (Đại Khôi Lang)

(Họ Y: Sao không phải là Khôi Thái Lang chứ, có gả thì gả cho Khôi Thái Lang, kêu gào...)

13/ Nếu phải tặng quà, anh/cô sẽ tặng?

Cung Triệt: đồng phục.

Ninh Tiểu Thuần: ...

Cung Triệt (trùng): Sao em không nói gì vậy? Không định tặng quà cho anh, hử?

Ninh Tiểu Thuần: em...

(Họ Y: Woa, lấy thân báo đáp.)

Ninh Tiểu Thuần: Anh nghĩ nhiều quá, em chỉ là đang suy nghĩ...

Cung Triệt (buồn rầu): ...

14/ Vậy bản thân anh/cô muốn nhận quà gì?

Cung Triệt: Cô ấy.

Ninh Tiểu Thuần: Chỉ cần là anh ấy tặng, gì cũng được.

15/ Có chỗ nào không hài lòng với đối phương không? Thường là chuyện gì?

Cung Triệt: Cơ thể cô ấy yếu quá, động chút đã mệt mỏi.

Ninh Tiểu Thuần: Chính là, chính là, là... ngược lại với anh ấy.

(Họ Y vò đầu, cái gì với cái gì đây, nhưng nghĩ lại, đầu óc loé sáng, họ Y nhất thời hiểu ra, hê hê, cười rất đáng khinh: mấy bạn hiểu ra chưa?)

16/ Tật xấu của anh/cô là?

Cung Triệt: Không biết, không có.

Ninh Tiểu Thuần: Rất nhiều.

Cung Triệt: Đừng nói thế.

17/ Tật xấu của đối phương là?

Cung Triệt: Không có lòng tin với bản thân.

Ninh Tiểu Thuần: Rất đen tối.

(Họ Y: ồ, tôi yêu nhất là đen tối, há há há.)

18/ Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến anh/cô không thích?

Cung Triệt: Nổi giận, làm mặt lạnh.

Ninh Tiểu Thuần: Ở chung một chỗ với người đẹp trong thời gian dài.

Cung Triệt: Vậy ở chung với người không đẹp thì thế nào?

Ninh Tiểu Thuần (thở phì phì): Cũng không được!

19/ Anh/cô làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không thích?

Cung Triệt: Xem câu trên.

Ninh Tiểu Thuần: Như trên.

20/ Quan hệ của hai người đã đến mức nào?

Cung Triệt: Ngủ chung.

Ninh Tiểu Thuần (đỏ mặt): Mức thân mật nhất.

(Họ Y: ...)

21/ Hai người hẹn hò lần đầu ở đâu?

Cung Triệt: Không cần phải quá chú trọng chuyện hình thức.

Ninh Tiểu Thuần (tủi thân): Hình như chưa hề hẹn hò...

(Họ Y: Người nào đó về quỳ ván giặt đồ đi.)

Cung Triệt (than thở): Giờ bỏ sung tất cả.

22/ Do bên nào tỏ tình trước?

Cung Triệt: Tôi.

Ninh Tiểu Thuần: Là anh ấy.

23/ Anh/cô yêu đối phương bao nhiêu?

Cung Triệt: Vì cô ấy, tính mạng của mình cũng không màng.

Ninh Tiểu Thuần: Tôi yêu anh ấy.

(Họ Y: Đúng vậy đó, Cung thiếu vì tìm kiếm Tiểu Thuần nhi mất tích của chúng ta, mạo hiểm tính mạng leo lên gác lửng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, anh hùng đấy nhé.)

24/ Vậy, anh/cô yêu đối phương không?

Cung Triệt: Yêu.

Ninh Tiểu Thuần: Yêu.

25/ Đối phương nói gì sẽ khiến anh/cô cảm thấy không chịu nổi?

Cung Triệt: Mím môi phớt lờ, im lặng chiến thắng.

Ninh Tiểu Thuần: Không cần lên tiếng, chỉ cần dùng ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, tôi sẽ không cách nào...

(Họ Y: Chẳng trách là người một nhà...)

26/ Anh/cô sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Cung Triệt: Xem khi đó cô ấy thích gì nhất.

Ninh Tiểu Thuần: Cũng vậy.

27/ Nếu thấy đối phương có nguy cơ thay lòng đổi dạ, anh/cô sẽ làm sao?

Cung Triệt: Xây bức tường thật cao.

Ninh Tiểu Thuần: Hỏi thẳng anh ấy.

(Họ Y: Nếu anh ta không nói thì sao?)

Ninh Tiểu Thuần: Hỏi tiếp.

(Họ Y: ...)

28/ Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Cung Triệt: Cô ấy sẽ không thay đổi.

Ninh Tiểu Thuần: Anh ấy không thể thay đổi.

(Họ Y: Làm ơn đi, xin hai người trả lời liên quan đến câu hỏi giùm.)

29/ Nếu khi hẹn hò đối phương đến muộn hơn một tiếng thì làm sao?

Cung Triệt: Cô ấy không đến muộn.

Ninh Tiểu Thuần: Hỏi nguyên nhân.

30/ Biểu cảm khêu gợi của đối phương?

Cung Triệt: Mắt mơ màng.

Ninh Tiểu Thuần: Cười gian tà.

31/ Lúc hai người ở cùng nhau, lúc nào khiến anh/cô cảm thấy tim đập mạnh nhất?

Cung Triệt: Lúc cô ấy chủ động.

Ninh Tiểu Thuần: Lúc làm chuyện thân mật.

32/ Lúc nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Cung Triệt: Chỉ cần cô ấy ở bên cạnh.

Ninh Tiểu Thuần: Giống anh ấy.

33/ Đã từng cãi nhau chưa?

Cung Triệt: Chưa từng cãi nhau.

Ninh Tiểu Thuần: Từng có chiến tranh lạnh.

34/ Nguyên nhân cãi nhau là?

Cung Triệt: Khi cô ấy không tin tưởng tôi.

Ninh Tiểu Thuần: Nghi ngờ anh ấy lăng nhăng với người khác.

35/ Sau đó làm hoà như thế nào?

Cung Triệt: Làm cô ấy mỉm lòng.

Ninh Tiểu Thuần: Tốt với anh ấy một chút.

36/ Kiếp sau có muốn làm người yêu nữa không?

Cung Triệt: Chỉ cần có kiếp sau tất nhiên là muốn.

Ninh Tiểu Thuần: Muốn.

37/ Thời điểm nào mới có cảm giác mình được yêu?

Cung Triệt: Từng giờ từng phút.

Ninh Tiểu Thuần: Rất lâu.

38/ Cách thức biểu hiện tình yêu của anh/cô là?

Cung Triệt: Cô ấy biết là được.

Ninh Tiểu Thuần: Anh ấy cảm nhận là được.

(Họ Y: Tâm linh tương thông...)

39/ Thời điểm nào khiến anh/cô cảm thấy đối phương “Không còn thương mình”?

Cung Triệt: Chủ yếu là lúc không ở cạnh tôi.

Ninh Tiểu Thuần: Lúc ra ngoài, anh ấy không chủ động gọi điện thoại cho tôi.

40/ Anh/cô cảm thấy loài hoa thích hợp với đối phương là?

Cung Triệt: Hoa cúc.

Ninh Tiểu Thuần: Tôi chưa từng so sánh anh ấy với thực vật, xin lỗi.

Cung Triệt: Nếu phải nói thì là gì?

Ninh Tiểu Thuần: Ak... Cây thuốc phiện.

Cung Triệt: Tại sao?

Ninh Tiểu Thuần: Rực rỡ đẹp đẽ, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

41/ Hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

Cung Triệt: Sau khi kết hôn thì không có.

Ninh Tiểu Thuần: Không có.

42/ Cảm giác tự ti của anh/cô là do?

Cung Triệt: Không có.

(Họ Y: Cậu rất thích hợp với hoa thủy tiên...)

Ninh Tiểu Thuần: Không tự tin ở bản thân. xem tại

43/ Quan hệ hai người đã công khai hay còn bí mật?

Cung Triệt: Công khai.

Ninh Tiểu Thuần: Bây giờ là công khai.

44/ Anh/cô cảm thấy có thể giữ tình yêu vĩnh viễn với đối phương không?

Cung Triệt: Đương nhiên.

Ninh Tiểu Thuần: Sẽ.

45/ Xin hỏi anh/cô là công, hay là thụ?

Cung Triệt: Công.

Ninh Tiểu Thuần: À ừm...

46/ Tại sao lại nghĩ vậy?

Cung Triệt: Vì tôi họ Cung.

Ninh Tiểu Thuần: ...

(Họ Y:... Cung thiếu, anh hài hước thật nha... Cung = Công, mọi người nhớ kỹ nhé.)

47/ Anh/cô hài lòng với tình trạng hiện giờ chứ?

Cung Triệt: Tạm hài lòng.

Ninh Tiểu Thuần: Hài lòng.

48/ Địa điểm H lần đầu?

Cung Triệt: Khách sạn.

Ninh Tiểu Thuần: Ừm, khách sạn.

49/ Cảm giác lúc đó?

Cung Triệt: Cũng được.

Ninh Tiểu Thuần: Không quen, đau lưng.

(Họ Y: Cung thiếu, cậu được tiện nghi còn khoe mẽ. Tiểu Thuần nhi người ta còn là con gái trong trắng đó.)

50/ Đáng vẽ lúc đó của đối phương?

Cung Triệt: Điềm đạm đáng yêu, làm người ta thương hại.

Ninh Tiểu Thuần: Con báo.

(Họ Y: Mạnh... Báo...)

51/ Sáng đêm đầu tiên câu nói đầu tiên của anh/cô là?

Cung Triệt: Làm xong đi liền, sáng sớm không ở cùng.

Ninh Tiểu Thuần: Ủh.

52/ Số lần H mỗi cuối tuần?

Cung Triệt (mỉm cười): Tùy tình hình.

Ninh Tiểu Thuần (): Tôi sao cũng được.

Cung Triệt: Bé à, không thể sao cũng được...

(Họ Y: ...)

53/ Cảm thấy khi nào lí tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần?

Cung Triệt: Câu hỏi hay.

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo.

54/ Vậy thì, H thế nào?

Cung Triệt: Thật muốn nói sao, Tiểu Thuần da mặt mỏng...

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo.

(Họ Y hò hét: Muốn, muốn...)

55/ Nơi nhạy cảm nhất của bản thân?

Cung Triệt: Nơi nhạy cảm nhất của đàn ông.

(Họ Y trơ trẽn: đó là nơi nào?)

Cung Triệt: Cô là tác giả cô không biết sao?

(Họ Y che mặt: Người ta sao biết được chứ, tuy là người ta thèm nhỏ dãi thân thể cậu đã lâu rồi, ôi cha, nói ra rồi, xấu hổ quá...)

Ninh Tiểu Thuần (lặng lẽ): ...

56/ Nơi nhạy cảm nhất của đối phương?

Cung Triệt (lườm): Không phải cô cũng biết sao?

(Họ Y: Ai bảo người ta biết chứ, người ta thật sự không biết mà...)

Ninh Tiểu Thuần: Tôi là người trong suốt...

57/ Dùng một câu hình dung lúc đối phương H?

Cung Triệt: Thẹn thùng không chịu nổi...

Ninh Tiểu Thuần: Mãnh liệt gợi cảm.

58/ Nói thật lòng, anh/cô thích H chứ?

Cung Triệt: Thích.

Ninh Tiểu Thuần: Có thể đón nhận.

59/ Nơi thường hay H?

Cung Triệt: Trên giường.

Ninh Tiểu Thuần: Ừm.

60/ Anh/cô muốn thử H ở địa điểm khác không?

Cung Triệt: Tất nhiên, tôi sẽ rất phối hợp.

Ninh Tiểu Thuần: Tôi, tôi sao cũng được...

(Họ Y: Lại sao cũng được...)

61/ Tắm trước khi H hay sau khi H?

Cung Triệt: Cả hai.

Ninh Tiểu Thuần: Cả hai.

62/ Khi H có giao hẹn trước không?

Cung Triệt: Cần giao hẹn không, bé?

Ninh Tiểu Thuần: À, không biết mà...

63/ Anh/cô với người yêu có quan hệ không?

Cung Triệt: Câu kể.

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo.

(Họ Y cười gượng: Xin lỗi xin lỗi. Khụ khụ, mọi người đều biết đáp án... Không nói nữa không nói nữa.)

64/ Đối với ý nghĩ “Nếu không chiếm được trái tim, ít nhất cũng chiếm được thân thể”, anh/cô tán đồng hay phản đối?

Cung Triệt: Phản đối.

Ninh Tiểu Thuần: Đương nhiên phản đối.

65/ Nếu như đối phương bị côn đồ cưỡng gian, anh/cô sẽ làm sao?

Cung Triệt: Sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Ninh Tiểu Thuần (đổ mồ hôi): Vấn đề thế này...

66/ Anh/cô có cảm thấy ngượng trước khi H không? Hay là sau đó?

Cung Triệt: Không chuyện gì phải ngượng, nhu cầu bình thường.

Ninh Tiểu Thuần: Cũng có hơi ngượng.

67/ Nếu như bạn thân nói với anh/cô “Tôi thật cô đơn, chỉ đêm nay thôi, xin...” muốn xin H, anh/cô sẽ?

Cung Triệt: Từ chối nhĩ.

Ninh Tiểu Thuần: Giải thích rõ ràng rồi từ chối.

(Họ Y: Nhĩ?!)

Ninh Tiểu Thuần (liếc xéo): Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới ư?

Cung Triệt: Bé à, anh sẽ thắng thừng từ chối.

68/ Anh/cô cảm thấy mình rất am hiểu H?

Cung Triệt: Em cảm thấy thế nào hở bé?

Ninh Tiểu Thuần: Ừm, tạm tạm...

69/ Vậy đối phương thế nào?

Cung Triệt: Trẻ con dễ dạy.

Ninh Tiểu Thuần (ngồi im): Cảm ơn...

70/ Khi H anh/cô hi vọng đối phương nói gì?

Cung Triệt: Kêu tên tôi.

Ninh Tiểu Thuần: Nói gì cũng được.

71/ Anh/cô thích biểu cảm khi H của đối phương thế nào?

Cung Triệt: Ngây ngất...

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo.

72/ Anh/cô cảm thấy có thể H với người khác ngoài người yêu không?

Cung Triệt: Hiện giờ mà nói, không muốn.

Ninh Tiểu Thuần (chép miệng): Chủ yếu là không thể.

(Họ Y: Muốn và không thể, không giống nhau nha...)

Cung Triệt (trừng): Tôi nhận thấy cô rảnh rồi gây sự thì phải!

(Họ Y: Tòì, tôi độn thổ đây...)

73/ Anh/cô có hứng thú với SM chứ?

Cung Triệt (suy tư): Có thể thử.

Ninh Tiểu Thuần: Đừng hỏi câu kì cục...

74/ Nếu như đối phương bỗng không còn đòi hỏi cơ thể anh/cô nữa, anh/cô sẽ?

Cung Triệt: Không có khả năng này.

Ninh Tiểu Thuần: Tạm thời chưa biết.

75/ Anh/cô thấy cưỡng hiếp thế nào?

Cung Triệt: Tội ác tày trời.

Ninh Tiểu Thuần: Giống anh ấy.

76/ Chuyện đau khổ nhất lúc H là?

Cung Triệt (không vui): Cô ấy lãnh đạm...

Ninh Tiểu Thuần (im lìm): Anh ấy bắt buộc...

77/ Đến tận lúc này, trong khi H, nơi khiến anh/cô hưng phấn, lo âu nhất là?

Cung Triệt: Bất cứ nơi nào trừ nhà.

(Họ Y lẩn lộn: ui, kể chút đi, hé hé tí đi.)

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo.

78/ Có từng được đối phương chủ động dụ dỗ không?

Cung Triệt: Thường là tôi chủ động, thỉnh thoảng có ngoại lệ.

Ninh Tiểu Thuần (nhìn trời): Không nhớ rõ.

Cung Triệt: Bé à, có muốn anh giúp em nhớ lại một chút không?

Ninh Tiểu Thuần: Câu tiếp theo mau lên.

79/ Biểu hiện của bên chủ động khi đó?

Cung Triệt: Sung sướng.

Ninh Tiểu Thuần: Anh ấy trả lời rồi.

80/ Bên chủ động có hành vi thô bạo không?

Cung Triệt: Sao có thể!

Ninh Tiểu Thuần: Không có.

81/ Phản ứng bên bị động lúc ấy?

Cung Triệt: Trả lời ở câu trên rồi.

Ninh Tiểu Thuần: Ừm, xem câu trên.

82/ Đối với anh/cô, “Đối tượng H” lí tưởng là?

Cung Triệt: Cô ấy là được, có điều lâu lâu chủ động một chút lại càng tốt.

Ninh Tiểu Thuần (chọt ngón tay): Anh nói người ta là thụ mà, nên không thể chủ động được.

Cung Triệt (mỉm cười): Bé à, lần sau cho em làm công, nhé?

(Họ Y: Khụ khụ, xin chú ý cảm nhận của người xem...)

83/ Đối phương hiện tại phù hợp lí tưởng của anh/cô không?

Cung Triệt: Câu hỏi này được đặt ra rất không khoa học.

Ninh Tiểu Thuần: Phù hợp.

84/ Lúc H đã từng sử dụng đạo cụ chưa?

Cung Triệt (cười hàm ý sâu xa): Có.

Ninh Tiểu Thuần: Ừm.

85/ Lần đầu tiên của anh/cô xảy ra vào lúc nào?

Cung Triệt (nhúm mày): Khụ, sao lại hỏi câu chung chung như vậy, cô không chán à...

(Họ Y cười gian: Cung thiếu, là cậu không muốn nhớ lại quá khứ đau khổ đúng không?)

Ninh Tiểu Thuần (liếc qua ngắm người bên cạnh): Năm hai.

86/ Đối tượng khi đó là người yêu hiện nay đúng không?

Cung Triệt (trừng): Câu hỏi vô nghĩa!

Ninh Tiểu Thuần: Đúng vậy.

87/ Anh/cô thích được hôn nhất ở đâu?

Cung Triệt: Ở đâu cũng thích.

Ninh Tiểu Thuần: Khá thích.

88/ Anh/cô thích đối phương hôn môi ở đâu?

Cung Triệt: Đâu cũng thích.

Ninh Tiểu Thuần: Môi.

89/ Việc có thể chiều lòng đối phương nhất lúc H là?

Cung Triệt: Ôm chặt, hôn cô ấy.

Ninh Tiểu Thuần: Nghe theo ý anh ấy.

90/ Khi H anh/cô nghĩ gì?

Cung Triệt: Dốc lòng làm, không có lòng dạ suy nghĩ chuyện khác.

Ninh Tiểu Thuần: Nghĩ cũng không được.

91/ Số lần H một đêm là?

Cung Triệt: Khụ, xem tình hình.

Ninh Tiểu Thuần: Tôi rất mệt mỏi.

(Họ Y: Ui, Cung thiếu, cậu tinh lực dồi dào nha, hê hê...)

92/ Lúc H, quần áo là tự cởi hay đối phương cởi giúp?

Cung Triệt: Cả hai.

Ninh Tiểu Thuần: Cả hai.

93/ Với anh/cô H là?

Cung Triệt: Quan trọng, tình yêu là tình cảm thăng hoa, phát triển thêm tình cảm của đôi bên, khiến tình cảm càng thêm bền chặt.

Ninh Tiểu Thuần: Một trong những phương pháp giao lưu tình cảm.

94/ Nếu chơi trò cosplay, anh/cô muốn đối phương đóng vai gì?

Cung Triệt: Tiếp viên hàng không, y tá, nữ đặc nhiệm, giáo viên, cảnh sát v.v...

(Họ Y: Wow, Cung thiếu cậu hình như rất thích trò này...)

Ninh Tiểu Thuần: Không đóng vai được không?

Cung Triệt (không vui lườm): Không được!

95/ Tình chị-em, già-trẻ, đồng tính luyện ái, người-thú, xin hỏi anh/cô phản cảm nhất kiểu nào?

Cung Triệt: Người-thú

Ninh Tiểu Thuần: Tất cả đều có vấn đề, như trên.

96/ Xin hỏi anh/cô thích trẻ con không?

Cung Triệt: Cũng thích.

Ninh Tiểu Thuần: Thích.

97/ Xin hỏi anh/cô thích bé trai hay bé gái?

Cung Triệt: Chỉ cần là cô ấy sinh đều thích.

Ninh Tiểu Thuần: Thích cả hai.

98/ Xin hỏi giới tính đứa trẻ đầu tiên của hai người là?

Cung Triệt (giận): Không rõ giới tính, tác giả đại nhân cô còn chưa cho chúng tôi biết!

(Họ Y: Đừng đánh tôi, tôi sai rồi, vậy hai người thích con trai hay con gái?)

Ninh Tiểu Thuần: Tôi nghĩ tôi muốn con trai, mà cũng muốn con gái, rồi trí dữ nha.

Cung Triệt: Bé à, đừng rồi, chúng ta sinh thêm một đứa nha.

99/ Đặt tên cho con hai người đi.

Cung Triệt: Cung Thần, Cung Hân.

Ninh Tiểu Thuần: Cung Kỳ Tuấn.

(Họ Y: ..)

100/ Hãy nói một câu với người yêu.

Cung Triệt: Nguyên được một đời, đến già không chia lìa.

Ninh Tiểu Thuần: Cảm ơn, em yêu anh.

100 câu hỏi đã xong, cam đoan sau này sẽ không khó dễ hai người nữa, đáp lại một chút cho tỷ suất người xem TV đi! Xin hỏi hai người sẽ nói gì với độc giả?

Cung Triệt: Cảm ơn, tôi rất yêu cô ấy.

Ninh Tiểu Thuần: Vô cùng cảm ơn mọi người ủng hộ đến bây giờ, chúng tôi sẽ luôn luôn hạnh phúc.

114. Chương 114: Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

Mọi người thường nói, tốt nghiệp cầm hai giấy chứng nhận, tay trái cầm bằng tốt nghiệp, tay phải cầm giấy chứng nhận kết hôn, thật là vui mừng biết bao. Nhưng Ninh Tiểu Thuần vẫn chưa tốt nghiệp, đã cầm giấy chứng nhận kết hôn.

Từ khi cô mang thai, người lớn hai nhà đều rất vui mừng, dù sao gạo đã nấu thành cơm, cũng không tiện phản đối gì nữa, để họ lên xe trước mua vé bổ sung sau. Ba mẹ hai nhà họp nhau lại, lật xem ngày tháng, lựa luôn ngày tốt bảo hai người đến cục dân chính đăng ký kết hôn.

Nghe nói đó là ngày tốt mấy năm mới có được một lần, theo như lời đồn, đăng ký ngày này chắc chắn một đời một kiếp v.v..., nên đâu đâu cũng đông nghẹt các đôi tình nhân đến đăng ký kết hôn. Ninh Tiểu Thuần thấy cả phòng đầy người, kinh hoàng đến cảm muốn rớt xuống đất. Mọi người sao lại đến cùng ngày thế này, đoàn người liên tục tràn vào. Cung Triệt đứng cạnh cô, vẻ mặt cẩn thận, rất cẩn thận che chở cô. Ninh Tiểu Thuần nhìn mặt anh đã thấy buồn cười, từ khi cô có thai, người làm ba tiêu chuẩn này vui mừng khôn xiết, nín ảo người lớn hỏi kinh nghiệm, cấp tốc chuẩn bị tốt tư tưởng thái độ của người làm ba.

Cô thấy anh nghiêm túc, mà cảm động, có lần cô tán gẫu với anh, mới hỏi, nhìn anh còn hơi mập hơn phụ nữ có thai là em nữa. Anh nói, khụ khụ, anh là lần đầu tiên mà.

Choáng, chả lẽ cô không phải lần đầu tiên mang thai, lần đầu tiên làm mẹ sao?

Mẹ, đây là tiếng gọi yêu thương, cũng là tiếng gọi đẹp đẽ và ấm áp, là người vĩ đại nhất của toàn nhân loại. Mười tháng mang thai, khi sinh con, có nụ cười lẫn nước mắt, thậm chí còn chiến đấu với tử thần, mới đưa được sinh mệnh của người quan trọng nhất đến cuộc đời này.

Cô nghĩ vậy, mà cảm thấy tự hào, nhưng lại vô cùng lo lắng, từ nay về sau, đứa bé từ từ lớn lên, trách nhiệm của cô càng ngày càng nặng, nuôi nấng đứa bé không phải là chuyện nhẹ nhàng, cô có thể đảm đương trách nhiệm này được sao?

Lúc cô vỗ về phần bụng chưa nổi rõ, suy nghĩ miên man, bàn tay Cung Triệt nhẹ nhàng phủ lên lưng bàn tay cô, không ngừng truyền cho cô tình cảm ấm áp, cô tức thì tự tin. Chỉ cần ba mẹ có tâm tình tích cực, nỗ lực hết sức, con của họ nhất định sẽ khoẻ mạnh lớn lên. Trong lòng đã hiểu, dễ chịu, cô ngẩng đầu nhón miệng cười với Cung Triệt, nụ cười sáng ngời suýt nữa làm hoa mắt anh.

Xếp hàng nửa ngày trời, chân cô mỏi nhừ, cuối cùng cũng đến lượt họ, suôn sẻ làm xong giấy kết hôn. Hai nhân viên ở đây nhìn nhau cười, nói: “Chúc mừng anh chị, anh chị thật xứng đôi, trai tài gái sắc, chúc hai người đầu bạc răng long, trăm năm hoà hợp.”

“Cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần ngại ngùng nở nụ cười. Cung Triệt cũng cười cảm ơn, ôm eo Ninh Tiểu Thuần rời khỏi cục dân chính. đọc truyện tại . Lúc Ninh Tiểu Thuần cầm giấy kết hôn trị giá chín đồng đi ra, còn thấy như trong mơ, cảm giác không chân thật vậy. Thời gian ngắn ngủi, cô đã từ độc thân trở thành đã kết hôn... một tờ giấy thế này đã buộc hai người vào với nhau, nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời...

“Bà xã, chúng ta về nhà đi.” Cung Triệt ôm eo cô nói.

Ninh Tiểu Thuần bị hai chữ bà xã làm mặt đỏ tim đập, cụp mắt, kéo tay anh nói: “Ừ, về nhà.”

Chiếc Mercedes-Benz chạy trên đường, phong cảnh bên đường lùi về sau, mặt trời bị cao ốc chắn mất, nhưng ánh nắng của nó còn để lại quãng sáng hồng hồng hơi mờ, chiếu sáng bầu trời, đường chân trời màu xám viền quãng sáng đỏ, chỗ giao nhau giữa xám và đỏ còn ẩn những tia màu tím.

Đây là thế giới màu sắc rực rỡ. Bầu trời màu xám đậm rực rỡ, như vạt vẩy xanh của thiếu nữ. Nó làm mặt đất sáng rực, làm mọi người nhớ mong mặt trời và mong ngóng ngày mai.

Ninh Tiểu Thuần mỉm cười, thoả mãn nhìn Cung Triệt, trên mặt hiện vẻ có thể gọi là “Hạnh phúc”. Cung Triệt quay sang nhìn cô, tay nắm chặt tay cô, nhìn nhau cười. Trong ánh tà dương lộng lẫy, vẻ mặt hạnh phúc, mong đợi cuộc sống tương lai, khiến cô có cảm giác an tâm trước nay chưa từng có. Text được lấy tại Hạnh phúc, đã nắm chặt trong tay.

Có lẽ, đây là điều cô luôn mong muốn...

Mong được trái tim một người, bạc đầu không chia lìa.

115. Chương 115: Hôn Lễ

Tháng Ba mùa xuân, vạn vật sinh sôi nảy nở, gió nhẹ thổi vào mặt, cành liễu đong đưa, trăm hoa đua nở, càng tôn sắc hồng của hoa đào, tình yêu của Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt, cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Qua các lần bàn bạc của người lớn, mọi người nhất trí quyết định, trước khi bụng Ninh Tiểu Thuần còn chưa nhô rõ lên, tổ chức hôn lễ cho hai người họ. Cung Triệt với Ninh Tiểu Thuần không có ý kiến gì, đồng ý. Hôn lễ không tổ chức rình rang, rất đơn giản nhưng không mất đi âm áp, chỉ mở tiệc chiêu đãi bà con bạn bè, cấm tiết giới truyền thông.

Một là bởi vì Ninh Tiểu Thuần mang thai, mọi người không muốn cô mệt nhọc; hai là họ không muốn đem thời điểm đẹp nhất trong đời phô trương ra ngoài. Chia vui cùng bạn bè thân thuộc, cũng đủ lắm rồi.

Sáng sớm Ninh Tiểu Thuần bị lôi đi trang điểm, thay quần áo, làm tóc, chuẩn bị thủ tục kết hôn. Cô khôn khổ gần chết, sau khi mang thai cứ hay buồn ngủ, nhưng kết hôn là sự kiện trọng đại của đời người, cô không thể không tỉnh táo.

“Kết hôn đều là thế, vượt qua được sẽ tốt hơn.” Mẹ ở cạnh cầm tay cô nói.

Ninh Tiểu Thuần ngược lên, mỉm cười, gật gật đầu. Hôm nay là ngày đáng khắc ghi vào lòng, cô thực hiện nguyện vọng lớn nhất của đời người con gái, hôm nay cô phải làm cô dâu xinh đẹp nhất, mặc váy cưới, cùng người mình yêu nắm tay nhau bước trên thảm đỏ, đi vào lầu đài hạnh phúc.

“Tiểu Thuần, hôm nay chị đẹp thật.” Cũng ngồi bên cạnh cho chuyên viên trang điểm, Lạc Hi Hi nói.

“Cảm ơn.” Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt hạnh phúc từ đáy lòng làm người ta cảm động cùng hâm mộ.

Lạc Hi Hi xưng phong nhận làm phù dâu cho Ninh Tiểu Thuần, khỏi cần đoán phù rể chắc chắn là Cố Minh Vũ. Lạc Hi Hi nói, cô lớn lên với Cung Triệt từ nhỏ, cô là em gái nên muốn giúp hết khả năng, cô sẽ chắn rượu giúp Ninh Tiểu Thuần. Ninh Tiểu Thuần lúc ấy mỉm cười, cô mang thai, ai dám chúc rượu cô chứ.

“Hai người có thể đi đến hôn nhân, thật tốt quá.” Lạc Hi Hi ca thán.

“Hai người cũng sẽ nắm tay nhau bạc đầu giai lão mà.” Ninh Tiểu Thuần vỗ vỗ tay Lạc Hi Hi nói.

Mặt Lạc Hi Hi đỏ lên, sau đó cười khanh khách: “Nhờ lời chúc của chị.”

Ninh Tiểu Thuần trang điểm xong, thay váy cưới xinh đẹp, tấm voan kéo dài, khiến váy cưới kiểu dáng đơn giản mà lộng lẫy. Cô nhìn mình trong gương, thấy mình ăn mặc thế này cũng không đến nổi tệ. Đang lúc cô say mê ngắm mình, cửa phòng trang điểm được đẩy ra, một cô bé con đáng yêu mặc váy lụa đi vào, nó nhìn Ninh Tiểu Thuần mặc váy cưới, kêu lên kinh ngạc: “Woa, chị đẹp như tiên nữ giáng trần ấy, đẹp quá chị ơi.”

“Em cẩn thận một chút đi nhóc, trong bụng chị Tiểu Thuần có em bé đó, bị em hù thì không tốt đâu.” Lạc Hi Hi kéo con bé lại, chống nạnh dạy bảo.

Con bé lè lưỡi, chui ra trước mặt Ninh Tiểu Thuần, kéo tay cô: “Chị ơi, em bé không bị sao chứ?”

“Yên tâm, em bé không sao, bé đang ngủ đó, em khẽ tiếng một chút.” Ninh Tiểu Thuần không nhin được muốn chọc nó.

Con bé nghe vậy, vội vàng che miệng lại, ra vẻ nhu mì. Ninh Tiểu Thuần thấy đáng vẻ nó sợ hãi, khoé miệng càng cong hơn. Con nhóc nghịch ngợm này chính là Tưởng Đồng Bạch, là hoa đồng của hôn lễ.

Nói đến chuyện này, Tưởng Đồng Bạch làm hoa đồng là có lý do. Lúc trước Ninh Tiểu Thuần giúp đỡ Chu lão tiên sinh, Chu lão vì thể hiện lòng cảm ơn, mời Ninh Tiểu Thuần ăn vài bữa cơm, cô với Chu lão trò chuyện thật vui, cuối cùng Chu lão muốn nhận cô làm con gái nuôi, vì ông thấy cô có vài nét rất giống với con gái. Cô định từ chối nhưng lại cảm thấy ngại, vì mỗi ngày ông đều hỏi cô suy nghĩ thế nào, cuối cùng không từ chối được nên nhận lời.

Sau đó có lần ăn cơm, con nhóc Tưởng Đồng Bạch nghịch như quỷ này cũng ở đó, nó kêu Chu lão là ông ngoại, Ninh Tiểu Thuần lúc bấy giờ mới biết Tưởng Phàm với Chu lão thì ra có quan hệ cha vợ - chàng rể. Vậy ra, Chu lão muốn nhận cô là con nuôi, là vì nhớ con gái đã qua đời sao? Vậy ra, Tưởng Đồng Bạch yêu quý cô như vậy, cũng vì nguyên nhân đó sao? Cô nhớ đến đã cảm thấy ...

Cô trở thành con nuôi của Chu lão, nên cô với Tưởng Phàm Chu lão quan hệ tự nhiên cũng nhiều hơn, Tưởng Đồng Bạch liền danh chính ngôn thuận tới làm hoa đồng. Cô cũng không biết họ đến dự đám cưới cô là theo bên nhà trai hay nhà gái...

Tưởng Đồng Bạch là đứa không ngồi yên, không đầy một lúc sau, nó kéo váy Ninh Tiểu Thuần hỏi: “Chị ơi, chị có phải rất thích hoa màu tím ở ngoài kia không?”

Hôn lễ của họ được cử hành trong nông trại trong lành, nông trại có cánh đồng lavender ngút ngàn, khiến cho quanh cảnh hôn lễ ở trong mùi hương ngọt ngào mà lãng mạn. Trong tao nhã có nét dịu dàng, một chút phóng khoáng, lưu luyến mà thể hiện khúc nhạc yêu thương.

Ninh Tiểu Thuần gật gật đầu, đáp: “Ừ, rất đẹp.”

“Hèn gì chị không tiếp nhận ba em, biết sớm em đã đặt hoa này, không đặt hoa hồng.” Tưởng Đồng Bạch thì thầm một mình.

“Cái gì?” Ninh Tiểu Thuần nghe lời nói của nó có chút bất thường.

Vì Ninh Tiểu Thuần ép hỏi, cuối cùng Tưởng Đồng Bạch khai ra, thì ra bó hoa cô nhận được hôm sinh nhật đó là bạn Tưởng lợi dụng danh nghĩa ba nó tặng cho cô, con nhóc tinh quái này, lại dám tự tung tự tác, thay ba nó theo đuổi con gái. đọc truyện tại . Ninh Tiểu Thuần lau mồ hôi, may mà cô không hỏi thẳng Tưởng Phàm, nếu không xấu hổ để đâu cho hết.

Lúc cô cảm khái, tới giờ làm lễ, ba cô vào, Ninh Tiểu Thuần mỉm cười, tự động ôm tay ba. Ba vỗ vỗ tay cô, miệng thấp thoáng nụ cười ấm áp, “Chúng ta ra thôi.”

Cô bước theo ba, đi từng bước. Chân giẫm lên đám cỏ non tơ, mỗi bước chân như đi trên mây, nhẹ nhàng, tay chạm đến hạnh phúc. Vòng một vòng, trước mặt là cổng vòm giăng ren cùng kết hoa màu hồng nhạt, rèm tua như cánh cửa nhẹ nhàng phất phơ, sau rèm có rất nhiều người, mắt cô nhìn thấy đầu tiên là người đàn ông mặc lễ phục trắng, khí thế dồi dào. Người đó cũng nhìn cô, nồng nàn nhìn vào mắt cô, tựa như nhìn thẳng vào linh hồn anh.

Cô đột nhiên căng thẳng, nhất thời không biết làm sao, người đàn ông yêu dấu của cô đứng phía trước, mỉm cười nhìn cô, trên mặt cô là hạnh phúc chưa từng có. Cô chậm rãi đi đến trong nụ cười của anh, đi từng bước theo ba.

Lúc ba đưa tay cô ra, Cung Triệt nắm lấy tay cô, cô cảm nhận tay anh ấm áp và dịu dàng, từ đầu ngón tay truyền vào tim, ấm áp cả đời. Trong giờ khắc này, anh đang trước mắt cô mỉm cười hạnh phúc, như có được báu vật của toàn thế giới, cô cảm thấy như hoa trên đời này đều đang nở rộ. Text được lấy tại

“Anh Cung Triệt, anh có đồng ý cưới cô Ninh Tiểu Thuần làm vợ không, nguyện yêu cô ấy, trung thành với cô ấy, bất kể bần cùng, đói khổ hay bệnh tật đều vĩnh viễn ở cạnh cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa đôi lứa. Anh có đồng ý không?”

“Tôi đồng ý.” Cung Triệt nói từng chữ một, thanh âm vang vang mạnh mẽ.

“Cô Ninh Tiểu Thuần, cô có đồng ý lấy anh Cung Triệt làm chồng, nguyện yêu thương anh ấy, trung thành với anh ấy, bất kể bần cùng, đói khổ hay bệnh tật đều vĩnh viễn ở cạnh cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa đôi lứa. Cô có đồng ý không?”

“Tôi đồng ý.” Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhàng đáp, thanh âm mang chút run rẩy.

Lúc này đây, cô hạnh phúc muốn khóc.

Mùi hương lơ lửng đọng lại trong nháy mắt, họ đem hạnh phúc của mình giao phó vào tay nhau...

Do you? I do!

116. Chương 116: Nhật Kí Sinh Con

Có một thời gian, Ninh Tiểu Thuần có cảm giác bất bình phần nộ dữ dội, bởi vì từ sau khi mang thai, tự do hoạt động của cô đã bị người ta hạn chế thấy rõ!

Tổng giám đốc đại nhân lợi dụng quyền hạn trong tay, không ngó ngang đến nguyện vọng của cô, bắt cô nghỉ hộ sản trước thời hạn, cô không phải là có quyền từ chối sao? Oaoa, bất kể cô phản đối thế nào, đều phản đối vô hiệu, bị người ta hoàn toàn không thèm để ý. Bởi vì, tổng giám đốc đại nhân nói, lượng công việc ở Hoàn Nghiê nhiều, hơn nữa cường độ lại cao, đối với phụ nữ có thai, quá sức đảm nhiệm.

Cuối cùng dưới sự khuyên bảo của bác sĩ và người lớn, cô đành thoả hiệp, ngoan ngoãn chấp nhận.

Nhưng mà, cô không chỉ bị bắt nghỉ hộ sản, mà ra khỏi cửa cũng phải có người chở đi. Làm ơn đi, cô không phải con nít ba tuổi, tuy là mang thai, làm việc phải rất cẩn thận, nhưng không yếu tới mức mỗi giây mỗi phút cũng phải có người bảo vệ.

Ninh Tiểu Thuần vì Cung Triệt vô cùng khản trương mà dở khóc dở cười, nhưng cuối cùng cô vẫn không phản đối, vâng lời làm theo. Bởi vì cô biết Cung Triệt khản trương như vậy là do anh quan tâm cô, và do anh yêu cô.

Được một người yêu đến vậy, là chuyện rất hạnh phúc.

Nghĩ đến đó, Ninh Tiểu Thuần liền không kiềm được mà nở nụ cười thật tươi.

Mỗi ngày trôi qua, cơ thể mang thai của bà mẹ Ninh Tiểu Thuần đã thay đổi rất rõ ràng, bụng cô dần dần lớn lên, hành động cũng không còn tiện. Một hôm nọ đi làm về, Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần nằm ì trên salon, dáng vẻ uể oải mệt mỏi, còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn lao, vội vàng ôm cô ân cần hỏi han. Ai ngờ Ninh Tiểu Thuần né anh, ngoảnh mặt đi, trề môi, không nói câu nào.

Cung Triệt rầu rĩ, nhưng anh biết phụ nữ có thai cảm xúc thay đổi rất nhiều, vui giận bất chợt, nên cũng không giận hờn, anh ôm gọn cô, nhỏ nhẹ dỗ dành: “Em sao vậy, có người chọc giận em hả?”

Ninh Tiểu Thuần vẫn không nói, chỉ lắc đầu.

Cung Triệt nhìn cô một cái, cúi đầu, dán mặt lên cái bụng tròn vo của cô, nhẹ nhàng nói với đứa con bên trong: “Con ngoan, có phải con không nghe lời, làm mẹ giận rồi đúng không? Con biết sai thì đá ba một cái, bằng không sau này ba sẽ tìm con tính sổ.”

Đứa bé hình như đang ngủ, căn bản không để ý tới Cung Triệt, Ninh Tiểu Thuần thấy vẻ mặt anh thất vọng, nhếch nhếch khóe miệng mỉm cười. Con anh không náo loạn, rất nghe lời, không chời đạp lung tung trong bụng, chỉ lâu lâu mới đá nhẹ vài cái thôi, cũng không đáng ngại gì.

Cung Triệt thấy Ninh Tiểu Thuần cười, mày đang cau liền giãn ra, anh hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Cười là tốt rồi, cười tươi rất đẹp, sao phải trưng khuôn mặt nhó nhố chứ? Con có thể dựa theo cảm xúc thay đổi của mẹ mà cùng thể nghiệm các loại tình cảm với người mẹ, cũng dựa theo tinh thần của mẹ nó, tâm lý dần dần phát triển trí tuệ. Mẹ vui vẻ, con cũng sẽ vui vẻ. Ngoan, nói anh nghe có chuyện gì vậy.”

Ninh Tiểu Thuần ngược lên nhìn Cung Triệt, thấy anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tình cảm trìu mến, lòng cô ấm áp, vòng tay quanh hông anh, kể rõ ngọn nguồn.

Thì ra trong lúc vô tình cô phát hiện chân mình mập lên, chân cũng lớn hơn một số, có hiện tượng phù nề. Rồi cô soi gương, thấy mặt mình tròn tròn, thân hình cũng mập hơn, hình như có dấu hiệu phát triển thành voi. Cô nhất thời không tin mắt mình, thân hình sao lại xấu xí thế này?!

Xem ra là tẩm bổ qua một nhiều, cô bĩu bĩu môi, chính cô còn không chịu được thân thể mình, sao có thể để Cung Triệt nhìn thân hình này của cô trong thời gian dài chứ, không biết anh có ghét cô không nữa? Nghĩ vậy, cô thấy uể oải, lên mới chán nản.

“Ngốc nghếch.” Cung Triệt mỉm cười kéo tay cô nói, “Trên người em thể hiện rõ bản năng người mẹ, em là xinh đẹp nhất. Không được suy nghĩ bậy bạ.”

“Thật hả?” Ninh Tiểu Thuần lòng mừng hơn hở, nhưng vẫn không chắc lắm hỏi anh.

“Ừ.” Cung Triệt hai tay ôm cô, đầu vùi vào cổ cô, hít mùi hương của cô.

Dù em có trở nên thế nào, em cũng vẫn là em, là Ninh Tiểu Thuần duy nhất, người anh yêu, điều này sẽ không thể thay đổi. Cung Triệt thầm nói thêm.

Vào tháng Sáu làm lễ tốt nghiệp đại học, Ninh Tiểu Thuần vác cái bụng to vượt mặt đến trường, trong sự che chở của Cung Triệt hai người nhanh chóng rời đi, nhưng hai người họ vẫn là người gây sự chú ý. Mọi người ném rất nhiều kiểu ánh mắt, hâm mộ có, quan sát có, đổ kị có, khinh bỉ có, nhưng bất kể thế nào, Ninh Tiểu Thuần đều không để tâm, cô được bảo bọc dưới đôi cánh của Cung Triệt nên thật hạnh phúc.

Ninh Tiểu Thuần mang thai tám tháng rưỡi, kiểm tra thai kì cho thấy có chỉ tiêu đều bình thường, không vượt chỉ tiêu, tất cả mọi người đều yên tâm, Cung Triệt cũng thở phào nhẹ nhõm. Tới gần ngày dự sinh, tâm trạng Ninh Tiểu Thuần khẩn trương phần khởi lại lo lắng bất an, làm hại Cung Triệt cũng khẩn trương theo, anh giảm bớt lượng công việc, cả ngày theo sát Ninh Tiểu Thuần, làm yên lòng cô, điều chỉnh tâm trạng cô.

Vốn là người lớn tính đưa Ninh Tiểu Thuần vào bệnh viện chờ sinh, nhưng Ninh Tiểu Thuần không thích mùi bệnh viện, nên Cung Triệt cũng gạt đi quyết định này, để cô ở nhà. Dù sao từ nhà đến bệnh viện cũng không xa, chạy xe thoáng cái là đến nơi, mẹ anh cũng tạm thời chuyển đến chăm sóc Ninh Tiểu Thuần, nên không có vấn đề gì lớn.

Theo ngày dự sinh bác sĩ tính toán, đứa bé chắc khoảng còn một tuần nữa là sinh. Ai ngờ nhóc ta ở trong bụng hết kiên nhẫn, lại muốn ra trước thời hạn. Nửa đêm, Ninh Tiểu Thuần đột nhiên tỉnh ngủ, muốn đi toalet, cô sợ đánh thức Cung Triệt, thật khê ngồi dậy, lặng lặng xuống giường. Cô chưa kịp bật đèn, đã cảm thấy đùi ướt ướt, mà cảm giác ướt át này còn lan xuống, cô đỏ mặt, sao lại không khống chế được tiểu tiện vậy trời?!

Trong lúc cô không biết làm gì, đèn đầu giường bật lên, Cung Triệt xoay người ngồi dậy: “Gì vậy em?” Gần đây anh rất dễ tỉnh ngủ, Ninh Tiểu Thuần vừa thức là anh cũng đã thức.

“Em, em...” Ninh Tiểu Thuần vịn tay, đỏ mặt, ấp úng. Chưa nói hết, cô lại cảm thấy một dòng nước chảy xuống, mặt cô nháy mắt đỏ bừng như sung huyết.

Cung Triệt thấy vẻ mặt cô khác thường, nhú mày, vội vàng đến gần, anh thấy một dòng nước từ ống quần cô chảy ra, hơn nữa trên nền cũng có một vũng. Anh chợt hoảng sợ, hoàn toàn tỉnh ngủ, anh nói với cô: “Ngoan, đừng sợ, anh đi gọi mẹ.” Anh nói xong đã như gió lốc cuốn ra ngoài, ngay cả dép cũng không kịp mang, một lát sau anh lại như gió lốc vọt trở vào, phía sau còn có bà Cung ngái ngủ.

Ninh Tiểu Thuần chết trân, cúi đầu không dám nhìn thẳng họ. Thật mất thể diện, bản thân tiểu tiện không kiềm được đã thắm lấm rồi, giờ còn bị nhìn thấy nữa, cô thật muốn tìm cái lỗ nào đó chui vô cho rồi. Lúc

cô đang nhủ thầm, bà Cung bước đến, giọng nói trầm tĩnh hình như hơi run rẩy, bà bảo: “Vỡ ối rồi, đến bệnh viện mau.” Truyện được tại

Vỡ ối?!

Ninh Tiểu Thuần ngẩng phắt lên, thì ra cô không phải không khống chế tiểu tiện, mà là sắp sinh con!!

Cung Triệt phát huy tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ, nhanh chóng đưa Ninh Tiểu Thuần đến bệnh viện quen, lúc đi đường đã gọi điện báo với bác sĩ. Sau khi bác sĩ nhanh chóng sắp xếp phương pháp sinh, Ninh Tiểu Thuần được đẩy vào phòng sinh. Cung Triệt cũng muốn theo vào, nhưng Ninh Tiểu Thuần kiên quyết phản đối. Cô không muốn Cung Triệt thấy cô tóc tai bù xù la hét nhếch nhác, hơn nữa đa số cho thấy, người chồng cùng vào sau này sẽ tạo thành bóng đen tâm lý, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến đời sống tình dục vợ chồng.

Nên Cung Triệt chỉ có thể đứng ở hành lang bệnh viện, lo lắng chờ đợi. Hành lang bệnh viện lúc nửa đêm thật thanh vắng, vắng vẻ làm anh sợ hãi. Anh nhìn chăm chăm cánh cửa phóng sinh trắng bạc lạnh lẽo, trong lòng thấp thỏm, lòng bàn tay toát mồ hôi. Tuy bình thường anh là người quyết định, vừa đưa tay nhắc chân, như quân vương, khống chế toàn bộ cục diện. Nhưng giờ đây, nói đến cùng anh với người thường không khác gì nhau, anh chỉ là người đàn ông bình thường, người con gái yêu thương bên trong chịu đau, anh âu lo bất an, lại không thể giúp gì.

Từng giây từng phút trôi qua, trời dần sáng, cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, một hộ sĩ đi ra, vô cùng vui vẻ nói: “Chúc mừng, là một bé trai, 7 cân 8, mẹ tròn con vuông.”

Cung Triệt thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, toàn thân đầy vui sướng, kích động tột cùng. Bà Cung đi tới, vỗ vỗ vai anh, vui mừng nói: “Vào xem con của con đi.”

Đứa bé bị quấn như đòn bánh tét đặt trong nôi, nhăn nhúm, hai tay để trên hai bên đầu, còn mang bao tay màu hồng, rất giống con thỏ nhỏ đầu hàng. doc truyện tại . Làn da hồng hồng, lông mi lợt gần như không thấy, miệng nhỏ nhắn he hé, mắt một con nhắm một con mở, tròng mắt đen thui chậm rãi xoay tròn, như đang quan sát toàn bộ thế giới.

Cung Triệt nhìn đứa bé, hốc mắt chợt ướt, suýt nữa là rớt nước mắt. Sinh vật nhỏ yếu ớt nhất mềm mại nhất trên thế giới nằm đây, là kết tinh tình yêu của anh và Ninh Tiểu Thuần, là lễ vật quý báu đẹp đẽ nhất trời ban cho anh. Anh nhìn con không chớp mắt, toả ra niềm vui của người lần đầu làm cha.

Ninh Tiểu Thuần đã được đẩy về phòng bệnh, mệt mỏi quá sức, cô còn đang hôn mê. Cung Triệt nhẹ nhàng ngồi lên mép giường, bàn tay bao tay cô, mười ngón đan nhau, vĩnh viễn không rời... Mắt anh đảo qua mặt cô, ngắm thật tỉ mỉ, diện mạo cô khắc thật sâu trong lòng anh.

“Em yêu, em đừng cảm nhút, con chúng ta cũng rất dũng cảm. Đợi em tỉnh lại, chúng ta cùng đi nhìn con.” Cung Triệt nhẹ nhàng nói.

Mắt anh trở nên dịu dàng thâm tình, anh cúi người, ấn nhẹ nụ hôn lên trán cô. Nhiệt độ nóng bỏng ấy, như một dấu ấn, dấu ấn chỉ của riêng anh, đóng thật sâu trên người cô.

Vợ à, anh yêu em.

Con ngoan, ba yêu con.

Ba yêu hai mẹ con.

117. Chương 117: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Ninh Tiểu Thuần vẫn cảm thấy trẻ con là sinh vật kì quái nhất trên đời. Đứa con mới sinh ra nhiều nếp nhăn, rất khó coi, chẳng làm sao dính nổi tới chữ xinh đẹp, nhưng qua mấy ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi, đã ra hình dạng, trở nên rất đẹp.

Môi hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhỏ tròn tròn mũm mĩm, làn da mịn màng mềm mại, đôi mắt tinh nhanh, khoé miệng khi cười hình như còn có má lúm đồng tiền, đáng vẻ một tiểu soái ca đã lộ diện rồi đây. Bạn đang đọc chuyện tại

Bà Cung nói, nó quả thực giống y hệt Cung Triệt hồi còn nhỏ, đáng vẻ cực kì tuấn tú xinh đẹp. Người lớn hai nhà không muốn rời tay đứa bé trong sáng này, rất thích bế nó, hôn nó, chọc cho nó cười khanh khách.

Ninh Tiểu Thuần rất hài lòng với đứa con là tiểu soái ca của mình, nhưng đồng thời cô cũng thấy phiền não, vì đứa bé hình như có đôi mắt to tròn hút hồn, tin rằng sau này lớn lên chính là mỹ nam yêu nghiệt, thật sợ nó chỉ cần liếc mắt một cái vô tình phát ra tia lửa điện sẽ làm con gái mê mẩn. Vì thế Ninh Tiểu Thuần cảm thấy rất phiền não, cô làm mẹ nó sau này mệt lắm luôn...

Trong nháy mắt, đứa bé đã gần một tuổi. Theo tục lệ, một tuổi cần tổ chức nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai. Cho nên sáng sớm Ninh Tiểu Thuần đã đánh thức thằng bé dậy, mặc đồ cho nó. Thằng bé còn buồn ngủ, tay cứ dụi mắt, bất mãn trề môi nhìn Tiểu Thuần, trách móc cô quấy phá mộng đẹp của nó.

Ninh Tiểu Thuần thất nơ cho con, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu Thần Thần ngoan, hôm nay ông nội bà nội cô chú đến thăm con đó, cười lên nào. Con là tiểu soái ca nha, không thể xụ mặt được. Hôm nay là sinh nhật con, phải thật vui vẻ, mẹ mua bánh kem cho con ăn.”

Tiểu soái ca nghe vậy, chớp chớp đôi mắt to tròn, nhếch miệng cười, vâng lời gật đầu, lộ ra vẻ ngây thơ.

Ninh Tiểu Thuần thở dốc kinh ngạc, nhóc con này đem tất cả dễ thương, xinh đẹp đều tập trung vào đôi mắt, cười lên là giết người triệt để! Đuôi mắt hơi xéch lên, ánh mắt như say mà không phải say, làm người khác có cảm giác thần kì mà mờ mịt, là quay lại mỉm cười như làn thu thủy, làm người ta tim rung rinh ý nghĩ lộn xộn!

“Tiểu Thần Thần, con phải nhớ cho kĩ, sau này không được tùy tiện cười với con gái nghe chưa.” Ninh Tiểu Thuần nghiêm mặt nói với Cung Thần.

Đúng vậy, tiểu soái ca tên là Cung Thần, Ninh Tiểu Thuần một lòng với cái tên rất ưa thích là “Cung Kỳ Tuấn”, bị quần chúng phản đối dữ dội, vì việc này mà cô còn bị Cung Triệt hung hăng xem thường. Người lớn không có ý kiến với tên Cung Thần này, vậy là Cung Triệt quyết định dứt khoát, không cho cô cãi lại, đã đặt tên cho con. Lòng Tiểu Thuần ẩn giấu phần tử nô lệ, trong lòng phản đối yếu ớt một chút, rồi ném luôn suy nghĩ này lên chín tầng mây.

Tiểu soái ca tiếp tục chớp ánh mắt mê người, vẻ mặt mê hoặc nhìn Ninh Tiểu Thuần, không hiểu sao cô lại nói vậy.

“Con ngoan nhớ kĩ lời mẹ dặn là được, chúng ta ra xem ông bà đến chưa nào.” Ninh Tiểu Thuần ẵm thằng bé, hôn lên mặt nó một cái, vui mừng khấp khểnh đẩy cửa đi ra.

Khách vẫn chưa tới, Cung Triệt đang trong phòng khách đọc báo, thấy Ninh Tiểu Thuần ẵm con trai ra, đứng lên bước bên, hôn Ninh Tiểu Thuần, rồi hôn con trai, nói: “Thần Thần, sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu Thần Thần nghe xong, chìa tay qua Cung Triệt, miệng gọi “Ba... Ba...”, rõ ràng là muốn Cung Triệt ẵm nó. Cung Triệt cười cười, đưa tay ẵm nó từ trong lòng Ninh Tiểu Thuần, ngón tay chọc chọc hai gò má trắng nõn, chọc nó cười nắc nẻ. Tiểu soái ca còn muốn cầm ngón tay Cung Triệt đưa vào miệng. Ninh Tiểu Thuần nhanh tay lẹ mắt, nhét núm vú cao su vào miệng nó.

“Sao thằng bé thích bám anh thế nhỉ?” Ninh Tiểu Thuần dựa vào Cung Triệt, giọng nói chua lè.

“Ghen tị với con à?” Cung Triệt vươn tay vò vò tóc Ninh Tiểu Thuần, nghiêng người thổi nhẹ vào tai cô, hơi thở ấm áp khiêu khích lòng cô, làm cô đỏ mặt.

“Đứng đắn chút nha.” Ninh Tiểu Thuần vỗ cánh tay Cung Triệt, trừng mắt liếc anh. đọc truyện tại . Ở trước mặt con mà thân mật như thế, không xấu hổ à? Hơn nữa cô đang phàn nàn tiểu Thần Thần thương bà hơn mẹ, chứ không phải ghen tiểu Thần Thần chiếm Cung Triệt. Cô mang thai mười tháng mới sinh ra tiểu Thần Thần, mỗi ngày ở cạnh nó, thế mà nó giang hai tay, không hề lưu luyến lao vào tay người khác, điều này làm sao bảo cô chịu nổi đây.

“Đến tối sẽ cho em biết thế nào là không đứng đắn.” Cung Triệt vẫn kề tai Ninh Tiểu Thuần nói.

Tiểu Thần Thần chớp mắt, ngậm núm vú cao su nghiêng đầu, nhìn nhìn ba, nhìn nhìn mẹ, vẻ mặt nghi ngờ, rồi vung tay vung chân trong lòng Cung Triệt, không để họ rù rì với nhau.

“Đồ nhóc độc tài.” Ninh Tiểu Thuần nhẹ nhéo nhéo má tiểu Thần Thần, ra vẻ trừng phạt.

“Ư oaoa...” Tiểu Thần Thần ngậm núm vú phát ra tiếng phản đối.

Cung Triệt nhìn hai mẹ con cười đùa, khoe miệng nhếch nhẹ, đáy mắt ngập ý cười. Chuông cửa vang lên, Cung Triệt ẵm tiểu Thần Thần nói: “Chắc ông nội bà nội đến đây, ba ẵm Thần Thần đi mở cửa, đón họ vào nhé.” Tiểu Thần Thần nghe thế, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé mập mạp, gật gật đầu, vẻ rất thích thú.

Lễ chọn đồ vật đoán tương lai lần này, ông bà Cung đều tới, Cung Húc với Nhạc Hà Na cũng tới, Chu lão với Tưởng Đồng Bạch cũng tới, tóm lại đều là người quen.

“Tiểu Thần Thần, bên kia có rất nhiều thứ kìa, con qua đó, chọn thứ con thích nhất đi.” Họ rải trên tấm thảm lông ở phòng khách đủ thứ đồ vật, Ninh Tiểu Thuần ôm tiểu Thần Thần đặt lên thảm, ghé vào tai nó nói.

Tiểu Thần Thần nửa hiểu nửa không, nằm sấp trên thảm, ánh mắt tròn vo nhìn đồ đạc trước mặt, tròng mắt đảo quanh vài vòng, đột nhiên nó cảm thấy rất vui, như thấy được gì đó, tay chân nhồm lên bò qua, băng qua chướng ngại đồ vật, cuối cùng ngừng lại ở cuối thảm.

Nó cổ ngược đầu, tay túm đuôi người kế bên, sử dụng hết chiêu thức giết người, chớp chớp đôi mắt to tròn, nhếch miệng cười, ngây thơ, làm người ta mê mẩn. Bị tiểu Thần Thần ôm chân, Tưởng Đồng Bạch kinh ngạc một chút, rồi bật cười, nói: “Tiểu Thần Thần đáng yêu ghê.” Sau đó con bé cúi xuống, cầm tay thẳng bé, cười giòn với nó.

Tiểu Thần Thần cực kì vui vẻ, cả người bắt đầu cọ qua cọ lại trên người người ta, Ninh Tiểu Thuần nhất thời há mồm tròn mắt, đầy đầy vạch đen.

Hiện giờ kết quả con trai cô chọn đồ vật đoán tương lai là Tưởng Đồng Bạch, cô bé con xinh đẹp. Đây có ý nghĩa gì chứ...

“Thần Thần ngoan, chúng ta qua kia nha con, chọn thứ con thích nhất, lấy một cái nha.” Ninh Tiểu Thuần chạy đến, hướng dẫn từng chút.

“Được rồi, Thần Thần qua đó trước, lát lại chơi với chị.” Cung Triệt mỉm cười, tiếp lời.

Tiểu Thần Thần liếc ba một cái, rồi thấy Tưởng Đồng Bạch gật đầu như gà con mổ thóc, miễn cưỡng nhích mông, bò đến đồng đồ.

Cuối cùng, kết quả tiểu Thần Thần chọn là thước đo.

“Thước à, ý nghĩa của thước là, luật sư, thẩm phán, nhà cải cách. Không tệ không tệ.” Ông Cung nói.

“Tương lai cũng có thể trở thành nhà thiết kế, kiến trúc sư.” Cung Húc tiếp lời.

“Chỉ cần là chính đạo, cũng không tệ.” Chu lão cười khanh khách nói.

Với kết quả lần này, mọi người coi như hài lòng, sôi nổi gật đầu đồng ý.

“Hi vọng Thần Thần khoẻ mạnh trưởng thành, mỗi ngày đều vui vẻ, thế là đủ.” Cung Triệt cầm cây thước thẳng con đang nắm, xoa nắn mặt nó, vẻ mặt dịu dàng, sau đó nhìn người đối diện, đôi mắt cười dịu dàng, môi mỏng khẽ nhếch. Ninh Tiểu Thuần ở đối diện cũng tràn đầy nụ cười ôn hoà.

Một nhà ba người, vui vẻ hoà thuận, hạnh phúc lớn nhất đời người cũng chỉ đến thế.

118. Chương 118: Hưởng Tuần Trăng Mật

Hy Lạp tiểu đảo Aegean Sea, nơi giao nhau giữa trắng và xanh. Màu xanh biếc nơi đây không mang u buồn, chỉ có tĩnh lặng thâm trầm và hiền hoà vô cầu. Gạch trắng xây thành gian nhỏ, kiến trúc dựa vào núi tập trung dọc theo bờ biển uốn lượn. Kéo dài suốt đến toà nhà gạch màu trắng, dưới ánh nắng càng có vẻ trắng toát, mơ hồ tản ra ánh sáng thánh thiện.

Nơi đường chân trời còn sương mù ban mai, như tiên cảnh chưa biến mất. Ninh Tiểu Thuần lẳng lặng ngồi góc ban công đầy ánh nắng mặt trời, nghe xa xa tiếng chuông giáo đường trầm bổng vọng đến, để gió biển ầm ập bao bọc, cô trong vô thức đã tan vào sức quyến rũ của Aegean Sea, cảnh đẹp tuyệt vời này làm cô cảm thấy có chút không chân thật. Bạn đang đọc chuyện tại

Ninh Tiểu Thuần và Cung Triệt một năm trước đã kết hôn, rồi lập tức sinh con, hai vợ chồng vẫn chưa có thời gian tận hưởng thế giới hai người. Nên lần này thừa dịp kỉ niệm một năm ngày cưới, tranh thủ thời gian rảnh rỗi, Cung Triệt đưa Ninh Tiểu Thuần đến quốc gia xinh đẹp này bù lại tuần trăng mật.

“Chào buổi sáng.” Cung Triệt từ phòng ngủ đi ra, vòng ra sau lưng Ninh Tiểu Thuần, từ đằng sau ôm lấy cô, đầu dựa lên vai cô, hôn hôn tóc cô.

“Chào buổi sáng.” Khoé miệng Ninh Tiểu Thuần nở nụ cười tươi.

Ninh Tiểu Thuần lúc này mặc bộ váy ngủ ren trắng nhạt mỏng, váy không dài không ngắn, làm thịt da cô lộ ra, đường cong cơ thể nửa được che đậy, đầy gợi cảm. Ngực áo thêu hoa viền đăng ten xung quanh đường cong hút hồn, càng thêm dễ thương. Ánh sáng nhạt bao phủ cô, thân hình đẹp đẽ, mái tóc đen mềm ánh một vàng sáng như có như không.

Trên người cô lan toả hương thơm nhẹ, Cung Triệt hít vào, tâm thần rung động, thấy trong mắt cô lung linh sóng nước, tim đập rộn lên, anh cúi đầu hôn lên cằm cổ mảnh khảnh.

“Anh nghĩ Thần Thần bây giờ đang làm gì?” Ninh Tiểu Thuần không nhận thấy vẻ khác lạ của người đàn ông bên cạnh, đột nhiên thả ra câu nói giết cảnh quang.

Cung Triệt nghe vậy, mày nhăn lại, anh cắn nhẹ một cái lên cổ cô, tận tình liếm láp da cô.

“Đau...” Ninh Tiểu Thuần khẽ kêu đau.

Cung Triệt cắn trái tai tròn trịa của Ninh Tiểu Thuần, cúi đầu nói: “Anh đói.”

“Vậy... ăn điểm tâm?” Ninh Tiểu Thuần quay lại nói.

“Ăn em.” Cung Triệt cười gian manh, bàn tay giữ cằm cô đưa lên, cánh môi hai người dán chặt lấy nhau.

Anh ôm siết cô, nồng nàn hôn cô say đắm. Lưỡi anh cạy mở răng cô, chui vào khuôn miệng vương mùi đàn hương của cô, công thành chiếm đất, dây dưa mút mát ngon ngọt. Lưỡi anh như con rắn nhỏ chạy trên môi cô, đầu lưỡi nóng cháy vờn trên môi cô, trong miệng cô đẩy lên cơn sóng điên cuồng.

Lúc hôn nhau nồng nàn, Ninh Tiểu Thuần mắt dần mờ sương, hai tay cô ôm vòng cổ anh, lưỡi nhẹ nhàng ngậm lưỡi anh, thông thả mút, cắn nhẹ. Thế đã đủ kích thích Cung Triệt, mắt anh nhắm lại, hôn càng thêm sâu.

Nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt.

Nước bọt từ khoé miệng hai người rỉ ra, làm môi hai người đều ướt át óng ánh.

Cung Triệt cảm thấy khoan khoái không thể tả, từ sau khi Cung Thần sinh ra, đời sống của anh không được đảm bảo. Con trai luôn giành Tiểu Thuần với anh, mỗi đêm chờ ông con sau một hồi ầm ĩ cuối cùng cũng ngủ, anh mới có thời gian cùng bà xã có thể giới của hai người.

Nhưng mỗi khi lưỡi anh đi dọc xuống theo đường cong tuyệt vời, rồi lướt trở lên làn da bóng loáng của cô, để lại dấu ấn ẩm ướt chỉ thuộc về anh, thân thể hai người quấn chặt nhau, hơi thở bắt đầu dồn dập, cả người nóng bức khó chịu, ham muốn lâu ngày không được phóng lên trong người, lúc anh chuẩn bị anh dừng xông lên, ông con liền đứng lúc thể hiện tuyệt chiêu của nó khóc toáng. Mỗi lần đến cửa quan trọng cuối cùng đều phải ngừng lại, anh khổ sở muốn chết, tức đến nghiến răng ken két, lại không biết làm sao.

Khó khi nào thẳng nhóc không ở cạnh, anh đương nhiên tận tình phóng thích nhiệt tình. Anh vén tóc cô sang bên, miệng dờ lên làn da như ngọc trên cổ, cắn nhẹ liếm chậm chậm lên làn da trắng ngần. Hai tay anh đỡ eo cô, thuận thể ôm cô từ từ ngã xuống ghế dựa phía sau.

Người Ninh Tiểu Thuần đã dâng lên con sóng khó hiểu, chậm rãi, cô bắt đầu giãy dụa, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng rên ngọt ngào: “Ừm... Nghn...”

Tay Cung Triệt từ mép vấy len vào trong, nhẹ nhàng lướt qua chỗ kín, làm Ninh Tiểu Thuần không kiềm chế nổi co rút hai chân. Anh cúi đầu cười, kéo một cái, kéo quần lót của cô xuống, ngón tay chuẩn xác tìm đến cửa vào khu vườn bí mật, nhẹ nhàng khiêu khích.

Áo ngực ôm trọn cặp ngực Ninh Tiểu Thuần vẽ ra độ cong hút hồn, tạo thành khe sâu hun hút ở giữa ngực. Tay kia của Cung Triệt đưa tới trước ngực cô, bàn tay to lớn bao phủ một bên, ngón tay ở bên trên nhẹ nhàng ấn xuống, hơi dùng lực giầy vò ngực cô.

Hô hấp của cô bắt đầu không ổn, bụng dưới dần dần có hơi nóng chiếm cứ. “Ừmmm...” Cô rên rỉ, bám vúi cánh tay Cung Triệt.

Ngoài vịnh đột nhiên vang lên ba hồi còi dài, là phà sắp vào cảng. Ninh Tiểu Thuần bị tiếng còi làm tỉnh táo đôi phần, cô vỗ tay Cung Triệt, nói dứt quãng: “Triệt... Đâ... đây là ban công... doc truyện tại . có người...”

Cung Triệt ngậm vành tai cô, thở dốc: “Đừng sợ, ngoan...” Ngón tay anh nắm đầu vú Ninh Tiểu Thuần, khi thì xoa nắn, khi thì lôi kéo, làm Ninh Tiểu Thuần mất đi khả năng suy nghĩ.

Lần này họ ở trong một trấn nhỏ tên Oia, nằm trên đỉnh hòn đảo Santorini của Hy Lạp, là viên ngọc sáng của hòn đảo, cũng là nơi có cảnh mặt trời lặn đẹp nhất trên thế giới. Khách sạn Katikies cũng ở đây. Hotel Katikies Hy Lạp xây trên vách đá Khadra trên miệng núi lửa màu xanh cao 100m, cách 300 ft so với mực nước biển Aegean Sea, là một khách sạn kết hợp hoàn mỹ giữa điều kiện tự nhiên và kiến trúc xa hoa.

Hotel Katikies có cầu thang, nhịp cầu nối độc đáo, kiến trúc lập thể, bể bơi rộng mênh mông, từng phòng có ban công riêng, có thể thưởng thức cảnh biển tươi đẹp, tuyệt đối riêng tư. Chính vì như thế, Cung Triệt mới dám ở chỗ này trình diễn cảnh xuân.

Cung Triệt cúi người ngậm đầu vú đáng yêu trước ngực Ninh Tiểu Thuần, không ngừng mút vào, đầu lưỡi đảo quanh đầu vú, hơn nữa thỉnh thoảng còn cắn vài cái. Đầu vú đáng yêu dưới sự trêu đùa của Cung Triệt, đầu nhon hồng nhạt từ từ se lại, biến thành thứ mê người, chớp mắt đã dựng đứng.

Tay kia của anh không quên nhiệm vụ, cảm thấy cô ẩm ướt, anh không chút khách khí đưa hai ngón tay vào trong cô, bắt đầu chậm rãi trượt ra vào. Ngón tay ép lên đài hoa sưng phồng, ba ngón tay như lưỡi dao sắc bén ra sức ra vào trong cơ thể cô. Bụng cô co thắt, hơi nóng cuộn cuộn muốn trào ra, hai chân cô tự động khép lại nhưng anh kiên quyết để hai chân anh chen giữa, ngăn cản động tác của cô.

Anh cúi sát người, thân thể nóng bỏng dán sát người cô, xoa vuốt như có như không lên bụng cô, động tác tay không ngừng nghỉ, ngón tay anh như cá quẫy bơi trong nước, rong ruổi trong cô, đâm vào càng sâu, va chạm càng mạnh. Cô thở hổn hển liên tục, cổ họng phát ra tiếng thút thít, thân hình run rẩy, mồ hôi đầm đìa, lòng bàn tay anh nóng ướt.

Chiếc phà to lớn ở xa xa dần dần từ màu xanh lam biến thành màu xanh biếc kéo theo một đường sóng trắng bạc, chạy nhanh vào cảng. Sau phà là chân vịt nhỏ chuyển động nhịp nhàng, toé bọt nước trắng xoá, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tạo thành cầu vồng nhỏ như ẩn như hiện.

Đây là ngọn núi giáp biển, một trấn nhỏ trắng tinh. Vào giữa trưa, trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh, chiếc phà mang theo một lượng lớn du khách cùng xe cộ cũng không phá vỡ được sự yên tĩnh của trấn nhỏ yên bình. Trên ban công cảnh xuân kiều diễm, tiếng rên rỉ trong trẻo, làm cho trấn nhỏ càng tăng thêm sắc thái ái muội.

Cung Triệt tách hai chân Ninh Tiểu Thuần, nhìn chỗ kín say lòng, trên đó đã lấm tấm sương đọng, ánh màu sắc mê người. Nửa thân dưới anh trướng đau, không chịu nổi quyền rũ tuyệt vời của cô, cổ họng anh trượt vài cái, trong mắt mờ sương đục. Anh vuốt ngón tay lên đầu vú cô, không cho cô có cơ hội thở dốc, anh không do dự, cởi áo, trực tiếp cầm súng ra trận, phía dưới dùng sức, vật sưng to đâm thẳng vào, nhấn chìm hoàn toàn vào trong, như muốn đâm xuyên người cô.

“Ừm...” Đã qua một lần cao trào, thân thể cô rất nhạy cảm, toàn thân cô mềm nhũn, cả sức phản kháng cũng không có. Cô cảm nhận được anh rất lớn rất cứng rắn, cảm nhận anh mỗi lần ra vào, lực đâm mỗi lần lại mạnh hơn, cô thở dốc, không biết làm thế nào.

Vật cứng mỗi lần sắp trượt ra, cô lại không kiềm chế mà rướn người theo, hi vọng nó không rời khỏi nhanh như thế. Anh như biết khao khát của cô, nên hơi ngừng lại một chút trong cô, rồi tiếp tục chậm rãi đóng đưa rút ra. Tay anh vươn đến chỗ kín, đầu ngón tay day ấn trên nhụy hoa, ngay lúc cô kêu lên, lại đưa đẩy nhanh eo lưng, dừng mãnh tiến vào.

Cơ gần như không chịu nổi động tác khiêu khích điên cuồng của anh, thân hình vì anh chiếm đoạt mà không ngừng nghiêng ra sau, ý thức tan rã, ánh mắt mê đắm, toàn thân mềm nhũn. Hai tay cô trên lưng anh vuốt ve, rà lên, đầu ngón tay trên người anh để lại dấu vết rõ rệt chỉ của riêng cô.

Động tác của anh ngày càng mạnh bạo, lực ra vào ngày càng hung tợn, trong cơ thể cô bắt đầu tuần tràn dòng nham thạch nóng chảy, ngón tay cũng như cháy xém. Cô thút thít kêu, như muốn khóc, trong người cô như có ẩn chứa con mãnh thú, cô lắc đầu liên tục, như muốn đuổi con mãnh thú rời khỏi.

Móng tay cô bầu vào thịt bên hông anh, anh lại không cảm thấy gì, anh vui sâu trong khát khao khổng lồ. Thân thể anh phù hợp với cô, như mảnh ghép hoàn mỹ nhất, ngay cả nơi nối kết cũng gắn chặt, vật to cứng trong cô ra vào liên tục, phát ra âm thanh, kéo theo mảng lớn ỉm ứ.

“A... A...” Ninh Tiểu Thuần không còn chịu nổi, cô quên mình đang ở chỗ nào, chỉ có thể thỏa thích rên lớn, trong người bùng nổ, bao phủ cô.

Cung Triệt gầm nhẹ trong cổ họng, hai mắt đỏ như lửa, anh nâng hai chân cô, eo đẩy vào thật mạnh, chồm người tiến mạnh đợt cuối. Hơi thở anh nóng bỏng thiêu đốt cô, cơ thể cô nhuộm lớp lớp hoa hồng, cô vì anh mà nở rộ xinh tươi.

Anh hôn cắn đầu vú cô, vòng eo đóng đưa, kịch liệt va chạm, một lát sau, toàn thân anh bỗng run rẩy, cổ họng tràn ra tiếng gầm nhẹ vui sướng, từng dòng nóng bỏng phóng vào trong cô. Tế bào toàn thân cô đều nhảy múa cuồng nhiệt, trong cô co thắt dữ dội, cô theo anh cùng lên Thiên đường dục vọng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-khoi-va-nong-nhiet>